

MFN
1320

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

பெண் 2636

vol. 1

கீதா வ்யாக்யானம்

Geetha Vyakharana.

(ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்கள்)

[புகுவத்: கீதையும், அதற்கு ஸ்ரீராமாநுஜ பரஷ்யமும், ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த, ஸங்க்ரஹமும், வாதி:கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவும், ஸ்ரீவேதாரந்ததேசிகர் அருளிய கீதார்த்தசங்கிரகமும், 'ஸுதர்ஸனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய கீதார்த்தவிவரணம் என்னும் தமிழ் வியாக்கியானமும், கீதாஸ்ரோகார்த்தச் சுருக்கமும், கைவல்ய ஸித்தராஞ்ஜநமும் அடங்கியது.]

கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ ஜி. வே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,

அட்வகேட், திருச்சி

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

விலை ரூ. 8-00.

தபாற்கூலி 1-50.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ் 8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

[7-8 அத்தியாயங்கள்]

கீதையின் ஏழு எட்டாவது அத்தியாயங்களுக்கு ஸ்ரீராமாநுஜர் அருளிய கீதா பூஷ்யமும், ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமும், வாதிசேகஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவும், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளிய கீதார்த்த சங்கிரகமும் இவை அனைத்தையும் தழுவி எளிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்ட நமது கீதா வ்யாக்யானமும், கீதா ஸ்ரீலோகார்த்தச் சுருக்கமும் அடங்கிய கீதா வ்யாக்யானப் பகுதி இப்போது வெளியிடப்படுகிறது. ஏற்கனவே முதல் ஆறு அத்தியாயங்களாகிற முதல் ஷட்கத் திற்கு இவை அனைத்தும் அடங்கிய பகுதி வெளிவந்திருப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் அறிந்ததே.

முதல் ஷட்கம் முழுவதையும் ஒரு பகுதியாக வெளியிட்டது போலே, இரண்டாவது ஷட்கம் முழுவதையும் ஒரு பகுதியாக வெளியிடுவதே நியாயமாயினும், கீதையின் ஏழு எட்டு அத்தியாயங்கள் அதன் ஹருத்யம்போலே ஸாரமானதாய் அமைந்திருக்கையாலே இப்பகுதி தனியாக வெளியிடப்படுகிறது. இவ்விரண்டு அத்தியாயங்களின் பொருளை உள்ளபடி உணர்ந்தால், அறியவேண்டியதையெல்லாம் அறிந்ததாகும் என்று இவற்றின் முதலிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் கீதா சார்யனாலேயே முழங்கப்பட்டுள்ளது. முதல் ஷட்கம் இவ்விரண்டு அத்தியாயங்களின் பீடிகை என்றும், மேல்வரும் பத்து அத்தியாயங்களும் இவ்விரண்டு அத்தியாயங்களின் விளக்கமே என்றும் கொள்ளலாம். சுருங்கக் கூறினால், இவ்விரு அத்தியாயங்களும் கீதாசரமஸ்ரீலோகத்திற்கு விளக்கமாயமைந்துள்ளன. கீதை முழுவதையும் உரையோடு படிக்க நேரம் இல்லாதவர்களுக்கு இவ்விரண்டு அத்தியாயங்களையும் உரையோடு படித்தாலே போதுமானது.

கீதோபநிஷத்தின் இவ்விரு அத்தியாயங்களும் ஆழ்ந்த பொருளுடையவையாய் அமைந்துள்ளன. ‘அவிஸ்த்ருதா : ஸுகூம்பீரா : ராமாநுஜமுநேர் கிரா :’ [ஸ்ருதப்ரகாஸிகைத் தொடக்கம் 9] [விரிவற்றவையாகவும், மிக ஆழ்ந்த பொருள் உடையவையாகவும் இருப்பவை ராமாநுஜ முனிவரின்

ஸ்ரீஸூக்திகள்] என்கிறபடியே கீதா பூஷ்யமும் ஆழ்ந்த பொருளுடையது. மிகச் சுருக்கமாயிருக்கையாலே, இவ்வந்தி யாயங்களின் கீதா பூஷ்யத்தின் பொருளை விளக்குவதில், ஸ்ரீராமாநுஜரின் ஸ்ரீஷ்யர்கள் காலம் தொடங்கியே கருத்து வேற்றுமைகள் ஏற்பட்டன; இது காரணமாக விஸிஷ்டாத்வேத ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மானம் இரு ஸம்பிரதாயங்களாகப் பிரிய நேர்ந் தது. இவ்விரு ஸம்பிரதாயங்களில் திவ்யப்ரபுந்த வ்யாக்யா தாக்களால் நிலைநாட்டப்பட்ட தென்னுசார்ய ஸம்பிரதாயத் தைப் பின்பற்றிச் செல்கின்றது நமது கீதா வ்யாக்யானம். கீதா பூஷ்யத்தின் தாத்தர்ய சந்த்ரிகையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தேசுரிக ஸம்பிரதாயத்துக்கும், தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் உள்ள முக்கியமான கருத்துவேற்றுமைகள் இவ்விரு அத்தியாயங்களுக்குப் பொருள் கொள்ளுவதில் வெளிப்படையாக விளங்கி நிற்கின்றன. இந்த ஸம்பிரதாயார்த்தபேதங்கள் எட்டாம் அத்தியாயத்தின் கடைசியில் (பக்கம் 399-407) கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதுகொண்டும் நமது கீதா வ்யாக்யானத்தைக்கொண்டும் இரு ஸம்பிரதாயங்களின் அர்த்தபேதங்களையும், அவை எந்த அடிப்படையில் தோன்றி வளர்ந்தன என்பதையும் தெளிவாக உணரலாம்.

இவ்வத்தியாயங்களில் சொல்லப்படும் முக்யமானதொரு அர்த்தமான கைவல்ய விஷயத்தில் சுமார் 300 ஆண்டுகளுக்குள் தென்னுசார்ய ஸம்பிரதாயஸ்தூர்களிடையிலேயே குழப்பம் ஏற்பட்டு, திவ்யப்ரபுந்த வ்யாக்யாதாக்கள் கருதாததொரு பக்ஷத்தை அவர்களுடைய பக்ஷமாகத் தென்னுசார்ய ஸம்பிரதாய வித்யவத்ஸுவரிஷ்டுர்கள் பலர் கருத்ததொடங்கினர். இதனால் இவ்வத்தியாயங்களின் ஸ்ரீலோக பூஷ்யங்களுக்குப் பொருளுரைப்பதில் மூன்றுவகையான கருத்துவேற்றுமைகள் ஏற்பட்டு விட்டன. கீதாசார்யனுடைய கருபையாலும், எம்பெருமானுடைய அபாரகருணையாலும், திவ்யப்ரபுந்த ரஹஸ்ய வ்யாக்யாதாக்களான பூர்வாசார்யர்களின் ஒப்பற்ற பேரருளாலும் எழுந்த 'கைவல்ய ஸித்ததூஞ்ஜனம்' என்னும் நூலில், இக்குழப்பங்களெல்லாம் களையப்பெற்று, கீதா சார்யனுடையவும், எம்பெருமானுடையவும், திவ்யப்ரபுந்த ரஹஸ்ய வ்யாக்யாதாக்களுடையவும் திருவுள்ளம் வெளியிடப்

பெற்றது. இந்நூல் இந்த கீதா வ்யாக்யானத்தில் (பக்கம் 281-376) இணைக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்நூலைக் கடைசித்த காஞ்சி மஹாவித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி, திருநாங்கூர் ந்யாயவேத்யாந்த வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி, வாக்யம்ருதவர்ஷி, ந்யாய வேத்யாந்த வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. K. வரத்யாசார்ய ஸ்வாமி, ஸாரார்த்தச் சொல்லழகர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸதாபிஷேகம் கேடாவிந்த்யநரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, திருநாராயணபுரம் வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. அக்காரக்கனி ஸம்பத் குமாராசார்ய ஸ்வாமி, வானமாமலை வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. V. S. தோதாத்யரி ஐயங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம் வித்வான் கனபாடி ஸ்ரீ உ. வே. ஸௌரிராஜ்யங்கார் ஸ்வாமி, திருநாங்கூர் வித்வான் (ஸ்ரீராமாநுஜ மிஷன் செயலாளர்) ஸ்ரீ உ. வே. P.B.K. ஸ்ரீநிவாஸா சார்ய ஸ்வாமி முதலான பல மஹனியர்கள் இந்நூலில் கண்ட முடிவை ஒருமுகமாக ஆதரித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வாக்யம்ருதவர்ஷி ஸ்வாமி கீழ்க்கண்ட ஸ்ரீலோகங்களின் மூலம் தமது நிஷ்கர்ஷத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

॥ श्रीः ॥

“जयति रघुपतेः वाक्यमेतद्धि सत्यम्”

1. विभीषणप्रपत्तौ हि पक्षत्रयमुदीरितम्।
सुग्रीवहनुमत्पक्षौ रामपक्षस्तथैव च॥
2. सुग्रीवादिवचः श्रुत्वा हनूमान् उत्तरं जगौ।
तद्वचस्त्वधरीकृत्य राम उत्तरमब्रवीत्॥
3. तथा कैवल्यविषये त्वन्तः सौदर्शनो ध्रुवः।
इति हृष्टाः गरीयांसः भवेयुरिति मे मतिः॥
[अन्तः-सिद्धान्तः इत्यर्थः।
सौदर्शनः—सुदर्शनस्थितः इत्यर्थः॥]
4. कैवल्यतत्त्वमधिकृत्य वदन्ति सर्वे
विद्वत्तमा ननु ततोऽप्यधिकश्च पक्षः।
लब्धः सतां द्रविडसंस्कृतशास्त्रदृष्टः
मध्यस्थमत्सरिजना इह मा च भूवन्॥

५. सुदर्शनस्यैकैवल्यसिद्धान्तमुपेयुषा ।

वरदार्येण दासेन खाभिप्रायो निवेदितः॥

[“ரகுபதியின் உண்மையான வாக்கே வெற்றிபெறும்”]

(1) ஸுக்ஸ்ரீவனின் பக்ஷம், (2) அனுமனின் பக்ஷம், (3) ராமபக்ஷம் என்று விபீஷணஸரணாகுதியை அங்கீகரிக்கும் விஷயத்தில் மூன்று பக்ஷங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. “ஸ்ரீவிபீஷணன் துஷ்டனாகையாலே அங்கீகரிக்கத்தகாதவன்” என்று ஸுக்ஸ்ரீவன் முதலானார் சொல்லுவதைக் கேட்டு, “விபீஷணன் நல்லவனாகையாலே அங்கீகரிக்கத்தக்கவனே” என்று அனுமன் பதில் கூறினான். அந்தப் பக்ஷத்தையும் தள்ளி, “விபீஷணன் துஷ்டனாயினும் கைக்கொள்ளத்தக்கவனே” என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை ஸ்ரீராமபிரான் அருளினான். அவ்வண்ணமே கைவல்யவிஷயத்திலும் ஸுதூர்ஸனத்தில் வெளிவந்த நிர்ணயம் அசைக்கவொண்ணாதது என்று (ஸாராஸார விவேகஜ்ஞர்களாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரர்களாய், நடுநிலைவகிப்பவர்களான) பெரியோர்கள் உகந்தருள்வார்கள் என்பது அடியேனது கருத்து. கைவல்யவிஷயத்தைக் குறித்து நீண்டகாலமாகப் பண்டிதோத்தமர்கள் அனைவரும் இருவிதமான பக்ஷங்களைக் கூறிவந்தார்களல்லவா? அவ்விரு பக்ஷங்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாய், தென்மொழி வடமொழி ஸாஸ்த்ரங்களில் காணப்படுவதாய், மூன்றாவதான திவ்யப்ரபுந்த்ரவ்யாக்யாதாக்களின் பக்ஷம் ஒன்றும் (தாத்தர்யதீபிகை, கைவல்யஸித்ததூஞ்ஜனம் முதலானவற்றில்) கிடைத்துள்ளது. இப்பக்ஷ விஷயத்தில் அனைவருமே ‘இது சரியோ தவறோ’ என்று தயங்குபவர்களாகவோ, இப்பக்ஷத்தில் மாத்ஸர்யம் கொண்டவர்களாகவோ ஆகாம விருப்பார்களாக. ஸுதூர்ஸனத்திலுள்ள கைவல்யஸித்ததூஞ்ஜனத்தை விமர்ஸித்த வரதூசார்ய தூஸனால் (இவ்வண்ணமாகத்) தன் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது.]

இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்ததூர்ஸனத்தின் முக்கியமான கொள்கைகளைத் தெளிவுபடுத்துவதாக இவ்வுரை அமைந்தது எம்பெருமானருளேயாகும்.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
22	27	கிறது;	தாகிறது;
26	13	ப்ரக்தியை	ப்ரக்ருதியை
33	18	யிருத்த	யிருந்த
45	12	கொண்ட	கொண்ட
45	32	மிகுதியாகவுடையார்க்கு	மிகுதியாகவுடையார்க்கு
50	25	குணங்களால்	குணங்களால்
53	10	யுடைய	யுடைய
59	34	ஈடுபடுவனுக்கும்	ஈடுபடுவனுக்கும்
61	33	அங்குப்ரபத்தி	அங்குப்ரபத்தி
63	9	அலர்	அல்லர்
67	16	எம்பெரு	எம்பெரு
76	17	நிறைவடைய	நிறைவடைய
77	13	எம்பெருமானை அதற்குப்	அதற்குப்
77	20	“ஸப்த ஹி	ஹி
77	21	பூரஹம்	“ஸப்த பூரஹம்
77	24	இவனை	இவனை
98	15	காணவிலையோ	காணவிலையோ
131	16	முயற்சி	முயற்சி
139	31	யததே	யததே அதாவா நிவர்த்ததே
..	32	முயல்கிருள்	முயல்கிருள் அல்லது மீள்கிருள்
..	36	ப்ரயத்னத்திற்கும்	ப்ரயத்ன நிவ்ருத்திகளுக்கும்
140	3	ப்ரயத்ன	ப்ரயத்ன நிவ்ருத்தி
..	8	ப்ரவ்ருத்தியை	ப்ரவ்ருத்தியை அல்லது நிவ்ருத்தியை
..	19	உதூரீ நநாயிருக்	உதூரீ நநாயிருக்
..	22	ப்ரயத்நங்களே	ப்ரயத்ந நிவ்ருத்திகளே
..	27	ப்ரயத்நமும்	நிவ்ருத்தியும்
..	35	ப்ரவ்ருத்திகளே	ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளே
141	3	ப்ரவ்ருத்திகளும்	ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும்
..	23	புக்தியோகூத்தைப்	கர்மஜ்ஞானபுக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒன்றை
142	13	நிவ்ருத்தி	நிவ்ருத்தி
156	30	தன்னைத் தவிர	தன்னைத் தவிர
165	11	ஸ்வபூரவத்தலும்	ஸ்வபூரவத்தாலும்

196	11	சொல்லுகிருள்	சொல்லுகிருள்
202	3	அடைகிருர்களோ.	அடைகிருர்களோ.
206	33	ப்ரணவத்திற்குப்	ப்ரணவத்திற்குப்
208	21	விளங்கிறது.	விளங்குகிறது.
209	4	இவ்வத்நர்வ	இவ்வத்நர்வ
211	20	ஸ்தூந	ஸ்தூந
211	22	விருந்தே அநுபுவிப்	விருந்தே அநுபுவிப்
211	24	கேஷாஞ்சித	கேஷாஞ்சித்
211	26	கூதி:	கூதி:
213	2	ஜதார்த்தநாத்	ஜதார்த்தநாத்
213	14	பூஜிக்கத்தவன்	பூஜிக்கத்தக்கவன்
215	8	ஆடைகிருள்.	ஆடைகிருள்.
219	8	முகதேப்யோ	முக்தேப்யோ
220	6	மண்டல	மண்டல
221	5	கைவல்யஸ்தூனம்	கைவல்யஸ்தூனம்
232	21	பட்டதகையாலே	பட்டதகையாலே
234	31	கொள்ளலாம் ஸரீரம்.	கொள்ளலாம். ஸரீரம்
237	22	பரமபதத்திற்குக்	பரமபதத்திற்குக்
240	33	நிலை	நிலை
250	22	வர்யாநுபுவம்	வர்யாநுபுவம்
250	29	விநாஸிந	விநாஸிந:
252	3	மிக்கதனில்	மிக்கதனில்
252	26	ப்ரகரணத்தில்	ப்ரகரணத்தில்
254	13	எண்ணை	எண்ணெய்
254	23	வ்ருத்தி	வ்ருத்தி
266	34	மூன்றாவது	மூன்றாவது
270	28	ப்ரஹ்மாநு	ப்ரஹ்மாநு
271	2	பலவிடங்களில்	பலவிடங்களில்
272	18	யாத்ராத்மய	யாத்ராத்மய
273	7	ப்ரஹ்மாநுபுவமே	ப்ரஹ்மாநுபுவமே
274	24	கரணத்தை	கரணத்தை
275	5	ப்ரஹ்மாத்தமக	ப்ரஹ்மாத்தமக
282	1	பேராக்	பேராக்
297	25	த்வந்த்வமோஹம்	த்வந்த்வமோஹம்
308	1	அர்ச்சிராதி	அர்ச்சிராதி
308	31	நிஷ்டுனுக்	நிஷ்டுனுக்

ஸ்ரீ:
ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[ஏழாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

स्वयाथास्यं प्रकृत्यास्य तिरोधिः शरणगतिः ।

भक्तभेदः प्रबुद्धस्य श्रेष्ठं सप्तम उच्यते ॥ ११ ॥

11. ஸ்வயாதாதம்யம் ப்ரக்ருத்யாஸ்ய திரோதி:

ஸரணாகூதி: ।

புக்தபேத: ப்ரபுத்த்யஸ்ய ஸ்ரைஷ்ட்யம் ஸப்தம

உச்யதே ॥

ஸப்தமே—ஏழாவது அத்தியாயத்தில், ஸ்வயாதாதம்யம்—(உபாஸிக்கப்படும்) பரமபுருஷனான தன்னைப்பற்றிய உண்மைநிலையும், ப்ரக்ருத்யா—மூலப்ரக்ருதியினாலே, அஸ்ய திரோதி:—இந்நிலை (ஜீவனுக்கு) மறைக்கப்படுவதும், ஸரணாகூதி:—(அம்மறைவைப் போக்கடிக்கும்) ஸரணாகூதியும், புக்தபேத:—உபாஸகர்களில் (நாலு) வகையும், ப்ரபுத்த்யஸ்ய ஸ்ரைஷ்ட்யம்—(அந்நால்வரில்) ஞானியின் சிறப்பும், உச்யதே—கூறப்படுகிறது.

முதல் ஷட்கத்திற்கும் இரண்டாவது ஷட்கத்திற்கும்

ஸங்கூதி (தொடர்பு)

“ஜ்ஞாநகர்மாத்த்மிகே நிஷ்டே யோக்யஸ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே । ஆத்மாநுபூதிஸித்த்யர்த்தே பூர்வஸ்ட்கேந சோதிதே” ॥ [(ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநம், இதர விஷயங்களில் பற்றின்மை முதலான புத்தி விசேஷங்களாலே) நன்கு சிறப்பிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநகர்மயோக்யங்கள், (ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற) யோக்யத்தை அடையும் பொருட்டும், (அதற்குப் பின்) ஆத்மாநுபூவத்தை அடையும்பொருட்டும், (கீதையில்) முதல் ஆறு அத்தியாயங்களாலும் விதிக்கப்பட்டன.] “மத்யமே புக்யவத்தத்வ யாதாதம்யாவாப்தி ஸித்த்யே । ஜ்ஞாந கர்மாபிநிர்வர்த்யோ புக்தி யோக: ப்ரகீர்த்தித: ॥” [நடு ஆறு அத்தியாயங்களில் புக்யவானுகிற பர தத்துவத்தின் உண்மை நிலையின் அநுபூவம் உண்டாவதன் பொருட்டு, ஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய கர்மயோக்யத்தாலே உண்டாகும் புக்தியோக்யம் சொல்லப்படுகிறது] என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தின் 2, 3-வது ஸ்லோகங்களில் அருளியபடியே, “மாமுபேத்ய” [8-16] என்கிறபடியே கீ—1

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 7

விஜ்ஞானயோகம்

பூர்வமத்யமஷ்டகார்த்தஸங்க்ருதி

முன்னாறு நல்லுணர்வின் முற்றுங் கருமத்தாற்
றன்னா ருயிருணர்வு தானுரைத்துப்—பின்னார்வத்
தேறு மனத்தா லிறைவன்பா லன்புசெயல்
கூறு நடுவாறுங் கூர்ந்து.

முன் ஆறு—முதல் ஷட்கத்தினால் (ஆறு அத்தியாயங்களால்),
நல் உணர்வின் முற்றும் கருமத்தால் — (ஆத்மாவைப்பற்றிய)
உண்மையறிவினால் நிறைவடையும் கர்மயோகத்தால், தன் ஆர்
உயிர் உணர்வு தான் உரைத்து—தனது அருமையான ஜீவாத்ம
ஸ்வரூபத்தின் ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாவதைக் கூறி, பின்—
அதன்பலகை, ஆர்வம் தேறு மனத்தால் — அன்பு நிறைந்த
நெஞ்சினால், இறைவன் பால் அன்பு செயல்—ஸ்ரீவேர்வரனிடம்
புக்திசெலுத்துவதாகிற புக்தியோகத்தை, நடு ஆறும்—(கூதை
யின்) நடுவிலுள்ள ஆறு அத்தியாயங்களும், கூர்ந்து கூறும்—
விரிவாக விளக்கும்.

பரம்பராப்யமாய், “பரம் ப்ரஹ்ம பரம் த்ராம” [10-12] என்கிறபடியே
பரப்ரஹ்மமாய், புருஷோத்தமவித்யையிற் படியே குற்றமற்ற
வனாய், “அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபுவ:” [10-8] என்கிறபடியே எல்லா
உலகிற்கும் ஒரே காரணமாய் “மத்த: பரதரம் நாந்யத்” [7-7]
என்று எல்லாமறிந்தவனாய், “ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோ஽ஸி
ஸர்வ:” [11-40] என்கிறபடியே, (எங்கும் வ்யாபித்திருக்கையாலே)
எல்லாமானவனாய், ஸத்யஸங்கல்பனாய், “பூமிராப:” [7-4] என்று
சொல்லப்படும் உபயுவிபூதிப் பெருஞ் செல்வத்தையுடையவனாய்,
ஸ்ரிய:பதியான நாராயணனை அடைவதற்கு தத்க்ரதுந்யாயஸித்ஸுத்ரமான
நேர் உபாயமான (அவனைப்பற்றியதான) உபாஸநத்தை மத்யமஷ்ட
கத்தில் விவரிப்பதற்கு உறுப்பாக, முதல் ஷட்கத்தில்—அவ்வுபாஸநத்
திற்கு அங்குமாய், ஆத்மஜ்ஞாநத்தோடுகூடிய கர்மயோகாநுஷ்ட
டானத்தால் ஸாதீக்கப்படுமதான (ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவை
உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிற) ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற
பரம்பரோபாயம் கூறப்பட்டது. இனி, மத்யமஷ்டகத்தால் பரப்ரஹ்ம

श्री :

अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ प्रथमेनाध्यायषट्केन—परमप्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो निरवधस्य निखिलजगदेककारणस्य सर्वज्ञस्य सर्वभूतस्य सत्यसङ्कल्पस्य महाविभूतेः श्रीमतो नारायणस्य प्राप्त्युपायभूतं तदुपासनं वक्तुं, तदङ्गभूतमात्मज्ञानपूर्वककर्मानुष्ठानसाध्यं प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्य-दर्शनमुक्तम्। इदानीं मध्यमेन षट्केन परब्रह्मभूतपरमपुरुषस्वरूपं, तदुपासनं च भक्तिशब्दवाच्यमुच्यते। तदेतदुत्तरत्र * यतः प्रवृत्तिर्भूतानां

[ஏழாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

ஆங்குமுத லேழாமோத் தன்புக் கிலக்காகு
மோங்குமிறை மாயத் தொழிக்குமப்—பாங்கிற்
சரண நெறியடைந்தார் தம்பேத ஞானி
யரணுயர்வு சொல்லு மமைந்து.

ஆங்கு முதல்—அந்த மத்யமஷ்ட்கத்தில் முதல் அத்தியாயமான, ஏழாம் ஓத்து—ஏழாம் அத்தியாயம், அன்புக்கு இலக்காகும் ஓங்கும் இறை—புக்திக்கு விஷயமாகும் தலைசிறந்த ஸர்வேவர்வரனையும், மாயம்—(அவனை ஜீவனுக்கு மறைக்கும்) ப்ரக்ருதியையும், ஒழிக்கும் அப் பாங்கில் சரண நெறி—(அம்மறைவைப்) போக்கடிக்கும் தன்மையையுடைய ஸரணாக்தியையும், அடைந்தார் தம் பேதம்—உபாஸிப்பவர்களின் (நாலு வகையான) உட்பிரிவையும், ஞானி அரண் உயர்வு—(அந்நால்வரில்) ஞானி (எம்பெருமானுக்கே) தூரகனாயிருக்கும் சிறப்புற்றவன் என்பதையும், அமைந்து சொல்லும்—நன்றாகக் கூறும்.

மான பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபமும், அவனைப்பெற நேருபாயமான புக்தியெனப்படும் பரமபுருஷோபாஸநமும் கூறப்படுகிறது. அங்கும், ப்ராப்தா ஆகிய இரண்டையும் முதல் ஷ்ட்கத்தில் கூறியபின் அங்கி, ப்ராப்யம் ஆகிய இரண்டையும் மத்யமஷ்ட்கத்தில் கூறுகிறது என்றபடி. மோக்ஷோபாயமான இந்த புக்தியே கடைசி ஷ்ட்கத்திலும்,

येन सर्वमिदं ततम् । स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥
 (१८.४६) इत्यारभ्य * विमुच्य निर्ममश्शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ।
 ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समस्सर्वेषु भूतेषु
 मद्भक्तिं लभते पराम् ॥ (५४) इति संक्षिप्य वक्ष्यते । उपासनं तु
 भक्तिरूपापन्नमेव परप्राप्त्युपायभूतमिति वेदान्तवाक्यसिद्धम् । * तमेव
 विदित्वाऽतिमृत्युमेति (श्वे. ३. ८) * तमेवं विद्वानमृत इह भवति

“யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் |
 ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்தித் திம் விந்த்தி மாநவ: ||”

[18-46]

[எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து எல்லாப் பொருள்களும் தோன்றி, வாழ்ந்து, மறைகின்றனவோ, எவனால இவையனைத்தும் வியாபிக்கப் பட்டுள்ளதோ, அவனைத் தன் கர்மாநுஷ்டானத்தால் ஆராதித்து, அவனருளாலே அவனை அடைவதாகிற ஸித்திதியை மனிதன் அடைகிறான்.] என்று தொடங்கி,

“விமுச்ய நிர்மம: ஸாந்தோ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே |
 ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஸோசதி ந காங்க்ஷதி ||
 ஸமஸ் ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்ஸபுக்திம் லபதே பராம்||”

[18-53, 54]

[அஹங்காரம் முதலியவற்றை விட்டு, தன்னதல்லாதவற்றில் தன்னது என்னும் அபிமானமற்றவனாய், ஆத்மாநுபுவத்தையே ஸுகுமாகக் கொண்டவனாய், ஆத்மாவை அநுபுவிக்கிறான். ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பெற்றவனாய், க்லேஸகர்மாதிசுக்ளால் கலங்காதவனாய், எப்பொருளைக் கண்டும் வருந்துவதுமில்லை, எதையும் விரும்புவதுமில்லை; அனைத்திலும் ஒருபடிப்பட ஆதரமற்றவனாய், என்னிடம் மேலான புக்தியை அடைகிறான்.] என்பதீராகச் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.

வேதாந்தஸித்திதமான மோக்ஷோபாயம் புக்தியே

இங்கு பின்வருமாறு பூர்வபக்ஷம் எழுகிறது; அதாவது, — “தமேவ ஸித்தித்வா அதிம்ருத்யுமேதி” [ஸ்வே 3-8] (அவனை அறித்தால்தான் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டலாம்) முதலான வாக்யங்களில் அறிவினாலேயே மோக்ஷத்தை அடையலாம் என்று ஏற்படுகிறது. “உபாஸீத”

(பு) इत्यादिनामिहितं वेदनम्, * आत्मा वा अरे:... द्रष्टव्यनिर्दिष्ट्या-
सितव्यः (बृ. ६. ५. ६.) आत्मानमेव लोकमुपासीत (३. ४. १५)

[புருஹ 3-4-15] என்றும் வேத்ய வாக்யத்தினில் சொல்லப்படுகிறபடியால் உபாஸநரூபமான அறிவினாலு மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது என்று வேண்டுமாகில் கொள்ளலாம். “புக்தியினால் மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது” என்று ஒரு வேத்யவாக்யத்திலும் கூறப்படவில்லையே; ஸ்ருதியில் கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டையுங்கொண்டு மோக்ஷமடையலாம் என்று கூறியிருப்பதையும் கைவிடமுடியாது. மேலும், அதூர்வஸிகை, கௌஷீதகீப்ரதர்த்தநவீத்யை முதலானவிடங்களில் உருத்திரன், இந்திரன் முதலானாரை உபாஸித்தாலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்கும் என்று கூறப்பட்டிருப்பதால், பரமபுருஷனாகிற நாராயணனை உபாஸித்தால்தான் மோக்ஷமடையலாம் என்றும் கூறமுடியாது.

இவ்வண்ணமாக எழுந்த பூர்வபக்ஷத்திற்குப் பரிஹாரம் உரைக்கும் ஸித்திநீத்யாவது:—(1) மோக்ஷோபாயம் உபாஸநமே; வெறும் ஜ்ஞானமல்ல; (2) அதிலும் வெறும் உபாஸநமல்ல; புக்திரூபமான உபாஸநமே மோக்ஷோபாயம்; (3) இத்தகைய உபாஸநமே மோக்ஷோபாயமேயொழிய கர்மமும் உபாஸநமும் சேர்ந்து நேரே மோக்ஷோபாயம் என்பதும் சரியல்ல. (4) அவ்வுபாஸநமும் பரமபுருஷ விஷயமேயொழிய, உருத்திரன், இந்திரன் முதலான தேவதைகள் விஷயமானதல்ல. இவ்விஷயங்களனைத்தும் வேத்யவாக்யங்களினாலேயே ஸித்திபெறுகிறது. எப்படியெனில்:—(1) ஒரே விஷயத்தைப் பல வாக்யங்கள் பல ஸப்தங்களைச் சொல்லும்போது, ஸாமாந்யஸப்தங்களை விசேஷஸப்தங்களில் பர்யவஸாநம் செய்வது (தேர்ந்த பொருளாக நிர்ணயிப்பது) நியாயமாகும். அப்படிப் பார்க்கும் போது, மோக்ஷோபாயமாகிற ஒரே விஷயத்தைக் கூறும் வாக்யங்களில் அம்மோக்ஷோபாயத்தைப் பல ஸப்தங்களைப் படித்திருப்பதைக் காண்கிறோம். அதாவது,— “தமேவ வித்வாந் அதிம்ருத்யுமேதி” [ஸ்வே 3-8] (பரமபுருஷனை அறிந்தால்தான் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கிறான்.) “தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ புவதி” [பு. ஸ. 1] (அப்பரமபுருஷனை இவ்வண்ணம் அறிபவனே முக்தனாக ஆகிறான்.) என்னும் வாக்யங்களில் வேத்யநம் எனப்படும் அறிவு மோக்ஷோபாயமாகப் படிக்கப்படுகிறது, “ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸித” [புருஹ 3-4-15] என்னும் வாக்யம் அறிவெனப்பட்ட அம்மோக்ஷோபாயத்தை உபாஸநமெனக் காட்டுகிறது. ஆக, முதல் வாக்யத்தில் காட்டப்பட்ட

* सच्चिद्वै ध्रुवा स्मृतिः, स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षः
(छा. ७. २६. २), * मिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे॥ (सु. २. २. ८)
इत्यादिभिरैकाध्यात्मृतिसन्तानरूपं दर्शनसमानाकारं ध्यानोपासनशब्द-

அறிவு உபாஸநரூபமான அறிவு என்று இவ்விரண்டாம் வாக்யத் திலிருந்து தேறுகிறது. “ஸத்வஸூத்ருதௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: , ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:” [சாந் 7-26-2] [மனம் சுத்தியடைந்தால் நிலையான நினைவு ஏற்படுகிறது; அந்நினைவு ஏற்பட்டவுடன் ஸாம்ஸாரிகமான எல்லா முடிச்சுகளும் அவிழ்கின்றன.] என்கிற வாக்யம் நிலையான நினைவை மோக்ஷோபாயமாகக் கூறுகிறது. முன்சொல்லப்பட்ட உபாஸநம் நிலையான நினைவாயிருக்கவேண்டுமென்று இதிலிருந்து தேறுகிறது. ‘பித்த்யதே ஹ்ருத்ய க்ரந்தி: சித்த்யந்தே ஸர்வஸம்ஸயா: | ஸ்ஹந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே ||’ [முண்ட 2-2-8] [அப்பரம் பொருள் காணப்பட்டவனில், ஹ்ருத்யத்திலுள்ள எல்லா முடிச்சுகளும் அவிழ்கின்றன. எல்லா ஐயங்களும் தொலைகின்றன; எல்லாக் கர்மங்களும் அழிகின்றன.] என்னும் வாக்யம், இந்த நிலையான நினைவாகிற உபாஸநம் நேரே காண்பது போலிருக்கவேண்டும் என்று காட்டுகிறது. இவ்வர்த்தத்தையே “ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: (ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ) நிதித்த்யாஸிதவ்ய:” [புருஹ 6-5-6] [(கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான) ஆத்மா நேரே காண்பதுபோல் த்யானம் செய்யத்தக்கது.] என்னுமிடத்தில் ஒரே வேதவாக்யம் காட்டுகிறது, “ஸ்ரோதவ்ய: , மந்தவ்ய:” எனப்படும் ஸ்வரணமும், மனனமும் விதியில்லாமலே ராகுப்ராப்தமாய் ஏற்படக்கூடியவையாகையால் அநுவாதமாகும். “த்ரஷ்டவ்ய: நிதித்த்யாஸிதவ்ய:” என்று ஒரே வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், த்யானமானது நேரே காண்பதுபோலிருக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்படுகிறது என விளங்குகிறது. ஆக, பலவிதமான வேதாந்த வாக்யங்களில் விதிக்கப்படும் மோக்ஷோபாயமாகிற அறிவு, நேரே காண்பது போன்ற உபாஸநம் எனும் த்யானரூபமாயிருக்கவேண்டுமென்று ஸித்தியித்தது. “நிதித்த்யாஸிதவ்ய: த்ரஷ்டவ்ய:” என்னுமிரண்டில் தர்ஸந ரூபமான த்யானம் என்று தர்ஸனத்தை த்யானத்தில் பர்யவஸாநம் செய்யாமல், த்யான ரூபமான தர்ஸனம் என்று த்யானத்தை தர்ஸனத்தில் பர்யவஸாநம் செய்தால் என்ன? எனில்: உயர்ந்தவனான அரசனைத்

वाच्यमित्यवगम्यते । पुनश्च * नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तन् स्वाम् ॥ (क. २. २३) इति विशेषणात् परेणात्मना वरणीयताहेतुभूतं

தாழ்ந்தவனான வேலைக்காரனாகக் கூறுவதில் அர்த்தமில்லை; அநர்த்தமும் உண்டு. தாழ்ந்தவனான வேலைக்காரனை உயர்ந்தவனான அரசனாகக் கூறுவதில் பயன் உண்டு. அதுபோல் தாழ்ந்ததான த்யானத்தை உயர்ந்ததான துர்ஸனமாகக் கூறுவதே உசிதம். மற்றது உசிதமல்ல. த்யானமானது பூவநாப்ரகர்ஷம் எனப்படும் நினைவின் முதிர்ச்சியால் நேரே காண்பது போலிருப்பதை “வ்ருகேஷ வ்ருகேஷ பர்யாயி சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்புரம் | க்ருஹீத த்ருஷம் ராமம் பாஸ ஹஸ்தமிவாந்தகம் ||” [ரா-ஆ 39-14] [மரவுரி மான்தோலுடுத்து, வில்லெடுத்த ராமனை மரங்கள் தோறும் காண்கின்றேன்] என்று மாரீசன் சொன்னதுபோன்றவிடங்களில் பூயந்தவர்களிடத்திலும், “ஸீநேவ ப்ரதிபிழம்பிதேவ” [மாலதீமாத்மவம் 5] முதலான விடங்களில் காமுகர்களிடத்திலும் காண்கிறோம். ஆக, இவ்வாக்யங்களைத்தும் நேரே காண்பதுபோன்ற உபாஸநமெனப்படும் த்யானத்தை மோக்ஷாபாயமாகக் குறிக்கின்றன என்று தேறிற்று.

(2) இனி, இவ்வுபாஸநம் கேவலத்யானமன்று, புக்திருபமாயிருப்பதே என நிரூபிக்கப்படுகிறது. எப்படியெனில்: “நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மேத்யா ந பஹுநா ஸ்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் ||” [கட 2-23] [இப்பரமாத்மா (அன்பில்லாத) (மநந்த தாலோ அதன் கார்யமான) ப்ரவசநத்தாலோ, த்யானத்தாலோ, பலவிதமான ஸ்ரவணத்தாலோ அடையத்தக்கவனல்லன்; எவனை இப்பரமாத்மா வரிக்கிறானோ அவனாலேயே இவன் அடையத்தக்கவன். அந்த ஜீவனுக்கு இப்பரமாத்மா தன் ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்.] என்னும் வேதவாக்யமானது—தியானமானது அன்பற்றதாயிருந்தால் பயனற்றது; ஸ்நேஹபூர்வத்யானமான புக்தியாயிருந்தால் தான் பரமாத்மாவை அடைவிக்கும் என்று காட்டுகிறது. “ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று விதிக்கப்பட்ட ஸ்ரவண மநநங்களை முன்னிட்ட தியானத்தை இங்கு அடியோடு நிஷேதிப்பது முரண்படுமாயினால், அன்பற்ற ஸ்ரவணமநந்த்யானங்களே இங்கு பரமாத்ம ப்ராப்தியில் பயனற்றவை என்று நிஷே

सर्गमाण[विषयस्य]।त्यर्थप्रियत्वेन स्वयमप्यत्यर्थप्रियरूपं स्मृतिसन्तान-
मेवोपासनशब्दवाच्यमिति हि निश्चीयते। तदेव हि भक्तिरित्युच्यते,
* स्नेहपूर्वमनुष्ठानं भक्तिरित्यभिधीयते (लै. उ.) इत्यादिवचनात्।

திக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இம்மந்திரத்தில் “யமே வைஷ:.....” என்று தொடங்கி, பரமாத்மாவே ஜீவனை வரிக்கிறான் என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும், அதில் பரமாத்மாவினால் வரிக்கத் தகுந்த ஒரு குணவிசேஷத்தை உடையவனாயிருப்பதினால்தான் இந்த ஜீவன் பரமாத்மாவினால் வரிக்கப்படுகிறான் என்பதும், வரிக்கத் தக்கவனாயிருப்பதற்கு உறுப்பான குணவிசேஷமான புக்தியே இங்கு விதிக்கப்படுகிறது என்றும் விளங்குகிறது. மிகவும் இனியவனாயிருப்பவனன்றோ வரிக்கத்தக்கவனாகிறான். ஆகையால், பரமாத்மா வினிடம் பேரன்பு வைப்பவனே அவனால் வரிக்கப்படுகிறான் என்பது ஸித்தமும். “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ஽த்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:” [7-17] [ஜ்ஞானிக்கு நான் வர்ணிக்கமுடியாத அளவுக்கு ப்ரியமானவன் ; (அதனாலேயே) அவனும் எனக்கு ப்ரியமானவன்.] என்று கீதாசார்யனே இவ்வர்த்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். ஆகையால், இந்த நாயமாத்தமாஸ்ருதியில், பரமாத்மா ஜீவனை வரிப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பதாய், தியானிக்கப்படும் பரமாத்மஸ்வரூபம் உபாஸகனுக்கு மிகவும் இனியதாயிருக்கையாலே தானும் இனிமையே வடிவெடுத்ததாயிருப்பதாய், தொடர்ந்த நினைவாயிருக்கும் த்யானமே உபாஸனம் எனப்படுகிறது என்றும், அதுவே புக்தி எனப்படுகிறது என்றும் விளங்குகிறது. “ஸநேஹ பூர்வமநுத்யாநம் புக்திரீத்யபித்யேயதே” [லைங்க்யம்] [(உயர்ந்தவர் விஷயத்தில்)ஸநேஹத்தை முன்னிட்ட தியானமே புக்தி எனப்படுகிறது] என்றல்லவோ புக்திலக்ஷணம் கூறப்படுகிறது.இந்த புக்தியே “யா ப்ரீ திர விவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ! தேஷு தேஷ்வச்யுதா புக்திரச்யுதாஸ்து ஸத்யா த்வயி!” [வி.பு1-20-18] [அச்யுதனே! விவேகமற்றவர்களுக்கு விஷயங்களில் (காலதத்வமெல்லாமதுபுவித்தாலும்) தொலையாத யாதொரு ப்ரீதி ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் உள்ளதோ, அந்த ஒவ்வொரு அழியாத ப்ரீதியும் எப்போதும் உன்னிடமே எனக்கு ஏற்பட்டும்.] என்றும், “க்வ நாகப்ருஷ்டஃகூமநம் புநராஹ்ருத்திலக்ஷணம் | க்வ ஜபோ வாகஸு தேவேதி முக்திபீஜமநுத்தமம்: ||” [வி. பு. 2-6-34] (மறுபடியும் திரும்பிவரக்கூடிய சுவர்க்கத்தை அடைவது எவ்வளவு தாழ்ந்தது? ஒப்பற்ற முக்திஸாதனமான வாகஸுதேவ மந்த்ரஜபம் எவ்வளவு உயர்ந்தது?) என்றும் விஷ்ணு புராணத்தில் காட்டப்பட்டது.

அத:-* तमेवं विद्वानमृत इह भवति, नान्यः पन्था अयनाय विद्यते (பு)
 * नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया । शक्य एवंविधो द्रष्टुं
 दृष्टवानसि मां यथा॥ भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ।
 ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप॥ (गी. ११. ५३, ५४)

“தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்த்யா அயநாய வித்யதே” [பு. ஸசி] [அவனை இப்படி அறிபவனே இங்கு மோக்ஷமடைகிறான். மோக்ஷமடைய வேறு வழியில்லை,] என்று ஸ்ருதிகளில் பரமபுருஷஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமாக முழங்கப்பட்டது.

“நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந த்யானேந ந சேஜ்யயா।
 ஸக்ய ஏவம்விதேத்யா த்யூரஷ்டம் த்யூருஷ்டவாநஸி மாம் யத்யா॥
 புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதேத்யா஽ர்ஜுந।

ஜ்ஞாதாம் த்யூரஷ்டம் ச ததத்வேந ப்ரவேஷ்டம் ச பரந்தப॥”

[கீதை 11-53, 54]

[நீ என்னைக் கண்டதுபோல், (என்னிடம் புக்தியில்லாமல்) வேதங்களை அத்யயநம் செய்வது முதலானவற்றாலும், தவத்தாலும், த்யானத்தாலும், யாக்யத்தாலும் நான் காணத்தக்கவனல்லன். வீரனான அர்ஜுனனே! வேறென்றையும் கருதாத புக்தி ஒன்றினாலேயே நான் இவ்வண்ணமாக உள்ளபடி அறிவதற்கும், காண்பதற்கும், அடைவதற்கும் தகுந்தவனாகிறேன்.] என்று கீதை முதலான உபப்யூரம் ஹணங்களில் புக்தியே மோக்ஷோபாயமாக உத்யூஷிக்கப்பட்டது, இப்படி அறிவென்றும், புக்தியென்றும் கூறப்படும் மோக்ஷோபாயம் ஜ்ஞாந விசேஷமான புக்தியே என்று கொண்டால்தான் ஸ்ருதிகளுக்கும், ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் முரண்பாடு இல்லாமலிருக்கும். ஆக, வேதநம், த்யானம், உபாஸநம் எனப்படும் மோக்ஷோபாயம் புக்தியே என்று ஸித்திபூத்தது.

(3) இனி, இத்தகைய உபாஸநம் மோக்ஷோபாயமேயொழிய கர்மமும் உபாஸநமும் சேர்ந்து நேரே மோக்ஷோபாயம் என்பதும் சரியல்ல என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் தன்னடையே ஸித்திபூக்கும். எப்படியெனில்; “நாந்ய: பந்த்யா அயநாய வித்யதே” என்னும் ஸ்ருதியில் ஜ்ஞாநம் தவிர வேறு மோக்ஷோபாயமில்லை என்று கூறியிருக்கையால் கர்மம் நேரே மோக்ஷோபாயமல்ல என்று தேறுகிறது; கீ-2

इत्यनयोरेकार्थत्वं सिद्धं भवति । तत्र सप्तमे तावदुपास्यभूतपरमपुरुष-
[स्वरूप]याथात्म्यं, प्रकृत्या तत्तिरोधानं, तन्निवृत्तये भगवत्प्रपत्तिः,
उपासकविधाभेदो, ज्ञानिनश्चैव्यं चोच्यते ॥

“அவித்யயயாம்ருத்யம் தீர்த்வா” [ஸ்ரீ11] என்று கர்மத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வம் சிலவிடங்களில் கூறியிருப்பதும், “ வித்யயயா அம்ருத மஸ்ருதே” [ஸ்ரீ 11] என்று நேரே மோக்ஷோபாயமாயிருக்கும் ஜ்ஞாநத் திற்குக் கர்மம் அங்குமாயிருப்பதினாலேயே என்று நிர்வஹித்துவிட லாமாகையாலே கர்மமும் ஜ்ஞாநமும் சேர்ந்து மோக்ஷோபாயம் என்பதும் சரியல்ல எனத் தேறுகிறது.

(4) இனி, இவ்வுபாஸநம் பரமபுருஷவிஷயமேயொழிய உருத்திரன் இந்திரன் முதலான தேவதைகள் விஷயமானதல்ல என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் தன்னடையே தேறிநிற்கும். எப்படியெனில்: “தமேவ விதித்வா அதிம்ருத்யுமேதி” [ஸ்வே 3-8] என்னும் ஸ்வேதாஸ்வதர வாக்யமும், “தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ ப்வதி” [பு. ஸ்ரீ] என்னும் புருஷஸூக்தவாக்யமும் ஒருவனையே உபாஸிக்கத்தக்கவனாகக் கூறுகையால், புருஷஸூக்தத்தில் லக்ஷ்மீபதியாகக் கூறப்படும் நாராயணனே ஸ்வேதாஸ்வதரம் முதலான மற்ற உபனிஷத்துக்களிலும் உபாஸிக்கத்தக்கவனாகக் கூறப்படுகிறான் என்று ஸர்வஸாக்ஷாப்ரத்யயந்யாயத்தாலே ஸித்தி₄த்தது. “மஹாந் ப்ரபு₄ர் வை புருஷ: ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:” [ஸ்வே 3-12] என்று அந்த ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில் பரம்பொருளே ஸத்வப்ரவர்த்தகன் என்று கூறியிருப்பதிலிருந்தும் பரமஸத்வஸமாஸ்ரயனான விஷ்ணுவே அவ்வுபனிஷத்திலும் பரம்பொருளாகக் கூறப்படுகிறான் என உறுதியாகிறது. ஆகையால், அவ்வுபனிஷத்தில் படிக்கப்படும் சிவருத்ராதிஸ்ரீஸ்ப்துங்களும் பரமமங்குளமானவனும், ஸம்ஸாரவியாதியைப் போக்கடிப்பவனுமான பரமபுருஷனையே குறிக்கின்றன என விளங்குகிறது. இந்த நியாயத்தாலே அதூர்வஸிரிகை முதலான மற்ற சில உபனிஷத்துக்களில் படிக்கப்படும் சிவாதிஸ்ரீஸ்ப்துங்களும் நாராயணபரமே என விளங்குகிறது. ப்ரதர்த்தநித்யையில் இந்த்ரனுக்கு மோக்ஷோபாயத்வம் சொன்னது இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியான பரமபுருஷனுக்கே சேரும் என்று இந்த்ரப்ராணதி₄ கரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதே ரீதியில் அதூர்வஸிரிஸ்ரீஸ்ருத்ரனுக்குக் கூறப்படும் ஜகத்காரணத்வமும் ருத்ராந்தர்யாமியான நாராயணனுக்கே சேரும் என்று காணலாம். நமது விஷ்ணுசித்த

श्रीभगवानुवाच—

मय्यासक्तमनाः पार्थ योगं युञ्जन्मदाश्रयः।

असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ १ ॥

ஸ்ரீபுகுசுவாருவாச—

1. மய்யாஸக்தமநா: பார்த்த₂ யோகும் யுஞ்ஜந் மத்யாஸ்ய: ।

அஸம்ஸயம் ஸமக்ரம் மாம் யத்யா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்ச்ருணு||

ஸ்ரீபுகுசுவாந் உவாச—புகுசுவான் கூறினான்:— பார்த்த₂—
குந்தீபுத்ரனே ! மயி—என்னிடத்தில் ஆஸக்தமநா:—மிகவும்
ஈடுபட்ட மனத்தையுடையவனாய், மத்யாஸ்ய:—என்னையே
ஆத்யாரமாகக் கொண்டவனாய், யோகும் யுஞ்ஜந்—(என்
விஷயமான) புக்தியோகூத்தைத் தொடங்குகின்ற நீ,
மாம்—(அந்த யோகூத்திற்கு விஷயமான) என்னை, அஸம்
ஸயம்—ஐயமற, ஸமக்ரம்—முழுவதும், யத்யா ஜ்ஞாஸ்யஸி—
எந்த அறிவினாலே உணர்வாயோ, தத்—அவ்வறிவை,
ச்ருணு—கவனமாகக் கேள்.

1. என்னமரு நெஞ்சனாய் யோகத் தியல்வுற்றே

நின்னமரு மென்பற்றும் நின்றநீ—யு(மு)ன்னினைவு(யு)

முண்மயக்கற் றென்றெழியா தென்னை யுணர்வண்ணந்

திண்மையுறக் கேள்பார்த்தா தீர்ந்து.

விஜயத்திலே விரிவு கண்டுகொள்வது. ஆக, இந்நாலு ப்ரதிஜ்ஞை
களாலும், பரம்பொருளான நாராயணன் விஷயமான புக்திரூப
மான ஜ்ஞானத்தாலேயே பரமாத்மப்ராப்திரூபமான மோகூத்தை
அடையலாம் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இவ்விஷயமே கீதையின்
மத்யமஷ்டகமான நடு ஆறு அத்தியாயங்களில் விளக்கப்படுகிறது.

அந்த ஷட்கத்தில் முதலாவது அத்தியாயமான இவ்வேழாம்
அத்தியாயத்தில் — உபாஸிக்கத்தக்கவனாக ஆருமத்தியாயத்தின்
கடைசியில் “ஸ்ரத்ஸுத்யாவாந் புகுஜதே யோ மாம்” என்று கூறப்பட்ட
பரமபுருஷனான தன்னைப்பற்றிய உண்மைநிலையும், மூலப்ரக்ருதி
யினாலே இந்நிலை ஜீவனுக்கு மறைக்கப்படுவதும், அம்மறைவைப்
போக்கடிக்கும் பரமபுருஷ ஸரணாகூதியும், உபாஸகர்களில் நாலு வகை
யும், அந்நால்வரில் ஞானியின் சிறப்பும் கூறப்படுகிறது.

॥ भा ॥ मय्यामिमुख्येन सक्तमनाः—मत्प्रियत्वातिरेकेण मत्स्वरूपेण गुणैश्च चेष्टितेन मद्भिभूत्या विश्लेषे सति तत्क्षणादेव विशीर्य-

பார்த்தா—குந்தியின் பிள்ளையே ! என் அமரும் நெஞ்சனாய்—என்னிடத்திலே மிகப்பொருந்திய நெஞ்சை உடையவனாய், நின் அமரும் என்பற்றாய்—உன் ஸ்வரூபமும் என்னையே ஆதாரமாகப் பெற்றவனாய், யோகத்து இயல்வுற்றே நின்ற நீ—(என் விஷயமான) புக்தியோக்யத்தைத் தொடங்கி நிற்கும் நீ, உன் நினைவும்—(என்னைப் பற்றிய) உன் அறிவும், உள் மயக்கு அற்று—ஐயம் இல்லாமல், ஒன்று ஒழியாது—முழுவதுமாக, என்னை உணர்வண்ணம்—என்னை அறியும்படியாக, தீர்ந்து—கவனமாக, திண்மை உற கேள்—நன்றாகக் கேட்பாயாக.

1. (ஸ்ரீபுக்யவாநுவாச) சென்ற ஷட்கத்தின் கடைசி ஸ்லோகத்தில் “மாம்” என்னும் பதத்தாலே புக்தி செய்யத்தக்கவனாகக் கூறப்பட்ட தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவை புக்தி செய்வதன் பொருட்டு இனி உபதேசிக்கிறேன் என்று ஜ்ஞாநம் முதலான குணங்களால் நிறைவுபெற்ற கண்ணன் கூறுகிறான். (மயி ஆஸக்த மநா:) என்னிடம் மிகவும் ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனாய். ஸக்த பதம் ஈடுபாட்டைக் குறிக்கிறது, ‘ஆஸக்த’ என்று ஆபிமுக்ஷயத்தோடு கூடிய ஈடுபாட்டைக் குறிக்கிறது. ஆபிமுக்ஷயமாவது பரம புருஷனை மிகவும் ப்ரியனாக (இனியனாகக்) கொள்ளுகை. (ஆஸக்த மநா:) இப்படிப் பரமபுருஷனே தனக்கு மிகவும் இனியனாகையாலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணசேஷிதவிபூதிகளைப் பிரியும்போது—அதாவது அவற்றின் அநுபூவம் தனக்குக் கிடைக்காதபோது அக் கணத்திலேயே அழியத் தொடங்குகையாலே அவனிடம் மிகவும் ஈடுபட்ட நெஞ்சை உடையவன் என்றபடி. ஆழ்வார்களைப் போன்ற புக்திபரவஸர்கள் “பிறந்தவாறும், வளர்ந்தவாறும், பெரியபாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்துபோன மாயங்களும், நிறந்தனாடுபுக்கு எனதாவியை நின்று நின்று உருக்கி உண்கின்ற” “வதுவை வார்த்தையுள் ஏறுபாய்ந்ததும், மாயமாவினை வாய்பிளந்ததும், மதுவைவார் குழலார் குரவை பினைந்த குழகும், அது இது உது என்னலாவனவல்ல என்னை உன் செய்கை தைவிக்கும்” “பெய்யும் பூங்குழல் பேய்முலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்ற

माणख[भाव]रूपतया मयि सुगाढं बद्धमना : तथा मदाश्रयः—स्वयं च

மும், பேர்ந்து ஓர் சாடிற்ச் செய்ய பாதமொன்றால் செய்த நின் சிறுச்சேவகமும், நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல்கொள்ள நீயுன் தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்கப் பையவே நிலையும் வந்தென் நெஞ்சை உருக்குங்களே” “உண்ண வானவர்கோனுக்கு ஆயர் ஒருப்படுத்த அடிசில் உண்டதும் வண்ணமால் வரையை எடுத்து மழை காத்ததும், மண்ணை முன் படைத்து உண்டுமிழ்ந்து கடந்து இடந்து மணந்த மாயங்கள் எண்ணும் தோறும் என் நெஞ்சு எரிவாய் மெழுகு ஒக்கும் நின்றே” “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்த வாறும் நினைப்பரியன ஒன்றலாவுருவாய் அருவாயநின் மாயங்கள் நின்று நின்று நினைக்கிறேன் உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்” “ஒன்சுடரோடிருளுமாய் நின்றவாறும் உண்மையோடிண்மையாய் வந்து, என் கண்கொளாவகை நீ கரந்தென்னைச் செய்கின்றன என் கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன் என் கரியமாணிக்கமே!” “திருவுருவு கிடந்தவாறும் கொப்பூழ்ச்செந்தாமரைமேல், திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும், பொருவில் உன் தனிநாயக மவை கேட்குந்தோறும் என் நெஞ்சம் நின்று நெக்கு அருவி சோரும் கண்ணீர்” “அடியை மூன்றை இரந்தவாறும் அங்கே நின்று ஆழ் கடலும் மண்ணும் விண்ணும் முடிய ஈரடியால் முடித்துக் கொண்ட முக்கியமும், நொடியுமாறவை கேட்குந்தோறும் என் நெஞ்சம் நின்ற னக்கே கரைந்துகும்” “கூடி நீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதம் தேவர் உண்ண அசுரரை வீடும் வண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகமும் ஊடுபுக்கு எனதாவியை உருக்கி உண்டுகின்ற” [திருவாய்மொழி 5-10] “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்” [பெரிய திருவ-34] “இனிதிரைத் திவலை மோத எறியும் தண் பரவையீதே தனிகிடந்தரசசெய்யும் தாமரைக் கண்ணனெம்மான் கனியிருந்தனைய செவ்வாய்க் கண்ணனைக் கண்ட கண்கள் பனியூரும்புதிருமாலோ என் செய்கேன் பாவியேனே” [திருமாலை-18] “கடல் நிறக் கடவுள் எந்தை அரவணைத் துயிலுமா கண்டு உடல் எனக்கு உருகுமாலோ என் செய்கேன் உலகத்தீரே!” [திருமாலை-19] “அணியினார் செம்பொனாய் அருவரையனைய கோயில் மணியனார் கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே” [திருமாலை-21] “காலுமெழா கண்ணநீரும் நிலலா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்க்கூச்சுமரு . என தோள்களும் வீழ்வொழியா” [பெரியாழ்திரு 5-3-5] என்று பரமபுருஷனுடைய

मया विना विशीर्यमाण[स्वरूप]तया मदाश्रयो-मदेकाधारः, मद्योगं
युञ्जन्—योक्तुं प्रवृत्तो योगविषयभूतं मामसंशयं—निस्संशयम्,

ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி சேஷ்டிதங்களை நினைத்தவுடனேயே நெஞ்சம், ஆவியும், உடலும் உருகப்பெறுவார்கள். அவற்றில் பிரிவு (அநுபூவமின்மை) ஏற்பட்டாலோவெனில் மயக்கத்தை அடைந்து தாய்ப் பேச்சாலே பேசவேண்டியிருக்கும் நிலையை அடைவார்கள். அந் நிலையில் “ஆடி யாடி அகங் கரைந்து இசை பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி, எங்கும் நாடி நாடி நரசிங்கா என்று வாடி வாடும் இவ் வாணுதலே” “வாணுதல் இம்மடவரல் உம்மைக்காணும் ஆசையுள் நைகின்றான்” “இரக்க மனத்தோடு எரியலை அரக்கும் மெழுகும் ஒக்குமிவன்” [திருவாய்-2-4] “கங்குலும் பகலும் கண்துயில் அறியாள் கண்ண நீர் கைகளாலிரைக்கும்” “வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்” “வானமே நோக்கும் மையாக்கும்” “உள்ளுருகும்” “இட்டகால் இட்டகைகளாயிருக்கும், எழுந்துலாய் மயங்கும் கைகூப்பும், “கட்டமே காதல்” என்று மூர்ச்சிக்கும்” “சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்” “அழும் தொழும் ஆவி அனல் வெவ்வுயிர்க்கும்” [திருவாய்-7-2] “ஓதிலும் நின்பேரன்றி மற்ருேதான் உருகும் நின் திருவுரு நினைந்து காதன்மை பெரிது கையறவுடையன் கயல்நெடுங்கண்துயில் மறந்தான்” [பெரிய திரு 2-7-5] என்கிறபடியே இவர்களது துஸை வாசாம் அகோசரமாயிருக்கும். உபாஸகர்களுக்கோவெனில், ஸம்ஸ்லேஷதூஸையில் துரித்து நின்று நினைத்தால்தான் உபாஸநமாகிற ஸாதூநம் கைகூடு மாகையால், ஸம்ஸ்லேஷதூஸையில் இவர்களது கரணங்கள் அழிய மாட்டா. விஸ்லேஷதூஸையிலேயே கரணங்கள் ஸித்திலமாகும். இதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே “விஸ்லேஷே ஸதி” என்று இங்கு அருளினார் பூர்வாயகாரர். (மதூர்யய:) தன் நெஞ்சு மாத்திர மல்லாமல், தானும் என்னைப் பிரிந்தால் துரிக்கமாட்டாமையாலே என்னையே ஆதூரமாகக் கொண்டவனாய். “அப்யூப்யக்ஷ” (காற்றையே ஆஹாரமாகக் கொண்டவன்) என்றவிடத்திற்போலே “மதூர்யய:” என்றவிடத்திலும் ஸமாஸத்தின் நடுவில் ஏவகாரத்தைக்கொண்டு ‘என்னையே ஆதூரமாகக் கொண்டவன்’ எனப் பொருள்கொள்ள வேணும்; என் அநுபூவத்தையே தூரகமாகக் கொண்டவன் என்றபடி. (மய்யாஸக்தமநா: மதூர்யய:) “முந்துற்ற நெஞ்சே” [பெரிய திருவாய் 1] “என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சம்தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான் இனி” [திருவாய் 1-7-8] என்கிற

समग्रम्—सकलम्, यथा ज्ञास्यसि—येन ज्ञानेनोक्तेन ज्ञास्यसि ;
तज्ज्ञानमवहितमनाः त्वं शृणु ॥

படியே புக்த்தனைக்காட்டிலும், அவனுடைய நெஞ்சு புகுவது விஷயத்தில் முன்றிற்கையாலே முதலில் நெஞ்சைச் சொல்லிப் பிறகு அவனைச் சொல்லுகிறான். வெண்பாவில் தனிச்சீர் “முன் நினையும்” என்று பாடும்போது “என் அமரும் நெஞ்சனும்” என்றவிடத்தில் நெஞ்சுக்கு விசேஷணமாகி, இப்பொருளைக் காட்டுகிறது. (யோக்யம் யுஞ்ஜந்) என் விஷயமான புக்தியோக்யத்தைத் தொடங்குகின்றவனான நீ. ‘யுஞ்ஜந்’ என்னும் பதத்தில் ‘ஸத்ரு’ பரத்யயத்தினால் காட்டப்படும் நிகழ்காலம் இங்கு யோக்யம் தொடங்கப்பெற்று முடிவுறாமலிருக்கையைக் காட்டுகிறது. யோக்யத்தைத் தொடங்குவதற்கு உறுப்பான புகுவதுவிஷய ஜ்ஞானத்தை இந்த ஸ்லோகம் முதலாக உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறானாகையால் இது யோக்யாநுஷ்டானத்தைக் குறிக்காது. (மாம் அஸம்ஸயம் ஸமக்ஸரம் யதூ ஜ்ஞாஸ்யஸி) எந்த அறிவைக் கூறினால் யோக்யத்திற்கு விஷயமான என்னை ஐயமறவும், பரிபூர்ணமாகவும் நீ அறிவாயோ. (மாம் யதூ ஜ்ஞாஸ்யஸி) யோக்யத்திற்கு விஷயமான என்னை முதலில் அறிந்தால் தான் புக்தியோக்யத்தைத் தொடங்கலாம் என்று கருத்து. (அஸம்ஸயம் யதூ ஜ்ஞாஸ்யஸி) அதுவும் ஐயமற அறிந்தால்தான் தொடங்க முடியும் என்று கருத்து (ஸமக்ஸரம் யதூ ஜ்ஞாஸ்யஸி) அதிலும் பரிபூர்ணமாக அறிந்தால்தான் ஐயமற அறியமுடியும் என்று கருத்து. (யதூ ஜ்ஞாஸ்யஸி) மேலே “தத் ஸ்ருணு” [அதைக்கேள்] என்றிருக்கையாலும், மேல் ஸ்லோகத்தில் “ஜ்ஞாநம் தேஹம் வக்ஷ்யாமி” [உனக்கு நான் அறிவைச் சொல்லுகிறேன்] என்றிருக்கிறபடியாலும், தான் சொல்லப்போவதும், இவன் கேட்க வேண்டியதுமான ஜ்ஞாநமே “யதூ” என்னும் ஸப்ஜத்தால் கூறப்படுகிறது என விளங்குகிறது. (தத் ஸ்ருணு) அதை கவனமாகக் கேட்பாயாக. அர்ஜுனன் கேளாமலிருக்கச் செய்தே உபதேசிக்கத் தொடங்குகையாலும், ‘தத் ஸ்ருணு’ என்று கேட்கச் சொல்லி விதிக்கையாலும், தான் சொல்லப்போகும் ஜ்ஞானம் அபூர்வமானதாகையாலே இவன் அவஸ்யம் அறிய வேண்டியதொன்று என்று காட்டுகிறான். அன்றிக்கே, யுத்தங்களத்தில் பராக்காயிராமல், நான் சொல்லுவதை கவனமாகக் கேள் என்கிறானாகவும். “கேளீரோ” [திருப்பாவை 2] “கேளாய்” [திருப்பாவை 29] என்றவிடங்களிற்போலே. (பார்த்து) நீ என் அத்தை

ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानं इदं वक्ष्याम्यशेषतः ।

यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यत् ज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ २ ॥

2. ஜ்ஞாநம் தேஹம் ஸவிக்ஞாநம் இதும்

வக்ஷ்யாம்யஸேஷத: ।

யத் ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயோ஽ந்யத்

ஜ்ஞாதவ்யமவஸிஷ்யதே ॥

அஹம்—நான், தே—உனக்கு, இதும் ஜ்ஞாநம்—(என் விஷயமான) இந் த ஜ்ஞாநத்தை, ஸவிக்ஞாநம்—விசேஷ ஜ்ஞாநத்தோடு கூட, அஸேஷத:—முழுவதும், வக்ஷ்யாமி—கூறுகிறேன்; யத்—எந்த இவ்வறிவை, ஜ்ஞாத்வா—அறிந்தபின், இஹ—என் விஷயத்தில், பூய:—மறு படியும், ஜ்ஞாதவ்யம்—அறியவேண்டியது, அந்யத்—வேறென்றும், ந அவஸிஷ்யதே—மிகுதியில்லையோ (அந்த ஜ்ஞாந விஜ்ஞாநங்களைக்கூறுகிறேன் என்றபடி.)

2. மிக்க வறிவிறைவி வேகத் துணர்வுடனே

யொக்க வுனக்கொன் ரெழியாமற்—சிக்கெனவே

யான்பகர்வன் யாதறிந்தால் வேறென் றினியறியத்

தான்படுவ திங்கில்லை சார்ந்து.

யாது—எந்த அறிவையும், விவேகத்தறிவையும், அறிந்தால்—உணர்ந்தால், இங்கு—என் விஷயத்தில், இனி—மறு படியும், சார்ந்து அறியத்தான் படுவது வேறென்று—பொருந்தி அறியவேண்டிய வேறொரு விஷயம், இல்லை—இல்லையோ (அத்தகையதான), மிக்க இறை அறிவு—சிறந்த ஸர்வேஸ்வர ஜ்ஞானத்தை, (இறை) விவேகத்துணர்வுடனே ஒக்க—(ஸர்வேஸ்வரனான என்னை) விவேகித்தறியும் ஜ்ஞாநத்துடன் சேர்ந்து, ஒன்று ஒழியாமல்—முழுவதும், உனக்கு—உனக்கு, யான் பகர்வன்—நான் கூறப்போகிறேன்.

பிள்ளையாகையாலே நீ கேளாமலிருக்கச்செய்தேயும் உனக்கு நான் இதை உபதேசிக்கிறேன் என்று கருத்து.

॥ भा ॥ अहं ते, मद्रिषयमिदं ज्ञानं विज्ञानेन सहाशेषतो वक्ष्यामि;
विज्ञानम्—विविक्ताकारविषयं ज्ञानम्। यथाऽहं मद्रयतिरिक्तात्समस्त-
चिदचिद्वस्तुजातानिखिलहेयप्रत्यनीकतया नानाविधानवधिकातिशया -
संख्येयकल्याणगुणगणानन्तमहाविभूतितया च विविक्तः, तेन विविक्त-

2 “தத் ஸ்ருணு” [என்னைப்பற்றிய அறிவைக் கேட்பாயாக] என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் கேட்கச்சொல்லி விதித்த விஷயத்தில் இவன் அதிகமாக கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்பதற்காக, ‘ஸர்வஜ்ஞனும், ஸர்வஸக்தியான நானே இதைக் கூறுகிறேன்’ என்று பீடிய்கையிட்டுக் கொண்டு “அஸம்ஸயம் ஸமக்ஸரம்” என்று கூறப்பட்ட அர்த்தங்களை முறையே முன்பின்பாதிக்களாலே சிறிது விளக்குகின்ற இரண்டாம் ஸ்லோகத்தாலே. (அஹம் தே வக்ஷ்யாமி) ஸர்வஜ்ஞனும், ஸர்வஸக்தியான நான் இதைக் கேட்பதில் குதாஹலமுடைய உனக்குக் கூறுகிறேன். (இதும் ஜ்ஞாநம் ஸவிஜ்ஞாநம் வக்ஷ்யாமி) ப்ரக்ருதமான இந்த ஜ்ஞாநத்தை, விஜ்ஞானத்தோடுகூடக் கூறுகிறேன். சென்ற ஸ்லோகத்தில் தன் விஷயமான அறிவையே கேட்கச்சொல்லுகையாலே, இங்கும் அதுவே ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸப்தங்களைக் கூறப்படுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். அதில் பரமாத்மாவை ஸ்வரூப நிருபக குணங்களையிட்டு அறிவது ஜ்ஞாநஸப்தத்தாலும், நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களையிட்டு அறிவது விஜ்ஞான ஸப்தத்தாலும் கூறப்படுவதாகக் கொண்டால் புநருக்தியில்லை. பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நிருபித்துத்தரும் ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநநத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம், ஸ்ரிய:பதித்வம் ஆகியவை ஸ்வரூபநிருபககுணங்கள் எனப்படுகின்றன. பரமாத்மாவின் மற்ற பெருமைகள் நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்கள் எனப்படுகின்றன. விஜ்ஞாநமாவது: - பரமாத்மாவை விவித்தமாக - மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக அறிவது. அதாவது:—பரமாத்மாவானவன் தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லாச் சேதநாநாசேதநப் பொருள்களைக் காட்டிலும்—தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருப்பதன்மூலமும், பல விதமாய், எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவையாய், கணக்கற்றவையான கல்யாணகுணங்களை உடைத்தாயிருப்பதன் மூலமும், எல்லையற்ற உபயுவிபூதிகளுக்கும் தலைவனாயிருப்பதன்மூலமும் — சிறப்புற்றவனாயிருப்பவன் என்று தெரிவிக்கும் அறிவே விஜ்ஞாநம் என்றபடி. ஆக. ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸப்தங்களுக்கு முன்பின் ப்ரகரணங்களையொட்டிப்

विषयज्ञानेन सह मत्स्वरूपविषयज्ञानं वक्ष्यामि । किं बहुना? यत् ज्ञानं
ज्ञात्वा मयि पुनरन्यत् ज्ञातव्यं नावशिष्यते ॥ २ ॥

॥ भा ॥ वक्ष्यमाणस्य ज्ञानस्य दुष्प्रापतामाह—

मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।

यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ३ ॥

3. மனுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித் யததி வித்துத்யே ।

யததாமபி வித்துத்யாநாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத: ॥

பரமாத்ம விஷயஜ்ஞாநமே பொருளாகத் தேறுகையால், விஜ்ஞாந ஸப்-
தூத்திற்கு த்யூநபரமாகச் சிலர் பொருளுரைத்தது பொருந்தாது
என்று விளங்குகிறது. “ஜ்ஞாநம் து விஜ்ஞாநகுட்னோபநநம் கர்மா-
ஸூப்யம் பர்யதி லர்ஜநீயம்” [புரா-மோக்ஷ 199-17] [விஜ்ஞாந குணத்-
தோடுகூடிய ஜ்ஞாநத்தையும், விலக்கத்தக்கதாய், அமங்குளமான கர்-
மத்தையும் காண்கிருன்.] என்றனிடத்திலும் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸப்-தூங்-
கள் பரமாத்மாவின் இவ்விருவிதமான பெருமைகளையிட்டு அவனை அறி-
வதையே கூறுகின்றன. “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்
கைவிட்டு” [மூன் திருவ 14] என்கிறபடியே இத்தகைய பெருமை
பெற்ற பரமாத்மாவிடம் ஈடுபடுபவன் மற்ற அமங்களங்களைக்கைவிடு-
கிருன் என்று கருத்து. (வஷ்யாமி) கூறுகிறேன். ஜ்ஞாநத்தையும், விஜ்-
ஞாநத்தையும் கூறுகிறேன் என்றது (லக்ஷணயாலே) அவற்றை அறி-
விக்கும் வாக்யத்தைக் கூறுகிறேன் என்றபடி. இவற்றைத் தெரிவிக்கும்
வாக்யம் சொல்லவும் கேட்கவும் தக்கது என்று உணர்த்துகிறதாகவுமாம்.
(யத் ஜ்ஞாத்வா) எந்த ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநங்களை அறிந்து. சமையல் செய்-
வதை “சமையலைச் சமைக்கிருன்” என்பதுபோலே அறிவைப் பெறுவது
இங்கு அறிவை அறிவதாகக் கூறப்படுகிறது (அஸேஷத: வஷ்யாமி)
இந்த ஜ்ஞாந விஜ்ஞாநங்களை மீதமில்லாமல், அதாவது முழுவதும்
கூறுகிறேன். இனி, உத்தரார்த்ததூத்தாலே “அஸேஷத:” என்றதை
விவரித்துக் கொண்டு, முற்கூறிய ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநங்களைப் புகழ்கிருன்-
(யத் ஜ்ஞாத்வா இஹ பூய: அந்யத் ஜ்ஞாத்வயம் ந அவஸிஷ்யதே)
சுருங்கக் கூறினால், இந்த ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநங்களை அறிந்தபின் என்-
ஸ்வரூப ஸ்வபூவங்கள் விஷயத்தில் மறுபடியும் அறியத்தக்கதாக
யாதொன்றும் எஞ்சிநிற்காது என்கை. அவசியம் அறியவேண்டிய
எல்லா ஆகாரங்களோடும் கூடிய என் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறேன்
என்று கருத்து.

மநுஷ்யாணம்—ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளுக்குள்ளே, ஸஹஸ்ரேஷு — ஆயிரக்கணக்கானவர்களில், கஸ்சித் — ஒருவனே, ஸித்த்யே யததி—ஸித்தியடையும் வரையில் முயல்கின்றான். யததாம் ஸித்த்யாநாம் அபி—ஸித்தியடையும் வரையில் முயல்கின்றவர்களுக்குள், (ஸஹஸ்ரேஷு) கஸ்சித்—(ஆயிரக்கணக்கானவர்களில்) ஒருவனே, மாம்—என்னை, தத்வத:—உள்ளபடி, வேத்தி—அறிகிறான்.

3. மானிடவர் பல்லா யிரத்தொருவன் மன்னுலகந்தானியல்வா னுங்கவர்க டங்களினு—மேனிகழ்ந்தே யென்னை முழுதறிவா னெங்கேனு மாங்கொருவன் நன்னையறி வானரிது தான்.

மானிடவர் — ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளுக்குள்ளே, பல்லா யிரத்து ஒருவன் — ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் ஒருவனே, மன்னு உலகம் தான் இயல்வான்—நிலையான மோக்ஷலோகத்திற்குச் செல்ல முயல்வான் ; ஆங்கு அவர்கள் தங்களிலும்—அப்படி முயல்கின்றவர்களிலும், மேல் நிகழ்ந்தே—அதற்கும் மேலே சென்று, என்னை முழுது அறிவான்—என்னையே ப்ராப்யமாகவும் அறிபவன், எங்கேனும் ஆங்கு ஒருவன்—ஆயிரக்கணக்கானவரில் ஒருவனே ; (அவர்களிலும்) தன்னை—(உபாயமாகவுமிருக்கும்) என இயல்வை, அறிவான்—அறிகிறவன், அரிது தான்—இல்லவேயில்லை.

3. இந்தப் பரமாத்மவீஷய ஜ்ஞாநம் மிகவும் பெறற்கரியது என்று காட்டுவதன்மூலம் இதைப் புகழ்கிறான் மூன்றாம் ஸ்லோகத்தில். (மநுஷ்யாணம்) தமக்கு நன்மையை விரும்பி ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸாத்யநங்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுதி பெற்றிருப்பவர்களுக்குள்ளே. தேவதாதிக்கரணம் முதலானவற்றில் தேவதைகள் முதலானார்க்கும் மோக்ஷஸித்தியின்பொருட்டு முயல் அதி காரமுண்டு என்று நிர்ணயித்திருக்கையால், இங்கு மநுஷ்யஸப்தம் ஸாஸ்த்ரவிஹிதமான மோக்ஷஸாத்யநங்களில் அதிகாரமுடைய அனைவரையும் காட்டுகிறது. (ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்) ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் ஒருவனே. ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளில் பெரும்பாலோர் தமக்கு நன்மையை விரும்பினாலும், ப்ராக்ருத ஸுகூங்களையே தமக்கு நன்மை

॥ भा ॥ मनुष्याः—शास्त्राधिकारयोग्याः, तेषां सहस्रेषु कश्चिदेव सिद्धिर्पर्यन्तं यतते । सिद्धिर्पर्यन्तं यतमानानां सहस्रेषु कश्चिदेव मां विदित्वा सत्तस्सिद्धये यतते । मद्दिदां सहस्रेषु कश्चिदेव तत्त्वतः—

யென்று மயங்கி, அவற்றின் பொருட்டு ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப் பட்டிருக்கும் ஜ்யோதிஷ்டோமாத்மி ஸாத்நங்களையே அநுஷ்டிக்கின்றனர். பல்லாயிரத்தில் ஒருவனே மோக்ஷாதந்தத்ததை விரும்பி, மோக்ஷ ஸாத்நத்தை அநுஷ்டிக்கிறான் என்று கருத்து. (கஸ்சித் ஸித்த்யே யததி) அப்படி மோக்ஷ ஸாத்நத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களிலும் எவனோவொருவனே மோக்ஷ ஸித்தியடையும் வரையில் முயல்கின்றான். இடையில் விஷயாத்நங்களால் இழுக்கப்பட்டுத் தடுமாறுகிறவர்கள் பலர் என்று கருத்து. (யததாம் ஸித்த்யாநாமபி) மோக்ஷ ஸித்தியடையும் வரையில் முயலுமவர்களுக்குள்ளும். (கஸ்சித் மாம் வேத்தி) எவனோவொருவன் தான் என்னையே ப்ராப்யமாகவும் அறிந்து, என்னை அடையும் பொருட்டு என்னை ஸித்த்யோபாயமாகக் கொண்டு, ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படும் புக்தியோக்யமாகிற ஸாத்மோபாயத்தை அநுஷ்டிக்கிறான். பலர் தம் ஆத்மாவையே ப்ராப்யமாக எண்ணி. அதன்பொருட்டு என்னை ஸித்த்யோபாயமாகக்கொண்டு ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படும் கர்மஜ்ஞாத்யோக்யங்களை ஸாத்மோபாயமாக அநுஷ்டித்துக் கைவல்ய மோக்ஷத்தைப் பெற்றுப் போகின்றனர் என்று கருத்து. (கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்வத:) இப்படி என்னையடைவதை விரும்புகிறவர்களிலும் எவனோவொருவன் தான் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான். என்னையே உபாயமாகவும் அறிகிறான் என்கை. அதாவது—நானே தாயாய்த் தந்தையாய், மற்றுமாய், முற்றுமாய் நின்று சேதனை அடையப் பாடுபடுபவனாகையாலே, தன்னுடைய ஆநந்தத்திற்காகத் தான் பாடுபடுவதின்றும் கைவாங்கி,—மோக்ஷத்திலும் என்னுடைய ஆநந்தத்தையே விரும்புகின்றவனாய். சாதகம் போலே எனது அருளையே பார்த்திருக்குமவன் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன். அப்படிப்பட்டவன் இன்று வரையிலும் ஒருவன்கூட எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று கருத்து. “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர் லபு:” [7-19] [வாஸுதேவனையே ப்ராப்யம், ப்ராபகம் முதலிய எல்லாமாக நினைத்திருக்கும் மஹாத்மா மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்] “மாம் து வேதந் கஸ்சந்” [7-26] [என்னை உள்ளபடி அறிபவன் ஒருவனுமில்லை] என்று அவனே இவ்வத்தியாயத்தில் மேலே வாய் வெருவப்போகின்றானன்றோ. “யாருமோர் நிலைமையன் என அறி

यथावस्थितं मां वेत्ति । न कश्चिदित्यभिप्रायः । “स महात्मा सुदुर्लभः”(१९)
“मां तु वेद न कश्चन” (२६) इति हि वक्ष्यते ॥३॥

வறிய எம்பெருமான். யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம்பெருமான் ” [திருவாய் 1-3-4] என்று ஆழ்வாரும்—தம் முயற்சியாலே அவனைக் காண நினைப்பார்க்கு அவனை உள்ளபடி அறிய முடியாது என்றும் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அவன் தன்னைக் காட்ட, அவனைக் காணநினைப்பவர்களுக்கே அவனை உள்ளபடி அறியமுடியும் என்றும் அருளிச்செய்தாரன்றே; ஆளவந்தாரும் இதை அடியொற்றி “நமோ நமோ வாங்மநஸாதி பூமயே—நமோ நமோநந்த மஹாவிபூதயே” என்று எல்லையற்ற மஹாவிபூதியை உடையவனாகையாலே, தம் முயற்சியால் காணநினைப்பார்க்குக் காண்பரியன் என்றும், “நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே—நமோ நமோநந்த த்யைகஸிந்தயே” என்று அவனுடைய க்ருபையாலே அவனைக் காணநினைப்பார்க்குக் காண எளியவனென்றும் அருளிச்செய்தாரன்றே. ஆழ்வாருடைய இவ்வருளிச்செயலையும், ஆளவந்தாருடைய இந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் அடியொற்றியே பூஷ்யகாரர் இந்த ஸ்லோகத்தின் பூஷ்யத்தில் “ந கஸ்சித்த்யபிப்ராய:” [ஒரு வனுமேயில்லை என்று கருத்து.] என்று அருளிச்செய்து, அதற்கு கீதாசார்யனின் வாக்குகளை ப்ரமாணமாகவும் காட்டினார்.

இனி, ஸாத்நாநுஷ்ட்யநம் செய்து மோக்ஷமடைவார்க்கும், அவனைக்கொண்டு அவனை அடைவார்க்கும் - அவனை அறிவதிலும், பெறும் பதிலிலும் வாசியில்லை என்னும் தேஹிக ஸம்ப்ரதாய ரீதியில் பொருள் கொள்ளும்போது—ஸித்திபூசபூதம் ப்ரயோஜநாந்தரங்களான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைக் குறிக்கிறது. “ஸித்திபூதயே யததி” என்று அவற்றின் பொருட்டு ஸாத்நாந்தரங்களைப் பற்றுமவர்களைக் குறிக்கிறது. “மாம் வேத்தி” என்று அவற்றின் பொருட்டு எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுமவர்களைக் குறிக்கிறது “தத்வத: வேத்தி” என்று அவனையே ப்ராப்யமாக அறிந்து அடைய, அவனை ஸித்திதோபாயமாகவும், பூக்திப்ரபத்திகளில் ஒன்றை ஸாத்யோபாயமாகவும் பற்றுமவர்களைக் குறிக்கிறது. “யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான் ” என்று ஆழ்வாரும், “வாங் மநஸாதி பூமயே ” என்று ஆளவந்தாரும், “ந கஸ்சித்த்யபிப்ராய:” என்று எம்பெருமானாரும் அருளியது மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன் என்னும் கருத்தாலே என்கை. “ஒருவனே அறிகிருன்—என்னுமிடத்தில்—ஒருவனே அறிகிருன், இருவர் அறிவதில்லை என்று பொருள்

भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।

अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥४॥

4. பூமி ராபோ:நலோ வாயு: கும் மனோ பூத்ஹி₄ரேவ ச |

அஹங்கார இதீயம் மே பி₄ந்நா ப்ரக்ருதி₄ரஷ்டதா ||

பூமி:—நிலம், ஆப:—நீர், அநல:—தீ, வாயு:—காற்று, கும்—ஆகாயம் (எனும் ஐம்பூதங்களும்), மந:—மனம் (முதலிய இந்திரியங்களும்), பூத்ஹி₄:—மஹான், அஹங்கார: ச-அஹங்காரமும், இதி—ஆகிய, அஷ்டதா பி₄ந்நா—எட்டு விதமாகப் பிரிந்திருக்கும், இயம் ப்ரக்ருதி:—இந்த ப்ரக்ருதி, மே ஏவ—என்னுடையதேயாகும் (என்று) (வித்ஹி₄-அறிவாய்).

4. மண்ணும் புனலும் வளரெரியும் வாயுவுடன்

விண்ணு மனஞ்சேர் வியன்புலனுந்—திண்ணமரு

மானுமாய் காரமுமாய் வந்தவகை யெட்டுடைய

தானவசித் தென்னதுரு வாம்.

மண்ணும்—நிலனும், புனலும்—நீரும், வளர் எரியும்—விரகிட வளராநிற்கையால் அனலம் எனப்படும் தீயும், வாயுவுடன்—வாயுவோடு கூடிய, விண்ணும்—ஆகாயமும், மனம் சேர் வியன் புலனும்—மனத்தோடு கூடிய (பதினொரு) வியக்கத்தக்க இந்திரியங்களும், ஆங்காரமுமாய்—அஹங்காரமுமாக, வந்த வகை எட்டு உடையதான—இப்படி எட்டு வகையை உடையதாயிருக்கும், அசித்து-அசேதநப்பொருள், என்னது: உருவாம்—என்னுடைய உடலாகும்.

கொள்ளமுடியாது; வ்யாஸர், பீஷ்மர் முதலான பலர் எம்பெருமானை உள்ளபடி அறிபவர்களாகக் காண்கையாலே. ஒருவன் அறியவே செய்கிறான் என்று (அயோக்யவ்யவச்சேதுபரமாகப்) பொருள்கொள்வது-அப்பவர்களின் அருமையைக் காட்டும் இப்ரகரணத்தில் பொருளற்ற கிறது; “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்ப்பு:” முதலான-அதி₄காரிகளின் அருமையைக்காட்டும்—வசனங்களோடும் முரண்படுகிறது. ஆகையால், அர்த்தஸ்திதியிலிருந்தும், மேல் வரும் வாக்கியங்களிலிருந்தும் தேறும் அதி₄காரியின் அருமையே இங்கு கருதப்படுகிறது என்று காட்டுகிறார்” என்னும் தாத்பர்ய சந்த்ரிகைக் கருத்து இங்கு காணத்தக்கது. 3.

॥ भा ॥ अस्य विचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरणभोगस्थानरूपेणा -
वस्थितस्य जगतः प्रकृतिरियं गन्धादिगुणकपृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशादि -

4. இனி, நாலாம் ஸ்லோகம் தொடங்கி, பனிரண்டாம் ஸ்லோகமீறாக “ஸ்வயாதூத்ம்யம்” [தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவு] என்று ஆனவந்தாரால் கீழ்தார்த்த்ய ஸங்க்யரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட பரமாத்ம் தத்வஜ்ஞாநம் உபதேயஸிக்கப்படுகிறது; “தத்த்வத:” என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது விவரிக்கப்படுகிறது. அதில், தானே ஜீவனுக்கு நிரபேக்ஷாபாயபூதனுயிருக்கிறவன் என்று காட்டு வதற்குறுப்பாக ஜீவன் அசித்தைப்போலே தனக்குப் பரதந்த்ரனா யிருப்பவன் என்று இரண்டு ஸ்லோகங்களில் காட்ட முற்பட்டு, இந்த ஸ்லோகத்தில் அசேதனப் பொருள் தனக்குப் பரதந்த்ரமானது என்று காட்டுகிறான். காணப்படும் வ்யஷ்டிக்ரூபமான இவ்வுலகிற்குக் காரண மாய், எட்டுவிதமாகப் பிரிந்துநிற்கும் ப்ரக்ருதி - எனக்கு ஸேஷமாய், நியாம்யமாய், தூர்யமாயிருப்பது என்று காட்டுகிறான். (பூமி: ஆப: அநல: வாயு: கும்) என்று ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான பஞ்ச பூதங்களை எடுக்கிறான். இது, பூதகாரணமான ஐந்து தத்மாத்ரை களுக்கும் உபலக்ஷணம். மேலே, ப்ரத்யக்ஷானுமானங்களால் ஸித்திதிக்கும் காரணப்பொருள்களைக் காட்டுகிறான். (மந:) மனம். இது, மனத்தின் தலைமையில் இயங்கும் மற்ற ஜ்ஞாந கர்மேந்திரியங்களுக்கு உபலக்ஷணம். (புத்ஸ்தி:) புத்ஸ்தியைப் போஷிப்பதாக அநுமானத்தாலும், ஆக்யமத்தினாலும் ஸித்திதிப்பதாய், ஸூலப்ரக்ருதிகார்யமாய், அஹங்காரகாரணமான மஹான் என்னும் தத்வம். (அஹங்கார: ச) அஹங்கார வாஸனைக்கு ஹேதுவாக அநுமானாக்யமங்களால் ஸித்திதிக்கும் பூதேந்திரியகாரணமான தத்வமும். தத்வங்களைக் குறிக்கும் ப்ரகரணமாகையாலே, புத்ஸ்தி ஸப்ஸ்துத்தாலே அறிவையும், அஹங்கார ஸப்ஸ்துத்தாலே கர்வத்தையும் குறிப்பதாகக்கொள்வது பொருந்தாது. (இதி அஷ்டதூ பிந்நா இயம் ப்ரக்ருதி:) இவ்வண்ணமாக எட்டு வகையாகப் பிரிந்துநிற்கும் இந்த வ்யஷ்டிகாரணம். உபலக்ஷணமுறையால் காட்டப்படும் பஞ்சத்ந மாத்ரங்களையும், பத்து ஜ்ஞாநகர்மேந்திரியங்களையும் சேர்த்து மூல ப்ரக்ருதிகார்யமான இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. (இயம் ப்ரக்ருதி:) இந்தக் காரணம். ஸப்ஸ்து ஸ்பர்ஸரூபரஸகந்தங்களாகிற குணங்களோடு கூடிய பூதங்களைச் சொல்லுகையாலே பேடாக்யப் பொருள்களும், பஞ்சபூதபரிணாமான பேடாக்யஸ்தூநங்களும், இந்திரியங்களைச் சொல்லுகையாலே பேடாக்யோபகரணங்களும் சொல்லப்பட்டு, இப்படி மூவகையி லடங்கிய இவ்வுலகிற்குக் காரணம் என்று ஸூலப்ரக்ருதி கார்யமாய், உலகிற்குக் காரணமான எல்லாத் தத்துவங்

रूपेण मनःप्रभृतीन्द्रियरूपेण महदङ्काररूपेण चाष्टधा भिन्ना मदीयेति
विद्धि ॥ ४ ॥

களையும் எடுக்கிறான். இவ்வெட்டும் மூலப் ப்ரக்ருதிகார்யமாயிருந்த போதிலும், வ்யஷ்டிரூபமான உலகிற்குக் காரணமாகையாலே இவற்றை ப்ரக்ருதி ஸப்ஸ்துத்தாலே எடுக்கிறான். சிலர் - பூமி முதலான ஸப்ஸ்துங்களாலே பூமி முதலானவற்றின் காரணமான ஐந்து தந்மாத்ரங்களும், 'மந:' என்று மனத்தின் காரணமான அஹங்காரமும், புத்திஸப்ஸ்துத்தாலே அஹங்காரகாரணமான மஹானும், 'அஹங்கார:' என்று அஹங்காரவாஸ்தைக்கு இருப்பிடமான மூலப் ப்ரக்ருதியும்—ஆக, இப்படி எல்லாப் பதங்களாலும் "அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய:" [கூர்ப்போபநிஷத்] என்கிற ஸ்ருதியில் கூறப்பட்ட காரணப்பொருள்களே குறிக்கப்படுகையால் ப்ரக்ருதி ஸப்ஸ்துத்தாலே இவ்வெட்டு காரணப்பொருள்களும் காட்டப்படுவதாகக் கூறினார்கள். இப்பொருளில் புத்திபதும் தவிர மற்ற எல்லாப் பதங்களும் முக்ய யார்த்தத்துத்தை இழந்து அமுக்யமாகின்றன. இதைக் காட்டிலும் எல்லாப் பதங்களையும் முக்யமாகவே கொண்டு, வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாகையாலே இவை ப்ரக்ருதியெனப்படுகின்றன என்று கொள்வது சிறந்தது. அன்றிக்கே, இப்படி ப்ரக்ருதி ஸப்ஸ்துத்திற்கு யௌகிகமாகப் பொருள்கொள்ளாமல் மூலப் ப்ரக்ருதி என்று ரூபிப் பொருளையே கொண்டு, அதுவே இப்படி எட்டுள்தாமாக நிற்கிறது என்று த்ரவ்யைக்யத்தாலே சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படிப் பொருள் கொள்ளும்போது அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஜீவதத்வத்தை 'ப்ரக்ருதி' என்று குறித்திருப்பது விருபமாகும். ஆகையால் முதற்பொருளே சிறந்தது. (இயம் ப்ரக்ருதி: மே ஏவ) அடுத்த ஸ்லோகத்திலிருந்து 'வித்தி' என்பதையும் சேர்த்துக்கொண்டு "இப்படி ஸம்ஷ்டி ரூபமாகவும் வ்யஷ்டி ரூபமாகவுமிருக்கும் இந்த ப்ரக்ருதி என்னுடையதே என்று அறி" என்று பொருள்கொள்ளவேணும். இப் ப்ரக்ருதிக்கு நான் ஸேஷியாய், நியாமகனாய், தூராகனாயிருக்கையாலே இதைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவனாய், இதை ஆட்டி வைப்பவனாக என்னை அறி என்று கருத்து. ஏற்கனவே இங்கு இந்த ப்ரக்ருதியைப்பற்றி உபதேஸிக்கப்படாவிடிலும், ப்ரத்யக்ஷானுமானங்களாலே ஸித்ததமாகையாலே, இதைத் தன்னுடையதென்று விதிப்பதற்காக 'இயம்' என்று அநுவதிக்கிறான். 'மே' என்னும் ஷஷ்டி பொதுவாக ஸம்பந்தஸாமான்யத்தைக் காட்டுமாயினும், இங்கு ஸ்வஸ்வாமிபூவமாகிற (உடைமையாகவும், உடையவனாகவுமிருக்கையாகிற) ஸம்பந்த விஸேஷத்தைக் காட்டுகிறது. ஆக, அசேதநப்பொருள் எனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரமானது என்று காட்டப்பட்டது.

अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।

जीवभूतां महाबाहो ययेदं धार्यते जगत् ॥५॥

5. அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்ஹி மே பராம் ।

ஜீவபூதாம் மஹாபூஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் ॥

மஹாபூஹோ—தடக்கையனே ! இயம்—இந்த அசேதந ப்ரக்ருதி, அபரா—தாழ்ந்தது; இத:—இதைக்காட்டிலும், அந்யாம் து—மிகவும் வேறுபட்டதாய், ஜீவபூதாம்—ஜீவன் என்று பெயர்பெற்றதாய், பராம்—முற்கூறிய அசேதந ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானதான, ப்ரக்ருதிம்—ப்ரக்ருதியை, மே வித்ஹி—என்னுடையது என்று அறிவாயாக; யயா—எந்த ஜீவபூத ப்ரக்ருதியினாலே, இதம் ஜகத்—இவ்வுலகம் முழுவதும், தார்யதே—தரிக்கப்படுகிறதோ.

5. மற்றதனில் வேறுகி மன்னுயிராய் மேலாகி

யுற்றதுதா னென்ற னுருவாக—முற்றுமறத்

தாங்குஞ் சகத்திதனைத் தானமைந்து நிற்குமே

யோங்கித் தழைபுயத்தா யுன்னு.

ஓங்கித் தழை புயத்தாய்!—நீண்டு பெருத்திருக்கும் கைகளை உடையவனே! மற்று அதனில் வேறுகி—முன் சொல்லப்பட்ட அசேதந ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாய், மன் உயிராய்—நிலைபெற்ற உயிராயிருப்பதாய், மேல் ஆகி உற்றுதுதான்—(அசேதநத்தைக் காட்டிலும்) மேற் பட்டதாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி, சகத்து இதனை—இவ்வுலகத்தை, முற்றும் அறத் தாங்கும்—முழுவதும் நன்றாகத் தாங்குமதாய், என்றன் உருவாக—என்னுடைய உடலாக, தான் அமைந்து நிற்குமே—தானும் பொருந்தி நிற்கிறது. உன்னு—(இதையும்) அறிவாய.

5. இனி, இவ்வசேதனப் பொருளைப்போலே, இதனிலும் மேற்பட்டதான சேதனப் பொருளும் எனக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமானதே என்று காட்டுகிறான். (அபரா இயம்) முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப் பட்ட அசேதநப்ரக்ருதி தாழ்ந்ததாயிருப்பது. அடுத்தபடி சொல்லப் பட்ட—4

॥ भा ॥ इयं समापरा प्रकृतिः ; इतस्त्वन्याम्—इतोऽचेतना -
याश्चेतनभोग्यभूतायाः प्रकृतेर्विसजातीयाकारां जीवभूतां परां—तस्या
भोक्तृत्वेन प्रधानभूतां चेतनरूपां मदीयां प्रकृतिं विद्धि ; ययेदम्
अचेतनं कृत्स्नं जगद्वार्यते ॥ ५ ॥

போகும் சேதநப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் அமுக்யமானது என்றபடி. இனி, இதைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகையாலே முக்யமானதாகிற சேதநப்ரக்ருதியைக் கூறுகிறான்,—(இதஸ்து அந்யாம்) இதைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டதாய்; துஸப்யத்யம் மிகவும் வேறுபாட்டை உணர்த்துகிறது. இருளும் ஒளியும்போலே வேறுபட்டிருப்பவை ஜடமாய், அறிவற்ற அசேதநப்ரக்ருதியும், அறிவுமயமாய், அறிவுள்ள சேதநப்ரக்ருதியும் என்று கருத்து. அது எது எனில் : (ஜீவபூதாம்) ஜீவன் என்று பெயர்பெற்றிருப்பதே அது என்கை. (பராம்ப்ரக்ருதிம்) மேலானப்ரக்தியை. “பேரூக்தா பேரூக்யம்” [ஸ்வே 1-12] [பேரூக்தாவாயிருக்கும் ஜீவனையும், அவனுக்கு பேரூக்யமாயிருக்கும் அசேதனத்தையும்] என்று ஸ்ருதியில் சொன்னபடியே, பேரூக்யமாய் (அனுபூனிக்கப்படுவதாய்) இருக்கும் அசேதநப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும், பேரூக்தாவாய் (அனுபூவிப்பவனாய்) இருக்கும் சேதநப்ரக்ருதி—அக்காரணத்தாலேயே மேலானது என்று கருத்து. சேதநாசேதநங்களடங்கிய வ்யஷ்டிருபமான உலகிற்கு, முன் சொன்ன அசேதநப்ரக்ருதியைப்போலே இச்சேதந ஸமஷ்டியும் காரணமாயிருப்பதால் இதுப்ரக்ருதி எனத்தக்கது என்று கருத்து. வ்யஷ்டிருபமான அசேதநவுலகை தூரித்து நிற்பதும் இச்சேதந ஸமஷ்டியே என்று காட்டுகிறான் கடைசிப் பாத்யத்தாலே. (யயா இத்யம் ஜகத் தூர்யதே) ப்ரத்யக்கான (தனக்கே ப்ரகாஸிப்பதான) எந்தச் சேதநப்ரக்ருதியாலே, ‘இது’ என்று சொல்லலாம்படி பராக்கான (பிறர்க்கே ப்ரகாஸிப்பதான) இந்த அசேதநவுலகனைத்தும் தூரித்து நிற்கப்படுகிறதோ, அந்தப் பரமானப்ரக்ருதியை என்று முற்பாதி யோடே அந்வயம். விழித்திருக்கும் நிலையாகிற ஜாக்ரதவஸ்தையிலும், கனவுநிலையாகிற ஸ்வப்நாவஸ்தையிலும் ஸங்கல்பத்தால் ஜீவன் ஸரீரத்தை தூரித்துநிற்கிறான் என்பது கண்கூடு; தூங்கும்நிலையாகிற ஸுஷுப்தியிலும், மூர்ச்சைநிலையிலும் ஸ்வருபத்தால் ஜீவன் ஸரீரத்தைத் தாங்குகிறான் என்று கொள்ளத்தக்கது. (மே ஏவ வித்தி) முன் ஸ்லோகத்திலிருந்து ஏவகாரத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு, “அந்த அசேதநப்ரக்ருதியைப்போலே, இந்தச் சேதநப்ரக்ருதியும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதூரண நியமநங்களாலே என்னாலேயே

एतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ।

अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभयः प्रलयस्तथा ॥ ६ ॥

6. ஏதத்யோநீநி பூதாநி ஸர்வாணீத்யுபதாரய ।

அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபுவ: ப்ரளயஸ்ததா ॥

ஏதத்யோநீநி—இந்தச் சேதநாசேதந ஸமஷ்டியைக் காரணமாகக் கொண்ட, ஸர்வாணி பூதாநி—(பிரமன் முதலாகப் புல்லீருகவுள்ள) எல்லாப் பொருள்களும், இதி—என்னுடையவையே என்று, உபதாரய—அறிவாயாக. ததா—அப்படியிருக்கும்போது, அஹம்—நான், க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத:—இந்த எல்லா உலகிற்கும், ப்ரபுவ:—உத்பத்திஸ்த்நாமாகவும், ப்ரளய:—லயஸ்த்நாமாகவும் (ஸேஷியாகவும்) இருக்கிறேன்.

ஆட்டிவைக்கப்படுவதாகையாலே என்னுடையதென்றே அறி"—என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும். இப்படி இதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், இதன் ஸ்ருஷ்டிஸ்திகளுக்குக் காரணமாய், தீர்ப்பவனாய், உள்துழைந்து நியமிப்பவனாய், ஸேஷியாயிருப்பவனாகையாலே, நானே இச்சேதனப் பொருளுக்கு நிரபேக்ஷாபாயபூதனென்று அறிவதே—மூன்றும் ஸ்லோகத்தில் கூறிய ரீதியில் என்னை உள்ளபடி அறிவதாகும் என்று கருத்து. இக்கருத்தையே,

“உபாதத்தே ஸத்தாஸ்திதிநியமநாத்யஸி சித்யுகிதௌ
ஸ்வமுத்யுத்யஸ்ய ஸ்ரீமாநிதி வத்யுதி வாக்யௌபநிஷித்யு ।

உபாயோபேயத்வே தத்யுஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ
அதஸ்த்வாம் ஸ்ரீரங்கேஸ்ய ஸரணமவ்யாஜமப்யுஜம் ॥ ”

[ஸ்ரீரங்க 2-87]

[“ஸ்ரீமந்நாராயணானவன்--ஸ்ருஷ்டிஸ்திநியமநதாரணங்களாலே அசேதநத்தைப்போலே சேதநவஸ்துவையும் தனக்கு ப்ரயோஜனமாக ஆக்கிக்கொள்கிறான் ” என்று உபநிஷத்து வாக்யங்கள் உத்யுகோஷிக்கின்றன. ஆகையால், உபாயத்வமும், உபேயத்வமும் உனக்கே இயற்கையானது. (மற்ற பொருள்களுக்குப்போல) செயற்கையானதல்ல. ஸ்ரீரங்கநாதனே! இக்காரணத்தாலே உன்னை நான் ஓர் வ்யாஜத்தையும் எதிர்பாராத உபாயமாகப் பற்றினேன்] என்று ஸ்ரீபரஹரபட்டர் அருளிச்செய்தார். (மஹாபுராணோ) தடக்கையனே! உன் கைகளைப்போலே, அறிவும் பெருமைபெற்று இவ்வுண்மையை அறியவேணும் என்று கருத்து.

॥ भा ॥ एतच्चेतनाचेतनसमष्टिरूपमदीयप्रकृतिद्वयोनीनि ब्रह्मादि-
स्तम्बपर्यन्तान्युच्चावचभावेनावस्थितानि चिदचिन्मिश्राणि मदीयानि

6. இந்த விரண்டு முதலாக வெப்பொருளும்
வந்த பரிசுணர்நீ மன்னவனே—யந்தவகை
தானதன லெல்லாச் சகத்தின் பிறப்பிறப்பு(ம்)
நானெனவே காணீ நயந்து.

மன்னவனே!—அரசனே, எப்பொருளும்—இந்த எல்லா
வுலகும், இந்த இரண்டும் முதலாக—என்னுடையவையான
இந்தச் சேதநாசேதந ஸமஷ்டியைக் காரணமாகக்
கொண்டதாயிருக்கையால், வந்த பரிசு—என்னையே காரண
மாகக்கொண்டு உண்டானவை என்பதை, நீ உணர்—நீ
அறிவாயாக. அந்த வகை தான் அதனால்—அப்படி என்னையே
காரணமாகக்கொண்டு உண்டானவையாகையாலே, எல்லா
சகத்தின் பிறப்பு இறப்பும்—இந்த எல்லா உலகங்களின்
பிறப்பிடமும், இறப்பிடமும், நான் எனவே—நானேயாயிருக்
கிறேன் என்றே, நீ நயந்து காண்—நீ விரும்பிப்பார்ப்பாயாக.

6. ஸமஷ்டிதத்வங்கள் தன்னுடையவையே என்று இதுவரையில்
உரைத்தான். இனி, வ்யஷ்டிதத்வங்களும் தன்னுடையவையே என
உரைத்து, ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ரூபமான எல்லாவற்றுக்கும் தானே காரண
மெனக் காட்டுகிறான். (ஏதத்யோநீதி) முன் இரு ஸ்லோகங்களில்
ப்ரக்ருதியாக (காரணமாக) சொல்லப்பட்ட சேதநஸமஷ்டியும்,
அசேதநஸமஷ்டியுமான இரண்டு பொருள்களையும் காரணமாகக்
கொண்டவையான. (ஸர்வாணி பூதாதி) பிரமன் முதலாகப் புல்லெறும்
பீரக ஏற்றத்தாழ்வுள்ளவையாகக் காணப்படும் சேதநாசேதநம்ஸீர
மான இந்த எல்லாப்பொருள்களும். இതിவிரந்து—ஸ்வரூபத்தால்
நிர்விகாரமாயிருந்தபோதிலும், சேதநவஸ்து - தேவர், மனுஷ்யர்,
தீர்யக், ஸ்தூவரம் எனும் வ்யஷ்டி ஸரீரங்களைப் பெறும்போது,
அந்தந்த ஸரீரங்களுக்கு அநுசூணமான அறிவு, செயல், பேராகும்
முதலியவற்றோடு கூடியவனாகிருக்கையால், ஸமஷ்டிநிலையில் அசித்
தோடு வாசியற நின்ற நிலையைக் காட்டிலும் வேறுபாடாகிற விகா
ரத்தை அடைகிருக்கையால், சேதநஸமஷ்டி சேதநவ்யஷ்டிக்குக்
காரணமாகக் குறையில்லை என விளங்குகிறது. (இத்யுபதாரய)

सर्वाणि भूतानीत्युपधारय। मदीयः कृतिद्वययोनीनि हि तानि मदी-
यान्येव। तथा प्रकृतिद्वययोनित्वेन कृत्स्नस्य जगतः, तयोर्द्वयोरपि
मद्योनित्वेन मदीयत्वेन च, कृत्स्नस्य जगतः अहमेव प्रभवोऽहमेव च
प्रलयोऽहमेव च शेषीत्युपधारय। तयोश्चिदचित्समष्टिभूतयोः प्रकृति-

வ்யஷ்டிப் பொருள்களான இவையனைத்தும், முற்கூறிய ஸமஷ்டிப் பொருள்களைப்போலவே என்னுடையவை என அறிவாய். என்னுடையவையான இரண்டு ப்ரக்ருதிகளைக் காரணமாகக்கொண்ட இவையும் என்னுடையவையே ஆகவேண்டுமன்றோ என்று கருத்து. “ஸர்வாணி பூதாநி ஏதத்யோநீநி” [எல்லா வ்யஷ்டிப் பொருள்களும் இவ்விரு ப்ரக்ருதிகளைக் காரணமாகக்கொண்டவை] என்னும் இவ்வளவே இங்கு கருதப்பட்டதாகில் “மே வித்து” என்றவிடத்திற் போலே “ஏதத்யோநீநி உபத்யாய” என்னுமிவ்வளவே போதுமானது. ஆகையால், இங்கு அதிகமாயுள்ள ‘இதி’ ஸப்ரத்யம் முன் ஸ்லோகத்திற் சொல்லப்பட்டது போலே இதுவும் மத்யம் [என்னுடைமை] என்று உணர்த்துகிறது. ஆக, ஸமஷ்டிப் பொருள்களைப் போலே வ்யஷ்டிப் பொருள்களும் என்னுடைமையே என்றதாயிற்று. இனி, காரணமான இந்த ஸமஷ்டிப் பொருள்களோடு, கார்யமான இந்த வ்யஷ்டிப் பொருள்களோடு வாசியற எல்லாவற்றுக்குமே நானே காரணமாயிருப்பவன்; ஸேஷமான அசேதனத்தோடு, ஸேஷியான சேதனத்தோடு வாசியற எல்லாவற்றுக்குமே நானே ஸேஷியாயிருப்பவன் என்று காட்டுகிறான் உத்தரார்த்தத்தாலே- (தத்யா) இவ்வண்ணமாக எல்லாவுலகமும் முற்கூறிய இரண்டு ப்ரக்ருதிகளைக் காரணமாகக்கொண்டதாகவும், அவ்விருண்டும் என்னைக் காரணமாகக் கொண்டதாகவுமிருக்கையாலே. (க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகத: அஹம் ப்ரபவ: ப்ரளய:) காரணமான ஸமஷ்டிப் பொருள்களோடு, கார்யமான வ்யஷ்டிப் பொருள்களோடு வாசியற எல்லாவுலகிற்கும் நானே உத்பத்திஸ்தானமாகவும், லயஸ்தானமாகவுமிருப்பவன்; காரணமாயிருப்பவன் என்றபடி. “தத்யா” என்றது ‘தத்யாஸதி’ என்றபடியாய், முற்பாதியில் சொல்லப்பட்டதை ஹேதுவாக்குகிறது. இப்படிக் காரணத்வத்தைச் சொன்னது “மே” என்று முன் ஸ்லோகங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸேஷித்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அசேதனம் சேதனனுக்கு ஸேஷமாகவும், சேதனன் அதற்கு ஸேஷியாகவுமிருந்தபோதிலும் இரண்டுமே எனக்கு ஸேஷமாயிருக்கிறது, நான் அவற்றுக்கு ஸேஷியாயிருக்கிறேன் என்று கருத்து. “தத்யா”

புருஷயோரபி பரமபுருஷயோனித்வம் ஶ்ருதிஸ்மृतிஸித்வம் । * மஹானவ்யக்தே லீயதே । அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே । அக்ஷரம் தமசி லீயதே । தம: பரே தேவ எகீபவதி (சு. 2), * விஷ்ணோஸ்வரூபாத்ரஸோதிதே த்வே ரூபே ப்ரதானம் புருஷஸ்ச விப்ர (வி. 1.2.28), * ப்ரக்ருதிர்யா மயாஸஸ்யாநா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபினி । புருஷஸ்சாப்யுபாஸ்தே லீயதே பரமாத்மநி । பரமாத்மா ச சர்வேபாஸாஸார: பரமேஸ்வர: । விஷ்ணுநாமா ச வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச ஶீயதே ॥ (வி. 6.8.30, 31) இத்யாதிகா ஹி ஶ்ருதிஸ்மृतய: ॥ 6 ॥

என்று நேரேயே முன் ஸ்லோகங்களிற் குறிக்கப்பட்ட ஶேஷித்வத்தைக் காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம். இங்கு, ஓர் ஆக்ஷேபம் பின்வருமாறு எழுகிறது:—“ அஜாம் ஏகாம் ” [ஸ்வே 4-5] என்று மூலப் ப்ரக்ருதியும், “நித்யோ நித்யாநாம்” [கட. 5-12] என்று ஜீவனும் பிறப்பிற் பிறந்த நித்யவஸ்துக்களாகக் கூறப்படுகையில், பரமாத்மாவை அவற்றுக்குக் காரணமாக இங்கு எப்படிச் சொல்லலாம்? என்பது அவ்வாக்கேபம். ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஸ்வரூபத்தால் நித்யர்களாயினும், நாம் ரூபங்களோடு கூடிய ஸ்தூல நிலையை அடைவதையிட்டுப் பரமாத்மாவிடமிருந்து பிறப்பதாகவும், நாம் ரூபமற்ற ஸூக்ஷ்ம நிலையை அடைவதையிட்டுப் பரமாத்மாவிடம் லயமடைவதாகவும் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகையாலே, அவற்றைக் காரியப் பொருள்களென்றும், பரமாத்மாவை அவற்றுக்குக் காரணமென்றும் கொள்ளலாம் என்பது இவ்வாக்கேபத்திற்கு ஸமாதானம். ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் அப்படி எங்கே கூறுகின்றன? எனில்: “மஹாந வ்யக்தே லீயதே, அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸி லீயதே, தம: பரே தேஷுவ ஏகிபுவதி” [ஸுப்ஜாலோபநிஷத்-2] [மஹான் அவ்யக்தத்தில் லயிக்கிறது; அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது; அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது; தமஸ்ஸு பரமாத்மாவிடம் ஒன்றுகிறது.] என்னும் ஸ்ருதிவாக்யத்தில் ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் பரமாத்மாவிடம் லயமடைவதாகக் கூறப்படுகிறது. லயமாவது, நீர் பாலில் கலப்பது போலே பிரிக்கமுடியாத நிலையை அடைவதேயாகும். ஆக, ப்ரக்ருதி புருஷர்களின் ஸ்வரூபம் அழியவில்லையாகையால் “அஜாமேகாம்” “நித்யோ நித்யாநாம்” என்னும் ஸ்ருதிகளின் விரோதமில்லை; “விஷ்ணோ: ஸ்வரூபாத் பரதோதிதே த்வே ரூபே ப்ரதானம் புருஷஸ்ச விப்ர” [வி. 1-2-24] [அந்தணரே! மேலான விஷ்ணு ஸ்வரூபத்திலிருந்து ப்ரக்ருதியும், புருஷனுமாகி இரு உருவங்கள் உண்டாயின. (அல்லது வேறுபட்டிருந்தன. அல்லது லயமடைந்தன)] என்றும், “ப்ர

मत्तः परतरं नान्यत् किञ्चिदस्ति धनञ्जय ।

मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ ७ ॥

7. மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித்யஸ்தி துநஞ்ஜய ।

மயி ஸர்வமிதும் ப்ரோதம் ஸுத்ரே மணிக்யுண இவ ॥

துநஞ்ஜய—அர்ஜுனா! மத்த:—என்னைக்காட்டிலும், அந்
யத் கிஞ்சித் அபி—வேறுபட்டிருப்பவற்றில் ஒன்றுகூட, பரதரம்
நாஸ்தி—மிகவும் மேலானதாயில்லை. இதும் ஸர்வம்—இந்த
எல்லாப்பொருள்களும், ஸுத்ரே—நூலில், மணிக்யுண: இவ—
ரத்தினங்கள் கோர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோலே, மயி ப்ரோதம்—
என்னிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

7. என்னில்வே ருகிமிக் கிங்கோர் பொருளுளதென்

றுன்னிலாங் கில்லை யுயர்விசயா—மன்னியநூன்

மாமணிபோற் கோப்புண்டு வந்தே யென்பாலிதெல்லாஞ்

சேமமுற நிற்குஞ் செறிந்து.

உயர் விசயா—உயர்ந்தவனான அர்ஜுனா! என்னில்
வேருகி—என்னைக்காட்டிலும் வேரூயிருப்பதாய், மிக்கு—
மேலாயிருப்பதான, ஓர் பொருள் இங்கு உளது? என்று
உன்னில்—ஒரு பொருள் இவ்வுலகில் உள்ளதோ? என்று

க்ருதிர் யா மயா ஸ்க்யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ புருஷஸ்சாப்யுபூ
வேதௌ லீயேதே பரமாத்மநி ॥ பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பர
மேஸ்வர: | விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதூந்தேஷு ச க்யுதே ॥"
[வி-பு 6-4-30, 31] [வ்யக்த ரூபமாகவும், அவ்யக்த ரூபமாகவும்
என்னால் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியும், புருஷனுமாகிற இவ்விரு தத்து
வங்களும் பரமாத்மாவிடம் லயமடைகின்றன. அனைவர்க்கும் ஆத்மா
ரானும், பரமேஸ்வரனான பரமாத்மாவும், வேதங்களிலும், வேதூந்தங்
களிலும் விஷ்ணுவென்னும் பெயருடையவனாகவே முழங்கப்படுகிறான்.]
என்று வேதூத்தை விவரிக்கவந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலான
ஸ்மருதிகளும் இவ்வர்த்தூத்தையே தெளிவாக உத்யுகேஷித்தன.
ஆகையாலே விரோதமில்லை. ஆக, ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிரூபமான எல்லா
உலகிற்கும், தானே காரணமாகவும் சேஷியாகவுமிருப்பவன் என்று
சொல்லிற்றாயிற்று.

॥ भा ॥ यथा सर्वकारणस्यापि प्रकृतिद्वयस्य कारणत्वेन, सर्वा-
चेतनवस्तुशेषिणश्चेतनस्यापि शेषित्वेन, कारणतया शेषितया चाहं परतरः ;
तथा ज्ञानशक्तिबलादिगुणयोगेन चाहमेव परतरः । मत्तोऽन्यत्—मद्व्यति-
रिक्तं ज्ञानबलादिगुणान्तरयोगि किञ्चिदपि परतरं नास्ति ॥

ஆராய்ந்தால், ஆங்கு இல்லை—அப்படி இல்லை. மன்னிய நூல் மா மணி போல்—உறுதியான நூலில் உயர்ந்த ரத் தினங்கள்போலே, என்பால் கோப்புண்டு வந்தே—என்னிடம் கோர்க்கப்பட்டதாகவே, இது எல்லாம்—இந்த எல்லா உல கமும். செறிந்து—சிதறிவிடாமல் நெருங்கியிருப்பதாய், சேமம் உற—ரகைப் பெற்று, நிற்கும்—நிற்கும்.

7. அசேதநப் பொருளைப்போலே. சேதநப்பொருளும் என் னுடைமையாகையாலே நானே அதற்கு உபாயமாயிருக்கத்தக்கவன் என்று முன் ஸ்லோகங்களில் உணர்த்தினான். அச்சேதநப்பொருளைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானம், ஸக்தி முதலானவற்றில் மிகச்சிறந்தவனாகையா லும் நானே உபாயமாயிருக்கத்தக்கவன் என்று வலியுறுத்துகிறான் இந்த ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே. முன் ஸ்லோகத்திலிருந்து ததூா ஸப்யுத்தை இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். (ததூா) முன் ஸ்லோகத்தில் காட்டப்பட்ட காரணத்வ ஸேஷித்வங்களுக்கு மேலே ஓரர்த்தம் இங்கு காட்டப்படுகிறது. வ்யஷ்டிப் பொருள் அனைத்துக்கும் காரணமான இரண்டு ப்ரக்ருதிகளுக்கும் காரணமாயிருப்பதன் மூலமும், எல்லா அசேதநப் பொருள்களுக்கும் ஸேஷியாயிருக்கும் சேதநப்பொருளுக்கும் ஸேஷியாயிருப்பதன் மூலமும், காரணத்வத்தையிட்டு, ஸேஷித்வத்தையிட்டு எப்படி நானே மிகவும் மேலானவனாயிருக்கிறேனோ, அப்படியே ஒப்பற்ற ஜ்ஞானம், ஸக்தி, பூலம் முதலான குணங்களோடு கூடியிருக்கையாலும் நானே மிக வும் மேலானவன் என்றபடி. முன் ஸ்லோகத்தில் அந்வயத்தால் சொன்ன அர்த்தத்தையே இங்கு வ்யதிரேகத்தால் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாகாதோ? எனில்: அப்படிக் கொள்வதில் பயன் சிறிதே யாகையாலும், முன் ஸ்லோகத்தில் “சேதனன் அசேதனத்தைக் காட்டிலும் பரன்; நான் பரதரன்” என்னும் அர்த்தம் ஸாப்யுத் தமாகச் சொல்லப்படவில்லையாகையாலும், அதில் ஸாப்யுத் தமாகச் சொல்லப்படாத குணங்களாலுண்டான சிறப்பே, இங்கு வ்யதி ரேகத்தால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்.

‘ததூ’ ஸ்பூதூத்தாலே முன் ஸ்லோகங்களில் கூறப்பட்ட அநந்த மஹா விபூதியுடையதைத் தூருஷ்டாந்தமாக்கி, அதுபோலே அநந்த குணங்களை உடையவன் என்று காட்டப்படுகிறது இங்கு. (மத்த: அந்யத் கிஞ்சித் பரதரம் நாஸ்தி) என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தாய், ஜ்ஞாநம், பூலம் முதலான நற்குணங்களை உடைய சேதந வஸ்துக்களில் எதுவும் அக்குணங்களில் பரதரமாக—மிகவும் மேலானதாக—இல்லை. “மத்த: பரதரம் கிஞ்சித் நாஸ்தி” [என்னைக் காட்டிலும் மேலானது ஒன்றும் இல்லை] என்று அந்வயித்துப் பொருள் கொண்டால், ‘அந்யத்’ என்னும் பதும் அந்வயிக்காமல் திற்கிறது. மேலும், “என்னைக் காட்டிலும் மேலானது இல்லை” என்று கூறியதால், ஸமமானது உண்டோ என்னும் ஐயமும் தவிர்க்கப்படாமலுள்ளது. இவ்விரு குறைகளும் ஏற்படாமலிருக்க, “மத்த: அந்யத் கிஞ்சித் பரதரம் நாஸ்தி” [என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது எதுவும் (ஜ்ஞாநம், பூலம் முதலான நற்குணங்களில்) மிகவும் மேலானதாயில்லை] என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். “பரதரம் நாஸ்தி” [மிகவும் மேலானது இல்லை] என்றதால் ஸாமாந்ய ஜீவர்களைக் காட்டிலும், பிரமன், உருத்திரன் முதலான அதிகாரி புருஷர்களும், நித்யமுக்தர்களும் முற்கூறிய நற்குணங்களில் மேலானவர்களாயிருந்த போதிலும், அவற்றில் அவர்களிலும் மேம்பட்ட என்னைப் போலே மிகவும் மேலானவர்களாயிருப்பவர் எவருமில்லை என்றதாயிற்று. (தநஞ்ஜய) நீ எல்லாச் செல்வங்களையும் ஜயித்திருக்கும் தநஞ்ஜயனும், ஜ்ஞாநம், பூலம் முதலான குணங்களில் மற்றுள்ளாரைக் காட்டிலும் மிக்கிருப்பதுபோலே, நான் அக்குணங்களில் உன்னையும், உன்னிலும் மிக்கிருப்பவர்களான அனைவரையுங் காட்டிலும் மிகவும் மிக்கிருப்பவன் என்று கருத்து. ஆக, ஜ்ஞாநம், பூலம் முதலான கல்யாணகுணங்களில் தனக்கு ஒத்தாரும், மிக்காரும் இல்லை என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. “ந தத் ஸமஸ் சாப்யதிகுர்ச த்ஸ்ருஸ்யதே” [ஸ்வே] [அவனை ஒத்தாரும், மிக்காரும் காணப்படவில்லை] “ஒத்தார் மிக்காரையிலேயாய் மாமாயா” (திருவாய் 2-3-2) என்று உபயுவேதாந்தங்களும் இவ்வர்த்தத்தையே உத்யுகேஷித்தன. ஆக, “பூமிராப:” [4] என்று தொடங்கி மூன்று ஸ்லோகங்களால்—“ஈஸ்வரனை எதிர்பாராமல் மூலப்ரக்ருதி தானே உலகமாகப் பரிணமிக்கிறது” என்னும் வாதமும் “புருஷனுடைய ஸந்நிதி, மாத்ரத்தாலே மூலப்ரக்ருதி பரிணமிக்கிறது” என்னும் வாதமும் “ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஈஸ்வரஸேஷமானவையல்ல” என்னும்

॥ भा ॥ सर्वमिदं विद्विद्वस्तुजातं कार्यावस्थं कारणावस्थं च
मच्छरीरभूतं स्रजे मणिगणवदात्मतयाऽवस्थिते मयि प्रोतम्—

வாதும் தள்ளப்பட்டன. “மத்த: பரதரம்” என்னும் ஸ்லோகார்த தத்தாலே “மும்மூர்த்திகளும் ஒன்று” “மும்மூர்த்திகளும் ஸமர்” “மும்மூர்த்திகளுக்கு மேற்பட்ட வே ரெ ன் றே பரம்பொருள்” “மும்மூர்த்திகளில் பிரமனே அல்லது சிவனேதான் பரம்பொருள்” “மும்மூர்த்திகள் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு கல்பத்தில் பரம்பொருள்” என்னும் வாதங்கள் தள்ளப்பட்டன- ஆக, இவ்வளவால் தானே உலகிற்குக் காரணமாகையாலும், ஸேஷிகையாலும், கல்யாண குணங்களில் ப்ரக்யானனாகையாலும் தானே சேதநர்க்கு மோக்ஷத்தில் ப்ராப்யனும், மோக்ஷாபாயமாயிருக்கத்தக்கவன் என்று அறுதியிடப் பட்டது.

௧7.

7*. இனி, முன் ஸ்லோகங்களில் தனக்குச் சொன்ன உபாதூந காரணத்தவத்தால் ஏற்படும் ஸ்வரூப விகாரஸங்கையைத் தவிர்ப்பதற் காகவும், ப்ரக்ருதி புருஷர்களிருவரும் தன்னைக் காட்டிலும் தனியா யுள்ளனவோ என்னும் ஸங்கையைத் தவிர்ப்பதற்காகவும், சேதன வஸ்துவோடு, அசேதன வஸ்துவோடு வாகியறத் தனக்கு ஸரீரமாய், அத்தயந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கையலே தானே சேதநர்க்கு உபாயம் என்று உணர்த்துவதற்காகவும் ஸர்வாதாரதவத்தைச் சொல்லுவதன் மூலம் தானே ஸர்வஸரீரியெனக் காட்டுகிறுன் ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதி யாலே. (ஸர்வம் இதும்) கார்ய நிலையிலும், காரண நிலையிலும் உள்ள இந்த எல்லாச் சேதநாசேதநப்பொருள்களும். (ஸூத்ரே மணிக்ஷண: இவ மயி ப்ரோதம்) உறுதியான நூலில் ரத்தினங்கள் போலே என்னிடம் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன, நூலில் கோர்க்கப் பட்ட ரத்தினங்களை மற்ற வஸ்துக்களுக்கும், அவற்றினுள் நுழைந்து அவற்றைத் தாங்கிநிற்கும் நூலைத் தனக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறுகையாலே, மற்ற சேதநாசேதநப் பொருள்கள் தனக்கு ஸரீர மென்றும், தான் அவற்றுக்கு ஆத்மாவென்றும் காட்டுகிறுன். ஒரே நூல் எல்லா மணிகளுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதுபோலே, தான் மற்ற எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன் என்றும், நூல் ரத்நங் களினுள் மறைந்திருப்பதுபோலே, தான் மற்ற பொருள்கள் அனைத் திலும் மறைந்திருப்பவன் என்றும், மணிகளுக்கு அதீதமாக நூலின் ஸ்தித்தியில்லாததுபோலே, ப்ரக்ருதிபுருஷர்களுக்கு அதீதமாகத் தனது ஸ்தித்தியில்லை யென்றும் ஸூத்ர (நூல்) த்ருஷ்டாந்தத்தாலே

आश्रितम् । * यस्य पृथिवी शरीरम् (बृ. ५. ७. ३) * यस्यात्मा शरीरम् (बृ. ५. ७. २२) * एष सर्वभूतान्तरात्माऽपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः (सु. ७) इत्यात्मशरीरभावेनावस्थानं च जगद्ब्रह्मणो-
रन्तर्यामिब्राह्मणादिषु सिद्धम्॥ ७॥

உணர்த்துகிருன். இப்படிப் பல விதங்களில் ஸூத்ர த்ருஷ்டாந்தம் ஒத்திருந்தபோதிலும். “அந்தர் பூஷிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:” [உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிருன் நாராயணன்.] என்று உபநிஷத் உத்யுகேஷிக்கையாலே, நூலைப் போலல்லாமல் இவன் எல்லாப் பொருள்களையும் வெளியிலும் வியாபித்திருப்பவன் என்பது உணரத் தக்கது. இப்படி எல்லாம் இவனுக்கு ஸரீரமாகவும், இவன் அனைத் துக்கும் ஆத்மாவாகவுமிருப்பவன் என்பதை “யஸ்ய ப்ருத்யீ ஸரீரம்” [ப்ருஹ 5-7-3] என்று தொடங்கி “யஸ்யாத்மா ஸரீரம்” [5.7-22] என்பதீருக அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்திலும், ஸுபூரலோபநிஷத்வாக் யங்களிலும் உபநிஷத் உத்யுகேஷித்தது. ஸுபூரலோபநிஷத்து “ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” [இவனே எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தாழ்வுகளற்றவனாய், அப்ராக்ருதனாய் ஒப்பற்றவனாயிருக்கும் தேவ னான நாராயணன்.] என்று இவனை நாராயணன் என்றும் காட்டி, “ஸரணம் க்ருதிர் நாராயண:” என்று இவனே நிருபாதிசு ப்ராப்ய னாகவும், ப்ராபகனாகவுமிருப்பவன் என்றும் காட்டிற்று என்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. ஆக இதுவரையில் எல்லாச் சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கும் காரணமாகவும், ஸேஷியாகவும், ஆத்மாவாகவும், சேதநரைக்காட்டிலும் சூணங்களில் மேலானவனாகவுமிருக்கையாலே சேதநர்க்கு இயற்கையாகவே உபாயோபேயங்களாயிருப்பவன் தானே என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

7.

8-11. உலகில் மற்ற பொருள்களும் ப்ராப்யங்களாகவும், ப்ராபகங்களாகவும் காணப்படுகையில், நானே ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன் என்பது எப்படி? என்னும் ஸங்கையெழ, ஒவ்வொரு பதூர்த்தத்திலும் உள்ள ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்களுக்கு உறுப் பான சிறப்புகள் உண்மையில் தன்னதீனமே என்பதை அவற்றோடு ஸாமாநாதிசுரண்ய ப்ரயோகும் செய்து காட்டுகிருன் இனி நாலு ஸ்லோகங்களாலே. அப்பு [நீர்] முதலான எல்லாப் பொருள்களும் முற்

॥ भा ॥ अतस्सर्वस्य परमपुरुषशरीरत्वेनात्मभूतपरमपुरुषप्रकार-
त्वात्सर्वप्रकारः परमपुरुष एवावस्थित इति सर्वैश्वर्यद्वैतस्यैवामिधानमिति
तत्तत्सामानाधिकरण्येनाह—

रसोऽहमप्सु कौन्तेय प्रभाऽस्मि शशिसूर्ययोः ।

प्रणवस्सर्ववेषु शब्दः खे पौरुषं नृषु ॥ ७ ॥

8. ரஸோஹமப்ஸு கௌந்தேய ப்ரபுஃஸ்மி

ஸஸிஸூர்யயோ : !

ப்ரணவஸ் ஸர்வவேதேஷு ஸப்ஸ்து: கே பெளருஷம்

ந்ருஷு ॥

8. எல்லாநா னுதலினு லப்பி லினிமையுநான்
சொல்லார் மதியிரவிச் சோதியுநான்—நல்லார்க
ளோங்காரம் வேதத் துயர்விண் மிசைச்சத்தம்
பாங்குநர நிற்பெள ருடம்.

கூறியபடி பரமபுருஷஸரீரமாயிருந்துகொண்டு, ஆத்மாவான அவ
னுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கையால், அந்த அப்பு முதலான பொருள்களை
ப்ராப்யமாகவும், ப்ரபகமாகவும் ஆக்குவதற்கு உறுப்பாக அவற்றி
லுள்ள ரஸம் முதலான சிறப்புகளும், அவனுக்கு ப்ரகாரமான அப்பு
முதலானவற்றுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கையால் அவனுக்கு ப்ரகாரமா
யிருக்கின்றன. இப்படி ரஸம் முதலான தூர்மங்களோடு, அப்பு
முதலான தூர்மிகளோடு வாசியற எல்லாவற்றையும் ப்ரகாரமாகக்
கொண்டவனாகப் பரமபுருஷன் ஒருவனையிருப்பதால், அப்பு முதலான
தூர்மீவாசக ஸப்ஸ்துங்களைப்போலே ரஸம் முதலான தூர்மவாசக
மான ஸப்ஸ்துங்களும் அவனையே முக்யவ்ருத்தியினாலே அறிவிக்கி
ன்றன என்பதை ரஸம் முதலான ஸப்ஸ்துங்களைப் பரமபுருஷனான
தன்னைச் சொல்லும் அஹம் ஸப்ஸ்துத்தோடு ஒரே வேற்றுமையில்
படிப்பதன்மூலம் அறிவிக்கிறான் இந்த ஸ்லோகங்களில். “பூமிரப:”
என்னும் நாலாம் ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி மூன்றரை ஸ்லோகங்
களாலே பேதுஸ்ருதியின் பொருள் விளக்கப்பட்டது. “மயி ஸர்வம்”
என்னும் அரை ஸ்லோகத்தாலே கூடகஸ்ருதியின் பொருள் விளக்கப்
பட்டது. இவ்விரண்டு ஸ்ருதிகளாலும் நிர்வஹிக்கப்படும் அபேது
ஸ்ருதியின் பொருள் இந்த நாலு ஸ்லோகங்களாலே விளக்கப்படுகிறது.

கௌந்தேய!—குந்தீபுத்திரனே! அஹம்—நான், அப்ஸு—
நீரில், ரஸ: (அஸ்மி)—நற்சுவையாயிருக்கிறேன். ஸாஸிஸூர்ய
யோ:—சந்திரஸூர்யர்களின், ப்ரப்யா அஸ்மி—ஒளியாயிருக்
கிறேன். ஸர்வவேதேஷு—எல்லா வேதங்களிலும், ப்ரணவ:
(அஸ்மி) — ஓங்காரமாயிருக்கிறேன். கே — ஆகாஸத்தில்,
ஸப்ஹ: (அஸ்மி)—ஸப்ஹகுணமாயிருக்கிறேன். ந்ருஷு—
ஆண்களின், பெளருஷம் (அஸ்மி)—புருஷத்தன்மையா
யிருக்கிறேன்.

எல்லாம் நான் ஆதலினால்—எல்லாப் பொருள்களும்
நானேயாயிருப்பதால், அப்பில் இனிமையும் நான்—நீரில்
நற்சுவையாயிருப்பவன் நானே. சொல் ஆர் மதி இரவி
சோதியும் நான்—அனைவராலும் புகழப்படும் சந்திரனிடமும்,
ஸூர்யனிடமும் உள்ள ஒளியும் நானே. வேதத்து—
வேதத்தினுள், நல்லார்கள் ஓங்காரம்—நல்லவர்கள் விரும்பும்
ஓங்காரம் நானே. உயர் விண்மிசை சத்தம்—உயர்ந்திருக்கும்
ஆகாயத்தில் ஸப்ஹகுணமும் நானே. பாங்கு நரரில்
பௌருடம் — ஆண்மையுடைய ஆண்களின் ஆண்மை
நானே.

8, (அப்ஸு ரஸ: அஹம்) நீரை ஜீவர்களுக்கு ப்ராப்யமாக்கும்
குணங்களில் ப்ரத்யானமானதான ‘ரஸம்’ (சுவை) என்னும் குணம்
நானே. நீர் எனக்கு ப்ரகாரமாகையால், அதற்கு ப்ரகாரமான
ரஸகுணமும் எனக்கு ப்ரகாரமாய் என்னதீனமாயிருக்கிறது
என்றபடி. நீருக்குள்ள சிறப்புக் குணமான சுவை நான் நீருக்கிட்ட
பிச்சை என்று கருத்து. ரஸத்தைக்கருதி நீரை ப்ராப்யமாகக்கொள்வது
மயக்கம். அந்த ரஸத்தை அதற்கு அளித்த ஸர்வரஸனான என்னை
ப்ராப்யமாகக் கொள்வதே தெளிவு என்பது திரண்ட பொருள். மேலே
எடுக்கப்படும் ப்ராப்ய ப்ராபகப் பொருள்களிலும் இப்படியே கொள்வது.
“ரஸபூதே மயி ஆப: ப்ரோதா:” [ரஸமாயிருக்கும் என்னிடம் நீர்
கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது] என்று ஸங்கரர் பூஷ்யமிட்டார். “ரஸம்
முதலான தூர்மத்தோடு கூடிய என்னிடத்தில் நீர் முதலானவை
கோர்க்கப்பட்டுள்ளன” என்று மற்றும் சிலர் வ்யாக்யானம் செய்த
னர். நீர் ரஸத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்க, ரஸத்தை நீருக்கு ஆதார
மாக்குகிறபடியால் இந்த உரைகள் பொருந்தமாட்டா. ஆகையால்

எனது ஸரீரமாய், ப்ரகாரமாயிருக்கும் நீரின் ப்ரகாரமான ரஸகுணம் எனக்கு ப்ரகாரமாகையாலே அது என்னதீனமே என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தம். உலகில் ரஸம் முதலான ஸப்ஜத்யங்கள் அந்தந்த குணங்களை மாத்திரம் குறிக்கும் நிஷ்கர்ஷக ஸப்ஜத்யங்களாக வழங்கப்பட்டபோதிலும், இங்கு ‘ரஸம் நானே’ என்று ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கையால், அவை நிஷ்கர்ஷக ஸப்ஜத்யங்களல்ல; ப்ரகார ப்ரகாரிபூர்வத்தையிட்டுப் பரமாத்ம பர்யந்தம் குறிப்பவை என்று கொள்ளவேண்டும். பூமி முதலான த்ரவ்யங்களின் ப்ரகாரமாகக் காடிந்யம் முதலானவை பரமாத்மாவுக்கே ப்ரகாரமாகின்றன என்பதை “காடிந்யவாந் யோ பிபூர்த்தி தஸ்மை பூம்யாத்மநே நம:” [வி-பு 1-14-18] முதலானவிடங்களில் ஸ்ரீபராஸரமும் காட்டினார். இங்கு நீர் முதலான த்ரவ்யங்களை யெடுத்து அவற்றிலுள்ள ப்ரதூரான குணங்களான ரஸம் முதலானவை நானே என்று விதிப்பதற்குக் கருத்து என்னென்னில்; ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உலகில் காணப்படுப் த்ரவ்யங்களை எடுத்து, அவற்றின் ப்ராப்ய ப்ராபகத்வத்துக்கு உறுப்பான ப்ரதூரான குணங்கள் என்னதீனமேயாகையால், நிருபாதிசு (இயற்கையான) ப்ராப்ய ப்ராபகத்வம் என்னிடமேயுள்ளது என்று விதிப்பதே இங்கு எம்பெருமானின் திருவுள்ளம். ரஸகுணம் பூமியிலுமிருக்க, நீரில் ரூபம் முதலான மற்ற குணங்களுமிருக்க, நீரின் குணமாக ரஸத்தை எடுத்தது — முந்தின தத்வமான தேஜஸஸில் மறைந்திருந்து, நீரிலேயே வெளிப்பட்ட தனிக்குணமாகையாலும், ரஸத்தையிட்டே நீருக்கு ப்ராப்யத்வம் காண்கையாலுமே. “ஆத்தக்யந்தூ ததூ பூமி: ப்ரளயத்வாய கல்பதே” [வி-பு 6-4-14] [கூந்தக்யத்தை இழந்தவுடன் பூமி நீரில் லயத்தை அடைகிறது] என்று பூமி, நீர் முதலான தத்வங்கள் (முறையே) அவற்றின் தனிக்குணமான கூந்தக்யம், ரஸம் முதலானவற்றை இழந்தால் முந்திய தத்வங்களில் லயமடைந்துவிடும் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் கூறுகையாலே நீர் முதலானவற்றில் ரஸம் முதலானவற்றின் ப்ராதூர்யம் விளங்குகிறது. இவ்வண்ணமே மேலே ஒவ்வொரு த்ரவ்யத்திற்கு ஒவ்வொரு குணத்தை எடுத்து ‘அது நானே’ என்று விதிக்குமிடங்களிலும் கண்டுகொள்வது. அடுத்த ஸ்லோகத்தில் “புன்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாம்” என்று பூமியின் குணமான மணத்தை ‘நறுமணம்’ என்று விசேஷித்திருப்பதையொட்டி. இங்கும் ப்ராப்யமான நற்சுவையே ரஸம் எனப்படுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். (ஸரிஸ-அர்யயோ: ப்ரபூ அஸ்மி) சந்திரனுடைய தண்மைமிக்க ஒளியும், ஸ-அர்யனுடைய வெம்மைமிக்க ஒளியும் நானே. இவ்வொளிகளினாலேயே அவை உலகிற்கு உபகரிக்கையாலும்,

पुण्यो गन्धः पृथिव्यां च तेजश्चास्मि विभावसौ ।

जीवनं सर्वभूतेषु तपश्चास्मि तपस्विषु ॥ ९ ॥

9. புனயோ கந்து: ப்ருதிவ்யாம் ச தேஜஸ்சாஸ்மி

விபூவஸௌ

ஜீவநம் ஸர்வபூதேஷு தபஸ்சாஸ்மி தபஸ்விஷு ॥

ப்ருதிவ்யாம் ச—பூமியிலும், புனய: கந்து: (அஸ்மி)—
நறுமணமாயிருக்கிறேன். விபூவஸௌ ச— அக்யூநியிலும்,
தேஜ: அஸ்மி—ஒளியாயிருக்கிறேன். ஸர்வபூதேஷு—எல்லா
பூதங்களிலும், ஜீவநம்(அஸ்மி)—மூச்சுக்காற்றாயிருக்கிறேன்.
தபஸ்விஷு—தவம்புரிவோரிடம், தப: ச அஸ்மி—தவமாகவு
மிருக்கிறேன்.

அதனாலேயே அவற்றை உலகோர் ப்ராப்யங்களாக மதிக்கையாலும்
அவ்வொளிகள் சந்திரஸூரியர்களுக்கு ப்ரதூந சூணங்களாகின்றன.
(ஸர்வவேதேஷு ப்ரணவ:) எல்லா வேதங்களுக்கும் மூலமா
யிருக்கையாலே வேதங்களில் ப்ரதூநமான ப்ரணவம் நானே.
ப்ரணவத்துக்குள்ள ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்கள் என்ன தீநமே
என்றபடி. (ஸப்து: கே) ஆகாயத்தின் தனிக் குணமாய், அதற்கு
ப்ராப்யத்வத்தை அளிக்கையாலே ப்ரதூநமான ஸப்தசூணம்
என்னதீநமே என்றபடி. (ந்ருஷு பௌருஷம்) நரர்களிடத்திலுள்ள
ப்ராப்யப்ராபகத்வஹேதுவான பௌருஷம் நானே. ந்ருஸப்தம்
ஸர்வ ஜீவர்களைக் குறிப்பதாகவும், ஆண்களை மாத்திரம் குறிப்ப
தாகவும் இருவிதமாகப் பொருள்கொள்ளலாம் ஸர்வ ஜீவர்களையும்
குறிக்கும்போது, பௌருஷம் என்று கர்த்தருத்வஸக்தியாகிற ஸாமர்த்த
யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதனாலேயேயன்றி கர்த்தாவான ஆத்மா
வுக்கு கர்த்தருத்வத்துக்கு உறுப்பான மற்ற காரகங்களைக் காட்டிலும்
ப்ரதூந்யம் ஏற்படுகிறது. ந்ருஸப்தம் ஆண்களை மாத்திரம்
குறிக்கும்போது, 'பௌருஷம்' என்று ஒருவனை ஆண்மகன் என்று
எடுத்துக்காட்டும் ஆணதன்மையைக் குறிக்கிறது. ஸந்ததிவ்ருத்
திக்குக் காரணமான வீர்யத்தைக் குறிக்கிறது என்றுமாம். ஸ்தீ
நபும்ஸகர்களைக் காட்டிலும் ஆண்களை வேறுபடுத்திக்காட்டும் பூலம்,
ஸ்வாதந்தர்யம், வீர்யம், ஸ்திரீரத்வம் முதலான சூணங்களைக் குறிக்க
ிறது என்றுமாம். இவையெல்லாம் புருஷர்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகத்
வத்தையளிக்கும் ப்ரதூந சூணங்கள் என்பது தெளிவு. 8.

9. இப்புவிநற் கந்த மெரியிலொளி யெப்பொருட்குங்
கைப்படுயிர் சத்தை கருதுங்கா—லொப்பிலா
நற்றவத்தோர் மாட்டு நலஞ்சிறந்த நற்றவநான்
பற்றலர்கள் கோளரியே பார்.

பற்றலர்கள் கோளரியே — எதிரிகளை அடக்கும் சிங்கம் போன்றவனே! இப்புவி நல் கந்தம்—இந்த பூமியில் நல்லமணம் நானே. எரியில் ஒளி—அக்நியின் ஒளி நானே. கருதுங்கால்—ஆராய்ந்து பார்த்தால், எப்பொருட்கும் உயிர் கைப்படு சத்தை—எல்லா ஜீவராசிகளிடமுள்ள ஸத்தை நானே. ஒப்பு இலா நல் தவத்தோர் மாட்டு நலம் சிறந்த நல் தவம் நான்—ஒப்பில்லாத நல்ல தவத்தையுடையவர்களிடமுள்ள சிறப்பு மிக்க நல்ல தவமும் நானே. பார்—இதைக் காண்பாயாக.

9. (புண்யோ கூந்த4: ப்ருதி2வ்யாம் ச) பூமியிலுள்ள நறுமணம் நானே. நறுமணமே ஸத்வஞ்ஞத்தை வளரச்செய்வதன் மூலம் ப்ராபகமாகிறது; ஸுகூத்திற்குக் காரணமாவதன் மூலம் ப்ராப்யமாகவும் ஆகிறது. துர்நாற்றம் ப்ராப்யமாகவோ, ப்ராபகமாகவோ கருதப்படாமையால், ப்ராப்ய ப்ராபகமாகக் கருதப்படும் நறுமணத்தை எடுக்கிறான். “ரஸ:” “ஸப்த3:” என்று பொதுவாக எடுக்குமிடங்களிலும், இவ்விடத்தையொட்டி — அவற்றில் ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் கருதப்படும் நல்ல அம்சங்களே எடுக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். புண்ய கூந்த4ம் என்று சேதநரை நல்வழிக்கு அழைத்துச் செல்லும் துளஸீமணம் முதலியவற்றைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (தேஜஸ் சாஸ்மி விபூாவஸௌ) அக்ருதியை ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் ஆக்கும் எரிக்கும் ஸக்தியாகிற தேஜஸ் நானிட்ட பிச்சையே. (ஸர்வபூதேஷு ஜீவநம்) ஸரீரமுடையவர்களான பிரமன் முதலாகப் புல்லெறும்பிருகவுள்ள ஸர்வஜீவர்களின் ஜீவனம் நானிட்ட பிச்சையே. ஜீவனமாவது - மூச்சு விடுவது. ப்ராணன் நினைநிற்பதற்குக் காரணம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘ஸத்தை’ என்று வெண்பாவில் கொள்ளப்பட்டது. அன்றிக்கே, பிறர் உபஜீவிப்பது ஜீவநமாய், அந்த ஜீவர்களிடம் உள்ள - பிறர்க்கு ப்ராப்ய ப்ராபகமாயிருக்கும் ஆகாரத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (தபஸ்விஷு தபர்ச அஸமி) சிறந்த தவம் புரிபவர்களிடம் அவரவர்களுடைய இஷ்ட ஸாத்நமாகக் காணப்படும் அத்தவமும் என்னதீனமே. 9.

बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनातनम्।
बुद्धिबुद्धिमतामसि तेजस्तेजस्विनामहम्॥ १० ॥

10. பீஜம் மாம் ஸர்வபூதாநாம் வித்துதி₄ பார்த்த₂ ஸநாதநம் ।
புத்தி₄ர் புத்தி₄மதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம் ॥

பார்த்த₂—குந்தீ புத்திரனே ! ஸர்வபூதாநாம்—பரிண
மிக்கும் எல்லாப் பொருள்களிலும், ஸநாதநம் பீஜம் மாம்
வித்துதி₄ — அநாதி₃ஸித்து₄மாயிருக்கும் பரிணமஸாமர்த்த்ய
மாக என்னை அறிவாய். அஹம்—நான், புத்தி₄மதாம்—
அறிவுடையவர்களுடைய, புத்தி₄: அஸ்மி—அறிவாக இருக்
கிறேன்; தேஜஸ்விநாம்—தேஜஸ்ஸை உடையவர்களுடைய,
தேஜ: (அஸ்மி)—தேஜஸ்ஸாகவுமிருக்கிறேன்.

10. எப்பொருட்கும் வித்தா நிலைநின்ற வெண்ணைநினை
யப்புருடர் புத்தியுநா னாகின்றே—ஒப்பில்
பிறரொளியை மாய்க்கும்பே ரொளிநா னுவன்
செறிதிணிதோட் பார்த்தா தெளி.

செறி திணி தோள் பார்த்தா—திரண்டு உருண்ட தோள்
களையுடைய குந்தீ புத்திரனே ! நிலைநின்ற என்னை—நித்ய
னான என்னை, எப்பொருட்கும் வித்தா நினை—எல்லாப்
பொருள்களிலுள்ள உபாதூநஸக்தியாக நினைப்பாயாக.
அப்புருடர் — அறிவாளிகளான ஜீவர்களின், புத்தியும்—
அறிவாகவும், நான் ஆகின்றேன்—நானே ஆகின்றேன்.
பிறர் ஒளியை மாய்க்கும்—மற்றவர்களுடைய தேஜஸ்ஸை
இல்லை செய்யும், அப்புருடர் ஒப்பில் அப்பேரொளி நான் ஆவன்—
ஒப்பில்லாத தேஜஸ்ஸை உடையவர்களுடைய தேஜஸ்ஸு
நானேயாகிறேன். தெளி—இதை அறிவாய்.

10. (ஸர்வபூதாநாம் ஸநாதநம் பீஜம் மாம் வித்துதி₄) பரிணம
மடையும் எல்லா தூர்வயங்களிலும் அநாதி₃காலமாகவுள்ளதான
பரிணமிக்கும் திறமை நானென்றே அறி. தயிர், வெண்ணை, நெய்
முதலியவையாகப் பரிணமிக்கும் பால் முதலானவற்றிலுள்ள
அத்திறமை, நானிட்ட பிச்சையே என்று அறிவாயாக. பால் முத
க—6

बलं बलवतां चाहं कामरागविवर्जितम् ।

धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽसि भरतर्षभ ॥ ११ ॥

11. பூலம் பூலவதாம் சாஹம் காமராக்யவிவர்ஜிதம் ।

தூர்மாவிருத்தேதூ பூதேஷு காமோடஸி பரதர்ஷப ॥

புரதர்ஷப—புரதகுலத்துதித்தவர்களில் சிறந்தவனே !

அஹம்—நான், பூலவதாம்—பூலமுடையவர்களுடைய, காமராக்யவிவர்ஜிதம் பூலம் (அஸ்மி)—காம்யங்களில் ஆசையற்ற பூலமாகவும் இருக்கிறேன். பூதேஷு—ஜீவராஸிகளிடம், தூர்மாவிருத்தூ:—அறத்திற்கு முரணல்லாத, காம: அஸ்மி—காமமாயிருக்கிறேன்.

11. திண்மையினோர் திண்மையுநான் நிதிலாத் தேகபெறும்

ஒண்மையறு காமரா கம்மொழிந்த—வுண்மை

யறஞ்செறியுங் காமநா னுடவர்க ளேறே

சிறந்ததெலா நாளுத் தெளி.

லானவை தமிழ் முதலானவையாகப் பரிணமித்து ப்ராப்யமாகவும், தேஹபூலம் முதலானவற்றுக்கு ப்ராபகமாகவும் ஆவது என்னாலேயே என்று கருத்து. “ஸர்வபூதாநாம் பீஜம்” என்று-பரிணமித்ரவ்யங் களின் ப்ராப்யப்ராபகத்வங்களுக்கு உறுப்பான உபாத்யாநத்வமாகிற தன்மை சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே, எல்லா அசேதந தத்வங் களுக்கும் காரணமான மூலப்ரக்ருதியோ, அந்தந்தக் கார்யப் பொருள் களை உண்டாக்கும் காரணப் பொருள்களோ கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாமாயினும், ப்ராப்யப்ராபகத்வத்துக்கு உறுப்பான ப்ரத்யாந தூர்மங்கள் தன்னதீனமென்று சொல்லும் பாகரணமாகையாலே, முந்திய பொருளே சிறந்தது. (புத்ரதீமதாம் புத்ரதீ: அஸ்மி) அறிவாளிகளிடம்—அவர்களுக்கும், பிறர்க்கும் ப்ராப்யமாகவும், இஷ்டப்ராபகமாகவும் காணப்படும் அறிவும் என்னதீனமே. புத்ரதீயென்று ஒவ்வொரு விஷயத்திலுள்ள உறுதியையோ, அல்லது ஒவ்வொரு விஷயத்தைப்பற்றிய அறிவு மாதீரத்தையோ குறிக்கிறது. (தேஜஸ்விநாம் தேஜ: அஹம்ஸ்மி) ப்ரதாபமுடையவர்களிடம்—ப்ராப்யப்ராபகத்வத்துக்கு உறுப்பாகக் காணப்படும் ப்ரதாபமும் நானே ; அதாவது, அவர்களுடைய அநபிபுவநீயத்வம் (எவராலும் வெல்ல முடியாமலிருக்கும் தன்மை) அல்லது பராபிபுவநஸாமர்த்த்யம் (பிறரை வெற்றிகொள்ளும் தன்மை) என்னதீனமே என்றபடி. 10.

ஆடவர்கள் ஏறே—ஆண்களில் சிறந்தவனே! தீது இலாதேசு பெறும் — தீமையில்லாத தேஜஸ்ஸை உடையவர்களாய், ஒண்மை அறு காமராகம் ஒழிந்த — சிறப்பற்ற காமராகங்கள் நீங்கப்பெற்றவர்களான, தின்மையினோர்—புலமுடையவர்களின், தின்மையும் நான்—புலமும் நானே. உண்மை—உயிர்களிடத்து, அறம் செறியும் காமம் நான்—தூர்மத்தோடு பொருந்திய காமம் நானே. சிறந்தது எ(ல்)லாம்—(இவ்வுலகில் ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் காணப்படும்) சிறப்புகள் எல்லாம், நானா தெளி—நான் என்றே உணர்வாயாக.

11. (புலவதாம் காமராகுவிவர்ஜிதம் புலம் ச அஹம் அஸ்மி) புலஸாலிகளிடம் காமராகு ஸம்பூந்த்யில்லாத புலமும் நானே. காமமாவது—தனக்கு இன்பத்தை விரும்புவதின் உச்சநிலை. ராகு மாவது—அதன் முதற்படி. அன்றிக்கே, காமஸப்தமும் “காமயந்த இதி காமா:” என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே விரும்பப்படும் விஷயங்களைக் குறித்து, ‘காமராகும்’ என்று அவற்றில் விருப்பத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். காமராகுத்தோடு கூடிய புலம் பிறரை வருத்துவதற்கும் காரணமாகி, ப்ராப்யமாகாமலும், இஷ்டப்ராபகமாகாமலும் போகக்கூடுமாகையால், அப்படி ஆகாமைக்காக “காமராகுமற்ற புலம்” என்று விசேஷிக்கிறான். (பூதேஷு தூர்மாவிருத்தூ: காம: அஸ்மி) தேவரீர் மனிதர் முதலான ஸரீரங்களில் வாழும் ஜீவர்களுடைய—அறத்துக்குப் புறம்பல்லாத காமமும் நானே யாகிறேன். காமமாகையாலே தானே ப்ராப்யமாய், தூர்மத்திற்குப் புறம்பல்லாததாகையாலே நல்ல ஸந்ததி வ்ருத்தியைச் செய்விப்பதின்மூலம் இஷ்ட ஸாத்யனமாகவுமிருக்கும் காமமும் என்னதீயானமே என்றபடி. “வம்புலாம் கூந்தல் மனைவியைத் துறந்து பிறர்பொருள் தாரமென்றிவற்றை, நம்பினார் இறந்தால் நமன்தமர் பற்றி எற்றிவைத்து எரியெழுகின்ற, செம்பினாலியன்ற பாவையைப் பாவீ தழுவுவன மொழிவதற்கு அஞ்சி” [பெரியதிருமொழி 1-6-4] என்கிறபடியே, அறத்துக்குப் புறம்பான காமம் நரகத்தை விளைத்துப் பெருந் துன்பமளிப்பதாகையால், ப்ராப்யமும், இஷ்டப்ராபகமும் அல்லாத அதைத் தவிர்ப்பதற்காக “தூர்மாவிருத்தூ:” என்று விசேஷிக்கிறான். “கௌந்தேய” “பார்த்து” “புரதர்ஷபு” என்று அர்ஜுனனைக் கூப்பிடுவதன் மூலம், பரமஞானியான குந்தியின் பிள்ளையாய், புரதகுலத்துதித்தவனாய், மேல்விழுந்த ஊர்வஸியின் காமத்தையும் உதறியவனான

॥ भा ॥ एते सर्वे विलक्षणा भावा सत् एवोत्पन्नाः, मच्छेष-
भूताः, मच्छरीरतया सस्येवावस्थिताः; अतस्तत्तत्प्रकारोऽहमेवावस्थितः
॥ ८, ९, १०, ११ ॥

ये चैव साच्चिका भावा राजसास्तामसाश्च ये ।

सत् एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ १२ ॥

12. யே சைவ ஸாத்விகா மாவா ராஜஸாஸ்தாமஸாஸ்ச யே ।
மத்த ஏவேதி தாந் வித்து ந த்வஹம் தேஷு தே மயி ॥

12. இன்ன குணமுன்றி லேய்ந்த பொருளனைத்து
மன்னேயென் றன்மையினால் வாய்ந்ததென-வுன்னுகநீ
யாங்கலையென் பாலே யமைந்திடிலும் யானவற்றி
னீங்கலுற நிற்ப னிகழ்ந்து.

உன்னிடம் — ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் உள்ள பெளருஷம்,
தேஜஸ், தபஸ், புத்தி, தர்மவிருத்திகாமம், காமராக்யமற்ற
பூலம் முதலானவையும் என்னதீனமே என்று உணர்த்துகிருன்.

இங்கு சேதநாசேதநங்கள் அனைத்திலுமுள்ள நன்மைகளைத் தன்
னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பது—“அரசனே இந்த தேசம்”
என்பதுபோலே அமுக்யப்ரயோக்யமாய், பரமாத்மாவின் ஸாமர்த்த்யத்
தால் இந்நன்மைகள் விளைந்தவை என்று காட்டுவதுமாத்ரிமல்ல:
அனைத்தும் யதோசிதம் தன்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றவையாய்,
தனக்கு ஸேஷபூதமாய், தனக்கு ஸரீரமாகத் தன்னிடமே பிரிக்க
முடியாதபடியிருப்பவையாய்த் தனக்கு ப்ரகாரமாயிருப்பவை என்று
காட்டும் முக்யப்ரயோக்யமேயாகும். ஆக, “நவிலக்ஷணத்வாத்ஸ்ய”
[ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-4] என்று தொடங்கும் விலக்ஷணத்வாதி
கரணப்பொருள் இந்த ஸ்லோகங்களாலே உணர்த்தப்பட்டது;
ஆக. உலகில் ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் காணப்படும் பொருள்
களில் அத்தன்மைகளுக்கு உறுப்பாயுள்ள பெருமைகளெல்லாம் ஸர்வ
ப்ரகாரியான பரமாத்மாவினால் ஏற்படுபவையாகையால், நிருபாதி
ப்ராப்யப்ராபகனாயிருப்பவன் அவனே என்றதாயிற்று. 8, 9, 10, 11.

யே ச ஏவ ஸாத்தவிகா: பூவா:—ஸத்வகுணமிகுதியை யுடையவையாகவே (உலகில்) யாவை சில பொருள்கள் உள்ளனவோ, யே ச (ஏவ) ராஜஸா: தாமஸா:—ரஜோகுண மிகுதியையோ, தமோகுணமிகுதியையோ உடையவை யாகவே யாவை சில பொருள்கள் உள்ளனவோ, தாந் மத்த ஏவ இதி—அவற்றை என்னிடமிருந்தே உண்டானவை என்றும், தே மயி இதி—அவை என்னிடமே உள்ளன என்றும், வித்தி—அறிவாய். அவஹம் து—நானோவெனில், தேஷு ந—அவற்றையொட்டி இல்லை.

இன்ன — இவைபோலே, குணம் மூன்றில் ஏய்ந்த பொருள் அனைத்தும்—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக் குணங்களில் ஒவ்வொன்றை மிகுதியாகக்கொண்ட பொருள்கள் அனைத்தும், அன்னே—முற்கூறிய பொருள்களைப் போலே, என் தன்மையினால் வாய்ந்தது என—என் ஸக்தியினால் படைக்கப்பட்டவை என்றும், ஆங்கு அவை—அத்தகைய அப்பொருள்கள், என்பாலே அமைந்தினும்—என்னிடமே பிரிக்கமுடியாதபடி இருந்தபோதிலும், யான்—நான், அவற்றில் நிகழ்ந்து—அவற்றில் வியாபித்து, நீங்கல் உற நிற்பன் என—அவற்றோடு ஒட்டற்றும் நிற்பேன் என்றும், நீ உன்னுக—நீ அறிவாய்.

12. சென்ற நாலு ஸ்லோகங்களில் பல சேதநாசேதநப் பொருள் களை எடுத்து, ப்ராப்யத்வத்திற்கும். ப்ராபகத்வத்திற்கும் உறுப்பாக அவற்றிலுள்ள சிறந்த பெருமைகளெல்லாம் தன்னதீனமே என்று காட்டினான். அப்படியானால், மற்ற பல பொருள்களில் ஸாத்தவிக ராஜஸதாமஸ புருஷர்களுக்கு ப்ராப்யமாகவும், இஷ்ட ஸாதீனமாகவு முள்ள மற்றும் பல தன்மைகள் இவனதீனமல்லவோ? என்றும், இத்தன்மைகளையுடைய பொருள்கள் இவனதீனமல்லவோ? என்றும், அவை இவனதீனமாயிருப்பதுபோலே இவன் அவையதீனனாயிருக்கிறானோ? என்றும் ஐயம் ஏற்படக்கூடும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக, உலகில், ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களில் ஒவ்வொன்றை மிகுதியாகவுடைய எல்லாப்பொருள்களும், அவற்றை அவ்வக்குணங்களை மிகுதியாவுகையார்க்கு ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் ஆக்கும்

॥भा॥ किं विशिष्यामिधीयते; साच्चिका राजसात्तामसाश्च
जगति देहत्वेनेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन तत्तद्धेतुवेन चावस्थिता ये भावाः,
तान् सर्वान् मत्त एवोत्पन्नान् विद्धि; ते मच्छरीरतया मय्येवावस्थिता

எல்லாத்தன்மைகளும் தன்னதீனமே என்றும், தான் அவைய தீனனாயில்லை என்றும் காட்டுகிருன் இந்த ஸ்லோகத்தில். (யே சைவ) முன் ஸ்லோகங்களிற்போலே விலக்ஷணர்க்கு ப்ராப்ய ப்ராபகமாயுள்ள விலக்ஷணத் தன்மைகள் என்று தனித்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை; விலக்ஷணவிலக்ஷண விபூக்யமற அனைவர்க்கும் ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும், அவற்றிலுள்ள எல்லாத் தன்மைகளுமே தன்னதீனம் என்று சகாரத்தாலும், ஏவ காரத்தாலும் காட்டுகிருன். (ஸாத்விகா:) ஸத்வகுணத்தை மிகுதியாக உடையவையாகவும். (ராஜஸா: தாமஸாஸ்ச) ரஜோகுணத்தை அல்லது தமோகுணத்தை மிகுதியாக உடையவையாகவும். (யே பூரவா:) உலகில் பேபூக்ஷாபகரணங்களான தேஹமாகவும், இந்திரியங்களாகவும், பேபூக்யமான ஸப்ஜாதீய விஷயங்களாகவும், இவற்றுக்குக் காரணமான ஸமஷ்டிப்பொருள்களாகவும், “ப்ரஹ்மஃ ப்ரீதிராநந்த: ஸுக்யம் ஸம்ஸாந்தசித்ததா” [பூர-மோக்ஷ 29-27] [சிறந்த உகப்பு, பிரீதி, ஆனந்தம், ஸுக்யம், சித்தமடங்கிய தன்மை] என்று ஸத்வகுணத்தால் விளைவதாகக் கூறப்படும் தன்மைகளாகவும், “அதுஷ்டி: பரிதாபஸ்ச க்ரோதேதூ மோஹஸ்ததூட்சைமா” [ஷட 28] [திருப்தியின்மை, பரிதாபம், கோபம், மயக்கம், பொறுமையின்மை] என்று ரஜோகுணத்தால் விளைவதாகக் கூறப்படும் தன்மைகளாகவும், “அவிவேகஸ்ததூ மோஹ: ப்ரமாத: ஸ்வப்நதந்தூரிதா” [ஷட 29] [விவேகமின்மை, மயக்கம், கவனமின்மை, ஸ்வப்நநிலை, சோம்பல்] என்று தமோகுணத்தால் விளைவதாகக் கூறப்படும் தன்மைகளாகவும், ஆக இப்படி அவரவர்க்கு ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் — இங்கு யச்சபூதத்தால் உணர்த்தப்படுகின்றன. (மத்த ஏவேதி தாந் வித்ஸுதி) அவையனைத்தும் என்னிடமிருந்தே உண்டானவை என்று அறிவாயாக. ஏவகாரத்தால், நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதூநகாரணமாகவும் தானே ஆகிருன் என்று காட்டுவதன்மூலம், நிமித்தம் வேறு, உபாதூனம் வேறு எனும் பக்ஷமும், ஸாத்விகம் முதலான விசித்ர ஸக்திகள் மூலப்ரக்ருதிக்குப் பரமாத்ம ஸங்கல்பத்தாலல்லாமல் இயல்வாய் ஏற்பட்டவையென்றும், இப்படி ஸக்திகள் விசித்திரமாயிருக்கிறபடியால், அவ்வவற்றுக்குத் தக்கபடி

इति च। नत्वहं तेषु—नाहं कदाचिदपि तदायत्तस्थितिः; अन्यत्रात्मा-
यत्तस्थितित्वेऽपि शरीरस्य, शरीरेणात्मनस्स्थितावप्युपकारो विद्यते; मम तु
तैर्न कश्चित्थाविध उपकारः, केवललीलैव प्रयोजनमित्यर्थः॥ १२॥

त्रிभिर्गुणमयैर्भावैरेभिस्सर्वमिदं जगत्।

मोहितं नाभिजानाति मामेभ्यः परमव्ययम्॥ १३॥

பல நிமித்தகாரணங்கள் உளவென்றும் கூறும் பகஷங்களும் தள்ளப் பட்டன. (தே மயி இதி வித்₃தி₄) அவை என் ஸரீரமாய், என்னிடமே ஸத்தாஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைப்பெற்று நிற்கின்றன என்றும் அறிவாயாக. ‘மயி’ என்னும் ஏழாம் வேற்றுமையால், அவற்றை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கலாம்படி அவை தனக்கு ஸரீர மாய், தான் அவற்றை உள்நுழைந்து நியமிப்பவனாயிருக்கின்ற தன்மை காட்டப்படுகிறது. (அஹம் து ந தேஷு) நானேவெனில், அவை என்னை யொட்டியிருப்பதுபோலே அவற்றையொட்டி இல்லை. உலகில் ஸரீரம் ஆத்மாவினால் ஸத்தாஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களைப் பெற்றிருந்தபோதிலும், ஆத்மாவின் வாழ்வுக்கும் ஸரீரத்தால் பயன் விளைவதுண்டு. என் விஷயத்தில் அப்படியில்லை. எனக்கு அவற்றால் அத்தகைய உதவி எதுவுமில்லை. (அஹம்) நான் அவாப்த ஸம்ஸ்தகாமனான பரிபூர்ணனாகையாலே, கேவலலீலையே எனக்கு அவற்றால் விளையும் பயன் என்று கருத்து. “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம்” [தைத்-ஆர 3-11] “அந்தர் பூஹிர்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த:” [தை-நா] “அஹமாத்மா” [கீதை 10-20] என்று பரமாத்மாவை அனைத்தினுள்ளும் நுழைந்து நியமிப்பவனாகக்கூறும் பல ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கு முரணாகமாகையால், ‘ந த்வஹம் தேஷு’ என்பதற்கு ‘நான் அவற்றில் வியாபித் திருப்பதில்லை’ என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. “அவை என்னையொட்டி நின்று உதவிபெறுவதுபோலே, நான் அவற்றை யொட்டிநின்று எவ்வுதவியும் பெறுவதில்லை” என்று பொருள்கொள் வதே பொருந்தும். ஆக, இவ்வளவால், “ஸ்வயாத்மாத்மயம்” என்று இவ்வத்தியாயத்தின் கீதார்த்ததுஸங்கீரணத்தில் சொல்லப் பட்ட—பரமாத்மாவாகிற தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவு உணர்த்தப் பட்டதாயிற்று.

13. த்ரிபிடிர் குணமயைர் பூவைரேபிடிஸ் ஸர்வமிதும் ஜகூத் |
மோஹிதம் நாபிஜாநாதி மாமேப்யு: பரமவ்யயம் ||

ஸர்வம் இதும் ஜகூத் — இவ்வுலகிலுள்ள ஜீவர் அனைவரும், ஏபிடி: த்ரிபிடி: குணமயை: பூவை:—இந்த முக்குணமயமான பொருள்களாலே, மோஹிதம்—மயக்கப்பெற்றவராய், ஏப்யு: பரம்—இவற்றைக் காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தவனாய், அவ்யயம்—எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டவனான, மாம்—என்னை, ந அபிஜாநாதி—அறிவதில்லை.

13. முக்குணஞ்சே ரிப்பொருளான் மோகித்த விவ்வுலக
மக்குணங்க டம்மி லதிமேலாய்—மெய்க்குணங்க
ளொன்றதனி லோர்குறையா தோங்கிறையா
னின்றறிய மாட்டாது நேர். [மென்னைத்தா

முக்குணம் சேர் இப்பொருளால் மோகித்த இவ்வுலகம்—முக்குணங்களோடு கூடிய இந்தப் பொருள்களாலே மயங்கி நிற்கும் இவ்வுலகினர், அக்குணங்கள் தம்மில் ஐதிமேலாய்—அக்குணங்களையும், அவற்றையுடைய பொருள்களையுங் காட்டிலும் மிகவும் மேற்பட்டவனாய், மெய் குணங்கள் ஒன்று அதனில் ஓர் குறையாது — கல்யாண குணங்கள் ஒன்றிலும் ஒரு குறையும் இல்லாதவனாய், ஓங்கு இறையாய் என்னை — ஓங்கி நிற்கும் ஸர்வேஸ்வரனான என்னை, நேர் நின்று தான் அறியமாட்டாது — தாமாக உள்ளபடி அறிய இயலாதவராயுள்ளனர்.

13. இப்படி நீயே உலகம் யாவையும் ஆக்கி அளித்து அழிக்கும் காரணமாய், அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய், ஸேஷியாய், குணங்களால் உயர்ந்தவனாய், ப்ராப்யனாய், ப்ராபகனாயிருப்பவனானால், இவ்வுலகினர் உன்னை ஏன் அப்படி அறியவில்லை? என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு, முக்குணமயமாய் என்னால் படைக்கப்பட்ட ப்ராப்ய ப்ராபகப் பொருள்களாலே மயங்கிநிற்பதாலேயே உலகினர் என்னை அறியவில்லை என்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தாலே. “ப்ரக்ருத்யாஸ்ய திரோதி:” [தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவு-ப்ரக்ருதியினாலே மறைக்கப்படுவது] என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படுவதேயாகும்.

॥ भा ॥ तदेवं चेतनाचेतनात्मकं कृत्स्नं जगन्मदीयं काले काले
मत्त एवोत्पद्यते, मयि च प्रलीयते, मय्येवावस्थितम्, मच्छरीरभूतम्,
मदान्मकं चेत्यहमेव कारणावस्थायां कार्यावस्थायां च सर्वशरीरतया
सर्वप्रकारोऽवस्थितः । अतः कारणत्वेन शेषित्वेन च ज्ञानाद्यसङ्ख्येय-
कल्याणगुणगणैश्चाहमेव सर्वैः प्रकारैः परतरः ; मतोऽन्यत्केनापि

(மாம் நாபிஜாநாதி) “பூமிராப:” (4) என்று தொடங்கி, இது வரையில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் என்னை உள்ளபடி அறிகின்றதில்லை; அதாவது—சேதநாசேதநங்களடங்கிய உலகம் முழுவதும் என்னுடையதாகவும், ஒருகாலத்தில் என்னிடமிருந்தே உண்டாகி, மற்றொருகாலத்தில் என்னிடமே லயத்தை அடைகிறதாகவும், என்னிடமே நிலைநிற்கிறதாகவும், எனக்கு ஸரீரமாயிருப்பதாகவும், ‘நானே எல்லாம்’ என்று சொல்லலாம்படி என்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கும் ப்ரகாரமாயிருப்பதாகவுமிருக்கையாலே, நானே காரணநிலையிலும், கார்யநிலையிலும் அவையனைத்தையும் ஸரீரமாகவும், பிரியாத ப்ரகாரமாகவும் கொண்டவனாயிருப்பவனென்றும், ஆக இப்படி உலகிற்குக் காரணமாயிருப்பதாலும், ஸேஷியாயிருப்பதாலும், ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலான கணக்கற்ற கல்யாணகுணகூணங்களை உடையவனாயிருப்பதாலும் நானே இவ்வுலகைக் காட்டிலும் எல்லாப்படியாலும் மிகவும் மேலானவனாயிருப்பவனென்றும், என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது எதுவும் ஒரு கல்யாணகுணத்தாலும் என்னைப்போலே மிக உயர்ந்ததாயில்லையென்றும் இவ்வண்ணமாக என்னை உள்ளபடி அறிவதில்லை என்றபடி. காரணமான பிதாவாயிருப்பதால் நானே தமக்கு நன்மையை விரும்பிச் செய்பவனென்றும்; ஸேஷியாயிருப்பதால் ஸேஷபூதரான தமது உஜ்ஜீவனத்தையும் என் பேருகக் கருதுபவனென்றும். எல்லா மறிந்தவனாயிருக்கை, எல்லாம் வல்லவனாயிருக்கை முதலான கல்யாண குணங்களால் தமக்கு அநிஷ்டத்தைப் போக்குவதிலும், இஷ்டத்தைத் தருவதிலும் தமது முயற்சியைக்கூட எதிர்பாராதவனென்றும் அறிவதில்லை என்று கருத்து. (நாபிஜாநாதி) “கஸ்சிந் மாம் வேத்தி தத்வத:” [3] என்று மூன்றாவது ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி என்னை உள்ளபடி அறிவதில்லை என்கை. இப்படி உள்ளபடி அறியாதார் ஒருவரிருவரோ? என்னில்; (ஸர்வமித்யம் ஜக்யத் நாபிஜாநாதி) “தேவர், மனிதர், திரயக் (விவங்கு), ஸ்தூர வரம்” என்று நாலு வகைப்பட்ட யோனிகளில் இந்த லீலாவிபூதியில் கீ—7

कल्याणगुण(गुण)णेन परतरं न विद्यते। एवंभूतं मां हिभ्यस्साच्चिक्-
 राजसतामसगुणमयेभ्यो भावेभ्यः परं, मदसाधारणैः कल्याणगुणगणैः
 तत्तद्भोग्यताप्रकारैश्च परम्—उच्छृणुतमम्, अव्ययं-सदैकरूपमपि तैरेव

தேஹத்தோடு பிறந்துள்ள ப்ரவ்ருத்திபரரான எல்லா ஜீவர்களுமே
 என்னை உள்ளபடி அறிவதில்லை. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிஃகளும் இதற்கு
 விலக்கல்ல என்று கருத்து. நிவ்ருத்திபரனான மஹாத்மா எவனோ
 வொருவன் உள்ளபடி அறிவதாக “ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே”
 [19] என்று மேலே சொல்லப்போகிறானாகையாலே, அதனோடு முரண்
 படாமலிருப்பதற்காக, ப்ரவ்ருத்திபரரைக் காட்டும் ஜக்ச்சுப்த்யத்தை
 யிட்டு, அவர்கள் எவருமே என்னை உள்ளபடி அறிவதில்லை என்கிறான்.
 தேஹத் தோடு கூடியிருக்கையாலே ப்ரவ்ருத்திபரராயிருக்கையே
 இவர்களுக்கு இயல்வு என்று ஜக்ச்சுப்த்யத்தாலே உணர்த்துகிறான்.
 உள்ளபடி அறிவதில்லை என்றால் என்னவெனில்: (மாம் ஏப்ய: பரம்
 அவ்யயம் நாபிஜாநாதி) முற்கூறியபடியுள்ள நான், எட்டாவது
 ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி இந்த ஸ்லோகயிருகச் சொல்லப்பட்ட
 ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் எனும் முக்குணமயமான பொருள்
 களைக் காட்டிலும் அவ்வவற்றிற்குரிய பெருமைகளில் மேலானவனாய்,
 எனக்கேயுரிய கல்யாணகுணங்களாலும், அந்தந்த இனிமை வகை
 களில் அல்பமான அவைபோலன்றி மே மிகமிக மேலானவனாயிருப்பவ
 னென்றும், அவைபோலே அஸ்திரமாயிராமல், நிலையானவனா
 யிருப்பவனென்றும் அறியாமையே உள்ளபடி அறியாமை என்றபடி.
 அதாவது:—ஸப்த்யம், ஸ்பர்ஸம், ரூபம், ரஸம், சுந்த்யம் முதலான
 குணங்களையிட்டு ப்ராக்ருதப் பொருள்கள் இனியவையாகின்றன;
 பரமாத்மாவோவெனில், தன் திவ்யமங்களுள் விஃரஹத்தில் விட்டுப்
 பிரியாமலிருக்கும் அப்ராக்ருதமான ஸப்த்யாதி குணங்களால் அவற்
 றைக் காட்டிலும் மிகமிக இனியவனாகிறான். “அடங்கெழில் சம்பத்து
 அடங்கக்கண்டு ஈசன் அடங்கெழில் அஃதென்று அடங்குக உள்ளே”
 [திருவாய்மொழி 1-2-7] என்கிற ரீதியில் அவனுடைய செல்வம்
 என்று அநுஸந்திக்கும் எளவில், அந்த ப்ராக்ருதகுணங்களே
 அப்ராக்ருத கல்பங்களாய் மிகமிக இனியவையாகின்றன. இவ்
 வளவுக்கும் மேல், கல்யாணகுணங்களாலும், செயல்களாலும் மிகமிக
 இனியவனாயிருக்கும் தன்மை அவனுக்கே உரியதொன்று. ஆக,
 இப்படி எல்லாவகையிலும் இவன் அவற்றைக் காட்டிலும் மிகமிக
 மேலானவனாய், கடலில் குளப்படிபோலே அவற்றிலுள்ள இனிமை
 இவனிடத்திலே அடங்கியுள்ளது என்று கருத்து. “யச்சாஸ்யே

MFN 1320

Accn. No. 2636

ஏழாமத்தியாயம்

51

त्रिभिर्गुणमयैर्निहीनतरैः क्षणध्वंसिभिः पूर्वकर्मानुगुणदेहेन्द्रियभोग्यत्वेना-
वस्थितैः पदार्थैर्मोहितं देवतिर्यङ्मनुष्यस्यावरात्मनाऽवस्थितं सर्वमिदं
जगन्नाभिजानाति ॥ १३ ॥

ஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் ததுஸ்மிந் ஸமாஹிதம்'' [சாந் 7-1.3]
[இந்த ஜீவனுக்கு இவ்வுலகில் இனியதாக எது உள்ளதோ, எது
மனோரதத்தினளளிலேயே நிற்கிறதோ, அது அனைத்தும் பரமாத்மா
விடம் சேர்ந்துள்ளது.] என்று ஒதப்படுகிறதன்றோ. ''ஏழாய்: பரம்''
என்று எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் கொள்கலமான அவை போலன்றியே
எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாகிற நிகிலஹேய
ப்ரத்யநீகத்வமும், ''மாம்'' என்று துன்பங்கலந்த சிற்றின்பமான
அவைபோலன்றியே, ஒப்பற்ற ஆநந்த்மமாகவேயிருக்கையாகிற கல்
யாணைகதாநத்வமும், ''அவ்யயம்'' என்று காலத்தால் அளவுபட்ட
அவைபோலன்றியே, காலத்தால் அளவுபட்டிராமையாகிற நித்ய
த்வமும் சொல்லப்படுகின்றன. இப்படி அவை மிகத்தாழ்ந்தவை
யாய், நீ மிகவுயர்ந்தவனாயிருக்கும்போது அறிவுடையவர்களான
ஜீவர்கள் ஏன் உன்னை உள்ளபடி அறிவதில்லை? எனில்: (ஏழி:
குணமயை: த்ரிபிஃர்பூவை: மோஹிதம்) முற்கூறிய ஸாத்விசுராஜஸ
தாமஸமென்னும் முக்குணமயமான மூவகைப்பட்ட பொருள்களாலே
மயக்கப்பட்டவர்களாகையாலே, உன்னை உள்ளபடி அறியவில்லை
என்கிறான். தோஷமுள்ளவையாயிருந்தபோதிலும் அநாதிகாலமாக
முகம் பழகிப்போந்தவையாகையாலே, அவற்றால் மயக்கப்பட்டு,
அநாதிகாலமாக உன்னை அறியவில்லை என்று கருத்து. (த்ரிபி:
குணமயை:) ஒவ்வொரு குணம் ஒவ்வொரு பொருளில் விஞ்சி,
ஒவ்வொரு பொருளில் குலறந்திருந்தபோதிலும் எல்லாப் பொருளி
லும் இம்மூன்று குணங்களும் சேர்ந்தேயிருக்கையால் அவையெல்
லாமே தாழ்ந்தவையாய், துன்பம் தருபவையே என்று கருத்து.
(ஏழிஸ் த்ரிபி:) கர்மாநுரூபமான அநுபூவத்தைத் தருமவையாகை
யாலே, அக்கர்மங்களைப் போலே மிகத் தாழ்ந்தவையே என்றும்,
அக்கர்மம் கழிந்தபின் ஒருகணங்கூட நிலைநிற்கமாட்டாதவை என்
றும் கருத்து. (பூவை:) அவரவர் பூர்வகர்மாநுகுணமாக தேஹ
மாகவும், இந்திரியங்களாகவும், பேடாக்யப்பொருள்களாகவுமிருக்கும்
பதூர்த்துங்களாலே. (குணமயை: மோஹிதம்) என்று எடுக்கப்பட்ட
வற்றில் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் மயக்கம் ஏற்படுவது சரி; ஸத்வத்தால்
மயக்கம் ஏற்படுவது எப்படி? எனில்: ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக்
காட்டிலும் ஸத்வத்தினாலேயே அதிகமான மயக்கம் ஏற்படுகிறது

॥ मा ॥ कथं स्वत एव अनवधिकादिशयानन्दे नित्ये सदैकरूपे
लौकिकवस्तुभोग्यताप्रकारैश्चोत्कृष्टतमे त्वयि स्थितेऽपि, अत्यन्तनिहीनेषु
गुणमयेन्द्रियस्थिरेषु भावेषु सर्वस्य भोक्तृवर्गस्य भोग्यत्वबुद्धिरुपजायत
इत्यत्राह—

दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । *१४॥

*14. தைவீ ஹேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா ।

மம—என்னுடையதான, ஏஷா—இந்த, குணமயி—
முக்குணமயமான, மாயா—ப்ரக்ருதி, தைவீ—தேவனுன
என்னால் படைக்கப்பட்டதாகையாலே, துரத்யயா—(எவ்
ராலும் தம் முயற்சியால் மாத்திரம்) கடக்க அரிதாயுள்ளது.

14. இந்தக் குணமயியா மென்றதென் மாயைதன்
சந்தத்தி னிற்கடக்குஞ் சார்வரிதாந்—சிந்தையுட
னென்னையடைந் தேயியல்வா லிம்மா யையைக்கடக்க
முன்னையமாந் துற்றான் முயன்று.

இந்த குணமயி என்றது—முற்கூறிய முக்குணமயமான
பொருள் என்றது, என் மாயை ஆம்—என்னுடையதான

என்பதே உண்மை. எப்படியெனில் : விஷங்கலந்த அன்னத்தில்
தேனிருப்பதைக்கண்ட அறிவிலி, பேராசையோடு அதைப் புசிக்க
விழைகிறானாகையால், அவனது அழிவு நிச்சிதமாகிறது. தேனில்
லாமலிருந்திருந்தால் அவ்வன்னத்தைப் புசியாமலிருப்பானாகையால்
அழிவு ஏற்பட்டிராது. அதுபோலே, ஸுகுலேஸத்தை வினைக்கும்
ஸத்வம் கலந்திருக்கையாலே, அறிவில் மிக்கவர்கள்கூட, எட்டாம்
ஸ்லோகம் தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட குணமயமான ப்ராப்ய
ப்ராபக ஆபாஸங்களாலே ஈர்க்கப்பட்டு, ஆத்மநாஸத்தை அடை
கிறார்கள் என்பதை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறோமன்றோ. ஆக,
“ப்ரஹ்மாத்த்யா: ஸகலா தேவா: மநுஷ்யா: பஸவஸ்தத்யா | விஷ்ணு
மாயாமஹாவர்த்த மோஹாந்ததமஸாவ்ருதா: ||” [வி-பு 5-30-17]
[பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லா தேவர்களும், மனிதரும்,
ஸிலங்குகளும் விஷ்ணுவின் மாயையாகிற பெருஞ்சுழிலேயகப்பட்டு,
மயக்கமாகிற பேரிருளால் சூழப்பட்டுள்ளனர்.] என்கிறபடியே
ஸாத்விகராஜஸதாமஸ விபாகுமற ப்ரவ்ருத்திபரர் அனைவரும்
மயங்கினவர்களே என்றதாயிற்று.

॥ भा ॥ ममैषा गुणमयी—सत्त्वरजस्तमोमयी माया यसादैवी—
देवेन-क्रीडाप्रवृत्तेन मयैव निर्मिता, तस्मात्सर्वैर्दुरत्यया—दुरतिक्रमा ।

ப்ரக்ருதியாகும். தன் சந்தத்தினில்—தன் விருப்பப்படி, கடக்கும் சார்வு அரிது—(இதைக்) கடக்கும் உபாயம் இல்லை. சிந்தையுடன் — (எனக்கேயான) மனத்துடன், என்னையே அடைந்து—என்னையே உபாயமாகப் பற்றி, முன்னே முயன்று இயல்வான்—முதலில் என்னிடம் புக்தியோகூத்ததை முயற்சி செய்து அநுஷ்டிப்பவன், இம்மாயையை கடக்க—இந்த மாயையைத் தாண்ட, அமர்ந்து உற்றான்—பொருந்தி நிற்பவனாவான்.

* 14. “நீயோ இயல்வாகவே எல்லையற்ற பெருமையையுடைய ஆந்தை ஸ்வரூபனாயிருப்பவன். காலத்தால் அளவுபடாத நித்யனாயிருப்பவன். என்றும் ஒருபடிப்பட்டவனாகவுமிருப்பவன். இவ்வுலகிலுள்ள பொருள்களிலுள்ள இனிமைவகைகளைக் காட்டிலும் மிகமிக உயர்ந்த இனிமை வகைகளை உடையவன். அப்படிப்பட்ட நீ யிருக்கையில், மிகமிகத் தாழ்ந்தவையாய், நிலையற்றவையான முக்குணமயமான பொருள்களை—உயர்வு தாழ்வுகளின் தரமறியவல்ல ஜீவர்கள் அனைவரும்—குறிப்பாக ஸத்வகுணம் விஞ்சிநிற்கையாலே உண்மையறிவு நழுவப் பெருத பூரஹ்மருத்ராதி தேவர்கள் கூட—இனியவையாக மயங்கி அவற்றில் அழுந்துவது எப்படிப்பொருந்தும்?” என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு, பதிலளிக்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே. சென்ற ஸ்லோகத்திற்கு விவரணமாயிருப்பது இந்த முற்பாதி. (மம ஏஷா குணமயீ மாயா) என்னுடையதென்று ஏற்கனவே நாலாம் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், முக்குணமயமான இந்த ப்ரக்ருதி. (தைவீ ஹ்யேஷா துரத்யயா) தேவனாகிற என்னால் விசித்ரஸ்தூலப் பொருள்களாகப் படைக்கப்பட்டதாகையாலே, மிகவும் கடத்தற்கு அரியது. அகூடிதகூடநாஸமர்த்தனான ஈஸ்வரனால் தன் விளையாட்டுக்காகப் படைக்கப்பட்டது, அநீஸ்வரர் அனைவராலும் தம் முயற்சியால் மாத்திரம் கடக்கவே இயலாததன்றோ; பிற்பாதியில் கூறப்பட்டபடி அவனை ஸரணமடைந்தால்தான் இதைக் கடக்கலாம் என்று கருத்து. “திஷு-க்ரீடா” என்னும் தூதுவிலிருந்து ஏற்பட்ட தேவஸப்தகம் உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும் நீங்கலா அலகிலா விளையாட்டுடைய பரமாத்மாவைக் குறிக்கிறது. “தேவாத்ம ஸக்திம்” [ஸ்வே 1-3] என்ற ஸ்ருதியும் இத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது. “தைவீ, மம” என்னும் இரண்டு பதங்

अस्याः मायाशब्दवाच्यत्वं आसुरराक्षसास्त्रादीनामिव विचित्रकार्यकरत्वेन;
यथाच * ततो भगवता तस्य रक्षार्थं चक्रमुत्तमम् । आजगाम समाज्ञं
ज्वालामालि सुदर्शनम् । तेन मायासहस्रं तच्छम्बरस्याशुगामिना । बालस्य
रक्षता देह[मेकैकं च निषूदितम्]मेकैकस्येन खदितम् ॥ (वि.१-१९-२०)

களை இடுவதன்மூலம் மாயையான ப்ரக்ருதியை ஆட்டி வைக்கும் மஹேஸ்வரன் வேறு, மாயவனுன கண்ணன் வேறு என்னும் மயக்கம் தவிர்க்கப்படுகிறது.

“மாயா” என்று பொய்யான பொருள்கள் உலகில் குறிக்கப் படுவதைக் காண்கிறோமாகையால், இங்கும் அதுவே பொருளாக லாம் என்று அத்துவாதிகள் கருதுகிறார்கள். இது தவறு. ஆஸ்சர்ய மான கார்யத்தை ஷ்னைக்கும் பொருள்களே லோகவேத்யங்களில் மாயை எனப்படுகின்றன. இங்கும் அப்பொருளே பொருந்தும்.

“ததோ புகுவதா தஸ்ய ரக்ஷார்த்தம் சக்ரமுத்தமம் ।

ஆஜகாம ஸமாத்ஜந்தம் ஜ்வாலாமாலி ஸுதூர்ஸநம் ॥

தேந மாயாஸஹஸ்ரம் தத் ஸம்புரஸ்யாஸுக்யாமிநா ।

புாலஸ்ய ரக்ஷதா தேஹம் ஐகைகஸ்யேந ஸூத்ரிதம் ॥”

[வி-பு 1-19-20]

[அதற்குப்பின், மிகமிகச் சிறந்த சோதிமயமான ஸுதூர்ஸந சக்ராயுதம், அந்த ப்ரஹ்லாத்யனை ரக்ஷிப்பதற்காக, பரமாத்மாவால் நியமிக்கப்பட்டு வந்தது. புாலனுன ப்ரஹ்லாத்யனின் உடம்பை ரக்ஷிப்பதற்காக விரைவில் தொழில் புரியும் அந்தச் சக்கரத்தாலே ஸம்புராஸுரனுடைய ஆயிரக்கணக்கான மாயைகளும் ஒவ்வொன்றாக அழிக்கப்பட்டது] என்று சக்ராயுதமானது அஸுரனுடைய மாயைகளை ஒவ்வொன்றாக அழித்ததாகக் கூறுமிடத்தில், மாயை யானது பொய்ப் பொருளாயிருந்தால் அவற்றை ஆயுதம் அழிப்பது ஒட்டாதன்றோ. “யாவந்த: பாம்ஸவோ பூமே: ஸங்க்யாதா தேவ மாயயா” [தேவனின் அறிவாலே எண்ணப்பட்ட பூமியிலுள்ள மண்துகள்கள் எத்தனையிருக்கின்றனவோ] என்ற ஸ்ருதியில் ஆஸ்சர்ய மான கார்யங்களைச் செய்யும் தேவனுடைய அறிவு “மாயா” எனப் பட்டது “மாயா வ்யநம் ஜ்ஞாநம்” என்று வேத்யதிகுண்டுவம் [த4ம் வர்க்கம் 22] கூறிற்று. “மாயயா ஸததம் வேத்தி ப்ராணிநாம் ச ஸுபூ ஸுபூம்” [ப்ராணிகளுக்கு நன்மை தீமைகளை ஆஸ்சர்யமான அறிவி னாலே எப்போதும் அறிகிறான்] என்று பரமாத்மாவின் அறிவைக் குறித்தும் அபியுக்தர்களால் மாயாஸப்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டது.

इत्यादौ॥ अतो मायाशब्दो न मिथ्यार्थवाची। ऐन्द्रजालिकादिष्वपि—
केनचिन्मन्त्रौषधादिना मिथ्यार्थविषयायाः पारमार्थिक्या एव बुद्धे-
रुत्पादकत्वेन मायावीति प्रयोगः। तथा मन्त्रौषधादिरेव च तत्र

“தேவ மாயேவ நிர்மிதா” [ரா.புரா 1-16] [தேவமாயையைப்போலே படைக்கப்பட்டவன்] என்று ஸீதா தேவிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸ்ரீராமாயணத்தில் எடுக்கப்படும் தேவமாயை ஆர்ச்ச்யமான கார்யங்களைச் செய்யும் மெய்ப்பொருளாகமுடியுமே யொழிய, பொய்ப் பொருளாக முடியாது. மேலும், துண்டூநீதியில்—ஸாமம், தூனம், பேதும், துண்டும் என்று முக்கியமான நான்கு உபாயங்களைச் சொல்லிவிட்டு, மாயா, உபேக்ஷா, இந்த்ரஜாலம் என்று அமுக்கிய மான மூன்று உபாயங்கள் கூறப்பட்டன. அவற்றில், ஒருபடிப்பட்ட பொருளை வேறுபடிப்பட்டதாக ஆக்குவது மாயை எனப்படுகிறது. ஒருபடிப்பட்ட வஸ்துவை மற்றொரு படிப்பட்டதாக மயங்க வைப்பது இந்த்ரஜாலம் எனப்படுகிறது. ஆக, இவ்வண்ணமாக ஆர்ச்ச்ய மான செயல்களைப் புரியும் மெய்ப் பொருள்களையே மாயாஸப்தும் குறிக்கிறபடியால், அது பொய்ப் பொருளைக் குறிக்கமாட்டாது. இல்லாததை இருப்பதாகக் காட்டும் இந்த்ரஜாலம் செய்பவர்களை மாயாவி என்று குறிப்பதால் மாயாஸப்தும் பொய்ப் பொருளையும் குறிப்பதாக உலகில் காண்கிறதே? எனில்: இந்த்ரஜாலம் செய்பவர் களும், சில மந்திரம் ஓனஷதும் முதலியவற்றால், இல்லாததை இருப் பதாகக் காட்டும் உண்மையறிவையே உண்டுபண்ணுவதால்தான் அவர்கள் மாயாவி எனப்படுகிறார்கள். அங்கும் அறிவு உண்மையே; அவ்வறிவுக்கு விஷயம்தான் பொய்யாகிறது. அவ்விடங்களிலும் ஆர்ச்ச்யமான செயலைப்புரியும் உண்மைப் பொருள்களான அந்த மந்திரம், அல்லது ஓனஷதம்தான் மாயையாகிறது; அதையுடையவர் களே மாயாவி எனப்படுகிறார்கள். இப்படிக் கொள்வதுதான் உலகிலும் ஸாஸ்த்ரங்களிலும் மாயாஸப்தும் பிரயோகிக்கப்படும் எல்லா இடங் களுக்கும் பொருந்திய பொருளாகும். அறிவுக்கு விஷயமான பொய்ப் பொருள் மாயா ஸப்துத்திற்குப் பொருந்திய பொருளாகமாட்டாது. பல பொருள்கள்கொண்ட ஒரு ஸப்துத்தை ஒரு ஸக்தியைக் கொண்டே நிர்வஹிக்க இயலும்போது, பல ஸக்திகளை அந்த ஸப்துத்திற்குக் கற்பிப்பது பொருந்தாது. இனி, “மாயாவினளால் படைக்கப்படும் பொய்ப் பொருள்களையே குறித்து ‘இது மாயை’ என்று உலகில் வழங்கு வதைக் காண்கிறோமே; அங்கு விசித்ரமான கார்யங்களை அப்பொய்ப் பொருள்கள் உண்டாக்காமையால், மாயாஸப்தும் பொய்ப்பொருளை

माया, सर्वप्रयोगेष्वनुगतस्यैकस्यैव शब्दार्थत्वात्। तत्र मिथ्यार्थेषु माया-
शब्दप्रयोगो मायाकार्यबुद्धिद्विवस्तेनौपचारिकः, मन्त्राः क्रोशन्तीतिवत्।

யும் குறிக்கும் என்று கொள்ளத்தானே வேண்டும்” எனில்: அங்
விடங்களில் மாயையான மந்த்ரம் முதலானவற்றினால் உண்டாகும்
அறிவுக்கு விஷயமாயிருக்கும் பொய்ப் பொருள் மாயையென்று
உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது என்றே கொண்டு நிர்வஹித்துவிடலாம்.
“கங்கையில் வீடு” முதலானவிடங்களில், கங்கை நீரில் வீடுநுப்பது
பொருந்தாதாகையால், கங்கைக்குகரை கங்குலா ஸம்பந்தத்தையிட்டு
கங்கையெனப்படுகிறது என்று கொள்கிறோம். “மஞ்சா: க்ரோஸந்தி”
[படுக்கைகள் அழுகின்றன] என்றவிடத்திலும், படுக்கையின் ஸம்பந்தத்தையிட்டு, அதிலிருப்பவர்கள் படுக்கையெனப்படுகிறார்கள் எனக்கொள்கிறோம். “தத்ர பூஜ்யபதூர்த்
தேஜாக்தி பரிபூஷா ஸமந்வித: | ஸப்யதோடயம் நோபசாரேண த்வந்
யத்ர ஹ்யுபசாரத: ||” [வி.பு. 6-5-77] [பூஜிக்கத்தக்கவர்களைக் குறிக்கும்
வழக்குச் சொல்லாயிருக்கும் இந்த ‘புகூவான்’ என்னும்
ஸப்யதம் பரமாத்மா ஒருவனிடத்திலேயே உபசார வழக்கல்லாமல்
முக்யமாக வழங்கப்படுகிறது. மற்றவர்களிடத்தில் உபசாரமாகவே
வழங்கப்படுகிறது.] என்றபடியே புகூவான் முதலான சில ஸப்யதங்
கள், சில குணங்களிருப்பதையிட்டு பரமாத்மாவல்லாத மற்றவர்களிடமும்
ஒளபசாரிகமாக வழங்கப்படுகின்றன. இப்படி ஸம்பந்தத்தையிட்டோ,
குணத்தையிட்டோ நிர்வஹிக்கமுடியாதவிடங்களில்தான் ஒரு பத்யத்துக்குப்
பல ஸக்திகளைக் கற்பிக்கலாம். மற்றவிடங்களில் கற்பிப்பது கௌரவம்
என்னும் தேஜாஷத்தின்பாற்படும். இங்கு, மந்த்ரம் முதலான மாயையினால்
உண்டான ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கையாகிற ஸம்பந்தம் பொய்ப் பொருளுக்கு
உள்ளதாகையால், அதையிட்டு ஏற்பட்ட ஒளபசாரிக வழக்காகக் கொள்ள
இடமுள்ளது. மாயாஸப்யதம் பொய்ப் பொருளையே முக்யமாகக் குறிப்பதாகக்
கொண்டால், மாயாஸப்யதத்தால் குறிக்கப்படும் ஆயுதம், அறிவு முதலானவற்றில்
அதன் ஸம்பந்தத்தின் வாஸனையுமில்லையே. பொய்ப் பொருளுக்கு குணமும்
இல்லையாகையால், குணத்தையிட்டு ஆயுதம் முதலானவற்றை மாயாஸப்யதம்
ஒளபசாரிகமாகக் கூறுவதாக நிர்வஹிக்கவும் முடியாதே. மேலும், சிப்பியில்
வெள்ளி முதலான பொய்ப் பொருள்களை மாயை என்று எவரும் குறிப்பதில்லையே.
“சில பொய்ப் பொருள்களைத்தான் மாயாஸப்யதம் சுறிக்கும்” எனில்; “மாயாஸப்யதவாச்
யமான ஆஸ்சர்ய கார்யங்களைச் செய்யும் மந்த்ரம் முதலானவற்றால்
உண்டான அறிவுக்கு விஷயமாயிருக்கும் சில பொருள்களையே மாயாஸப்யதம்
ஒளபசாரிகமாகக் குறிக்கும்” என்று கூறும் எங்கள் வழக்கே வந்துவிடுவது நல்லது.

एषा गुणमयी पारमार्थिकी भगवन्मायैव * मायां तु प्रकृतिं
विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् (3वे. 8-10) इत्यादिष्वभिधीयते। अस्याः

“தவம் ஹி லோககூதிர் தேவ ந தவாம் கேசந ஜநதே ।

ருதே மாயாம் விஸாலாக்ஷம் தவ பூர்வபரிக்குரஹாம்” ||

[ரா உ 110-10]

[தேவனே! நீயே உலகிற்குப் புகல். தடங்கண்ணியாய், உனது பட்டமஹிஷியான மாயையைத் தவிர உன்னை எவரும் அறியமாட்டார்கள்.] “யோகூநித்ராமஹாமாயா” [வி-பு 5-1-71] முதலானவீடங்களில் ஸ்ரீதேவியையும் யோகூநித்ரையையும் மாயையென்பதும், புகூவானுக்கு விசித்ர கார்யங்களைச் செய்வதற்கு உதவுவதாலாவது, மாயை எனப்படும் ப்ரக்ருதிதவத்திற்கு அபிமர்ஸி தேவதையா யிருப்பதாலாவது பொருந்துகிறது. ஆகையால் விசித்ரகார்யங்களைச் செய்யும் பொருள்களே மாயை எனப்படுகின்றன என்று கெர்ள்வதே தக்கதாகும். முக்குணமயமானதாய், உண்மையானதான ப்ரக்ருதியே “மாயாம் து ப்ரக்ருதம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேஸ்வரம்” [ஸ்வே 4-10] [மாயை எனப்பட்டது ப்ரக்ருதியென்றே அறி; மாயையை உடையவனைப் பெரிய ஈஸ்வரனென்றே அறி.] என்று விசித்ரகார்யங்களைப் படைக்கையையிட்டு ப்ரக்ருதி—மாயை எனப்படுகிறது. இந்த வாக்யம் காணப்படும் ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் புருஷஸூக்த மந்திரங்கள் படிக்கப்படுகையாலும், “மஹாந் ப்ரபுபுர் வை புருஷ: ஸத்வஸ்யைஷு ப்ரவர்த்தக:” [ஸ்வே 3] என்று இவனை மஹாபுருஷன் என்றும், ஸத்வப்ரவர்த்தகனென்றும் குறிக்கையாலும், இங்கு மஹேஸ்வரன் என்றது உருத்திராகுமுடியாது; அவனுக்கும் ஈஸ்வரனாய், பரமஸத்வ ஸமாஸ்ரயண நாராயணனேயாகமுடியும். உருத்திரன் படைக்கப் படுபவன் என்றும், கர்மவஸப்பட்டவன் என்றும் பல் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்படுவதால், இவ்வுபநிஷத்திலுள்ள ஸிவன் முதலான ஸப்தபூங்கள் பரமமங்குளத்வம் முதலான சூணங்களையிட்டு ஸாஸ்வத ஸிவனான நரராயணனைக் குறிப்பதாகவோ, ப்ரஸித்தூஸிவாந்தர்யாயி யாக நாராயணனைக் குறிப்பதாகவோ கொள்ளவேண்டும். “அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத் தஸ்மிம்ஸ்சாந்யோ மர்யயா ஸந்நிருத்தூ:” [ஸ்வே 4-9] என்று முன் மந்திரத்தில் மாயையைப் பற்றியும், மாயையைப் பற்றியுமே பேச்சு வந்திருக்கிறபடியால், “மாயை என்றது ப்ரக்ருதி” என்னும் பொருளே பொருந்துமேயொழிய, ப்ரக்ருதமல்லாத ப்ரக்ருதியையெடுத்து அது மாயை (பொய்) என்று கூறுவதாக

कार्यं भगवत्स्वरूपतिरोधानम्, स्वस्वरूपभोग्यत्वबुद्धिश्च । अतो भग-
वन्मायया मोहितं सर्वं जगत्, भगवन्तमनवधिकातिशयानन्दस्वरूपं
नाभिजानाति ॥ * १४ ॥

॥ भा ॥ मायाविमोचनोपायमाह—

मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥ १४ ॥

14*. மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ॥

யே—எவர்கள், மாம் ஏவ—என்னையே, ப்ரபத்யந்தே—
ஸரணமடைகிறார்களோ, தே—அவர்கள், ஏதாம் மாயாம்—
இந்த மாயையை, தரந்தி—தாண்டுகிறார்கள்.

அத்வைதிகள் பொருளுரைப்பது பொருந்தாது. இந்த ப்ரக்ருதி
செய்யும் விசித்ரகார்யமாவது :—புகுவானுடைய ஸ்வரூபத்தை
மறைக்கையும், தன்னை இனியதாகக் காட்டுகையுமேயாகும். ஆகை
யால், புகுவானுடைய ப்ரக்ருதியென்னும் மாயையால் மயக்கப்
பட்ட எல்லா உலகும், எல்லையற்ற பெருமையையுடைய ஆநந்த
ஸ்வரூபனுடைய புகுவானை உள்ளபடி அறிவதில்லை என்றதாயிற்று.
ஆக, இதுவரையில், ‘‘ஸ்வயாதூதம்யம் ப்ரக்ருத்யாஸ்ய திரோதி:’’
[தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவும், ப்ரக்ருதியினால் அது மறைக்கப்
படுவதும்] என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்
தங்கள் விளக்கப்பட்டன. * 14

14 *. இனி, ‘‘ஸரணாகுதி:’’ என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில்
சொல்லப்பட்டதாய், முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட மாயையாகிற
ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கடிக்கும் உபாயமாயிருப்பதான
ஸரணாகுதியை ம்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே உபதேசிக்கிறான்.
(மாமேவ...) என்னையே எவர்கள் ஸரணமாக அடைகிறார்களோ,
அவர்கள் இம்மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள், (மாம்) ஸத்யஸங்
கல்பனும், பரமகாருணிகனும், உயர்வு தாழ்வுகள் பாராமல் அனைத்
துலகிற்கும் புகலாயிருப்பவனுடைய என்னை. இவனுடைய அநாதியு
ஸங்கல்பத்தாலே ஜீவர்களுக்கு அநாதியுமாயாக ப்ரக்ருதிபூந்தாம்
ஏற்பட்டிருக்கையால், இவனது மற்றொரு ஸங்கல்பத்தாலேயே
தான் அந்த பூந்தத்தை நீக்கமுடியுமாய்கையால், இங்கு ஸத்யஸங்
கல்பத்வருணம் ‘மாம்’ எனும் ஸபூதத்துக்குப் பொருளாக அநு

॥ भा ॥ मामेव—सत्यसङ्कल्पं परमकारुणिकमनालोचितविशेषा-

ஸந்திக்கப்படவேண்டும். அவ்வண்ணமே, பூந்தடி விமோசனத்திற்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநம், ஸக்தி, பூர்த்தி முதலான குணங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கப்படவேண்டும். (பூரடி ய த் தி ல் ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது இக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.) இப்படி ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலியவற்றை உடையவனானாலும், கருணையற்றவனானால், ஸரணாகூதி பூலியாமற்போவதோடன்றியில், இவ்வேன மேலும்மேலும் குற்றம் பார்த்து துண்டிப்பதற்கே அவை உறுப்பாகுமாயாகையாலே, எல்லையற்ற கருணையை உடைத்தாயிருக்கையாகிற பரமகாருணிகத்வமாகிற குணமும் “மாம்” எனும் ஸப்தத்திற்குப் பொருளாக அநுஸந்திக்கப்பட வேணும். பரமகாருணிகனாயிருந்தாலும், உலகிலுள்ள மற்றவர்களைப் போலே, இவனும் ஜீவனிடமுள்ள நன்மைதீமைகளைப்பார்த்து. நன்மையுடையவனையே ரக்ஷிப்பது என்னும் நியமமுடையவனாயிருந்தால், கணக்கற்ற புகழ்வத்புகழ்வத அஸஹ்யாபசாரங்களைப் புரிந்த ஜீவனுக்கு உய்ய வழியில்லையாகையால், உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்தாரோடு வாசியற அனைவரையும் ரக்ஷிக்கையாகிற ஸர்வலோக ஸரணயத்வமென்னும் குணமும் “மாம்” என்னும் ஸப்தத்திற்குப் பொருளாக இங்கு அநுஸந்திக்கப்படவேண்டும். காகாஸுரன், குரங்காகிற ஸுக்யூரீவன், விபீஷணனாகிற அரக்கன், த்ரௌபதியாகிற பெண்பிள்ளை, குஹனாகிற வேடன், ஸபூரியாகிற வேடுவிச்சி, குசேலனாகிற ஏழையந்தணன், மதுரைக்கூனி, ஆய்ச்சிகள், மாலாகாரர் முதலானாரை இவன் தாழ்வு பாராமல் ஆட்கொண்டது ஸுப்ரஸித்தமன்றோ. “யதிஷா ராவண: ஸ்வயம்” [ரா-யு 18-35] என்று ராவணனையும் ஆட்கொள்ள ஆசைப்பட்டானன்றோ. “சரணாகதி மற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில், அரணாகாது அஞ்சனைதன் சேயை— முரணழியக் கட்டியது வேறோர் கயிறுகொண்டு ஆர்ப்பதன்முன், விட்ட படைபோல விடும்” [ஞானசாரம்] என்கிறபடியே மற்றொரு சேதன ரையோ, தன் முயற்சியையோ தன் அபீஷ்டஸித்திக்கு இவன் உபாயமாகக் கருதினானால், சணற்கயிறுகண்ட பூரஹ்மாஸ்தர்ம் போலே ஸரணாகூதி பூலிக்காதாகையாலே, ‘ஏவ’தாரத்தாலே அவற்றைத் தவிர்க்கிறான். தன் முயற்சியாகிற உபாஸநத்தைச் சொல்லும் இப்ரகரணத்தில் தன் முயற்சியைத் தவிர்த்துக்கொள்வது ஓட்டுமோ எனில்; மோக்ஷ ஸாதனமாக உபாஸநமாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் ஈடுபடுவனுக்கும், உபாஸந விரோதிகளான பாபங்களைக் கழித்துக் கொள்வதற்குத் தன் முயற்சியால் முடியாமையாலே, அதன் பொருட்டுத் தன் முயற்சியினின்றும் கைவாங்கி, அவனையே ஸரண

शेषलोकशरणं ये शरणं प्रपद्यन्ते, त एतां—मदीयां गुणभयीं मायां
तरन्ति—मायासुत्सृज्य मामेवोपासत इत्यर्थः॥ १४॥

மடைவது ஒட்டும். ஆகையாலே, ஏவதாரத்தாலே இவ்விதிகாரி
கைம்முதலில்லாத அகிஞ்சநனாகவும், வேறு புகலற்ற அதநயகூதி
யாகவும் இருப்பவன் என்று உணர்த்தக்குறையில்லை. (ப்ரபத்யந்தே)
என்று தன் அபீஷ்டஸித்திக்கு ஸர்வேஸ்வரனையே இவன் உபாய
மாக உறுதிக்கொள்ளவேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது. “யே”
“தே” என்னும் ஸப்தங்களுலே “ப்ரபந்தநாதந்யேஷாம் ந திஸிதி
முருந்தோ நிஜபதம்” [ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்] [ப்ரபந்தர்களைத் தவிர
வேறு எவர்க்கும் முருந்தன் தன் பரமபதத்தை அருளமாட்டான்]
என்கிறபடியே, தம் முயற்சியில் ஈடுபடும் உபாஸகர்களோடு, ஸ்வப்ர
வருத்தியினின்றும் நிவ்ருத்தியடையும் ப்ரபந்தரோடு வாசியற அனை
வருமே ஸரணாகூதி செய்தே தீரவேண்டும் என்னும் நியமம் உணர்த்தப்
படுகிறது. (ஏதாம் மாயாம்) “மம மாயா துரத்யயா” என்று
சற்றுமுன் கடக்கவரிதாகக் கூறப்பட்ட இந்த மாயையைக்கூட.
(தரந்தி) தாண்டுகிறார்கள். “மாயாம் தரந்தி” என்று ஸம்ஸார
தரணத்திற்கு ஸரணாகூதியை நேரே உபாயமாகச் சொல்லியிருக்க,
“மாயாம் உத்ஸ்ருஜ்ய மாமேவ உபாஸதே” [மாயையாகிற ப்ரக்ருதி
யைக் கைவிட்டு (பற்றற்று), என்னையே உபாஸிக்கிறார்கள்.] என்று
பூஷ்யகாரர் ஸரணாகூதியை உபாஸதத்திற்கு விரோதிகளைப்
போக்கும் அங்குப்ரபத்திபரமாக இங்கு வ்யாக்யானம் செய்வா
னென்னென்னில்; மேலே உபாஸந ப்ரகரணமாகையாலும், ஸம்ஸார
விமோசனமற்ற ஐஸ்வர்யார்த்தியான புக்தனையும் மேலே சொல்லப்
போகிறபடியால், அவனுக்கு அங்குப்ரபத்தியே அபேக்ஷிதமாகையாலும்
அங்குப்ரபத்திபரமாக வ்யாக்யானம் செய்தார். ஆனால், இந்த
ஸ்லோகத்தை முக்ய ப்ரபத்தியைச் சொல்லும் வசநமாகவே பூர்வா
சார்யர்கள் எடுக்கக் காரணமென்ன? எனில் : இங்கு சில உண்மைகளை
உணரவேண்டும். இந்த கீதாஸாஸ்த்ரமானது அர்ஜுனை வியாஜ
மாகக்கொண்டு ஸகலலோகத்திற்கும் உபதேசிக்கப்பட்டது. லோகத்
தில் பெரும்பாலானவர்கள் ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ருவ்ருத்தியினின்
றும் நீங்காதவர்களாகையாலே, அவர்களுக்காக-கர்மயோக்யம், ஜ்ஞாந
யோக்யம், புக்தியோக்யம் ஆகிற ப்ரவ்ருத்திதூர்மங்களாகிற ஸாத்
நாந்தரங்களை விதித்து, ஆங்காங்கு அந்தந்த ஸாத்நங்கள் செயற்
கரியவையாயிருக்கின்றனவே என்னும் ஸோகம் ஏற்படும்போது,
அவை நிறைவுடைவதற்காகத் தன் விஷயமான ஸரணாகூதியையும்

விதித்து, 'இந்த ஸாத்நங்கள் எல்லாமே செயற்கரியவையாகவும், அத்யந்த பரதந்தர ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாதவையாகவுமிருக்கின்றனவே' என்னும் ஸோகம் விளைந்தவுடன், சரமஸ்லோகத்தில் தானே நிருபாதிசுமான உபாயமெனக் காட்டுகிறான். ஆகையால், எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் தனது நிரபேக்ஷ உபாயபூவத்தைக் காட்டுவதிலேயே ஊன்றிநிற்கிறபடியால், இவற்றை ஸ்வதந்தரப்ரபத்திக்குப்ரமாணமாக எடுப்பதிலும் குறையில்லை. இவ்வண்ணமாகவே. கீதையிலுள்ள மூன்று ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகவும், மூன்று ஸ்த்நானங்களில் சொல்லப்பட்ட பரபூத்தியை உடையவனாகவும் தன்னை ஆக்கும்படி கூத்யத்தில் எம்பெருமானார் பிரார்த்திக்கையாலே. இங்கு கர்மயோக்யம், ஜ்ஞாநயோக்யம், பூத்தியோக்யம் முதலான ஸாத்நங்களை விதிக்கும்போதும், எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் - ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான கர்ம ஜ்ஞாந பூத்திகளைச் சேதநர் அனைவரும் பெற்றவராகவேணும் என்பதிலேயே ஊன்றிநிற்பதாகக் கொள்ளலாம். ஆக, அர்ஜுனனைப் போன்றப்ரவ்ருத்திபரரைக் கருதி பூஷ்யகாரர் கர்மஜ்ஞாந பூத்திகளை ஸாத்நாந்தரமாகவும்,ப்ரபத்தியை அங்குப்ரபத்தியாகவும் வ்யாக்யானம் செய்வதிலும்,ப்ரபந்நர்களைக்கருதி கூத்யம் முதலானவற்றில் எம்பெருமானார் முதலான ஸகலபூர்வாசார்யர்களும் கீதாஸ்லோகங்களை ஸ்வயம்ப்ரயோஜந கர்மஜ்ஞாநபூத்தி பரமாகவும், பூக்ஷவானுடைய நிரபேக்ஷாபாயத்வபரமாகவும் கொள்வதிலும் எவ்வித முரணுமில்லை, "கஸ்சிந்நாம் வேத்தி தத்வத:" [7-3] என்னும் ஸ்லோகத்தின் பூஷ்யத்தில் ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி செய்பவர்கள் எவருமே எம்பெருமானை உள்ளபடி அறியவில்லை என்று எம்பெருமானார் அருளியிருப்பதிலிருந்தும், மேல் ஸ்லோகங்களில் எம்பெருமான் இவ்வர்த்துத்தை விரிவாக உபபாதிப்பதிலிருந்தும், "ஸர்வமிதம் ஜகத் மோஹிதம்" [7-13] என்னுமிடத்தில்ப்ரவ்ருத்தி பரர்களான பிரமன் முதலானரும் மயங்கியவர்களே என்று முழங்கியிருப்பதிலிருந்தும், "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா" [7-19] என்று வாஸுதேவனே நிருபாதிசுப்ரப்யப்ரபகனென்று அறிபவனே உண்மையான ஜ்ஞாநி என்று முடிவுகட்டியிருப்பதிலிருந்தும், நேரே உபதேஸபாத்ரமாயிருக்கும் அர்ஜுனனைக் கருதி ஸாத்நாந்தரபரமாகவும், அங்குப்ரபத்திபரமாகவும் வ்யாக்யானம் செய்திருக்குமிடங்களிலும், கூத்யம் முதலானவற்றில் காட்டப்பட்ட பூக்ஷவானுடைய நிரபேக்ஷாபாய பரத்வமும், ஸ்வயம்ப்ரயோஜந கர்ம ஜ்ஞாந பூத்திபரத்வமுமே கீதாஸ்லோகங்களுக்குப் பரமதாத்பர்யம் என்பதே கீதாசார்யனும், பூஷ்யகாரரும் உகந்ததாகும்

॥ भा ॥ किमिति भगवदुपासनापादिनीं भगवत्प्रपत्तिं सर्वे न कुर्वन् इत्यत्राह —

न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।

माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥ १५ ॥

15. ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராத்மா: ।
மாயயா:஽பஹ்ருத ஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பூாவமாஸ்ரிதா: ॥

மூடா: — அறிவிலிகள், நராத்மா: — மனிசரில் கடையானவர், மாயயா அபஹ்ருத ஜ்ஞாநா: — மாயையினால் அழிக்கப்பட்ட அறிவை உடையவர்கள், ஆஸுரம் பூாவம் ஆஸ்ரிதா: — அஸுரத் தன்மையைப் பெற்றிருப்பவர் என்று, துஷ்க்ருதிந: (சதுர்விதா:) — (ஒருவர்க்குமேல் ஒருவர்) பாபம் மிகுந்த நாலுவகைப்பட்டோர், மாம் — என்னை, ந ப்ரபத்யந்தே — ஸரணமடைவதில்லை.

15. மூடர் நராதமர்கண் முன்மாயை யாலறிவின்
பாடழிந்தா ராகரமாம் பாவஞ்சேர்—கேடார்ந்தார்
தீவினையார் நால்வரெனைச் சேருங் கதியதனின்
மேவியுறு வாரல்லர் மிக்கு.

மூடர் — அறிவிலிகள், நராதமர்கள் — மனிசரில் கடையானவர்கள், முன் மாயையால் அறிவின் பாடு அழிந்தார் — அநாதிமாயையால் அறிவின் பெருமை அழியப்பெற்றவர்,

என்று நிருபகர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். மேலே ஸாத்நாந்தரபரமாகவும், அங்குப்ரபத்தி பரமாகவும் பூஷ்யமிடுமிடங்களிலெல்லாம் இப்படியே கொள்வது. சரமஸ்லோக வ்யாக்யாநத்தில் இப்ப்ரமதாத்பர்யத்தை விரிவாக விளக்குவோம். “ஒரு குருவி பிணைத்த பிணையலை ஒருவரால் அவிழ்க்கப்போகிறதில்லை. ஸர்வஸக்தி கர்மாநுக்ருணமாகப் பிணைத்த பிணையலை ஒருவரால் அவிழ்க்கப்போமோ? அவனையே கால்கட்டி அவிழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனை” என்னும் பிள்ளை திருநறையூரையர் வார்த்தை இந்த ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியின் வாக்யார்த்தமாக அநுஸந்திச்சுத் தக்கது.

॥ भा ॥ दुष्कृतिनः—पापकर्माणो मां न प्रपद्यन्ते । दुष्कृत-
तारतम्येन ते चतुर्विधा भवन्ति—मूढाः, नराधमाः, माययाऽपहृत-
ज्ञानाः, आसुरं भावमाश्रिताः इति । मूढाः—विपरीतज्ञानाः,

ஆசுரமாம் பாவம் சேர் கேடு ஆர்ந்தார் — அசுரத்தன்மை பொருந்தி நிற்கையாகிற தீமை நிறைந்தவர், தீவினையார் நால்வர் — (என்று மேன்மேலே) பாவம் மிக்கவர்களான நாலுவகைப்பட்ட மனிதர்கள், எனை சேரும் கதி அதனில் — என்னைப் பற்றுகையாகிற இந்த ஸரணாகுதியில், மிக்கு மேவி உறுவார் அலர் — மிகப் பொருந்தியிருப்பதில்லை.

15. 'இப்படி உன்னுடைய உபாஸந்ததை நிறைவடைவிக்கும் உன் விஷயமான ஸரணாகுதியை ஏன் அனைவரும் செய்வதில்லை? சிலரே செய்கிறார்கள்' என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு, 'பாப மிகுதியாலே பலர் என்னை ஸரணமடைவதில்லை' என்றும், 'புண்ணிய மிகுதியாலே சிலர் என்னைப் பற்றுகிறார்கள்' என்றும் முறையே இரண்டு ஸ்லோகங்களாலே கூறுகிறான். அதில் ஸரணமடையாத நாலு வகைப்பட்ட பாபிகளைக் கூறுவது இந்த ஸ்லோகம். (துஷ் ஃக்ருதிந: சதுர்விதா:) நாலு வகைப்பட்ட பாபிகள். மேல் ஸ்லோகத் திலே 'ஸுஃக்ருதிந:' (புண்ணியசாலிகள்) என்று பொதுவாக ப்ரபந் தர்கள் அனைவரையும் எடுத்து, அவர்களில் நாலு வகையைக் காட்டியதுபோலே, இங்கும் "துஷ்ஃக்ருதிந:" [பாபிகள்] என்று பொதுவாக ப்ரபந்நரல்லாதார் அனைவரையும் எடுத்து, அவர்களில் நாலு வகையைக் காட்டுவதாகக் கொள்வதே உசிதம். இங்கும் நாலுவகை காட்டப்படுகையாலே, அங்குள்ள சதுர்வித ஸப்த்யுத்ததை இங்கும் வருவித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் யாரென்பதையும், அவர்களில் முன்னால் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் பின்னாலுள்ளவர்கள் பாபமிகுதியை உடையவர்கள் என்பதையும் அவரவர்க்குரிய தனித்தன்மைகளைக் காட்டும் ஸப்த்யுங்களாலே கூறு கிறான் மேலே—(மூடா:) அறிவிலிகள். ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளான தேவமநுஷ்யர்களைப் பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே, அடியோடு பகுத்தறிவில்லாத விலங்குகளையும், ஸ்தூவரங்களையும் குறிக்காமல், ஒன்றை மற்றொன்றாக அறியும் அந்யதூஜ்ஞாத விபரீதஜ்ஞாநங்களை யுடைய தேவமநுஷ்யர்களைக் குறிக்கிறது இப்பதும். முற்கூறிய ரீதியில் பரமபுருஷனுக்கு சேஷமாயிருக்கையையே இயல்வாக

पूर्वोक्तप्रकारेण भगवच्छेषतैमात्माकरसनं भोग्यजातं च स्वशेषतया
मन्यमानाः। नराधमाः—सामान्येन ज्ञातेऽपि मत्स्वरूपे, मदौन्मुख-
न्यानर्हाः। माययाऽपहृतज्ञानाः—मद्विषयं मदैश्वर्यविषयं च ज्ञानं
प्रस्तुतं येषां तदसंभावनापादिनीभिः कूटयुक्तिभिरपहृतम्, ते तथोक्ताः।

வுடைய ஆத்மாவாகிற தம்மையும், தாம் அநுபூவிக்கும் பேராக்யப் பொருள்களையும். அவ்வநுபூவத்துக்கு உறுப்பான தம் ப்ராணேந்திரியங்களையும், அவ்வநுபூவங்களைச் செய்யுமிடமான தேஹம் முதலானவற்றையும், 'இவை எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே ஸேஷமாயுள்ளன' என்று உணராமல், தமக்கே ஸேஷமென்று மயங்குகிறவர்கள் என்றபடி. குறைந்த பாபத்தையுடைய முதல்வகைப்பட்டவர்கள் இவர்கள். (நராத்மா:) மனிசரில் கடையானவர்கள். விபரீத ஜ்ஞானமுடையவர்களை முன் பதூத்தாலே சொல்லிவிட்டபடியாலும், ஜ்ஞானம் உண்டாகி அழியப்பெற்றவர்களை மேலே சொல்லுகையாலும், அவர்களுக்கிடையில் — பொதுப்படையாக எம்பெருமான் ஸேஷியென்றும், தாமும், தமது பேராக்யபேராக்யோபகரணபேராக்யஸ்தூநங்களும் அவனுக்கு ஸேஷமென்றும் அறிந்தபோதிலும், அவன் விஷயத்தில் ஈடுபடாதவர்களை இங்கு சொல்லுகிறது. அறிந்தும் ஈடுபடாத இவர்கள் அறிவிலிகளான முற்கூறியவர்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த பாபத்தையுடைய இரண்டாவதுவகைப் பாபிகள். உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றிய நிர்வயமில்லாவிடிலும், எல்லா உலகிலும் பிரஸித்தமான இதிஹாஸபுராணங்கடாகல் விளைந்த புகுவத்து விஷயமான பெரீதுப்படையான அறிவு இவர்களுக்கு உள்ளது. அப்படியிருந்தும், ஸுலபும் என்னும் அறிவின்மையால், மேருமலை முதலானவற்றிற்போலே புகுவத்துவிஷயத்தில் இவர்களுக்கு ஈடுபாடு ஏற்படவில்லை என்று கருத்து (மாயயா அபஹ்ருதஜ்ஞாநா:) மாயையாலே அபஹரிக்கப்பெற்ற அறிவை உடையவர்கள். பரமபுருஷன் விஷயமாகவும், அவனது ஐஸ்வர்ய விஷயமாகவும், ஜ்ஞானம் உண்டாகி, வேதூப்ரர்மான்யத்தை ஒவ்வாத பூரஹயர்களாலும், வேதூங்களுக்கு அவப்பொருளுரைக்கும் குத்ருஷ்டிகளாலும் கற்பிக்கப்பட்ட வஞ்சகயுக்திகளாலே அந்த ஜ்ஞானத்தை இழந்த இவர்கள் மூன்றாவது வகை. விசித்திரமான மயக்கத்தை உண்டாக்குகையால், அந்த யுக்திகள் மாயை எனப்படுகின்றன. உண்டான ஜ்ஞானம் அழியப்பெருத முந்தியவர்களைக் காட்டிலும், அது அழியப்பெற்ற இவர்களுடைய பாபம் மிக்கது என்பது வெளிப்படை

आसुरं भावमाश्रिताः — मद्विषयं मदैश्वर्यविषयं च ज्ञानं सुदृढमुपपन्नं
येषां द्वेषायैव भवति ; त आसुरं भावमाश्रिताः । उत्तरोत्तराः
पापिष्ठनमाः ॥ १५ ॥

चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन ।

आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ १६ ॥

16. சதுர்விதா பஹந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோடர்ஜுந |
ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப |

(ஆஸுரம் பூாவம் ஆஸ்ரிதா:) அஸுரர்களது தன்மையை அடைந்தவர்கள். உண்டான ஜ்ஞாநம் அழியப் பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் வேருனவர்களாக இவர்களை எடுக்கையாலே, புகூவான் விஷயமாகவும், அவனது ஐஸ்வர்ய விஷயமாகவும் உறுதியாக உண்டான அந்த ஜ்ஞாநம் அழியாமலிருந்தும், புகூவத்ஃவிஷயத்தில் த்வேஷத்திற்கே உறுப்பாகிறபடியால் அஸுரத் தன்மையை அடைந்தவர்கள் இவர்கள் என்று கருத்து. ஹிரண்யன், ராவணன், ஸிஸுபாலன், கம்ஸன் முதலான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் பரமபுருஷனை எல்லைற்ற ஸக்தியுடையவன் என்று அறிந்தும் அவனிடம் துவேஷத்தையே காட்டினார்களன்றோ. “மாம் ஆத்ம பரதேஃஹேஷு ப்ரத்ஃவிஷந்த:” [16-18] என்று கீதையிலும், “விஷ்ணு புக்திபரோ தேவ: விபரீதஸ்தத்ஸாஸுர:” [விஷ்ணு தர்மம் 109-74] [விஷ்ணு புக்தியுடையவன் தெய்வப்பிறவி. நேர்மாருன விஷ்ணு த்வேஷி அஸுரப்பிறவி] என்று மற்றவிடங்களிலும் அஸுரலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. நாலாவது வகையினரான இவர்கள் மிகக் கொடியவர்கள் என்பதும் வெளிப்படை. முதலிலிருந்து நாலாவது வகை வரையில் அறிவில் மேன்மேலே சிறந்தவர்களாயிருந்தும், “விதுஷோ஽திஃரமே துண்டூ பூயஸ்த்வம்” [கௌதம தர்மம் 2-12-6] [அறிந்தவன் தவறு செய்தால் அதிக துண்டூனை பெறுவான்] என்கிற ரீதியில், அவ்வறிவுச் சிறப்பே அவர்களை மேலே மேலே மிகுந்த பானிகளாக்கி விடுகிறது என்று கருத்து. ஆக, தன்னைப் பலர் ஸரணமடையாமைக்குக் காரணம் அவர்களது பாபத்தின் மிகுதியே என்று காட்டப்பட்டது.

15.

புரதர்ஷபு அர்ஜுந — புரத குலத்துதித்தவர்களில் தலைவனான அர்ஜுனனே! ஆர்த்த:—(செல்வமிழந்து) வருந்து மவனும், அர்த்தார்த்தீ—(புதிதாக) செல்வத்தைப் பெற விரும்புமவனும், ஜிஜ்ஞாஸு:—ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுபு விக்க விரும்புமவனும், ஜ்ஞாநீ ச—ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடைய வனுமாகிய, ஸுக்ருதிந:—புண்ணியசாலிகளான, சதுர் வித்யா: ஐநா:—நாலு வகைப்பட்ட ஜனங்கள், மாம்—என்னை, பூஜந்தே—உபாஸிக்கிறார்கள்.

16. மாடிழந்தான் மன்னுயிரை வேண்டுணர்வோன்
வான்பொருளைத்
தேடியிருப் பான்ஞானஞ் சேர்வுற்றான்—பீடமரு
நல்வினையார் நால்வரிவ ரென்பா னலம்புனையுந்
தொல்வினையாற் சேர்வர் துணிந்து.

மாடு இழந்தான் — செல்வத்தை இழந்தவன், வாள் பொருளை தேடி இருப்பான்—சிறந்த ஐஸ்வர்யத்தைப் புதிதாக விரும்புமவன், மன்னு உயிரை வேண்டி உணர்வோன்—நிலை யான ஆத்மாவின் அநுபூவத்தை விரும்புகிறவன், ஞானம் சேர்வுற்றான்—(சிறந்த) அறிவை அடைந்தவன் (என்கிற) பீடு அமரும் நல் வினையார் இவர் நால்வர் — (மேல்மேல்) பெருமை பெற்ற புண்ணியம் செய்த இந்த நாலுவகைப் பட்டவர்களும், துணிந்து—(அப்புண்ணியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுக்குத் தக்கவாறு ஏற்றத்தாழ்வுள்ள அந்த நான்கு பூலன் களிலும்) விருப்பங்கொண்டு, நலம் புனையும் தொல்வினையால்—பழையதான உபாஸநா மார்க்கத்தாலே, என்பால் சேர்வர்—என்னிடம் பூக்திசெய்வார்கள்.

16. முன் ஸ்லோகத்திற் கூறப்பட்ட பாவிக்கு எதிர்த்தட் டான புண்யஸாலிகளில் நாலுவகையைக் கூறுகிறான் இந்த ஸ்லோகத் தாலே. “பூக்தபேத்ய:” [பூக்தர்களின் பிரிவு] என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமிது. (சதுர்வித்யா: ஸுக்ருதிந: மாம் பூஜந்தே) நாலுவகைப்பட்ட புண்ணிய சாலிகள் என்னை உபாஸிக்கிறார்கள். இங்கு ‘பூஜந்தே’ என்பதன் மூலம் இவர்களை உபாஸகர்களாகக் காட்டியபோதிலும், “ந மாம் ப்ரபத்யந்தே”

॥ பா ॥ सुकृतिनः—पुण्यकर्माणो मां शरणमुपगम्य मामेव भजन्ते । ते च सुकृततारतम्येन चतुर्विधाः, सुकृतगरीयस्त्वेन प्रतिपत्तिवैशेष्यादुत्तरोत्तराधिक्यतया भवन्ति । आर्तः—प्रतिष्ठाहीनः, अर्थैश्वर्यः

[என்னை ஸரணமடைகிறார்களல்லர்] என்று சென்ற ஸ்லோகத்திற்கு உறுப்பிட்டவர்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக இவர்களை எடுக்கையாலே, “புண்யஸாலிகள் நாலுவகையினர் என்னை ஸரணடைந்து உபாஸத விரோதிபாபம் நீங்கப் பெற்று என்னை உபாஸிக்கிறார்கள்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். (சதுர்விதா:) முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட பாவிகளுக்கு எதிர்த்தட்டான புண்ணியசாலிகளும் நாலு வகைப்பட்டவர்களே என்றபடி. (ஸுக்ருதிந:) முறைப்படுத்தப்பட்ட இவர்களும், முன் சொல்லப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும், பின் சொல்லப் பட்டவர்கள் புண்ணியமிகுதியை உடையவர்கள் என்றும், அதனாலேயே அவரவர் விரும்பும் பூலனும் மேன்மேலே சிறப்புற்றதாகிறது என்றும் கருத்து. தனக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யம் வாராமைக்காக, எவன் ஸாஸ்த்ரீயமான எப்பூலனை விரும்பித்தன்னை உபாஸிக்கிறானோ அவனுக்கு அப்பலனை அளிப்பது — என்னும் நியமத்தை எம்பெருமான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்றும், ஒவ்வொருவன் ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஒவ்வொரு பூலனை விரும்புவதற்குக் காரணம் அவனவனுடைய பூர்வ புண்யத்தின் ஏற்றத்தாழ்வே என்றும் ‘ஸுக்ருதிந:’ என்ற பதத்திலுள்ள ‘இநிச்’ ப்ரத்யயத்தாலே உணர்த்துகிறான். இனி, அவர்கள் யாரென்பதை அவரவர்க்குரிய தனித்தன்மைகளைக் காட்டும் ஸப்தங்களைமிட்டு ஸ்லோகத்தின் பிற பாதியாலே காட்டுகிறான். இதில், ஆர்த்தனுக்கும், அர்த்தார்த்திக்கும் இடையில் ஜிஜ்ஞாஸுவைப் படித்திருந்தபோதிலும், பாடக் க்ரமத்தைக்காட்டிலும் அர்த்தக்ரமம் வலிமையுடையதாகையால், ஐஸ்வர்யார்த்திகளான ஆர்த்தனுக்கும், அர்த்தார்த்திக்கும் பிறகு கைவல்யார்த்தியான ஜிஜ்ஞாஸுவைப் படித்துக் கொள்ளவேண்டும். (ஆர்த்த:) செல்வத்தை இழந்து வருந்துமவன். ஆர்த்திபதம் வருத்தத்தைக் குறித்து. அதற்குக் காரணமான செல்வமிழந்த நிலையைக் குறிக்கிறது. ஆக, ஆர்த்தன் என்று செல்வமிழந்தவனைக் காட்டுகிறது. இப்படிச் செல்வமிழந்தவன் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது இழந்த செல்வத்தைப் பெறுவதற்காகவே என்பது வெளிப்படை. அல்பமும், அஸ்திரமுமான ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புகையாலே, இவன் குறைந்த புண்ணியத்தை உடையவன் என விளங்குகிறது. செல்வத்தை இழந்த வருத்தமும் கலந்திருக்கையாலே அர்த்தார்த்தியைக்

पुनस्तप्राप्तिकामः। अर्थार्थी—अप्राप्तैश्वर्यतया ऐश्वर्यकामः। तयोर्द्वय-
भेदमात्रम्; ऐश्वर्यविषयतयैक्यादेक एवाधिकारः। जिज्ञासुः—प्रकृति-

காட்டிலும் குறைந்த புண்ணியம் உடையவனென்றும் விளங்குகிறது. இப்படி மிகக் குறைந்த புண்ணியத்தை உடையவனாகையால், நால் வரில் முதல்வகையாக எடுக்கப்படுகிறான் இவன். (அர்த்ததூர்த்தீ) புதிதாகச் செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறவன். செல்வத்தை இழந்த வனான முந்திய அதிகாரியிலும் வேறுபட்டவனாக எடுக்கையால் இவன் புதிதாகச் செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறவன் என்று விளங்குகிறது. 'அர்த்த' ஸப்தம் ஸம்ஸாரிகளால் அர்த்திஷ்கப்படுமதாய், கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு உழலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம் அனைத்தையும், அவ்வன்பங்களைப் பெற உதவும் இவ்வுலகச் செல்வங்களையும், பிரமன், உருத்திரன், இந்திரன் முதலானாரின் உலகங்களிலுள்ள செல்வங்களையும் குறிக்கிறது. ஆர்த்தனும், அர்த்ததூர்த்தியுமான இருவருமே ஐஸ்வர்யார்த்திகளானாலும். அவனுக்குள்ள வருத்தம் இவனுக்கு இல்லாமையாலே, இவன் அவனிலும் புண்ணியம் மிக்கவன் என்று விளங்குகிறது. ஆயினும், இருவரும்—அசித்பரிணாமமான ஐஸ்வர்யத்தையே விரும்புமவர்களாகையாலே 'ஐஸ்வர்யார்த்திகள்' என்னும் ஒரேவிதமான அதிகாரிகளாய், அவர்களில் இருவகையினராகின்றனர். ஒரே வகையினரானால் அவர்களைப் பிரித்து எடுப்பானென்னென்னில்: ஒரே வகையினரானாலும் முற்கூறியபடி புண்ணியத்தில் ஏற்றத்தாழ்விருக்கையாலும், அவர்கள் அநுஸந்திஷ்கவேண்டிய மந்திரங்களில் பேதாமிருக்கையாலும் பிரித்து எடுக்கக்குறையில்லை. "அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியாகி அசுரர் இராக்கதரை இண்டக்குலத்தை எடுத்துக் களைந்த இருடிகேசன் தனக்குத் தொண்டக்குலத்தில் உள்ளீர்" [திருப்பல்லாண்டு 5] என்று பெரியாழ்வார் ஐஸ்வர்யார்த்திகளை அழைக்கும் பாசுரத்தில் இவர்களை இக்காரணத்தாலேயே பிரித்துக் காட்டினார். அப்பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் "அண்டாதிபதயே நம:" என்பது அர்த்ததூர்த்தி அநுஸந்திக்கும் மந்திரமாகையாலே, "அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி இருடிகேசன் தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்" என்று அர்த்ததூர்த்திகளையும், "அஸுரஸத்ரயே நம:" என்பது ஆர்த்தன் அநுஸந்திக்கும் மந்திரமாகையாலே, "அசுரரிராக்கதரை இண்டக்குலத்தை எடுத்துக் களைந்த இருடிகேசன் தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்" என்று ஆர்த்தர்களையும் ஆழ்வார் எடுப்பதாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்திருப்பது இங்கு காணத்

वियुक्तात्मस्वरूपावाप्तीच्छुः ; ज्ञानमेवास्य स्वरूपमिति जिज्ञासुरित्युक्तम् ।

தக்கது. ஆக, ஆர்த்தன் அர்த்தார்த்தீ என்று முதலிரண்டு வகையான புண்ணியஸாலிகள் காட்டப்பட்டனர். (ஜிஜ்ஞாஸு:) என்னும் பதும் இவர்களிலும் மிக்க மூன்றுவகைப் புண்ணியசாலியைக் குறிக்கிறது. முன் அதிகாரிகள் விரும்பும் ஐஸ்வர்யத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததாகவும், நாலாவது அதிகாரி விரும்பும் புகுவதநுபுவத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததாகவுமுள்ள ஒன்றை விரும்புகிறவனையே இங்கு எடுக்க வேண்டுமாகையால், ஐஸ்வர்யாநுபுவத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததாகவும், புகுவதநுபுவத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததாகவும் இதர ஸாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமானதாய், பூர்வஷ்டக்கத்திலும் உணர்த்தப்பெற்றதாய், இவ்வத்தியாயத்தில் மேலே விவரிக்கப்படுகின்றதான ப்ரக்ருதிவியுத்தமான ஆத்மாநுபுவத்தைப்பெற விரும்புகிறவனே இங்கு ஜிஜ்ஞாஸு பதத்தால் குறிக்கப்படுகிறான் என்பது வெளிப்படை. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுற்ற நித்யமான சித்தைப்பற்றியதாகையாலே, அஸ்திரமான அசித்தாகிற ஐஸ்வர்யத்தின் அநுபுவத்தைக் காட்டிலும் அநந்தமாய், ஸ்திரமாயிருப்பதாய், புகுவதநுபுவத்தைக்காட்டிலும் அல்பமாயிருப்பதான ஆத்மாநுபுவத்தை விரும்புகையாலே இவன் ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கும், புகுவதநுபுவ காமனுக்கும் இடைப்பட்ட புண்ணியசாலியாக எடுக்கப்படுகிறான். இனி, ஜிஜ்ஞாஸுபதத்தால் வேறு சிலரையும் குறிக்கலாமே என்று சில ஆக்ஷேபங்கள் எழக்கூடும். அவையாவன:- (1) ஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிறவனைமாத்ரிம் ஜிஜ்ஞாஸு பதத்தால் எடுக்கலாம் (2) புகுவானை அறியவிரும்புகிறவனையும் அப்பதத்தால் எடுக்கலாம். (3) “யூயம் ஜிஜ்ஞாஸுவோஸ்புக்தா:” [பூர-மோக்ஷ 344-31] [நீங்கள் புக்தியற்றவர்களாயினும். பரமபுருஷனை அறியவிரும்புகிறவர்கள்] என்னும் ஏகதர், த்விதர் முதலானாரின் வாக்யத்திற்போலே, புக்திஸ்ரத்தையற்றவராய் குதூஹலமாத்ரத்தாலே புகுவானை அறியவிரும்புகிறவர்களையும் எடுக்கலாம். (4) ‘ஆரோக்யம் புரஸ்கராதிச்சேத் ஸ்ரியமிச்சேத் ஹுதாஸநாத் | ஈஸ்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத் மோக்ஷமிச்சேத் ஜநார்த்தநாத் ||’ [ஆரோக்யத்தை ஸூர்யனை உபாஸித்தும், செல்வத்தை அக்ஷநியை ஆஸ்ரமித்தும், ஞானத்தைச் சிவனை அடைந்தும், மோக்ஷத்தை விஷ்ணுவை உபாஸித்தும் பெற விரும்பவேண்டும்.] என்னும் ஸுப்ரஸித்தபுராண ஸ்லோகத்தை நினைவுறுத்துவதாக இந்த கீதா ஸ்லோகமிருக்கையாலே, ஆரோக்யமிழந்து வருந்துமவனை ஆர்த்தனென்றும், செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறவனை அர்த்தார்த்தீ என்றும், பரமாத்ம் ஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸு என்றும், மோக்ஷ

ज्ञानी च—* इतस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे परास् (५) इत्यादिनाऽभि-

த்தை விரும்புகிறவனை ஜ்ஞாநியென்றும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் என்பவை அவ்வாக்கேபங்கள். இவ்வாக்கேபங்கள் பொருந்தமாட்டா என்பது இப்ரகரணத்தை ஆராய்ந்தால் விளங்கும். ஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிறவனுக்கும், புகுவானைப் பெற விரும்புகிறவனுக்கும் கடைசியில் புகுவானே ப்ராப்யமாகையால், ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற இவ்வதிசாரி நாலாமவனுன ஜ்ஞாநியைக் காட்டிலும் வேறுபடாத வனாக வேண்டிவரும். ஆகையால் இவ்வாக்கேபங்கள் பொருந்த மாட்டா. ஆரோக்யம் முதலிய எல்லாச் செல்வங்களையும் இழந்த வனை ஆர்த்த ஸப்தம் குறிக்கலாமாயிருக்க, ஆரோக்யத்தை இழந்தவனை மாத்திரம் குறிப்பதாக ஸங்கோசம் செய்ய இப்ரகரணத் தில் எவ்விதமான நியாமகமூயில்லை. ஆகையால், கீதையில் முன்பின் ப்ரகரணங்களில் ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும், புகுவத்பூபுவகாம னுக்கும் இடைப்பட்டவனாக எடுக்கப்படும் ஆத்மாநுபுவகாமனையே இங்கு ஜிஜ்ஞாஸு பதத்தால் எடுக்கிறது என்பது தெளிவு. 'ஜ்ஞா நத்தை விரும்புவன்' என்னும் பொருளுடைய ஜிஜ்ஞாஸுபதம் இவனை எப்படிக் குறிக்கும்? எனில்: இவனுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாந மயமானதாகையால், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம்ற்றதான தன் ஆத்மாவை விரும்பும் இவனை ஜிஜ்ஞாஸு என்னக்குறையில்லை. (ஜ்ஞாநீ ச) புகுவானே பரமப்ராப்யம் எனும் சிறந்த ஜ்ஞானத்தையுடையவன். என்னையே அடைய விரும்பும் ஜ்ஞாநி-தான் விரும்பும் ப்ராப்யமாகிற என் சிறப்பைக் காணும்போது, முற்கூறிய புண்ணியசாலிகளைக் காட்டிலும் புண்ணியம் மிக்க நாலாவது வகைப்பட்டவனாகிறான் என்கை. முன் அதிகாரிகளுக்கு இல்லாத—“இதஸ்த்வந்யாம் ப்ர க்ருதம் ஷித்ஸித்ஸி மே பராம்” [7-5] [இவ்வசேதன ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலான சேதன ப்ரக்ருதியையும் என்னுடையதாக அறி] என்று தொடங்கி உபதேஸரிக்கப்பட்ட பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண் மையறிவையும், 'அப்பரம புருஷனுக்கு ஸேஷமாயிருப்பதையே இயல் வாகக் கொண்டது ஆத்மஸ்வரூபம்' என்னும் சிறந்த அறிவையும் உடையவனாகையால் இவன் 'ஜ்ஞாநீ' எனப்படுகிறான். புண்ணியத் தின் குறைவாலே இத்தகைய அறிவுபெருத ஆர்த்தனும், அர்த்த தார்த்தியும் அல்பமாய். அஸ்திரமான ஐஸ்வர்யத்தைப் புருஷார்த்த மாக எண்ணி என்னை உபாஸித்து, கல்பகவ்ருக்ஷத்திடம் கௌபீந பிக்ஷு பெறுவதுபோலே என்னிடம் ஐஸ்வர்யத்தைப்பெற்று அகல் கின்றனர். இவர்களிலும் புண்ணியம் மிக்கிருக்கையாலும், ஜ்ஞானி யைக் காட்டிலும் குறைந்த புண்ணியத்தையுடையவனாகையாலும்,

हितभगवच्छेषतैकरसात्मस्वरूपवित् ; प्रकृतिद्वियुक्तकेवलात्मन्यपर्यवस्यन्
भगवन्तं प्रेप्सुः भगवन्तमेव परमप्राप्यं मन्वानः॥१६॥

அநந்தஸ்திரபூலமான என்னை விரும்பாமல், நித்யமான ஆத்மாநுபூவமாத்தரத்தைப் புருஷார்த்ததுமாக எண்ணி. என்னை உபாஸிக்கும் ஜிஜ்ஞாஸுவும் அல்பபூலமான அதையே பெற்றுப் போகிறான். இவனிலும் புண்ணியம் மிக்கவனான ஜ்ஞானியோ வெனில், இப்படி கேவலாத்மாவைப் பெற்று அகலாமல், என்னையே பரமப்ராப்யமாக எண்ணி என்னையே பெற விரும்புகின்றவனும், அவ்விருப்பத்திற்கு அனுசூணமாக என்னை உபாஸித்து என்னையே பெற்று நித்யமான பேரின்ப வாழ்ச்சி பெறுகிறான். ஆகையால் இவனே புண்ணியசாலிகளில் தலைசிறந்தவன் என்று கருத்து. கீதை ஆரமத்தியாயத்தை அடியொற்றி, “உற்றது வீடுயிர்” [1-2-5] “அதுவே வீடு” [7-8-7] முதலானவிடங்களில் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் இவ்வாத்மப்ராப்தியை மோக்ஷமாகவே அருளினார். “விடை கொள்வார்” [முதல் திருவ 26] என்று கைவல்யார்த்திகளை பரமபுருஷனிடமிருந்து எப்போதுமே விடைகொள்வாராகவும், “ஈன் துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்” [ஷட-26] என்று ஜ்ஞானிகளை எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாமலிருக்கைக்குறுப் பாக எப்போதும் உபாஸிப்பவர்கள் என்றும் பொய்கையாழ்வாரும் அருளினார். இப்படி ஆழ்வாரும் கீதாசார்யனும் அருளியதை ஒட்டி, “ப்ரக்ருதி வியுத்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்தீச்சு:” என்று ஜிஜ்ஞாஸுவையும். “கேவலாத்மரி அபர்யவஸ்யந் புக்யவந்தம் ப்ரேபஸு,” [கைவல்ய நிஷ்டுனைப் போலே கேவலாத்மாவிலேயே கால் தாழ்ந்து விடாமல், பரமபுருஷனை அடைய விரும்புகிறவன்] என்று ஜ்ஞானியையும் பூரஷ்யகாரர் அருளியிருப்பது ஞறிக்கொள்ளத் தக்கது. இவ் விஷயத்தில் திஷ்வயப்ரபூந்த, வ்யாக்யாதாக்களிடம் கருத்து வேறு பாடு கொண்ட ஸ்ரீவேதாந்த தேஸிகர், “கேவலாத்மரி அபர்ய வஸ்யந்” என்ற பூரஷ்யகார ஸூக்திக்கு “நகரத்தினுள் நுழைய விரும்பிய வழிப்போக்கன் — நிழல் தரும் மரத்தடியில் தூங்குவதுபோலே (ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு) ஆத்மாநுபூவ ரூபமான கால தாமதம் இடையில் ஏற்படுகிறது என்று கருத்து” என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் கருத்துரைத்தார். இதுபற்றி அவர் விரிவாக விசாரம் செய்திருக்கும் எட்டாம் அத்தியாயத்திலேயே நாமும் இவ்விரண்டு பக்ஷங்களையும் விரிவாக விளக்குவோம். கைவல்யம் மோக்ஷம் எனும் பக்ஷத்தில், ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்தபின்பு கைவல்ய நிஷ்டுனுக்குத்

தாழ்ந்த மோஷமும், ஜ்ஞாநிக்கு உயர்ந்த மோஷமும் எப்படி உண்டாகமுடியும்? என்னும் ஒரு கேள்விக்கு மாத்திரம் பூர்விய காரர் “ஸூக்ருத க்ரீயஸ்த்வேந ப்ரதிபத்தி வைஸேஷ்யாத் உத்தரோத்தராதிசுதமா பூவந்தி” [புண்ணிய மிகுதியினால் உண்டான விருப்பத்தின் கிறப்பாலே மேல்மேல் அதிகாரிகள் சிறந்த பூலனைப் பெறுகிறார்கள்.] என்னுமிடத்தில் ‘ப்ரதிபத்தி வைஸேஷ்யாத்’ என்னும் ஸப்தத்தையிட்டு பதினை உணர்த்தியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. புண்ணிய மிகுதியினால் மேல்மேல் அதிகாரிக்கு மேலே மேலே சிறந்த பூலனில் விருப்பம் உண்டாகிறது. அந்த ரீதியில் கைவல்ய நிஷ்டனுக்கு அவனுடைய குறைவான புண்ணியத்தினால் தாழ்ந்த மோஷமான ஆத்மாநுபூவத்தில் விருப்பமும், ஜ்ஞாநிக்கு அதிகமான புண்யத்தினால் சிறந்த பூலனை புகுவதனுபூவத்தில் விருப்பமும் ஏற்பட்டுவருகிறது. இருவரும் புகுவானை ஆஸ்ரயித்து, அவரவர்க்குரிய ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்து, தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவரவர் விரும்பிய பூலனைப் பெறுகிறார்கள். அதில், புகுவத்ப்ராப்தியைப் போலே, ஆத்ம ப்ராப்தியும் “ஸப்தத ப்ரஹ்ம அதிவர்த்ததே” [6-44] என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி மண்டூலத்தைத்தாண்டிய பின்பே ஏற்படுவதாகையால், அதற்கும் ஸம்ஸாரஹேது ஸர்வபாப விமோசனம் அவஸ்யமாகிறது. இப்படி ஸர்வபாப விமோசனம் துல்ய மானாலும், புண்யபாபத்தில் சேராத அவரவர் ப்ரதிபத்தியின்படி (விருப்பத்தின்படி) ஒருவன் தாழ்ந்த மோஷத்தையும், ஒருவன் சிறந்த மோஷத்தையும் பெறக் குறையில்லை என்பதை, “ஸூக்ருத தாரதம் யேந” “உத்தரோத்தராதிசுதமா பூவந்தி” என்னும் ஸூக்திகளுக்கிடையில் “ப்ரதிபத்தி வைஸேஷ்யாத்” என்னும் பதத்தை யிட்டுக் காட்டினார் பூர்வியகாரர். மோஷத்திலும் இப்படி தத்க்ரதுந்யாயத்தை ஒட்டி அவனவன் விரும்பிய பூலனை எம்பெருமான் அளிப்பவனானதான் அவனுக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தேஜாஷம் வாராதென்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதுபற்றி மேலே விரிவாக விளக்குவோம். (புரதர்ஷபு அர்ஜுந) என்னும் வினிகளாலே, நீ புரத குலத்திலுதித்தவர்களில் தலைவனாய், வெள்ளை நிறத்தையுடைய ஸூத்ர, ஸ்வபூவனுகையாலே, புண்ணியசாலிகளில் சிறந்தவனான ஜ்ஞாநியாக வேண்டும் என்னும் கருத்தைக் காட்டுகிறான். ஆக, “பூக்தபேத:” என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற் கூறியபடியே — புண்ணியத்தின் ஏற்றத் தாழ்வாலே ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஒவ்வொரு பூலனில் விருப்பம் ஏற்பட்டு, அவ்விருப்பம் நிறைவேறுவதற்காக எம்பெருமானிடம் புகுதி செய்யும் நாலுவகைப்பட்ட புகுதர்களைக் கூறினாயிற்று.

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्तः एकभक्तिर्विशिष्यते ।

प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥ १७ ॥

17. தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகபுக்திர் விஸிஷ்யதே ।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோடத்யார்த்தம்ஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ॥

தேஷாம்—அந்நால்வருக்குள், நித்யயுக்த:—என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனாய், ஏகபுக்தி:—என்னொரு வனிடமே ஈடுபாட்டை உடையவனாயிருப்பவனான, ஜ்ஞாநீ-ஞானி, விஸிஷ்யதே — சிறப்புறுகிறான். அஹம் — நான், ஜ்ஞாநிந: — ஞானிக்கு, அத்யார்த்தம் ப்ரிய: — சொல்ல வொண்ணாதவளவுக்கு இனியவன்; ஸ: ச—அவனும், மம—எனக்கு, ப்ரிய:—இனியவன்.

17. ஆங்கவரின் ஞானி யதிக னவனென்றும்
பாங்கிலெனைச் சேர்ந்தேக பத்தியனம்—நீங்கலுறு
தென்னையவன் செப்பாத வேய்ந்துகக்கும் யானுமவன்
றன்னையுகந் தேயிருப்பன் சார்ந்து.

ஆங்கு அவரில் — அத்தகைய அவர்களுக்கிடையே, ஞானி—ஞானியானவன், அதிகன்—சிறப்புற்றவன்; (ஏனெனில்) அவன் — அவன், பாங்கில் — பாங்காக, என்றும் என்னை நீங்கலுறுது சேர்ந்து—என்றுமே என்னோடு பிரியாது கூடியிருப்பவனாய், ஏகபத்தியனம் — என் ஒருவனிடமே அன்பு செலுத்துகிறவனாயிருப்பவன்; என்னை — என்னை, அவன்—அவன், செப்பாத—சொல்லமுடியாதபடி, ஏய்ந்து—பொருந்தி, உகக்கும் — உகப்பான்; யானும் — நானும், அவன் தன்னை சார்ந்து—அவனோடு பொருந்தி, உகந்தே இருப்பன்—(அவனை) உகந்தேயிருப்பேன்.

17. இனி, “ப்ரபுஜ்யத்வஸ்ய ஸ்ரைஷ்ட்யம்” [ஜ்ஞாநியின் சிறப்பு] என்று ஆளவந்தாரால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட அர்த்தம் மூன்று ஸ்லோகங்களாலே கூறப்படுகிறது.

॥ भा ॥ तेषां ज्ञानी विशिष्यते । कुतः ? नित्ययुक्त एक-
भक्तिरिति च । ज्ञानिनो हि मदेकप्राप्यस्य मया योगो नित्यः ;

“சதுர்விதா மம ஜநா புக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ருதா: |

தேஷாம் ஏகாந்திந: ஸ்ரேஷ்டாஸ் தே சைவ அநந்யதேவதா: ||

அஹமேவ க்ருதிஸ் தேஷாம் நிராஸீ:கர்மகாரினாம் ||

யே து ஸ்ரிஷ்டாஸ் த்ரயோ புக்தா: பூலகாமா ஹி தே மதா: |

ஸர்வே ச்யவந தர்மாண: ப்ரதிபுத்ஸ்து மோக்ஷபாக் ||”

[புாரதம் - மோக்ஷ 342-33, 34, 35]

[தாலு வகைப்பட்ட ஜநங்கள் என்னுடைய புக்தர்கள் என்று பிரஸித்திபெற்றவர்கள்; அவர்களுக்குள் ஏகாந்திகள் சிறந்தவர்கள்; அவர்களே வேறு தேவர்களைப் பற்றுவார்கள். பூலன்களில் பற்றற்றுக் கர்மம் செய்யும் அவர்களுக்கு நானே ப்ராப்யனாகிறேன். மற்ற மூன்று புக்தர்களும் என்னையொழிந்த பூலனை விரும்புகிறவர்கள். அவர்கள் மூவரும் (ஸேஷத்வமாகிற) தர்மத்திலிருந்து நழுவிவயவர்கள்; நான்காமவனான ஜ்ஞாநியே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.] என்று இவ்வர்த்துத்தை மேலே மஹாபுாரதம் மோக்ஷ தர்மத்திலும் கூறப்போகிறான் என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகை. இந்த ஸ்லோகங்களில் ஜ்ஞாநிகளை ‘ஏகாந்திந:’ என்று எடுக்கையாலும், அவர்களே மற்றவர்களை தெய்வமாகப் பற்றுவார்கள் என்று கூறுகையாலும், மற்ற மூவரும் மற்ற தேவர் முதலானாரைப் பற்றியவர்களேயாகவேணும் என்றும், இந்த ஸ்லோகங்களை ஒட்டியுள்ள “ப்ரஹ்மாணம் ஸித்திகண்டஞ்ச ... ப்ரதிபுத்ஸ்தா ந ஸேவந்தே” [நான்காமவரான ஞானிகள் - பிரமன், உருத்திரன் முதலான தெய்வங்களை ஸேவிக்கமாட்டார்கள்] என்னும் ஸ்லோகமும் இதை வலியுறுத்துகிறது என்றும் “தே஽பி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்தி” [கீதை 9-23] [மற்ற தெய்வங்களின் புக்தர்களும் (உண்மையில்) அந்தர்யாமியான என்னையே ஆராதிக்கிறார்கள்] என்று சொன்ன ரீதியில் அவர்களைத் தனது புக்தர்களாகக் கண்ணன் கூறுகிறான் என்றும், இக்காரணங்களாலே, “யாந்தி தேவவ்ரதா தேவாந் பித்ருந் யாந்தி பித்ருவ்ரதா: | பூதாநி யாந்தி பூதேஜ்யா யாந்தி மத்யுஜாஜிநோ஽பி மாம் ||” [கீதை 9-25] என்னும் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட (1) தேவபுக்தர்கள், (2) பித்ருபுக்தர்கள், (3) பூதபுக்தர்கள் (4) புகுவத்புக்தர்கள் என்னும் நாலுவகைப்பட்ட அதிகாரிகளையே மோக்ஷதர்மத்தில் “சதுர்விதா:” என்று எடுக்கிறான்

इतरयोस्तु यावत्स्वामिलपितप्राप्ति मया योगः। तथा ज्ञानिनो मय्ये-
कस्मिन्नेव भक्तिः; इतरयोस्तु स्वामिलपिते तत्साधनत्वेन मयि च ;

என்றும் முழுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானமான தாத்பர்யதீபிகையில் காட்டப்பட்டது. ப்ராஸங்கிகமான இது நிற்க. (தேஷாம்) ஆர்த் தன், அர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்னும் நாலு வகைப் பட்ட புக்தர்களுள். “தேஷாம்” என்னுமிடத்தில் ஷஷ்டி (ஆறாம் வேற்றுமை) “நிர்தாரணே ஷஷ்டி” என்னும் இலக்கண வழக்கின் படி பலரில் ஒருவரை நிர்த்தாரணம் செய்வதாகிற பொருளில் வந்தது. (ஜ்ஞாநீ விஸிஷ்யதே) அந்த நால்வருள் ஜ்ஞானியானவன் சிறந்த வனாகிறான். இனி, பூர்வார்த்தத்திலுள்ள “நித்யயுக்த:” “ஏக புக்தி:” என்னும் இரு விசேஷணங்களும் ஜ்ஞானியின் சிறப்புக்குக் காரணத்தை உணர்த்துகின்றன— (நித்யயுக்த:) எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவன்; ஞானியானவன் எப்போதும் என்னோடு சேர்ந்திருக்கிறானாகையால், அவன் அப்படி எப்போதும் என்னோடு சேர்ந்திராத மற்ற இருவரைக் காட்டிலும் சிறந்தவன். ஞானியானவன் என்னையே ப்ராப்யனாகக் கொண்டவனாகையால் ஸாத்யநத்யஸையோடு, ஸாத்ய த்யஸையோடு வாசியற என்னோடு சேர்ந்திருக்கிறான். மற்ற இரு வருமோ முறையே ஐஸ்வர்யத்தையும், கைவல்யத்தையும் ப்ராப்யமாகவும், என்னை அப்பூலன்களைக் கொடுக்கும் ஸாத்யனமாகவும் கொண்டவர்களாகையாலே, தாங்கள் விரும்பும் பூலன் கிடைக்கும் வரையிலேயே அதற்கு ஸாத்யனமான என்னோடு சேர்ந்திருக்கிறார்கள்; அது கிடைத்தவுடன் என்னைவிட்டு விலகிவிடுகிறார்கள். இக்காரணத்தால் ஞானியே சிறந்தவன் என்று கருத்து. (ஏகபுக்தி:) ஒன்றிலேயே ஈடுபாடு உடையவன்; ஜ்ஞாநிக்கு ப்ராப்யமாகவும், அந்த ப்ராயத்தை அளிக்கும் பூலப்ரத்யஸாத்யநமாகவும் நானே இருக்கையால் என்னொருவனிடமே ஈடுபாடு உள்ளது. மற்ற இருவர்க்கும் முறையே அவரவர்க்கு ப்ராப்யமான ஐஸ்வர்யத்திலும் கைவல்யத்திலும் ஈடுபாடு உள்ளது. அப்பூலனைத் தரும் ஸாத்யநமாக என்னிடமும் ஈடுபாடு உள்ளது. இக்காரணத்தாலும் என்னொருவனிடமே ஈடுபாடுள்ள ஞானி சிறந்தவனாகிறான். ஆக, “ஏகபுக்தி:” என்னும் பதத்தால்— ஐஸ்வர்யார்த்தியோடு, கைவல்யார்த்தியோடு வாசியற இருவரும் பரமபுருஷனை ப்ராப்யமாக எண்ணுதவர்கள் என்றும், “நித்யயுக்த:” என்னும் பதத்தாலே— தமது ப்ராப்யமான ஐஸ்வர்யத்தையோ, கைவல்யத்தையோ பெற்ற பின்பு எம்பெருமானுக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு விட்டுப்போகிறது

अतस्स एव विविष्यते। किञ्च, प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहम्—

என்றும் விளங்குகிறது. ஐஸ்வர்யார்த்தி விஷயத்தில் இவ்வர்த்தத்தில் விவாதமில்லை. கைவல்யார்த்தி விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்கள் காலத்திலிருந்தே மூன்று விதமான பக்ஷங்கள் உள்ளன. அவற்றுல் எந்தப் பக்ஷம் — ஸ்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களுக்கும், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீ ஸுக்திகளுக்கும், ஸ்ரீ பூஷ்யம், கீதாபூஷ்யம் முதலான ஆசார்ய ஸ்ரீ ஸுக்திகளுக்கும் பொருந்தியது என்று நிர்ணயிக்கவேண்டிய கடமை நமக்கு உள்ளதாகையால், அந்தப் பக்ஷங்கள் என்னென்ன என்பதையும் அதில் எந்தப் பக்ஷம் மிக்க ஸ்வாரஸ்யத்தையுடையது என்பதையும் விளக்குவோம்.

(1) திவ்யப்ரபுத்த வ்யாக்யாதாக்களுடைய பக்ஷம்:— பிள்ளான், நஞ்சீயர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை முதலான திவ்யப்ரபுத்த வ்யாக்யாதாக்களும், அவர்களை அடியொற்றிய பிள்ளைலோகாசாரியர், மாமுனிகள் முதலான ரஹஸ்ய வ்யாக்யாதாக்களும் பின் வருமாறு திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார்கள்:— கர்ம யோகத்தை அங்குமாகக் கொண்ட ஜ்ஞாந யோகத்தினாலே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது. ஜ்ஞாந யோகம் நிறைவடைய ஸுபூரஸ்ய சிந்தநமும் அவஸ்யமாகையாலே, புக்தியோகமும் அதற்கு அங்குமாகிறது. இப்படி கர்மபுக்தி யோகங்களை அங்குமாகக் கொண்ட ஜ்ஞாந யோகத்தாலே (அல்லது புக்தியை அங்குமாகக் கொண்ட ஜ்ஞாந ஸஹித கர்மயோகத்தாலே) ஸப்ததூதிசுகளில் பற்று நீங்கி ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் போது, ஸப்ததூதி விஷயங்களையே அநுபூவித்துப் போந்த இந்த யோகிக்கு அவ்வாத்மாவில் மிகுந்த ஈடுபாடு (ப்ராப்யத்வபூத்தி) ஏற்படும். இவ்வாத்மாவைக் காட்டிலும் பரமாத்மாவாகிற தனது வைலக்ஷண்யத்தை அறிந்து, தன்னிடம் ப்ராப்யத்வ பூத்தியை இவன் வைக்கவேண்டும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே எம்பெருமான் இவனுக்கு ஸுபூரஸ்ய சிந்தந ரூபமான புக்தி யோகத்தை அங்குமாக விதித்திருக்கிறான். அப்படிப் பரம போக்யமான திவ்யமங்களுள் விஃரஹத்தைப் பல ஜன்மங்கள் சிந்தித்த பின்பும் அதில் இவன் ஈடுபடாமல், அதைத் தனது பாபத்தைப் போக்கும் பாவனப் பொருளாக மாத்திரம் கருதி “ப்ரக்ருதி வியுக்தமான என் ஆத்மாவை அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தையே எனக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டும்” என்று ப்ராரப்ததூ கர்மம் முடியும் வரையில் இவன் விரும்பினாலும், அவனுடைய இந்த ப்ரதி

பத்திக்கு அநுதூணமாக, ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைத் தாண்டியிருக்கும் பரமபத்யத்தில் ஓர் மூலையிலுள்ள ஸ்தூநத்தில் எப்போதுமே இவனைத் தன் ஆத்மாவையே அநுபூவித்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்கிறான் எம்பெருமான். இவனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியுமில்லை. இந்த ஸ்தூநத்தில் இவன் தான் விரும்பியபடி ஆத்மாநுபூவம் செய்வது தவிர, ஓர் ஸாத்யநாநுஷ்ட்யநம் செய்ய ப்ரஸக்தியில்லாமையால், இவனுக்கு என்றுமே புகூவத் ப்ராப்தியில்லை. ஆகையால் கைவல்யநிஷ்டயன் இப்ரக்ருதிமண்டலத்திலிருக்கும்போதே — விஷயாந்தரங்களில் பற்றும், அதற்குக் காரணமான ப்ராரப்யத் கர்மமும், அதடியாக ஸ்லக்ஷ்மஸரீரமும் கழிவதற்கு முன் எம்பெருமானிடம் ப்ராக்யதாப்யூத்திவைத்தாலொழிய இவன் அவனை அடையான்; அவனை விட்டு நிரந்தரமாக விடைகொள்பவனாகவே ஆகிறான். எம்பெருமானை அதற்குப்பின் இவனுக்கு புகூவத்யநுபூவமே இல்லாமற் போவதால் இவன் இறந்தவனாகவே ஞானிகளால் கருதப்படுகிறான். ஆகையால், ஸப்யதூதிவிஷயங்களில் பற்று அறுவதற்கு முன்னதாகவே எம்பெருமானிடம் ப்ராப்யத்வ பூத்திவையைவைத்தாலொழிய இவ்வதிக்காரிக்குப் பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷம் கிடைக்க வழியே இல்லை என்பது இவ்வாசாரியர்களின் திருவுள்ளம். கீதை (3-17,18,19) பூஷ்யத்தில் ஆத்மப்ராப்தியடைந்தவனை “ஸ” “ஸப்ய ஹி முக்த ஏவ” என்று பூஷ்யகாரர் முக்தனாகவே அருளியிருப்பதும். ப்ரஹ்ம அதிவர்த்ததே” [கீதை 6-44] என்னும் கீதா ஸ்லோகத்திலும், அதன் பூஷ்யத்திலும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலிருந்து விடுபட்ட பின்பே இவன் ஆத்மாநுபூவத்தைப் பெறுகிறான் என்று அருளியிருப்பதும், சென்ற ஸ்லோக பூஷ்யத்தில் இவனை “ப்ரக்ருதி வியுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெற விரும்பியிருப்பவன்” என்று அருளியிருப்பதும், இந்த ஸ்லோக பூஷ்யத்தில் இவனுக்குத் தன் பூலனான கைவல்யத்தைப் பெற்றபின் எம்பெருமானோடு யோகம் (தொடர்பு) விட்டுப்போகிறது என்றும், எம்பெருமானிடம் இவனுக்கு ப்ராப்யத்வ பூத்தியில்லை என்றும் அருளியிருப்பதும், கைவல்ய விஷயமான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீ ஸலுக்கிகள் பலவும் இப்பக்ஷத்திற்கு மிகப் பொருந்தியிருக்கின்றன. “எல்லாக் கர்மமும் கழிந்தபின் இவனுக்குத் தாழ்ந்த மோக்ஷமும், ஜ்ஞாதிக்கு உயர்ந்த மோக்ஷமும் எப்படி ஏற்படமுடியும்?” என்னும் கேள்விக்கு “ப்ரதிபத்திவைஸேஷ யாத்” என்னும் பத்யத்தில் எம்பெருமானார் பதிலுணர்த்தியிருப்பதையும் சென்ற ஸ்லோக வ்யாக்யானத்திலேயே காட்டினோம், மேலே யுள்ள கீதா பூஷ்ய ஸ்ரீ ஸலுக்கிகளும் இந்தப் பக்ஷத்திற்கு மிகப் பொருந்தியுள்ளன என்பதை ஆங்காங்கு காட்டுவோம்.

(2) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகருடைய பக்ஷம்:—தாத்தார்ய சந்த்ரிகை யிலும், ந்யாய ஸித்ததூர்ஜநத்திலும் பின்வருமாறு இப்பக்ஷம் விரிவாக விளக்கப் பட்டுள்ளது:—எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பு ஒருவனுக்குத் தாழ்ந்த மோக்ஷமும், ஒருவனுக்கு உயர்ந்த மோக்ஷமும் ஏற்படுவதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் முந்திய பக்ஷம் சரியல்ல. ப்ரஹ்ம வித்யைகளுக்குள் பஞ்சாக்ஷுநி வித்யை என்பது ஒன்று. ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவன் அவன். அவனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியும், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வதிக்காரியே கீதையில் “ஜிஞ்ஞாஸு” எனப்படும் கைவல்ய நிஷ்டன். மதுவாதித்யையின் படி உபாஸிப்பவனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு முன் வஸ்வாதிபத்ய ப்ராப்தி அவாந்தர பூலனைக் கிடைப்பதுபோல், இவனுக்கும் ப்ரக்ருதி மண்டூலத்திற்குள்ளோ, அர்ச்சிராதிக்கூதி மத்யத்திலோ ஆத்மாநுபூவம் அவாந்தர பூலனைக் கிடைக்கிறது. சில காலம் ஆத்மாவை அநுபூவித்துவிட்டு, பிறகு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியைப் பெறு கிறான் இவன். இவன் ஆத்மாநுபூவத்தை நித்யமாக அடைகிறான் என்று கொண்டால், ஸ்ரீ பூஷ்யம், கீதா பூஷ்யம் முதலான வற்றில் இவனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியைச் சொல்லியிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் விரோதிக்கும். ஆழ்வார்கள் கைவல்யத்தை “வீடு” என்று அருளியிருப்பதும், “நித்யம்” என்று அருளியிருப்பதும் நெடுங்காலம் இருக்கும் சிறந்த புருஷார்த்தம் என்னும் கருத்தி னாலேயே. இது ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் திருவுள்ளம்.

(3) ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகருடைய ந்யாயஸித்ததூர்ஜநத்தி யிருந்து — சில ஆசார்யர்கள் ஜிஞ்ஞாஸுவைப்பற்றி வேறு விதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. அதாவது:— “பஞ் சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டனே ‘ஜிஞ்ஞாஸு’ எனப்படும் கைவல்யநிஷ்டன். இவன் ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்ப தால் அர்ச்சிராதிக்கூதிமூலம் பரமபத்யம் சென்று, அதன் ஒரு மூலையில் தத்த்ரத்யாயத்தின்படி தன் ஆத்மாவை நித்யமாக அநுபூவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவனுக்கு - ஸ்ருதியிலும், ஸ்ரீ பூஷ்யாதி களிலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியைச் சொல்லியிருப்பது ப்ரஹ்மலோக ப்ராப்தியையிட்டு என்றோ, ப்ரஹ்மம் விசேஷணமாக ப்ரகாஸிப்பதை யிட்டு என்றோ நிர்வஹிக்கத்தக்கது” என்று. முதல் பக்ஷத்தில் ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும், கீதாபூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி களுக்கும் உள்ள ஸ்வாரஸ்யம் மற்ற இரண்டு பக்ஷங்களிலும் இல்லை என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். குறிப்பாக, இந்த

अत्रार्थशब्दोऽभिधेयवचनः ; ज्ञानिनोऽहं यथा प्रियः, तथा मया सर्वज्ञेन सर्वशक्तिनाऽप्यभिधातुं न शक्यत इत्यर्थः ; प्रियत्वस्येयचारहितत्वात् ।

மேலோகத்தில் உள்ள “நித்யயுக்த:” “ஏகபுக்தி:” என்னும் பதங் களும் அவற்றின் பூர்வபொருளும், பூர்வமவித்யைகளில் ஒன்றான பஞ் சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டைகளைக் கிண்புரானுவைக் கொள்வார்க்கு ஸ்வரஸ மாகமாட்டா என்பது வெளிப்படை. ப்ராஸங்கிகமான இது நிற்க; வ்யாக்யானத்தைத் தொடர்வோம்.

இனி, உத்தாரத்தத்தாலே, ஜ்ஞாநியானவன் மற்ற இருவரைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தவன் என்பதற்கு முன்னுவது ஹேதுவைக் காட்டுகிறான்:— (ஜ்ஞாநிந: அஹம் அத்யர்த்தம் ப்ரியோ ஹி) ஸர்வ ஜ்ஞானம், ஸர்வஸக்தியான என்னாலேயே அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாத அளவுக்கு நான் ஞானிக்கு இனியவனன்றே. (அத்யர்த்தம்) அர்த்தஸப்தம் சொல்லத்தக்க பொருளைக் காட்டுவதாகையாலே, ‘அத்யர்த்தம்’ என்று சொல்லமுடியாத பொருளைக் காட்டுகிறது. எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞானம் சொல்லமுடியாத பொருள் ஒன்று இருந்தால் அது அஸத்தான (இல்லாத) பொருளாகவன்றே இருக்கவேண்டியதும். எல்லாம் வல்ல இவனுள் ஒன்று முடியாது எனில், இவன் ஈஸ்வரனல்லாதவனாக வேண்டியருமே? எனில்: ஞானியின் ப்ரீதிக்கு அளவு இல்லையாகையால், இல்லாத பொருளைச் சொல்லமுடியாது என்றது மிகப் பொருந்தும்; உண்மையில் ஆகாயத் தாமரைபோலே இல்லாத பொருளைச் சொல்லுபவனே மயக்கமுடையவன் என்னப் பெறுவானன்றே. ஆகையால், “யந்நாஸ்த்யேவ தஜ்ஜ்ஞதாம் அநுருணம் ஸர்வஜ்ஞதாயா விது:”, வ்யோமாம் பேராஜம் இதந்தயா கில விதுந் ப்ராந்தோயமித்யுச்யதே” [புரீஸ்தவம்] [இல்லாத பொருளை அறியாமை ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்குப் பொருந்தியதேயாம். ‘இது ஆகாயத்தாமரை’ என அறிபவன் மயங்கியவனாகவே கூறப்படுவான்] என்கிற ரீதியில் எம்பெருமானிடம் ஞானிக்குள்ள ப்ரீதிக்கு உண்மையில் அளவே இல்லையாகையால், அதை ஸர்வஜ்ஞானம் எம்பெருமானாலும் சொல்ல முடியாது என்றது மிகப் பொருந்தும். ப்ரீதிக்கு அளவு இல்லாமையால், அளவைச் சொல்லும் ஸப்தமும் இல்லை. ஆகையால் அதைப் பிரயோகிக்கும் முடியாதிருப்பது ஸர்வ ஸக்தனுக்கு எந்த அஸக்தியையும் விளைக்காது. ஆகையால், இவனுடைய ஈஸ்வரத்வத்திற்கும் எக்குறையுமில்லை. (ஹி) இது ஸாஸ்த்ரங்களில் ஸுப்ராஸித்தமும்.

यथा ज्ञानिनामग्रेसरस्य प्रह्लादस्य * स त्वासक्तमतिः कृष्णो दृश्यमानो
महोरगैः । न विवेदात्मनो गात्रं तत्स्मृत्याह्लादसंस्थितः ॥ (वि.१.१७.३९)
इति । तथैव सोऽपि मम प्रियः ॥ १७ ॥

“ஸ த்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே துஸ்யமாநோ மஹோரகை: ।

ந விவேதாத்மநோ க்யாத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹ்லாத்

ஸம்ஸ்தித: ॥” [வி-பு 1-17-39]

[ஸம்ஸாரது:க்கூங்களைப் போக்கடிப்பதாலும், அனைவர்க்கும் ஆநந்தஃ
ஹேதுவாகையாலும் க்ருஷ்ணனெனப்படும் பரமாத்மாவிடம் தெஞ்சு
செலுத்தியவளுகையாலே, அந்த ப்ரஹ்லாததுன் மஹாநாக்யங்களால்
கடிக்கப்பட்டபோதிலும், அப்பரமாத்மாவின் நினைவினால் ஏற்பட்ட
ஆநந்தத்தில் மூழ்கியவனாய் தன் ஸரீரத்தையே உணரவில்லை.]
என்கிறபடியே, பிறந்தது முதல் ஒப்பற்ற ஞானமுடையவனாய்,
எத்தனையோ பூயமுறுத்தல்களாலும், கொலைபாதகச் செயல்களாலும்
அழிக்கமுடியாத விஷ்ணுபுக்தியை உடையவனாயிருந்த ப்ரஹ்லாதாழ்
வான், மஹாநாக்யங்களால் கடிக்கப்பட்டதனால் ஏற்பட்ட துன்பத்
தையும், அதைத்தாங்கிய ஸரீரத்தோடு கூடிய ஆத்மாவையுங்கூட மறந்
திருந்தது இத்தகைய புகுவத்ப்ரீதியினாலன்றோ. “காதல் கடலின்
மிகப்பெரிதால்” [திருவாய் 7-3-6] “மண்டிணி ஞாலமும் ஏழ்கடலும்
நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால்” [திருவாய் 7-3-8] “அதனிற் பெரிய
என் அவா” [திருவாய் 10-10-10] என்று நம்மாழ்வாரும் தத்வத்ர
யத்தையும் விஞ்சியிருப்பது தம் காதல் என்று அருளிநான்கு.
(ஸ ச மம ப்ரிய:) அந்த ஞானியும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாத
அளவுக்கு எனக்கு இனியவன். ‘ச’காரத்தாலே ‘அத்யர்த்தம்’
என்னும் பதும் இங்கும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. “வாரிக்
கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணில் என்று ஆர்வுற்ற என்னை
யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை முற்றப்பருகினான்”
[திருவாய் 9-6-10] “என் அவாவறச் சூழ்ந்தாயே” [திருவாய் 10-10-10]
என்று தம் ப்ரீதியிலும் அவனுடைய ப்ரீதி விஞ்சியது என்று நம்மாழ்
வாரும் அருளிச்செய்தாரன்றோ. உண்மை இப்படி இருந்தபோதிலும்,
மஹோத்யாரான ஈஸ்வரன் “ஞானி என்னிடம் மிகுந்த ப்ரீதிவைக்கை
யாலே, நானும் அவனிடம் ப்ரீதிவைக்கிறேன்” என்று “ஸ ச மம
ப்ரிய:” என்னுமிடத்தில் அப்ராதாந்யத்தைக் காட்டும் சகாரத்தாலே,
தன் ப்ரீதியில் அத்ருப்திதோற்றச் சொல்லுகிருன் என்று சில ஆசார்
யர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள் — என்று தாத்பர்ய சந்தூரிகை. 17.

उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्।

आस्थितस्स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम्॥१८॥

18. உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்।
ஆஸ்திதஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவானுத்தமாம் க்ருதிம் ||

ஏதே ஸர்வே ஏவ—இவர்கள் அனைவருமே, உதாரா:—
வண்மை மிக்கவர்கள்; ஜ்ஞாநீ து — ஞானியோவெனில்,
(மே) ஆத்மா ஏவ — (எனக்கு) தூரகனாகவேயிருப்பவன்
(என்று), மே மதம் — என் ஸித்ததூர்ந்தம். யுக்தாத்மா—
என்னோடு சேர விரும்புகின்ற, ஸ:—அவன், மாம் ஏவ—
என்னையே, அநுத்தமாம் க்ருதிம் ஆஸ்தித: ஹி—ஒப்பற்ற
ப்ராப்யமாகக் கொண்டுள்ளான் என்றே.

18. உற்றிவர்க ளெல்லா முதாரரே ஞானியெனு(ம்)

மற்றிவனென் றன்னுயிரா வாய்ந்தறிவ—எற்றமற

வென்று மவனென்னை யேலும் பரகதியா

நின்றுணர்வு செய்யு(ம்) நிகழ்ந்து.

உற்ற இவர்கள் எல்லாம் உதாரரே — என்னுடைய
புக்தர்களான இவர்கள் அனைவரும் வள்ளல்களே; மற்று
ஞானி எனும் இவன்—(இவர்களில்) விலக்ஷணனான ஞானி
என்கிற நான்காமவன், 'என்தன் உயிரா வாய்ந்து அறிவன்—
எனக்கு தூரகனாகப் பொருந்தியிருப்பவன் என நான் அறுதி
யிடுவேன்; என்றும்—என்றும், அவன்—அவன், என்னை—
என்னை, நற்றம் அற ஏலும் பரகதியா—வேறு நற்கதியில்
லாதபடி பொருந்திய ஒப்பற்ற ப்ராப்யமாக, நிகழ்ந்து—
கொண்டு, நின்று உணர்வு செய்யும்—என்னை நிலையாக
விரும்புவன்.

18. முன் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஞானியின் சிறப்பு மற்றொரு
வகையில் உறுதிப்படுத்தப் படுகிறது இந்த ஸ்லோகத்தில். (ஏதே
ஸர்வ ஏவ உதாரா:) ஐஸ்வர்யசர்த்தி, கைவல்யசர்த்தி, என்னை
விரும்புமவன் என்னும் இவர்கள் அனைவருமே வண்மைமிக்கவர்கள்.
“உதாரா:” எனும் ஸப்தத்திற்கு ‘உயர்ந்தவர்கள்’ என்று
கீ—11

॥ भा ॥ सर्व एवैते मामेवोपासत इत्युदाराः—वदान्याः । ये मत्तो यत्किंचिदपि गृह्णन्ति, ते हि मम सर्वस्वदायिनः । ज्ञानी

பொருள் கொள்வதில் சிறப்பில்லையாகையால், உலக வழக்கையொட்டி “வண்மை மிக்கவர்கள்” என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவர்கள் எம்பெருமானிடம் யாசித்துத் தம் விருப்பத்தைப் பெருநிற்க, அவர்கள் விருப்பத்தைக் கொடுக்கவிருக்கும் பரமோதூரான எம்பெருமான் இவர்களை ‘உதூரர்கள்’ (வண்மை மிக்கவர்கள்) என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்: “வேறு எவரிடமாவது செல்லாமல், இவர்கள் என்னிடமே ஏதோவொன்றை யாசித்துப் பெறுவதனால்தானே நான் பரமோதூரன் (மிகவும் வண்மைமிக்கவன்) என்று பெயர் பெற முடிகிறது. எனக்கு எல்லாச் செல்வமுமான இப்பெரும் புகழை அளிக்கும் இவர்களே உண்மையில் உதூரர்கள்” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாகையாலே பொருந்தும். ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைப் பெற்று அகலுமவர்களை ‘உதூரர்கள்’ என்ன லாமோ? எனில், அதை இவனிடம் இவர்கள் பெறுவதும் இவனுடைய ஸகல பூலப்ரதூத்வமாகிற பரமௌதூர்யத்தை வெளிப்படுத்துகிறதாகையாலே சொல்லலாம். ஞானியை ‘அத்யர்த்தப்ரியன்’ என்று சொல்லியதன் மூலம், மற்ற இருவரும் தனக்கு ஓரளவுக்கு ப்ரியர்களே என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் உணர்த்தியதையே, இந்த ஸ்லோகத்தில் அனைவரையும் உதூரர்கள் என்று கூறுவதன் மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறான். அனைவருமே உதூரர்களானால், இவர்களிடையே வாசியில்லையோ? எனில், ஞானிக்கும் மற்றவர்க்கும் நெடுவாசி உண்டு என்கிறான் இரண்டாம் பாதுத்தாலே,— (ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்) ஜ்ஞாநியோவெனில் எனக்கே ஆத்மா (தூரகன்) என்பது என் லித்தூரந்தம். “மத:” என்று பாட்டும் கொண்டு, “ஜ்ஞாநீ மே ஆத்மைவ மத:” என்று அந்வயித்துச் சிலர் பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், அப்பாட்டும் பெரும்பான்மையினரால் ஆதரிக்கப்படாத அப்ரஸித்தூ பாட்டும் மாகையாலே, “மதம்” என்றே பாட்டும் கொண்டு, “இதி” ஸப்ரதூத்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு (வருவித்துக் கொண்டு) “ஜ்ஞாநீ து (மே) ஆத்மா ஏவ இதி மே மதம்” [ஞானியோவெனில், எனக்கே ஆத்மா என்பது என் முடிவு] என்று அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ‘ஆத்மா’ என்பதன் மூலம் தனக்கும் ஞானிக்கும் ஸ்வருபைக்கம் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுவது ஸ்வருப பேதூத்தைச் சொல்லும் பல ப்ரமாணங்களோடு முரண்படும். “ஸ ச

त्वात्मैव मे मतम्—तदायत्तधारणोऽहमिति मन्ये । कसादेवम्? यसादयं

மம ப்ரிய:” [ஞானி எனக்கு மிகவும் இனியவன்] என்று சற்று முன் சொன்னதும் பொருந்தாமற் போய்விடும். மேலும், ஞானிக்கும், மற்றவர்களுக்கும் வாசி சொல்லும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபைக்யம் சொன்னால், மற்றவர்களுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபைக்யமில்லை என்று தேறும். இது ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுபவர்களுக்கே அறிஷ்டம். ஆகையால், ஆதாராயிருக்கையாகிற ஆத்ம லக்ஷணமே இங்கு கருதப்படுகிறது என்று கொள்வதே உசிதமாகையால், “ஸரீரத்தை தீர்த்து நிற்கும் ஆத்மாவைப்போல், ஞானியானவன் என்னை தீர்த்து நிற்கிருனாகையால் அவன் எனக்கே ஆத்மா” என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். அனைவர்க்கும் ஆத்மாவாக வேதூர்த்தங்கள் நாராயணனாகிற உன்னைச் சொல்லியிருக்க, ஞானியை உனக்கு ஆத்மாவாக நீ சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில் (மே மதம்) (இதுவே) என் முடிவு; இது வேதூர்த்த ஸித்ததூர்த்தமாயிருக்கட்டும், அல்லது இல்லாமற் போகட்டும்; இதுவே என் ஸித்ததூர்த்தம். ஞானியில்லாவிடில் நான் தீரிக்கமாட்டேன் என்பது எனது அசைக்க முடியாத முடிவு என்கிறான். “என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்” [திருவாய் 5-5-3] என்ற ஆழ்வாரைப்போலே சொல்லுகிறான். (ஆத்மவை) “ஞானிக்கும் நாராயணனே ஆத்மா; நாராயணனுக்கு ஞானி ஆத்மாவல்ல” என்று எந்த வேதூர்த்தம் சொன்னாலும், வேறு யார் சொன்னாலும், ஞானியே சொன்னாலும் நான் அங்கீகரிக்கமாட்டேன்” என்னும் கருத்தை ஏவகாரத்தாலே காட்டுகிறான். “அத்யர்த்தப்ரியன்” என்றதை விவரிப்பதற்காக, ஞானியிடம் ஆத்மத்வத்தை ஏவகாரத்தையிட்டு அழுத்தமாக ஏறிடு கிறான் என்றதாயிற்று. இப்படி ஞானியைத் தன் ஆத்மாவாக அபிமானிக்கக் காரணம் என்ன என்பதை ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதி யாலே காட்டுகிறான். பிற்பாதியிலுள்ள ‘ஹி’ஸப்ஸ்தம்—இரண்டாம் பாதுத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்குக் காரணத்தை உத்தரார்த தம் சொல்லுகிறது என்று காட்டுகிறது. (யுக்தாத்மா ஸ:) என்றோடு கூடியிருக்கையை விரும்பும் அவன். யுக்த ஸப்ஸ்தத்தில் “க்த” என்னும் விசுதி “ஆஸம்ஸாயாம் க்த:” என்னும் இலக்கண வழக்கின்படி வந்ததாகையாலே, ‘(பரமாத்மாவோடு) யோகூத்தையே (சேர்ந்திருப்பதையே) விரும்பும் ஆத்மாவையுடையவன்’ என்று பொருள்படுகிறது யுக்தாத்ம ஸப்ஸ்தம்: ஆத்ம ஸப்ஸ்தம் ஸ்வரூபத்தைக் குறிக்கிறது. எம்பெருமானை அநுஸந்தித்திருக்காவிடில் இவனுக்கு ஸ்வரூபஸத்தை இல்லாமற்போய்விடும் என்றபடி.

मया विनाऽऽत्मधारणासंभावनया माभेवाबुचमं प्राप्यमास्थितः; अतस्तेन
विना ममाप्यात्मधारणं न संभवति। ततो ममात्मा हि सः॥१८॥

“யந்முஹூர்த்தம் கண்ணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே ।
ஸா ஹாநிஸ் தந்மஹச்சித்ரம் ஸா ப்ராந்தி: ஸா ச விக்ரியா ॥”

[யாதொரு முஹூர்த்தமோ, கணமோ வாஸுதேவசிந்தனம் இல்
லாமல் கழிகிறதோ, அதுவே ஸ்வரூபஹாநியாகும்; அதுவே
பெருங்குறையுமாகும்; அதுவே மயக்கமாகும்; அதுவே விகார
மாகும்.] என்கிறபடியே, கணநேரமானாலும் என்னை அநுஸந்திக்கா
விடில், உண்டியே உடையே உகந்தோடும் மற்றுள்ளாரைப்
போலே வேறென்றை அநுஸந்தித்துப் போதுபோக்கவல்ல இயல்
வுடையவனல்லாமையால், அழிந்து விடுவான் என்று கருத்து.
(மாம் ஏவ அநுத்தமாம் க்ஷதிம் ஆஸ்தித்:) இப்படி என்னையொழிய
தூரிக்கமாட்டாதவனாகையாலே, என்னையே ஒப்பற்ற ப்ராப்யமாகக்
கொண்டிருப்பவன் இவன். அவன் இப்படியிருக்கையாலே, நானும்
அவனையொழிய தூரிக்கமாட்டேன். இம்முறையில் அவன் எனக்கு
ஆத்மாவேயாகிறான்; என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காண்பார்க்கு இது
புரியும் என்று கருத்து. (மாம் ஏவ) பூலனை அளிக்கும் உபாய
மாகிற என்னையே பரமப்ராப்யமாகவும் கொண்டவன் என்கையால்,
ஐஸ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளைப்போலே என்னையொழிய மற்றென்
றைக் கணநேரமும் பரப்ராப்யமாகக் கொள்ள இயலாதவன் இவன்
என்று ஏவகாரத்தாலே காட்டுகிறான். (க்ஷதிம்) “க்யம்யத இதி க்ஷதி:”
என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே க்ஷதிஸ்பூதும் அடையப்படும் ப்ராப்யத்
தைக் காட்டுகிறது. “ஸரணம் க்ஷதிர் நாராயண:” [உபாயமாக
வும், ப்ராப்யமாகவுமாகிறான் நாராயணன்] என்று இவ்வர்த்தத்தை
உபநிஷத்தும் ஒதிற்று. “ஸ ஸ்வேநைவ பூலப்ரத: பூலமபி
ஸ்வேநைவ நாராயண:” [அநர்க்கூராகூவம்] [பூலனையளிக்கும்
உபாயமான நாராயணனே பூலனாகவும் ஆகிறான்] என்று கவிகளும்
இசையும்படி ஸுப்ரஸித்தமான அர்த்தமன்றோ இது. (அநுத்த
மாம் க்ஷதிம்) தன்னையிட்டு ப்ராப்யமாகும் பரமபதும், நித்யஸூரி
கள், பூகூவதர்கள் முதலான மற்ற ப்ராப்யங்களுமிருக்கையாலே
‘ஒப்பற்ற ப்ராப்யம்’ என்று விஸேஷிக்கிறான். ஆக, “ஐஸ்வர்ய
கைவல்யங்களை விரும்புமவர்கள் என்னை பூலப்ரதேஹாபாயமாகக்
கொண்டு எனக்குச் சிறப்பையளிக்கையாலே எனக்கு இனியவர்கள்;
ஞானியோவெனில், பூலப்ரதனுன என்னையே பரம ப்ராப்யமாகவும்

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ।

वासुदेवस्सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः॥१९॥

19. பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபு: ॥

பஹூநாம் ஜந்மநாம் அந்தே—பல புண்ணியப் பிறப்பு
கள் கழிந்தபின், ஜ்ஞாநவாந்—அறிவு முதிர்ப்பெற்ற ஞானி
யானவன், வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி—‘வாஸுதேவனே
எனக்குப் பரமப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகனாகவும், தூரகம்,
போஷகம், பேடாக்யம் முதலான எல்லாமாகவும் இருக்
கிறான்’ என்று எண்ணி, மாம் ப்ரபத்யதே—என்னை ஸரண
மடைகிறான். ஸ:—அவன், மஹாத்மா—விஸராலமான
நெஞ்சையுடையவனாவான்; . ஸுதுர்லபு: — (இவ்வுலகில்
எனக்கும்) மிகவும் கிடைத்தற்கரியவனாவான்.

19. புண்ணியமார் பல்பிறவி பூண்டியன்றோ னந்தத்து
நண்ணியுணர் வென்னை நயந்தடையு—மெண்ணியு
எல்லாமும் வாசுதேவ னேதா னெனவுணர்ந்த [யிர்க்கு)
நல்லான் மிகவரிய னாட்டு.

கொள்கிறானாகையால் என் ஸ்வரூப. ஸத்தைக்கே காரணம் என்ன
லாம்படி எனக்கு மிகவும் இனியவனாகிறான்” என்று சொல்லிற்றுமிற்று.

“ந தஸ்யாந்ய: ப்ரியதர: ப்ரதிபுத்யதே: மஹாத்மபி: ।
வித்யதே த்ரிஷு லோகேஷு ததோடஸ்யேகாந்திதாம் க்யுத: ।
நாரதேதத்யுதி தே ஸத்யம் வசநம் ஸமுத்யாஹ்ருதம் ।
நாஸ்ய பூக்தை: ப்ரியதரோ லோகே கஸ்சந வித்யதே ॥”

[புராதம்.மோக்ஷ 353-65, 354-2]

[“மஹாத்மாக்களான ஞானிகளைக் காட்டிலும் பரமபுருஷனுக்கு
இனியவன் ஒருவன் மூவுலகிலும் இல்லை. ஆகையால் நான் ஏகாந்தி
யானேன்.” “நாரதரே! உம்முடைய இவ்வசநம் உண்மையானதே
யாகும். இவ்வுலகில் பரமாத்மாவுக்கு பூக்தர்களைக் காட்டிலும்
இனியவன் எவனுமே கிடையாது.”] என்று இவ்வர்த்ததும் மோக்ஷ
தூர்மத்திலும் விளக்கப்பட்டது.

புண்ணியம் ஆர் பல் பிறவி பூண்டு இயன்றேன்—புண்ணியம் நிறைந்த பல பிறவிகளை எடுத்து உயர்ந்தவனே, அந்தத்து—கடைசியில், உணர்வு நண்ணி—(மிகச் சிறந்த) அறிவை அடைந்து, ‘உயிர்க்கு—ஜீவாத்மாக்களுக்கு, எல்லாமும் வாசுதேவனேதான் என எண்ணி—வாஸுதேவனே பரமப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும், தூரகம், போஷகம், பேடாக்யம் முதலான எல்லாமாகவும் இருக்கிறான்’ என்று எண்ணி, என்னை நயந்து அடையும்—என்னையே விரும்பி அடைவான்; நாட்டு—இவ்வுலகில், உணர்ந்த நல்லான்—இப்படி அறிவுபெற்ற மஹாத்மா, மிக அரியன்—(எனக்கும்) மிகவும் கிடைத்தற்கரியவனாவான்.

19. “மநுஷ்யாணம் ஸஹஸ்ரேஷு” என்று தொடங்கும் மூன்றாம் ஸ்லோகத்தில், “மநுஷ்யாணம் ஸஹஸ்ரேஷு” என்று குறிக்கப்பட்ட ஸாஸ்த்ராதிக்கார யோக்யர்கள் ஐஸ்வர்யார்த்திதிகளென்றும், “கம்சித் யததி ஸித்த்யயே” என்று குறிக்கப்பட்டவர்களான மோக்ஷார்த்துமாக முயல்பவர்கள் கைவல்யார்த்திதிகள் என்றும், “யததாமபி ஸித்த்யநாம் கம்சிந் மாம் வேத்தி” என்று மோக்ஷார்த்துமாக முயல்பவர்களிலும் தன்னையே ப்ராப்யமாக அறிபவர்களாகக் குறிக்கப்பட்டவர்கள் ஜ்ஞாநிகள் என்றும் சென்ற மூன்று ஸ்லோகங்களிலும் காட்டினான். இனி, “மாம் வேத்தி தத்வத:” என்று குறிக்கப்பட்டவனும், ஜ்ஞாநிகளில் தலைசிறந்தவனான அதி காரியை இந்த ஸ்லோகத்தில் காட்டி, அவனது பெருமையைப் பேசுகிறான். (புஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்) “மநுஷ்யாணம்” என்று மூன்றாம் ஸ்லோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஸாஸ்த்ராதிக்காரி பல புண்யஜந்மங்கள் கழிந்தபின்பு, புண்யங்களின் பூலனாகப் பாபங்கள் கழியப்பெற்று, “மாம் வேத்தி தத்வத:” என்று சொல்லப்பட்ட ஞானத்தின் உச்சநிலையை அடைகிறான். சென்ற மூன்று ஸ்லோகங்களிலும் “ஜ்ஞாநீ” என்று குறிக்கப்பட்ட ஞானிகளிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே புக்தியோக்யத்தைப் பலநான் அநுஷ்டித்தபின்பு இத்தகைய ஞானமுதிர்ச்சியை அடைவான் என்பதைக் காட்டுவதற்காக “ஜ்ஞாநவாந்” என்னும் வேறு பதத்தை இடுகிறான். இவ்விடத்தில் ஓர் கேள்வி எழுகிறது. அதாவது:—“மாதா பிதா” என்கிறபடியே சேதனர் அனைவர்க்கும் இயற்கையிலேயே எல்லா உறவுமாயிருக்கும் எம்பெருமான் அவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷத்தை

அருளவேண்டியது நியாயமாயிருக்க, பல ஜன்மங்கள் இப்படிப் பாடுபட வைப்பது நியாயமா? என்பதே அது. இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— எம்பெருமானைப்போலே ஜீவர்கள் அநாதியாயிருப்பவர்கள். அநாதிகாலமாக அவர்கள் செய்யும் புண்யபாபகர்மங்களும் அநந்தமாயுள்ளன. இக்கர்மங்களின் பூலனாக அநாதிகாலமாக அவர்கள் முக்குண ப்ரக்ருதியின் விகாரமான ஸரீரத்தில் கட்டுண்டு எம்பெருமானை அறியாமல் மயங்கியுள்ளனர். எம்பெருமானும், “ க்ருதப்ரியத்நாபேக்ஷஸ்து ” [பூரஹ்ம ஸூத்ரம் 2-3. 41] என்கிற பூரஹ்மஸூத்ரத்தின்படியே தனக்கு வைஷ்ணவநர்க்குருண்யங்கள் (பக்ஷபாதமும், கருணையின்மையும்) ஏற்படாமைக்காக ஒவ்வொரு காரியத்தைத் தொடங்கும்போதும் ப்ரத்யும்பர்வ்ருத்தியில் அவர்களுக்குத் தம் இஷ்டப்படி செயல்புரியும் திறமையை அளித்து, அதற்கு அனுக்ருணமாக அவர்கள் செய்யும் புண்யபாபங்களுக்குப் பூலனை அளித்து வருகிறான். இவர்களுக்கு ஸாஸ்த்ராதிகாரயோக்யமான ஜந்மம் ஏற்படும்போது, ஸாஸ்த்ரத்தைக் காட்டி, அதில் இவர்கள் விரும்பும் பற்பல ப்ராக்ருதபூலன்களுக்குப் பற்பல ஸாதூனங்களை விதிக்கிறான். இப்படி ஒவ்வொரு ஸாதூனத்தை விதிக்கும் பரமகாருணிகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அவரவர்கள் அந்தந்த ஸாதூனங்களால் அவ்வப்பூலன்களைப் பெற்றுப்போகவேண்டும் என்பது மாத்திரம் திருவுள்ளமாயிருக்க முடியாது. அவனவன் விரும்பும் பூலனுக்கு ஸாதூனமாக ஒன்றை விதித்து, அவனுடைய ப்ரதிபத்தியை (எண்ணத்தை) உயர்த்தவேண்டும் என்பதே பரமதாத்ப்ரியமாயிருக்க முடியும். இந்த ரீதியில் எதிரியின் அழிவாகிற க்ருரபூலனை விரும்புகிறவனான—வேதத்தில் நம்பிக்கையற்ற நாஸ்திகனுக்கு, அந்த நாஸ்திகப்ரதிபத்தி நீங்கி வேதத்தில் விஸ்வாஸம் (நம்பிக்கை) ஏற்படுவதற்காக ஸ்யேநயாகூத்தை விதிக்கிறான். வேதத்தில் நம்பிக்கையுண்டான பின்பும், தேஹாத்மாபிமானியாயிருப்பவனுக்கு, இந்த தேஹம் அழிந்த பின்பும் நிலைநிற்கும் ஆத்மா ஒன்று உண்டு என்னும் ப்ரதிபத்தி (எண்ணம்) ஏற்படுவதற்காக தேஹம் கழிந்த பின் ஸ்வர்க்கூத்தை அடைவதற்கு ஸாதூனமான ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலானவற்றை விதிக்கிறான். இவ்வண்ணமாக ஸ்வார்த்தூதையின் (சுயநலமனப்பான்மையின்) மிகுதியாலே அவனவன் விரும்பும் ப்ராக்ருத பூலன்களாகிற ஒவ்வொரு ஜிவ்வர்யங்களுக்கு ஸாதூனமாக, கடுமையான வ்ரதாநுஷ்டானங்களைக் கொண்ட ஒவ்வொரு புண்ய கர்மத்தை விதித்து, இவனுடைய ப்ரதிபத்தியைப் படிப்படியாக முன்னேற்றுகிறான். இதனால்—அல்பமாய், அஸ்திரமான ஜிவ்வர்யங்களை அநுபூவிக்கவேணும் என்னும் ப்ரதிபத்தி

நீங்கப்பெற்று, அநந்தஸ்திர பஹுமான மோக்ஷத்தைப் பெற்றுத் தான் இன்புறவேண்டும் என்னும் ப்ரதிபத்தி (எண்ணம்) இவனுக்கு ஏற்படுகிறது. அப்போதும் புண்ணியக் குறைவாலே புகுவாலை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணம் ஏற்படாமல், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாவைத் தான் கண்டு அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உண்டாகிறது. அதற்கு ஸாத்யநமாகக் கர்ம ஜ்ஞாந யோகங்களை எம்பெருமான் விதிக்கிறான். அப்படி விதிக்கும் போது—புகுவச் சேஷத்தொருவதற்கும் வளர்வதற்கும் தடையா யிருக்கும் பாபங்கள் போவதற்காகப் பரமபுருஷனான தன்னை ஸரண மடையவேண்டும் என்று விதிப்பதன் மூலமும், ஜ்ஞாநயோகம் நிறை வடைவதற்கு உறுப்பாகத் தனது திருமேனியைச் சிந்தனம்செய்யவேண் டும் என்று விதிப்பதன் மூலமும் “ஜீவாத்மாவே பேபாக்யம்” என்னும் இவனுடைய ப்ரதிபத்தியை மாற்றி “பரமாத்மாவே பேபாக்யம்” என்னும் ப்ரதிபத்தியை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்றே திருவுள்ளம் பற்றுகிறான் எம்பெருமான். இப்படி ப்ராரப்யதூகர்மம் முடியும் வரை யில் எம்பெருமானை ஸேஷியாக அநுஸந்தித்து, ஸரணடைந்து, சிந்தித்த பின்பும் இவனது ப்ரதிபத்தி மாருஷ்டில், தனக்கு வைஷ்ணவ தைர்த்த்யுருண்யம் ஏற்படாமைக்காக இவனுக்குக் கைவல்ய மோக்ஷத் தையே கொடுத்துவிடுகிறான். இவர்களில் ஆயிரத்தில் ஒருவனுக்கு இப்ரதிபத்தி மாறி, எம்பெருமானைப் பெற்றுத் தான் ஆனந்திடுக்க வேண்டும் என்னும் ப்ரதிபத்தி உண்டானால், அதற்கு ஸாத்யநமாக புக்தியோகத்தை விதிக்கிறான். அப்படி விதிக்கும்போதும்—ஸேஷத் வாநுஸந்த்யானம், த்ரிவித்யுபரித்யாகம் முதலானவற்றை விதிப்பதன் மூலமும், புக்தியோகம் தொடங்குவதற்கும் வளர்வதற்கும் தடையா யிருக்கும் பாபங்கள் போவதற்காகத் தன்னை ஸரணமடையவேண்டும் என்று விதிப்பதன் மூலமும் இவனுடைய ஸ்வார்த்ததூதா ப்ரதி பத்தியை நீக்கவும், மோக்ஷத்திலும் எம்பெருமானுடைய ஆனந்ததுமே தனக்கு உத்துேய்யமென்றும், தன் ஆனந்தத்திற்காகத் தான் முயன்று வந்ததே அநாதிகாலமாக எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாயிருந்ததென்றும் உணர்த்தவும் விரும்புகிறான் எம்பெருமான். இவ்வண்ணமாக புக்தியோகநிஷ்டரான ஞானிகளில் ஆயிரத்தில் ஒருவனுக்கு ஸ்வார்த்ததூதா ப்ரதிபத்தி அடியோடு கழியப்பெற்று மோக்ஷார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாமான்யமும் நீங்கப்பெற்றால், அவனுக்கு நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை அருளுகிறானாகையாலே எக் குறையுமில்லை—என்று கண்டு கொள்வது. இவ்வளவையும் திருவுள்ளம் பற்றியே (புஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்) என்கிறான்.

॥ भा ॥ नाल्पसंख्यासङ्ख्यातानां पुण्यजन्मानां फलमिदम्,
यन्मच्छेषतैकरसात्मयाथात्म्यज्ञानपूर्वकं मत्प्रपदनम्; अपि तु बहूनां

(புஹுநாம் ஜந்மநாம் அந்தே) பல புண்யஜந்மங்கள் கழிந்தபின் கடைசியான ஜந்மத்தில். “புஹுநாம் ஜந்மநாம் அந்தே” என்பதற்கு “பல ஜந்மங்கள் கழிந்தபின்” என்று மாத்திரம் பொருள் கொள்வதில் பயனில்லை. அப்படியாகில் பூத்பூதஜீவர்கள் அனைவர்க்கும் பல ஜந்மங்கள் கழிந்திருக்கையால், எல்லாருமே தன்னடையே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவராகவேண்டிவரும். ஆகையால், “அறிவு பக்குவ மடைவதற்குறுப்பான பல புண்ய ஜந்மங்கள் கழிந்தபின்” என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். “அந்தே” என்பதற்கு “இப்படிப்பட்ட புண்ய ஜந்மங்கள் கழிந்தபின், ஒரு ஜந்மம் முடிவுறும் தருவாயில்” என்று பொருள் கொண்டால், அப்படிப்பட்ட மரண ஸமயத்தில் தான் இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநமுண்டாகும் என்பதற்கு நியாமகம் இல்லையாகையால், அப்பொருள் பொருந்தமாட்டாது. ஆகையால் “கடைசியான ஜந்மத்தில்” என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (அந்தே ஜ்ஞாநவாந்) முன் ஸ்லோகத்தின் கடைசியில் ப்ரக்ருதமான “ஜ்ஞாநீ” என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு, “ஜ்ஞாநி யானவன் பல புண்ய ஜந்மங்களிடையே கடைசியான ஜந்மத்தில் ஜ்ஞாநவானாகி” என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தம். இங் குள்ள “ஜ்ஞாநவாந்” என்னும் பதத்தையே “ஜ்ஞாநீ” என்னும் பதத்தின் பர்யாயமாகக் கொள்ளலாகாதோ? எனில்: முதல் ஜந்மத்திலிருந்தே ஜ்ஞாநீ எனத்தக்க உபாஸகன் கடைசி ஜந்மத்திலேயே ‘ஜ்ஞானவான்’ எனத்தக்கவனாகிருளுகையால் பர்யாயமாக முடியாது; “அந்தே” என்னும் பதஸ்வாரஸ்யத்தையொட்டி கடைசியான ஜந்மத்தில் ஜ்ஞாநிக்கு உண்டாகும் ஒரு பரிபக்வமான (முற்றின) ஜ்ஞாநத்தை உடையவனே இங்கு ஜ்ஞானவான் என்று குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். “அந்தே” என்று ப்ராரபூதகர்மம் முடியும் கடைசியான ஜந்மத்தில் என்று பொருள் கொண்டால், அந்த ஜந்மத்தில்தான் இவனுக்கு இத் தகைய ஜ்ஞானம் உண்டாகும் என்பதற்கு நியாமகமில்லாமையால், அது பொருந்தாது. ஆகையால், இந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாகிவிட்டால், ப்ராரபூதகர்மம் தொடங்கிய ஜந்மமாகவோ, நடுவில் ஒரு ஜந்மமாகவோ இருந்தாலும், அதற்குப் பிறகு இவனுக்கு ஜந்மம் கிடையாது; அந்த ஜந்மத்தில், மரணமானால் வைகுந்தம் அடைந்தே தீருவான் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

இதிலிருந்து, இத்தகைய ஜ்ஞாநம் உண்டாவதையே எம்பெருமான் எதிர்பார்த்திருந்தான் என்றும், இத்தகைய ஜ்ஞாநம் ஏற்படாமையாலேயே ஐஸ்வர்யார்த்தி₂ தொடங்கி, உபாஸகனீராக அனைவர்க்கும் பல புண்ய ஜந்மங்களை அளித்துவந்தான் என்றும் விளங்குகிறது. “ஜ்ஞாநீ ஜ்ஞாநவாந்” என்று கர்த்தரு பத்யத்தையும் சேர்த்துப் படிக்காததிலிருந்து, ஜ்ஞாநியாகிற உபாஸகனுக்குத்தான் இந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாகவேண்டும் என்னும் நியமமில்லை, பல புண்ய ஜந்மங்கள் கழிந்தபின் எந்த ஸம்ஸாரி ஜீவனும் உபாஸகனாகாமலே ஜ்ஞாநியின் பரிபக்வ நிலையான இந்த ஜ்ஞாநத்தை அடையலாம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (ஜ்ஞாநீ ஜ்ஞாநவாந்) “ஜந்மாந்தர லஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதி₂பி: | ந்ராணாம் ச்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே புக்தி: ப்ரஜாயதே ||” [இதி ஹாஸ ஸமுச்சயம்] [கர்ம ஜ்ஞாந புக்தியோக்யங்களைப் பல்லாயிரம் ஜந்மங்களில் அதுஷ்டி₂த்த பின்புதான் கண்ணனிடம் (மோக்ஷஸாதானமான) புக்தி உண்டாகிறது] என்று சொல்லப்பட்டவன் ஜ்ஞாநி என்றும், “யே ஜந்மகோடி ஸம்ஸித்த₂தா: தேஷாம் அந்தே₂த்ர ஸம்ஸித்தி₂தி:” [பௌஷ்கரஸம்ஹிதை] [எவர்கள் கோடிக்கணக்கான புண்ய ஜந்மங்களில் ஜ்ஞாந ஸித்தி₂பெற்றவர்களோ அவர்களுக்கே கடைசியான ஜந்மத்தில் ‘எம்பெருமானே எல்லாம்’ என்னும், பரிபக்வநிலை உண்டாகும்.] என்று சொல்லப்பட்டவன் ஜ்ஞாநவான் என்றும் உணர்த்தக்கது. (ஜ்ஞாநவாந்) “வாஸுதே₂வ: ஸர்வமிதி ப்ரபத்யதே” [வாஸுதே₂வனே எல்லாம் என்று அடைகிறான்] என்று இவன் செய்யும் கார்யம் குறிக்கப்படுகையால், அதற்குக் காரணமான ஜ்ஞாநமும் “வாஸுதே₂வனே எல்லாம்” என்னும் ஜ்ஞாநமாகவே இருக்கவேண்டும் என விளங்குகிறது. இந்த ஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணம், இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கூறப்பட்ட பரமபுருஷ யாத்நாத்மய ஜ்ஞாநமே என்றும் விளங்குகிறது. (வாஸுதே₂வ: ஸர்வமிதி ஜ்ஞாநவாந்) “ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவத்யாரணம்” [எல்லா வாக்யங்களும் ஏகாரத்தோடு கூடியவை] என்னும் நியாயத்தையொட்டி வாஸுதே₂வனே எனக்கு எல்லாமாயிருப்பவன் என்னும் அறிவையுடையவன் என்று பொருள்படுகிறது. அதாவது:— வாஸுதே₂வனே பரமப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகனாகவும், மற்றும் சேதநர் விரும்பும் த்யாரகம், போஷகம், பே₂க்யம் முதலான எல்லாப் பொருள்களாகவும் இருப்பவன் என்னும் அறிவையுடையவன். இவ்வறிவு இவனுக்குக் கடைசி ஜந்மத்திலேயே ஏற்படுகிறது என்று கூறுவதிலிருந்து, முந்திய ஜந்மங்களில் பூர்ணமாகக் கிடையாது என்று விளங்குகிறது. “த்வரித ஸித்தி₂ல சித்தா:”

जन्मनां-पुण्यजन्मनां अन्ते—अवसाने, वासुदेवशेषतैकरसोऽहं तदायच-

[ர-ஸ்த 2-86] என்கிறபடியே அதிவிலக்ஷணமான ப்ரஹ்மாதந்தத்தை அடையவேண்டும் என்னும் த்வரையாலே அறிவுகலங்கி, மோக்ஷத்தில் தான் ஆநந்தமடையவேணும் என்று எண்ணி, அதற்கு உறுப்பாக புக்தியோகத்தை ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கும்போது, இவனுக்கு எம்பெருமானும் ப்ராப்யனும், அவனை அநுபுவிப்பதால் தனக்கு ஏற்படும் ஆநந்தமும் ப்ராப்யமாகிறது. எம்பெருமானும் தூரகபோஷகபோக்யங்களாகிறான்; அவனை அநுபுவித்துத் தான் பெறும் ஆனந்தமும் தூரக போஷக போக்யங்களாகின்றது. யோகத்திலிருந்து எழுந்தவுடன் காய், கனி முதலானவையும் தூரகபோஷகபோக்யங்களாகின்றன. ஸாதநபுக்திக்கு உறுப்பாக இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட பரமபுருஷ யாதாத்மயத்தை அநுஸந்திக்கும் அநுஸந்திக்கும், 'பரமபுருஷனுக்கு ஸேஷமாயிருக்கையையே இயல்வாகவுடைய நான் என் ஆனந்தத்தை உத்தேஸ்யமாக நினைக்க இடமில்லை' என்று உணர்கிறான். மேலும், "ரஸோ஽ஹம்பஸு" [7-8] என்று தொடங்கி நிருபாதிபக ப்ராப்யப்ராபகன் தானே என்கையாலே "உண்ணும் சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" [திருவாய் 6.7-1] என்கிறபடியே, 'அவனே பரமப்ராப்யமும், தூரகம், போஷகம், போக்யம் முதலான எல்லாமும்' என்னும் அறிவு ஏற்படுகிறது. "காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து" [பெரியதிரு 3-2-2] "வீழ்கனியும் ஊழிலையும் என்னுமிவையே நுகர்ந்து" [பெரிய திருமடல் 12,13] என்று சொல்லுகிறபடியே காய், கனி, வேர், கிழங்கு, நீர், காற்று முதலியவையும் இவ்வுலகிலிருக்கும்போது தூரக போஷக போக்யங்கள் என்னும் நினைவு கழிகிறது. முக்தியில் தான் அடையும் ஆனந்தத்தில் ப்ராப்யத்வ புத்தியும், தூரகபோஷக போக்யத்வ புத்தியும் கழிகின்றது. "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும்தே" [திருவாய் 2-9-4] "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" [திருப்பாவை 29] "உகக்கும் நல்லவரொடும் உழிதந்து உன்தன் திருவுள்ளம் இடர் கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் எம் பெண்மை ஆற்றோம்" [திருவாய் 10-3-9] என்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்த பரார்த்தமான அநுபுவ கைங்கர்யங்களே உத்தேஸ்யம் என்னும் ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் ஏற்படுகிறது. இனி, ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் இல்லாமையாலே, ப்ராபக நிஷ்கர்ஷமும் முந்திய ஜந்மங்களில் இவனுக்கு இல்லாமலிருந்தது. முக்தியில் எம்பெருமானை அநுபுவித்துத் தான் அடையும் ஆநந்த

स्वरूपस्यितिप्रवृत्तिश्च, स चासङ्ख्यैः कल्याणगुणगणैः परतर इति

தத்தையும் ப்ராப்யமாகக் கலங்குகையாலே, அவ்வாநந்தத்தை அடைவதற்கு ஸாத்யனமாக ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் புக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கிறான் இவன். அதனாலே, பரம புருஷனை பூலப்ரத்ய ரூபமான உபாயமாகவும், புக்தியை பூலகரண ரூபமான உபாயமாகவும் எண்ணுகிறான் இவன். அந்த ஸாத்யந புக்திக்கு உறுப்பாக இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் உப தேஸிக்கப்பட்ட சில அநுஸந்த்யானங்கள், இவனுக்குக் காலக்ரமத்தில் ப்ராபகவிஷயத்தில் தெளிவைப் பிறப்பிக்கின்றன. எப்படியெனில்: “வாஸுதேவனே ஸர்வகாரணமாகவும், ஸர்வஸரீரியாகவும், ஸர்வ ப்ரகாரியாகவுமிருக்கிறான்” என்றும், “நான் கார்யமாகவும், ஸரீர மாகவும், ப்ரகாரமாகவுமிருக்கையால் என்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் எல்லாம் அவனதீனமாயிருக்கின்றன. அசேதநத்தைப் போல் நான் அவனுக்குப் பரதந்த்ராகவுமிருக்கிறேன்” என்றும் அநுஸந்திக்கையால், தன்னிடமுள்ள கர்மம், ஜ்ஞாநம், புக்தி முதலானவை எல்லாமே அவனால் விளைந்தவை என்று உணரப் பெற்று, அவற்றில் ஸாத்யநத்வபுக்தி கழியப்பெறுகிறான். ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலான கல்யாணகுணங்களாலும் அவனே மிகச் சிறந்தவன் என்று அநுஸந்திப்பதன் மூலம், அஜ்ஞாநம் அஸக்தனான தான், தன் முயற்சியாலே தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள முடியாதென்றும், ஸர்வஜ்ஞானம், ஸர்வஸக்தனான அவனே தனக்குப் பூலப்ரத்யான யிருப்பதோடன்றியும், பூலகரண ரூபமான உபாயமாகவுமிருக்கிறான் என்றும் தெளிவு ஏற்படுகிறது. இதனால், புக்தி முதலான தன் முயற்சிகளை உபாயமாக நினைத்த கலக்கம் தீரப்பெறுகிறான் இவன். மேலும், மோக்ஷத்திலும் தன் ஆனந்தம் தனக்கு உத்யுதேஸ்யமில்லை என்னும் ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் ஏற்பட்டுவிடுகையாலும், அந்த ஸ்வார்த்தமான ஆனந்தத்துக்கு ஸாத்யமான புக்தி முதலான வற்றை, பரார்த்தமான அநுபூவ கைங்கர்யங்களை விரும்பும் தான் அநுஷ்டிக்கலாகாது என்று உணர்கிறானாகையால், இவனுடைய ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷமே இவனுடைய ப்ராபகநிஷ்கர்ஷத்தை உறுதிப் படுத்துகிறது. (அந்தே ஜ்ஞாநவாந்) இப்படி என்னைப்பற்றிய உண்மையறிவால் ப்ராப்ய ப்ராபகநிஷ்கர்ஷங்கள் ஏற்பட்டபின், “யத் ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயோ஽ந்யத் ஜ்ஞாதவ்யம் அவஸிஷ்யதே” [கீதை 7-2] என்கிறபடியே இவனுக்கு இனி அறியவேண்டியது ஒன்றுமில்லாமையால், இவனுக்கு இதுவே கடைசி ஜந்மமாகிறது; பிறகு இவன் ஸம்ஸார மண்டூலத்தில் பிறப்பதில்லை என்று கருத்து.

(அந்தே) கடைசி ஜந்மத்தில். இந்த ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்ட கூணத் திலேயே இவனுக்கு மோகும் ஏற்படவேண்டாவோ? இந்த ஸரீரம் முடியும் வரையில் எம்பெருமான் இவனை வைத்திருக்கவேண்டுமோ? எனில்: மிகவும் கிடைத்தற்கரிய ஞானியான இவனைக் கொண்டு சிலரைத் திருத்தலாம் என்னும் எண்ணத்தாலும், 'எம்பெருமானைப் பற்றிய உண்மையறிவு ஏற்பட்டால், நச்சுப் பொய்கையிற்போலே உடனே மரணம் ஏற்பட்டுவிடும்' என்னும் புயத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் புகுவதுவிடையத்தின் அருகிலும் வர அஞ்சுவர்களாகையாலும், வேர் குடுமவர்கள், பரிமளத்தில் ஆசையாலே மண்பற்றுக் கழற்று தாப்போலே, ஞானியினுடைய ஜ்ஞாந ப்ரேம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விமல சரம தேஹத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள விருப்பத்தாலும், இந்த ஞானிக்கு ஆர்த்தி பரம்பரைகளை விளைத்து, பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்தி பர்யந்தமான அதிகார பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவும் இவனை இந்த ஸரீரத்திற்கு உறுப்பான கர்மங்களை அநுபூவித்து முடியும் வரையில் வைத்திருக்கக் குறையில்லை. (ஸர்வமிதி ஜ்ஞாநவாந்) "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: ஸரணம் ஸுஹ்ருத் க்ருதிர் நாராயண:" [ஸுபுராலோபநிஷத்] [தாய், தந்தை, ஸஹோதரன், இருப்பிடம், தண்பன், ப்ராபகம், ப்ராப்யம் ஆகிய எல்லாமே நாராயணன்] "த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பூந்நுஸ்ச குருஸ்த்வமேவ | த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ ||" [தேவதேவனே! நீயே எனக்குத் தாய், தந்தை, உறவினன், உயர்ஞாந, கல்வி, செல்வம் முதலான எல்லாமுமாவாய்.] "பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ" [பெரியதிருவ 5] "தஞ்சு மாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய், அவையல்லனாய்" [திருவாய் 3-6-9] "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே இனி ஆவாரே" [திருவாய் 5-1-8] "உண்ணும் சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" [திருவாய் 6-7-1] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட எல்லாமும் இங்கு ஸர்வஸப்்யத்துக்குப் பொருளாகுமாகையாலே, "அந்யத்யபி யத் மநோரத்யவர்த்தி, ஸ ஏவ மம தத் ஸர்வம்" என்று பூஷ்யகாரர் பூஷ்யமிட்டருளினார். இந்த ஜ்ஞாநத்தால் இவன் செய்யும் கார்யம் யாதெனில், (வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி மாம் ப்ரபத்யதே) "வாஸுதேவனே எனக்குப் பரம்ப்ராப்யமும், ப்ராபகமும், உண்ணும் சோறும், பருகும் நீரும், தின்னும் வெற்றிலையும், சேலேய் கண்ணியரும், பெருஞ்செல்வமும், நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையும் முதலான எல்லாம்" என்று

ज्ञानवान् भूत्वा, वासुदेव एव मम परमप्राप्यं प्रापकं च, अन्यदपि

என்னை எல்லாமாகப் பற்றுகிறான் என்கிறான். எல்லாமே கண்ணனான இவனுக்கு வேறு சிலவும் ப்ராப்யமென்று தோன்றும்படி, இங்கு பூஷ்யத்தில் “பரம ப்ராப்யம்” என்று ப்ராப்ய ஸப்தத்துக்குப் ‘பரம’ என்னும் விசேஷணமிட்டிருப்பதற்கும், ப்ராபக ஸப்தத்திற்கு அப்படி விசேஷணமிடாமலிருப்பதற்கும் கருத்து என்ன? எனில்: பிராட்டிமார், நித்யஸூரிகள், முக்தர் ஆகியவர்களும், பரமபத்யமும் அவ்வுலகிலும், ஆசார்யர்களும், பூக்யவதர்களும் இவ்வுலகிலும் இவனுக்கு அவனையிட்டு ப்ராப்யர்களாகிறார்களாகையால், அவனைப் பரம ப்ராப்யன் என்று விசேஷித்தார் என்றும், சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தரம் போலே சுணையுடையவனும், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியையும் உபாயமாயிருக்க ஸஹியாதபடி நிரபேக்ஷாபாய பூதனாயிருக்கையாலே ப்ராபக ஸப்தத்துக்கு அப்படி விசேஷணமிடவில்லை என்றும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது, “ப்ரபத்யதே” என்னும் ஸப்தம் பற்று வதைக் காட்டுவதாயிருக்க, “உபாஸ்தே” என்று பூஷ்யகாரர் பூஷ்யமிடுவதற்குக் கருத்தென்னவெனில், உபாஸகனாயிருந்தபோது இவனுக்கிருந்த புக்தி ரூபமான ஜ்ஞாநமும் அழிவதில்லை; அதில் உபாயத்வ பூத்யத்யே தவிர்க்கப்படுகிறது என்று உணர்த்துவதற்காக “உபாஸ்தே” என்று பூஷ்யமிட்டார். “நிஜகர்மாதி புக்த்தயந்தம் குர்யாத் பரீத்யைவ காரித: | உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸேத் தேவே து தாம் அபீ: ||” [31] [தனக்குரிய கர்மம் தொடக்கமாக, புக்தியீருக உள்ளவற்றில் உபாயத்வ பூத்யத்யைக் கைவிட்டு, எம்பெருமானிடத்திலேயே அவ்வுபாயத்வத்தை அநுஸந்தித்து பூயமற்றவனும், அன்பினாலேயே தூண்டப்பட்டவனும், அவற்றைச் செய்யவேண்டும்.] என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தாரும் இவ்வதிகாரிக்கு, புக்திபர்யந்தமான எல்லாமே உபாயத்வ பூத்யத்யே ரஹிதமாகவும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவும் உண்டு என்று காட்டினாரன்றோ. “உபாஸ்தே” என்றதினால் இங்கு அங்கு ப்ரபத்தியே கருதப்படுகிறது என்று கொண்டால், “வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி ப்ரபத்யதே” [வாஸுதேவனே பரம ப்ராப்யமும், ப்ராபகமும், தூரகபோஷக பேபூக்யங்கள் முதலிய எல்லாமும் என்று அடைகிறான்] என்று ம்லோகத்திற் சொல்லியிருப்பதும், அதன் பூஷ்ய மூலஸூக்திகளும் பொருந்தாமற் போய் விடும். “வாஸுதேவ: ஸர்வம்” என்றதை “எல்லாம் கண்ணன்” [திருவாய்மொழி 6-7-1] என்று ப்ரபந்த ஜந கூடஸ்தாரான நம்

यन्मनोरथवर्ति, स एव मम तत्सर्वमिति मां प्रपद्यते—मामुपास्ते ;

மாழ்வாரே வ்யாக்யானம் செய்கையால், இங்கு ஸித்ஸ்தேர்பாய நிஷ்டுத்வமாகிற முக்ய ப்ரபத்தியே கருதப்படுகிறது என்பது தெளிவு. இனி, “ கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்வத: ” [7-3] என்ற உபக்ரமத்தையொட்டி, இத்தகைய அதிகாரி தனக்கும் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன் என்று காட்டுகிறான் கடைசிப் பாதுத்தாலே — (ஸ மஹாத்மா) ஆத்ம ஸப்தம் நெஞ்சையும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் குறிக்குமாகையால், ‘அவன் பெரு நெஞ்சினன்’ என்றும், ‘அவன் பெருமைபெற்ற ஸ்வரூபத்தையுடையவன்’ என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படும். ஆத்மா அனுஸ்வரூபனாகையால், இரண்டாம் பொருளில் ஸ்வரூபத்தால் பெருமையைச் சொல்லுகிறதன்று; சிறப்புக்களால் பெருமையையே சொல்லுகிறது. (மஹாமநா:) தனக்காக என்று எதையும் கொள்ளாமல், எனக்காகவே வாழ்பவனாகையாலே அவன் மிகப்பெரிய நெஞ்சையுடையவன் என்கை. (மஹானான ஆத்மா) என்னையே ஒப்பற்ற ப்ராப்யமாகக் கொண்ட ஜ்ஞாநியை ‘ஆத்மா’ என்னலாம் என்றால், அந்த ஞானம் கனியப்பெற்று என்னையே எல்லாமாகக் கொண்ட இவனை ‘மஹாத்மா’ என்றல்லது சொல்ல லாவதில்லையே என்று கருத்து. “சிவனோடு பிரமன் வண்திரு மடந்தை சேர் திருவாகம் என் ஆவி ஈரும்” [திருவாய் 9.10-6] என்கிறபடியே, என்னைப் பிரிந்தால் / அச்சேத்யமான தன் ஆத்மா சேதிக்கப்பெறுவதுபோலே துடிப்பான் இவன். “ வேம் எமதுயிர் அழல் மெழுகில் உக்கே ” [திருவாய் 10-3-6] என்றும் போலே / அதூஹ்யமான தன் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகு போலே கசிந்து உருகுவதாக உணர்வான் இவன். “ கண்ணனுக் கென்று ஈரியாயிருப்பான் ” [திருவாய் 6-7-9] என்கிறபடியே / அக்லே த்யமான தன் ஆத்மா நனைக்கப்படுவதாக நினைப்பான் இவன். “வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த” [திருவாய் 2-1-10] என்கிறபடியே / அஸோஷ்யமான தன் ஆத்மா விஸ்லேஷவ்யஸநத்தாலே உலர்த்தப் பெறுவதாக அநுஸந்திப்பான் இவன். இத்தகையவனை மஹாத்மாவென்றல்லது வேறு எச்சொல்லாலே சொல்லுவேன் என்ற படி. (மஹாமநா:—பெரு நெஞ்சினன்) இங்கு நெஞ்சைச் சொன்னது மற்ற இந்திரியங்களுக்கும், தேதுஹத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “முந்துற்ற நெஞ்சே” [பெரிய திருவ-1] என்று ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இவனுடைய நெஞ்சு இவனிலும் முற்பட்டிருக்கும். “என் நெஞ்சு என்னை நின்னிடையெனல்லேன் என்று நீங்கி.....நான் மலர்ப்பாதம்

स महात्मा — महामना : , सुदुर्लभः — दुर्लभतरो लोके ।

அடைந்ததுவே” [திருவாய் 8-2-10] என்று விஸ்வலேஷத்தில்—
அசேதநமான இவனுடைய நெஞ்சு, சேதந ஸமாதிதியை அடைந்து,
‘அவன் விட்டுப்போன உனக்குக் கரணமாகமாட்டேன்’ என்று இவனை
விட்டுச் சென்று அவனை அடையும். மற்ற இந்திரியங்களும்
“முடியானே” [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியிற் போலே,
சேதந ஸமாதிதியாலே, ஓரிந்திரியம் மற்ற இந்திரியங்களின் அநு
புவத்தைப் பெற விரும்பும். “உடலம் நிற்பால் அன்பாயே நீராய்
அலைந்து கரைய” [திருவாய் 5-8-1] என்கிறபடியே பரமபுருஷனிடம்
ஆராதகாதலாலே ஆத்மா கசிந்து உருகிவிடாதபடி கட்டின கரை
யான ஸரீரமானதுதான் அன்புதானே ஒரு வடிவு கொண்டாற்
போலேயாய், மேல்மேலே கரைந்து ஆத்ம தழ்மத்தை ஏறிட்டுக்
கொள்ளும். (பெருநெஞ்சினன்) இவனுடைய நெஞ்சு ஜ்ஞாந
தூஸையில் ஒப்புயர்வற்ற ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷமும், ப்ராபக நிஷ்கர்ஷ
மும் பெற்றிருப்பதுபோலே, ப்ரேமதூஸையில் எல்லையிலாத கலக்
கத்தையும் பெற்றிருக்கும். உபாஸகனுக்குள்ள கலக்கம் ஸ்வரூப
யாதூ த்மய ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலேயுண்டானதாகையாலே தாழ்ந்
தது. இவனுடைய கலக்கம் ஞானம் கனிந்த நலமான புக்தியினால்
ஏற்படுவதாகையாலே அடிக்கழஞ்சுபெறும் (மிகச் சிறந்தது). உபா
ஸகனுடைய புக்தி, “நிதித்யாஸிதவ்ய:” [புருஹ 4-4-5] என்கிற
விதியினால் தூண்டப்பட்டு, சேதநஸாத்தியையாய், க்ரம பரிணமிநி
யாய், கட்டளைப்பட்டதாய், அளவுபட்டிருக்கும். இவனுடைய
புக்தி, அதுக்கு எதிர்த்தட்டாய்க் கரைகட்டாக் காவேரிபோலே,
“அத்யந்த புக்தி யுக்தஸ்ய ந ஸாஸ்திரம் நைவ ச க்ரம:” [புக்தி
விஞ்சியிருப்பவனுக்கு ஸாஸ்திர வரம்பும், மற்ற வரம்புகளும் கிடை
யாது] என்கிறபடியே அளவிறந்து, வரம்பு மீறியிருக்கும். ஆனாலும்,
எத்தனைதான் கலக்கம் ஏற்பட்டாலும், “தேறியும் தேருதும்
மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே” [திருவாய் 4-4-7] என்கிற
படியே சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிலைகுலையாது. ப்ரேமதூஸை
யில் இவன் பெண்ணுடையுடுத்துப் பெண்பேச்சுப்பேசும். அப்போது
விஷயவைலக்ஷணயத்தாலும், ப்ராப்யத்வரையாலும் கலங்கிப் பகடி
கள் முதலானவற்றையும் தூதுவிடும்; அவனைப்பெற நோன்பு நோற்கும்;
மடலெடுக்கவும் துணியும். “வாயும் திரை” [2-1] என்னும் திருவாய்
மொழியிற்போலே நாரையும், அன்றிலும், கடலும், காற்றும், மேக
மும், சந்திரனும், கழியும், விளக்கும் தன்னைப்போலே எம்பெருமானைப்
பிரிந்து நோவுபடுவதாக எண்ணி அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு அழும்.

அவனைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசை அளவிறந்து செல்லும் போது “முயன்றுன்னை நோற்கின்றேன் காமதேவா” [நாச்-திரு 2] “தெய்வங்கள் என் செய்கேன்” [திருவாய் 5-4-8] என்று தேவ தாந்தர ஸமாஸ்யணமும் பண்ணும். இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலே — தனக்காகக் கலங்கிய நிலைபோய், தானான தன்மையிலேயே திருப்பல்லாண்டிற்போலே அஸ்தானே பூயஸங்கையாலே கலங்கி, ரக்ஷயரக்ஷகபூவம் தட்டுமாறி, பூயநிவர்த்தகங்களுக்கு பூயப்பட்டு, ப்ரதிகூலரான ஐய்வர்ய கைவல்யார்த்திகளையும் அநுகூலராக்கிக் கொண்டு, நடந்த காலங்களில் எம்பெருமானுக்கு வந்த ஆபத்துக் களுக்குப் பிற்காலத்திலே வயிறெரிந்து, “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே” [12] என்று அங்கு பெறும் பூலமும் இதுவே என்று கொண்டு, உறக்கமில்லாத நித்யஸூரிகளைப் பார்த்து “உறகல் உறகல்” [பெரியாழ்த்திரு 5-2-9] என்பதாய்க்கொண்டு இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும். ஞானியான உபாஸகன் “யுக்தாத்மா” என்கிறபடியே என்னைப் பெருவிடில் தூரிக்கமாட்டாதவனாயிருக்கும். “மஹாத்மபீர் மாம் அவலோக்யதாம் நயக்ஷணே஽பி தே யத்யூர ஹோ஽திதுஸ்ஸஹ:” [ஸ்தோ-ர 56] [எவர்களைக் கணதேரம் பிரிவதும் உனக்கு மிகவும் பொறுக்கமுடியாததோ, அத்தகைய மஹாத்மாக்களாலே என்னைக் கடாக்கிக்கச் செய்வாய்] என்று ஞானிகளில் சிறந்தவனான இவனே — இவனைப் பெருவிடில் நான் கணமும் தூரிக்க மாட்டாதபடி மஹாத்மாவாயிருக்கும் என்று கருத்து. “ஸ ச மம ப்ரிய:” என்றவிடத்தில் சகாரம் அப்ராதூந்யத்திலேயாய். அவனுடைய ப்ரீதியைக் காட்டிலும் என்னுடைய ப்ரீதி குறைவுப்பட்டது என்று ஒரு பொருள் தோற்றுகிறதன்றோ. அப்பொருள் ஞானிகளில் சிறந்தவனான இவனையே கருதியது. க்ருத்ய வ்யாக்யாநத்தில் இப்ரகரணத்தில், “‘அவனுக்கு நான் அத்யர்த்தப்ரியன்’ என்றும், ‘அவனும் எனக்கு ப்ரியன்’ என்றும் அவன் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரியத்தைக் குறையச் சொல்ல வேண்டுகிறதென்? அவனுடைய ப்ரியத்தில் தன்னுடைய ப்ரியம் குறைந்தோ இருப்பது? என்னில்: அங்ஙனன்று; அவன் தன்னளவிலே ப்ரியன்; நான் என்னளவிலே ப்ரியன்; அனுவுக்குள்ளதன்றே விபூவுக்குள்ளது; குளப்படி கலங்கிஹற்போலன்றே கடல் கலங்குவது; இப்படியிருக்க, தன் வாத்ஸல்யத்தாலே ‘அவனுடைய ப்ரியத்துக்கு என்னுடைய ப்ரியம் எங்கே கிடக்கும்’ என்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறன்” என்று உபாஸகனான ஞானிக்கும் பொருந்தும்படியான பொருளை

அருளிச்செய்துவிட்டு, “அங்ஙனன்றியிலே, ஸர்வஸக்தியாலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாத ப்யத்தை விளைப்பதான ப்ரியமாகையாலே அதுதானே அத்யர்த்தமென்னவுமாம். * ப்யாநாம் அபஹாரியாலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாத ப்யத்தை விளைப்பிப்பதொரு ப்ரியமிதே. ப்யநிவ்ருத்தி ஹேதுக்கள்தானே ப்யவ்ருத்தி ஹேதுக்களாய்த்து.” என்று, வாஸுதேவனே எல்லாம் என்னும் மஹாத்மாவான இந்த ஞானிக்கே பொருந்தும் பொருளையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளியது காணத்தக்கது. (ஸுதுர்ப்பு:) இப்படிப்பட்ட மஹாத்மா ஸர்வஸக்தனான எனக்கும் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன். ஞானியான உபாஸகன் “ஆஸ்தித: ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்த மாம் க்ருதிம்” என்கிறபடியே என்னை அடைவதற்காகப் பாடுபடுகிருன். நானே பரமஞானியான இவனை அடைவதற்காக அநாதிகாலமாகப் பாடுபடுகிறேன். “ப்ரஜாபதிம் த்வோ வேத்ய” [யஜு காண் 1-ப்ர-6] [பரமபுருஷனை ஒருவன் அடைகிருன்.] “யஸ்ச ராமம் ந பர்யததி” [ரா-அ 17-14] [எவன் ராமனைக் காணவில்லையோ] என்று பரமபுருஷனைத் தன் முயற்சியாலே அடையும் வருப்பில் சேர்ந்தவன் அவன். “ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் வேத்ய — யம் ப்ரஜாபதிர் வேத்ய ஸ புண்யோ ப்யவதி” [யஜு-காண் 1-ப்ர-6] [பரமபுருஷன் ஒருவனை அடைகிருன். அவனே சிறந்தவன்.] “யமேவைஷு வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷு ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்” [கட₂ 1-2-23] [எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிருனோ அவனாலேயே இப் பரமன் அடையத்தக்கவன். அவனுக்கு இப்பரமன் தன் திருமேனியைக் காட்டுகிருன்.] “யஞ்ச ராமோ ந பர்யதி” [ரா-அ 17-14] [எவனை ராமனும் காணவில்லையோ] என்று பரமபுருஷன் நிர்ஹேதுகக்ருபயாலே வரித்து அடையும் புண்யவான் இவன். இன்றுவரை எனக்கும் ஒருவன்கூட இத்தகைய அதிகாரி கிடைக்கவில்லை என்று கருத்து. (ஸுதுர்ப்பு:) மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன். “மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு” என்ற ஜஸ்வர்யார்த்தி ஸுஸுலபுன் (மிகவும் கிடைத்தற்கு எளியவன்); “கஸ்சித் யததி” என்ற கைவல்யார்த்தி ஸுலபுன் (கிடைத்தற்கு எளியவன்); “கஸ்சிந் மாம் வேத்தி” என்ற ஜ்ஞாநியானவன் துர்ப்புன் (கிடைத்தற்கு அரியவன்); “கஸ்சிந் மாம் தத்வதோ வேத்தி” என்ற ஞானிகளில் சிறந்தவனான இவ்வதிகாரி ஸுதுர்ப்புன் (மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்) என்று கருத்து. “மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்” என்கையாலே உடைமையை அடையும் உடையவனைப்போலே சேதநரை இத்தகைய அதிகாரிகளாக்கி அடைவதற்காகவே எம்

பெருமான் அநாதிகாலமாக முயன்று வருகிறான் என விளங்குகிறது. “வாஸுதேவ: ஸர்வம்” என்கையாலே, “ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே” [ஸ்ரீவசந 70] என்னும் அர்த்தமும், “ஸுதுர்லபு:” என்கையாலே “ப்ராப்தாவும் அவனே” [ஸ்ரீவசந 70] என்னும் அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. “அத்யர்த்தபுரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா” என்று ஸ்ரீபூர்வ்யத்தின் கடைசியில் பூர்வ்ய காரரும் ‘ப்ராப்தாவும் அவனே’ என்னும் இப்பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை வெளியிட்டு, ஞானியைப் பற்றின இந்த மூன்று ஸ்லோகங்களையும் உதூரஹரித்து ஸ்ரீபூர்வ்யத்தை நிறைவுபடுத்தினார். (ஜ்ஞாநவாந்... ஸுதுர்லபு:) இத்தகைய அத்யவஸாய ரூபமான ஜ்ஞாநமுடைய வன் அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்றிநின்று என்னைப்பெறப் பாடு படவேண்டா. என்னைச் சிந்தித்திருக்கும் இவனை நான் பெருப் பேறு பெற்றாற்போலே மேல்நிழுந்து அடைவேன். “மற்றென்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்து எவ்வுயிர்க்கும், சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே அமையும் கண்டீர்கள் அந்தோ!” [திருவாய் 5-1-7] என்றார் ஆழ்வாரும். (மஹாத்மா ஸுதுர்லபு:) இவனுக்கு ஒப்பானவர் உபய விபூதியிலும் கிடையாதாகையாலே இவன் எனக்கு மிகவும் கிடைத்தற்கரியவனே. இவ்வுலகிலுள்ள உபாஸகபர்யந்தமானவர்கள் இவனுக்கு ஒப்பானவரல்லர் என்பது மிகத் தெளிவு. தெளிவிசும்பிலிருந்து தெளிந்திருக்கும் நித்யமுக்தர்களும், இருள்தருமாஞாலத்திலிருந்தும் தெளிந்திருக்கும் இவனுக்கு ஒப்பல்லர். “சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே” [திருவிருத்தம் 79] என்கிறபடியே. ஸ்வ தஸ் ஸர்வஜ்ஞாகையாலே தெளிந்திருக்கும் நானும், கலக்கத்தை விளைக்கும் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இவ்வளவு தெளிந்திருக்கும் இவனுக்கு ஒப்பல்ல. ஆகையால், இவன் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவனே. க்ருத்யவ்யாக்யானத்தில் இவ்விடத்தை வ்யாக்யானம் செய்யும்போது பெரியவாச்சான்பிள்ளை “அறப்பெரியனன்றோ. அவனை ஒப்பாரில்லை. அவனுக்கு நாமும் ஒப்பல்லோம். ஆவதென்? இது ப்ரஸம்ஸையோ? என்னில்: அன்று; உண்மை. இதுக்கு ஹேது வென்னென்னில்: நமக்கு ஸம்ஸார துரிதமாகிற கலக்கம் தட்டா திருக்கையாலே ஸம்பூந்தத்தை உணர்ந்திருக்கலாம். அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்திலே பூத்தூனாய்க் கலங்கியிருக்கிறவன் ஸம்பூந்தத்தை உணர்ந்திருக்கையாலே அவனுக்கு நாமும் ஒப்பல்லோம். (துர்லபு:) அவனை ஸம்ஸாரத்தில் கிடையாது. (ஸுதுர்லபு:) பரமபத்யத்திலும் கிடையாது. இப்படிக்கலக்கத்திலும் தெளிந்திருக்கும்வனை உபயவிபூதியிலும் கிடையாதுகான் என்றபடி. நாமும்

ஆசைப்பட்டே போமித்தனையல்லது, அவனை நமக்குங்கூடக் கிடை யாதுகாண் என்கிறான். அதாவது என்னென்னில்: ‘தெளிவிசும்பு’ [திருவாய் 9-7-5] என்கிறபடியே தெளிவிக்கையே ஸ்வபூவமாயிறே இருப்பது அத்துேஸம். இது ‘இருள் தருமா ஞாலம்’ [திருவாய் 10-6-1] என்கிறபடியே அத்துேஸிகர் இங்கே வரிலும் கலக்குகையே ஸ்வபூவமாயிறே இருப்பது” என்று அந்நிச்செய்திருப்பது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. “இதி ஸ்லோக த்ரயோதித ஜ்ஞாநிநம் மாம் குருஷ்வ” [ஸரணாகுதிகுத்யம்-13] [“தேஷாம் ஜ்ஞாநீ” என்று தொடங் கும் இந்த மூன்று ஸ்லோகங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநியாக என்னை ஆக்கவேணும்] என்று பராஷ்யகாரர் குத்யத்திலே பிரார்த்திக்கைய யாலே—இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவனும், “வாஸுதேவனே எல்லாம்” என்று அறிந்து பற்றுமவனான மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியே மூன்று ஸ்லோகங்களுக்கும் முக்யார்த்தமாயிருப்பவனென்று விளங்கு கிறது. ஆயினும், முதலிரண்டு ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட பெருமை கள் உபாஸகனான ஞானிக்கும் பொருந்தும் என்பதும், இந்த ஸ்லோகத் தில் சொல்லப்பட்ட பெருமை உபாஸகனுக்கன்றிக்கே, மஹாத்மா வான ஞானிக்கே பொருந்தும் என்றும் உணரத்தக்கது. இவ் வண்ணமாக, கீதையில் மேல் ப்ரகரணங்களில் உபாஸகனின் பெருமையைச் சொல்லுமிடங்களில் மஹாத்மாவான ஞானிக்கு அவை மிகப் பொருந்தும் என்பதும் அறியத்தக்கது. பல அவதாரங்கள் செய்தும், இத்தகைய மஹாத்மாவான ஞானி ஒருவன்கூடக் கிடைக்க வில்லையே என்னும் குறைதீர்ச் சிலர்க்கு மயர்வற மதிநலமருளி, நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களாக ஆக்கினான் எம்பெருமான் என்னும் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்தமும் இங்கு உணரத்தக்கது.

“வாஸுதேவ: ஸர்வம்” என்பதாலே வாஸுதேவனோடு சேதநாசேதநங்களை ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதாகவும், அதில் சேதந ஸாமாநாதிபுரணயத்தால் வாஸுதேவனோடு ஸர்வ ஜீவர்க ளுக்கும் ஸ்வரூபக்கம் சொல்லப்படுவதாகவும், அசேதந விஷயத் தில் ஸாமாநாதிபுரணயம் (வாஸுதேவனையும் அசித்துக்களையும் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பது) “திருடன் தூணை” என்று திருடனைத் தள்ளி, தூணை உள்ளது என்று சொல்லுமிடத்திற்போலே பூதாதார்த் தும் (பொய்யானதைத் தள்ளுவதற்கு) என்றோ, “வெள்ளி சிப் பியே” என்னுமிடத்தில் சிப்பியில் வெள்ளியெனும் அறிவுபோலே ப்ரஹ்மத்திடம் ஸர்வவஸ்துக்கள் எனும் அறிவு ஏறிடப்பட்டிருக் கிறது என்று காட்டுவதற்காக என்றோ ஸங்கரர் கூறுகிறார். “இந்தக் குடம் மண்” “இந்தக் குண்டூலம் பொன்” முதலான

वासुदेवस्सर्वमित्यस्य अयमेवार्थः, * प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहम्,
* आस्थितस्स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिमिति प्रक्रमात्।
ज्ञानवांश्चायं उक्तलक्षण एव, अस्यैव पूर्वोक्तज्ञानित्वात्, * भूमिरापः

விடங்களிற்போலே பூரஹ்மமே சேதநாசேதந ரூபமான ஸர்வ வஸ்துக்களாகவும் பரிணமிப்பதைக் காட்டுவதாக யாதுவ ப்ரகாஸர் கூறுகிறார். விஸிஷ்டாத்துவைதிகளிலும் சிலர், இங்கு ஸரீர ஸரீரி பூரவத்தையிட்டு ஐக்யம் சொல்லப்படுவதாகக் கருத இடம் உண்டு. “வாஸு-தேவ: மம ஸர்வம்” [வாஸு-தேவனே எனக்கு எல்லாம்] என்று ‘மம’ [எனக்கு] என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு முற் கூறியபடி பொருள் கொள்வதிலும் அப்படி அத்தியாஹாரம் செய்யாமல் பொருள் கொள்வதே பொருந்தும் என்றும் இவர்கள் கூறக்கூடும். இவர்கள் “ஜ்ஞாநவாந்” என்னும் வேறு பதத்தை இட்டிருக்கையாலே, முன் சொல்லப்பட்ட புக்தகுண ஞானியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அதிகாரியே இவன் என்று வாதும் செய்யவும் இடமுண்டு. இக்கருத்துக்கள் இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தமாட்டா வாகையால், முன் ஸ்லோகங்களில் குறிக்கப்பட்ட ஞானியே இங்கும் கருதப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். எப்படியெனில்: இப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில், தன்னைப் பற்றிய பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாபித்து, அதை விவரித்து, அந்த ஜ்ஞாநம் இல்லாமற் போவதற்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமே காரணம் என்று சொல்லி, அதைக்கடக்க உபாயம் தன்னை ஸரணடைந்து புக்தி செய்வதே என்று கூறி, புண்ணியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வாலே அவரவர் விரும்பும் பூலனில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வையிட்டு நாலுவகைப்பட்ட புக்தர்களைச் சொல்லி, “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ஽த்யர்த்தமஹம்” [17] [ஞானிக்கு நானே மிகவும் இனியவன்] “ஆஸ்தித: ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கயித்” [18] [என்னையடைந்தாலல்லது தூரிக்கமாட்டாத அவன் என்னையே ஒப்பற்ற ப்ராப்யமாகக் கொண்டிருக்கிறான்.] என்று புண்ணிய மிகுதியாலே பரமபுருஷனையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டவனாகிற நாலாவது அதிகாரியை ஜ்ஞாநி என்றது. அடுத்த ஸ்லோகமான இதில் பரமபுருஷனையே ப்ராப்யமாகக் கொண்ட அந்த ஜ்ஞாநியே ஜ்ஞாநவாந் எனப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டுமே தவிர, ப்ரகரணத்தில் இல்லாத ஸ்வரூபக்ய ஜ்ஞாநம் முதலானவற்றை உடையவனைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுவது ப்ரகரணத்திற்குப் பயனற்றதாயிருப்பதோடன்றியில் முரண்பட்டதுமாகும். “ஜ்ஞாநவாந்” என்று வேறு பதும் இடப்பட்டிருக்

इत्यारभ्य * अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा । अपरेयमित-
स्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् । जीवभूताम् (५) इति हि चेतना-
चेतनप्रकृतिद्वयस्य परमपुरुषशेषतैकरसतोक्ता ; * अहं कृत्स्नस्य जगतः
प्रभवः फलस्तथा ॥ भूतः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय । (७)

கிறதே எனில், ‘வாஸுதேயனே எனக்கு ஒப்பற்ற ப்ராப்யம்’ என்னும் அறிவுடைய ஞானிக்கு, காலக்ரமத்தில் ‘வாஸுதேயனே எனக்கு ப்ராபகம், தூரகம், போஷகம், பேரூக்க்யம் முதலிய எல்லாமும்’ என்னும் ஞானமும் ஏற்படுவதைக் குறிப்பதற்காகவே “ஜ்ஞாநவாந்” என்னும் வேறு பத்யத்தை இட்டிருக்கிறது என்று முன்னமே விளக்கப் பெற்றது. இந்த ஜ்ஞாநம் இவனுக்கு ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காகவே — “பூபிராய:” என்னும் நாலாவது ஸ்லோகத்தில் அசேதநப்பொருள்கள் பரமபுருஷனுக்குப் பரதந்திரமானவை என்று உபதேசிக்கப்பெற்று, “அபரேயம் ஜீவபூதாம்” என்னும் ஐந்தாம் ஸ்லோகத்தில், சேதநப்பொருளும், அசேதநப்பொருளைப் போலே பரமபுருஷனுக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கையையே இயல்வாகக் கொண்ட பரதந்திரப் பொருள் என்று காட்டப்பட்டது; “அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய” என்ற ஆறாம் ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி, “ந த்வஹம் தேஷு தே மயி” என்று முடியும் பனிரண்டாம் ஸ்லோகமீருக, (1) கார்யநிலை, காரணநிலை என்னும் இரண்டு நிலைகளிலிருக்கும் சேதநாசேதநப்பொருள்கள் இரண்டுமே பரமபுருஷாதீனமான ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையவை என்றும், (2) பரமபுருஷன் தன் ஜ்ஞாநம் ஸக்தி முதலான கல்யாண குணங்களாலும் மற்ற எல்லா ஜீவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்றும், மற்ற சேதநாசேதநப் பொருள்களிலுள்ள ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வவாதிசயங்களுக்குறுப்பான பெருமைகள் இவனிட்ட பிச்சையாகையாலே, * திருபாதிசயப்ராப்ய ப்ராபகத்வவாதிசயையுடைய இவனே, இவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ப்ராப்ய ப்ராபகாதிசயங்களாகும் அவற்றைக்காட்டிலும் மிக மேலானவன் என்றும் காட்டப்பட்டது. ஆக, இப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து சொல்லப்படும் ஜ்ஞானத்தையுடைய ஜ்ஞாநவானே முன் ஸ்லோகங்களில் படிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநி ஸப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாய்கையால், “ஜ்ஞாநீ” “ஜ்ஞாநவாந்” என்னும் பத்யபேதத்தைமிட்டு இப்ரகரணத்தில் அதிகாரிகளை வேறுபடுத்துவது பொருந்தாது. ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தால், “அஸம்ஸயம் ஸமக்ரம் மாம் யத்யா ஜ்ஞாஸ்யஸி” [ஐயமற்றவும், பரிபூர்ணமாகவும் என்னை அறியலாம்படி] என்று

इत्यारभ्य * ये चैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये । मत्त एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ (१२) इति प्रकृतिद्वयस्य कार्यकारणोभयावस्थस्य परमपुरुषायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं परमपुरुषस्य च सर्वैः प्रकौरैस्सर्वसात्परतरत्वमुक्तम् ; अतस्स एवात्र ज्ञानीत्युच्यये ॥ १९ ॥

॥ भा ॥ तस्य ज्ञानिनो दुर्लभत्वमेवोपपादयति—

कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।

तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियतास्स्वया ॥ २० ॥

20. காமைஸ் தைஸ்தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா:

ப்ரபத்யந்தே:ந்யதே:வதா: ।

தம் தம் நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா ॥

(உலகில் பலகோடி மனிதர்கள்)ஸ்வயா ப்ரக்ருத்யா-தமது (முக்குணமயப் பொருள்கள் விஷயமான) அநாதீவாஸனையாலே, நியதா: — எப்போதும் சேர்ந்திருக்கப் பெற்றவர்களாய், தை: தை: — (தம் வாஸநாநுகுணமான) அந்த அந்த, காமை: — (முக்குணமயமான) விரும்பப்படும் பொருள்களாலே, ஹ்ருத ஜ்ஞாநா: — அபஹரிக்கப்பெற்ற (என் ஸ்வரூப விஷயமான) அறிவையுடையவர்களாய், (அந்தந்தப் பொருள்கள் கிடைப்பதற்காக), அந்ய தே:வதா:- என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தெய்வங்களை, தம் தம் நியமம் ஆஸ்தாய — அந்தந்த தே:வதைகளையே உகப்பிப்பதற்கு உறுப்பான நியமங்களைக் கைக்கொண்டு, ப்ரபத்யயந்தே—அவர்களையே ஆஸ்ரயித்து ஆராதிக்கிறார்கள்.

முதல் ஸ்லோகத்திலும் “யத் ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூ:யோ:ந்யத் ஜ்ஞாதவ்யமவஸிஷ்யதே” [எவ்வறிவைப் பெற்றால், இவ்வுலகில் அறிய வேண்டியது வேறென்று எஞ்சியிருப்பதில்லையோ.] என்று இரண்டாம் ஸ்லோகத்திலும், “கஸ்சிந் மாம் வேத்தி தத்வத:” [பல்லாயிரவரில் ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்.] என்று மூன்றாம் ஸ்லோகத்திலும் கூறப்பட்ட பூர்ண ஜ்ஞாநத்தையுடைய அதிகாரியாவன் என்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

20. காமங்க ளான வவற்றூற் கருத்தழிந்தார்
 சேமமுற வேமற்றைத் தேவதைக—(ஓமங்கள்
 பற்றிநிய மங்களுடன் பண்டைத்தம் வாசனையா
 லுற்றியல்வ ரன்பா லுகந்து.

பண்டை தம் வாசனையால் உற்று—தமது (முக்குணமயப் பொருள்கள் விஷயமான) அநாதிவாஸனையாலே எப் போதும் சேர்ந்திருக்கப் பெற்றவர்களாய், காமங்களான ஆவற்றால்—(தம் வாஸனையை ஒட்டி) விரும்பப்படும் அவ்வப் பொருள்களாலே, கருத்து அழிந்தார் — (என் விஷயமான) அறிவு அழியப்பெற்றவர்களாய், சேமம் உறவே—அந்தந்தப் பொருள்கள் கிடைப்பதற்காக, மற்றை தேவதைகள் — என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தெய்வங்களின், நாமங்கள் பற்றி—(சிவன் இந்திரன் முதலிய) நாமங்களையே பற்றி நின்று, நியமங்களுடன் — (அவரவரையே உகப்பிப்பதற்கு உறுப்பான) நியமங்களைக் கைக்கொண்டு, அன்பால் — (அவர்களிடம்) அன்பாலே, உகந்து இயல்வர்—(அவர்களை) உகப்புடன் ஆராதிப்பார்.

20. என்னையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டும், மேகக்ஷத்தில் தான் ஆநந்தம்மடைய விரும்பும் உபாஸகனும், என்னையே பூலப்ரதேயபாயமாகக் கொண்டும் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை ப்ராப்யமாகக் கொள்ளுமவர்களும் ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளாகையாலே, அவ்வவர்க்குரிய ஸாத்யங்களை விதித்து, என்னால் படிப்படியாக முன்னேற்றி மஹாத்மா வான ஞானியாக்கத் தக்கவர்கள். பலகோடி ஜநங்கள் இப்படி ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளாயுமல்லாமல், ராஜஸ்தாமஸ நூல்களைப் பற்றி நின்று ராஜஸ்தாமஸ தெய்வங்களை உபாஸித்து, என்னாலும் முன்னேற்ற முடியாதபடி ஸம்ஸாரத்திலேயே உழல்வதைப் பார்க்கும் போது ஜ்ஞானியானவன் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன் என்பது விளங்கும் என்று உணர்த்துவதற்காக, மேலே எட்டு ஸ்லோகங்களாலே ஸம்ஸாரிகளில் பலர் தேவதாதரபரர்களாய், தன்னிடம் பரதவ்யுத்தியற்றவர்களாய் வாழ்வதைக் காட்டுகிறான்.

॥ भा ॥ सर्व एव हि लौकिकाः पुरुषाः, स्वया प्रकृत्या—
[पाप]वासनया गुणमयभावविषयया नियताः—नित्यान्विताः तैस्तैः

(ஸ்வயா ப்ரக்ருத்யா நியதா:) தமக்கே உரியதாய், முக்குணமயமான அந்தந்த விஷயங்களைப் பற்றியதான வாஸனையோடு எப்போதும் கூடியிருப்பவர்களாய். (ஸ்வயா) அநாதிகாலமாகத் தமது அநுபூவத்தால் உண்டானதாய், தமக்கே உரியதாய், தமக்கே பூலனளிப்பதான என்று கருத்து. (ப்ரக்ருத்யா) முக்குணவிஷயங்களைப் பற்றிய வாஸனையால். ப்ரக்ருதி ஸபூதும் ஸ்வபூவத்தைக் காட்டுவதாய், “தைஸ் தை: காமை:” என்னும் பதங்களோடு சேர்த்துப் படிக்கப்படுகையால். அவ்வப் பொருள்களைப் பற்றிய விருப்பத்தை வினைக்கும் அவரவர் ஸஹஜவாஸனையை இங்கு குறிக்கிறது. (நியதா:) எப்போதும் கூடியிருப்பவர்களாய். அவனவனுடைய விஷயவாஸனை அவனவனை விட்டு எப்போதும் பிரிவதில்லை என்று கருத்து. இதனால் ஏற்படும் அநர்த்தத்தை முதல் பாதும் கூறுகிறது, — (காமைஸ் தைஸ் தைர் ஹ்ருத ஜ்ஞாநா:) “வாயவ்யம் ஸ்வேதமாலபேத பூதிாகாம:” (செல்வத்தை விரும்புமவன் வாயு விஷயமான ஸ்வேதயாகூத்தைச் செய்யவேண்டுப்) என்று வாயு முதலான அந்தந்த தேவதைகளால் கொடுக்கத் தக்கவையாக ஸாஸ்த்ரங்களிலிருந்து அறியப்படுமவையாய், தமது வாஸனைக்கு அநுஞ்ஞமான ஐஸ்வர்யம் முதலான அந்தந்த முக்குணமயமான விஷயங்களாலே அறிவு அபஹரிக்கப் பெற்றவர்களான எல்லா லௌகிக மநுஷ்யரும். (காமை:) “லபுதே ச தத: காமாந்” [22] என்று மேல் ஸ்லோகமொன்றில், அந்தந்த தேவதைகளிடமிருந்து விரும்பிப் பெறப்படும் விஷயங்களையே காமஸபூதத்தால் குறிக்கையாலே, இங்கும் காமஸபூதம் — “காம்யந்த இதி காமா:” [விரும்பப்படுமவை காமங்களாகின்றன.] என்கிற கர்மணி வ்யுத்தபத்தியால் விரும்பப்படும் புத்ரன், பசு, அந்நம் முதலிய முக்குணமயமான விஷயங்களைக் குறிக்கிறது. (தைஸ் தை:) அவரவர் வாஸனைக்கு அநுஞ்ஞமாக, “யே சைவ” [12] என்னும் ஸ்லோகத்திற் கூறப்பட்டபடி இவ்விஷயங்கள் முக்குணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வையிட்டுப் பல பலவாயிருப்பவை என்று காட்டப்படுகிறது. (ஹ்ருத ஜ்ஞாநா:) அறிவு அபஹரிக்கப் பெற்றவர்கள். பன்மைக்கு ஸங்கோசம் (சுருக்கம்) இன்மையாலும், மேலே “ஸர்வபூதாநி ஸம்மோஹம் யாந்தி” [27] என்று எல்லா ஸம்ஸாரி ஜீவர்களும் அறிவிழப்பதாகக் கூறுகை

स्वात्मालुर्गुणैर्गुणैरेव कामैः-इच्छाविषयभूतैः हृतमत्स्वरूपविषयज्ञानाः

யாலும், இங்கு உலகிலுள்ள எல்லா ஸம்ஸாரி புருஷர்களும் கருதப் படுகிறார்கள். ஆர்த்தன் முதலான நாலு விதமான புக்தர்களும் ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளான வைதீக புருஷர்களாய், மேன்பேலே புண்ணியமிகுதியாலே என் விஷயமான அறிவைச் சிறிது சிறிதாகப் பெற்றவராய், தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயணமில்லாதவர்களாயிருக்கையாலே, அவர்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருப்பவர்களாய், ஸாஸ்த்ராதிக்கார யோக்யர்களாயிருந்தும் ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளல்லாமலிருக்கும் எல்லா லௌகிக புருஷர்களும் இங்கு கருதப்படுகிறார்கள். “மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு” என்னும் ஸ்லோகத்தில் மநுஷ்ய ஸப்தத்தால் ஸாஸ்த்ராதிக்கார யோக்யராக லீலா விபூதியிலுள்ள எல்லா ஜீவர்களும் குறிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கோடிக்கணக்கானவர்கள். “ஸஹஸ்ரேஷு” என்று அவர்களில் ஆயிரக்கணக்கானவர்களாய், ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளில் முதற்படியில் நிற்கும் ஐஸ்வர்யார்த்தீதிகள் குறிக்கப்பட்டனர். அவர்களிலும் கீழ்ப்பட்டு, “அல்பமேத்யஸாம்” [23] என்கிறபடியே புல்லறிவாளராய், ஸாஸ்த்ர ஸம்பந்தமிருந்தும் ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யமறியாமையாலே ஸாஸ்த்ராதிக்காரிகளாகாத லக்ஷிக்கணக்கானவர்கள் இதுமுதல் நான்கு ஸ்லோகங்களிலும், மேல் நான்கு ஸ்லோகங்களில் “அப்யுத்த்யை” [24] “மூட்யை” [25] என்கிறபடியே ஸாஸ்த்ர ஸம்பந்தமேயில்லாமையாலே முற்கூறியவர்களிலும் கீழ்ப்பட்ட அறிவிலிகளாய், முன்னேற்றவே முடியாத கோடிக்கணக்கானவர்களும் குறிக்கப்படுகின்றனர் என்று உணரத்தக்கது. (ஹ்ருத ஜ்ஞாநா:) அறிவு இழந்தவர்கள். “ஜ்ஞாநம் தேஹம் ஸவிஜ்ஞாநம்” [2] என்று தொடங்கி இப்ரகரணத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டதாய், சென்ற ஸ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநிக்கு ஏற்படுவதாகக் கூறப்பட்டதான, பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண்மையறிவே இங்கு ஜ்ஞாந ஸப்தத்திற்குப் பொருளாக முடியும் என்பது இப்ரகரணத்திலிருந்து விளங்குகிறது. ‘ஹ்ருத’ ஸப்தம் இவ்வறிவு அநாதிகாலமாக அபஹரிக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காட்டுகிறது. ரத்தினத்திற்கு ஒளிபோலே, இந்த ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவுக்கு இயல்வானது என்றும், அழுக்குப் படிவதினால் ஒளி மழுங்குவதுபோலே, அநாதிவாஸனையாலே இவ்வறிவு மழுங்கிக் கிடக்கிறது என்றும் விளங்குகிறது. இப்படி அறிவிழந்தமையால் ஏற்படும் அநர்த்தத்தை இரண்டாவது, முன்னுவது பாதுங்கள் காட்டுகின்றன — (அந்யதேவதா: தம் தம் நியமம் ஆஸ்த்ராய ப்ரபத்யந்தே) என்னை யொழிந்த மற்ற தேவதைகளை அவரவர்க்குரிய நியமங்களைப்பற்றி

तत्त्वामसिद्धयर्थं अन्यदेवताः — मद्यतिरिक्ताः केवलन्द्रादिदेवताः तं तं

நின்று ஆஸ்ரயிக்கின்றனர். “ முக்குணமயமான பொருள்களில் விருப்பத்தாலே அறிவிழந்து மற்ற தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கின்றனர் ” என்று கூறுகையால், “தாம் விரும்பும் அவ்வப்பொருள்கள் ஸித்திபு பதற்காக, அவ்வப்பொருள்களைக் கொடுக்கவல்லவராக ஸாஸ்த்ரங்களிலிருந்து அறியப்படும் அந்தந்த தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கின்றனர்” என்று தேறுகிறது. (அந்ய தேவதா:) என்னையொழிந்த இத்திரன், சிவன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம். இந்த்ரப்ராணதிசுரணம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டபடி இந்த்ராதிசுரபுத்ரம் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான ஸர்வேஸ்வரனையே குறிக்கிறது என்று அறிந்து, இந்த்ராதிகளைப் பற்றிய யாகுங்களைச் செய்பவர்கள் தேவதாந்தர பரர்களல்லாமையாலே, “இந்த்ராதிசு தேவதைகள் மாத்திரமே இந்த யாகுங்களால் ஆர்த்திகப்படுகின்றனர்” என்னும் எண்ணத்துடன் அவற்றைச் செய்பவர்களே இங்கு கருதப்படுகின்றனர் என்று கொள்ளவேண்டும். இவர்களுக்கு ஸாஸ்த்ர ஸம்பந்தியிருந்தும், சதுர்வித புக்தர்களைப்போலே ஸாஸ்த்ரத்தின் தாத்தர்யமறியாமையாலே இவர்கள் ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளல்லாதவராய்ப் போகிறார்கள். அதனாலேயே புல்லறிவாளர்களென்று இப்ரகரணத்தில் நிந்திக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையால், இந்த ஸ்லோகங்கள் ஞானி தவிர்ந்த மற்ற மூன்று புக்தர்களையும் பற்றியது என்று சிலர் வ்யாக்யானம் செய்வது “அந்யதேவதா: ப்ரபத்யந்தே” என்னும் பதங்களுக்குப் பொருந்தாது என விளங்குகிறது. இதையே “ஐகாந்த்யம் புக்யுவத்யேஷாம் ஸமாநமதிசுநிணம்” [28] [இவ்வதிசுகாரிகள் அனைவரும் புக்யுவான் ஒருவனையே (தத்தம் ப்ராப்யத்துக்கு) பூலப்ரதா ஸாத்யனமாகப் பற்றியவர்கள்.] என்று ஆளவந்தாரும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்தார். இத்தால் — தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயணம் செய்பவர்களை புக்யுவான் ‘புல்லறிவாளர்கள்’ என்று நிந்தித்திருக்கையாலே, அறிவாளிகள் மற்ற பூலன்களை விரும்பினாலும் புக்யுவானிடமிருந்தே பெறவிரும்ப வேண்டும் என்று தெளிவாகிறது. இல்லாவிடில், “த்ருஷிதோ ஜாஹ்லவீதீரே கூபம். க்ஷாதி துர்மதி:” [கூங்கைக் கரையிலிருந்து கொண்டு தூஹ ஸாத்திக்காகக் கிணறு வெட்டும் புல்லறிவாளனைப் போன்றவன், இதர பூலன்களுக்காக இதர தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கும் அறிவுகெட்டவன்.] என்னும் நிலையை அடைவான் என்று கருத்து. “தேவதாந்தரபரர்கள் அந்தந்த தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் எப்படி?” எனில்: (தம் தம் நியமம் ஆஸ்த்யாய).

नियममाथाय — तत्तदेवादिशेषमात्रप्राप्तसाधारणं विद्वत्साधारण,
प्रपद्यन्ते—ता एवाश्रित्यार्चयन्ते ॥ २० ॥

ராஜஸ்தமோகுணங்கள் மிக்க சிவன் ஸக்தி முதலான அந்தந்த தேவதைகளை மாத்திரம் உகப்பிப்பவையாக ராஜஸ்தாமஸ நூல் களில் சொல்லப்பட்ட விபூதிருத்ராஷ்டதாரணம், சுடுகாட்டில் பிணத்தை எரித்த சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு கபால மாலை தூரித்து கட்டுடத்தில் உருத்திரனைப் பூஜிப்பது, நிர்வாண ஸ்திரீயை ஸக்தியாகப் பூஜிப்பது முதலான ஷுத்ரா நியமங்களைப் பின்பற்றி நின்று ஆஸ்ரயிக் கிருர்கள். தேவதைகள் பலராகையாலும், அவர்களை உகப்பிக்கும் நியமங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லமுடியாதபடி மிகத் தாழ்ந்தவையா யிருப்பதாலும் “தம் தம் நியமம்” என்கிறான். (தம் தம் நியமம்) “சக்ராதிதாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பூந்த்வேத்யநம் | பதிவ்ரதா நிமித்தம் ஹி வளயாதிவிபூஷணம் ||” [சக்ரம், ஸங்க்யம், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் முதலானவற்றை மனிதர்கள் தூரிப்பது—அவர்களுக்கும், பரமாத்மாவுக்குமுள்ள ஸம்பூந்தத்தை உணர்த்துவது; பதிவ்ரதைக்கு வளை முதலிய ஆபூரணங்கள் போன்றவை இவை.] என்கிற பரம ஸாத்விகமான நியமங்கள் போன்றவையன்றே இவை. இப்படிப் பட்ட தாழ்ந்த காரியங்களையும் சிலர் செய்வார்களோ? என்னும் ஸந்தேஹத்தைப் போக்குகிறது கடைசிப் பாத்யம், — (ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா... ப்ரபத்யந்தே) ராஜஸ தாமஸ விஷயங்களில் அநாதீவாஸனையாலே, அவற்றைப் பெறுவதற்காக, அவ்விஷயங் களைக் கொடுக்கவல்லவரான இதர தேவதைகளை அந்தந்த நியமங் களையுடையராய், மஹா விஸ்வாஸத்தோடு பற்றி, அந்தந்தக் கர்மங்களாலே. அந்தந்த தேவதைகளையே ஆராதிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. “அந்யதேவதா: ப்ரபத்யந்தே” என்கையாலே, என்னைப்பற்றுகிறவர்களுக்கும், இவர்களுக்கும் விஸ்வாஸத்தில் வாசி யில்லை; பற்றுகிற விஷயத்திலேயே வாசி என்று காட்டுகிறான்.

“அநந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகம் |
ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஸரணாகுதி: ||”

[தன் விருப்பம் வேறு எதனாலும் ஸாதிக்கமுடியாமற் போனவனில், அதைக்கொடுக்க வல்லவன் ஒருவனை மஹா விஸ்வாஸத்தோடு உபாயமாக வரிப்பதே ‘ப்ரபத்தி’ என்றும், ‘ஸரணாகுதி’ என்றும் சொல்லப்படுகிறது.] என்பது ப்ரபத்தி லக்ஷணமன்றோ. ஆக, ப்ரா க்ருத பூவன்களில் விருப்பத்தாலே உலகினரில் பலர் மற்ற தெய் வங்களை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள் என்றதாயிற்று.

यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयाऽचितुमिच्छति ।

तस्य तस्याचलं श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥ २१ ॥

21. யோ யோ யாம் யாம் தனும் புக்த: ஸ்ரத்த்யாஸ்சிதுமிச்சதி |
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஸ்ரத்த்யாம் தாமேவ வித்யாத்யாம்யஹம் ||

ய: ய: புக்த: — எந்த எந்த தேவதாந்தர புக்தன், யாம் யாம் தனும்—(எனது) ஸரீரமான எந்த எந்த தேவ தையை, ஸ்ரத்த்யா — விஸ்வாஸத்தோடு, அர்ச்சிதும் — ஆராதிப்பதற்கு, இச்சதி—விரும்புகிறோ, தஸ்ய தஸ்ய— அந்த அந்த புக்தனுக்கு, தாம் ஏவ ஸ்ரத்த்யாம் — அந்த (தேவதா விஷயமான) விஸ்வாஸத்தையே, அசலாம் — (இடையூறுகளால்) அசையாததாய், அஹம் — நான், வித்யாத்யாமி—நிலைநிறுத்துகிறேன்.

21. இங்கெ னுருவா மிமையோரை யாரையா
ரங்கருத்தி லர்ச்சிப்பா னிச்சிப்பார்—சங்கையற
நானவருக் காங்கவர்பா னன்றிருப்புத் தான்சலியா
தானவகை செய்வ னமர்ந்து.

இங்கு—இவ்வுலகில், யார் (யார்) — எந்த (எந்த) தேவ தாந்தரபுக்தர், என் உருவாம் இமையோரை யாரை (யாரை)— என் ஸரீரமான எந்த (எந்த) தேவதையை, சங்கை அற அம் கருத்தில் அர்ச்சிப்பான் இச்சிப்பார்—உறுதியான மஹா விஸ்வாஸத்தோடு ஆராதிக்க விரும்புகிறோ, (அவர்) அவருக்கு—அந்த (அந்த) தேவதாந்தர புக்தருக்கு, ஆங்கு அவர் (அவர்) பால் — அந்த (அந்த) தேவதையிடத்திலே, நன்று இருப்பு தான் சலியாதான வகை—உறுதியான விஸ் வாஸமானது (இடையூறுகளால்) அசையாதபடி, நான் அமர்ந்து செய்வன்—நான் பொருந்திச் செய்வேன்.

21. ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளல்லாதவர்களில் [24-வது ஸ்லோகத்தி லிருந்து சொல்லப்படும்] ஸாஸ்த்ரஸம்பந்த்யமேயில்லாதவர்களைக் காட்டிலும், ஸாஸ்த்ரஸித்த்யுரான தேவதைகளின் புக்தர்களா யிருப்பதன்மூலம் ஒவ்வொரு பூலனைப் பெறவிரும்பி ஸாஸ்த்ரஸம்

॥ मा ॥ ता अपि देवता मदीयास्तनवः * य आदित्ये
 तिष्ठन्...यमादित्यो न वेद, यस्यादित्यश्शरीरम् (च. ५. ९) इत्यादि-
 श्रुतिभिः प्रतिपादिताः॥ मदीयास्तनव इत्यजानन्वापि यो यो यं यं

புந்தும் கொண்டிருப்பவர்கள் சிறந்தவர்களன்றோ. அவர்களுக்கு, அந்த தேவதைகளை ஆராதிப்பதற்கு உறுப்பான புக்தி ஸ்ரத்தைகள் தளர்ந்ததாயில், ஸாஸ்திர விஸ்வாஸமின்மையாகிற கீழ்ப்படிக்கு இழிந்து, “அலாபே மத்தகாஸிந்யா த்ருஷ்டா இர்யக்ஷு காமிதா” [ரமிப்பதற்கு ஸ்திரீ கிடைக்காதபோது, மனிதன் மிருகங்களிடமும் ரமிப்பதைக் காண்கிறோம்] என்கிற நியாயத்தாலே, அநர்த்தத்தை விளைக்கும் மிகத்தாழ்ந்த உபாயங்களில் ஈடுபட்டு அழிவார்கள் என்றும் புயத்தாலே, பரமகாருணிகளுள் நான் இவர்களையும் கிரமமாக முன்னேற்றுவதற்காக அந்த தேவதைகளை ஆராதிப்பதற்கு உறுப்பான புக்திஸ்ரத்தையே அவர்களுக்கு நிலைநிறுத்துகிறேன் என்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தில். (யோ யோ யாம் யாம் தநம்) எந்த எந்த மனிதன், (எனது) ஸரீரமான எந்த எந்த அந்ய தேவதையை. “அந்யதேவதா:” என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தேவதாந்தரங்கள், தனக்கு ஸரீரமாயிருப்பதையிட்டு இங்கு தநுஸ்ப்துத்தாலே குறிக்கப்படுகிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. இப்படியல்லாமல், ராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரரூபங்கள் போலே, சிவன், இந்திரன், ஸூர்யன் முதலான தேவதைகளும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரரூபங்களே என்று ‘தநு’ ஸ்ப்துத்திற்குப் பொருள்கொள்ளப் பார்த்தால், முந்தின ஸ்லோகத்தில் அவர்களை ‘அந்யதேவதைகள்’ என்று தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திப் பேசியிருப்பதும், 23-வது ஸ்லோகத்தில் அவர்களின் புக்தர்களைப் புல்லறிவாளர்கள் என்று நிந்தித்து, தன் புக்தர்களுக்கு அநந்த ஸ்திர பூலனென்றும், இதர தேவபுக்தர்களுக்கு அல்பாஸ்திர பூலன் என்றும் உரைத்திருப்பதும் பொருந்தாமற்போய்விடும். ஆகையால் பரமாத்மாவான தன்னிலும் மிகவும் வேறுபட்ட ஜீவர்களான மற்ற தேவதைகளும் தனது ஸரீரமே என்று உணர்த்துவதற்காகவே இங்கு ‘தநு’ ஸ்ப்துத்தை இட்டிருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். “ய ஆதித்யே திஷ்டந்...யமாதித்யோ ந வேத்ய யஸ்ய ஆதித்ய; ஸரீரம்” [புருஹ 5-9] என்று ஸ்ருதியும், ஆதித்யன் முதலான தேவர்களைப் பரமாத்மாவை உள்ளபடி அறியாதவராய், அவனுக்கு ஸரீரமாயிருக்கும் ஜீவர்களாகவே காட்டிற்று. (யாம் யாம் தநம் ய: ய: புக்த: ஸ்ரத்த்யா அர்ச்சிது

मदीया[मादित्या]मिन्द्रादिकां तनुं भक्तः श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति ; तस्य तस्य अजानतोऽपि मत्तनुविषयैषा श्रद्धेत्यहमनुसन्धाय तामेव अचलां— निर्विघ्नां विदधाम्यहम्॥ २१॥

மிச்சுதி) எனக்கு ஸரீரமான எந்த எந்த தேவதையை எந்த எந்த புக்தன் விர்வாஸத்தோடு ஆரதிக்க விரும்புகிருளே. ஆரதிக்கும் புக்தன் புல்லறிவாளானாகையாலே, அந்த தேவதையை பரமாத்மா வின் ஸரீரமென்று அறிந்து ஆரதிப்பதில்லை; அப்படி ஆரதித்தா னாகில், ப்ரதர்த்துநவியை முதலானவற்றிற்போலே அது பரமபுருஷ னின் ஆராதனமாகி அநந்தஸ்திரபுலனைக் கொடுத்துவிடும். இவ னுக்கோ அல்பாஸ்திர புலனென்று மேலே சொல்லப்படுகிறது. “ந து மாம் அபிஜ்நாதி தத்வோ” [9-24] [என்னை (ஸர்வதேவாந்தர் யாமியாக) உள்ளபடி அறிவதில்லை] என்னுமிடத்தில் அந்யதேவதா புக்தர்கள் அந்த தேவதைகள் ஸர்வேஸ்வர ஸரீரம் என்று அறிவ தில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. அப்படியிருக்க, இங்கு பொருந்தா ததும், பயனற்றதுமான ‘தநு’ ஸப்தத்தை இடாமல் தேவதா ஸப்தத்தையன்றே இட்டிருக்கவேண்டும் எனில், “அவன் தான் ஆரதிக்கும் தேவதையை என் ஸரீரமென்று அறியாமல் ஆரதித்தாலும், ஆரதிக்கப்படும் நான் ‘நம் ஸரீர விஷயமான ஆராதனந்தானே இது’ என்று எண்ணி, அவனுக்கு அந்த ஸ்ரத்தையே இடையூறில்லாதபடி நிலைநிறுத்துகிறேன்” என்று உத்த ரார்த்தத்திற் சொல்லுவதற்கு அநுகுணமாகத் தநு ஸப்தத்தை இடுகிருன் என்று கண்டுகொள்வது. (தஸ்ய தஸ்ய தாமேவ ஸ்ரத்தூரம் அசலாம் விதூதூமி) அந்தந்த தேவதா புக்தனுக்கு, அந்தந்த தேவதா புக்தி விர்வாஸங்களையே இடையூறுகளால் தளராதபடி நிலைநிறுத்துகிறேன். இங்கு ஸ்ரத்தூரமாகிற விர்வா ஸத்தைச் சொன்னது புக்திக்கும் உபலக்ஷணம். தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா உண்டென்று அறியாத ஒருவன், அரசனின் உடலுக்கு உபசாரங்களைச் செய்து, அதற்கான பரிசை அவ்வுடல் கொடுப்பதாக நினைத்தாலும், உண்மையில் அந்த ராஜ ஸரீரத்திலிருக்கும் ஆத்மாவே ‘தன் ஸரீரத்தை உபசரித்தான்’ என்று உகந்து பரிசளிப்பதுபோலே இங்கும் என்று கண்டுகொள்வது. (ஸ்ரத்தூரம் அசலாம் விதூதூமி) விர்வாஸத்தை அசையாததாகச் செய்கிறேன். உண்டான விர்வாஸத்தை அசையாததாகச் செய்கை யாவது,— அதற்கு இடையூறில்லாதபடி செய்வதன்மூலம் புலன் கிடைக்கும் வரையில் அதை இடைவிடாமல் வளர்க்கையேயாகும்;

स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।

लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हि तान् ॥ २२ ॥

22. ஸ தயா ஸ்ரத்த்யா யுக்தஸ் தஸ்யாராதநமீஹதே ।

ஸபுதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥

ஸ: (ஸ:)—அந்த (அந்த) தேவதாந்தரபுக்தன், தயா ஸ்ரத்த்யா யுக்த:—அந்த விஸ்வாஸத்தோடு கூடியவனாய், தஸ்ய (தஸ்ய) — அந்த (அந்த) தேவதைக்கு, ஆராதநம் ஈஹதே—ஆராதனம் செய்ய முயல்கிறான்; தத:—அந்தந்த தேவதையிடமிருந்து, மயா ஏவ ஹி விஹிதாந்—என்னாலேயே கொடுக்கப்பட்ட, தாந் (தாந்) காமாந் — தான் விரும்பிய அந்த (அந்தப்) பொருள்களை, ஸபுதே ச — அடையவும் செய்கிறான்.

(தாமேவ வித்யாமி) அந்த விஸ்வாஸத்தையே நிலைநிறுத்துகிறேன். “நாட்டினுன் தெய்வமெங்கும்” [திருமாலை 10] என்கிறபடியே, கொடியைப் பந்தலிலே படரவிடுவதற்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரைப் போலே,

“ஸூர்யஸ்யைவ து யோ புக்த: ஸப்தஜந்மாந்தரம் நர: ।

தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந ருத்ரபுக்த: ப்ரஜாயதே ॥

ஸங்கரஸ்ய து யோ புக்த: ஸப்தஜந்மாந்தரம் நர: ।

தஸ்யைவ து ப்ரஸாதேந விஷ்ணுபுக்த: ப்ரஜாயதே ॥”

[ஏழு ஜன்மம் சூரியனுக்கு புக்தனாயிருப்பவன், அவனருளால் சிவ புக்தனாகப்பிறக்கிறான். ஏழுஜன்மம் சிவபுக்தனாயிருப்பவன் அவனருளால் விஷ்ணுபுக்தனாகிறான்] என்கிற ப்ரமாணத்தில் சொன்னபடி, தன்னிடம் காலக்ரமத்தில் புக்திவிஸ்வாஸங்கள் உண்டாவதற்கு உறுப்பாக, அந்த ஜன்மத்தில் அந்த தேவதாந்தர புக்திவிஸ்வாஸங்களையே பரமகாருணிகனை நான் நிலைநிறுத்துகிறேன் என்றபடி. அப்படி நிலைநிறுத்தாவிடில், ஒரு வகையில் ஸாஸ்த்ரஸம்பந்தமும் கொண்டிருக்குமிவர்கள் ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸமில்லாத நாஸ்திகர்களாகப் போய்விடுவார்களாகையாலே, அந்த ஸாஸ்த்ர விஸ்வாஸத்தைப் பற்றுசாகக்கொண்டு, படிப்படியாக அவர்களை முன்னேற்றி என் புக்தர்களாக்குவதற்காக, அந்த ஜன்மத்தில் அந்த தேவதாந்தர விஸ்வாஸத்தையே நிலைநிறுத்துகிறேன் என்று கருத்து. 22.

॥ भा ॥ स तया—निर्विघ्नया श्रद्धया युक्तः तस्य—इन्द्रादेः आराधनं प्रति ईहते । ततः—मत्तनुभूतेन्द्रादिदेवताराधनात् तानेव हि स्वाभिलषि-

22. அந்த விருப்பத் துடனே யவரையவர்

தந்த மனமிறைஞ்சிச் சார்வுறுவர்—சிந்தையுட
னென்பாற் செயப்பட்டே யிங்கவராற் காமமவை
தம்பா லவரடைவர் தாம்.

அவர் (அவர்)—அந்த (அந்த) தேவதாந்தர புக்தர்கள், அவரை (அவரை)—அந்த (அந்த) தேவதையை, அந்த விருப்பத்துடனே — அந்த விஸ்வாஸத்தோடு கூட வே, சிந்தையுடன் — அந்த (அந்த) தேவதைகளைப் பற்றிய நினைவுடன், தம் தம் மனம் இறைஞ்சி சார்வுறுவர் — தத்தம் மனத்தினாலே ஆராதித்து ஆஸ்ரயிப்பார்கள்; என்பால் செயப்பட்டே—(உண்மையில்) என்னால் கொடுக்கப் பட்டவையேயான, காமம் அவை (அவை)—தாம் விரும்பிய (அந்தந்தப்) பொருள்களை, அவரால்—அந்த தேவதையிடமிருந்து, அவர் தாம்—அந்த தேவதாபுக்தர்கள், தம்பால் அடைவர்—தமக்கென்றே அடைவர்.

22. அந்தந்த தேவதைகளிடம் புக்தி விஸ்வாஸங்களை நிலைநிறுத்தினாலும், கர்மவஸ்யரான அந்தந்த தேவர்கள் அவ்வப் பூலன்களை அளிக்க வல்லமையுடையவர்கள் என்று எப்படி நம்புவது? எனில்: அந்தந்த தேவதாராதனங்களைச் செய்வார்க்கு அவ்வப்பூலன்கள் கிடைக்கும் என்று ஸாஸ்த்ரங்களில் விதித்தவன் நானேயாகையால், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு நானே அந்தர்யாமி யாயிருந்துகொண்டு, அவர்கள் மூலம் அவ்வப்பூலன்களை ஆராதகர்களுக்கு அளிக்கிறேனாகையால், அவ்வப்பூலன்களையும் அவர்கள் குறைவறப்பெற்றுப் போகிறார்கள் என்கிறான். (ஸ தயா ஸ்ரத்த்யாய யுக்த:) முன் ஸ்லோகத்தில் “ய: ய:” என்றிருப்பதையொட்டி, இங்கு ‘ஸ:’ முதலான பதங்களையும் ஆவ்ருத்தி செய்து கொள்ளவேண்டும். அந்தந்த தேவதாந்தரபுக்தன் அந்தந்த தேவதாவிஷயமான புக்தி விஸ்வாஸங்களோடு கூடியவனாய்; (தயா ஸ்ரத்த்யாய யுக்த:) முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி என்னால் இடையூறில்லாதபடி நிலை
கீ—15

तान् कामान् मयैव विहितान् लभते । यद्यप्याराधनकाले आराध्येन्द्रादयो
मदीयास्तनवः, तत एव तदर्चनं च मदाराधनमिति न जानाति ;

நிறுத்தப்பட்ட ஸ்ரத்தையோடு கூடியவனும் என்றபடி. (தஸ்ய ஆராத்யநம் ஈஹதே) இந்திரன் முதலான அந்தந்த தேவர்களுடைய ஆராத்யனத்தைச் செய்ய முயல்கிறான். முன் இரண்டு ஸ்லோகங்களிலும் 'தேவதா:' 'தநும்' என்று தேவர்களைக்குறிக்கும் ஸ்த்ரீலிங்குஸப்ஸ்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அடுத்த ஸ்லோகத்திற் போலே இங்கும், புல்லிங்குமான தேவஸப்ஸ்தமே கருதப்படுகிறதாகையாலே, 'தஸ்ய' என்னும் புல்லிங்குஸப்ஸ்தத்தாலே அநுவதிப்பது பொருந்தும். 'தஸ்யா:' என்று ஸ்த்ரீலிங்குஸப்ஸ்தமாகவே கொண்டு, "தஸ்யா: ராத்யநம்" என்று பதம் பிரித்து இதே பொருளைக் கொள்ளலாமாயினும், அப்படிக் கொள்ளும்போது, ஆராத்யனம் என்னும் பொருளில் அப்ரஸித்தமான ராத்யநஸப்ஸ்தத்தைப் பிரயோகித்திருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டிய அஸ்வாரஸ்யம் வருகையால், "தஸ்ய—இந்த்ராதே: ஆராத்யநம்" என்று பூரஷ்யமிடுவதன்மூலம் அப்படிப் பதம் பிரிப்பது அநாதூரிக்கப்பட்டது. முன்னிரண்டு ஸ்லோகத்திலுமிருப்பதையொட்டி 'தஸ்யா:' என்று ஸ்த்ரீலிங்குஸப்ஸ்தம் இருப்பதே பொருந்தும் என்று கருதினால், 'தஸ்யா: ராத்யநம்' என்றே ஸ்லோகத்தில் பதச்சேதும் கொண்டு, பூரஷ்யத்தில் பூலிதார்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். இனி, உத்தரார்த்தத்தில், "இவர்களைப் படிப்படியாக ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளாக்குவதற்காக, அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான நானே, அவர்கள் மூலம் அந்தந்த புக்தர்கள் விரும்பிய பூலன்களையும் அளிக்கிறேன்" என்று காட்டுகிறான்:— (தத:) எனது ஸ்ரீரமாயிருக்கும் இந்த்ராதிகளின் ஆராத்யனத்தினால். "தத:" என்று இந்த்ராதிக் தேவதைகளிடமிருந்து என்று பொருள்கொள்வதில் பயன் அதிகமில்லை; "மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந்" என்று தானே பூலனை அளிப்பதாகக் கூறுகையால். ஆகையால், "தஸ்யாராத்யநம்" என்று முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட இந்த்ராதிகளின் ஆராத்யனமே இங்கு "தத:" என்று அநுவதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (தாந் காமாந் லபதே ச) அவனவன் விரும்பிய அந்தந்தக் காமங்களை அடையவும் செய்கிறான். கர்மவஸ்யராய், அல்ப ஸக்தியுடையவர்களான அந்த தேவதைகள் அதைக் கொடுக்கவல்லவரோ? எனில்; (மயைவ ஹி விஹிதாந்) அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான என்னுடையே அப்பூலன்கள் அளிக்கப்படுகிறதாகையால், ஆராத்யர்கள்

तथाऽपि तस्य वस्तुतो मदाराधनत्वादाराधकाभिरुषितमहमेव
विदधामि ॥ २२ ॥

புலனைப்பெறுவதில் ஒரு குறையில்லை என்கை. (ஹி) இவ்விஷயம், “சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பத் க்ஷம்ஸ்யந்தி தேவைய:” [யஜு-ஆர 3-11-21] [பரமாத்மா தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பதாலேயே யஜ்ஞங்கள் தேவர்களோடு தொடர்பு பெறுகின்றன] முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமும் என்று கருத்து. “ஹிதாந் காமாந்” என்று கூட்டி, “தனக்கு ஹிதமான அந்தந்தப்பொருள்களை அடைகிருன்” என்று கொள்ளக்கூடாதோ? எனில்: அடுத்த ஸ்லோகத்தில் புல்லறிவாளர்களான அவர்கள் அல்பாஸ்திரபூலன்களையே பெறுகிறார்கள் என்று நிந்தித்திருக்கையாலே, அறிவின்மையால் அவர்கள் விரும்பும் அப் பூலன்களை இங்கு ஹிதமென்பது பொருந்தாது. “ஸ:” “தயாஸ்ரத்த்யா” “தஸ்ய” என்றதைப்போலே, “தாந் காமாந்” என்றிருக்கவேண்டியது நியாயமாகையாலும், மற்ற தெய்வங்கள் அவ்வப்பூலன்களைக் கொடுப்பதாக வெளிப்படையாகத் தோன்றுகையால், உண்மையில் தேவதைகளுக்கு உள்ளிருந்து எல்லாப்பூலன்களையும் கொடுப்பவன் தானே என்பதில் ஸாஸ்த்ரப்ரஸித்தியைக் காட்டவேண்டியது அவஸ்யமாகையாலும் “ஹி” “தாந்” என்று பிரித்து முற்கூறியபடி பொருள் கொள்வதே பொருந்தும். (மயவ) “ஆராதிப்பது தேவதாந்தர்யாமியான உண்னையே என்றும், பூலனளிப்பதும் நீயே என்றும் அறியாதவர்களுக்கு நீ பூலனளிப்பது எப்படிப்பொருந்தும்?” என்னும் ஐயத்தை ஏவகாரத்தாலே நீக்குகிருன். இவ்வாராதகன் இந்திரன் முதலிய அந்த தேவதைகளை ஆராதிக்கும்போது, ஆராதிக்கப்படும் அவர்கள் எனது ஸரீரங்களென்றும், ஆகையால் அவர்களை ஆராதிப்பது எனது அர்ச்சனமே என்றும் அறியாவிடினும், அது உண்மையில் எனது ஆராதனமாகையாலே, அவன் விரும்பும் அவ்வப் பூலன்களை நான் அளிக்கக் குறையில்லை என்று கருத்து. எப்படியாயினும், பூந்தகமான (ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிவைக்கும்) பூலன்களைக் கொடுத்து, பரமகாருணிகனு எம்பெருமான் இவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தச் செய்யலாமோ? எனில்: அவர்கள் விரும்பும் இப்பூலன்களை அளிக்காவிடில் அவர்களுக்கு ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கும் ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸமும் அழிந்து நாஸ்திகர்களாகிவிடுவார்களாகையாலே. அப்படியாகாமல், மேல் ஜன்மங்களில் படிப்படியாக முன்னேறித் தன்னை அடைவதற்காக இந்த ஜன்மங்களில் அந்த தேவதைகள் மூலம் அப் பூலன்களை அளிப்பது தவறல்ல. இவ்வர்த்தத்தையே நம்மாழ்வார்

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम्।

देवान् देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि॥ २३॥

23. அந்தவத்து பூலம் தேஷாம் தத்பூவத்யல்பமேதூஸாம்।

தேவாந் தேவயஜோ யாந்தி மத்பூக்தா யாந்தி மாமபி॥

அல்பமேதூஸாம் தேஷாம்—புல்லறிவாளர்களான அவர்களுக்கு, தத் பூலம் — அவ்வாராதூனபூலன், அந்தவத்து — (அல்பமாகவும்) முடிவுடையதாகவும் ஆகிறது; (ஏனெனில்:) தேவயஜ: — தேவர்களை ஆராதிப்பவர்கள், தேவாந் — தேவர்களை, யாந்தி — அடைகின்றனர்; மத்பூக்தா: அபி—என்னுடைய புக்தர்களும், மாம் — என்னை, யாந்தி—அடைகின்றனர்.

23. அற்ப மதியான வவர்க்கங் கமைபலந்தா

னிற்பதில தாக நிகழுமே—கற்பமரர்

பின்சேர்ந்தா ரங்கவரைப் பெற்ற ரவரெனையே

யின்சேர்ந்தா ரும்பெறுவ ரிங்கு.

“ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து மற்றோர் தெய்வம்

பாடியோடிப் பணிந்து பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்

கூடிவானவர் ஏத்தநின்ற திருக்குருகரதனுள்

ஆடுபுட்கொடி ஆதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே”

[திருவாய் 4-10-7]

என்று அருளிச்செய்தார். “காமைஸ் தைஸ்தை:” என்று தொடங்கி, இந்த ஸ்லோகமீரகவுள்ள மூன்று ஸ்லோகங்களின் அர்த்தத்தை

“அவரவர் தமதமது அறிவறி வகைவகை

அவரவர் இறையவர் எனஅடி அடைவர்கள்

அவரவர் இறையவர் குறைவிலர்; இறையவர்

அவரவர் விதிவழி அடையரின் றனரே”

[திருவாய் 1-1-5]

என்று ஒரு பாசுரத்தில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

॥ பா ॥ तेषामल्पमेधसाम् — अल्पबुद्धीनामिन्द्रादिमात्रयाजिनां
तदाराधनफलमल्पम्, अन्तवच्च भवति । कुतः ? देवान् देवयजो

அற்பமதியான அவர்க்கு — புல்லறிவாளரான அவர்களுக்கு, அங்கு அமை — தேவர்களிடம் கிடைக்கும், பலம் தான்—பயனானது, நிற்பதிலது ஆக நிகழுமே—நிலை நில்லாததாகவே ஆகிறது. (ஏனெனில்) கற்ப அமரர் — கற்பகாலத்திற்குட்பட்ட வாழ்வையுடைய தேவர்களை, பின்சேர்ந்தார் — ஆராதிப்பவர்கள், அங்கு — (நிலைநில்லாத) அமரருலகில், அவரை பெற்றார்—அவ்வமரரையே அடைவர்; இங்கு—இவ்வுலகில். எனையே இன் சேர்ந்தாரும்—என்னிடமே இனிதாக ஈடுபட்டவர்களும், (எனையே) பெறுவர்—என்னையே அடைவர்.

23. உனது அருளாலேயே தேவதாந்தரபுக்தர்களும் பூலனடைகிறார்கள் எனில்: அவர்களுக்கும், உனது புக்தர்களுக்கும் வாசியில்லையோ? என்ன, நெடுவாசி உண்டு என்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தில். (அல்பமேதூஸாம் தேஷாம்) அல்பர்களான தேவதைகளிடமும், அவர்களளிக்கும் அற்பபூலன்களிலும் புத்தூதியைச் செலுத்திய அவர்களுக்கு. அன்றிக்கே, ஸாஸ்த்ரங்களில் அல்பமே அறிகையால் புல்லறிவாளர்களான அவர்களுக்கு என்றுமாம். எல்லாதேவர்களுக்கும் (ஏன் எல்லா உலகுக்குமே) அந்தர்யாமியாக நாராயணன் நிற்கிறான் என்னும் வேதூந்த ஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களாய், இந்திரன் முதலிய அவர்களைமாத்திரம் குறித்து யாக்யம் செய்பவர்களாகையாலே, இவர்களைப் புல்லறிவாளர்கள் என்கிறான். ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமேயில்லாத நாஸ்திகர்களை. மேலிரண்டு ஸ்லோகங்களிலும் 'அபூத்தூய:' 'மூட:' என்று அறிவேயில்லாதவர்களாகக் கூறப்போகிறான். இங்கு ஸாஸ்த்ரத்தையும், அதிற்சொல்லப்பட்ட தேவதைகளையும் மேலெழ அறிந்து, ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யமறியாதவர்களை 'அல்பமேதூஸ்ஸுகள்' (புல்லறிவாளர்கள்) என்கிறான். இனி அறிவாளிகள் யாரெனில்: பரமபுருஷனிலும் மிகத் தாழ்ந்த ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை ப்ராப்யமாக மயங்கியபோதிலும், அவற்றுக்குப் பூலப்ரத்யு ஸாதூனமாயிருப்பவன் ஸர்வதேவதாந்தர்யாமியான நாராயணனே என்று அறிபவர்கள் (முற்கூறியவர்களைக் காட்டிலும்) மேதூவான்கள் என்றும், நாராயணனே பரமப்ராப்யமாய், தன்னை அடைவிக்கப் பூலப்ரத்யு ஸாதூனமாயிருப்பவன் என்று

यान्ति—यत इन्द्रादीन् देवान् तद्याजिनो यान्ति। इन्द्रादयोऽपि हि परिच्छिन्नभोगाः परिमितकालवर्तिनश्च; ततस्तत्सायुज्यं प्राप्ताः तैस्सह

அறிந்தும், தமது முயற்சிகளைப் புலகரண ஸாதனமாக (ப்ராபக மாக) மயங்குகிற உபாஸகர்களான ஜ்ஞாநிகள் மேதூவத்தரர்கள் என்றும், அலனையே பரமப்ராப்யம், ப்ராபகம் முதலிய அனைத்துமாக அறிபவர்களான மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகள் மேதூவத்தமர்கள் என்றும் கண்டுகொள்வது. (தத் பூலம் அந்தவத் து) அப்படி இந்த்ராதிகளைமாத்நிரம் ஆராதீப்பதால் கிடைக்கும் பூலம் அற்ப மாகவும், நிலைநில்லாததாகவும் உள்ளது. 'அந்தவத்' என்றே சொல்லப்பட்டபோதிலும், 'து' காரம் சகாரப் பொருளதாய். அநுத்த ஸமுச்சாயகமாகையாலே, அல்பர்களான தேவதைகளிடமிருந்து கிடைக்கும் பூலம் அல்பமும் ஆகிறது என்று உணர்த்துகிறது. (தேஷாம் து) என்று கூட்டி, கடைசிப் பாத்யத்தில் சொல்லப்பட்ட பாகுவத்புத்தர்களைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டை 'து'காரம் காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம்; அப்போது 'அந்தவத்' என்னும் பதும் அர்த்தம் ஸித்தமான அல்பத்தவத்துக்கு உபலக்ஷணம். இவ்வண்ணமாகப் பூர்வார்த்தத்தை ஒரே வாக்யமாகக் கொண்டு பொருளுரைக்க இடமிருக்கையால், "தேஷாம் பூலம் அந்தவத்து" "அல்பமேதூஸாம் தத் பூவதி" என்று இரு வாக்யமாக்கிப் பொருளுரைப்பது பொருந்தாது. இப்படி இவர்கள் மற்ற தெய்வங்களிடமிருந்து அடையும் பூலம் அற்பமாகவும், நிலை நில்லாததாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? என்பதைக்காட்டுகிறது முன்னுவது பாத்யம்-(தேவாந் தேவையஜோ யாந்தி) துராராதயர்களாய், அல்பராய், அநித்யரான இந்திரன் முதலான தெய்வங்களைக் குறித்து அரும்பாடுபட்டு யஜ்ஞம் முதலான ப்ரவ்ருத்திகளைச் செய்பவர்கள். அந்த தெய்வங்களையன்றோ அடைகிறார்கள்; அதனால் அவர்கள் பெறும் பூலன் அற்பமாய், முடிவுடையதாய் உள்ளது என்றபடி. இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அளவுபட்ட பூாகுத்தையுடையவர்களாய், அளவுபட்ட காலமே வாழ்பவர்களாகையாலும், அவர்களை ஆராதீப்பவர்கள் அவர்களிடமிருந்து அதிபுபக்ஷமாகப் பெறக்கூடியது அவர்களோடு ஸமாநபூாகுராயிருக்கையாகிற அந்த தேவதாஸாயுஜ்யமேயாகையாலும், அந்தப் பூலம் அந்த தேவதைகளின் ஐஸ்வர்யத்தைப்போலே அல்பமாய், அவர்களது காலத்துக்கு மேற்படாததாகையாலே அஸ்திரமாயல்லது இருக்கமுடியாது என்று கருத்து. ஆக, தேவதாந்தரங்களிடமிருந்து ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பு

प्रच्यवन्ते । मद्भक्ता अपि तेषामेव कर्मणां मदाराधनरूपतां ज्ञात्वा
परिच्छिन्नफलसंज्ञं त्यक्त्वा मत्प्रीणनैकप्रयोजनाः मां प्राप्नुवन्ति; न च

மவன் அற்பபுத்தியுடையவன் என்றதாயிற்று. இப்படி இகழப் பட்ட இவர்களை “மருஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு” கர்சித் யததி ஸித்த்யே” (7-3) என்று எம் பெருமான் கொண்டாடுவது பெருந்தாதாகையால், அங்கு கொண்டாடப்பட்டவர்கள் எம்பெருமானிடமிருந்து மோக்ஷஸித்தியின் பொருட்டு ஸித்திபரயந்தம் யதனம் பண்ணுபவர்களே என்றும், ‘யததா மபி.....கர்ஸிம்மாம் வேத்தி’ என்று அவர்களில் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் எம்பெருமாளையே பரமப்ராப்யமாகக்கொண்டு, அவனை அடையும் பொருட்டுத் தன் முயற்சியைச் செய்பவன் என்றும், “தத்வதோ வேத்தி” என்று அவர்களில் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் தனக்காகத் தான் முயற்சி செய்வதினின்றும் கைவாங்கி, சாதகம்போல் நாதன்தனதருளே பார்த்திருக்கும் ஸித்தி தேஹாயநிஷ்டுப்ரபந்தன் என்றும் விளங்குகிறது. இனி, புல்லறி வாளர்கள் என்று முற்பாதியில் இகழப்பட்டவர்களுக்கு நேர் எதிர்த் தட்டாயிருப்பவர்களாய், பத்தொன்பதாவது ஸ்லோகத்தில் விவரிக் கப்பெற்றவர்களாய், பேரறிவாளர்களான இந்த மஹாத்மாக்கள் அடையும் பூலனைக் கடைசிப் பாதத்தில் காட்டுகிறான். (மத்புத்தா அபி மாம் யாந்தி) என்னிடம் ஈடுபாடுடைய மஹாத்மாக்கள் — முற்கூறிய புல்லறிவாளர்களைப்போலே அற்ப பூலனைக்குறித்துச் செயற்கரிய கர்மாநுஷ்டானம்செய்து அரும்பாடு படாமல், அக்கருமங்கள் எனக்கு ஆராதனமாயிருப்பவை என்று அறிந்து, அக்கருமங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட அற்பபூலன்களில் ஆசைவைக்காமல், அவற்றில் விலக்கவொண்ணாத நித்யநைமித்திக கர்மங்களை மாத்திரம் என் உகப்பையே கருதி பேராக்ருபமாகச் செய்பவர்களாய், அவற்றை மோக்ஷஸாதனமென்றும் நினையாத வர்களாய், என்னை எனது நிர்ஹேதுக்கிருபையாலேயே அடை கிறார்கள். பூர்த்துபேராக்ருத்தை விலைக்குறுப்பாக்குமாபோலே, பூத்தியை மோக்ஷஸாதனமாக்குவதும் ஸ்வரூபவிருத்தாமாகை யாலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜந பூத்திநிஷ்டுணை இவனே பூத்த ஸப்யுத்தத்திற்கு முக்யார்த்தம் என்று கருதி, “அஹம் ஸ்மராயி மத்புத்தம்” என்று வராஹசரமஸ்லோகத்திற்சொன்னதுபோலே “மத்புத்தா:” என்கிறான். “தேவயஜ:” என்று, தேவர்களைக் குறித்து யஜ்ஞாதிசனைச் செய்து அரும்பாடுபடுபவர்கள் என்று

पुनर्निवर्तन्ते । * मासुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते (८. १६)
इति हि वक्ष्यते ॥ २३ ॥

அவர்களை வர்ணித்து, “மத்புத்தா;” என்று இவர்களை, என்னிடம் ஈடுபாட்டில் தலைமைபெற்றவர்கள் என்று வர்ணிப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. “சதுர்விதா பூஜந்தே” என்று இதர புருஷார்த்தங்களை விரும்புவவர்களையும் உபாஸக ஜ்ஞாநியையும் புக்தர்களாகச் சொன்னா னுமினும், ஐஸ்வர்யார்த்திகள் இவனை உடனே அடைவதில்லையாகையாலும், கைவல்யார்த்திகள் இவனை அடைவதேயில்லையாகையாலும், அல்பபுருஷார்த்தங்களை விரும்புகையாகிற குறை அவ்விருவரிடமும் உள்ளதாகையாலும், மோக்ஷத்திலும் தன் ஆநந்தத்தை விரும்புகையாகிற குறை உபாஸக ஜ்ஞானியிடமும் உள்ளதாகையாலும், இங்கு “மத்புத்தா;” என்றது, மோக்ஷத்திலும் அவனது ஆனந்தத்தையே விரும்பும் பேரறிவாளர்களாய், குற்றமற்றவர்களாய், தலைசிறந்த வர்களான புக்தர்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம் என்பதை “மத்ப்ரீணநைக ப்ரயோஜநா:” என்னும் பதத்தாலே பூரஷ்யகாரர் காட்டியருளினார். “நிஜ கர்மாநி புக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:; உபாயதாம் பரீத்யஜ்ய” [கீ-ஸம் 31] [தான் அவர்யம் செய்யவேண்டிய கர்மம் தொடக்கமாக, புக்தியிருக்க, ப்ரீதியிலேயே செய்விக்கப்பட்டு, அவற்றில் உபாயத்துவபூத்தியை வாஸனையோடுவிட்டுச் செய்யக்கடவன்.] “கதாஹம் ப்ரஹ்ஷயிஷ்யாமி” [எப்போது நான் உன்னை உகப்பிக்கக்கடவன்?] [ஸ்தோ-ர 46] என்றாரன்றோ ஆளவந்தாரும். இவர்கள் இப்படி அருளிச்செய்கைக்கு அடி — “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே” [திருவாய் 2-9-4] என்று நம்மாழ்வாரும், “உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” [திருப்பாவை 29] என்று ஆண்டாரும் அருளிச்செய்கை. (மாம் யாந்தி) இனிமை உபேயமாகையாலே, ப்ரீதிவிரிஷ்டமான எனது ஸ்வரூபமே இவர்களுக்கு ப்ராப்யமாகையாலும், அதையும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகிற ஆயாஸமில்லாமல் பெறுகையாலும், இவர்களே மற்ற எல்லா அதிக்காரிகளைக் காட்டிலும் தலைசிறந்த பூலனைப் பெறுகிறார்கள் என்று கருத்து. “பேகாகுமாத்ர ஸாம்யலிங்குாச்ச” [4-4-17] என்று ஸூத்ரத்திலும், “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” [முண்ட 3-1-3] என்று ஸ்ருதியிலும், “மம ஸாதூர்ம்ய மாகுதா:” [கீதை 14-2] என்று கீதையிலும் சொல்லப்பட்டபடி, உபாஸகன் பல ஜன்மங்கள் அரும்பாடுபட்டுப் பெறும் பூலனை இவன் ஆயாஸமில்லாமல் ஸ்வ ரூபப்ராப்தமான பரார்த்தப்ப்ரதிபத்திமாத்ரத்தாலே பெறுகிறுனன்றோ.

॥மா॥ இதரே तु सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मम मनुष्यादिष्ववतार-
मप्यकिञ्चित्करं कुर्वन्तीत्याह—

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धयः।

परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम्॥ २४॥

24. அவ்யக்தம் வ்யக்திமாபந்நம் மந்யந்தே மாமபுத்ஃதய:।
பரம் பூாவமஜாநந்தோ மமாவ்யயமநுத்தமம்॥

அபுத்ஃதய:—அறிவு கெட்டவர்களான பெரும்பாலான ஜீவர்கள், அவ்யயம்—குறைவற்றதாய், அநுத்தமம்—ஒப்பில்லாதபடி உயர்ந்திருப்பதான, மம பரம் பூாவம்—எனது மேலான நிலையை, அஜாநந்த:—அறியாதவர்களாய், மாம்—என்னை, அவ்யக்தம்—இதுவரையில் இப்படி இல்லாதவனாய், வ்யக்திம் ஆபந்நம்—(இப்போது சில புண்யகர்மங்களாலே) இப்படிப் பிறந்திருப்பவனாக, மந்யந்தே—எண்ணுகிறார்கள்.

24. ஒன்றோர் குறையற் றுயர்ந்த வென்றன்மை
நின்றோ ரறியார் நிகழ்ந்தென்னை—யின்றோர்பால்.
வந்தியல்வான் முன்றெரியா னென்றே மதித்துயிர்போற்
புந்தியிலா ரோர்ந்தார் புணர்ந்து.

இப்படி ஆயாஸமில்லாமல் பெறுவதாகில் அப்பூலம் வைதீகபுத்ர விஷயத்திற்போலே அழிவுள்ளதாயிருக்குமோ? எனில்: கிடைத்தற்கரிய மஹாத்மாவான இவனை அரும்பாடுபட்டுப் பெற்றதின் பரமபுருஷன் இவனை ஒருகாலும் மறுபடி ஸம்ஸாரத்திற்கு அனுப்பமாட்டானாகையால், “அளவ்ருத்தி: ஸப்ததூத் அளவ்ருத்தி: ஸப்ததூத்” [புரஹ்ம ஸூத்ரம் 4-4-22] “ந ச புநராவர்த்ததே” [சூந்8-15-1] “ஸர்க் கேஃபி னோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச” [கீதை 14-2] என்கிற புநராவ்ருத்தியின்மையாகிற பூலன் இவனுக்கும் உண்டு. இவனுக்குள்ள பரார்த்து ப்ரதிபத்தி சிறுகுழந்தைகளான வைதீகபுத்ரர்களுக்கு இல்லாமையாலே, இவனுக்கு அவர்கள் த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டார்கள். “தேவ்யஜ:” “மத்புக்தா:” “யாந்தி மாமபி” என்னும் பதங்க ளின் ஸ்வாரஸ்யத்தை உணராமையாலே நர்ராயணர்யர் என்னும் இதர மதஸ்தர், இவனிடம் இதர பூலன்களை விரும்புவர்களும் இங்கு புக்த ஸப்ததூத்தாலே குறிக்கப்படுபவர்கள் என்று கொண்டு, அவர்களும் காலக்ரமத்தில் இவனை அடைவதாகப் பொருள்கொண்டார். 23.

॥ भा ॥ सर्वैः कर्मभिराराधयोऽहं सर्वेश्वरो वाङ्मनसापरिच्छेद्य-
स्वरूपस्वभावः परमकारुण्यादाश्रितवार्सस्य्याच्च सर्वसमाश्रयणीयत्वाय

புத்தியிலார்—அறிவு கெட்டவர்களான பெரும்பாலான ஜீவர்கள், ஒன்று ஓர் குறை அற்று—ஒரு விதத்தாலும் ஒரு குறையும் இல்லாமல், உயர்ந்து உயர்ந்த—ஒப்பில்லாத படி உயர்ந்திருப்பதான, என் தன்மை—எனது மேலான நிலையை, நின்று ஓர் அறியார்—நிலைநின்று ஒருபடியும் அறியமாட்டாதவர்களாய், நிகழ்ந்த என்னை—நிகழ்காலத்தில் விளங்காநிற்கும் என்னை, முன் தெரியான்—இதுவரையில் இப்படி இல்லாதவனாய், இன்று—இப்போது, ஓர்பால்—(புண்யகர்மமாகிற) ஒரு காரணத்தாலே, வந்து—சிறப்போடு வந்து, இயல்வான் — பிறந்திருப்பவன், என்றே மதித்து — என்றே நினைத்து, உயிர்போல் புந் தி யி ல் புணர்ந்து ஓர்ந்தார்—மற்ற ஜீவர்களைப்போலே தங்கள் நெஞ்சில் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்.

24. ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளல்லாத புல்லறிவாளராயினும். ஸாஸ்த்ர விஸ்வாஸமிருக்கையாலே ஜந்மாந்தரத்தில் படிப்படியாக ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளாக்கவல்ல முற்கூறிய தேவதாந்தரபுக்தர்களும் சிறுபான்மையினர் என்னும்படி — இவர்களிலும் கீழ்ப்பட்டவர்களாய், ஸாஸ்த்ர விஸ்வாஸமின்மையாலே, ‘அனைவரும் ஆஸ்ரயிப்பதற்காக ஸர்வேஸ்வரன் மனிதனாய் அவதரித்திருக்கிறான்’ என்று ஸாஸ்த்ரங்கொண்டு உணரமாட்டாமல், ப்ரத்யக்ஷமான எனது ரூபசேஷிதங்களாலும் தேவர் தலைவன் என்று அறுதியிடமாட்டாமல் இருக்கையால் என்னாலும் முன்னேற்றவே முடியாதபடி உலகில் பெரும்பாலோர் அறிவுகெட்டுக்கிடக்கிறார்களே என்று வருந்துகிறான் இரண்டு ஸ்லோகங்களில். (அபுத்ஸ்த்யாய:) அறிவுகெட்டவர்கள். அறிவில்லாமலிருப்பதோடன்றியில் அறிவில்லையே எனக்குறைபடவுமறியாதவர்கள். அடுத்த ஸ்லோகத்தில் “லோக:” “ஸர்வஸ்ய” என்று இவர்களை எடுக்கையாலே, உலகில் பெரும்பான்மையினர் இப்படி அறிவுகெட்டுக்கிடக்கிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. சென்ற ஸ்லோகத்தில் புல்லறிவாளர்களான தேவதாந்தர புக்தர்களாகக் கூறப்பட்டவர்கள் லக்ஷக்கணக்கானவர்கள் என்றால் பகுத்தறிவேயில்லாத இவர்கள் கோடிக்கணக்கானவர்கள் என்று கருத்து. இவர்களை இப்படி நிந்திப்ப

अज्ञहृत्स्वभाव एव वसुदेवसुनुरवतीर्ण इति समैवं परं भावमव्ययमनुत्तम-

பதற்குக் கருத்து என்ன? எனில், பரமகாருணிகனுள் கண்ணன் இவர் களுங்கூட ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸம் பெற்றுத் தன்னை அறியவேண்டும் என்னும் கருத்தாலேயே, உலகமெல்லாம் கொண்டாடும் கீழையை அருளி, அதில் நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்து, இந்த நெறிகளில் ஒன்றையும் அறியவில்லையே, அறியவில்லை என்னும் இழவும் இல் லையே என்று இவர்களை நிந்தித்திருன். “ஓ! ஓ! உலகினதில்வே” (திருவாசிரியம் 6) என்னும் பாசுரத்திலே சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தேவதாந்தர புக்தர்களை ‘உலகு’ என்று பெரும் பாலோராக எடுத்து, “அல்பமேதூஸ்ஸுக்கள்” என்று சென்ற ஸ்லோ கத்தில் அருளியதை அடியொற்றி “படைத்து இடந்து உண்டு உமிழ்ந்து அளந்து தோந்து உலகளிக்கும் முதற்பெரும் கடவுள் நிற்ப, புடைப்பல தானறி தெய்வம் பேணுதல், தனது புல்லறிவு ஆண்மை பொருந்தக் காட்டி” என்று அவர்களைப்புல்லறிவாளர்கள் என்று நிந்தித்ததும், “அறிவினால் குறைவில்லா அகஸ்ருாலத்தவரறிய நெறி எல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி” [திருவாய் 4-8-6] என்னும் பாசுரத்திலே—இந்த ஸ்லோகத்தில் “அபுத்தூய:” என்று கூறப்பட்டவர்களை அறியவில்லையே என்று குறைவுபடவும் அறியாதபடி அறிவு கெட்டவர்களாக எடுத்து, “அகஸ்ருாலத்தவர்” என்பதன் மூலம் முற்கூறியவர்களைக்காட்டிலும் மிகப்பெரும்பான்மை யினர் இவர்களே என உணர்த்தி, இவர்களும் தன்னை அறிய வேண்டும் என்னும் பரமகருணையாலேயே கீழையில் கண்ணன் தன்னை அடைவதற்கான எல்லா நெறிகளையும் எடுத்துரைத்தான் என்று அருளியதும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இப்படி அறி வில்லாமலிருப்பதனால், இவர்களுக்கு விளையும் அநர்த்தத்தைப் பிற்பாதியாலும், முற்பகுதியாலும் கூறுகிறான்,— (பரம் பூாவம்... அநுத்தமம்) எல்லையற்ற பரத்வஸௌஸ்ப்யங்களை உடையவனாயிருக் கும் எனது மேலான நிலையை அறிவதில்லை இவர்கள் என்று கருத்து. (மம) வஸுதேவனுக்குப் பின்னையாய், பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்களின் எல்லையைக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிற என்னுடைய. (மம அவ்யயம் அநுத்தமம் பரம் பூாவம்) எல்லையற்ற இப்பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்கள் என்றும் அழிவற்றவையாயினும் எனது பரத்வநிலையிலே ஸௌஸ்ப்யம் ப்ரகாஸிப்பதில்லை. அவதார நிலையான இப்போதே இரண்டும் ப்ரகாஸிக்கின்றன என்று கருத்து. (அநுத்தமம் அவ்யயம் பரம் பூாவம் அஜாநந்த:) தனக்கு மேலில்லாததும் அழிவற்றதுமான பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்களின் எல்லை

मजानन्तः प्राकृतराजसुसमान ईतःपूर्वमनभिव्यक्तमिदानीं कर्म-

நி லை யை அறியாதவர்களாய்; எல்லாக் கர்மங்களாலும், ஆராதிக்கப்படும் ஸர்வேஸ்வரனுள் நான் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எல்லைகாணமுடியாத தன்மைகளை உடையவன் என்று எனது எல்லை யற்ற பரவத்தையும் (மேன்மையையும்) அறிவதில்லை; பரம கருணையாலும், என் குழந்தைகளான சேதனரிடம் வாத்ஸல்யத் யத்தாலும், எல்லோருமே என்னை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தாலே முற்கூறிய மேன்மையையும் விடாமலே வஸு தேவனின் பிள்ளையாக அவதரித்திருக்கிற எனது எல்லையற்ற ஸௌலப்யத்தையும் (நீர்மையையும்) அறிவதில்லை என்று கருத்து. இப்படி அறியாததற்குக் காரணம் — இவ்விருந்தருமாளுலத்திலே, அஞ்ஞானமாகிற இருளைப்போக்கி ஸத்தையும், அஸத்தையும் (1. உள்ளதையும், இல்லாததையும்; 2. நல்லதையும், தீயதையும்) பகுத்தறிய உதவும் ஸாஸ்த்ரமாகிற கைவிளக்கைத் துணைகொள் ளாமையே என்பது வெளிப்படை. “ஹர்த்தும் தம; ஸத,ஸதீ ச விவேக்துமீஸ: மாஸம் ப்ரதீபயிவ காருணிகோ துத்தாதி” [ர-ஸ்த 2-1] [(அஞ்ஞான) இருளைப் போக்குவதற்கும், ஸத்தையும், அஸத்தையும் பகுத்தறிவதற்கும் உறுப்பாக ஸாஸ்த்ரத்தை ஸர்வேஸ்வரன் கை விளைக்கைப்போலே காட்டித் தருகிறான்.] என்றாரன்றோ பூட்டர். இப்படி அறியாமையாகிற அஜ்ஞானம் மாத்திரமன்று, அந்யதூர ஜ்ஞான விபரீத ஜ்ஞானங்களும் இவர்களுக்கு உள்ளன என்று ஸ்லோகத்தின் முற்பகுதியாலே காட்டுகிறான், — (மாம் அவ்யக்தம் வ்யக்திமாபந்நம் மந்யந்தே) மற்ற ப்ராக்குதரான ராஜகுமாரர்களைப் போல, முற்பிறவிகளில் இப்படிப் பிறவாதவனும், இப்போது புண்யவிசேஷத்தாலே இப்படிப் பிறந்திருப்பவனாக என்னையும் எண்ணுகிறார்கள். ஸாஸ்த்ர விஸ்வாஸமில்லாவிடிலும், ‘இப்போது சிறந்த குலத்தில் சிறப்புடன் பிறந்திருப்பவர்கள் முற்பிறவிகளிலும் இப்படியே பிறந்திருப்பார்கள்’ என்னும் நியமமில்லை; முற்பிறவிகளில் மிகவும் புண்ணியம் பண்ணியதாலேயே இப்பிறவியில் இப்படிப் பிறந்திருக்கிறார்கள்’ என்னும் பொதுஜன நம்பிக்கையைப் பின்பற்றி, நானும் அப்படிப் பூர்வஜன்ம புண்யத்தாலே வஸுதேவனின் பிள்ளையாய், சிறப்புற்றுப் பிறந்திருப்பவன் என்று எண்ணுகிறார்கள் என்று கருத்து. மூல ப்ரக்ருதியாகிற அவ்யக்தம், அதன் கார்ய மாகிற வ்யக்தம் முதலானவை இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தமாட்டா வாகையால், ‘அவ்யக்தம்’ ‘வ்யக்திமாபந்நம்’ என்று அவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது ஒட்டாது; முற்கூறியபடியே பொருள்

वशाज्जन्मविशेषं प्राप्य व्यक्तिमापन्नम्—प्राप्तं मामबुद्धयो मन्यन्ते;
अतो मां नाश्रयन्ते; न कर्मभिराराधयन्ति च॥ २४॥

॥ भा ॥ कुत एवं न प्रकाश्यत इत्याह—

नाहं प्रकाशस्सर्वस्य योगमायासमावृतः।

मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम्॥ २५॥

25. நானும் ப்ரகாஸ: ஸர்வஸ்ய யோக்யமாயாஸமாஹ்ருத:।
மூடோடயம் நா஽பிஜானாதி லோகோ மாமஜமவ்யயம்॥

25. என்பிறவி யோகமெனு மிம்மாயை யான்மறைந்தே
யன்பிலர்கள் யார்க்கு மறிவரியேன்—என்பதன
லென்னை யியல்பிறப்பற் றேதுங் குறைவிலனா
வுன்னலுற வோரா துலகு.

கொள்ளவேண்டும். 'அஜாநந்த: ' என்று பிற்பாதியில் ஜ்ஞாநா பூாவமாகிற அஜ்ஞாநம் சொல்லிற்று; 'மந்யந்தே' என்று முற் பாதியில் ஸ்வரூப ஸ்வபூாவங்களை உள்ளபடி உணராமையாகிற அந்யதூ ஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுகிறது. முன் நாலு ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டவர்கள் சிறிது ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாந முடையவர்களாகையாலே, மற்ற தேவர்களைப்போலே என்னை ஒரு தேவனாகவாவது நினைப்பார்கள்; இவர்கள் அடியோடு ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களாகையாலே என்னை அடியோடு அறிவதில்லை என்று 'அல்பமேதஸாம்' [23] 'அபுத்தய:' [24] எனும் பதங்களுக்குக் கருத்து. இப்படி அடியோடு அறிவில்லாமை யாலே, முற்கூறப்பட்டவர்களைப்போலே தேவதாந்தரங்களை இடை யிட்டும் என்னை ஆஸ்ரயிப்பதில்லை; 'தம் தம் நியமம்' என்று சொல்லப்பட்ட, அந்த தேவதைகளை உகப்பிக்கும் கர்மங்களாலும் என்னை ஆராதிப்பதில்லை; இவர்களை என்னை நேரே ஆஸ்ரயித்து, ஆராதிக்கும் ஸாஸ்த்ராதிகாரிகளாக்குவது எனக்கே மிகக்கடிநமாயுள்ளது, அதனாலேயே துஷ்டப்பிள்ளையைத் திட்டித்திருத்தப்பார்க்கும் பிதாவைப்போலே 'அபுத்தய:' என்று திட்டித்திருத்தப்பார்க்கிறேன். முடியாவிடில் துண்டித்துத் திருத்தப்பார்க்கும் பிதாவைப் போலே பல ஜன்மங்களில் இவர்களைப் பாபபூலனை அனுபவிக்கச் செய்து திருத்தப் பார்க்கிறேன் என்பது ஸ்லோகத்திலிருந்து தேறிய பொருள்.

॥ भा ॥ क्षेत्रज्ञासाधारणमनुष्यत्वादिसंस्थानयोगाख्यमायया समा-
वृत्तोऽहं न सर्वस्य प्रकाशः । मयि मनुष्यत्वादिसंस्थानदर्शनमात्रेण

யோக்யமாயா ஸமாவ்ருத: அஹம்—மனிதவுருக்கொண்டிருக்கையாகிற மாயையாலே மறைக்கப்பட்ட நான், ஸர்வஸ்ய—உலகில் பெரும்பான்மையினர்க்கு, ந ப்ரகாஸ:—(பரமாத்மாவாகப்) பிரகாஸிப்பதில்லை; மூட: அயம் லோக:—அறிவற்றவரான இவ்வுலகினர், மாம்—என்னை, அஹம்—(கர்மம் காரணமான) பிறப்பற்ற காரணப்பொருளாகவும், அவ்யயம்—குறையெதுவுமற்ற ஸர்வேஸ்வரனாகவும், ந அபிஜ்ஞாநாதி—ஆராய்ந்து அறிவதில்லை.

என் பிறவி யோகம் எனும் இம்மாயையால் மறைந்தே—மனிதப் பிறவியில் பிறந்திருக்கையாகிற எனது இந்த மாயையினால் மறைக்கப்பட்டு, அன்பிலர்கள் யார்க்கும்—அன்பில்லாதவர்கள் எவர்க்கும், அறிவரியேன்—(நான்) அறிய அரியவன்; என்பதனால்—இக்காரணத்தால், உலகு—இவ்வுலகமானது, என்னை—என்னை, இயல் பிறப்பு அற்று—கர்மவஸ்த்தாலுண்டான எப்பிறப்பும்ற்றவனாய், ஏதும் குறைவு இலா—எக்குறைவுமில்லாதவனாக, உன்னலுற ஓராது—ஆராய்ந்து அறியாது.

25. தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடைய நீ, உனது குழந்தைகளான சேதனரை உன்னை ஆஸ்ரயிக்கச் செய்வதற்காகவே இவர்கள் கண்காண அவதரித்திருக்கும்போது, இவர்கள் உன்னை அறியத் தடையென்ன? ஏன் உன் விருப்பம் நிறைவேறுவதில்லை? என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறது இந்த ஸ்லோகம். (யோக்யமாயா ஸமாவ்ருத: அஹம்) ஜீவர்களுக்கே உரிய மனிதப்பிறவியில் பிறந்து, அவர்களுடையதைப் போன்ற உருக்கொண்டிருக்கையாகிற மாயா யோக்யத்தாலே சூழப்பட்டிருக்கும் நான். “யோக்யமாயா” என்று யோக்யநித்யரையாகிற கள்ளநித்திரையில் ப்ரஸித்தி உண்டாயினும், அது இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே யோக்யமாகிற மாயை என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். “ஸம்பூவாமாயாம் மாயயா” [4-6] “மம மாயா” [7-14] “மாயயா஽பஹ்ருதஜ்ஞாநா:” [7-15] முதலானவிடங்களில் விசித்ரஸ்ருஷ்டியைச் செய்வது எப் பொருளாயினும், அது மாயாஸப்த்யுத்தினால் குறிக்கப்படலாம் என்று காட்டப்பட்டது. “மம மாயா” என்னுமிடத்திற்போலே முக்

मूढोऽयं लोको मामतिवाञ्छिन्द्रकर्माणमतिस्वर्गाग्नितेजसमुपलभ्यमानमपि

குணமயமான ப்ரக்ருதியை இங்கு மாயாஸப்தூர்த்துமாகக் கொள்ளப்பார்த்தால், அதனால் மறைக்கப்பட்டிருக்கை பரவாஸு தேவநிலைக்கும், அவதார வாஸுதேவ நிலைக்கும் ஸமாநமாகையால், அவதாரநிலை மறைக்கப்படுவதற்குரிய காரணத்தையே சொல்ல வேண்டிய இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. “ஆத்மமாயயா” [4-6] என்றவிடத்தில் மாயை எனப்பட்ட ஸங்கல்பமும் எல்லா நிலைக்கும் பொதுவானதாகையால், முற்கூறிய காரணத்தாலேயே அதையும் மாயாஸப்தூர்த்துமாக இங்கு கொள்ளமுடியாது. யோக்யஸப்தூழும் ப்ரகரணவிருத்தூமாகையாலே கர்மயோக்யம் முதலானவற்றைக் குறிக்கமுடியாது; ஆகையால், ‘சேர்த்தி’ என்னும் ப்ரஸித்தூமான பொருளையே குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆக, ஸமா வ்ருதனாகச் சொல்லப்படும் கண்ணனுக்கு ஆஸ்சர்ய ஸ்ருஷ்டிகரமான ஏதோவொன்றின் சேர்த்தியே இங்கு சொல்லப்படவேண்டும் என்று தேறியவளவில், இதிஹாஸ புராணங்களிலும், இந்த கீதையிலும் தெளிவாக விளங்கும் ஆஸ்சர்யமான வேஷம், சொல், செயல் முதலானவற்றோடு கூடிய மனிதவுருவின் சேர்த்தியே இங்கு ‘யோக்யமாகிற மாயை’ என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். இந்த மனிதவுருவானது இந்த்ரஜாலம் போன்று பொய்யானதாகையால் மாயை எனப்படுகிறது என்று அத்துவைதிகள் கூறுவதும் பொருந்தாது என்பது நாலாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலேயே விளிவாக நிரூபிக்கப்பட்டதும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (ஸர்வஸ்ய ந ப்ரகாஸ:) உலகில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு நான் பரத்வமுடையவனாக அடியோடு பிரகாஸிப்பதில்லை. இருபதாவது ஸ்லோகம் தொடங்கி நாலு ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட புல்லறிவாளர்களுக்கு ஒரு சிறிது பிரகாஸிக்கையாலும், ஐஸ்வர்யார்த்திகள் முதலானார்க்கு மேன்மேலே ப்ரகாஸிக்கையாலும், அவர்களையொழிந்த பெரும்பாலான ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமற்ற ஜனங்களே இங்கு ஸர்வஸப்தூத்தால் சொல்லப்படுகிறார்கள். இது உன் குற்றமாய், உன்னிடம் ப்ரகாஸமில்லாமையாலே ப்ரகாஸிப்பதில்லையோ? எனில், என்னிடம் ப்ரகாஸமில்லாமையாகிற குற்றமில்லை; அவர்களிடமுள்ள அறிவினமையாகிற குற்றத்தாலேயே நான் ப்ரகாஸிப்பதில்லை என்று காட்டுகிறீர்கள் ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே.—(மூடூ: அயம் லோக:) அறிவினியாய், அறிவில்லையே என்னும் இழவுமில்லாமலிருக்கும் இவ்வுலகினர். இவர்களுையே “அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவர்” [திருவாய் 4-8-6] என்றார் நம்மாழ்வார். (மூடூ:) எனது மனிதவுருவையே கண்டு மயங்கி நிற்கிறார்கள் என்று கருத்து. (மாம் நாபிஜநாதி) என்னை ஆராய்ந்து அறிவதில்லை; ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே

अजमव्ययं निखिलजगदेककारणं सर्वेश्वरं मां सर्वसमाश्रयणीयत्वाय
मनुष्यत्वसंस्थानमास्थितं नाभिजानाति॥ २५॥

ஸாஸ்த்ரங்கொண்டுதான் அறியவில்லையெனில், ப்ரத்யக்ஷமாக என்னைப்பார்த்தாவது ஆராய்ந்து அறியலாமே, அதுவுமில்லை என்கிறான். (நாபிஜாநாதி) அடியோடு அறிவதில்லை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இருபதாவது ஸ்லோகம் தொடங்கி நாலு ஸ்லோகங்களால் கூறப்பட்ட புல்லறிவாளர்கள் ஒரு சிறிதாவது அறிகிறார்கள்; இவர்கள் அடியோடு அறிவதில்லை என்று கருத்து. உனது ஸௌலப்யத்தை இவர்கள் அறிகிறார்களே எனில், பரத்வத்தை அடியோடு அறியவில்லையே; ஸௌலப்யமாத்ரத்தை அறிந்தது என்னைக் கைவிடவன்றோ காரணமாயிற்று என்கிறான். (அஜம் அவ்யயம் நாபிஜாநாதி) இவர்களுக்கு எளியனுவதற்காக என் விருப்பத்தாலே பிறந்திருக்கிறேனியும், கர்ம வரப்பட்ட பிறப்பு எனக்குக் கிடையாது என்று அறிவதில்லை; பரத்வத்தை முழுவதும் மறைத்துக் கொள்ளுமையாலே, “அதிவாய்விந்த்ர கர்மானம் அதிஸூர்யாக்நிதேஜஸம்” [வாயு இந்திரன் முதலான தேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த செயல்களைச் செய்வனும், ஸூர்யன் அக்ஷுனி முதலானாரைக் காட்டிலும் சிறந்த தேஜஸ்ஸை உடையவனுமான இவனை] என்று அறிவுடையார் பேசும்படி ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் என்னுடைய பெருமையைக்கண்டு, நானே உலகனைத்துக்கும் ஒரே காரணனான ஸர்வேஸ்வரனென்றும், அனைவரும் என்னை ஆஸ்ரயிப்பதற்காக மனிதவுருக்கொண்டிருப்பவன் என்றும் அறிவதில்லை. (நாபிஜாநாதி) எனது பரவாஸுதேவ நிலையை இவ்வுலகிலுள்ள அனைவருமே ப்ரத்யக்ஷமாக அறிவதில்லை; அது நியாயம்; இவர்களோவெனில், மனிதனாய் அவதரித்தவிடத்திலும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் எனது (மநுஷ்யத்வே) பரத்வத்தையும் அறிவதில்லை. (அஜம் நாபிஜாநாதி) இச்செய்யால் ஏற்படும் பிறப்பு உண்டாகையால், கர்மம் காரணமாக உண்டாகும் பிறப்பற்றவன் என்று அறிவதில்லை என்று கொள்ள வேண்டும். (அவ்யயம் நாபிஜாநாதி) ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வபூவத்தாலும் விகாரமற்ற ஸர்வேஸ்வரனாக அறிவதில்லை. (அஜமவ்யயம்) “அஜோ஽பி ஸந் அவ்யயாத்மா” [கீதை 4-6] என்னுமிடத்தில் சொல்லப்பட்டபடி அவதார நிலையிலும் (கர்மம் காரணமாகப்) பிறப்பற்றவனாகவும், குறைவற்றவனாகவுமிருக்கிறேன் என்பதையும் அறிவதில்லை என்றுமாம். இப்படி எனது மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை அறியாமையாலே, இவர்கள் என்னைக் கர்மவஸத்தால் பிறந்த ஜீவர்களில் ஒருவனாகவும், அதனால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் முதலான குறைவுகளை உடையவனாகவுமே எண்ணி ஸ்வரூப நாஸத்தை அடைகிறார்கள் என்று கருத்து.

वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ।

भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥ २६ ॥

26. வேத்யாஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுந ।

புவிஷ்யாணி ச பூதாநி மாம் து வேத ந கஸ்சந ॥

அர்ஜுந—அர்ஜுனா! ஸமதீதாநி—இறந்தகாலத்தவரும், வர்த்தமாநாநி—நிகழ்காலத்தவரும், புவிஷ்யாணி ச—வருங்காலத்தவருமான, பூதாநி—எல்லா பூதத்த ஜீவர்களையும், அஹம்—நான், வேத—அறிவேன்; மாம் து—என்னையோ வெனில், கஸ்சந—(இவர்களில்) ஒருவனும், ந வேத—உள்ளபடி அறிவதில்லை.

26. நன்றறிவ னானே நாடோறும் பூதங்கள்

சென்று நிகழ்ந்துவருஞ் செம்பொருள்க—ணின்றிவற்று

ளொன்று மெனையுணர மாட்டா துளதன்றே

குன்றுயர்ந்த தோளாய் குறி.

குன்று உயர்ந்த தோளாய்—மலைபோல் உயர்ந்த தோளை உடையவனே! சென்று நிகழ்ந்து வரும் செம்பொருள்கள் பூதங்கள்—இறந்த காலத்திலும், நிகழ்காலத்திலும், வருங்காலத்திலுமுள்ள நற்பொருள்களாகிற ஸம்ஸாரி ஜீவர்கள் அனைவரையும், நாள்தோறும்—எப்போதும், நானே நன்று அறிவன்—நான் ஒருவனே நன்றாக அறிவேன்; இவற்றுள் ஒன்றும்—இந்த ஜீவர்களில் ஒருவர்கூட, எனே—என்னை, நின்று உணரமாட்டாது உளதன்றே—நிலைநின்று நன்றாக அறியமாட்டாமல் உள்ளனரன்றே; குறி—இதைக் குறிக்கொள்வாயாக.

26. இவ்வுலகில் இக்காலத்தில் பெரும்பான்மையினர் என்னை அடியோடு அறிவதில்லை என்றான் சென்ற ம்லோகத்தில்; வருங்காலம், நிகழ்காலம், கழிகாலம் என்னும் முக்காலத்திலும், சிறுபான்மையினரான மற்றவர்களிலாவது எவரேனும் எப்போதும் உன்னை உள்ளபடி அறிகிறார்களோ? எனில், தேவதாந்தரபுக்தர்கள் கீ—17

॥ भा ॥ अतीतानि वर्तमानान्यनागतानि च सर्वाणि भूतान्यहं
वेद—जानामि। मां तु वेद न कश्चन—मयाऽनुसंधीयमानेषु
कालत्रयवर्तिषु भूतेषु मां—एवंविधं वासुदेवं सर्वसमाश्रयणीयत्वायावर्तण

ஐஸ்வர்யார்த்திதிகள், கைவல்யார்த்திதிகள், ஜ்ஞாநி ஆகிய மற்ற
வர்கள் மேன்மேலே என்னைப்பற்றிய அறிவு அதிகமாக உடைய
வர்களாயிருந்தபோதிலும் எப்போதும் என்னை உள்ளபடி அறிவார்,
அவர்களிலும் ஒருவர்கூட எக்காலத்திலும் இல்லை என்கிறான் இந்த
ஸ்லோகத்தில். “ கஸ்சிந் மாம் வேத்தி தத்வத: ” என்று மூன்றாம்
ஸ்லோகத்தில் அருளியதற்கு விவரணமாயிருப்பது இந்த ஸ்லோகம்.
(ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி பூவிஷ்யாணி ச பூதாநி அஹம் வேத்ய)
இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் என்னும் முக்காலத்திலும்
உள்ள ஜீவர்களை நான் அறிவேன். ‘ஸமதீதாநி’ என்று இறந்த
காலத்தில் இருந்தவர்களைச் சொல்லிவிட்டபடியால், “ பூதாநி ”
என்று பூத(இறந்த)காலத்தில் இருந்தவர்களைச் சொல்லாது; பஞ்ச
பூதங்களும் ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாமையாலே பூதஸப்த்யுத்
திற்குப் பொருளாகமாட்டா. “ மாம் து வேத்ய ந கஸ்சந ” என்று
மேலே ‘ இவர்களில் எவரும் என்னை அறியமாட்டார்கள் ’ என்கை
யாலே சேதநாசேதநங்களாகிற ஸத்தாயோகியான (உள்ளவை
யான) எல்லாப் பொருள்களையும் பூதஸப்த்யுங்களால் குறிப்பதும்
ஒட்டாது. ஆகையால், ப்ராக்ருத ஸரீரத்தோடு கூடின சேதனரான
புத்த்யஜீவரை மாத்திரம் இவ்விடத்தில் பூதஸப்த்யும் குறிப்பதாகக்
கொள்ளவேண்டும். இப்படி ‘எல்லா ஜீவர்களையும் நான் அறிவேன்’
என்று கூறுவது எதற்காக எனில்; ‘ இவர்களில் என்னை அறிந்த
வர்கள் ஒருவருமில்லை ’ என்று (நாலாம் பாத்யத்தில்) அறுதியிட்டுச்
சொல்லுவது தனக்கே பொருந்தும் என்று காட்டுவதற்காக என்று
கொள்வது. (மாம் து வேத்ய ந கஸ்சந) என்னை உள்ளபடி ஸர்வ
காலமும் அறிபவன் எவனுமே இல்லை. ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமில்லாத
பெரும்பாலானவர் என்னை மனிதனாகவே நினைக்கையாலே அடி
யோடு அறிவதில்லை; புல்லறிவாளர்களான தேவதாந்தரபுக்தர்கள்
என்னை ஒரு தேவனென்றே அறிகிறுர்களாகையாலே சிறிதே
அறிகிறார்கள். தேவர்தலைவனென்று அறிந்தும் என்னை ப்ராப்ய
மென்று அறியாமல், மற்றொன்றை ப்ராப்யமாக நினைத்து அதற்குப்
புலப்ரத்ய ஸாத்யனமாக மாத்திரம் என்னை நினைக்கும் ஐஸ்வர்ய
கைவல்யார்த்திதிகளும் அறைகுறை அறிவாளிகளாகவே உள்ளனர்.
என்னையே ப்ராப்யமாகவும், புலப்ரத்ய ஸாத்யனமாகவும் அறிந்தும்

विदित्वा मामेव समाश्रयन् न कश्चिदुपलभ्यत इत्यर्थः। अतो ज्ञानी
सुदुर्लभ एव ॥ २६ ॥

॥ भा ॥ तथा हि—

इच्छाद्वेषसमुत्थेन द्वन्द्वमोहेन भारत।

सर्वभूतानि संमोहं सर्गे यान्ति परन्तप ॥ २७ ॥

27. இச்சூத்யவேஷஸமுத்தேந த்வந்த்வமோஹேந பூரத !
ஸர்வபூதாநி ஸம்மோஹம் ஸர்க்கே யாந்தி பரந்தப ॥

பூரத—பூரதகுலத்துதித்தவனே ! பரந்தப—எதிரிகளை
வாட்டுமவனே ! இச்சூத்யவேஷ ஸமுத்தேந — (ப்ராக்ருத
விஷயங்களில்) சிலவற்றைப்பற்றிய விருப்பத்தாலும், சில
வற்றைப்பற்றிய வெறுப்பாலும் உண்டாகும், த்வந்த்வ
மோஹேந—ஸூக்யம் துஃக்கம் முதலான மயங்கவைக்கும்
சுயநல உணர்ச்சிகளாலே, ஸர்வபூதாநி—எல்லா பூத்யுத
ஜீவர்களும், ஸர்க்கே—பிறக்கும்போதே, ஸம்மோஹம்
யாந்தி—பெருமயக்கத்தை அடைகின்றனர்.

என்னைப் பூலகரண ஸாத்யமாக அறியாமல், தன் முயற்ச்சி
யான கர்ம ஜ்ஞாந புக்த்திகளைப் பூலகரண ஸாத்யமாக மயங்கும்
உபாஸக ஜ்ஞாநியும் அறிவில் குறையுடையவனாகவேயிருக்கிறான்.
என்னையே ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும், மற்ற எல்லாமாகவும்
அறிந்து பற்றும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியும், அப்படி அறிவதற்கு
முன்னால் தத்வ ஜ்ஞாநமில்லாதவனாகவேயிருக்கிறானாகையால், அவ
னும் எப்போதும் என்னை உள்ளபடி அறிபவனல்லன் - என்று
கருத்து. இப்படி மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநி எனக்கே மிகவும் கிடைத்
தற்கரியவனாகையாலே, அப்படி ஒருவன் கிடைக்கப்பெற்றால், அந்த
க்ஷணத்திலேயே “ ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி ” [கீதை
18-66] என்னும் ஸங்கல்பத்தை அவன் விஷயத்தில் செய்து அவனை
மேலும் ஜன்மங்களைக் கொடுத்து என் பேற்றை இழக்காமல், மரண
மானால் வைகுந்தம் கொடுத்து அவனை நிரந்தரமாகப்பெற்று நான்
இன்புறுகிறேன் என்பது இந்த ஸ்லோகத்திலிருந்து தேறும் பொருள்.
இது சரமஸ்லோகத்திலே [கீதை 18-66] தெளிவாகும். (அர்ஜுந)
வெள்ளை நிறத்தவனான நீ எனக்கே கிடைத்தற்கரிய வெள்ளை மனத்தன
னான மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியாக ஆகவேணும் என்று கருத்து. 26.

॥ भा ॥ इच्छाद्वेषाभ्यां समुत्थितेन शीतोष्णादिद्वन्द्वारथेन
मोहेन सर्वभूतानि सर्गे—जन्मकाल एव संमोहं यान्ति । एतदुक्तं

27. முன்னியலு மிச்சை முனிவான் முயன்றெழுந்து
பின்னிருமை கொண்ட பெருந்துயரால்—லிந்திலத்துப்
பூதங்க ளெல்லாம் புணர்பொழுதே யெய்துமே
யேதங்க ளாமோக மிங்கு.

முன் இயலும் இச்சை முனிவால் முயன்று எழுந்து—
முதல் முயற்சியில் ஏற்பட்ட (சில ப்ராக்ருத விஷயங்
களைப் பற்றிய) விருப்பத்தாலும், (மற்றும் சில ப்ராக்ருத
விஷயங்களைப் பற்றிய) வெறுப்பாலும் மிகுதியாக உண்
டாகி, பின் இருமை கொண்ட பெரும் துயரால்—மேலும்
மேலும் ஸுகூம் து:க்கூம் முதலான இரட்டைகளாகப்
பெருகிப் பெரும்துன்பத்தை விளைக்கும் சுயநல உணர்ச்சி
களாலே, இந்நிலத்து பூதங்கள் எல்லாம்—இவ்வுலகிலுள்ள
ஸம்ஸாரி ஜீவர்களெல்லாம், இங்கு புணர் பொழுதே—
இவ்வுலகில் பிறக்கும் காலத்திலேயே, ஏதங்களாம் மோகம்
எய்தும் — பெரும் துன்பத்தை விளைக்கும் மயக்கத்தை
அடைகின்றனர்.

27. இப்படி முக்காலத்திலுள்ள அனைவருமே தன்னை எப்
போதும் உள்ளபடி அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணத்தை இந்த
ஸ்லோகத்தில் கூறுவதின் மூலம் ஞானியின் அருமையை வலியுறுத்து
கிறான். (இச்சூத்ரவேஷ ஸமுத்தேந) அநாதிகாலமாக இந்த
ஜீவர்களுக்கு ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் விருப்பு
வெறுப்புகளினால் உண்டாகின்றதான. (த்வந்த்வமோஹேந) இவர்
களை மயக்குகின்ற முக்குண விஷயங்களைப்பற்றி நிற்கும் ஸீதம்
உஷ்ணம், ஸுகூம் து:க்கூம், லாபும் அலாபும், ஜயம் அபஜயம்
முதலான இரட்டைகளாலே. இச்சூத்ரவேஷங்களும் த்வந்த்வங்
களில் (இரட்டைகளில்) ஒன்றாயிருக்க, த்வந்த்வங்களைக் காட்டி
லும் அதைத் தனியாக எடுப்பது, அது மற்ற த்வந்த்வங்களுக்குக்
காரணமாயிருக்கையாலேயே என்பதை 'ஸமுத்தேந' என்னும்
பதும் காட்டுகிறது. (ஸர்வபூதாநி ஸர்க்கே ஸம்மோஹம் யாந்தி)

भवति — गुणमयेषु सुखदुःखादिद्वन्द्वेषु पूर्वपूर्वजन्मनि यद्विषया-
विच्छाद्वेषावभ्यस्तौ; तद्वासनया पुनरपि जन्मकाल एव तदेव
द्वन्द्वारूपमिच्छाद्वेषविषयत्वेन समुत्थितं भूतानां मोहनं भवति; तेन

இந்த எல்லா ஜீவர்களும் தாங்கள் பிறக்கும்போதே அந்த ப்ராக்ருத விஷயங்களில் உறுதியான விருப்பு வெறுப்புகள் உள்ளவராகவே அமைகின்றனர்; என்னோடு சேர்ந்தால் இன்பமடைகின்றவர்களாகவும், என்னைப் பிரிந்தால் துன்பமடைபவராகவும் அமைவதில்லை. ஜ்ஞாநியோவெனில் என்னைச் சேர்வதால் இன்பத்தையும், என்னைப் பிரிவதால் துன்பத்தையும் அடைவதையே இயல்வாகக் கொண்டவன். ஆகையால் பிறக்கும்போது அவ்விதவையுடையவனாக எவனுமே பிறப்பதில்லை. ஆகையால், பிறந்தபின்பு ஸத்ராசார்ய கடாஷும் முதலானவற்றாலே ஜ்ஞாநியாகின்றவன் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவனே என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தை மேலும் விளக்குவதற்காக இந்த ஸ்லோகம் மறுபடியும் விவரிக்கப்படுகிறது. (இச்சுத்ராவேஷ) “ஜாநாதி இச்சுத்ர யததே” (அறிகிருன், விரும்புகிருன், முயல்கிருன்) எனப்படும் மூன்றுக்கும் இது உபலக்ஷணம். “ஆத்மாஸீஸ்வரதத் தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்த்ரயஸக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகிரீஷண ப்ரயதநாந்யுத்தபாத்யந் வர்த்ததே” [தத்வஸாரம்] [ஸர் வேஸ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ரய ஸக்தியாலே ஜீவன் ஒவ்வொரு செயல்களைச் செய்யும்போதும் ப்ரதமக்ஷணத்திலே தானே ஒவ்வொரு ஜ்ஞாநேச்சுப்ரயதநங்களைச் செய்கிருன்.] என்கிறபடியே அநாதி காலமாக ஸர்வேஸ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ரய ஸக்தியைக் கொண்டு ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஜ்ஞாநம், இச்சுத்ராவேஷங்கள், அதற்கனுசூணமான ப்ரயதநம் ஆகியவற்றையே இந்த ஜீவர்கள் வளர்த்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இவர்கள் செய்யும் கர்மமான இதன் பூலன் யாதெனில், - (ஸமுத்தேந த்வந்த்ரவமோஹேந) அந்தக் கர்மம் புண்யமாயிருந்து ப்ராக்ருதர்களான பஸு, புத்ரன், அந்நம் முதலானவற்றோடு தொடர்பு ஏற்பட்டால் ஸுகூமம், அது பாபமாயிருந்து எதிரிகள், நெருப்பு, அம்பு முதலானவற்றோடு தொடர்பு ஏற்பட்டால் துன்பமும் ஏற்படுகிறது. அந்தப் புண்யபாப ரூப கர்மங் களாலேயே ஸீதம் உஷ்ணம், லாபும் அலாபும், ஜயம்அபஜயம் முத லான இரட்டைகளும் ஏற்படுகின்றன. இந்த இரட்டைகள் மேன்மேலும் முக்குணமயமான ப்ராக்ருத விஷயங்களிலேயே விருப்பு வெறுப்புகள் உண்டாகும்படி இவர்களை மயக்குகின்றன. இப்படிப் புண்யபாப கர்மங்கள் வளர்ந்து ப்ராக்ருத விஷயங்களிலேயே ஓர் அநாதிவாஸனை

मोहेन सर्वभूतानि संमोहं यान्ति; तद्विषयेच्छाद्वेषस्वभावानि भवन्ति,
न मत्संश्लेषद्वियोगसुखदुःखस्वभावानि। ज्ञानी तु मत्संश्लेषवियोगैक-
सुखदुःखस्वभावः; न तत्स्वभावं किमपि भूतं जायते—इति॥ २७॥

ஏற்பட்டுவிடுகிறது. (ஸர்வபூதாதி ஸர்க்கே ஸம்மோஹம் யாந்தி) அந்த அநாதிவாஸனையாலே ஜ்ஞாநேச்சூப்ரயத்தங்களைச் செய்ய இயலாத ஜநநகாலத்திலேயே இவர்களுக்கு ப்ராக்ருத விஷயங்களிலேயே விருப்பு வெறுப்புகள் உறுதியான இயல்வாக ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இதனால் என்னோடு சேர்ந்தால் இன்புறுவதும், என்னைப் பிரிந்தால் துன்புறுவதுமான ஜ்ஞாநியின் இயல்வு ஜநநகாலத்தில் எவர்க்குமே இல்லாமல் போகிறது. பிறந்தபின்பு புண்ணியமிகுதியால் ஏற்படும் ஸதூசார்ய கடாஷும் முதலான வற்றாலே இவர்களில் சிலரே மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநிகளாகிறார்கள் என்று கருத்து. (தீவந்தீவமோஹேந ஸம்மோஹம் யாந்தி) மோஹத்தாலே மோஹத்தை அடைகிறார்கள் என்று ஆத்மாஸ்ரய தோஷம் ஏற்படாமைக்காக, மோஹநமான (மயக்குவதான) தீவந்தீவத்தாலே உறுதியான மோஹத்தை அடைகிறார்கள் என்று கொள்ளப்பட்டது. (ஸர்க்கே) இப்படி அநாதிகாலமாக வளர்ந்து வரும் புண்யபாபகர்மங்களில், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ளவர்களுக்குப் பாபமே பள்ளமடையாகையாலே, பூதீஷ ஜீவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பாபமிகுதியாலே — முன் கூறப்பட்ட “அபூதீய:” எனப்பட்ட பெரும்பாவினான அறிவுகெட்டவர்களாகவும், அவர்களில் சற்று மேலான பாவினான அல்பமேதூஸ்ஸுக்களான புல்லறிவாளர்களாகவுமே ஜநநகாலத்தில் பிறக்கின்றனர் என்று கருத்து. பிறந்தபிறகு மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநிகளாகின்றவர்களும் பிறக்கும் போது என்னை உள்ளபடி அறியாதவர்களாகவே இருக்கிறார்களாகையாலே ‘என்னை முக்காலத்திலுள்ள எவனுமே எப்போதும் உள்ளபடி அறிவதில்லை’ என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொன்னது சரியானதே என்றும் கருத்து. இப்படி பிறக்கும்போது மஹாத்மாவாக ஓரதீக்ஷாயுமில்லை என்னும் தூர்ப்பிஷும் ஏற்படக் கூடாது என்று திருவுள்ளம்பற்றியே தன் நிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே ஸர்வேஸ்வரன் “பொலிக பொலிக பொலிக” என்னும்படி நாட்டை விசேஷமாகத் திருத்துவதற்காக நம்மாழ்வாருக்கு கூர்ப்புத்திலிருக்கும்போதே நிர்ஹேதுகமாக மயர்வற மதிநலமருளி, ஜநநகாலத்திலேயே அவரை, ஞானத்தை மறைக்கும் ஸட்வாயுனைக் கோபிக்கும் ஸட்கோபராக்கி, எப்போதுமே உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும்

येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम्।

ते इन्द्रमोहनिर्मुक्ताः भजन्ते मां ददमताः ॥ २८ ॥

28. யேஷாம் த்வந்தகூதம் பாபம் ஜநாநாம் புண்யகர்மனாம்।

தே த்வந்த்வமோஹ நிர்முக்தா: பூஜந்தே மாம்

தூருடுவ்ரதா: ॥

புண்யகர்மனாம் யேஷாம் து ஜநாநாம் — புண்ணியச் செயல்களை மிகுதியாகச் செய்த எந்த ஜீவர்களுக்கு, பாபம் அந்த கூதம் — (முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட) பாபம் முடிவை நெருங்குகின்றதோ, தே—அவர்கள், த்வந்த்வமோஹ நிர்முக்தா: — (அவர்களது புண்ணியத்திற்கேற்ப) மயக்கும் இரட்டைப் பயன்களிலிருந்து சிறிது சிறிதாக விடுபட்டவர்களாய், தூருடுவ்ரதா:—(புண்ணியத்தின் மிகுதிக் கேற்ப ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், புகூவத் ப்ராப்தி ஆகிய வற்றைப் பெறவேண்டுமென்று) உறுதியான ஸங்கல்ப முடையவர்களாய், மாம் பூஜந்தே — (அப்பூலன்களைப் பெறுவதற்காக) என்னைக் குறித்து புகுத்தி செய்கிறார்கள்.

வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் என்னும் ஞானியாக்கி வைத்திருந்தான் என்பது உணரத்தக்கது. “மாம் து வேதூ ந கஸ்சந” என்னும் பொதுவிதிக்கு நம்மாழ்வார் ஒரு விதிவிலக்கு என்று அறியத்தக்கது. (பூரத) பூரத குலத்துதித்தவனான நீ, நான் இதுவரையில் விளக்கிய கிடைத்தற்கரிய ஞானியாக வேண்டாவோ? என்று கருத்து. (பரந்தப) வெளி எதிரிகளை அடக்கி. அவர்களால் கலங்காமலிருக்கும் நீ. உனது உள் எதிரிகளான இச்சூரத்வேஷங்களையும், த்வந்த்வமோஹங்களையும் அடக்கி, அவைகளால் கலங்காமலிருக்க வேண்டாவோ என்று கருத்து. ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தால், ஈஸ்வரன் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் கொடுக்கும் ஸ்வாதந்தர்ய ஸக்தியைக் கொண்டு, ஜீவர்கள் அனைவரும் புண்யபாப கர்மங்களைச் செய்து, அதன் பூலமான இரட்டைகளில் உழல்வதாலேயே பிறக்கும்போதே ஜ்ஞாநியாகப் பிறக்கமுடிவதில்லை என்று காட்டினாயிற்று. ஆக, இதுவரையில் ஞானியின் அருமை விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ येषां तु अनेकजन्माजितेनोत्कृष्टपुण्यसंचयेन गुणमयद्वन्द्वेच्छा-
द्वेषहेतुभूतं मदौमुख्यविरोधि चानादिकालप्रवृत्तं पामसन्तगतम्-क्षीणम्;

28. புண்ணியஞ் செய்புருடர் யார்க்கும் புணர்பாவ
நண்ணியிருந் தான்முடிவை நன்றாகத்—திண்ணியராய்
நின்றவர்க ளவ்விருமை நீங்கும்பே நென்னையே
யொன்ற வுகந்தடைவ குற்று.

புண்ணியம் செய் புருடர் யார்க்கும்—புண்ணியச் செயல்
களை மிகுதியாகச் செய்த எந்த ஜீவர்களுக்கும், புணர்பாவம்
முடிவை நன்றாக நண்ணியிருந்தால் — அவர்கள் செய்த
பாவங்கள் அழிவை மேன்மேலே நெருங்கியிருந்தால்,
அவ்விருமை நீங்கும் பேறு நின்றவர்கள் — (அவர்களது
புண்ணியத்திற்கேற்ப) அந்த இரட்டைப் பயன்கள் சிறிது
சிறிதாக நீங்கப்பெற்றவர்கள், திண்ணியராய்—(புண்ணியத்
தின் மிகுதிக்கேற்ப ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், புகுவத்
ப்ராப்தி ஆகியவற்றைப் பெறவேண்டுமென்று) உறுதி
யான ஸங்கல்பமுடையவர்களாய், என்னையே உற்று —
என்னையே அப்பலன்களுக்குப் புலப்ரதஸாதூனமாகக்
கொண்டு, ஒன்று உகந்து அடைவர்—ஒருமனப்பட்ட புக்தியை
(அவற்றுக்குப் புலகரண ஸாதூனமாக) அநுஷ்டிப்பார்.

28. அநாதிகாலமாகச் செய்துவரும் பாபகர்மங்களாலும், அத
னால் ஏற்படும் பாபவாஸதையாலும், பிறக்கும்காலத்தில் பெரும்பாலான
ஜீவர்கள் என்னை அறியாமலிருக்கிறார்கள் என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில்
உணர்த்தினான். அப்படியானால் “சதுர்விதா பூஜந்தே மாம்” என்ற
ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட புகுவதுபாஸநம் எப்படி உண்டாகமுடி
யும் என்னும் கேள்வியெழ, அதற்கு பதிலுரைக்கிறது இந்த ஸ்லோகம்.
(யேஷாம் புண்யகர்மணாம் ஜநாதாம் பாபம் அந்தக்யதம்) மநுஷ்யர்
களில் பெரும்பாலானவர்கள் பாபிகளாயிருந்தபோதிலும், “ஸஹஸ்
ரேஷு கஸ்சித்” என்று கூறப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான எவர்க்கு,
அநேக ஜன்மங்களில் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட உயர்ந்த புண்ணியங்க
ளாலே,—மேலும் மேலும் முக்குணமயமான பொருள்கள் விஷயமான
இன்பதுன்பங்கள் முதலான இரட்டைகளில் இச்சூரத்வவேஷங்களை
வளர்ப்பதாய், என்னிடம் ஈடுபாட்டுக்குத் தடையாயிருப்பதாய், அநாதிக
காலமாகத் தொடர்ந்து வருவதாக முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட
பாபமானது அழிவைச் சிறிது சிறிதாக நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ.

ते पूर्वोक्तेन सुकृततारतम्येन मां शरणमनुप्रपद्य गुणमयान्मोहादिनिर्मुक्ताः

(யேஷாம் து)சென்ற ஸ்லோகத்தில் சேதனர்கள் அனைவரையும் பற்றிய பொதுவிதி சொல்லப்பட்டது என்றும், இந்த ஸ்லோகத்தில் அதற்கு ஓர் விதிவிலக்கு சொல்லப்படுகிறது என்றும் துஸ்யத்யம் காட்டுகிறது. (புண்யகர்மணம் ஜநாநாம் பாபம் அந்தக்யதம்) “தூர்மேண பாபம் அபநுதுதி” [தே-நா 50] [புண்ணியத்தினாலே பாபத்தைப் போக்கு கிருள்] என்று சொல்லப்பட்டபடி பலகோடி ஜன்மங்களில் செய்யப் பட்ட புண்ணியத்தாலே பாபமானது முடிவை எவர்க்கு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறதோ. (ஜநாநாம்) ஜந்மமுடையவர்களுக்கு. இப் படிப் பாபம் முடிவடைவதற்கு அநேக புண்ய ஜந்மங்கள் ஏற் பட்டிருக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (அந்தக்யதம்) “அந்தம் க்யதம்” [பாபம் அழிந்துவிட்டது] என்னும் நிலை முக்தர் களுக்கே ஏற்படுமாயினால், “அந்தம் ப்ரதி க்யதம்” [முடிவைக் குறித்து நெருங்கிவிட்டதோ] என்று கொண்டு, “சக்ஷீணம்” என்று பூர்வியமிடப்பட்டது. எவர்களுடைய பாபம் முடிவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறதோ என்றபடி. (தே த்வந்த்வமோஹ நிர்முக்தா:) அவர்கள் தங்கள் தங்கள் புண்ணியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுக்கு அநு குணமாக முற்கூறிய மயக்கும் த்வந்த்வங்களிலிருந்து ஒவ்வோரள வுக்கு விடுபட்டவர்களாய். இதில் முதற்படியில் நிற்பவர்கள்—முக் குணமயமான அல்பமான ப்ராக்ருத விஷயங்களைப் பற்றி நிற்கும் இன்பம் துன்பம் முதலியவற்றிலிருந்து விடுபட்டு, ப்ரஹ்மாவின் பத்யவி, உருத்திரனின் பத்யவி, இந்திரனின் பத்யவி முதலான பெரிய ப்ராக்ருத ஐஸ்வர்யங்களைப்பெற விரும்பி நிற்பவர்கள். அதற்கு மேல் படியில் நிற்பவர்கள்—ப்ராக்ருதமான எல்லா விஷயங்களைப் பற்றி நிற்கும் இன்பம் துன்பம் முதலியவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு, ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தம் ஆத்மாவைத் தாம் பெற்று அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெற விரும்பி நிற்பவர்கள். அதற்கும் மேற்படியில் நிற்பவர்கள்—மோக்ஷத்தில் என்னைப்பெற்று அநுபூவிக்கும் ஒப்பற்ற ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பெற விரும்பி நிற்பவர்கள். (புஜந்தே மாம் த்ருட்யவ்ரதா:) தம் தம் விருப்பத்தைப் பெறுவதற்காக உறுதியான ஸங்கல்பமுடையவர் களாய், என்னைப் * பூலப்ரத்யுஸாத்யனமாகக் கொண்டு, என் விஷயமான ஸரணாகூதியை அங்குமாகக் கொண்ட புக்தியைப் * பூலகரணஸாத்யந மாக அநுஷ்டிக்கிறார்கள். புண்யத்தால் பெரும்பான்மையான பாபங்

* பூலப்ரத்யுன்—பூலனை அளிப்பவன். பூலகரணம்—பூலப்ரத்யுன்

கீ—18

பூலனை அளிக்கத் தனிக்காரணம்.

जरामरणमोक्षाय, महते चैश्वर्याय, मन्त्राप्तये च ददमताः—ददसङ्कल्पाः
मामेव भजन्ते॥ २८॥

களிலிருந்து விடுபட்டு, என்னை ஸரணமடைந்ததினால் ப்ராக்ருதங்களான த்வந்த்வங்களிலிருந்து பெரும்பாலும் விடுபட்டவர்கள் — மிகுந்த புண்யமும், சிறிது பாபமும் எஞ்சியிருக்கையாலே, மிகப்பெரிய ப்ரஹ்ம மாத்ரிகளின் ஐஸ்வர்யத்தில் ஆசைகொண்டு அதைப்பெற என்னிடம் வருகிறார்கள் : அவ்வாசையையே பற்றுசாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு ப்ராக்ருதப்பற்று நீங்கச் செய்வதற்காக, என் விஷயமான ஸரணாகூதியை அங்குமாகக்கொண்ட புக்தியை அங்குமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநஸஹிதகர்மயோகூத்தை நான் அவர்களுக்குப் பூலகரண ஸாத்நமாக விதிக்கிறேன். அவர்களும் அதையே உறுதியான ஸங்கல்பத்துடன் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். முன்கூறியவர்களுடையதைக் காட்டிலும் மிகுந்த புண்யத்தாலே ப்ராக்ருதத்வந்த்வங்களுக்குக்காரணமான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டபோதிலும், என்னையே பரம ப்ராப்யமென்று அறியாமைக்கு உடலான ஓர் ப்ரபுலபாபம் எஞ்சியிருக்கப்பெற்றவர்கள், தம் ஆத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யாநுபுவத்திலே ஆசைகொண்டு அதைப்பெற என்னிடம் வருகிறார்கள். அவ்வாசையையே பற்றுசாகக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தம் ஆத்மாவில் பரம ப்ராப்யத்வபூத்தி, நீங்கச்செய்வதற்காக என் விஷயமான ஸரணாகூதியை அங்குமாகக் கொண்ட புக்தியை அங்குமாகக்கொண்ட கர்மஸஹித ஜ்ஞாநயோகூத்தை நான் அவர்களுக்குப் பூலகரண ஸாத்நமாக விதிக்கிறேன். அவர்களும் அதையே உறுதியான ஸங்கல்பத்துடன் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். முன்கூறியவர்களுடையதைக் காட்டிலும் மிகுந்த புண்யத்தால், என்னையே ப்ரமப்ராப்யமென்று அறியாமைக்கு உடலான எல்லாப்பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவர்கள்—மோக்ஷத்திலும் என் ஆநந்தத்தையே உத்தேசியமாகவும், மோக்ஷத்திற்கு என்னையே பூலகரணஸாத்நமாகவும் அறியாமைக்கு உடலான ஓர் பாபம் எஞ்சிநிற்கையாலே மோக்ஷத்தில் தாம் ஆநந்தமடைய ஆசைகொண்டு, அதைப்பெற என்னிடம் வருகிறார்கள். அவ்வாசையையே பற்றுசாகக்கொண்டு, அவர்களுக்குத் தம் ஆநந்தத்தில் ப்ராப்யத்வபூத்தியும், அதற்கான தமது முயற்சியில் பூலகரணத்வ பூத்தியும் நீங்கச்செய்வதற்காக, கர்மஜ்ஞாநயோகூத்களையும், என் விஷயமான ஸரணாகூதியையும் அங்குமாகக்கொண்ட புக்தியோகூத்தைப் பூலகரண ஸாத்நமாக விதிக்கிறேன். இவ்வண்ணமாக அங்குமாகவோ, அங்கியாகவோ புக்திசெய்யும்படி

விதிக்கப்பெற்ற அவர்களும், தத்தம் ப்ராப்யத்தைப் பெறுவதாகிற ஒரே குறிக்கோளை உடையவர்களாய், முற்கூறியபடி என் விஷயமான புக்தியைப் பூலகரண ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. (த்யூடய்வரதா:) அவ்வவர்களுடைய ப்ரதிபத்தியை (எண்ணத்தைச்) சீர்திருத்தவேண்டும் என்னும் நினைவாலே நான் விதித்திருக்கும் ஸாதனத்தை, என் கருத்தை அறியாமலே, தம் விருப்பம் நிறைவேறவேண்டும் என்னும் ஒரே குறிக்கோளோடு அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. (புஜந்தே) என்னும் ஆத்மநே பத்யத்தாலே இவர்களுடைய ஸ்வார்த்தத்தை தோற்றுகிறது.

சென்ற ஸ்லோகத்திலும், இந்த ஸ்லோகத்திலும் புண்ய பாப லக்ஷணம் கீதாசார்யனாலே உணர்த்தப்படுகிறது என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. எப்படியெனில்:— “யேஷாம் து” என்னுமிடத்தில் துகாரத்தாலே, சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட உத்ஸர்க்குத்திற்கு (பொதுவிதிக்கு), இந்த ஸ்லோகத்தில் அபவாதத்தை (விதிவிலக்கை) உணர்த்துகிறான் என்று விளங்குகிறது. இப்படியிருக்கும் போது, அந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா அம்சங்களும் இந்த ஸ்லோகத்திலும் வரவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இவ்விரு ஸ்லோகங்களை ஆராய்ந்தால், இரு ஸ்லோகங்களிலும் த்வந்த்வமோஹம் வந்தபோதிலும், சென்ற ஸ்லோகத்தில் த்வந்த்வமோஹத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட இச்சூத்வேஷங்கள் இங்கு இல்லாமலிருப்பதையும், அதற்கு பதிலாக த்வந்த்வமோஹங்கள் நீங்குவதோடு தொடர்புகொண்ட புண்ய பாபங்களைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் புதிதாக வந்திருப்பதையும் காண்கிறோம். இதிலிருந்து—அங்கு த்வந்த்வமோஹத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட இச்சூத்வேஷங்களின் இரு பகுதிகளே, இங்கு புண்யமென்றும், பாபமென்றும் சொல்லப்படுகிறதென்றும், அதில், படிப்படியாகப் புண்ணியப் பகுதி மிகுந்து, பாபப்பகுதி குறையப்பெற்றவர்களுக்கு, புண்யபாப ரூபமான இச்சூத்வேஷகார்யமான த்வந்த்வமோஹம் படிப்படியாகக் குறைகிறது என்றும் எம்பெருமான் கருதுகிறான் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு செயலைத் தொடங்கும்போதும் “ஜாநாதி, இச்சூதி அத்வா த்வேஷ்டி, யததே” [அறிகிறான், விரும்புகிறான் அல்லது வெறுக்கிறான், (அதற்கு அனுகுணமாக) முயல்கிறான்.] என்னும் க்ரமத்திலேயே ஜீவன் முதன்முதலில் செயல்படுகிறான் என்பது அனுபூவணித்ததும், ஆகையால், முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட இச்சூத்வேஷங்கள், இவற்றுக்கு முன்வரும் ஜ்ஞாநத்திற்கும், பின்வரும் ப்ரயத்னத்திற்கும் உபலக்ஷணமென்றும் விளங்கு

கிறது. தனக்கு வைஷ்ணவநர்ச்சுருண்யங்கள் வாராமைக்காகவும், ஸாஸ்த்ரங்களிலுள்ள விதிநிஷேதங்கள் வீணாகாமைக்காகவும் எம் பெருமான் “ஜ்ஞாந இச்சுராத்வேஷ ப்ரயத்ந” ரூபமான இந்த ப்ரதும்ப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஓர் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்து விடுகிறான் என்பது—“க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்த அவை யர்த்த்யாதிப்ய:” [ப்ரஹ்ம ஸுத்திரம் 2-3-41] [எம்பெருமான்—விதி நிஷேதங்கள் வீணாகாமை முதலான தோஷங்கள் வாராமைக்காக— ஜீவன் செய்யும் முதல் ப்ரவ்ருத்தியை எதிர்பார்த்தே ஜீவனை மேலே செயல்புரியும்படி தூண்டுகிறான்] “வைஷ்ணவ நரீக்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்” [ப்ரஹ்மஸுத்திரம் 2-1-34] [(விஷ்ணு ஸ்ருஷ்டி யினாலே பரம்பொருளுக்கு) பக்ஷபாதமும், கருணையின்மையும் ஏற்பட மாட்டா; (ஜீவன் செய்யும் கர்மங்களை) எதிர்பார்த்தே (பரம்பொருள் விஷ்ணுஸ்ருஷ்டியைச்) செய்வதால்.] என்று ப்ரஹ்ம ஸுத்திரங்களிலும், “ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிபுத்ரந்தி தநஞ்ஜய | உதாரீநவதாரீநம் அஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ||” [கீதை 9-9] [விஷ்ணுஸ்ருஷ்டி முத லான செயல்கள் எனக்கு வைஷ்ணவம் (பக்ஷபாதம்), நைர்க்ருண்யம் (கருணையின்மை) முதலான தோஷங்களை உண்டாக்கமாட்டா; (ஏனெ னில்:) (விஷ்ணுஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக) ஜீவர்கள் செய்யும் கர்மங் களில் ஒட்டற்றவனாய், உதாரீநநாயிருக்கிறேனாகையால்.] என்று கீதையில் மேலேயும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆக, ஈஸ்வரனால் கொடுக் கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸக்தியால் உண்டாகும் ப்ராக்ருத விஷய மான ஜ்ஞாந, இச்சுராத்வேஷ, ப்ரயத்தங்களை ஜீவன் செய்யும் புண்யபாபங்கள் என்றதாயிற்று. இதில் ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப் பட்ட ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சையும் அதற்கு அநுகுணமான ப்ரயத்தனமும், ஸாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப் பட்ட ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட த்வேஷமும், அதற்கு அநுகுணமான ப்ரயத்தமும் புண்யமென்று சொல் லப்படுகிறது; ஸாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருத விஷ யங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சையும், அதற்கு அநுகுண மான ப்ரயத்தனமும், ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட த்வேஷமும் அதற்கு அநுகு ணமான ப்ரயத்தமும் பாபம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பூர்ஷ யத்தில் “த்வந்த்வேச்சுராத்வேஷ” என்பதற்கு “குணமய” என்று விசேஷணமிட்டிருப்பதினால், ப்ராக்ருத விஷயமான ப்ரதும் ப்ரவ்ருத்திகளே முற்கூறியபடி அநாதிகாலமாக ஜீவனால் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, அவையே புண்யபாபங்கள் எனப்படு கின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது; ப்ராக்ருதமல்லாத கேவலாத்ம

விஷயமாகவோ, பரமாத்ம விஷயமாகவோ ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சூத்ருவேஷங்களும், அவற்றுக்கு அநுஞ்ஞமான ப்ரவ்ருத்திகளும் புண்யபாப ஸப்துவாச்யமாகமாட்டா என்பதும், அவை மோக்ஷஸாதனம் என்றே வழங்கப்படுபவை என்றும் விளங்குகிறது. இனி, “புண்யாபுண்யாவீர்வரப்ரீதிகோபௌ” “யத் த்வத்-ப்ரியம் ததிஹ புண்யபுண்யமந்யத்” என்று ஈஸ்வரனுடைய ப்ரீதியே புண்யமாகவும், ஈஸ்வரனுடைய கோபமே பாபமாகவும் வழங்கப்படுவதுமுண்டு. ஜீவனுடைய புண்யபாப கர்மங்கள் கூணத்தவம்ஸிகளாய், அவற்றால் விளைந்த எம்பெருமானுடைய ப்ரீதிகோபங்களே இவனுடைய புண்யபாபகர்மங்களுக்குப் பூலனளிக்கின்றன என்பதையிட்டு அவ்வழக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆக, ஜீவனுடைய ப்ராக்ருத விஷயமான புண்யகர்மத்தினால் எம்பெருமானுக்கு விளைந்த ப்ரீதி புண்யமென்றும், அவனுடைய ப்ராக்ருத விஷயமான பாபகர்மத்தினால் எம்பெருமானுக்கு விளைந்த கோபம் பாபமென்றும் வழங்கப்படுகிறது என்றதாயிற்று. எம்பெருமானுடைய இந்த ப்ரீதிகோபங்கள்—ஜீவனுடைய மோக்ஷஸாதநாநுஷ்டானத்தாலுண்டான அநுக்ரஹத்தாலோ, ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிய ஸரணாகுதி ரூபமான அதிகாரி விசேஷணத்தால் வெளிப்பட்ட நிர்ஹேதுகக்ருபயாலோ அழிந்து விடுகின்றன. அந்தந்த அதிகாரிகள் விரும்பும் அந்தந்த மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கைக்கு உறுப்பான அநுக்ரஹம் அழியாமல் யாவதூர்தம்பூவி நிலைத்து நிற்கிறது. ஆகையால், இது புண்ய ஸப்துவாச்யமாகாது. ஆக, கர்மஸஹித ஜ்ஞாநயோக்யத்தாலே ஆத்மாவைக் கண்டு, புக்தியோக்யத்தைப் பூலகரண ஸாதநமாகக் கொண்டு எம்பெருமானிடம் அந்திமஸ்ம்ருதிபர்யந்தம் தன் ஆத்மாவையே அநுபூவிக்கவேணும் என்று வேண்டுகிறவனுக்கு, முற்கூறிய ப்ராக்ருத விஷயமான புண்யபாபகர்மங்களும், அதனால் விளைந்த ப்ரீதிகோபங்களும் அழிந்த பின்பும், அவனுடைய நிலைநின்ற ப்ரதிபத்திக்கு அநுஞ்ஞமாக ஸ்வாத்மப்ராப்தி ரூபமான தாழ்ந்ததான கைவல்ய மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது; இது அவனுடைய மோக்ஷஸாதநாநுஞ்ஞமாக எம்பெருமானுக்கு விளைந்த அநுக்ரஹகார்யமே யொழிய, புண்யபாபங்களால் விளைந்த ப்ரீதிகோபகார்யமல்ல. கர்ம ஜ்ஞாநாங்கியகையான புக்தியாலே எம்பெருமானைக் கண்டு, அந்த புக்தியையே பூலகரணஸாதனமாகக் கொண்டு, அந்திமஸ்ம்ருதிபர்யந்தம் மோக்ஷத்தில் தான் ஆநந்தமடைய வேண்டுகிறவனுக்கு, முற்கூறிய ப்ராக்ருதவிஷயமான புண்யபாபகர்மங்களும், அதனால் விளைந்த ப்ரீதிகோபங்களும் அழியப்பெற்று, அவனுடைய நிலைநின்ற ப்ரதிபத்திக்கு அநுஞ்ஞமாக ஸ்வார்த்தமான பூரஹ்மாநு

॥ भा ॥ अत्र त्रयाणां भगवन्तं भजमानानां ज्ञातव्यविशेषान्
उपादेयांश्च प्रस्तौति—

जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये।

ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥ २९ ॥

புவருபமான மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது ; இதுவும், அவனுடைய மோக்ஷஸாதநாநுஞ்ஞமமாக எம்பெருமானுக்கு வினைந்த அநுக்ஷஹ கார்யமேயொழிய, புண்யபாபங்களால் வினைந்த ப்ரீதிகோப கார்ய மல்ல. அநாத்ஸகாலமாக எம்பெருமான் செய்துவரும் க்ருஷிகள் பரிபூர்ணமாகப் பூலிக்கப்பெற்று, எவனுக்கு ஒரு ஜந்மத்தில் பரார்த்தப்ரதிபத்தி ஏற்பட்டு, வாஸுதேவனே பரமப்ராப்யமாக வும், பூலப்ரதஸாதனமாகவுமிருப்பதோடன்றியில், பூலகரண ஸாதநமாகவுமிருக்கிறான் என்னும் ஜ்ஞாநம் வினைந்து, புகுவத்ப்ர வ்ருத்தி ஸ்ரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திருபமான ஸரணாகுதி வினைகிறதோ, ப்ரபந்தர்களில் தலைசிறந்தவனுை அவனுக்கு, அந்த ஜந்மத்திலேயே அந்திம் ஸ்ம்ருதியையும் எதிர்பாராமல், எம்பெரு மான் அவனது ப்ரதிபத்திக்கேற்ப பரார்த்தமோக்ஷத்தை அருள் கின்றான். இது ஜீவனுடைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான ப்ரதி பூந்தகம் (தடை) நீங்கியதால் வெளிப்பட்ட ஸ்வாபூவிக புகுவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாகார்யமாகையாலே, இதுவும் புண்யபாபங்களால் வினைந்த ப்ரீதிகோப கார்யமல்ல என்பது வெளிப்படை. ஆக, எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின்பும், ஸுக்ருத தாரதம்யத்தினால் வினைந்த ப்ரதிபத்திகளின் தாரதம்யத்தினால் மோக்ஷத்திலும் தார தம்யத்தை ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும் என விளங்குகிறது. பரமகாருணிகளுை எம்பெருமான், கைவல்ய நிஷ்டன் முதலானார்க்குத் தாழ்ந்த ப்ரதிபத்திகளை மாற்றி உயர்ந்த ப்ரதிபத்திகளை விளைக்க வேண்டாவோ? எனில்: அப்படி ப்ரதிபத்தியை உயர்த்துவதற்குத் தான், அவரவர்களது ப்ரதிபத்தியை உயர்த்தக்கூடிய ஸாதநாநுஷ்ட ானங்களைப் பல ஜந்மங்கள் அநுஷ்டிக்கும்படியும், ஆத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்களை அநுஸந்திக்கும்படியும் விதித்திருக்கிறான் எம்பெரு மான். இப்படி அநுஷ்டித்து, அநுஸந்தித்தபின்பும் அந்திம் ஸ்ம்ருதி பர்யந்தம் அவர்களது ப்ரதிபத்தி மாருவிடில், அவரவர் விரும்பிய மோக்ஷத்தை அளிக்கிறான். பூலாத்காரமாக அவர்களது ப்ரதிபத்தியை மாற்றவல்லவனானும், அப்படி மாற்றுவது அச் சேதனனுக்கு அநிஷ்டமாகையாலும், அப்படி மாற்றினால் முற் கூறியபடி எம்பெருமானுக்கு வைஷம்யம் நைர்க்ருண்யம் முதலான தேஸாஷங்கள் வருமாகையாலும் அப்படி மாற்றுவதில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

29. ஐராமரணமோக்ஷாய மாமாஸிரித்ய யதந்தி யே ।

தே ப்ரஹ்ம தத்ஸுவிதுஃ க்ருத்ஸநமத்யாத்மம்

கர்ம சாக்ஷிலம் ॥

ஐராமரணமோக்ஷாய — கிழத்தனம், மரணம் முதலான ஆறு ஊர்மிகளும் அடியோடி கழிந்து ப்ரக்ருதிஸம்புந்த, மற்ற ஆத்மாநுபுவரூபமோக்ஷம் கிடைப்பதற்காக, மாம் ஆஸிரித்ய — என்னை அடைந்து, யே யதந்தி — எவர்கள் யத்னம் பண்ணுகிறார்களோ, தே — அவர்கள், தத் ப்ரஹ்ம — ப்ரஹ்மமெனப்படுவதையும், க்ருத்ஸநம் அத்யாத்மம் — அத்யாத்மம் எனப்படுவது முழுவதையும், அக்ஷிலம் கர்ம ச — கர்மமெனப்படுவது அனைத்தையும், விதுஃ — அறிய வேண்டும்.

29. மூப்பிறப்புத் தீர முயன்றென்னை வந்தடைவ

ராப்புறமந் தப்பிரம மாங்கறிவர்—கோப்புடைய

வெவ்வத்தி யாத்துமத்து மெல்லாக் கருமத்துஞ்

செவ்வை தெரிவுறுவர் சேர்ந்து.

மூப்பு இறப்பு தீர — கிழத்தனம், மரணம் முதலான ஆறு ஊர்மிகளும் அடியோடு கழிந்து, ப்ரக்ருதி ஸம்புந்த, மற்ற ஆத்மாநுபுவரூபமான மோக்ஷம் கிடைப்பதற்காக, முயன்று—முயற்சி செய்கின்றவர்களாய், என்னை வந்து அடைவர் — என்னைப் புல ப்ரத்யுஸாத்மனமாகப் பற்றுகிற வர்கள், ஆப்புறம்—அதன்பிறகு, அந்தப் பிரமம் ஆங்கு அறிவர் — ப்ரஹ்மம் எனப்படும் அப்பொருளை அதன் பொருட்டு அறியவேண்டும்; கோப்புடைய — கட்டுக்கோப்புடைய, எவ்வத்தியாத்துமத்தும்—அத்யாத்மம் எனப்படுவது முழுவதைப்பற்றியும், எல்லா கருமத்தும்—கர்மம் எனப்படுவது முழுவதைப் பற்றியும், செவ்வை— உண்மையை, சேர்ந்து தெரிவுறுவர்—(முற்கூறியதோடு) கூடவே அறியவேண்டும்.

॥ भा ॥ जरामरणमोक्षाय — प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपदर्शनाय
मामाश्रित्य ये यतन्ते; ते तद्वत्तु विदुः, अध्यात्मं च कृत्स्नं विदुः,
कर्म चाखिलं विदुः॥ २९॥

29. இனி, இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியான இரண்டு ஸ்லோகங்களில், ஐஸ்வர்யத்தின் பொருட்டு எம்பெருமானை உபாஸிக்கும் ஐஸ்வர்யார்த்தி, கைவல்யமோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவனை உபாஸிக்கும் கைவல்யார்த்தி, புகழ்வானையே பரமப்ராப்யமரீகக் கொண்டு அவனை உபாஸிக்கும் ஜ்ஞாநி ஆகிய மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் அறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்களையும், கைக்கொள்ள வேண்டியவைகளையும் ப்ரஸ்தாபிக்கிறான். அதில் இந்த ஸ்லோகத்தில், கைவல்யார்த்திக்கு அறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்களும், கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளும் ப்ரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. (ஜராமரணமோக்ஷாய மாம் ஆஸ்ரித்ய யதந்தி யே) ஜரை எனப்படும் கிழத்தனம், மரணம் எனப்படும் இறப்பு ஆகியவைகள் நீங்குவதற்காக என்னைப் பூலப்ரதஸாதானமாகக்கொண்டு எவர்கள் முயற்சி செய்கிறார்களோ. ஜரை, மரணம் என்னும் இரண்டைச் சொன்னது, தேஹத்துக்கு உள்ள அஸநாயா(பசி), பிபாஸா(தூஹம்), ஸோகம், மோஹம், ஜரை, மரணம் என்னும் ஆறு ஊர்மிகளுக்கும், அபக்ஷயம் (குறைதல்), வ்ருத்தி (வளர்தல்), ஜந்மம் (பிறப்பு), விநாஸம் (அழிதல்), பரிணாமம் (மாறுபாடடைதல்) அஸ்தி (இவ்விக்காரங்களோடேயே இருத்தல்) என்னும் ஷட்ஃபாவவிக்காரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, “ஸாந்திம் நிர்வாணபரமாம் மத்ஸம்ஸ்தாம் அதிக்ஷுச்சுதி” [6-15] [ஸரீரமோக்ஷத்தின் எல்லையாயிருப்பதாய், என்னிடமுள்ள (ஷட்ஃரீமி அல்லது ஷட்ஃபாவவிக்கார) ஸாந்தியை அடைகிறான்.] என்று கீதையின் ஆறாம் அத்தியாயத்திலே கர்மத்தை அங்குமாகக் கொண்ட ஜ்ஞாநயோகூத்தாலே ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாவைப்பெற்று அநுபூவிப்பவனாகச் சொல்லப்பட்டவனே இவன் என்று விளங்குகிறது. (மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி) ஜ்ஞாநயோகூத்தாலே ஆத்மாவைக்கண்டு, அதையே நித்யமாக அநுபூவிக்கையாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தைப் பெறவிரும்பும் அதிகாரிக்கு புகழுவதுபாஸநமாகிற புக்தி பூலகரணஸாதானமாக இங்கு விதிக்கப்படுகிறது. “மநஸ்ஸம்யமய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர:” [கீதை 6-14] என்று அந்த ப்ரகரணத்திலும் தன் ஆத்மாவலோகந விரோதிபாபம் நீங்குவதற்குறுப்பாக ஸுபூர்யமான எம்பெருமான்திருமேனியில் நெஞ்சைச் செலுத்திநிற்கவேணும் என்னும் நியமம் காட்டப்பட்டது.

இப்படி எம்பெருமான் விதித்திருப்பதற்குக் கருத்து.— இவன் தன் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் புகுவதுவிடும் பரமபேராக்யமானது என்று உணர்ந்து, தன் ஆத்மாபுவத்தில் ஆசையைவிட்டு, புகுவதுபுவத்தில் ஆசையையுடையவனாகவேணும் என்பதே. புண்யஸாலிகள் சிலர்க்கு எம்பெருமானுடைய இந்த க்ருஷி (முயற்சி) பூலித்து, அவர்கள் அவனைப் பாவநமாகவும், விரோதிநிவர்த்தகனாகவும் மாத்திரம் எண்ணிய நிலை தவிர்ந்து, பேராக்யனாகவும் எண்ணத்தொடங்குகிறார்கள். இப்படி ஜ்ஞாநயோக்யம் அல்லது ஜ்ஞாநஸஹிதகர்மயோக்யம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாகி, ப்ராசீந புண்யவஸத்தால் அவ்வாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி தவிரப்பெற்று பரமாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்பட்டால், இவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரம், பரமமோக்ஷஸாத்நமான பரபுக்தியை விளைத்துவிடுகிறது. அப்படியல்லாமல் புண்ணியக்குறைவுள்ள சிலர்க்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் விளைந்தபின்பும் அவ்வாத்மாவிலேயே பேராக்யதாபுத்தி நிலைத்து விடுகிறது. அவர்களுக்கு எம்பெருமான், கர்மபுக்திகளை அங்குமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநயோக்யத்தை அல்லது புக்தியோக்யத்தை அங்குமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநஸஹிதகர்மயோக்யத்தை ஸாத்நமாக விதித்து, ஸாத்நம் நிறைவேறியவுடன் ஆத்மப்ராப்தியாகிற மோக்ஷத்தை அருளுகிறான் என்பது முதல் ஷட்கத்திலேயே காட்டப்பட்டது. அப்படியிருக்க, இங்கு “சதுர்விதா பஜந்தே” [7-16] முதலானவிடங்களில் புக்தியே இவனுக்கு ப்ரத்யாந ஸாத்நமாகக் கூறப்படுவது எப்படி? எனில்: “ஆத்மத்ருஷ்டேஸ்த்ரயோ஽ப்யேதே யோக்யத்வாரேண ஸாத்நகா:” [கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்-25] [கர்மயோக்யம், ஜ்ஞாநயோக்யம், புக்தியோக்யம் ஆகிய மூன்றுமே அஷ்டாங்க்யோக்யத்தின்மூலம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாத்நமாகின்றன] என்று ஆளவந்தார் அருளியிருக்கையால், புக்தியோக்யமும் பரபுக்தியாக முற்றுவதற்கு முன் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாவதுண்டு என்று விளங்குகிறது. இவ்விதிகார்க்கு கர்மஜ்ஞாநங்களை அங்குமாகக்கொண்ட புக்தியோக்யம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாகி, ப்ராசீந புண்யவஸத்தால் அவ்வாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி தவிரப்பெற்று பரமாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்பட்டால், இவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரம் பரமமோக்ஷஸாத்நமான பரபுக்தியை விளைத்துவிடுகிறது என்றும், இவர்களிலும் புண்ணியக்குறைவுள்ள சிலர்க்கு அவ்வாத்மாவிலேயே பேராக்யதாபுத்தி நீடித்தால்,

அவர்களுக்கு அந்தக் கர்மஜ்ஞாநங்களை அங்குமாகக்கொண்ட புக்தி யோக்யத்தையே ஸாத்யநமாக விதித்து, அந்த ஸாத்யநம் நிறைவேறிய வுடன் ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தை அருளுகிறான் எம் பெருமான் என்றும் கீழைத ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களில் காட்டப்படு கிறது என்று விளங்குகிறது. இதனாலேயே இவ்விரண்டு ஷட்கங் களிலும் தேறிய அர்த்தத்தை திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஆளவந்தார் “ஆத்மார்த்தீ சேத் த்ரயோட்ப்யேதே தத்வைவல்யஸ்ய ஸாத்யகா:” [கீதா-ஸங்-27] [ஆத்மாவை அடைய விரும்பினானால் கர்மயோக்யம், ஜ்ஞாநயோக்யம், புக்தியோக்யம் ஆகிய மூன்றுமே ஆத்மகைவல் யத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.] என்று அருளினார். ஆக, “மாம் ஆஸ்மித்ய” என்று கைவல்யப்ராப்திக்குத் தான் பூலப்ரதஸாத்யன மென்றும், “யதந்தி” என்றதால், — “த்ரயாணமபி யோக்யானம் த்ரிபிரப்யோந்ய ஸங்க்யம்:” [கீதா-ஸங்-24] என்று ஆளவந்தார் அருளியபடியே மற்ற இரண்டு யோக்யங்களை அங்குமாகக்கொண்ட— கர்மயோக்யமோ, அல்லது ஜ்ஞாநயோக்யமோ, அல்லது புக்தி யோக்யமோ இதற்குப் பூலகரணஸாத்யனமென்றும் விளங்குகிறது. இப்படி எம்பெருமான் விதிப்பதற்குக் காரணமும், முற்கூறியபடி இவனுக்கு எப்படியாவது தன்னிடம் பேக்யதாப்யுத்தியை விளைத்துவிடவேணும் என்னும் அருளே என்றும் விளங்குகிறது. (ஜராமரண மோக்ஷாய) என்று, ஷட்யூர்மிகளும், ஷட்யூபாவவிகாரமும் நீங்கிவிடுவதாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றுக்குக் காரணமான ஸுக்ஷ்மஸரீரமும் இம்மோக்ஷத்தில் அடியோடு நீங்கிவிடுகிறது என விளங்குகிறது. இவ்வர்த்தத்தை “ஏடு நிலத்தில் இடுவதன் முன்னம்” [திருப்பல் 4] என்று பெரியாழ்வாரும் காட்டினார். (மோக்ஷாய) என்று கூறாமல், (ஜராமரண மோக்ஷாய) என்று விசேஷிக்கையாலே, ஸம்ஸாரத் துன்பங்களுக்குக் காரணமான ஸ்தூலஸுக்ஷ்மப்ரக்ருதியின் மோக்ஷமும், அதனால் தன்னடையே ஏற்படும் ஸ்வாத்மாநுபூவமும் தான் இவன் பெறும் பூலன் என்றும், புக்யவதநுபூவ கைங்கர்யங்களாகிற முக்யமோக்ஷம் இவனுக்குக் கிடையாது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இக்கைவல்யஸ்தூநத்தி லிருந்துகொண்டே ஸாத்யநாநுஷ்ட்யநங்களைச்செய்து இவன் பரம மோக்ஷத்தை அடையலாகாதோ? எனில்: “விரஜா பரமவ்யோம் நோரந்தரா கேவலம் ஸம்ருதம் | தத்ஸ்தூநமநுபேக்தவ்யம் அவ் யக்தப்ரஹ்மஸேவிபி: ||” [விரஜைக்கும் பரமபத்யுத்திற்கும் இடையே (நித்யவிபூதியிலுள்ள) ஓர் ஸ்தூநமே கேவலனுக்கு இருப்பிடமாகச் சொல்லப்படுகிறது; கைவல்யார்த்திகளால் அந்த ஸ்தூநத்திலிருந்துகொண்டே கேவலாத்மாநுபூவம் செய்யப்படு

கிறது.] என்னும் பாத்மபுராண வசநத்திலிருந்தும், இதை அடியொற்றி, ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “முக்தாநாம் பரமா க்ஷதி:” என்னுமிடத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, “பரமேதி விஸேஷணேன முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா க்ஷதிர் க்ஷம்யதே | ஸம்ஸார பரமபத்யோர் மத்யே தேஷாம் ஸ்த்நாநஞ்ச” [“பரமா” என்னும் விஸேஷணத்தினாலே, முக்தர்களிலேயே சிலர்க்குத் தாழ்ந்தக்ஷதி உள்ளதாக உணர்த்தப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்திற்கும், பரமபத்யத்திற்கும் இடையே அவர்களுக்கு அநுபுவஸ்த்நானமும் கூறப்பட்டுள்ளது.] என்று பட்டர் அருளியிருப்பதிலிருந்தும் இவன் பேராக்ஷ்யமியான நித்யவிபூதிக்குச் சென்றுவிடுகிறான் என விளங்குகையால், ஸாத்நாநுஷ்ட்நாம் செய்ய இடமில்லை. “ஸப்தபூர்ஹம் அதிவர்த்ததே” [6-44] என்று இவன் ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைத் தாண்டிவிடுகிறான் என்று கீதையிலும் கூறப்பட்டது. “நிர்வாண பரமாம்” [கீதை 6-15] “ஜராமரண மோக்ஷாய” என்கிறபடியே இவன் ஸலக்ஷம் ஸரீரமும் அற்றவனாகையால் ஸாத்நாநுஷ்ட்நாம் செய்யவும் முடியாது. “யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத் ஆத்மதநுப்தர்ச மானவ: | ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷ்ட: தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே ||” [கீதை 3-17] என்று கீதையில் சொன்னபடியே தன் ஆத்மாவையே எல்லாமாகக் கொண்ட இவன் புகுவத்ப்ராப்தியை விரும்பி ஸாத்நாநுஷ்ட்நாம் செய்ய ப்ரஸக்தியுமில்லை. ஆகையால், ஆத்மமாத்ராநுபுவமாகிற இக்கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைந்துவிட்டால், யாவதூதம் பூவி கைவிடவொண்ணாமல், அது நித்யமாகவே ஆகிவிடுகிறது என விளங்குகிறது. இவ்வநர்த்துத்தைக் கண்டே பெரியாழ்வார், இக்கைவல்யார்த்திகளைத் திருத்தும் “ஏடு நிலத்தில்” [திருப்பல் 4] என்னும் பாசுரத்தில், “ஏடு நிலத்தில் இடுவதன்முன்னம் வந்து எங்கள் குழாம் புருந்து கூடும் மனமுடையீர்கள் வரம்பொழி வந்து ஓல்லை கூடுமினோ!” என்று “நம் ஆத்மாவையே அனுபவிக்க வேணும்” என்னும் வரம்பை ஸலக்ஷம் ஸரீரம் கழிவதற்குமுன் விட்டொழித்துவிட்டு விரைவில் வந்துசேருங்கள். உங்களுடைய மனத்திலுள்ள ப்ரதிபத்தியை உடனே மாற்றிக்கொள்வேண்டிய வித்தனையே நீங்கள் செய்யவேண்டியது” என்று பதறினர். நம்மாழ்வாரும் “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்” [திருவாய் 1-2-4] என்னும் பாசுரத்தில், முதல் பாதியாலே “விஷயங்களில் பற்று அறுந்துவிட்டால் கைவல்ய மோக்ஷம் உண்டாகிவிடும்” என்று அருளி, பிற்பாதியில் “அது செற்று மன்னுறில் அற்று இறை பற்றே” என்று “அக்கைவல்ய மோக்ஷத்தில் அகப்படாதே, புகுவச்சேஷதைகரஸமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று நிலைநிற்கவேண்டி

மிருந்தால், முதலிலே விஷயஸங்குத்தை விடும்போதே எம்பெருமானைப் பற்றிவிடுங்கள்” என்று அருளுவதன்மூலம் கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைந்துவிட்டால் நிலைநின்ற (ஸ்வரூபப்ராப்தமான) புருஷார்த்தமான புகுவதநுபுகைங்கர்யங்களை அடையமுடியாது என்று காட்டினார். “குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையூழி சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம்” [திருவாய் 6-9-10] என்னுமிடத்தில் இக்கைவல்யமோக்ஷத்திற்கு எவ்விதமான அழிவும் கிடையாது என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார். இதே கருத்தில்தான் “ஐராமரணமோக்ஷாய மாம் ஆஸ்ரித்ய யதந்தி” என்று “கற்பகவ்ருக்ஷத்திடம் கௌபீர்பிபிஷைக் கேட்பதுபோலே, என்னை ஆஸ்ரயித்து ஸரீரமோக்ஷமாத்ரத்தைச் சிலர் பெற விரும்புகிறார்களே!” என்று உள்வெதுப்போடே அருளிச்செய்து, அவர்களையும் திருத்தவேண்டும் என்னும் பரமகருணையாலே “யதந்தி” என்று புகுவச்சேஷத்வாநுஸந்தநாமம் முதலானவற்றையுடைய கர்மஜ்ஞாநபுக்தியோகங்களில் ஏதாவதொன்றை நிறைவடையும்வரை அநுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கிறான் கண்ணன் இங்கு. “பல ஜந்மங்களில், தமது ஆத்மா நமக்கு ஸேஷம் என்று அநுஸந்தித்து, நமது திருமேனியைச் சிந்தித்து, த்ரிவிதபரித்யாகங்களையும் செய்து, அங்குப்பரபத்தியை அநுஷ்டித்தாலாவது தம் ஆத்மாவில் நசைநீங்கப்பெற்றுத் தன்னிடம் பேராக்யயதாபுர்த்தி உண்டாகாதா” என்பதே புகுவானுடைய ப்ரத்யாஸை என விளங்குகிறது. “யே யதந்தி” “விது:” என்று இந்த ஸ்லோகத்திலும், அடுத்த ஸ்லோகத்திலும் நிகழ்காலப்ரயோக்யமாகவும், அநுவாத்யமாகவும் இருந்தபோதிலும், விதிப்பதினாலே நோக்கு என்று ஸ்ரீ பூர்வியகாரர் அடுத்த ஸ்லோகபூர்வியத்திலும், ஸ்ரீ தேஸிகன் இந்த ஸ்லோகத்தின் தாத்பர்யசந்தூரிகையிலும் அருளிச்செய்தனர். “மேன்மேலே புண்ணிய மிகுதியாலே உண்டான ப்ரதிபத்தியின் சிறப்பால், மேன்மேலே சிறந்தவர்கள் ஆகிறார்கள்” என்று பதினாறுவது ஸ்லோகபூர்வியத்திற்கு சொன்ன வரிசைக்கிரமப்படி பார்த்தால், ஐஸ்வர்யார்த்தியை முதலில் அழைக்கவேண்டியிருக்க, அநர்த்தத்தின் மிகுதியைக் கண்டு திருப்பல்லாண்டில் கைவல்யார்த்தியை முதலில் அழைத்த பெரியாழ்வாரைப்போலே, இவர்களை முதலில் திருத்தவேண்டும் என்னும் பதற்றத்தாலே, ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு முன் இவர்களுக்கு ஸாதநங்களை விதிக்கிறான் கண்ணன் என்று விளங்குகிறது. (மாம்) என்றது, பாவநத்வ விரோதி நிவர்த்தகத்வ குணங்களை யுடைய என்னை என்றபடி. இக்குணங்களையன்றோ இவனுக்கு உதவுகின்றன. இக்கைவல்ய நிஷ்டனைப்பற்றிய பாசுரங்கள் பல

வற்றிலும் “எம்பெருமானுடைய பாவதத்வ விரோதி, நிவர்த்தகத்வ குணங்களையே இவர்கள் கண்டார்களேயொழிய, பேராக்யத்வரூப மஹாகுணத்தைக் கண்டார்களில்லையே” என்னும் நிர்வேதத்தை (வருத்தத்தை) ஆழ்வார்கள் காட்டியிருப்பது இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. குறிப்பாக, “செடியாராக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலே” [திருவாய் 1-5-7] “பிறவித் துயரற ஞானத்துள்ளின்று துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப் பெய்வார் அறவனை ஆழிப்படை அந் தணனை மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே” [திருவாய் 1-7-1] “கனலாழி அரணத் திண்படை ஏந்திய ஈசற்கு ஆளாயே - மரணம் தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்று இவை மாய்த்தோம்” [திருவாய் 8-3-2] என்று “ஜராமரணமோக்ஷாய” என்னும் இந்த ஸ்லோகத்தை விவரிக்கும் பாசரங்களில் தம்மாழ்வார், — பரிபூர்த்துப் படுத்தும் தன்மையாகிற பாவனத்வத்தையும், விரோதிகளை நிரஸிக்கும் தன்மையாகிற விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்திருப்பது காணத்தக்கது. பரமபாவனாகையால், தங்களுடைய ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸீரமான அஸூத்தியைக் கழிப்பானென்றும், விரோதி, நிவர்த்தகனாகையாலே தம் ஆத்மாவைத் தாம் அநுபவிக்கத் தடையாயிருக்கும் ஸர்வகர்மங்களையும், அதுகாரணமாக வரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் கழிப்பானென்றும் கருதி, இவர்கள் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. இப்படி விரோதி நீங்கப்பெற்று, அழுக்குக் கழியப்பெற்றால், ஆத்மா தன்னடையே பரிபூர்ணமாக ப்ரகாஸிக்குமாகையால் “ஜராமரணமோக்ஷாய” என்பதற்கு “ப்ரக்ருதி வியுத்தாதம் ஸ்வரூப தர்ஸனாய” என்று பூர்வியகாரர் அர்த்தம் அருளினார். இதனால் “ஜிஜ்ஞாஸு:- ப்ரக்ருதி வியுத்தாதம் ஸ்வரூபாவாப்திச்சு:” என்று பதினாறாம் ஸ்லோக பூர்வியத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸுவே இவன் என்று விளங்குகிறது. “ஆத்மார்த்தீ சேத் த்ரயோட்ப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாதகா:” [கீதா-ஸம் 27] என்று ஆளவந்தார் இவ்விதிகாரிக்கு மூன்று யோகங்களில் ஏதாவதொன்றைப் புலகரண ஸாதநமாகக் காட்டுகையாலே, பஞ்சாக்ஷுநிவித்யையாகிற வித்யை ஒன்றையே புலகரணஸாதநமாகக்கொண்டு ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸநம் செய்யும் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டைகளைக் காட்டிலும் கீதையில் கூறப்படும் கைவல்யார்த்தியாகிற ஜிஜ்ஞாஸு வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. இவன் யார்? எனில்: ஸ்ரீபூர்வியகாரராலே கார்யாதி, கரண [4-3-5] ஸ்ரீபூர்வியத்தின் கடைசியில் “கேவலம் சித்யவஸ்து ப்ரஹ்மத்ருஷ்டிவியோகேந உபாஸீந:” என்று சொல்லப்பட்டவனாய், சூரந்தோக்ய உபநிஷத்தில் [7-15] ப்ராணஸப்துத்

साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं च ये विदुः ।

प्रयाणकालेऽपि च मां ते विदुर्युक्तचेतसः ॥ ३० ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विज्ञानयोगो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

தாலே சொல்லப்பட்ட ஸ்வாத்மமாத்ரத்தையே உபாஸிப்பவனாகக் கூறப்பட்டவனே இவன் என்று விளங்குகிறது. அவ்வதிசுரணத்தில் ஸ்ரீபூஷ்யகாரரோ, ஸ்ருதப்ரகாரிகாசார்யரோ அவ்வதிசுரணத்துக்கு முக்யப்ரமேயமான பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுளைக் குறித்துக் கேவல ஸப்துத்தையோ, கைவல்யார்த்திசுப்துத்தையோ பிரயோகிக்க வில்லையென்பதும், அவனுக்குக் கைவல்யமோஷத்தை முக்யபுலமாகவோ, அவாந்தரபுலனாகவோ அருளவில்லையென்பதும். நேர் மாறாக அவனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபுவத்தையே காட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதும், கேவலாத்மோபாஸகனைப்பற்றியே “கேவலம் (வா) சித்வஸ்து ... உபாஸீந:” என்று கேவலஸப்துத்தை பூஷ்யகாரர் ப்ரயோகித்திருக்கிறார் என்பதும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. சூந் தோக்ஷயத்தில், நாமம் தொடக்கமாக, ஆஸாபர்யந்தமான மற்ற பொருள்களை உபாஸிப்பவர்களுக்கு அஸ்திரபுலனைச் சொல்லியிருப்பதும், அவைகளுக்கு மேற்பட்ட இவ்வாத்மாவை உபாஸிப்பவனுக்கு, அஸ்திரபுலனைச் சொல்லாததோடன்றியில் அதிவாதிசுவத்தையே சொல்லியிருப்பதும் இவனடையடும் புலன் ஸ்திரமானது எனக் காட்டுகிறது. ப்ராஸங்கிகமான இவை நிற்க.

ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியால் கைவல்யநிஷ்டுனாகிற அதிசுரணியை அநுவதித்து, பிற்பாதியால் அவன் அறியவேண்டும் அர்த்த விசேஷங்களையும், கைவிடவேண்டியதையும் விதிக்கிறான்—(தே தத் ப்ரஹ்ம விது:) அவர்கள் ப்ரஹ்மமெனப் படுவதையும் (ஏறகத் தக்க ப்ராப்யமாக) அறியவேண்டும். (க்ருத்ஸநம் அத்யாத்மம் விது:) அத்யாத்மம் எனப்படுவது முழுவதையும் (விலக்கத்தக்க த்யாஜ்யமாக) அறியவேண்டும். (கர்ம ச அகிலம் விது:) கர்ம மெனப்படுவது அனைத்தையும் (கைவிடத்தக்கதாக) அறியவேண்டும். (கர்மமின்மை கைக்கொள்ளத்தக்கது என்றபடி). ‘ ப்ரஹ்ம ’ ‘அத்யாத்மம்’ ‘கர்ம’ என்னும் மூன்றும் எவையென்பதை அடுத்த அத்தியாயம் இரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் கண்ணனே விவரிக்கப் போகிறனாகையால், அங்கேயே இவற்றின் பொருளையும், இவற்றை எதற்காகக் கண்ணன் கைவல்யார்த்திசுக்கு அறியவேண்டும் அல்லது கைவிடவேண்டும் என்று விதிக்கிறான் என்பதையும் காண்போம். ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தால், கைவல்யார்த்திசுக்கு மாத்திரம் அறியவேண்டிய அர்த்தவிசேஷங்களும், கைவிடவேண்டியதும் சொல்லப்பட்டது. 29.

30. ஸாதிபூதாதிதேவம் மாம் ஸாதிபூத்யஜ்ஞம் ச யே விது: ।
ப்ரயாணகாலேபி ச மாம் தே விது: யுக்தசேதஸ: ॥

॥ இது ஸ்ரீமத்புகுவத்யுக்ஷதாஸு

உபநிஷத்ஸு விஜ்ஞானயோகோ நாம ஸப்தமோட்யாய: ॥

யே — ஐஸ்வர்யார்த்தித்கள், ஸாதிபூதாதிதேவம் —
அதிபூதத்தன்மையோடும், அதிதேவத்தன்மையோடும்
கூடியவனாக, மாம்—என்னை, விது:—அறியவேண்டும்;(மாம்)
ஸாதிபூத்யஜ்ஞம் ச விது:—(மற்ற இருவரைப்போலே) (என்னை)
அதிபூத்யஜ்ஞத் தன்மையோடு கூடியவனாகவும் அறியவேண்
டும்; தே ச—(அந்தந்தப் பூலனுக்காக என்னிடம் ஈடுபட்ட
நெஞ்சையுடைய) இம்மூவரும், ப்ரயாணகாலே அபி—(தத்
தமக்குரிய ப்ராப்யத்தைப் பெறுவதற்காக) உடலை விடும்
மையத்திலும், யுக்தசேதஸ:—(பூலனுக்குத் தக்கவாறு)என்னை
நினைப்பவர்களாய், மாம் விது:—என்னை அறியவேண்டும்

30. அதிபூத மற்றிங் கதிதெய்வ மெல்லா
மதியெச்ச நாமா வறிந்தோர்—கதிபெற்றுப்
போம்பொழுது மென்னையே பேராத நெஞ்சராய்
யாம்பொருளாக் காண்ப ரமர்ந்து.

மற்று இங்கு அதிபூதம் அதிதேவம் நாமா அறிந்தோர் —
மேலும் இவ்வுலகில் அதிபூதமும் அதிதேவமும் நாமாக்
அறிந்த ஐஸ்வர்யார்த்திகளும், அதியெச்சம் நாமா அறிந்
தோர் எல்லாம் — அதிபூத்யஜ்ஞம் நாமே என்று அறிந்த
மூவகை அதிகாரிகளும், கதி பெற்றுப் போம் பொழுதும்—
(உபாயாநுஷ்டானம் முடிந்து தத்தமக்குரிய) ப்ராப்யத்
தைப் பெறுவதற்காக உடலை விடும் மையத்திலும்,
பேராத நெஞ்சராய் — மறக்காத நெஞ்சையுடையவராய்,
ஆம் பொருளா அமர்ந்து—தாம் தாம் விரும்பும் பூலனுக்குத்
தக்கவாறு, என்னையே காண்பர்—என்னையே காண்பார்கள்.

30. இனி, இந்த ஸ்லோகத்தில்—ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு அறிய
வேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்களையும், கைக்கொள்ளவேண்டியவை
களையும், இவ்வைஸ்வர்யார்த்திக்கும், முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்
பட்ட கைவல்யார்த்திக்கும், பதினாறுவது ஸ்லோகத்தில் இவர்களோடு
சேர்த்துப்படிக்கப்பட்ட அநந்தப்ரயோஜநனான உபாஸகஜ்ஞாநிக்கும்
பொதுவாக அறியவேண்டியவற்றையும் கைக்கொள்ளவேண்டியவற்

றையும் காட்டுகிறான். இப்படி அதிகாரிகளை மூன்றுவிதமாகப் பிரிப்பதற்குக் காரணம் என்னவெனில்: அசித் (அறிவற்ற ஜடூப்பொருள்), சித் (அறிவுள்ள பொருள்), ஈஸ்வரன் (இவ்விருண்டையும் நியமிக்கும் பரமாத்மா) என்று தத்துவங்கள் மூன்றேயாகையால், இம்மூன்றில் முதலாவதான அசித்தினால் வரும் மிகச்சிறந்த பேசுங்களை அநுபூவிக்க விரும்பும் அதிகாரி ஐஸ்வர்யார்த்தி என்றும், இரண்டாவதாய், அவரவர்க்குத் தத்தம் ஆத்மாவாயிருக்கும் சித்தை—அதை அநுபூவிக்கத் தடையாயிருக்கும் அசித்ஸம்ஸர்க்கும் அடியோடு கழிந்தபின் பூர்ணமாக அநுபூவிக்கவிரும்பும் அதிகாரி கைவல்யார்த்தி என்றும், மூன்றாவதான ஈஸ்வரதத்வத்தைப் பரிபூர்ணமாக அநுபூவிக்கவிரும்பும் அதிகாரி புகுவச்சரணார்த்தி என்றும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று கண்டுகொள்ளவேண்டும். கீதையில் மாத்திரமல்லாமல் இதர ஸாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றிலும் இப்படி அதிகாரிகள் மூவராகவே பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். கீதையிற்போலே ஐஸ்வர்யார்த்திகளை ஆர்த்தன் (இழந்த செல்வத்தைப் பெறவிரும்புவன்), அர்த்தார்த்தி (புதிய செல்வத்தைப் பெறவிரும்புவன்) என இருவகையாக்கி அதிகாரிகளை நாலுவகையாகக் கூறுவதுமுண்டு. “ந தேவலோகா க்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே | ஐஸ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா ||” [ரா-அ 31-5] [வானவர் நாடான பரம பத்யுமடைவதையும், சாவாமையாகிற கைவல்யமோக்ஷுமடைவதையும், இவ்விஷயத்திலுள்ள அனைத்துலக ஐஸ்வர்யத்தையும் நீயில்லாவிடில் நான் வேண்டேன்] என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் லக்ஷ்மணனாலும், “ஐஹலௌகிகமஈஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்குத்யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் புகுவந்தஞ்ச மந்த்ரோத்யம் ஸாத்யிஷ்யதி ||” [வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-50] [இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும், கேவலாத்மாநுபூவமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தையும், புகுவதநுபூவத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இந்த அஷ்டாக்ஷரமந்திரம் ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.] என்று வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதியிலும், “தாவதார்த்திஸ் தத்யா வாஞ்சூ தாவந்மோஹஸ் தத்யாஸுக்யம் | யாவந் யாதி ஸரணம் த்வாம ரோக்ஷாக்ஷாநாம் ||” [வி-பு1-9-73] [அவரவர் ப்ராப்யத்திற்குத் தடையாயிருக்கும் அந்தந்தப் பாபங்களைப் போக்கும் உன்னை ஸரணமடையும் வரையில்தான் ஆர்த்தனுக்கு ஆர்த்தியும், அர்த்தார்த்திக்குச் செல்வத்தில் விருப்பமும், கைவல்யார்த்திக்கு ஆத்மாநுபூவமின்மையால் வரும் மயக்கமும், ஜ்ஞாநிக்கு புகுவதநுபூவமின்மையால் வரும் ஸுக்யமின்மையும் இருக்கும்.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. திருப்பல்லாண்டில் பெரியாழ்வாரும், “ஒருநாயகம்” [திருவாய்மொழி 4-4] முதலான திருவாய்மொழிகளில் நம்மாழ்வாரும் இவ்வதிகாரிகளைச் சேர்த்து எடுத்ததும் காணத்தக்கது.

॥ भा ॥ अत्र य इति पुनर्निर्देशात्पूर्वनिर्दिष्टेभ्योऽन्ये अधिकारिणो
ज्ञायन्ते; साधिभूतं साधिदैवं मामैश्वर्यार्थिनो ये विदुः—इत्येतदनु-
वादसरूपमप्यप्राप्तार्थत्वादिधायकमेव; तथा साधियज्ञमित्यपि त्रयाणा-

(யே) ஐஸ்வர்யார்த்திதிகள். முன் ஸ்லோகத்தில் ‘‘ யதந்தி யே ’’
என்று கூறப்பட்ட கைவல்யார்த்திகளே இங்கும் குறிக்கப்படுபவர்க
ளானால், இங்கு ‘தே விது:’ என்றே பாட்யுமிருக்கவேண்டும்.
பாட்யுமோ ‘‘யே விது:’’ என்றே உள்ளது. ‘யே’ என்று மறுபடி
யும் சொல்லுவதற்கு வேறு பயனும் கூறமுடியாது; ஆகையால்,
இங்கு சொல்லப்படுகிறவர்கள் முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட
அதிகாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாகவேயிருக்கவேண்டும்.
இங்கு அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு, அடுத்த அத்தியாயத்தில்
கண்ணன் கூறும் பதிலைப் பார்த்தாலும், இந்த ப்ரகரணத்தில்,
‘‘ ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:...” [7-16] என்று கூறப்பட்ட ஐஸ்வர்ய
கைவல்ய புகுவச்சரணர்த்திகளைப் பற்றியே கேள்வி பதில்கள்
அமைந்திருக்கின்றன என விளங்கும். அதில், ‘‘ அதிபூதம் ’’
‘‘ அதி தைவம் ’’ என்னும் பதங்களின் விவரணத்தைக் கருத்திற்
கொள்ளும்போது, இங்கு ‘யே’ எனப்படுபவர்கள் ஐஸ்வர்யார்த்தி
களே என விளங்குகிறது. (யே ஸாதிபூதாதிதைவம் மாம்
விது:) ஐஸ்வர்யார்த்திகள் அதிபூதத்தன்மையோடும், அதி
தைவத்தன்மையோடும் கூடியவனாக என்னை அறியவேண்டும்.
‘யே விது:’ என்பது ஏற்கனவே சொன்னதை அநுவாதம் செய்வது
போல் தோன்றினாலும், ஏற்கனவே இவ்வர்த்தம் இங்கு சொல்லப்
படாமையால், முன் ஸ்லோகத்தில் ‘யே யதந்தி’ என்றவிடத்திற்
போலே, இங்கும் புதிதாக விதிக்கப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.
ஏற்கனவே சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருந்தால் அவற்றைப்பற்றிக் கேள்வி
கேட்பதும், பதில் சொல்லுவதும் பொருந்தாது. ஆகையால்,
‘‘ யதூக்ஸ்யோ அஷ்டாகபால:’’ [ஸுதபத 2-5-1-11] முதலான
விடங்களில் யச்சுபூத்யுமிருப்பதால் அநுவாதம்போல் தோன்றினாலும்,
அப்ராப்தமான (ஏற்கனவே கிடைக்காத) அர்த்தமாகையாலே விதி
யாகவே கொள்வதுபோலே, இவ்விரு ஸ்லோகங்களிலும் சில அர்த
தங்கள் புதிதாக விதிக்கப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ‘அதி
பூதம்’ ‘அதிதைவம்’ ஆகியவற்றை மேல் அத்தியாயத்தில்
நாலாம் ஸ்லோகத்தில் கண்ணனே விவரிக்கப்போகிறானாகையால்,
அங்கேயே இவற்றின் பொருளையும், இவற்றை அறிவதை எதற்
கீ—20

मधिकारिणामविशेषेण विधीयते, अर्थस्वाभाव्यात्। त्रयाणां हि नित्यनैमित्तिकरूपमहायज्ञाद्यनुष्ठानमवर्जनीयम्। ते च प्रयाणकालेऽपि स्वप्राप्यानुगुणं मां विदुः। ते चेति चकारात् पूर्वं जरामरणमोक्षाय यतमानाश्च प्रयाणकाले विदुरिति सप्रुचीयन्ते; अनेन ज्ञानिनोऽप्यर्थ-

காக விதிக்கிருள் என்பதையும் விளக்குவோம். (மாம் ஸாதியஜ்ஞம் ச விது:) (மற்ற இரு அதிகாரிகளைப்போலே) இவ்வைஸ்வர்யார்த்திகளும் என்னை அதியஜ்ஞத்தன்மையோடு கூடியவனாகவும் அறிய வேண்டும். இங்கு ஐஸ்வர்யார்த்திகளைக்குறித்து விதித்திருந்த போதிலும், எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாக ஸாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமான 'யஜ்ஞம்' என்னும் பதப்பொருளின் இயல்வைக்காணும்போது, இது மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவானது என விளங்கும். "ஸந்த்யபாஹீநோஸுசர் நித்யமநர்ஹ: ஸர்வ கர்மஸு" [தக்ஷஸம்ருதி] [ஸந்த்யாவந்த்யுனமாகிற நித்யகர்மத்தை விட்டவன் எப்போதும் பரிஸுத்தியுற்றவன்; வேறு எந்தக் கர்மத்தையும் அநுஷ்டிக்கத் தகாதவன்.] முதலானவிடங்களில் நித்ய நைமித்திகரூபமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களின் அநுஷ்டானம் எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாகவே விதிக்கப்படுகையாலும், இவற்றை அநுஷ்டியாவிடில் தோஷங்களைக் கூறுகையாலும், இது மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் அவஸ்யமானது எனத் தெளிவாகிறது. இனி, மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவான மற்றொரு விஷயம் கூறப்படுகிறது ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியில்,— (தே ச) அவ்வப்பூலனுக்காக என்னை ஆஸ்ரயிக்கும் இம்மூவரும். சகாரம் முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கைவல்யார்த்திகளை ஸமுச்சயிக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. அந்திமகாலத்திலும் தன்னை நினைக்கவேண்டும் என்று இங்கு விதிப்பது இவர்களுடைய ஸ்வார்த்த்யுதையைக்கழிப்பதற்காகவே என்று விளங்குகையால், ஸ்வார்த்த்யுதாலேஸமுடைய உபாஸகஜ்ஞானிக்கும் இவ்வந்திம ஸம்ருதிவிதி பொருந்தும் என்பது அந்திமஸம்ருதி பத்யத்தின் அர்த்தஸ்வபூவத்தைப் பார்க்கும்போது தெளிவாகிறது. ஆகையால், 'ஸாதியஜ்ஞம் ச' என்றவிடத்திற்போலே இங்கும் சகாரத்தாலே மற்ற இரு அதிகாரிகளும் ஸமுச்சயிக்கப் (கூட்டிக்கொள்ளப்)படுகிறார்கள். 'அபி ச' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்வதில் பயனில்லையாகையாலும், சகாரத்தைப்பிரித்து 'தே ச' என்று கூட்டிப்பொருள்கொள்வதில் இவ்வண்ணம் சிறந்த பயனிருப்பதாலும், 'ச' 'அபி' என்னும் இரண்டு பதங்களையும் பிரித்து அந்

स्वाभाव्यात् साधियज्ञं मां विदुः, प्रयाणकालेऽपि स्वप्राप्यानुगुणं मां
विदुरित्युक्तं भवति॥ ३०॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये सप्तमोऽध्यायः॥

வயித்துப் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. (யுக்தசேதஸ:) தாம் தாம் விரும்பும் பூலனுக்குத் தக்கவாறு என்னை நினைப்பவர்களாய். மேல் அத்தியாயத்தில் இம்மூவரும் அவரவர் அடைய ஆசைப்படும் பூலனுக்குத் தக்கவாறு எப்படி எம்பெருமானை நினைக்கவேண்டும் என்று விவரிக்கப்படவிருக்கிறதாகையால், இங்கு அதுவே கருதப்படுகிறது என விளங்குகிறது. (ப்ரயாணகாலே஽பி மாம் விது:) தத்தமக் குரிய ப்ராப்யத்தைப் பெறுவதற்காக—உடலைவிடும் ஸமயத்திலும் என்னை (அந்தந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தக்கவாறு) அறியவேண்டும். “ ப்ரயாணகாலே஽பி ” என்னும் அபிஸ்ப்யத்யம் உபாஸநத்யஸையில் பல ஜன்மங்கள் இவர்கள் இவ்வண்ணம் நினைப்பதை ஸமுச்சயிக் கிறது. எந்த ஜந்மத்தில் இவர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படு கிறதோ, அந்த ஜந்மத்தின் முடிவிலேயே இவர்களுக்கு இவர்கள் விரும்பும் பூலம் கிடைக்கும் என்று கருத்து. மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி எம்பெருமானுடைய ஆனந்தம் தவிரத் தனக்காக எப்பூலனை யும் விரும்பாதவனாகையால், அவனுக்கு எம்பெருமான் தானே உபாயமாகி, அவன் கையில் எதையும் எதிர்பாராமல் அந்த ஜன் மத்தின் முடிவிலேயே அவனுக்கு மோக்ஷமளித்து அவனைத் தனக்கே யாக்கிக்கொள்கிறான். அந்திமகாலத்திலும் “ அஹம் ஸ்மராம் ” என்ற வராஹசரமஸ்லோகத்தின்படியே, அவன் நினைவை எதிர் பாராமல், எம்பெருமான் தானே அவனை நினைக்கிறான். இதையே பெரியாழ்வாரும், “ எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கு ஏதும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன். அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே” என்று அருளிஞர். தனக்காக ஒவ்வொரு பூலனை விரும்பும் அதிகாரிகளுக்கு அந்தந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தக்கவாறு அந்திமஸ்ம்ருதியை விதிப்பதற்குக் காரணத்தையும் அவரவர்க்கு அந்திமஸ்ம்ருதியை ஒவ்வொரு வித மாக விதிக்கும் எட்டாம் அத்தியாயஸ்லோகங்களில் விளக்குவோம். ஆக, இவ்விரு ஸ்லோகங்களாலே, ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகழ்ச்சரணர்த் திகளான ஸ்வப்ரவ்ருத்திபரர்களுக்கு அறியவேண்டிய அர்த்தங்களை யும், கைக்கொள்ளவேண்டியவற்றையும் ப்ரஸ்தாபித்தானாயிற்று. 30.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தூஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணத்தில் ஏழாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

பகவத் கீதை வெண்பா

(ஏழாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசரம்)
இத்தகவா லேழாமோத் தெந்தை பொருளனைத்து(ம்)
மெய்த்தகையான் ஞானி வியப்புடனே—சுத்தனெனச்
சொன்ன வகையே துளக்கமற வாராய்ந்தே
யின்ன வகைமுடிந்த திங்கு.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இத்தகவால்—இம்முறையில், பொருள் அனைத்தும்—
எல்லாப் பொருளையும், மெய்த் தகையான்—உள்ளபடி
அறிபவனான, ஞானி—ஞானியானவன், சுத்தன்—சிறந்த
வன், என—என்று, எந்தை—கண்ணபிரான், துளக்கம் அற
ஆராய்ந்தே சொன்ன வகையே—ஐயமில்லாமல் ஆராய்ச்சி
செய்து சொன்ன ரீதியில், ஏழாம் ஓத்து—ஏழாம் அத்தி
யாயம், இன்ன வகை—இம்முறையில், இங்கு முடிந்தது—
இத்துடன் முடிவுற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர்)

ஏழாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

8. தானின்ற வுண்மையைத் தன்றளி மாயை மறைத்தமையும்
தானன்றி மாயை தனைத்தவிர்ப் பான்விர கற்றமையு
மேனின்ற பத்தர்க ணால்வரின் ஞானிதன் மேன்மைகளுந்
தேனின்ற செங்கழ லான்றெளி வித்தனன் பார்த்தனுக்கே.

தேன் நின்ற—தேன் நிலையாகப் பெருகுகின்ற, செம்
கழலான்—சிறந்த திருவடி(த் தாமரை)யையுடைய கண்ணன்,
பார்த்தனுக்கு—அர்ஜுனுக்கு, தான் நின்ற உண்மையை—
(ஈசுவரனாகிய) தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவையும்,
தன் தனி மாயை—(இவ்வறிவை) தன்னுடையதான ஒப்பற்ற
ப்ரக்ருதி, மறைத்தமையும்—மறைத்துநிற்பதையும், தான்
அன்றி—தன்னைத் தவிர, மாயைதனைத் தவிர்ப்பான்—ப்ரக்ருதி
யின் தொடர்பை (ஜீவனுக்கு) ஒழிப்பதற்கு, விரகு அற்ற
மையும்—உபாயம் ஒன்றுமில்லாதிருத்தலையும், மேல் நின்ற—
(முன்னவருக்குப் பின்னவர்) உயர்ந்தவர் என்னும்படிநின்ற,

பக்தர்கள் நால்வரில்-(ஆர்த்தன், அர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்ற) பக்தர்கள் நால்வரில், ஞானிதன் மேன்மைகளும்—ஜ்ஞானியின் ஏற்றங்களையும், தெளிவித்தனன்—தெளிவாக உபதேசித்தான்.

கீதாஸ்லோகார்த்துச் சுருக்கம்

ஏழாம் அத்தியாயம்

ஸ்லோ

அர்த்தம்

I 1-12. ஸ்வயாதாத்மயம் — பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மையறிவு.

1. உண்மையறிவைக் கூறுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை.
2. இவ்வறிவைப் பூர்ணமாகப் பெற்றால், அறியவேண்டியது வேறென்றுமில்லை.
3. மோக்ஷஸித்தியின் பொருட்டுக் கடைசிவரை முயல்பவன் ஆயிரத்தில் ஒருவன்; அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவன் பரமபுருஷனையே ப்ராப்யமாய் அறிபவன். அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே அவனை ப்ராபகமாகவும் அறிபவன்.
4. எட்டுவிதமான அசேதன ஸமஷ்டிப்பொருளும் பரமபுருஷ பரதந்த்ரமானது.
5. அசேதந ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட சேதநஸமஷ்டியும் பரம புருஷபரதந்த்ரமானது.
6. முற்கூறிய சேதநாசேதந ஸமஷ்டிகளைக் காரணமாகக் கொண்ட வ்யஷ்டிப் பொருள்களுக்கும் பரமபுருஷனே காரணமாகவும், ஸேஷியாகவுமிருப்பவன்.
7. கல்யாண சூணங்களால் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தவனும் பரமபுருஷனே.
- 7*. அவனே அனைத்துக்கும் ஸரீரியாகவுமிருப்பவன். இக் காரணங்களால் அவனே இயற்கையான ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன்.
- 8-11. சேதநாசேதநப் பொருள்களில் அவற்றின் ப்ராப்யத்வத்திற்கும், ப்ராபகத்வத்திற்கும் உறுப்பாக உள்ள சிறந்த பெருமைகள் பரமபுருஷாதீனமாய் வருபவையே.
12. ஸாத்விகர்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருக்கும் முற்கூறியவைபோலே, ராஜஸதாமஸர்களுக்கு ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவுமிருக்கும் பொருள்களின் தன்மைகளும், அவ்வப்பொருள்களும் பரமபுருஷாதீனமே; பரமபுருஷன் அவற்றுக்கு அதீனமானவனல்லன்.

- II13-14 பரமபுருஷனைப்பற்றிய முற்கூறிய உண்மையறிவை—அவனுக்கு அதிசுமான ப்ரக்ருதியின் ஸம்புந்தம் ஜீவனுக்கு மறைக்கிறது.
- III 14ஃ ஜீவனுக்குள்ள ப்ரக்ருதி ஸம்புந்தம் பரமபுருஷ ஸரணாகுதியாலேயே நீங்குகிறது.
15. மேன்மேலே பாபிஷ்டுர்களான நாலுவகைப்பட்ட பாபிகள் பரமபுருஷனை ஸரணமடைவதில்லை.
- IV புக்தபேதம்
16. மேன்மேலே புண்ணியமிருதியால் உண்டாகும் ப்ரதிபத்திச் சிறப்பாலே சிறப்புற்ற நாலுவகை புக்தர்கள் பரமபுருஷனை ஸரணமடைகின்றனர். அவர்களாவார்,— (1) ஆர்த்தன் (2) அர்த்தார்த்தி (இருவரும் சேர்ந்து ஐஸ்வர்யார்த்திகள்) (3) ஜிஜ்ஞாஸு (கைவல்யார்த்தி) (4) ஜ்ஞாநி (புகுவச்சரணர்த்தி).
- V17-27. ஞானியின் சிறப்பு.
17. மூவரில், ஸாத்யதஸையோடு ஸாத்யதஸையோடு வாசியற எப்போதும் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்திருப்பவனாகையாலும், எம்பெருமான் ஒருவனிடமே அன்பு பூண்டவனாகையாலும் ஜ்ஞாநியானவன்,—ஸாத்யதஸையில் மாத்திரம் எம்பெருமானோடு சேர்ந்திருப்பவர்களும், ஸ்வஸாத்யமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிலும், அவற்றுக்கு ஸாத்யமாக எம்பெருமானிடமும் அன்பு பூண்டவர்களுமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவன். எம்பெருமானிடம் பேரன்புபூண்டவன்; எம்பெருமானுக்கு மிக இனியவன்.
18. மூவருமே புகுவான் ஒருவனையே பூலப்ரதஸாத்யனமாகப் பற்றியவர்களாகையாலே உதாரர்கள்; ஜ்ஞாநியோவெனில், எம்பெருமானையே பரமப்ராப்யமாகவும் பற்றியவனாகையாலே அவனுக்கே ஆத்மாவாய் (தாரகனாய்) இருப்பவன்.
19. பல ஜன்மங்கள் கழித்து உபாஸகஜ்ஞானிக்குப் பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண்மையறிவை அருஸந்திப்பதாலே ‘அவனே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவுமிருப்பவன்’ என்னும் அறிவு ஏற்பட்டு, அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுகிறான், இவ்வறிவு ஏற்பட்ட ஜன்மமே இவனுக்குக் கடைசி ஜன்மம். இத்தகைய ஜ்ஞானி மஹாத்மாவாவான். எம்பெருமானுக்கே கிடைத்தற்கரியவன் இவன்.

20. ராஜஸ்தாமஸ நூல்களில் சொன்ன நியமங்களைப்பற்றி நின்று தாழ்ந்த பலன்களுக்காக மற்ற தெய்வங்களை வழிபடுகிறார்கள் பலர்.
 21. அவர்களுக்கும் தனது ஸரீரமான அந்த தெய்வங்களிடம் புக்திஸ்ரத்தைகளை எம்பெருமானே ஏற்படுத்துகிறான்.
 22. புக்திஸ்ரத்தைகளோடு அந்த தெய்வங்களை ஆராதிப்பவர்களுக்கு, அந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானே பூலனளிக்கிறான்.
 23. புல்லறிவாளர்களான அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பூலன் அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவுமே இருக்கிறது. புகூவத் புக்தர்கள் அநந்தஸ்திரபூலனையே எளிதில் பெறுகிறார்கள்.
 24. முற்கூறியவர்களிலும் கீழ்ப்பட்ட அறிவிலிகள் பலர் பரம புருஷனை ஸாமாந்ய ஜீவனாக நினைக்கிறார்கள்.
 25. மனிதவுருக்கொண்டு அவதரித்திருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை இவ்வறிவிலிகள் அறிவதில்லை.
 26. பரமபுருஷனை உள்ளபடி அறிபவன் முக்காலத்திலும் ஒரு வனுமேயில்லை.
 27. இதற்குக்காரணம்—அநாதிகாலமாக ஜீவர்கள் ப்ரத்யம்பர்வ்ருத்தியில் ப்ராக்ருத விஷயமான ஜ்ஞானேச்சூப்ரயத்னங்களையே செய்து புண்ய பாப கர்மங்களைக் குவித்து வைத்திருப்பதால், பிறக்கும்போதே ப்ராக்ருதவிஷயத்தில் மயங்கி நிற்கையேயாகும்.
- VI முடிவுரை.
28. இவர்களில், புண்யத்தாலே பாபம் சிறிதுசிறிதாக அழியப் பெற்றவர்கள், தத்தம் புண்ணியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு ஏற்ப, ஐஸ்வர்யத்தையோ, கைவல்யத்தையோ, பரம புருஷனையோ பெறவிருப்பி உறுதியுடன் புக்திசெய்கிறார்கள். புண்யபாப லக்ஷணம்.
 29. கைவல்யார்த்திக்கு அறியவேண்டிய அர்த்தவிஸேஷங்களும், கைவலவேண்டியதும் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம்.
 30. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு அறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்களும் கைக்கொள்ளவேண்டியவையும், ஐஸ்வர்யகைவல்ய புகூவச் சரணார்த்திகளான ப்ரவ்ருத்திபர்ர் அனைவர்க்கும் பொதுவாக அறியவேண்டியவையும், கைக்கொள்ளவேண்டியவையும் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம்.

ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[எட்டாவது அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்]

ऐश्वर्याक्षरयाथास्त्यभगवच्चरणार्थिनाम् ।

वेद्योपादेयभावानां अष्टमे मेद उच्यते ॥ १२ ॥

12. ஐஸ்வர்யாக்ஷரயாதூதம்ய புகுவச்சரணர்த்திநாம் ।
வேத்யோபாதேயபூவாநாம் அஷ்டமே பேத்ய

உச்யதே ॥

ஐஸ்வர்யாக்ஷரயாதூதம்ய புகுவச்சரணர்த்திநாம் — (1)
ஐஸ்வர்யார்த்தி (2) ப்ரக்ருதியினின்று நீங்கிய ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தை அநுபூவிக்க விரு ம் பு ம் கைவல்யார்த்தி
(3) புகுவானுடைய திருவடித்தாமரையைப் பெறவிரும்பும
ஞானி ஆகிய மூவர்க்கும், வேத்யோபாதேயபூவாநாம்—
அறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்கள், கைக்கொள்ள
(அநுஷ்டிக்க) வேண்டியவை ஆகியவற்றின், பேத்ய:—
வேறுபாடு, அஷ்டமே — எட்டாம் அத்தியாயத்தில், உச்
யதே—சொல்லப்படுகிறது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 8

அப்யாஸயோகம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

போக முயிருண்மை பூமகள்கோணப்பெறுதற்

காக முயல்வார்க் கறிவமர—மேகநிறத்

தெம்மா னருள்கீதை யெட்டாமோத் திற்பொருள்கள்

செய்ம்மா வகையுரைக்குஞ் சேர்ந்து.

போகம்—ஐஸ்வர்ய பேடாகுங்கள், உயிருண்மை—ப்ரக்ருதி
யினின்றும் நீங்கிய ஆத்மாநுபூவம், பூமகள்கோண—ஸ்ரீமந்
நாராயணன் ஆகிய இம்மூன்று ப்ராப்யங்களில் ஒன்றை,
பெறுதற்காக—பெறுவதற்காக, முயல்வார்க்கு—முயற்சி செய்
பவர்களுக்கு, அறிவு அமர வகை—அறியவேண்டியவைகளை
யும், செய் மா வகை—அநுஷ்டிக்கவேண்டியவைகளையும்,
மேகநிறத்து எம்மான் அருள் கீதை எட்டாம் ஒத்தில்
பொருள்கள்—மேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய எம்பெருமானு
கண்ணன் அருளிய கீதையின் எட்டாம் அத்தியாயத்தின்
ஸ்ரீலோகங்கள், சேர்ந்து உரைக்கும்—ஒன்றுகூடிச் சொல்லும்.

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

॥ अथ अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ भा ॥ सप्तमे परस्य ब्रह्मणो वासुदेवस्य उपास्यत्वम्, निखिल-
चेतनाचेतनवस्तुशेषित्वम्, कारणत्वम्, आधारत्वम्, सर्वशरीरतया
सर्वप्रकारत्वेन सर्वशब्दवाच्यत्वम्, सर्वनियन्तृत्वम्, सर्वैश्च कल्याण-
गुणगणैस्तस्यैव परतरत्वम्, सत्त्वरजस्तमोमयैर्देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தூஸன் இயற்றிய

கீதார்த்தவிவரணம் - எட்டாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்கடத்யும்,

இவ்வத்தியாயார்த்ததுச் சுருக்கமும்.

ஏழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களாவன:—

ஏழாமத்தியாயத்தின் முதல் ஸ்லோகம் தொடங்கி இறுதிவரை பலவிடங்களில் பரப்ரஹ்மமான வாஸுதேவன் உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்வுபாஸனத்திற்கு அங்குமாக அவனைப் பற்றிய உண்மையறிவும் முதல் பனிரண்டு ஸ்லோகங்களால் சொல்லப்பட்டது. அதில், 4, 5, 6 ஸ்லோகங்களாலே, அவனே எல்லாச் சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஸேஷி என்றும் காரணம் என்றும் கூறப்பட்டது. ஏழாவது ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியால், எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனென்றும் எல்லாப்பொருள்களையும் ஸரீரமாகக் கொண்டவனென்றும் கூறப்பட்டது. 8 முதல் 12 வரை இப்படி ஸர்வஸரீரியாயிருக்கையால், அனைத்தையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகக் கொண்டிருக்கையால், அந்தந்தப் பொருள்களையும், அவற்றுக்குப் பெருமையளிக்கும் குணங்களையும் குறிக்கும் சொற்கள் தன்னையும் குறிக்கும்படியிருக்கும் பெருமை சொல்லப்பட்டது. அவை அனைத்தும் தன்னதீனமே என்கையாலே, அனைத்தையும் நியமிப்பவன் பரம புருஷனே என்றும் கூறப்பட்டது. ஏழாவது ஸ்லோகத்தின் முற்பாதி யால், எல்லாக் கல்யாணகுணங்களாலும் அவனே மிகவுயர்ந்தவன் என்று கூறப்பட்டது. 13-வது ஸ்லோகத்தாலும், 14-வதின் முற்பாதியாலும், அநாதிகாலமாய் வரும் பாபபரம்பரையின் பூலமாக தேஹமாகவும் இந்திரியமாகவும், பேடாக்யப்பொருள்களாகவும் பரிணமித்திருப்பதாய், ஸத்வராஜஸ்தமோ மயமானதான ப்ரக்ருதியின்

चावस्थितैर्भावैरनादिकालप्रवृत्तदुष्कृतप्रवाहहेतुकैस्तस्य तिरोधानम्, अत्यु-
त्कृष्टसुकृतहेतुकभगवत्प्रपत्त्या च तन्निवर्तनम्, सुकृततारतम्येन च
प्रतिपत्तिवैशेष्यादैश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवत्प्रामास्यपेक्षया उपासकभेदम्,
भगवन्तं प्रेप्सोर्नित्ययुक्ततया एकभक्तितया चात्यर्थपरमपुरुषप्रियत्वेन च
श्रैष्ठ्यम् दुर्लभत्वं च प्रतिपाद्य, एषां त्रयाणां ज्ञातव्योपादेयभेदांश्च
प्रास्तौषीत्। इदानीमष्टमे, प्रस्तुतान् ज्ञातव्योपादेयभेदान् विविनक्ति॥

விகாரப்பொருள்களாலே தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவு மறைக்கப் படுகிறது என்று கூறப்பட்டது 14-வது ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதி யாலே, மிகவுயர்ந்த புண்ணியத்தினால் ஏற்படும் புகூவத்ப்ரபத்தி யினாலே அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் படிப்படியாகப் போக்கடிக்கப் படுகிறது என உத்கோஷிக்கப்பட்டது பதினாறாவது ஸ்லோகத்தாலே, புண்ணியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வால் ஏற்பட்ட எண்ணத்தின் ஏற்றத் தாழ்வாலே, ஐஸ்வர்யத்தையோ, ஆத்மாநுபூவத்தையோ, புகூவத் ப்ராப்தியையோ விரும்பும் மூவகையான அதிகாரிகள் தன்னை ஸரணமடைந்து உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது. பதினேழா வது ஸ்லோகம் தொடங்கி, இருபத்தேழாவது ஸ்லோகமீரக— இம்மூவரில் புகூவானை அடையவிரும்பும் ஞானியின் பல்வகைச் சிறப்பும், அருமையும் காட்டப்பட்டது; எல்லா துஸையிலும் எம் பெருமானோடு சேர்ந்திருக்கை, புகூவான் ஒருவனையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டிருக்கையாலே அவனிடமே அன்பு செய்கை, அவனிடம் மிகவும் ஈடுபட்டிருக்கை ஆகியவை மற்ற இருவரைக் காட்டிலும் ஞானிக்குள்ள சிறப்புக்குக் காரணங்கள் என்றும், உலகில் பெரும் பாலான ஜனங்கள் புண்யபாபங்களை மிகுதியாகச் செய்து, ப்ரக்ருத விஷயங்களிலேயே பிறவி தொடங்கி மயங்கி நிற்கையாலே, நாஸ் திகர்களாகவும், தேவதாந்தரபரர்களாகவும் ஆகிவிடுகிறார்களாகை யால் ஞானி மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன் என்றும் காட்டப்பட்டது. கடைசியில் 28-வது ஸ்லோகம் முதல் முப்பதாவது ஸ்லோகமீரக, முற்கூறிய ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகூவச்சரணர்த்திகளுக்கு அறிய வேண்டியவையும், கைக்கொள்ளவேண்டியவையும் பற்றி ப்ரஸ்தா விக்கப்பட்டது. இனி, இவ்வெட்டாம் அத்தியாயம் முழுவதும், ஏழாம் அத்தியாயக் கடைசியில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட இம்மூவகை அதிகாரிகளுக்கு அறியவேண்டியவையும் கைக்கொள்ளவேண்டியவை யும் எவையெவை என்று விவரிக்கிறான் கண்ணன்.

अर्जुन उवाच—

किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम।

अधिभूतं च किं प्रोक्तम् अधिदैवं किमुच्यते॥ १ ॥

अधियज्ञः कथं कोऽत्र देहेऽस्मिन्मधुसूदन।

प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयोऽसि नियतात्मभिः॥ २ ॥

அர்ஜுன உவாச —

1. கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம।
அதிபூதம் ச கிம் ப்ரோக்தம் அதிதைவம் கிமுச்யதே ॥

2. அதியஜ்ஞ: கதம் கோடத்ர தேஹேஸம்மிந் மதுஸூதந।
ப்ரயாணகாலே ச கதம் ஜ்ஞேயோஸி நியதாத்மபி:॥

புருஷோத்தம — புருஷோத்தமனே !, மதுஸூதந —
மதுவெனும் அஸுரனை அழித்தவனே ! (ஜராமரண
மோக்ஷத்திற்காக உன்னை ஆஸ்ரயித்து முயல்பவர்களாகக்
கூறப்பட்ட கைவல்யார்த்திகள் அறியவேண்டியவையாகச்
சொல்லப்பட்டவையான) — தத் ப்ரஹ்ம கிம் — ப்ரஹ்மம்
எனப்படும் அது யாது ? அத்யாத்மம் கிம் — அத்யாத்மம்
என்பது யாது ? கர்ம கிம் — கர்ம எனப்படுவது யாது ?
(ஆஸ்வரயார்த்திகள் அறியவேண்டியவையாகச் சொல்லப்
பட்டவையான) — அதிபூதம் கிம் ப்ரோக்தம் — அதிபூதம்
எனப்படுவது யாது ? அதிதைவம் ச கிம் உச்யதே—அதி

1. ஏது பிரமமதா மேதத்தி யாத்துமமா
மேது கருமமா மிங்கிறைவா—வேதா
மதிபூத மேதா மதிதெய்வ மேதா
மதியெச்ச மெங்ஙனிய லாம்.

2. எவ்வகையா லிவ்வுடல்விட் டேகுங்கா னன்னெஞ்சின்
மெய்வகையார் நின்னினைக்க மேவுதியென்—றிவ்வகை
பார்த்தனவன் கேட்ட படிக்கேற்க வாங்கடைவே [யாற்
வார்த்தையருள் செய்தான்மைம் மால்.

தைவம் எனப்படுவதும் யாது? அத்ர அஸ்மிந் தேஹே—
 ஸாஸ்த்ரங்களில் உனது தேஹமாக ப்ரஸித்திபெற்ற
 இந்த இந்த்ராதிடிகளிடத்தில், (மூவகை அதிகாரிகளுக்கும்
 அறியவேண்டியதான) — அதிபஜ்ஞ: க: — அதிபஜ்ஞம்
 எனப்படுவது யாது? கதம்—அதற்கு அதிபஜ்ஞத்தன்மை
 எப்படி வந்தது? நியதாத்மபி: — மனத்தை அடக்கிய
 இம்மூவராலும், ப்ரயாணகாலே ச — (தத்தம் பூலனைப்பெறு
 வதற்காக) உடலை விடும்போதும், கதம் ஜ்ஞேய: அஸி—
 எப்படி நீ அறியத்தக்கவனாயிருக்கிறாய்? ([இதி] அர்ஜுந:
 உவாச—என்று அர்ஜுனன் கேட்டான்.)

இறைவா — ஈசனே! இங்கு — கைவல்யார்த்திகள்
 அறியவேண்டியவையான, பிரமமது ஏதாம் — ப்ரஹ்மம்
 எனப்படுவது யாது? அத்தியாத்தமம் ஏதாம்—அத்யாத்மம்
 எனப்படுவது யாது? கருமம் ஏதாம்—கர்மம் எனப்படுவது
 யாது? (இங்கு—ஐஸ்வர்யார்த்திகள் அறியவேண்டியவை
 யான) அதிபூதம் ஏதாம்—அதிபூதம் எனப்படுவது யாது?
 அதி தெய்வம் ஏதாம்—அதிதைவம் எனப்படுவது யாது?
 (இங்கு — மூவகை அதிகாரிகளும் அறியவேண்டியதான)
 அதி யெச்சம் ஏதாம் — அதிபஜ்ஞம் எனப்படுவது யாது?
 எங்ஙன் இயலாம் — அதற்கு அதிபஜ்ஞத்தன்மை எப்படி
 வந்தது? நல் நெஞ்சின் மெய் வகையார்—நல்ல நெஞ்சை
 யுடையராகையாலே உண்மையான இயல்வையுடைய
 வர்கள், இவ்வுடல் விட்டு ஏகுங்கால் — (தத்தம் பயனைப்
 பெறுவதற்குறுப்பாக) இவ்வுடலை விட்டுப் போம்போது,
 எவ்வகையால் நின் நினைக்க மேஷதி — (அவர்களால்) எவ்
 வகையில் நீ நினைக்கத்தக்கவனாயிருக்கிறாய்? என்று இவ்
 வகையால் — என்று இவ்வண்ணமாக, பார்த்தனவன் கேட்ட
 படிக்கேற்க — அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விகளுக்குப்
 பொருந்தும்படியாக, ஆங்கு அடைவே — அதே முறையில்,
 மைமால்-அஞ்சன வண்ணனான கண்ணன், வார்த்தை அருள்
 செய்தான்—பதில் வார்த்தைகளை அருளிச்செய்தான்.

॥ भा ॥ जरामरणमोक्षाय भगवन्तमाश्रित्य यतमानानां ज्ञातव्य-
तयोक्तं तद्वृत्तं अध्यात्मं च कर्म च किमिति वक्तव्यम्। ऐश्वर्यार्थिनां

1-2. முன் அத்தியாயத்தில் கண்ணனால் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட மூவகை அதிகாரிகளும் அறியவேண்டிய ஜீவஸ்வரூபம் முதலானவைகளையும், கைக்கொள்ளவேண்டிய உபாஸநம் முதலானவைகளையும் பற்றி விளக்கமாகக் கூறுப்படி இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களில் அர்ஜுனன் கேட்கிறான். “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:” [7-16] என்று முன்னமே இம்மூவகை அதிகாரிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளனர். “ஜராமரணமோக்ஷாய” [7-29, 30] என்று தொடங்கும் இரு ஸ்லோகங்களிலும் “யே” “யே” என்று அம்மூன்று அதிகாரிகளை எடுக்கையாலும், அர்த்தஸ்வபூவத்தலும் அவரவர்க்கு அறியவேண்டியவைகளும், கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளும் இவையிவை என்று பொதுவாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறான் அர்ஜுனன். அவைபற்றி விளக்கத்தை விரும்பி இங்கு கேள்வி கேட்கிறான். மேல் ஸ்லோகங்களில் கண்ணன் அவற்றை விளக்குகிறான். (கிம் தத் ப்ரஹ்ம) 7-29-வது ஸ்லோகத்தில் கைவல்யார்த்திக்கு அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட ‘ப்ரஹ்ம’ எனப்படுவது யாது? (கிம் அத்யாத்மம்) அங்கு அவனுக்கே அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட ‘அத்யாத்மம்’ என்பது யாது? (கிம் கர்ம்) அங்கு அவனுக்கே அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட ‘கர்ம்’ எனப்படுவது யாது? (புருஷோத்தம) புருஷனாகிற ஆத்மாவை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு அறியவேண்டியதையும், கைக்கொள்ளவேண்டியதையும் புருஷோத்தமனான நீயே கூறமுடியும் என்கை. (அதிபூதம் கிம் ப்ரோக்தம்) 7-30-வது ஸ்லோகத்தின் முதற்பாத்யத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட ‘அதிபூதம்’ என்பது யாது? (அதிதைவம் ச கிம் உச்யதே) அங்கு அவனுக்கே அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட ‘அதிதைவம்’ என்பதும் யாது? இனி, இரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் மூவர்க்கும் பொதுவானவை பற்றிக் கேட்கிறான்,— (அத்ர அஸ்மிந் தேஹே) (அத்ர தேஹே) இதற்கு பதிலான 4-வது ஸ்லோகத்தில் “அத்ர தேஹே” என்ற விடத்திற்கு புரஷ்யமிடும்போது “அத்ர இந்த்ராத்தேன மம தேஹபூதே” என்று புரஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதால், இங்கும் ‘இந்த்ரன் முதலான எனது தேஹத்தில்’ என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும். “ஸ ஆத்மா அங்க்யாய்யா தேவதா:” [தைத்-ஸீக்ஷா 5-1] [பரமாத்மா தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பவன்; மற்ற தேவதைகள் அவனுக்கு அங்குங்களாயுள்ளனர்.] “யஸ்ய ப்ருத்வி ஸரீரம்” [ப்ருஹ 5-7-7] முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் எனக்கு தேஹ

ज्ञातव्यमधिभूतमधिदैवं च किम्? तयाणां ज्ञातव्योऽधियज्ञशब्दनिर्दिष्टश्च
 कः? तस्य चाधियज्ञभावः कथम्? प्रयाणकाले च एमिस्त्रिभिर्निय-
 तात्मभिः कथं ज्ञेयोऽसि? ॥ १, २ ॥

மாகப் ப்ரஸித்தி பெற்ற இந்திரன் முதலானாரிடத்தில் என்றபடி. ஏதச்சுப்யுத்தத்திலிருந்து நிஷ்பந்தமான (உண்டான) 'அத்ர' என்னும் ஸப்யதம் ஸாஸ்த்ரப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிறது. (அஸ்மிந் தேஹே) இந்த தேஹமான இந்திரன் முதலானாரிடத்தில். இதும் ஸப்யுத்தத்தின் ஏழாம் வேற்றுமையான 'அஸ்மிந்' என்னும் ஸப்யதம் இந்நூராத் தேஹங்கள் க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாக விளங்குவதைக் காட்டுகிறது. "ஸ ஏஷ த்வாப்யாயம் துர்ஸநீப்யாயம் விராட்ப்யாயம் அநயோர் த்வாவம்ஸயோ: த்வீவசநயோ: ஆயம் புருஷ: ப்ரதிஷ்டித:" முதலானவிடங்களில் ஏதச்சுப்யுத்தமும், இதும் ஸப்யுத்தமும் ஒரே வாக்யத்தில் ஒரே வேற்றுமையில் வழங்கப் பட்டிருப்பதைக் காண்கையால், இங்கு 'அத்ர அஸ்மிந்' என்று அவற்றை ஒரே வேற்றுமையில் வழங்குவதில் குறையில்லை. அன்றிக்கே, 'அத்ர' என்று யஜ்ஞஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (அதிப்யஜ்ஞ: க:) 30-வது ஸ்லோகத்தின் இரண்டாம் பாதுத்தில் முற்கூறிய அதிகாரிகள் மூவர்க்கும் அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட அதிப்யஜ்ஞம் என்பது யாது? (கதம்) அதற்கு அதிப்யஜ்ஞத்தன்மை எப்படி வந்தது? இனி, 30-வது ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் மூவர்க்கும் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறேன், (நியதாத்மபி:) மனத்தை அடக்கிய இம்மூவராலும். பன்மை, இதுவும் மூவர்க்கும் பொதுவானது எனக் காட்டுகிறது. (ப்ரயாணகாலே ச) தத்தம் ப்ராய்யத்தைப் பெறுவதற்குப்பாக உடலைவிடும் சமயத்திலும். சகாரம் உபாஸததஸையிலும் இவர்கள் இப்படி நினைப்பதை ஸமுச்சயிக்கிறது. (கதம் ஜ்ஞேய: அஸி) நீ இம்மூவரை அதிகாரிகளுக்கும் எப்படி எப்படி உபாஸிக்கத்தக்கவனாக இருக்கிறாய்? இந்த இரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் மூவர்க்கும் பொதுவானவை என்று சென்ற அத்தியாயம் 30-வது ஸ்லோக வ்யாக்யானத்திலேயே விளக்கப்பட்டது காணத்தக்கது. (மதுஸூதந) மதுவெனும் அஸுரனை அழித்தாற்போலே, அந்தந்த அதிகாரிகள் தத்தம் ப்ராய்யத்தைப் பெறுவதற்கு விரோதியான பாபங்களை அழிக்கும் நீயே இவற்றை அருளிச்செய்யவேணும் என்கை. ஆக, சென்ற அத்தியாயத்தின் கடைசியில் கண்ணன் மூவரை அதிகாரிகளுக்கும் அறியவேண்டியவையாகவும்,

श्रीभगवानुवाच—

अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।

भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ ३ ॥

ஸ்ரீ புகுவாநுவாச —

3. அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம் ஸ்வபாவோத்யாத்மமுச்யதே ।

பூதபாவோத்புவகரோ விஸர்க்கு: கர்மஸம்ஜ்ஞித: ॥

ஸ்ரீபுகுவாந் உவாச—புகுவான் பின்வருமாறு கூறினான்:—

ப்ரஹ்ம — ‘ப்ரஹ்ம’ எனப்பட்டது, பரமம் அக்ஷரம்—
ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபமாகும்; அத்
யாத்மம் — ‘அத்யாத்மம்’ எனப்பட்டது, ஸ்வபாவ: உச்
யதே — ப்ரக்ருதி எனப்படுவதே; பூதபாவோத்புவகர:
விஸர்க்கு:—மனிதர் முதலான ஜீவராசிகளை உண்டாக்கு
வதற்கு உறுப்பாக (ஆண் பெண்ணிடம் வீர்யத்தை)
விடுவது, கர்மஸம்ஜ்ஞித:—‘கர்ம’ எனப்படுகிறது.

3. அக்கர மப்பிரம மாமத்தி யாத்துமமாந்

தொக்க வசித்தின் றெடர்தன்மை—மிக்க

கருமமாங் கண்டதொழில் காரண மாக

வருமங் குயிர்புணர்வார் மாட்டு.

அப்பிரமம் — ‘ப்ரஹ்மம்’ என்று என்னால் சொல்லப்
பட்டது, அக்கரமாம்—முக்தாத்மஸ்வரூபமாகும். அத்தியாத்
துமம்—‘அத்யாத்மம்’ என்று என்னால் சொல்லப்பட்டது.
தொக்க அசித்தின் தொடர் தன்மை ஆம்—ஆத்மாவோடு
(அநாதிகாலமாகத்) தொடர்புகொள்ளும் இயல்வுகொண்ட
ப்ரக்ருதியாகும். மிக்க கருமம்—மிகுதியாகவுள்ள கர்மம்
எனப்படுவது, புணர்வார் மாட்டு—ஒன்றுசேரும் ஆண்
பெண்களிடத்திலே, அங்கு—அப்புணர்ச்சியின்போது, உயிர்
வரும் காரணமாக கண்ட தொழில் ஆம்—மனிதர் முதலான
ஜீவராசிகள் உண்டாவதற்குக் காரணமாகக் கண்ட (வீர்
யத்தை விடுதலாகிற) தொழிலேயாகும்.

கைக்கொள்ளத்தக்கவையாகவும் ப்ரஸ்தாபித்ததைப் பொதுவாகப்
புரிந்துகொண்ட அர்ஜுனன், அவற்றைப்பற்றிய விளக்கத்தை இவ்
விரு ஸ்லோகங்களிலும் வினவினாழியிற்று.

॥ भा ॥ तद्वद्वेति निर्दिष्टं परममक्षरम् । न क्षरतीत्यक्षरं, क्षेत्रज्ञ-
समष्टिरूपम् । तथा च श्रुतिः — * अव्यक्तमक्षरे लीयते अक्षरं
तमसि लीयते [सु. २] इत्यादिका । परममक्षरं - प्रकृतिविनिर्मुक्त-
मात्मस्वरूपम् । स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते — स्वभावः - प्रकृतिः,
अनात्मभूतम्, आत्मनि संबध्यमानं, भूतसूक्ष्मतद्वासनादिकं

3. இந்த ஸ்லோகத்தில் கைவல்யார்த்தினைப் பற்றிய முதல் மூன்று கேள்விகளுக்கு பதிலிடுக்கிருன் கண்ணன். (புரஹ்ம பரமம் அக்ஷரம்) புரஹ்மம் என்று என்னால் கூறப்பட்டது. ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாகையாலே மேலானதான முக்தாத்மஸ்வரூபமே. “அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:” [ஈ-பு 6-5-77] என்னும் நியாயத்தாலே, பல பெருமைகள் பெற்றிருக்கையாலே, முக்தாத்மஸ்வரூபம் இங்கு புரஹ்மஸப்துத்தாலே ஒளபசாரிகமாகக் குறிக்கப்படுகிறது. “ந ஷ்ரதீத்யக்ஷரம்” [அழியாததாகையாலே அக்ஷரமாகும்] என்னும் வ்யுத்தத்தியாலே அக்ஷரஸப்தும் ஜீவாத்மஸமஷ்டியைக் குறிப்பிடுகிறது. “அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம் தமஸி லீயதே” [ஸு-2] [அவ்யக்தம் அக்ஷரம் எனப்படும் ஜீவஸமஷ்டியோடு ஒடுங்குகிறது. அக்ஷரம் தமஸ் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதியோடு ஒடுங்குகிறது.] என்று ஸுபூலோபனிஷத்திலும் ஜீவாத்மஸமஷ்டியைக் குறித்து அக்ஷரஸப்தும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இங்கு ‘பரமம் அக்ஷரம்’ என்று விஸேஷித்திருக்கிறபடியால், பூத்ஸஜீவர்களைக் காட்டிலும் மேலான, ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய முக்தாத்மாவின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் முக்தாத்ம ஸ்வரூபமே இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்கு ப்ராப்யமாகையாலே, முதன் முதலில் அதை அறியவேண்டியதாகக் கூறுகிருன் கண்ணன். அடுத்த படியாக, இந்த ப்ராப்யத்தை அடைவதற்கு அநாதிகாலமாகத் தடையாயிருக்கும் ப்ரக்ருதியானது இவனுக்கு த்யாஜ்யமாகையாலே, அதை அறியவேண்டுமென்கிருன், — (அத்யாத்மம் ஸ்வபூவ: உச்யதே) ‘அத்யாத்மம்’ எனப்பட்டது ப்ரக்ருதியாகும். அநாதிகாலமாக ஜீவனோடு இயல்வானதுபோலே ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறபடியாலே, ப்ரக்ருதி இங்கு ஸ்வபூவம் எனப்படுகிறது. “அத்யாத்ம மாவது — ஆத்மாவோடு ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் அநாத்மவஸ்து. அதாகிறது, — கல்பத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே ஜீவனோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் பூதஸூக்ஷ்மம், அதன் வாஸனை முதலானவை.

पञ्चाशिविध्यां ज्ञातव्यतयोदितम्। तदुभयं प्राप्यतया त्याज्यतया च

ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் ஜீவனடையும் பஞ்சபூத பரிணாமமான ஸ்தூலஸரீரம், மரணத்தின்போது அழிந்தபோதிலும், ஸலக்ஷ்ம மான பஞ்சபூதங்களாலான ஸலக்ஷ்மஸரீரம் இவனைப் பிறப்பு தோறும் தொடர்கிறது. கல்பாதிஸிலிருந்து கல்பமுடிவு வரை, இவனடையும் ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் இந் த ஸலக்ஷ்மஸரீரம் இவனை ஊட்டுப்பிரியாமலிருக்கையால், அதன் தொடர்பு காரணமாக ப்ராக்ருதமான விஷயஜ்ஞாநவாஸனையும், ப்ராக்ருதகர்மவாஸனையும், அதுகாரணமாக ஏற்படும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ருசி முதலான வையும் இவனோடு தொடர்ந்து வருகின்றன. இந்த ஸலக்ஷ்ம ஸரீரமும், வாஸனை முதலானவையும் இவனோடு கூடியிருக்கும்வரையில், இவனால் தன்னுடைய ஆத்மாவைப் பூர்ணமாக அநுபுவிக்க முடியாது. ஆகையால், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தினின்றும் அறவே நீங்கிய தனது ஆத்மாவை அநுபுவிக்கையையே ப்ராப்யமாகக்கொண்ட இக் கைவல்யநிஷ்டனுக்கு, இவை த்யாஜ்யமாக (கைவிடவேண்டியவை யாக) அறியவேண்டியவையாகும். முமுக்ஷுக்களில் மற் றெரு வகைப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனான பஞ்சாக்ஷ்ரி வித்யாநிஷ்டனுக்கும், அவனுக்கு ஸாத்ஜமான பஞ்சாக்ஷ்ரி வித்யையில் இக்காரணத்தினாலேயே பூதஸலக்ஷ்மம், அதன் வாஸநை முதலான இவை த்யாஜ்யமாக அறியத்தக்கவையாக விதிக்கப் பட்டன. எங்கேயெனில்: “வேத்த்ய யதூ பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ புவந்தி” [சூந் 5-3-3] [ஐந்தாவது ஆஹுதியில், ‘அப்புக்கள்’ எனப்படும் (பஞ்ச)பூதஸலக்ஷ்மங்கள் ‘புருஷன்’ என்று சொல்லத்தக்கவையாவதை அறிவாயா?] என்று தொடங்கி, “இதி து பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ புவந்தி” [சூந் 5-9-1] [இவ்வண்ணமாக—ஸ்வர்க்குலோகம், பர்ஜந்யன், பூமி புருஷன், மனைவி எனும் ஐந்து அக்ஷிகளில் முறையே ஹோமம் செய்யப்படும் ஸ்ரத்தூ, ஸோமன், வ்ருஷ்டி (மழை), அந்நம், ரேதஸ் (ஆண்பிள்ளையின் வீர்யம்) என்னும் ஐந்து ஆஹுதிகளுக் கிடையே ஐந்தாவதான ரேதஸ் என்னும் ஆஹுதியில் பூதஸலக்ஷ் மங்களோடு கூடிய ஜீவன் புருஷன் என்னும் பெயருடையவனாகிறான்.] என்பதீருக—புண்ணியம்செய்த ஸம்ஸாரி ஜீவன், ஸ்வர்க்குலோகத்தில் ஸ்வர்க்கூறுபுவம் செய்துவிட்டு, புண்ணியம் தீர்ந்தவுடன் ஸ்வர்க்கு லோகத்திலிருந்து பூதஸலக்ஷ்மங்களோடு கூடியவனாய், மழைவழி யாக பூமியை அடைந்து அந்நத்தில் கலந்து, புருஷனின் வீர்யத் தீ—22

सुसुक्ष्मभिर्ज्ञातव्यम् । भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः—भूत-

தில் சேர்ந்து, புருஷனும் மனைவியும் புணர்வதாலே மனைவியின் யோனியை அடைவதைக் கூறி, “தத்ய இத்தம் விது:” [சூந் 5-10-1] என்று ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுபுவமாகிற முக்தியை அடையவிரும்பும் பஞ்சாக்ஷனி வித்யாநிஷ்டனுக்கு த்யாஜ்யமாக அறியத்தக்கவையாக பூதஸூக்ஷ்மம், அதன் வாஸனை முதலியவை கூறப்பட்டனவன்றோ. அது போலவே கேவலாத்மாநுபுவமாகிற (கைவல்ய) முக்தியை அடையவிரும்பும் இவனுக்கும் தன் ஆத்மாவை அநுபுவிக்கத் தடையான இவை த்யாஜ்யமாக அறியத்தக்கவை என்று கருத்து. இந்தப் பஞ்சாக்ஷனிவித்யாநிஷ்டனே கைவல்ய நிஷ்டன் என்று கொண்டுவிடலாமே எனில் : கார்யாதிசுரணத்திலும் அதன் பூஷ்யத்திலும், கீதை [8-23, 24] பூஷ்யத்திலும் பஞ்சாக்ஷனிவித்யாநிஷ்டனை ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனாகவும், அவனுக்கு அர்ச்சிராதிசுத்தியும் ப்ரஹ்மாத்மாபுவமும் உண்டென்றும் அருளப்பெற்றுள்ளது. கீதையில் 7, 8 அத்தியாயங்களில் பல ஸ்லோகங்களிலும், அவற்றின் பூஷ்யங்களிலும், ஜிஜ்ஞாஸு எனப்படும் இக்கைவல்யநிஷ்டனை கேவலாத்மோபாஸகனென்றும், அவனுக்கு ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மா மாத்திரமே ப்ராப்யமென்றும், ப்ரஹ்மம் ப்ராப்யமல்லவென்றும், கீதை [8-16] பூஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸுவான இவனுக்கு அர்ச்சிராதிசுத்தி இல்லையென்றும் அருளப்பெற்றிருப்பதால் இவன் பஞ்சாக்ஷனிவித்யாநிஷ்டனாயிருக்க இடமேயில்லை என்பது விளங்கும். “ஆத்மார்த்தீ சேத் த்ரயோப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாதகா:” [கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 27] என்று இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்குக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தியோகங்களில் எதுவும் ஸாதகனமாகலாம் என்று ஆளவந்தார் அருளுகையாலும், புக்தியோகத்தில் ஒரு வகையான பஞ்சாக்ஷனிவித்யையையே ஸாதகனமாகக்கொண்ட பஞ்சாக்ஷனிவித்யாநிஷ்டனைக் காட்டிலும் இவன் வேறுபட்டவன் என விளங்கும். “தத்யுப்யம் ப்ராப்யதயா த்யாஜ்யதயா ச முமுக்ஷுபிர் ஜ்ஞாதவ்யம்” [ப்ரக்ருதி வியுத்தமான தன் ஆத்மா ப்ராப்யமாகவும், பூதஸூக்ஷ்மம் வாஸனை முதலானவை த்யாஜ்யமாகவும் முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்கது] என்று இங்கு பூஷ்யத்தில் அருளியிருப்பதால், பஞ்சாக்ஷனி வித்யாநிஷ்டனைப் போலே இவனும் முமுக்ஷு என்றும், இவன் பெறுவதும் மோக்ஷமே என்றும் விளங்குகிறது. இது, மேல் ஸ்லோகங்களை விளக்கும்போதும் தெளிவாகும். பஞ்சாக்ஷனிவித்யாநிஷ்டனுக்கும், இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்கும் உள்ள வாசிகளும் மேலே விளக்கப்படும்.

भावः—मनुष्यादिभावः ; तदुद्भवकरो यो विसर्गः * पञ्चम्यामाहु-

“நன்றாய், ஞானம் கடந்துபோய் நல்லிந்திரியம் எல்லாம் ஈர்த்து ஒன்றாய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பில் அதனை உணர்ந்துணர்ந்து சென்றாங்கு இன்பத்துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால் அன்றே அப்போதே வீடு அதுவே வீடு வீடாமே” [திருவாய் 8-8-6]

என்று ஆத்மோபாஸகளைப்பற்றிப்பேசும் பாசுரத்திலே நம்மாழ்வார், “அத்யாத்மம்” [ஆத்மாவோடு ஒன்றாய்க்கிடக்கும் ப்ரக்ருதி] என்று இங்கு சொல்லப்பட்டதை “ஒன்றாய்க்கிடந்த அரும்பெரும் பாழ் உலப்பில் அதனை” என்று கூறி, “உணர்ந்து உணர்ந்து” “ஞானம் கடந்து போய்” “நல்லிந்திரியம் எல்லாம் ஈர்த்து” “பசை அற்றால்” என்னும் பகுதிகளாலே, ப்ரக்ருதியையும், அதன் கார்யமான விஷயங்களையும், இந்திரியங்களையும், ருசிவாஸனைகளையும் த்யாஜ்யமாக உணர்ந்து கைவிடவேண்டும் என்று கூறியதும், இங்கு “ப்ரஹ்ம” எனப்பட்டதை “ஆங்கு நன்றாய்ச் சென்று” என்று ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமுற்ற ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்று கூறியதும், இங்கு ‘கர்ம’ எனப்பட்டதை “ஞானம் கடந்து” “இந்திரியம் எல்லாம் ஈர்த்து” என்று கைவிடத்தக்கதாக உணர்த்தியதும், கடைசி அடியாலே இவன் பெறுவது மோக்ஷமே என்று கூறியதும் காணத்தக்கது. இவ்வெட்டாம் திருவாய்மொழியில் ஐந்து முதல் எட்டாம்பாட்டு ஈராக கேவலாத்மோபாஸகளைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பாரும், ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகளைச் சொல்லுகிறது என்று ஆண்டானும் நிர்வஹிப்பதாக (8-8-5; 8-8-8) ஈட்டில் காட்டியிருப்பதிலிருந்து, கேவலாத்மாநுபுவத்தைப் பெறும் கைவல்யநிஷ்டனும், ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மாநுபுவத்தைப் பெறும் பஞ்சாக்ஷ்ணிவித்த்யாநிஷ்டனும் வெவ்வேருளவரென்று விளங்கும். இதையும் மேலே விளக்குவோம். ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தின் முற்பாதி யாலே, ‘ப்ரஹ்ம’ எனப்படும் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ராப்யமாகவும், ‘அத்யாத்மம்’ எனப்படும் ப்ரக்ருதியும், அதன் கார்யப்பொருள்களும் த்யாஜ்யமாகவும் கைவல்யார்த்திக்கு அறியத்தக்கவை என்று கூறப்பட்டது. இனி, ‘கர்ம’ (7-29) என்று கூறப்பட்டது யாது என்று விளக்கப்படுகிறது பிற்பாதி யிலே,— (பூதபூாவோத்பூவகர: விஸர்க்கு: கர்மஸம்ஜ்ஞித:) மனிதர் முதலான ஸரீரங்களோடு கூடிய ஜீவராசிகள் உண்டாவதற்குக் காரணமான விஸர்க்கும் (ஆண் பெண்ணிடம் வீர்யத்தை விடுதல்) ‘கர்மம்’ எனப்படுகிறது. ‘விஸர்க்கு’ ஸப்தத்தோடு சேர்த்துப்படித்திருப்ப

तावापः पुरुषवचसो भवन्ति (छा. ५. ९. १) इति श्रुतिसिद्धो
योषित्संबन्धजः, स कर्मसंज्ञितः। तच्चाखिलं सानुबन्धम् उद्वेजनीयतया,
परिहरणीयतया च सुमुखमिर्जातव्यम्। परिहरणीयता चानन्तरमेव
वक्ष्यते, * यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति (१०) इति॥ ३॥

தால், இங்கு பூதஸப்தம் பஞ்சபூதம் முதலானவற்றைக் காட்
டாமல், மனுஷ்யர் முதலான ஸரீரங்களோடு கூடிய ஜீவர்களைக்
காட்டுகிறது. ‘பூதபூாவோத்பூவகர:’ [மதுஷ்யாதி, ஸரீரங்கள்
உண்டாவதற்குக் காரணமான] என்று விசேஷித்திருக்கையால்,
விஸர்க்குஸப்தம்—மலம், மூத்ரம், அபாநவாயு முதலானவற்றை
விடுதலைக்காட்டாமல், புருஷன் மனைவியிடம் வீர்யத்தை விடுதலையே
காட்டுகிறது. “பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பூவந்தி”
[சூந் 5-9-1] என்று முன் [பக்கம் 169ல்] எடுக்கப்பட்ட ஸ்ருதி
வாக்யத்தில் முமுகுஷுக்களில் மற்றொரு வகையான பஞ்சாக்ஷுனி
வித்யாநிஷ்டனுக்கும் இந்த விஸர்க்கும் அறியத்தக்கதாகக் கூறப்
பட்டதன்றோ. இது இவர்களுக்கு எதற்காக அறியவேண்டியதாகக்
கூறப்படுகிறது? எனில்: இந்த விஸர்க்குமாகிற கர்மமே—

“அந்யத்ர பீஷ்மாத் க்யாங்கேயாத் அந்யத்ர ச ஹநூமத:।

ஹரிணீக்ராமாத்ரேண சர்மண மோஹிதம் ஜகத்॥”

[கங்க்யாபுத்திரான பீஷ்மரையும், ஹநூமானையும் தவிர, உலகி
லுள்ள மற்ற எல்லா ஜீவர்களும், மான்குளம்பளவுள்ள (ஸ்தீரியின்
யோனியாகிற) தோலாலே மயக்கமுற்றிருக்கின்றனர்.] என்கிற
படியே இவனுக்குக் “காலிடைப் பாசம்” [பெரியாழ்வார்திருமொழி
5-2-3] என்று சொல்லப்படுகிற காமபாசத்தை விளைத்து, கொண்ட
பெண்டிர் மக்கள் உற்றார் சுற்றத்தவரை வளர்த்து, இவனை ப்ர
க்ருத்யோடு கழற்றமுடியாதபடி கட்டிவைத்து, ஆத்மஜ்ஞாநத்தை
அடியோடு மழுங்கச்செய்கிறதாகையாலே, மனிதர், விலங்குகள் முத
லான பலவகைப்பட்ட படைப்புக்களுக்குக் காரணமான இக்கர்மம்
முழுவதும், அதற்கு உறுப்பான காமஸாத்ரம் முதலானவற்றோடும்,
அதன் பயனான கூர்ப்புவாஸம் முதலானவற்றோடும் வெறுக்கத்தக்க
தாகவும், கைவிடத்தக்கதாகவும் ஆத்மாநுபூவத்தை விரும்பும்
முமுகுஷுக்களால் அறியத்தக்கது என்று கருத்து. முமுகுஷுக்களான
ஆத்மோபாஸகர்களில் ஒருவகைப்பட்ட பஞ்சாக்ஷுனிவித்யாநிஷ்டர்
களுக்கு ஸாத்மனமான பஞ்சாக்ஷுனிவித்யையில் — ஐந்தாவது ஆஹுதி
யான ஸ்தீர்புருஷஸம்ஸர்க்கும் (ஆண் பெண் சேர்க்கை) ஈருன

अधिभूतं क्षरो भावः पुरुषाधिदैवतम् ।

अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे देहभृतां वर ॥ ४ ॥

4. அதிபூதம் க்ஷரோ பாவ: புருஷஸ் சாதி,தேவதம் ।

அதியஜ்ஞோஹமேவாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம் வர ॥

தேஹப்ருதாம் வர — தேஹமுடையவர்களில் சிறந்த அர்ஜுன ! அதிபூதம் — (ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு அறிய வேண்டியதாகக் குறிக்கப்பட்ட) அதிபூதம் எனப்பட்டது, க்ஷர: பாவ:—மாறுவதை இயற்கையாகக்கொண்ட (சிறந்த) ஸப்ரதம் முதலான விஷயங்களே ; அதிதேவதம் ச— (அவர்களுக்கு அறியவேண்டியதாகக் குறிக்கப்பட்ட) ‘அதிதேவம்’ என்று சொல்லப்பட்டதும், புருஷ:—இந்திரன் முதலான தேவர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்த புருஷனின் நிலையேயாம். அதியஜ்ஞ:—(மூவருக்கும் அறிய வேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட) அதியஜ்ஞம் எனப்பட்டதும், அத்ர தேஹே அஹம் ஏவ—எனது தேஹமாயிருக்கும் இந்திரன் முதலானோரிடம் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படும் நானே.

4. அதிபூதம் பூத பரிணாம மாகு

மதிதெய்வந் துய்க்கு மவனாகு—மதியெச்ச

மாங்குயிருண் ணின்றே யாராத் தியனாகி

யோங்கிறையா நானென் றுணர்.

எல்லா நிலையிலும், “ஆப:” என்று குறிக்கப்படும் அசித் ஸம் ப்ரந்தம் ஜீவனைத் தொடர்ந்து வருகிறது, அது கைவிடமுடியாம லிருக்கிறது, க்ஷர்ப்பும், ஜன்மம் முதலான துன்பங்களை விளைப்பதா யிருக்கிறது என்று காட்டப்படுகிறதாகையால், இந்த விஸர்க்கும் மிகவும் வெறுக்கத்தக்கதாயுள்ளது என்பது தெளிவு. “யஜிச்ச்யந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி” என்று இவ்வத்தியாயத்திலேயே பதினே ராவது ஸ்லோகத்தில், அசித்ஸம்ப்ரந்தமற்ற ஆத்மாநுபுவத்தைப் பெறவிரும்பும் இக்கைவல்யார்த்திக்கு, அசித் ஸம்ப்ரந்தத்தைப் பூண்கட்டித்தரும் இவ்விஸர்க்கும் கைவிடத்தக்கது, இது இல்லாமை யாகிற ப்ரஹ்மசர்யம் ஏற்கத்தக்கது என்று கூறியிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆக, கைவல்யார்த்திக்கு அறியவேண்டிய தும், கைவிடவேண்டியதும் காட்டப்பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ ऐश्वर्यायिनां ज्ञातव्यतया निर्दिष्टमविभूतं-क्षरो भावः-
वियदादिभूतेषु वर्तमानस्तत्परिणामविशेषः क्षरणस्वभावो विलक्षणशब्द-
स्पर्शादिस्साश्रयः; विलक्षणास्साश्रयाशब्दस्पर्शरूपरसगन्धाः ऐश्वर्यायिभिः

அதிபூதம் — (ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு அறியவேண்டிய தாகக் கூறப்பட்ட) அதிபூதம் எனப்பட்டது, பூத பரிணாமம் ஆகும் — பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமமான (சிறந்த) ஸப்ஹம் முதலான விஷயங்களே; அதிதேவம்—(அவர்களுக்கு அறியத்தக்கதாகக் கூறப்பட்ட) அதிதேவம், நுய்க்கும் அவனாகும் — (அந்தச் சிறந்த ஸப்ஹாதி விஷயங்களை) அநுபூவிக்கும் புருஷனின் நிலையேயாம்; அதியேச்சம் — (மூவர்க்கும் அறியவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட) அதியஜ்ஞம் எனப்பட்டது, ஆங்கு உயிருள் நின்றே—எனது தேஹமான இந்திரன் முதலான ஜீவர்களுக்குள் அந்தர்யாமியாய் நின்று, ஆராத்தியன் ஆகி—ஆராதிக்கப்படுபவனாகி, ஓங்கு இறையாம் நான்—ஓங்குகிறதும் ஸர்வேஸ்வரனான நானே, என்று உணர் — என்று அறிவாயாக.

4. இந்த ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே, ஐஸ்வர்யார்த்திகளைப் பற்றிய இரண்டு கேள்விகளுக்கும், பிற்பாதியால் மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவான அதியஜ்ஞத்தைப்பற்றிய இரு கேள்விகளுக்கும் பதிலிடுகிறான் கண்ணன். (அதிபூதம் கூரோபாவ:) ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு அறியத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட 'அதிபூதம்' எனப்பட்டது,—ஆகாசம், வாயு, தீ, நீர், நிலம் எனும் பூதங்களிலிருப்பதாய், அந்த பூதங்களின் பரிணாமவிசேஷங்களாய், மாறுவதையே இயல்வாகக் கொண்டவையான சிறந்த ஸப்ஹஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கூந்த்ரங்களாகிற ஐந்து விஷயங்களும், அவற்றையுடைய பேராக்யப்பொருள்களுமேயாம். "கூரோபாவ:" என்று விசாரமடையும் பொருளாக விளக்கியிருப்பதால், "அதிபூத" ஸப்ஹத்திலுள்ள பூதஸப்ஹம் ஜீவராஸிகளைக் குறிக்கமாட்டாது. ஆகையால், பஞ்சபூதங்களிலுள்ள ஸப்ஹாதிபேராக்யங்களே இங்கு ஐஸ்வர்யமாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்பது தெளிவு. இங்கு ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு புக்தியோக்யமே ஸாத்நமாக விதிக்கப்

प्राप्यास्त्वैरनुसन्धेयाः। पुरुषश्चाधिदैवतम् — अधिदैवतशब्दनिर्दिष्टः—
 पुरुषः। अधिदैवतम्—देवतोपरि वर्तमानः; इन्द्रजपतिप्रभृतिभूतिकृत्स्न-
 देवतोपरि वर्तमानः, इन्द्रजपतिप्रभृतीनां भोग्यजाताद्विलक्षणशब्दादेः
 भोक्ता पुरुषः। सा च भोक्तृत्वावस्था ऐश्वर्यार्थिभिः प्राप्यतयाऽनु-

படுகிறதாகையால், நூறு அஸ்வமேத்யாக்யம் முதலான கர்மங்களைச் செய்து ஸாதிக்கப்படும் இந்திர பதவியீடுகவுள்ள ஐஸ்வர்யங்கள் இங்கு கருதப்படவில்லை. ப்ரஹ்மாவின் பதவி, அல்லது அதை ஒத்த பேராக்யமே இங்கு ஐஸ்வர்யார்த்தியுக்குப் ப்ராப்யமாக அநுஸந்திக்கத்தக்கதாக அதிக்ரஹஸ்ப்தத்தால் எடுக்கப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். அதனாலேயே, ஸப்ஸ்தாத்யுபேராக்யங்களை விலக்கி ஸப்ஸ்தத்தாலே விசேஷித்தார் பூஷ்யகாரர். ஆளவந்தாரும், “புக்தியோக்யஸ் ததூர்த்தி சேத் ஸமக்ஸரஸ்வர்ய ஸாதக:” [கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்-23] [விரும்பினானில், புக்தியோக்யம் நிறைந்த செல்வத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.] என்று புக்தியோக்யத் தால் ஸாதிக்கப்படும் ஐஸ்வர்யம் ஸமக்ஸரமானது (நிறைந்தது) என்று காட்டினார். (புருஷஸ்ச அதிதேவதம்) ஐஸ்வர்யார்த்தியு களுக்கு அறியத்தக்க அதிதேவதமும், இந்திரன் முதலான தேவதை களுக்கு மேலானவனும், அவர்களிலும் மேற்பட்ட பேராக்யங்களை யுடைய புருஷனே. கைவல்யார்த்தித்கே அநுஸந்திக்கத்தக்க ப்ர க்ருதிவியுத்தாத்மஸ்வரூபமாகிற புருஷன், இங்கு புருஷஸ்ப்தத்தால் குறிக்கத்தக்கவனல்லன்; இங்கு சொல்லப்படும் ஐஸ்வர்யம் மிகச் சிறந்த அசித்யுபுவமேயாகையால், “இந்தப் புருஷன், தாழ்வக ளற்றதாய், மிகச்சிறந்த அசித்யுபுவத்தையுடைய பிரமனே, அல்லது அவனுக்கு ஸமானமான பேராக்யத்தையுடைய ஒருவனே ஆகவேண்டும். ஐஸ்வர்யார்த்தியான இவ்வுபாஸகன் தன்னிலும் வேறுபட்ட அப்புருஷனாகவே ஆகமுடியாதாகையாலும், அவனையொத்த பேராக்யமே இவன் விரும்புவதாகையாலும், இங்கு புருஷஸ்ப்தம் பூவப்ரதானமாய், ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் ப்ராப்யமான அத்தகைய புருஷனின் நிலையைக் குறிக்கிறது. ஆக, “அதிதேவ மென்பது புருஷனே” என்றதால், இந்திரன், ப்ரஜாபதிகள் முதலான தேவதைகளுக்கு மேலேயிருப்பவனும், அவர்களைக் காட்டிலும் மேலான பேராக்யங்களை உடையவனான பிரமன் அல்லது அவனை ஒத்த பேராக்யங்கையுடையானொரு புருஷனின் பேராக்யத்தவாவஸ்தையே (பேராக்யநிலையே) இங்கு ஐஸ்வர்யார்த்திகளால் ப்ராப்யமாக அநு

सन्धेया। अधियज्ञोऽहमेव [—अधियज्ञशब्दनिर्दिष्टोऽहमेव]। अधि
यज्ञः—यज्ञैराराध्यतया वर्तमानः। अत्र इन्द्रादौ मम देहभूते आत्म-
तयाऽवस्थितोऽहमेव यज्ञैराराध्य इति महायज्ञादिनित्यनैमित्तिकानुष्ठान-
वेलायां तयाणामधिकारिणामनुसन्धेयमेतत्॥ ४॥

ஸந்திக்குத்தக்கது என விளங்குகிறது “அண்டக்குலத்துக்கு அந்
பதியாகி” [திருப்பல்லாண்டு-5] என்னும் பாசுரத்தில், ஐஸ்வர்யார்த்
திகள் அண்டூாதிபதியான பிரமனின் பேராகுத்தை விரும்பி
“அண்டூாதிபதியே நம:” என்னும் கரணமந்திரத்தாலே அண்டக்
குலத்திற்கு அதிபதியான எம்பெருமானே உபாஸிப்பதாகப் பெரி
யாழ்வார் அருளியதும் இங்கு காணத்தக்கது. ஆக, ஸ்லோகத்தின்
முற்பாதியாலே, இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு மேலே
விளங்கும் அண்டூாதிபதியான பிரமனின் நிலையும், அவன் அனு
பவிக்கும் ஸப்தூாதிபேராகுங்களும் ஐஸ்வர்யார்த்ததிகளால் ப்ராப்ய
மாக அநுஸந்திக்குத்தக்கவை என்று காட்டப்பட்டது. இனி, பிற்பாதி
யாலே, மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவான அதியஞ்ஞத்தைப்
பற்றிய இரு கேள்விகளுக்கு பதில் கூறுகிறான், - (அதியஜ்ஞ: அஹ
மேவ) அதியஜ்ஞம் எனப்பட்டவன் நானே. “அதியஜ்ஞ: க:”
என்னும் கேள்விக்கு இது பதிலாகிறது. இனி, “கதம்” [அதி
யஜ்ஞம் எனப்படுகிறவனுக்கு அத்தன்மை எப்படி வந்தது?] என்ற
இரண்டாவது கேள்விக்கு பதில் ‘அதியஜ்ஞ’ ஸப்துத்தை ஆராய்ந்
தால் விளங்கும். எப்படியெனில்: யஜ்ஞத்தோடு தொடர்புகொண்ட
வன் அதியஜ்ஞம் எனப்படுகிறான். ஸர்வேஸ்வரனான நான் யஜ்ஞங்
களோடு ஆராத்யனாக (ஆராதிக்கப்படுபவனாகத்) தொடர்புகொண்ட
வனாகையால் ‘அதியஜ்ஞம்’ எனப்படுகிறேன் என்று கருத்து.
“இந்திரன் முதலான தேவர்களன்றோ யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்
படுபவர்களாக அந்தந்த வேதவாக்யங்களில் குறிக்கப்படுகிறார்கள்;
அப்படியிருக்க, நீயே யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுபவன்
என்பது எப்படி?” எனில், - (அத்ர தேஹே) * என்னுடைய
தேஹமாகவே அவ்விந்திரன் முதலானார் இருக்கையாலே, அவர்
களுக்கு உள்ளே அந்தர்யாமியாயிருக்கும் நானே, யஜ்ஞங்களால்
ஆராதிக்கப்படும் அதியஜ்ஞம் என்னக் குறையில்லை என்றபடி.

* பக்கம் 165-ல் 32-வது வரியில் ‘எனது’ என்பதை ‘உனது’
என்றும், 36-வது வரியில் ‘எனக்கு’ என்பதை ‘உனக்கு’ என்றும்
திருத்திக்கொள்க.

“அதியஜ்ஞோஹமேவ அத்ர தேஹே” என்று சொல்லுகிறவன் ஸர்வேஸ்வரனான கண்ணன். ஆகையால், ‘அத்ர தேஹே’ என்றது அவனுடைய தேஹத்தைப்பற்றியதாகவேயிருக்கவேண்டும். ‘அதியஜ்ஞம்’ என்று யஜ்ஞப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கையாலும், ‘யஜ் - தேவ பூஜாயாம்’ என்று தூதுபாடும் இருக்கையாலும், இங்கு தேஹமாகக் கூறப்படுகிறவர்கள், யஜ்ஞங்களால் பூஜிக்கப்படுகிறவர்களாகப் பிரஸித்தி பெற்ற இந்திரன் முதலான தேவர்கள் என்று கொள்வதே பொருத்தம்; “யோ யோ யாம் யாம் தநாம்” [கீதை 7-21] என்னுமிடத்தில் இந்திரன் முதலான தெய்வங்களைத் தன் தேஹமாகக் கண்ணனே சென்ற அத்தியாயத்தில் கூறியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ஸம்ஸாரி ஜீவர்களுக்குக் கர்மத்தால் ஏற்பட்ட அநித்யமான ஸரீரம்போல் அல்லாமல், எப்போதும் பரமாத்மாவுக்கு இவ்விந்திரன் முதலான தெய்வங்கள் இயற்கையாகவே ஸரீரமாயுள்ளன என்பதை “மம தேஹபூதே” என்னும் பதூத்தினால் காட்டினார் பூஷ்யகாரர். (அஹமேவ) என்னும் ஏவகாரத்தாலே, வேதூரந்தஜ்ஞாநமில்லாதார் இந்திராதிசூனையே யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுபவராக நினைப்பது தவறு; உண்மையில் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான தானே யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுபவன் என்று காட்டுகிறான். “ஸ ஆத்மா! அங்க்யாந்யந்யா தேவதா:” [தை-ஸீக்ஷா-5] [அப்பரமபுருஷனே ஆத்மாவாயிருப்பவன். மற்ற தெய்வங்கள் அவனது அங்கங்களாயிருப்பவை.] “விஷ்ணு: ஸர்வா தேவதா:” [ஐதரேயபுராஹ்மணம்] [விஷ்ணுவே எல்லா தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமி] என்று வேதமும் ஒதிற்றன்றோ. முன் சொல்லப்பட்ட ‘புரஹ்ம’, ‘அத்யாத்மம்’, ‘கர்ம’ ‘அதியூதம்’, ‘அதிதேவம்’ ஆகியவைபோலே அதியஜ்ஞம் வேறு தத்வமல்ல; நானேயாகிறேன் என்று ‘அஹமேவ’ என்னும் ஏவகாரம் காட்டுகிறதாகவும் கொள்ளலாம். ஆக, ஸரீரமான இந்திரன் முதலான அந்தந்த தேவதைகளோடு கூடிய ஆத்மாவான நாராயணனே யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுபவன் என்று தேறுகையால், “அதியஜ்ஞ: கதம்” [அதியஜ்ஞம் எனப்படும் தத்துவத்திற்கு அதியஜ்ஞத்தன்மை எப்படி வந்தது?] என்னும் கேள்விக்கு பதிலிறுக்கப்பட்டதாயிற்று. (தேஹப்ருதாம் வர) சிறந்த தேஹத்தை உடையவனே! ஸத்வகுணத்தை மிகுதியாகக் கொண்டவனாகையாலே, ரஜஸ்தமங்கள் மிகுந்த ஸாமான்யஜனங்களைப்போலே இந்திரன் முதலானவை மாத்திரம் யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுபவராகக் கொள்ளாமல், அவர்களுக்கு

अन्तकाले च मामेव सरन् मुक्त्वा कलेवरम् ।

यः प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥ ५ ॥

5. அந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரந் முக்த்வா களேபுரம் ।

ய: ப்ரயாதி ஸ மத்ஸ்பூவம் யாதி நாஸ்த்யத்ர ஸம்ஸய: ॥

அந்தகாலே ச — (தான் விரும்பிய பூலனைப்பெறும்)
கடைசிக்காலத்திலும், ய:—எவனொருவன், மாம் ஏவ ஸ்மரந்—
(தான் விரும்பிய நிலையோடு கூடிய) என்னையே நினைத்துக்
கொண்டு, களேபுரம் த்யக்த்வா ப்ரயாதி — தேஹத்தை
விட்டுச்செல்கிறானே, ஸ: — அவன், மத்ஸ்பூவம் யாதி —
அந்த எனது நிலையையே அடைகிறான். அத்ர—இவ்விஷ
யத்தில், ஸம்ஸய: ந அஸ்தி—ஐயமில்லை.

5. அந்தகா லத்திலு மாங்கென்னை யேநினைந்திங்

கிந்த வுடலினைவிட் டேகுமவன்—சிந்தைநிகழ்

என்றன்மை தானெய்து மீங்கிதனிற் சங்கைசேர்

தன்றன்மை யொன்றில்லை தான்.

அந்தர்யாமியான என்னையே நீ ஆராத்யனாகக் கொள்ளவேணும்
என்று கருத்து. உனக்குச் சிறந்ததொரு தேஹம் அமைந்திருப்பது
போலே, எனக்கு இந்திரன் முதலானார் சிறந்த தேஹமாவர் என்று
காட்டுவதற்காக இப்படி விளிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அத்யஜ்
ஞத்தைப் பற்றிய இவ்வறிவு, யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டிப்பார் அனை
வர்க்கும் வேண்டியதாகையாலே, இது மூவகை அதிகாரிகளுக்கும்
பொதுவானது என விளங்குகிறது. “ஸந்த்யாஹீனோ ஸூசிர் ரித்யம்
அந்ரஹ: ஸர்வகர்மஸு” [ஸந்த்யாவந்த்யனம் செய்யாதவன் எப்
போதும் அஸுத்த்யன்; எக்கர்மத்தையும் செய்யத் தகாதவன்]
முதலான ஸாஸ்த்ரவசனங்கள் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் முதலான நித்ய
நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாவிடில், எக்கர்மமும் பயனளிக்காது
என்று கூறுகையாலே, அத்யஜ்ஞத்தைப்பற்றிய இவ்வருஸந்த்யாநம்,
மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யும்
போது அவஸ்யம் வேண்டியது என விளங்குகிறது. ஆக, ‘ஐஸ்வர்
யார்த்திகளைப் பற்றிய இரு கேள்விகளுக்கும், மூவகை அதிகாரி
களுக்கும் பொதுவான அத்யஜ்ஞத்தைப்பற்றிய இரு கேள்விகளுக்கும்
பதிலறிக்கப்பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ इदमपि त्रयाणां साधारणम् । अन्तकाले च मामेवं
सरन् कलेवरं त्यक्त्वा यः प्रयाति; स मद्भावं याति—मम यो

அந்த காலத்திலும்—(தான் விரும்பிய பூலனைப்பெறும்) கடைசிக்காலத்திலும், ஆங்கு என்னையே நினைந்து—(தான் விரும்பிய நிலையோடு கூடிய) என்னையே நினைத்து, இந்த உடலினை இங்கு விட்டு ஏகுமவன்—இவ்வுடலை இங்கு விட்டுச் செல்பவன், சிந்தை நிகழ் என் தன்மைதான் எய்தும்—தான் நினைத்த அந்த எனது நிலையையே அடைவான் ஈங்கு இத னில் சங்கை சேர் தன் தன்மைதான் ஒன்று இல்லை—இங்கு இவ் விஷயத்தில் தான் ஐயமுறுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை.

5. இவ்வத்தியாயத்தின் முதல் ஒன்றரை ஸ்லோகத்தாலே அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு இதுவரையில் கண்ணனால் பதிலளிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் ‘‘ப்ரயாணகாலே’’ என்று தொடங்கி, அந்திமஸ்மருதி விஷயமாகக் கேட்ட கேள்விக்குச் சுருக்கமாக பதிலளிக்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தில். இதுவும் மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் பொது என்பது ‘‘நியதாத்மபி:’’ [8-2] என்று கேள்வி கேட்கும்போது பன்மையாலே விளக்கப்பட்டது. அதியஜ்ஞபத்யார்த்தஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தால் அது மூவர்க்கும் பொதுவானது என விளங்குவதுபோலே, இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் அந்திமஸ்மருதிபத்யார்த்தஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தாலும் அது மூவர்க்கும் பொது என விளங்கும். (அந்த காலே ச) கடைசிக்காலத்திலும்; இங்கு, அவரவர்க்கு ப்ராய்ய விரோதிபாபங்களெல்லாம் கழிந்து, பூலம் பெறும் தருவாயிலுள்ள மரணகாலத்தைக் காட்டுகிறது. (மாமேவ ஸ்மரந்) தாம் தாம் விரும்பும் பூலனுக்கு அநுரூபமான நிலையோடு கூடியவனாக என்னையே நினைப்பவனாய். (ய: களேப்யூரம் முக்த்வா ப்ரயாதி) எவனொருவன் அந்த ஸ்ரீரத்தை விட்டுச் செல்கின்றானோ. (ஸ மத் பூாவம் யாதி) அவன் அந்த எனது நிலையை அடைகிறான். இங்கு ‘நானாகவே ஆகிறான்’ என்று ஸ்வரூபையபரமாகப்பொருள் கொள்வது ஸ்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களோடு முரண்படும்; ‘ப்ரமரகீடந்யாயத்தாலே ஈஸ்வரனை ஒத்த தன்மையை உடையவனாகிறான்’ என்று கொண்டாலும், பல ஈஸ்வர்கள் உண்டாகையாகிற தேயுஷம் ஏற்படும். மூவகை அதிகாரிபேதமும் ஸித்திபூக்காது.

भावः—स्वभावः तं याति; तदानीं यथा मामनुसन्धत्ते, तथाविधाकारो भवतीत्यर्थः; यथा आदिभरतादयस्तदानीं सूर्यमाणमृगसजातीया-
कारास्संभूताः॥ ५॥

॥ भा ॥ सर्वस्वविषयसजातीयाकारतापादनमन्तिमप्रत्ययस्य
स्वभाव इति सुस्पष्टमाह—

यं यं वाऽपि सरन् भावं त्यजत्यन्ते क्लेवरम् ।

तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः॥ ६ ॥

6. யம் யம் வா஽பி ஸ்மரந் பூாவம் த்யஜத்யந்தே களேபுரம் ।
தம் தமேவைதி கௌந்தேய! ஸதூ தத்பூாவபூாவித: ॥

ஆகையால், “ மம யோ பூாவ: மத்பூாவ: ” என்னும் வ்யுத்பத்தி யாலே “எனது நிலையை அடைகிருன்” என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். சரீரம் விடும்போது, தான் விரும்பிய எந்த நிலை யோடு கூடியவனாய் என்னை உபாஸித்தானோ, அந்த நிலையையே அடைகிருன் என்றபடி. மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் ஈஸ்வரனோடு ஸ்வரூபம் வேறியிருக்கச்செய்தே, பூல துஸையில் தாங்கள் விரும்பிய ஒவ்வொரு வகையிலே ஈஸ்வரனோடு ஸாம்யத்தை அடைகிறார்கள்; ஐஸ்வர்யார்த்தி ஈஸ்வரனோடு ஐஸ்வர்ய விஷயத்தில் ஒரு வகையில் ஸமனாகிருன்; கைவல்யார்த்தி ‘ அபஹதபாப்மத்வம் ’ முதலான எட்டு குணங்கள் தன் ஆத்மாவில் விளக்கமடைவதாகிற வகையில் ஈஸ்வரனோடு ஸமனாகிருன். ஜ்ஞாநியோவெனில், இத்தோடன்றியில் ஈஸ்வர ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை அநுபூவிப்பதிலும் ஈஸ்வரனோடு ஸமனாகிருன். அவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கேயுள்ள ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவை கிடையாது — என்று கண்டு கொள்வது. (அத்ர ஸம்ஸ்ய: நாஸ்தி) இவ்விஷயத்தில் ஐயமே கிடையாது; ஆதிபூரதன் முதலானார் அந்த காலத்தில் மாணையே நினைத்திருந்ததினால் மானாகவே ஆனார்கள் என்பது ஸாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமன்றோ. இந்த விருத்தாந்தத்திலிருந்து, அந்திமஸ்ம்ருதியால் ஸ்வரூபைக்கம் ஏற்படும் என்னும் மயக்கமும் தவிர்க்கப்படுகிறது. ஜடபூரதன் அந்தகாலத்தில் மாணை நினைத்ததினால் அந்த மானாகவே ஆகிவிட வில்லையே; அதுபோன்றதான வேறொரு மானாகத்தானே ஆனான். ஆக, அந்திமஸ்ம்ருதி விஷயமான கேள்விக்குச் சுருக்கமாக பதிலுரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

கௌந்தேய—அர்ஜுனா! அந்தே—கடைசிக் காலத்தில், யம் யம் வாபி பூாவம் ஸ்மரந் களேபூரம் த்யஜதி — எந்த எந்த நிலையை நினைத்துக்கொண்டு ஸரீரத்தை விடுகிறானோ, தம் தம் ஏவ ஏதி — அந்தந்த நிலையையே அடைகிறான். (ஏனெனில்:) ஸத்யா தத்யூபூாவபூாவித: — எப்போதும் அந்த நிலையிலேயே நினைவைச் செலுத்தினவன் என்றோ (அவன்).

6. தானெந்த வெந்தப் பொருளுன்னித் தன்முடிவி
லுன்வந்த வாக்கை யொழித்தேகுந்—தானந்த
வந்தவது தன்னையே யாங்கணையு மெக்காலுஞ்
சிந்தையது செய்தலினாற் சேர்ந்து.

தன் முடிவில்—தனக்கு மரணம் வந்தபோது, தான் எந்த எந்தப் பொருள் உன்னி—தான் எந்த எந்த நிலையை நினைத்துக்கொண்டு, ஊன் வந்த ஆக்கை ஒழித்து ஏகம்—மாம்ஸமயமான சரீரத்தை விட்டுப் போகிறானோ, தான் அந்த அந்த அதுதன்னையே ஆங்கு அணையும் — அந்த அந்த நிலையையே அடுத்தபடி அடைவான். எக்காலும் அது சேர்ந்து சிந்தை செய்தலினால்—எப்போதும் அந்நிலையிலேயே நினைவைச் செலுத்தியவனாகையாலே.

6. ஈஸ்வரன் விஷயமான அத்திம்ஸ்மருதி, அவரவர் விரும்பும் வகையில் ஈஸ்வரனோடு ஸாம்யத்தை விளைக்கும் என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொன்னான்; இது ஈஸ்வர விஷயத்தில் மட்டுமல்ல; கடைசிக்காலத்தில் எந்த விஷயத்தை மனிதன் நினைத்தாலும், அவ்வந்திம்ஸ்மருதியானதுதானே அடுத்த பிறப்பில் அவ்விஷயம் போன்றதொரு நிலையை அவனுக்கு விளைத்துவிடும் என்று கூறுவதன் மூலம் சென்ற ஸ்லோகத்தை விவரிக்கிறான் இங்கு. (அந்தே) அந்த காலத்தில். சென்ற ஸ்லோகத்தில் “அந்தகாலே” என்று சொல்லப் பட்டதையே, இங்கு ‘அந்தே’ என்கிறான். (யம் யம் வா஽பி ஸ்மரந்) எதை எதை நினைத்துக்கொண்டு. ‘யம் யம்’ என்ற வீப்ஸையால் இன்னதைத்தான் நினைக்கவேண்டும் என்னும் நியமமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. (வா அபி) என்னும் பதங்களாலே நினைக்கப் படுவதின் உயர்வுதாழ்வுகளைப் பற்றியும் ஒரு நிர்ஃப்யந்த்யமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. (தம் தமேவ) அதை அதையே. ‘தம் தம்’ என்னும் வீப்ஸையால் ஒன்றை நினைத்தவன் வேறொன்றை

॥ मा ॥ अन्ते — अन्तकाले यं यं वापि भावं सरन् कलेचरं
त्यजति, तं तं भावमेव मरणानन्तरमेति । अन्तिमप्रत्ययश्च पूर्वभाषित-
विषय एव जायते ॥ ६ ॥

அடைவதென்பதில்லை, அதையே அடைகிறான் என்று காட்டப்படுகிறது. 'ஏவ' காரத்தாலே ப்ரபுலமான வேறு புண்யமிருந்தாலும், அது இதைத் தடைசெய்ய முடியாது; அடுத்த பிறவியில் முன் நினைத்த பொருளைப்போல் ஆனபின்பே, அப்புண்யத்தின் பலன் ஏற்படும் என்று காட்டுகிறது. மஹாபுண்யஸாலியான ஜட்புரதன் அடுத்த பிறவியில் மானாகி, அதற்கடுத்த பிறவியிலேயே புண்ணியத்தின் பயனாக உயர்பிறவியை அடைந்தான் என்பது காணத்தக்கது. (யம் யம் பூவம் அந்தே ஸ்மரந் களேபுரம் த்யஜதி தம் தமேவ ஏதி) கடைசிக்காலத்தில் எந்த எந்த நிலையை நினைத்துக்கொண்டு உடலை விடுகிறானோ, அந்த அந்த நிலையையே அடைகிறான். இங்கு 'பூவ' ஸப்தம் பதார்த்தங்களைக் குறிப்பதாகக்கொண்டால், அந்தப் பதார்த்தத்தை அடுத்த பிறவியில் அடைவதாகவோ, அல்லது அதோடு ஸ்வரூபைக் கம் அடைவதாகவோ கொள்ளவேண்டியவரும்: ஜட்புரதன் தான் நினைத்த மானையோ, அதோடு ஸ்வரூபைக் கம் தையோ அடையவில்லையாகையால், இது பொருந்தாது. மேலும், ஸ்வரூபைக் கம், "அந்யத் த்ரவ்யம் ஹி நைதி தத் த்ரவ்யதாம் யத:" [வி-பு 2-14-27] [ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாக ஆகமுடியாதன்றோ] என்கிற ரீதியில் ப்ரமாணங்களுக்கும் யுத்திகளுக்கும் பொருந்தாது. இதைத் தவிர்ப்பதற்காக, 'தம் தமேவ' என்றதற்கு லக்ஷணையாக 'அவ்வப்பொருள்போன்றதாக ஆகிறான்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டியவரும். ஆகையால், முன் ஸ்லோகத்திற்போலே 'பூவ' ஸப்தம் அந்தந்தப் பொருள்களின் நிலையையே குறிப்பதாகக்கொள்வது பொருத்தம். முன் பிறவியில் ஒரு நிலையையுடைய பொருளை நினைத் தவன், மறு பிறவியில் அதே நிலையையுடையவனாக ஆகிறான் என்று பொருள். (தம் தமேவ ஏதி) என்னும் ஏவகாரத்தாலே ஏதோவொரு ஜன்மத்தில்லாமல் அடுத்த பிறவியிலேயே அந்நிலையை அடைவதைக் காட்டுகிறது. ஆதிபுரதன் அடுத்த பிறவியிலேயே மானானதை நினைப்பது. இப்படி நினைத்த நிலையையே உடையவனாவதற்குக் காரணமென்னவெனில்: (ஸதா தத்பூவ பூவதி:) எப்போதும் இவன் அந்த நிலையிலேயே நினைவைச் செலுத்தினான்னோ; அந்நிமஸ்மருதி வரையில் நீடித்த அந்நினைவே இவனை அந்நிலையை அடைவிக்கிறது என்று கருத்து. (தத்பூவ பூவதி:) 'அந்த நிலையின் பூவையின்

तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुसर युध्य च।

मय्यर्पितमनोबुद्धिः मामेवैष्यस्यसंशयः॥७॥

7. தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மர யுத்ய ச।

மய்யர்ப்பிதமநோபுத்தி: மாமேவையஸ்யஸம்ஸய: || 7 ||

தஸ்மாத்—ஆகையால், ஸர்வேஷு காலேஷு—(மரண மடையும் வரையில்) எல்லாக்காலத்திலும், மாம் அநுஸ்மர—என்னையே நினைப்பாயாக; யுத்ய ச—யுத்தேழும் செய்வாயாக; மய்யர்ப்பிதமநோபுத்தி: — (இவ்வண்ணம்) என்னிடமே செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையும் அறிவையும் உடையவனாய், மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி—என்னையே (நீ விரும்பிய வகையில்) அடைவாய்; அஸம்ஸய:—இவ்விஷயத்தில் ஐயமில்லை.

7. ஆதலா லெக்காலு மங்ஙனெனே நின்றுநினை

தீதுசீர் வெஞ்சமத்தைச் செய்குதிநீ—காதலா

லென்பான் மனம்புத்தி யேய்ந்தா னெனையடையுந்

தன்பாலோர் சங்கையறச் சார்ந்து.

ஆதலால் — முற்கூறிய காரணத்தால், எக்காலும் — (மரணமடையும் வரை) எல்லாக்காலத்திலும், அங்ஙன்— முற்கூறிய மூன்று வகைகளில் ஒரு விதமாக, எனை — என்னை, நின்று நினை — நிலையாக நினைப்பாயாக; நீ—நீ தீது அறு சீர் வெம் சமத்தை—(கூத்தரியனுக்கு) குற்றமற்றதாய், பெருமையையுடைய கடும்போரை, செய்குதி — செய்வாயாக, காதலால் — அன்போடுகூட, என்பால் — என்னிடம், மனம் புத்தி ஏய்ந்தான் — மனத்தையும் அறிவையும் செலுத்தியவன், தன்பால் ஓர் சங்கை அற சார்ந்து— தான் பூலன் பெறுவதுபற்றி ஓர் ஐயமும் இல்லாமலஸாத்யனத்தை அநுஷ்டித்து, எனை அடையும் — (தான் விரும்பிய வகையில்) என்னை அடைவான்.

(தியானத்தின்) வாஸனையை உடையவன்' என்றோ, 'அந்திலையில் நினைவைச் செலுத்தினவன்' என்றோ பொருள்கொள்ளலாம். (கௌந்தேய) என்னையே நினைக்க விரும்பும் குந்தியின் புத்திரனான நீ. என் விஷயமான அநவரதபூவனையை உடையவனாகவேணும் என்று கருத்து. ஆக, அந்திமஸ்மருதி பற்றிய பொதுவான விளக்கம் இந்த ம்லோகத்தில் தரப்பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ यसात् पूर्वकालाभ्यस्तविषय एवान्तिमप्रत्ययो जायते,
तस्मात् सर्वेषु कालेष्वप्रयाणादहरहर्माभनुस्मर। अहरहरनुस्मृतिकरं

7. இவ்வண்ணமாக, தான் விரும்பும் பூலம்பெறுவது அந்திம ஸ்ம்ருதியை அபேக்ஷித்திருக்கிறதென்றும், அந்த அந்திமஸ்ம்ருதி அப்பலனையே எப்போதும் தியானிப்பதால் ஏற்படுவது என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், நீயும் சிறந்த விஷயமான என்னைப் பற்றிய அந்திமஸ்ம்ருதியைப் பெறுவதற்காக, என்னைப் பற்றிய பூாவனையையும், அதை வினைக்கும் கூத்திரியதூர்மான யுத்தூத்தையுமே செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறான் இந்த ம்லோகத்தில். (தஸ்மாத்) ஆகையாலே; முற்காலத்தில் பழகிய விஷயத்திலேயே அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படுகிறது என்னும் காரணத்தால் என்றபடி. (ஸர்வேஷு காலேஷு மாம் அநுஸ்மர) எல்லாக் காலங்களிலும் சிறந்த விஷயமான என்னையே நினைப்பதாகிற பூாவனை (உபாஸஸனை)யைச் செய். இப்படி என் விஷயமான அநவரதபூாவனை செய்தால், கடைசிக்காலத்தில் என் விஷயமாகவே அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படும் என்று கருத்து. “ஸ க்ஷல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதூயுஷம் பூரஹ்மலோகமபிஸம்பத்யதே” [சூர்ந் 8-15-1] [அந்த உபாஸகன் இவ்வண்ணமாகவே சரீரம் முடியும் வரையில் வாழ்ந்தானாகில், பூரஹ்மலோகத்தை அடைகிறான்] “ப்ராயணாந்தமோங்காரமபித்யாயீத” [ப்ரஸ்ந 5-1] [சரீரத்தை விடும் வரையில் ஓங்காரத்தை தியானிக்கக் கடவன்.] என்னும் ஸ்ருதிகளை ஒட்டி “ஸர்வேஷு காலேஷு” என்னும் பதங்கள் ஸரீரம் முடியும் வரையில் உள்ள காலத்தைக் காட்டுகின்றன. “ஆப்ரயாணத் தத்ராபி ஹி த்ருஷ்டம்” [4-1-12] [சரீரம் முடியும் வரை உபாஸநம் செய்யவேண்டும்; ஏனெனில்: ஸாஸ்த்ரவசனமும் அப்படியே காணப்படுகிறது.] என்று ஸுத்தரகாரரும் இவ்வர்த்தூத்தையே அருளினார். “ஸர்வேஷு காலேஷு” என்னும் பன்மையாலே, மரணம் வரையில்—மாஸத்துக்கோ, பக்ஷத்துக்கோ ஒரு முறையல்லாமல், தினந்தோறும் உபாஸிக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அதிலும், “தம் பூர்வாபரராத்ரேஷு யுக்தாந:” [அவனை விடியற்காலையில் விழித்தெழும்போதும், இரவில் படுக்கச்செல்லும்போதும் சிந்திக்கவேண்டும்] முதலான வசனங்களில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் ஸத்வகுணம் மிகுந்த எல்லாக் காலங்களிலும் உபாஸிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. “யத்ரை காஃரதா தத்ராவிஸேஷாத்” [4-1-11] [வேறு தேஸுகாலங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமையால், எந்த தேஸுகாலங்களில் உபாஸநம் ஒருமுகப்படுமோ, அந்த தேஸுகாலங்களில் (உபாஸநம் செய்யவேண்டும்.)] என்று பூரஹ்மஸுத்தரகாரரும் அருளினார்.

युद्धादिकं वर्णाश्रमानुबन्धि श्रुतिस्मृतिचोदितं नित्यनैमित्तिकं च कर्म
कुरु। एवमुपायेन मय्यर्पितमनोबुद्धिः अन्तकाले च मामेव स्मरन्
यथाभिलषितप्रकारं मां प्राप्स्यसि; नात्र संशयः॥७॥

இப்படி எல்லாக் காலத்திலும் பரமபுருஷனை நினைப்பதாகிற உபாஸநம் மிகவும் செயற்கரிதாயிருக்கிறதே என்னும் கேள்வியெழு, அந்தந்த வர்ணஸ்ரமங்களுக்குரிய யுத்தமும் முதலான கர்மங்களை முற்கூறியபடி தீர்விதபரித்யாகங்களோடு செய்துவந்தால், உபாஸநம் தன்னடையே ஸித்திக்கும் என்று காட்டுகிறான் மேலே,— (யுத்ய ச) ‘யுத்யஸ்வ ச’ என்றதாய், ‘யுத்தம் செய்வாயாக’ என்று பொருள்படுகிறது இங்கு யுத்தம் என்றது உபலக்ஷணமாய், அந்தந்த வர்ணஸ்ரமங்களுக்குரியதாய், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட நியை நைமித்திக கர்மங்கள் அனைத்தையும் காட்டுகிறது. “மாமதுஸ்மர” என்று முதலில் உபாஸனத்தைச் சொல்லி, “மாமேவைஷ்யஸி” என்று கடைசியில் அதற்குப் பூலம் சொல்லியிருக்கையாலே, “யுத்ய ச” என்று நடுவே தனிப்பூலன் இல்லாமல் படிக்கப்பட்டிருக்கும் யுத்தம் முதலான வர்ணஸ்ரமதூர்மங்கள்— “பூலவத்ஸந்நிதௌ அபூலம் ததுங்க்யம்” [பூலனையுடைய ஒரு காரியத்தின் அருகில் பூலனில்லாமல் மற்றொரு காரியம் விதிக்கப்பட்டிருத்தால் பிந்தியது முந்தியதற்கு அங்க்யம்] என்னும் மீமாம்ஸா நியாயத்தின்படி, இங்கு பூலனோடு படிக்கப்பட்டிருக்கும் உபாஸநத்திற்கு அங்க்யமாய் நின்று அதை வினைப்பவை என்று தேறுகிறது. இனி, இவ்வுபாஸனத்தினால் அடையும் பூலனை விளக்குகிறது ஸ்லோகத்தின் பிற்பகுதி.— (மய்யர்ப்பித மநோபூத்தி:) முற்கூறியபடி மூன்று விதமான பரித்யாகங்களுடன் யுத்தம் முதலானவற்றை அநுஷ்டிக்கையாகிற கர்மயோகமாகிற உபாயத்தாலே, என்னிடம் மனத்தை அர்ப்பணம் செய்வதாகிற உபாஸனத்தையும், என்னிடம் பூத்தியை அர்ப்பணம் செய்வதாகிற ‘இவனே பூலனையளிக்கும் உபாயம்’ என்னும் உறுதியையும் பெற்றவன் என்றபடி. இப்படிக் கொள்ளும்போது, ‘அந்திம காலத்திலும் என்னையே நினைப்பவன்’ என்னும் அர்த்தம் ப்ரகாரண ஸித்தமாக ஏற்படும். அன்றிக்கே, “மாமதுஸ்மர யுத்ய ச” என்று பூர்வார்த்தத்திலேயே கர்மத்தை அங்க்யமாகக்கொண்ட உபாஸனமாகிற உபாயம் சொல்லப்பட்டு விட்டபடியால், “மய்யர்ப்பித மநோகி—24

॥ भा ॥ एवं सामान्येन स्वप्राप्यावाप्तिरन्तिमप्रत्ययाधीनेत्युक्त्वा
तदर्थं त्रयाणामुपासनप्रकारभेदं वक्तुमुपक्रमते ; तत्र ऐश्वर्यार्थिनामुपासन-
प्रकारं यथोपासनमन्तिमप्रत्ययप्रकारं चाह—

புத்தூதி₄: '' என்று அந்திமஸ்ம்ருதியே சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். பூர்வியத்தில் ''உபாயேந'' என்று—முதல் நிர்வாஹத்தில் கர்மயோக்யத்தையும், இரண்டாவது நிர்வாஹத்தில் கர்மத்தை அங்க்யமாகக் கொண்ட உபாஸனத்தையும் குறிக்கிறது. (மாமேவைஷ்யஸி) அந்த உபாஸனம், அந்திமஸ்ம்ருதி இவற்றின் பூலனாக, நீ விரும்பிய ஆகாரத்தையுடைய என்னை அடைவாய்; ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பினாயாகில், என்னையொத்த ஐஸ்வர்யத்தை உடையவனாகவும், கேவலாத்மாநுபூவமாகிற கைவல்யத்தை விரும்பினாயாகில், ப்ரக்ருதி ஸம்புந்த்யுற்று ஸ்வரூப விளக்கம் பெற்றிருக்கும் விஷயத்தில் என்னையொத்த ஆத்மாவின் அநுபூவத்தை உடையவனாகவும், உபயுஷிபூதிவிஸிஷ்டனான என்னையே பெறவிரும்பினாயாகில், அத்தகைய என்னுடைய அநுபூவத்தையே உடையவனாகவும் ஆவாய் என்று கருத்து. முன்னும் பின்னும் இங்கு இந்த மூவகை அதிகாரிகளைப் பற்றியும் ப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கையால், ''மாமேவைஷ்யஸி'' என்றதற்கு மூவகை அதிகாரிகளுக்கும் பொருந்தும் படி இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (அஸம்ஸய: ஏஷ்யஸி) ஐயமற்றவனாய் விரும்பிய பூலனை அடைவாய். நீ விரும்பிய பூலனை அடைவதில் ஐயமில்லை என்றபடி; 'அஸம்ஸய:' என்றது பூஹுவீஹியாய் அர்ஜுனனுக்கு விசேஷணமாகிறது; ''நிஸ்ஸம்ஸயேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி:| ஸஸம்ஸயாந் ஹேதுபூலாத் நாத்த்யாவஸதி மாத்யவ:॥'' [பூர-மோக்ஷ 369-71] [ஐயமற்றவர்கள் அனைவரிடமும் ஹரி எப்போதும் வஸிக்கிறார்; குயுக்திகளாலே ஸந்தேஹப்பட்டுக்கொண்டேயிருப்பவர்களிடம் மாத்யவன் வாழ்வதில்லை.] என்கிறபடியே ஐயமற்றவனாய் ஸாத்யனத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று காட்டுகிறது. அன்றிக்கே, ''அமாநோநா: ப்ரதிஷேதே'' என்னும் காவ்யாநுஸாஸனத்தின் படியே, 'அஸம்ஸய:' என்பதில் 'அ' என்னும் எழுத்தை ப்ரதிஷேதத்தைக் காட்டும் தனி எழுத்தாகக்கொண்டு 'இவ்விஷயத்தில் ஐயம் இல்லை' என்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆக, 'என்னைப் பற்றிய அந்திமஸ்ம்ருதியைப் பெறுவதற்காக, என்னைப் பற்றிய உபாஸனத்தையும், அதை வினைக்கும் யுத்த்யம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும் செய்யவேண்டும்' என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. 7.

अभ्यासयोगयुक्तेन चेतसा नान्यगामिना ।

परमं पुरुषं दिव्यं याति पार्थानुचिन्तयन् ॥ ८ ॥

8. அப்யாஸயோக்யுத்தேந சேதஸா நாந்யக்யாமிநா ।

பரமம் புருஷம் திவ்யம் யாதி பார்த்தானுசிந்தயந் ॥

பார்த்த — அர்ஜுனா ! அப்யாஸ யோக்யுத்தேந — அப்யாஸத்தோடும், யோக்யுத்தோடும் கூடியதாய், நாந்ய க்யாமிநா — வேறெதிலும் செல்லாததான, சேதஸா — நெஞ் சாலே, பரமம் திவ்யம் புருஷம் — தலைசிறந்த திவ்ய புருஷனான என்னை, அநுசிந்தயந் — (பின்வருமாறு கடைசிக் காலத்தில்) நினைப்பவன், (பரமம் திவ்யம் புருஷம்) யாதி — அத்தகைய புருஷனான என்னையே அடைகிறான்; (ஐஸ்வர்ய விஸிஷ்டனாகிறான் என்றபடி.)

8. எஞ்சாத சிலத் தியோகஞ் செறிந்தியலு

நெஞ்சால்வே நென்றை நினையாதே — துஞ்சாத

தன்னினைவாற் செல்வந் தருபரம பூருடனா

மென்னியல்வே வந்தடையு மிங்கு.

எஞ்சாத சிலத்து — விடாமல் என்னை நினைப்பதாகிற அப்யாஸத்தையும், யோக்யம் — என்விஷயமான புகுத்தி யோக்யமாகிற உபாஸனத்தையும், செறிந்து இயலும் நெஞ்சால் — நெருங்கிச் சேர்ந்திருக்கும் நெஞ்சாலே, வேறென்றை நினையாதே — வேறென்றையும் நினையாமல், துஞ்சாத தன் நினைவால் — (பின்வருமாறு கடைசிக்காலத்தில்) மறவாமல் என்னை நினைப்பதால், இங்கு — இந்த லீலா விபூதியில், செல்வம் தரு பரம பூருடனாம் என் இயல்வே வந்து அடையும் — அனைவர்க்கும் செல்வத்தை அளிக்கும் பரமபுருஷனான எனது ஐஸ்வர்யத்தோடு கூடிய நிலையே (நினைப்பவனுக்கு) வந்துசேரும்.

8. கடந்த மூன்று ஸ்லோகங்களிலே — ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகுவச் சரணார்க்குள்ளான மூவகை உபாஸகர்களுக்கும், அவரவர் உபாஸனத் தால் அவரவர் ப்ராப்யத்தைப்பற்றிய அந்திமஸ்மருதி ஏற்பட்டால்

॥ मा ॥ अहरहरभ्यासयोगाभ्यां युक्ततया नान्यगामिना चेतसा
अन्तर्काले परमं पुरुषं दिव्यं मां वक्ष्यमाणप्रकारं चिन्तयन् मामेव

தான் அவரவர்க்குரிய பூலன் கிடைக்கும் என்னும் பொது விஷயம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி இவர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதியை விதிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? என்பதை நாம் ஆராய்ந்தால், ஒவ்வொரு அதிக்காரிக்கும் உள்ள ஸ்வார்த்தத்தையின் மிகுதியைக் குறைத்து, அவரவர் ப்ராப்யத்திற்கும், பரமபுருஷனுக்கே ஆட்செய்கைக்கும் உள்ள நெடுவாசியைக்காட்டி, அவரவர் ப்ராப்யத்தில் ருசியைக் கழித்துச் சிறிது சிறிதாக அவர்களை உயர்த்தி, அவரவரைப் படிப்படியாகத் தனக்கேயுரியராக்கவேண்டும் என்னும் பரமகருணையாலேயே எம்பெருமான் அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படும் வரையில் பல ஜன்மங்கள் இவர்களைத் தத்தம் ப்ராப்யாநுசூனமாக உபாஸிக்கவேண்டும் என்று விதித்திருக்கிறான் என்பது விளங்கும். இனி, இந்தப் பரமலக்ஷ்யத்தைக்கொண்ட அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படுவதற்கு உறுப்பாக அவரவர்க்குரிய உபாஸநபேதத்தைப் பதினாலாவது ஸ்லோகமீரகக் காட்ட முற்பட்டு, இது தொடங்கி மூன்று ஸ்லோகங்களாலே ஐஸ்வர்யார்த்திக்குரிய உபாஸநமுறையையும், அதையொட்டியே அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படுவதையும் விளக்குகிறான். (அப்யாஸயோக்ய யுக்தேந சேதஸா) அப்யாஸம், யோக்யம் ஆகிய இரண்டும் கூடிய நெஞ்சாலே. “அப்யாஸத்தின் யோக்யம் (சேர்த்தி)” என்று தத்புருஷ ஸமாஸமாகக்கொண்டால், யுக்தஸப்யுத்யமிருக்கும்போது, யோக்யஸப்யுத்யம் அநாவஸ்யமாகிறது; மேலும், உத்தர (மேல்) பத்யார்த்தத்திற்குமாத்நிரம் ப்ராத்யாந்யம் ஏற்படும் தத்புருஷத்தைக் காட்டிலும், இரு பத்யார்த்தங்களுக்கும் ப்ராத்யாந்யம் ஏற்படும் த்வந்த்வஸமாஸம் சிறந்தது. ஆகையால், ‘அப்யாஸயோக்யங்களோடு கூடிய நெஞ்சால்’ என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். அப்யாஸமாவது, — “ஆரம்புணஸம்ஸீலநம் புந: புநரப்யாஸ:” [ஹிக்குரஹவிஸிஷ்டனா பக்யவாளை மறுபடியும், மறுபடியும் சிந்திப்பது அப்யாஸமாகும்.] என்று வாக்யகாரர் அருளியபடியே, நித்யநைமித்திக கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குத் தடையாயிராத எல்லாக்காலங்களிலும் நெஞ்சாலே இடையறாது பரமபுருஷனைச் சிந்திப்பதேயாகும். யோக்யமாவது, — தத்தம் ப்ராப்யத்தைப் பெறுவதற்குப் பல்பரத்யஸாத்யனமாக எம்பெருமானைச் சிந்திக்கும் புக்தியோக்யமேயாகும். அந்தச் சிந்தனையும், தத்தம் ப்ராப்யத்தை அளிப்பதாகையாலே மிகமிக இனியதாகவும், மிகமிகத் தெளிவாகவும், ப்ரத்யக்ஷம்போலேயுள்ளதாகவுமிருக்கும் என்பது புக்தியோக்யப்ர

याति—आदिभरतमृगत्वप्राप्तिवदैश्वर्यविशिष्टया मत्समानाकारो भवति।

கரணங்களில் தெளிவாக்கப்பட்டது. தியானம் செய்யும் யோகுகாலம், நித்தயநைமித்திககர்மங்களைச் செய்யும் காலம் தவிர்ந்த காலங்களில் விக்ரஹவிஸிஷ்டானு எம்பெருமானைச் சிந்தித்தல் அப்யாஸஸப்ததூத் தின் தேர்ந்தபொருள். இவ்வண்ணமாக, தனது ப்ராப்யத்தையும், அதையளிக்கும் ஸாதூனமாக எம்பெருமானையும் இடையருது சிந்தித்து வந்தால், இனிமையில் தனது ப்ராப்யம் தாழ்ந்தது என்றும், புகுவதூது புவம் இனிமையில் மிகவுயர்ந்தது என்றும், அதிலும் அவனுக்கே ஆட் செய்கை மிகமிக உயர்ந்தது என்றும் விவேகியான உபாஸகன் கால க்ரமத்தில் உணர்ந்துவிடுவான் என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே அந்திம ஸ்ம்ருதிவரையில் அப்யாஸயோகுகளைச் செய்யும்படி எம்பெருமான் விதிக்கிறான் என்பதை இங்கு உய்த்துணரவேண்டும். (நாந்யகூமிநா) 'நக்யம்' 'நைகம்' போன்ற ஸப்தமாசைகளாலே, 'அநந்யகூமிநா' என்று பொருள்படுகிறது. தனது ப்ராப்யத்தைக்காட்டிலும் தாழ்ந்த வையான விஷயங்களில் செல்லாத நெஞ்சாலே என்றபடி. ஐஸ்வர்ய கைவல்யார்த்ததிகள் அவரவர் ப்ராப்யத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த புகுவதூவிஷயத்திலும், புகுவச்சரணார்த்தியான உபாஸகன் தனக்கு ப்ராப்யமான ஸ்வார்த்தபுகுவதூபுவத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததான பரார்த்தபுகுவதூபுவகைங்கர்யங்களிலும் செல்லத் தடையில்லை என்பதும், அப்படி உயர்ந்த விஷயத்தில் சென்றால் அதிகாரிகள் உயர்ந்துவிடுகிறார்கள் என்பதும், இப்படி உயரவேண்டும் என்பதே எம்பெருமானின் பரமலக்ஷ்யம் என்பதும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. (பரமம் திவ்யம் புருஷம் அநுசிந்தயந்) "ந தத்ஸமஸ்சா ப்யதிகுஸ்ச த்ருஸ்யதே" [ஸ்வே 6-8] [அவனை ஒத்தாரும் மிக்காரும் காணப்படவில்லை.] "ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய மாயாயா!" [திருவாய் 2-3-2] என்கிறபடியே, தனக்கு ஸமானமானவர்களோ, உயர்ந்தவர்களோ இல்லாதவனாய். புருஷஸூக்தத்திலும், இங்கு அடுத்த ஸ்லோகத்திலும் "ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்" என்று இருள்தருமாஞாலமான இவ்வுலகிற்கு அப்பால் அப்ராக்குத தேஸூத்தில் இருப்பவனாக முழங்கப்பட்ட புருஷோத்தமனை என்னை, அந்திமகாலத்தில் அடுத்த இரண்டு ஸ்லோகங்களிலும் சொல்லப் போகிற ரீதியில், தனது ப்ராப்யத்துக்கு அநுருணமாக ஐஸ்வர்ய விஸிஷ்டனாகச் சிந்திப்பவன். அப்யாஸயோகுகூஸப்ததூத்தினால் அந்திம காலத்திற்கு முந்தின காலத்தில் சிந்தனம் கூறப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு அந்திமகாலத்தில் ஸ்ம்ருதியே கூறப்படுகிறது என்று கொள்ள

अभ्यासः—नित्यनैमित्तिकाविरुद्धेषु सर्वेषु कालेषु मनसोपास्यसंशीलनम् ।
योगस्त्वहरह्योगकालेऽनुष्ठायमानं यथोक्तलक्षणमुपासनम् ॥ ८ ॥

வேண்டும். (பரமம் புருஷம்) சிந்தனத்திற்கும், தியானத்திற்கும் விஷயமான புருஷனைப் பரமஸபூதத்தாலே விசேஷித்திருக்கிறபடியால், புருஷோத்தம வித்யாப்ரகரணத்தில் (கீதை 15.17,18) புருஷோத்தமனாகக் கூறப்பட்ட கண்ணனே இப்பரமபுருஷன் என விளங்குகிறபடியால் “ மாம் ... சிந்தயந் மாமேவ யாதி ” என்று பூஷ்யகாரர் அருளிஞர். (திவ்யம் புருஷம்) இதன் விவரணமான அடுத்த ஸ்லோகத்தில் “ ஆதித்யவர்ணம் தமஸஃ பரஸ்தாத் ” என்று கூறப்படுகையால், இங்கு தமஸ்ஸுக்கு அப்பாற்பட்டதாய், அப்ராக்ருதமான பரமபதத்தில் இருக்கும் பரவாஸுதேவனே திவ்ய புருஷனெனப்படுகிறான் என்று விளங்குகிறது. இதனால், ‘ திவ்யம் ’ என்றதற்கு ‘ ஸூர்யமண்டூலத்தில் இருப்பவன் ’ என்று ஸங்கரர் உரையிட்டது ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது என விளங்குகிறது. (பரமம் திவ்யம் புருஷம் யாதி) ஒத்தாரும் மிக்காரும்ல்லாத அந்த அப்ராக்ருதபுருஷனையே அடைகிறான். ஐஸ்வர்யார்த்தியான இவனுக்கு, பரமபுருஷனை அடைகையைப் பூலனாகச் சொல்லுவது எப்படிப்பொருந்தும்? எனில்; ‘ அந்திமகாலத்தில் டானையே சிந்தித்த பூரதன் மானாக ஆனான் ’ என்னுமிடத்திற்போலே, பரமபுருஷனை ஐஸ்வர்ய விரிஷ்டனாகச் சிந்தித்த இவன், அத்தகைய ஐஸ்வர்ய விரிஷ்டனாக ஆவதே பரமபுருஷனை அடைவதாகும் என்று கருத்து. “ யம் யம் வாபி ” என்று தொடங்கும் ஆறாம் ஸ்லோகத்தில் இவ் விஷயம் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. (அநுசிந்தயந்-யாதி) அந்திம ஸ்ம்ருதிவரையிலும் இவன் ஐஸ்வர்யத்தையே விரும்பி என்னை ஐஸ்வர்ய விரிஷ்டனாகச் சிந்தித்தானாகில், அடுத்த பிறவியில் அத்தகைய ஐஸ்வர்யத்தை உடையவனாயிருக்கும் விஷயத்தில் என்னை ஒத்தவனாகிறான் என்று கருத்து. அந்திமஸ்ம்ருதி ஸமயத்திலும், எம்பெருமானுடைய முயற்சி பூலித்து இவன் ஐஸ்வர்யத்தின் தாழ்வை உணர்ந்து, எம்பெருமானையே இனியவனாக நினைத்துவிட்டானாகில், அப்போதே இவன் புகுவச்சரணர்த்தியாகி புகுவத்பூவத்தையே பெற்றுவிடுவான் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். (பார்த்து) குந்தியின் பிள்ளையே! எனது அத்தை பிள்ளையான நீ சிறந்த ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புகிறவனானாலும், என்விஷயமான அந்திம ஸ்ம்ருதியைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாக யுத்தமும் முதலான ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டித்தே தீரவேண்டும் என்று கருத்து. ஆக, ஐஸ்வர்

कविं पुराणमनुशासितारम् अणोरणीयांसमनुसरेद्यः ।

सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूपम् आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ९ ॥

9. கவிம் புராணமநுஸாஸிதாரம்

அனோரணீயாம்ஸமநுஸ்மரேத்யு: ।

ஸர்வஸ்ய தாதாரமசிந்த்யரூபம்

ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் ॥

प्रयाणकाले मनसाऽचलेन भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।

भ्रवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक् स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ १० ॥

10. ப்ரயாணகாலே மநஸாடசலேந

புக்த்யா யுக்தோ யோக்யபுலேந சைவ ।

ப்ருவோர் மத்யே ப்ராணமாவேஸ்ய ஸம்யக்

ஸ தம் பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம் ॥

கவிம்—எல்லாமறிந்தவனும், புராணம்—பழையவனும், அநுஸாஸிதாரம் — (எல்லா உலகையும்) நியமிப்பவனும், அனோ: அணீயாம்ஸம்—அணுவான ஜீவனைக்காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவனும், ஸர்வஸ்ய தாதாரம்—எல்லாவற்றையும் படைப்பவனும், அசிந்த்யரூபம்—நினைக்க அரியஸ்வரூபத்தை உடையவனும், ஆதித்யவர்ணம் — சூரியன்போன்ற ஒளி யுடையவனும், தமஸ: பரஸ்தாத் — ‘தமஸ்’ என்னும் மூலப் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான பரம்புருஷனை, புக்த்யா யுக்த:—புக்தியோடு கூடியவனாய், யோக்யபுலேந—யோக்ய புலத்தினால், அசலேந மநஸா — தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாதிருக்கும் நெஞ்சினால், ப்ரயாணகாலே — அந்திம காலத்தில், ப்ருவோ: மத்யே ப்ராணம் ஆவேஸ்ய—புருவங்க ளுக்கு நடுவில் ப்ராணனை நிலைநிறுத்தி, ய:—எவனொருவன், (ப்ருவோ: மத்யே—புருவத்தின் நடுவிலேயே), திவ்யம் பரம் புருஷம் — அப்ராக்ருதனை பரம்புருஷனை, ஸம்யக் அநுஸ்மரேத் — நன்கு நினைக்கிறானோ, ஸ: — அவன், தம்

யார்த்திக்குரிய உபாஸநமுறையும், அதையொட்டிய அந்திமஸ்மருதி யும் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டது.

ஏவ — அந்தப்பரமபுருஷனையே, உபைதி — அடைகிறான் ; (அவனை ஒத்த ஐஸ்வர்யத்தை உடையவனாகிறான் என்றபடி.)

9. எண்மதியன் ரெல்லையா நெல்லா நியமிப்பா
 னுண்மைப் பொருளுக்கு நுண்ணியான்—திண்மை
 யுலகளிப்பா னுண்ணியா னேங்கிரவி வண்ணன்
 இலகுமந்தத் துப்பரனை மிக்கு.
10. இந்த உடலினைவிட் டேகுங்காற் ருன்சலியாச்
 சிந்தையுறு பத்தி திகழ்யோகம்—முந்துற்றே
 வாயுவினைத் தன்புருவ மத்தியத்தில் வைத்துணர்வான்
 சேயுயரு மப்பரனைச் சேர்ந்து.

எண்மதியன் — எல்லாவற்றையும் அறிபவனும், தொல்லையான் — பழையவனும், எல்லாம் நியமிப்போன் — எல்லாவுலகையும் நியமிப்பவனும், உண்மைப் பொருளுக்கு நுண்ணியான்—மாறுபாடற்ற அணுப்பொருளான ஜீவனைக் காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவனும், உலகு திண்மை அளிப்பான்—எல்லாவுலகையும் திடமாகப் படைப்பவனும், உண்ணரியான் — நினைக்க அரிய ஸ்ரூபத்தை உடையவனும், ஓங்கு இரவி வண்ணன் — ஒளிமிக்க சூரியன்போன்ற ஒளியுடையவனும், அந்தத்து பரனை — அந்ததமஸ்ஸான பரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான பரமபுருஷனை, இந்த உடலினை விட்டு ஏகுங்கால்—இந்த உடலை விட்டுச்செல்லும் அந்திமகாலத்தில், உறு பத்தி திகழ் யோகம் முந்துற்றே—புக்தியோடும், யோகபூலத்தோடும் சேர்ந்து, தான் சலியா சிந்தை—தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாமலிருக்கும் நெஞ்சினால், வாயுவினை — ப்ராணனை, தன் புருவ மத்தியில் வைத்து — தன்னுடைய புருவங்களுக்கு மத்தியில் நிலைநிறுத்தி, உணர்வான்—(முற்கூறிய பரமபுருஷனை அங்கு) தியானிப்பவன், சேய் உயரும் அப்பரனை — மிக உயர்ந்த அப்பரமபுருஷனை, சேர்ந்து—அடைந்து, மிக்கு இலகும்—மிகவும் விளங்குவான். (அவனை ஒத்த செல்வத்தை உடையவனாவான் என்றபடி.)

॥ भा ॥ कवि—सर्वज्ञम्, पुराणम्—पुरातनम्, अनुशासितारम्—विश्वस्य प्रशासितारम्, अणोरणीयांसम्—जीवादपि सूक्ष्मतरम्,

9.10. “அநுசிந்தயந்” என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்திக்குச் சொன்ன அந்திமஸ்மருதியை விவரித்துக்கொண்டு, அவன் அடையும் பூலனைக்காட்டுகிறான் இவ்விரு ஸ்லோகங்களில். (கவிம்) “கவி: க்ரான்தத்யார்” என்னும் லக்ஷணத்தின்படி எதையும் ஊடுருவிப்பார்க்குமவனைக் கவிஸப்தம் குறிக்குமாயினும், இங்கு ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றியதாகையால், ‘ஸர்வஜ்ஞனை’ என்று பொருள் படுகிறது. முண்ட்யுகோபணிஷத்தில் [1-1-10] “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்” எனப்பட்டானன்றோ. இங்கு ஒவ்வொரு விசேஷணமும் இவன் அநுஸந்திக்கவேண்டிய புகுவத்யூணங்களைக் காட்டுகின்றன. “ஸர்வஜ்ஞன்” என்று உணர்ந்தால், அல்பஜ்ஞனான தான் தனக்கு நன்மையென்று கருதி, ஸம்ஸாரத்தில் தன்னைக் கட்டிவைக்கும் ஐஸ்வர்யத்தைப் பூலனாக விரும்பியது தவறென்று உணர்ந்து, ‘ஸர்வஜ்ஞனான நீயே எனக்கு எது நன்மையோ அதைச்செய்’ என்று கேட்டுவிடுவான் என்னும் கருத்தாலே தன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை அநுஸந்திக்கச் சொல்லுகிறான் கண்ணன். (புராணம்) “புராபி நவ: புராண:” என்கிற வ்யுத்தத்தியின்படி, புராதனனாயிருந்த போதிலும், “எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டுழியுழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என் ஆராவமுதமே” [திருவாய் 2-5-4] என்கிறபடியே புதியவனாகவேயிருப்பவன். இத்தகைய ஆராவமுதமானவன் இருக்கும்போது, அல்பமும், அஸ்திரமுமான ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பியது தவறு என்று உணர்ந்துகொள்வதற்காகத் தன் புராணத்வத்தை அநுஸந்திக்கச் சொல்லுகிறான். (அநுஸாஸிதாரம்) உலகனைத்தையும் ஆள்பவனை. உபயவியூதியையும் நியமிக்கும் அவனை அடைந்து, “பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ” [திருவாய் 6-8-1] என்கிறபடியே உபயவியூதிச் செல்வத்தையும் அடைய ப்ராப்தமாயிருக்க, அதில் ஏகதேயமான செல்வத்தை அடைய நினைப்பது தவறு என்று உணர்த்தவே உபயவியூதிநாயகத்வத்தை அநுஸந்திக்கச் செய்கிறான். “ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநே க்யார்க்கி த்யாவாப்ருதிவ்யெள வித்ருதே திஷ்டத:” [புருஹ 5-8-8] [க்யார்க்கி! இந்த அக்ஷரபுருஷனுடைய ஆளுகையினாலேயே எல்லாவுலகங்களும் துரித்து நிற்கின்றன.] முதலான ஸ்ருதிகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. எல்லாவுலகங்களையும் நியமிப்ப
கீ—25

सर्वस्य धातारम्—सर्वस्य स्रष्टारम्, अचिन्त्यरूपम्—सर्वलेश्वरविस-

வனானால் அனைத்தினுள்ளும் வியாபித்திருப்பவனாகவேனுமே; மிகப் பெரியவனான இவன் அனைத்துள்ளும் வியாபித்திருக்கமுடியுமோ? எனில்: (அனேரணீயாம்ஸம்) அசேதனப் பொருள்களைக்காட்டிலும் ஸுலக்ஷ்மனாயிருக்கையாலே அவற்றில் வியாபிக்கவல்ல அணுவான ஜீவனைக்காட்டிலும் ஸுலக்ஷ்மனாய், அவனிடமும் வியாபிக்கவல்லவனை. “அனேரணீயாம் மஹதோ மஹீயாம்” [கட 1-2-20; தை-நா 10-1] [அணுவைக்காட்டிலும் அணுவாகவும், பெரியதைக்காட்டிலும் பெரிய வகைவுமிருப்பவன்] “ய ஆத்மநி நிஷ்டுந் ஆத்மனோ஽ந்தர:” [புருஹ 5-7-22] [எவன் ஆத்மாவின் வெளியிலும் உள்ளும் வியாபித்து நிற்கிறானோ] “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம்” [யஜுர்-ஆரண்யகம் 3-11] [எல்லா ஜீவர்களினுள்ளும் நுழைந்து நியமிப்பவன் பரமாத்மா] முதலான ப்ரமணங்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. ஜீவனைக்காட்டிலும் ஸுலக்ஷ்மமானவன், அவனை உள் நுழைந்து நியமிப்பவன் என்றதால் ஜீவன் ஸரீரம் என்றும், இவன் ஆத்மா என்றும் தேறுகிறது. ஸரீரியான பரமனிருக்க, ஸரீரமான தான் தனக்கு நன்மையென்று நினைத்து ஒன்றை அபேக்ஷிப்பது தவறென்று உணர்ந்துகொள்வதற்காக இதை அநுஸந்திக்கச் சொல்லுகிறான் ஸர்வரன். (ஸர்வஸ்ய ததாதாரம்) அனைத்துலகையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனை. “ததாதா புரஸ்தாத் யமுதா ஜஹார” [பு-ஸு] [ஸ்ருஷ்டிப்பவனான பிரமன் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் எந்தப் பரமபுருஷனை தியானித்தானோ] “ஸுதீர்யாசந்த்ரமஸௌ ததாதா யதூபூர்வம கல்பயத்” [தை-நா 1-3-8] [ஸ்ருஷ்டிக்கும் பிரமன் ஸுதீர்யசந்திரர்களை முன் கல்பத்திற் போலவே படைத்தான்.] என்று ததாத்ரு ஸப்தத்தை ஸ்ரஷ்டாவைக்குறித்துப் பிரயோகிப்பதுண்டாகையால், இங்கு “ஸர்வஸ்ய ததாதா” என்று ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான நாராயணனைக் குறிக்கிறது. அன்றிக்கே, “விஷ்ணுநா வித்ருதே பூமீ” [யஜுர் ஆரண்யகம் 8-1] [த்யாவாப்ருதிவிகள் விஷ்ணுவினாலே தூரிக்கப் படுகின்றன] “ஸர்வாதாரம் ததாம விஷ்ணு ஸம்ஜ்ஞம்” [மைத்ராயணீய உபநிஷத்] [விஷ்ணுவெனப்படும் பரஞ்சோதியே அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது] என்று சொல்லப்படும் ஸர்வாதாரத்வத்தையே குறிக்கிறதாய், இந்த ஸர்வாதாரத்வம் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவுக்கே பொருந்துமாகையால், “ஸர்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரம்” என்று பூரஷ்ய காரர் பூலிதார்த்தத்தை அருளினார் என்றும் கொள்ளலாம். அனைத் தையும் படைத்து தூரிக்கும் பிதாவான அவனை விரும்பாமல், அவனால் படைக்கப்பட்டு அவனது புத்ரனான தான் தனக்கு நன்மையாக

जातीयस्वरूपम्, आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् — अप्राकृतस्वासाधारण-

ஒன்றை விரும்புவது தவறு என்று உணர்த்துவதற்காகவே ஸர்வ ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தை அநுஸந்திக்கும் விதிக்கிருன் கண்ணன். (அசிந்த்யரூபம்) த்ருஷ்டாந்தம் காட்டமுடியாதபடி மற்ற எல்லாப் பொருள் களைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தவனாயிருக்கையால், எவராலும் 'இப்படிப்பட்டது' என்று எண்ணமுடியாத இனிமையையும் பெருமையையும் உடைய ஸ்வரூபத்தை உடையவனை. "நேதி நேதி" [புருஹ 4-3-6] [இப்படிப் பெருமையுடையது எதுவுமில்லை] "ந தத்ஸம்ஸாப்யதிக்ஸ்ச த்ருஸ்யதே" [ஸ்வே 6-8] [அவனுக்கு ஒத்தவரும் மிக்கவரும் காணப்படவில்லை] முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. இப்படி இனிமையிலும், பெருமையிலும் மிக விஞ்சியிருப்பவனைவிட்டு அவற்றில் மிகத் தாழ்ந்த ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புவது தவறு என்று உணர்த்தவே எம்பெருமான் இந்த அசிந்த்யரூபத்வத்தை அநுஸந்திக்கச் செய்கிருன். (ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்) 'தமஸ்' எனப்படும் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனும், சூரியன்போல் ஒளியுள்ளவனாயிருப்பவனை. புருஷஸூக்தம் உத்தராநுவாகத்தில் இரண்டாம் மந்திரத்தில் உள்ளதை இங்கு அப்படியே படிக்கிருன். "ததூரீம் தம் ஆரீத்" [ருக்வேதம் அஷ்டகம் 8-7-17; யஜுர் அஷ்டகம் 2-7-9] "தமஸஸ் தந்மஹிநாஜாயதைகம்" [யஜுர்வேதம் அஷ்டகம் 2-4-9] "யதா தம:" [ஸ்வே 4-18] முதலான வேதவாக்யங்களில் தம:ஸப்தம் மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கையால், "தமஸ: பரஸ்தாத்" என்றது மூலப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட அப்ராக்ருத தேஃஸத்தில் இருப்பவன் என்பதைக் காட்டுகிறது. இதனால் கர்மவசப்படாதவன், நித்ய மானவன், குற்றமற்றவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "ஆதித்ய வர்ணம்" என்கையாலே — "யேந ஸூர்யஸ்தபதி தேஜஸேத்தத:" [காட்யக 3-9-7] [எந்தப் பரஞ்சோதியாலே ஒளியூட்டப்பட்டு ஸூர்யன் ஒளிவிடுகிறானோ] "தஸ்ய புாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி" [முண்டூக 2-2-11] [அப்பரமபுருஷனுடைய ஒளியாலே இவையனைத்தும் ஒளி விடுகின்றன.] "ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:" [புருஹ 6-4-16] "நாராயண பரோ ஜ்யோதி:" [தைநா] "யஸ்யாதித்யோ புாமுபயுஜ்ய பூதி" [பூரா-ஆநு 158-22] [எந்தப் பரமபுருஷனுடைய ஒளியைக்கொண்டு சூரியன் ஒளிவிடுகிறானோ] என்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சூரியனுக்கும் ஒளிகொடுப்பதான பரமபுருஷனின் திவ்யமங்களுள் விக்ரஹத்தின் ஒப்பற்ற ஒளி காட்டப்படுகிறது. "திஷி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய" [11-12] என்னும் ஸ்லோகத்தில்

दिव्यरूपम्, तमेवभूतमहरहरभ्यस्यमानभक्तियुक्तयोगबलेनारूढसंस्कारतया

இது மேலேயும் விவரிக்கப்படவிருக்கிறது. ஆகையால், ஆதித்ய ஸப்ஸ்தம் நித்யசைதந்ய ப்ரகாஸத்தையும், தமஸ்ஸப்ஸ்தம் அஜ்ஞா னத்தையும் குறிக்கிறது என்று ஸங்கரர் உரையிட்டது இந்த ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி கீதா வாக்யங்களுக்குப் பொருந்தாதாகையால் அதாதூரிக் கத்தக்கது. இப்படி ஒப்பற்ற ஒளியுடையவனும், அப்ராக்ருதனும், கர்மவஸப்பாதவனும், நித்யமானவனும், குற்றமற்றவனான அவனிருக்கும்போது, ஒளியில் குறைந்ததாய், ப்ராக்ருதமாய், கர்மம் காரணமாக ஏற்படுவதாய், அநித்யமான ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புவது தவறு என்று உணர்த்துவதற்காகவே இப்பெருமையை அநுஸந்தித்க்சச் சொல்லுகிறான் கண்ணன். இவன் இப்படி ஒன்றை நினைத்து இப்பெருமைகளை அநுஸந்தித்க்சச் சொல்லியிருக்க, பெரும்பா லான ஐஸ்வர்யார்த்தித்கள் விஷயத்தில் இந்நினைவு பூலிக்காமல், இவ்வநுஸந்த்யானங்கள் ஐஸ்வர்யத்தில் விருப்பத்தையே உறுதிப் படுத்தி விடுகின்றன. ஸர்வஜ்ஞனும், பழையவனும், உலகத்தை ஆள்பவனும், அணுவுக்கும் அணுவாய், எல்லாவற்றையும் படைப் பவனும், எவராலும் த்ருஷ்டாந்தங்கொண்டு அறியமுடியாதவனும். அப்ராக்ருத தேயுதத்தில் ஒப்பற்ற ஒளியையுடையவனாயிருக்கையாகிற பெருஞ்செல்வத்தை உடையவன், நாம் விரும்பும் ஐஸ்வர் யத்தை அறிந்து ஸாதித்துத்தரவல்ல ஜ்ஞானம். ஸக்தி, வண்மை முதலான சூணங்களை உடையவனாகையாலே இதை அவர்யம் நமக்குத் தருவான் என்று அறுதியிட்டு அந்நிம ஸமயத்திலும் அவ்வைஸ்வர்யத்தையே பிரார்த்தித்க்க உறுப்பாகி விடுகின்றன.

“ப்ரஸாவிதாரம் ஸர்வேஷாம் அனீயாம்ஸமணீயஸாம் |

ருக்மாபும் ஸ்வப்நதீக்யம்யம் வித்யாதத் து புருஷம் பரம் ||”

[மது 12-122]

[அனைவரையும் ஆள்பவனும், அணுக்களான ஜீவர்களைக் காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவனும், பொன்போன்ற ஒளியுடையவனும், கனவு போன்ற த்யானரூபமான மாநஸமான அறிவில் அறியப்படுபவனு மான பரமபுருஷனை அறியக்கடவன்.] என்ற மநுஸ்மருதி ஸ்லோகம் இந்த ஸ்லோகத்தை ஒத்திருப்பது காணத்தக்கது. அநுகூலருக்குப் பொன்போல் ஹிதமாகவும் (ப்ராபகமாகவும்), ரமணீயமாகவும் (ப்ராப்யமாகவும்) கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கையையிட்டு ‘ஹிரண்மய: புருஷ:’ [சூந்] என்று சொன்ன ஸ்ருதியைப்போலே ‘ருக்மாபும்’ என்கிறார் மனு. ப்ரதிகூலரைத் தப்பிப்பதாய், காண

अचलेन मनसा प्रयाणकाले भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य—संस्थाप्य; तत्र

வொண்ணத்தாய், ஒளிவிஞ்சியதாயிருக்கையையிட்டுப் புருஷஸூக்தத் திற்போலே இங்கு 'ஆதித்தயவர்ணம்' எனப்படுகிறது. "கதிர் மதியம்போல் முகத்தான்" [திருப்பாவை 1] என்று இரண்டு ஆகாரங் களையும் சேர்த்து அநுஸந்தித்தாள் ஆண்டாள். இனி, இப்படிப் பிரார்த்திப்பவன் பெறும் பூலனை "ய: அநுஸ்மரேத்" என்னும் இந்த ஸ்லோகப் பகுதியாலும், அடுத்த ஸ்லோகத்தாலும் காட்டு கிருன்.— (புக்த்யா யோக்யபூலேந யுக்த:) "அப்யாஸ யோக்ய யுக்தேந" என்று சென்ற ஸ்லோகத்திற் சொன்னபடி தினந்தோறும் அப்யாஸம் செய்யப்படும் புக்தியோடு கூடிய யோக்யரப்யாஸ பூலத்தாலே — உறுதியான ஸம்ஸ்காரம் பெற்றவனாய். யுக்த ஸப்தம் ஸம்ஸ்காரத்தின் உறுதியைக் காட்டுகிறது. இனி, இதனால் ஏற்படும் பூலனைச் சொல்லுகிறது,— (அசலேந மநஸா) தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாத நெஞ்சால். "நாந்யகூமிநா" என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொன்னதையே இங்கும் கூறுகிருன். (ப்ரயாணகாலே ச ய: அநுஸ்மரேத்) அந்திமஸமயத்திலும் எவன் நினைக்கிறானோ, "சைவ" என்றதில் 'ச'காரத்தை இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இதனால் அந்திமஸமயத்திற்கு முந்திய உபாஸந காலத்திலும் "ப்ரஸாஸிதாரம்" முதலானவற்றில் சொன்ன குணங்கள் இவனால் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று உணர்த்தப் படுகிறது. மேலே கைவல்யார்த்தி விஷயத்திலும், அந்திமஸ்மருதி ஸமயத்தில் அநுஸந்திக்கத்தக்கவையாக விதிக்கப்பட்ட குணங்கள் உபாஸநகாலத்திலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று கண்டு கொள்ளவேண்டும். இப்படி நீண்டநாள் இவனுடைய பெருமைகளை அநுஸந்தித்தபின்பும் அந்திமஸ்மருதி வரையில் இவர்களுடைய ஷூத்ரபுருஷார்த்ததுருசி நீங்கவில்லையாகில், இவர்கள் விரும்பிய பூலனைக் கொடுக்கிறானையாலே, தாழ்ந்த பூலனைக்கொடுக்கையாகிற குற்றம் ஹிதபரண பரமன் மேல் வராது என்பது காணத்தக்கது. இனி உபாஸநகாலத்திலில்லாததாய், அந்திமகாலத்திற்கே உரிய தான காரியம் சொல்லப்படுகிறது.— (புருவோ: மத்யே ப்ராரணம் ஸம்யக் ஆவேர்ய திவ்யம் பரம் புருஷம் ய: அநுஸ்மரேத்) எவனொரு வன் புருவங்களுக்கு இடையில் ப்ராணனை நிலைநிறுத்தி அந்தப் புருவங்களுக்கு இடையிலேயே முற்கூறிய திவ்யபரம்புருஷனை அந்திமகாலத்தில் நினைக்கிறானோ, "ஆவேர்ய" என்ற தால், யோக்யப்ரகரணங்களில் சொல்லப்பட்டதான 'அசையாமல் நிலைநிறுத்துதல்' கூறப்படுகிறது. வேறு ஸ்தானம் சொல்லப்

अम्रध्ये दिव्यं पुरुषं योऽनुसरेत् ; स तमेवोपैति—तद्भावं याति,
तत्समानैश्वर्यो भवतीत्यर्थः ॥ ९ ॥ १० ॥

॥ भा ॥ अथ कैवल्यार्थिनां स्मरणप्रकारमाह—

यदक्षरं वेदविदो वदन्ति विदन्ति यद्यतयो वीतरागाः ।

यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्गहेण प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥

11. யதுக்ஷரம் வேதுவிதோ வதுந்தி

விஸந்தி யதுயதயோ வீதராகா: |

யதிச்சுந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி

தத் தே பதும் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே ||

11. அக்கரமா யாதொன்றை யாய்ந்தமறை யோருரைப்பர்

செக்கநசை யார்யாதைச் சென்றடைவர்—மிக்கதுற

வேய்ந்தியவ ரிச்சித்தார் யாதையுனக் குச்சுருங்க

வாய்ந்துரைப்ப னப்பதத்தை மற்று.

படாமையாலும், மோக்ஷம் தவிர்ந்த பூலன்களை அபேக்ஷிப்பவர்கள் ப்ராணனைப் புருவமத்தியில் நிறுத்திப் பரமபுருஷனை அங்கேயே தியானிக்கவேண்டும் என்று யோக்யுப்ரகரணங்களில் கூறப்பட்டிருக்கையாலும், பரமபுருஷத்யானமும் புருவமத்தியிலேயே எனக்கொள்ள வேண்டும். (ஸ: திவ்யம் பரம் புருஷமேவ உபைதி) இப்படி அந்திமகாலத்தில் நினைப்பவன் அந்த திவ்யபரமபுருஷனையே அடைகிறான். “சைவ” என்றதிலுள்ள ஏவகாரத்தை இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். “தம் தமேவைதி” [8-6] என்றனிடத்திற்போலே, உத்தமைஸ்வர்யவிஸிஷ்டனாகச் சிந்தித்த இவன் அத்தகைய ஐஸ்வர்யத் தோடு கூடியிருக்கும் நிலையையே அடைகிறான் என்றபடி. “ய: ப்ரயாதி ஸ மத்யுபாவம் யாதி” [8-5] என்று எந்த நிலையோடு கூடிய பரமபுருஷனை உபாஸிக்கிறோ, அந்த நிலையையே அடைவதாகவே முதலில் கூறப்பட்டதன்றோ. “புருஷம் உபைதி” என்றது பூவப்ரத்யாந நிர்ந்தேஸமாய், “புருஷத்வமுபைதி” என்றபடி. ஆக, இவ்வள வால் அந்திமஸ்மருதிவரையில் சிறந்த ஐஸ்வர்யத்தோடு கூடியவனாக உபாஸிக்கும் ஐஸ்வர்யார்த்தி. ஆதிபூரதந்யாயத்தாலே அத்தகைய சிறந்த ஐஸ்வர்யத்தை உடையவனாக ஆகிறான் என்று காட்டப் பட்டதாயிற்று.

யத் — யாதொன்றை, அக்ஷரம் — அக்ஷரமாக, வேத்யுவித்யு: — வேத்யுத்தை அறிந்தவர்கள், வத்யுந்தி — சொல்லுகிறார்களோ, யத் — யாதொன்றை, இச்சுந்த: — விரும்புகின்றவர்களாய், வீதராக்யா: யதய:—ஆசையற்றுப் புலன்களை அடக்கியவர்கள், ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி—ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, யத் விஸந்தி — (அப்படி அநுஷ்டித்ததின் புலனாக) எதை அடைகிறார்களோ, தத்பத்யம்—(உபாஸிக்கத்தக்கதான) அந்த என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை, தே — உனக்கு, ஸங்க்யுரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே — சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

யாதொன்றை — எதை, அக்கரமாய் — அக்ஷரமாக, ஆய்ந்த மறையோர் உரைப்பர்—வேத்யுத்தை ஆராய்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, செக்க நசையார் இயவர்—ஆசையை அறுத்த எவர்கள், யாதை இச்சித்தார்—எதைப் பெற விரும்பி, மிக்க துறவு ஏய்ந்து—மிகுந்த ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டித்து, யாதைச் சென்று அடைவர்—எதைச் சென்று அடைவார்களோ, மற்று அப்பதத்தை—(உபாஸிக்கத்தக்கதான) அந்த என்னுடைய அக்ஷரஸ்வரூபத்தை, உனக்கு சுருங்க ஆய்ந்து உரைப்பன்—ஆராய்ந்து, உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லுவேன்.

11. இனி, மூன்று ஸ்லோகங்களிலே, கைவல்யார்த்தியின் உபாஸன ப்ரகாரத்தையும், அந்திமஸ்மருதி ப்ரகாரத்தையும் கூறுகிறான். முன் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிக்குப் புருவமத்தியில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதித்திருக்கையாலே, அவன் மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புவான் என்றும், இவ்விதிகாரிக்குத் தலையில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதித்திருக்கையால் இவன் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் என்றும் விளங்குகிறது. மேலே “அநந்யசேதா:” என்று தொடங்கும் பதினாலாவது ஸ்லோகத்தில் பரமமோக்ஷத்தை விரும்பும் ஜ்ஞானி சொல்லப்படுகிறான் என விளங்குகையால், இம்மூன்று ஸ்லோகங்களிலும் கேவலாத்மப்ராப்தி ரூபமான தாழ்ந்த மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஜிஜ்ஞாஸுவே சொல்லப்படுகிறான் என்று விளங்குகிறது. “வியன்

॥ भा ॥ यत् अक्षरम्—अस्थूलत्वादिगुणकं वेदविदो वदन्ति, वीतरागाश्च यतयो यदक्षरं विदन्ति, यदक्षरं प्राप्तुमिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति, तत्पदं सङ्गहेण ते प्रवक्ष्ये। पद्यते गम्यते चेदसेति पदम्; तत् निखिलवेदान्तवेद्यं सत्स्वरूपमक्षरं यथोपास्यम्, तथा संक्षेपेण प्रवक्ष्यामीत्यर्थः ॥ ११ ॥

மூவுலகு பெறினும்” [திருவாய் 8-10-2] என்று ஐஸ்வர்யார்த்தியின் பூலனைச் சொன்னவுடன், “போய்த் தானே தானேயானாலும்” என்று இக்கைவல்யார்த்தியின் பூலனைச் சொல்லும்போது, இவனுக்கு ப்ரா க்ருதமான ஐஸ்வர்யாநுபூவமும், புகுவதுநுபூவமும் இல்லை, தன் ஆத்மாநுபூவம் மாத்திரமேயுள்ளது என்பது தோற்ற ‘தானே தானே’ என்று இருமுறை படிக்கையாலே, இவனை நமது ஆசார்யர்கள் கைவல் யார்த்தி என்றே உரைப்பர். இவ்வதிக்காரியின் பூலஸாதானங்களை “ஆத்மார்த்தி சேத் த்ரயோட்ப்யேதே தத் கைவல்யஸ்ய ஸாதாகா:” [27] [ஆத்மாநுபூவத்தைப் பெறவிரும்பினானாகில், கர்மஜ்ஞாநபுக்தி யோகங்கள் மூன்றுமே (தனித்தனியே) ஆத்மகைவல்யத்தை ஸாதித் துக்கொடுக்கவல்லவை.] என்று ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத் தில் அருளியதை அடியொற்றி, பூஷ்யகாரரும் இங்கு இவனைக் கைவல்யார்த்தியென்று அவதாரிகையில் அருளிச்செய்கிறார். இக்கார ணத்தாலேயே, ஸ்ரீபூஷ்யத்தில் கார்யாதிக்கரணத்தில்—ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸனம் செய்து அர்ச்சிராதிக்கூதியாலே ப்ரஹ்மத்தை அடைபவனாகக் கூறப்பட்ட பஞ்சாக்ஷுணியாநிஷ்டுனல்லன் இவன் என்று விளங்கும். பதின்மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் இரண்டாம் ஷட்கத்திற்கும், மூன்றாம் ஷட்கத்திற்கும் ஸங்கூதியை அருளிச்செய்யும்போது, “ஆத்மகைவல்யமா த்ராபேக்ஷாணம்” என்று அருளினார் பூஷ்யகாரர். “ஆத்மகைவல்யாபேக்ஷாணம்” என்று அருளினால், இவ்வதிக்காரிக்குக் கைவல்யத்தை அநுபூவித்தபின் புகுவதுநுபூவமும் ஏற்படலாம் என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும் என்றே பூஷ்யகாரர் “மாத்ர” ஸபூதத்தையும் சேர்த்துப் பிர யோகித்தார் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. “தானே தானே யானாலும்” என்றவிடத்திலும், மற்றும் பலவிடங்களிலும் ஐஸ்வர் யாநுபூவம்போலே புகுவதுநுபூவமும் இவனுக்குக் கிடையாது என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததே, பூஷ்யகாரர் இப்படி அருளிச்செய்வ தற்குக் காரணமாகும். இதுபற்றின விரிவான விளக்கம் இவ்வத்தி யாயம் 23, 24-வது ஸ்லோகங்களுக்கு உரையிடுகையில் எழுதப்படும்.

(வேதூவிதூ: யத் அக்ஷரம் வதூந்தி) வேதூத்தை அறிந்தவர்கள் எதை அக்ஷரமாகச் சொல்லுகிறார்களோ; “நாவேதூவித் மநுதே தம் பூருஹந்தம்” [காடூகம் 3.9-7] [வேதூத்தை அறியாதவன் அந்தப் பரம்பொருளை அறியமாட்டான்] என்று வேதூம் வ்யதிரே கத்தாலே சொன்னதே இங்கு அந்வயத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. (அக்ஷரம்) “அஸ்னோதி - வ்யாப்னோதி - இதி அக்ஷரம்” [எல்லாப் பொருள்களையும் வியாபித்திருப்பதாகையால் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது பரம்பொருள்] என்றும், “ந சக்ஷரதி இத்யக்ஷரம்” [அழியாததாகையாலே அக்ஷரம் எனப்படுகிறது பரம்பொருள்] என்றும் இருவகையில் பொருள்கொள்ளலாமாயினும், இங்கு கைவல்யார்த்தியின் உபாஸந ப்ரகரணமாகையாலே இரண்டாவது பொருள் பொருத்தம் மிக்கது. “ஏததூவை ததூக்ஷரம் கூர்க்கூ பூராஹ்மண அபிவதூந்தி அஸ்தூலம் அநணு அஹ்ரஸ்வம் அதீர்க்கூம் அலோஹிதம் அஸ் நேஹம் அச்சூயம் அதம: அவாயு அநாகாஸம் அஸங்கூம் அரஸம் அகந்தூம் அசக்ஷூஷ்கம் அஸ்ரோத்ரம் அவாக் அமந: அதேஜஸ்கம் அப்ராணம் அமுகூம் அமாத்ரம் அநந்தரம் அபூஹ்யம்” [பூருஹ 5-8-7] [வேதூமறிந்தவர்கள் இப்பரம்பொருளை அக்ஷரமாகவே கூறுகின்றனர்:— ஸ்தூலப் பொருள், அணுப் பொருள், குட்டைப் பொருள், நீண்ட பொருள், சிவந்த பொருள், பசையுடைய பொருள், நிறுலுடைய பொருள், இருண்ட பொருள், வாயு, ஆகாஸம், சேரும் பொருள், சுவையுடைய பொருள், மணமுடைய பொருள், காணத்தக்க பொருள், கேட்கத்தக்க பொருள், சொல்லத்தக்க பொருள், நினைக்கத்தக்க பொருள், ஒளியுடைய பொருள், ப்ராணனுடைய பொருள், முக முடைய பொருள், அளவுடைய பொருள், உட்பகுதியுடைய பொருள், வெளிப்பகுதியுடைய பொருள் ஆகிய ப்ராக்குதப்பொருள்கள் அனைத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதாக அப்பரம்பொருளைக் கூறுகின்றனர்.] என்று உபனிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட அஸ்தூல த்வம் முதலான தன்மைகளோடு கூடிய பரம்பொருளே இங்கு அக்ஷரஸபூதூத்திற்குப் பொருளாகிறது. கைவல்யார்த்தூக்கு—அஸ்தூலத்வம் முதலானவற்றோடு கூடியதாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதான தன் ஆத்மாவே ப்ராப்யமாகையால், தத்க்ருதூந்யாயத் தையும், ஆதூபூரத ந்யாயத்தையும் ஒட்டி, அஸ்தூலத்வாதூ விரிஷ்டமான பரமாத்மஸ்வரூபம் அவனுக்கு உபாஸிக்கத்தக்கதாக விதிக்கப்படுகிறது என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (விதராகூ: யதய: யத் விஸந்தி) “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு உயிர்”

[திருவாய் 1-2-5] என்கிறபடியே ப்ராக்குத விஷயங்களில் பற்றற்ற புலனடக்கமுடைய கைவல்யார்த்தீசுகள் எந்த அக்ஷரநிலையை அடைகிறார்களோ. இப்படி அக்ஷரமான பரம்பொருளை உபாஸித்து, ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மஸ்வரூபமாகிற அக்ஷரநிலையை அடைவதாலேயே இவர்கள் அக்ஷரயாதூதம்யவித்துக்கள் என்றும், இவர்களுடைய பூலம் 'அக்ஷரகூதி' என்றும் குறிக்கப்படுகிறது என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதனால் கைவல்யார்த்தீசுக்குரிய பூலம் சொல்லப்பட்டது; இனி, அவனுக்குரிய உபாயம் சொல்லப்படுகிறது. — (யதிச்சூந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி) எந்த அக்ஷரநிலையை விரும்புகிறவர்கள் ஸ்த்ரீ ஸங்க்யமமின்மையாகிற ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ. இத்தால், "பூதபூாவோத்பூவகர: விஸர்க்கு: கர்மஸம்ஜ்ஞித:" [8-3] என்னும் ஸ்லோகப்பகுதியில் இக் கைவல்யநிஷ்டானுக்கு அறியத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்த்ரீ ஸம்பேதகம் — இவன் இதை அடியோடு வெறுத்து விலக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே அங்கு அறியத்தக்கதாகப் படிக்கப்பட்டது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. பூகூவத் ப்ராப்திகாமஞான உபாஸகனுக்கு, விஹித விஷயமான தன் மனைவியோடு, யோகூத்திற்கு முரணல்லாத விஹித காலத்தில் தொடர்பு கொள்வது அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவனுக்கு அத்தகைய ஸ்த்ரீஸங்க்யமமும் கூடாது என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. இதற்குக் காரணம் என்னவெனில்: ஸ்த்ரீஸங்க்யம லேஷமிருந்தாலும், ஆத்மா ப்ரகாரிப்பதற்கு அவர்யாபேக்ஷிதமான ப்ரக்ருதியில் பற்றறுகை ஸித்திதிக்காது என்பதேயாகும். சூந் தோக்யத்தில் "அத்யத்யஜ்ஞ இத்யாசக்ஷதே ப்ரஹ்மசர்யமேவ தத்" [8-5-1] என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் சர்யக ளாகையாலே ப்ரஹ்மசர்யமாகப் படிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலான வற்றையும் இங்கு ப்ரஹ்மசர்ய ஸப்ததூர்த்தமாக்கக் கொள்ளலாம் என்று தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. கீதா (8-3) ப்ராஷ்யத்தையொட்டி, இவ்வர்த்தூத்திலும், ஸ்த்ரீஸங்க்யமமின்மையாகிற ப்ரஹ்மசர்யம் அடங்கியிருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி ப்ரஹ்மசர்யமாகிற உபாயாநுஷ்டானத்தைக் குறிக்கொண்டு நோக்கவேண்டியவர்களாகையாலேயே, இவர்கள் "வீதராகூ: யதய:" [பற்றற்றவர்கள்; புலனடக்கம் உள்ளவர்கள்] என்று இந்த ஸ்லோகத்தின் இரண்டாம் பாதுத்திலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். (தத் பதும் தே ஸங்க்யரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே) எல்லா வேதூந்தங்களிலும் ப்ரஸித்தமான எனது ஸ்வரூபமான அந்த அக்ஷரத்தை, (அக்ஷரநிலையை அடைவதற்காக) எப்படி உபாஸிக்கவேண்டும் என்பதை, (மேலே இரண்டு ஸ்லோகங்களாலே) சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன். 'யத்'

सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च ।

मूर्धन्याधायாத्मनः प्राणम् आस्थितो योगधारणाम् ॥ १२ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्मामनुसरन् ।

यः प्रयाति त्यजन् देहं स याति परमां गतिम् ॥ १३ ॥

12. ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மனோ ஹ்ருதி நிருத்ய ச ।

மூர்த்யநயாத்யாத்மந: ப்ராணம் ஆஸ்திதோ

யோக்யத்யாரணம் ॥

13. ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் ।

ய: ப்ரயாதி த்யஜந் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் க்யதிம் ॥

ஸர்வத்வாராணி—(அறிவு வெளிப்படும்) த்வாரங்களா யிருக்கும் எல்லா ஞானேந்திரியங்களையும், ஸம்யம்ய— (தமது தொழிலைச் செய்யாதபடி) அடக்கி, மந:— மனத்தை, ஹ்ருதி:—ஹ்ருத்யகமலத்திலிருக்கும் அக்ஷர புருஷனான என்னிடத்தில், நிருத்ய—ஈடுபடுத்தி, யோக்ய த்யாரணம்—என்னிடத்தில் அசையாத நிலையை, ஆஸ்தித:—

12. பொறிவாச லெல்லா மடைத்தகவாய்ப் புந்தி

நெறியாக்கி மீது நிறுத்திச்—செறியோக

னோங்காரஞ் செப்பியெனை யுன்னி யுடலொழித்துப்

போங்காற் பரமகதி போம்.

‘தத்’ என்னும் பதங்கள் வேதாந்த ப்ரஸித்தியைக்காட்டுகின்றன. பத்யஸ்ப்த ப்ரஸித்த்யார்த்தங்களான திருவடி, பரமபதம் என்னும் அர்த்தங்கள் இங்கு ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தமாட்டாவாகையால், “பத்யதே-க்யம்யதே சேதஸா” [மனத்தால் நினைக்கப்படுவது பத்யம்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாவே, உபாஸிக்கப்படும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பத்யஸ்ப்த்யம் குறிக்கிறது. அது அக்ஷரஸ்ப்த்யத்தால் விசேஷிக்கப் பட்டிருக்கையால், ப்ராக்ருதவிகாரம் முதலான தோஷங்களற்ற பரமாத்மஸ்வரூபத்தைக் குறிக்கிறது. ப்ராக்ருதவிகாராதி தோஷ மற்ற தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்காகவே இங்கு இத்தகைய பரமாத்மோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது என்பது தெளிவு.

அடைந்தவனாய், ப்ரஹ்ம—ப்ரஹ்மமாகிற எனக்கு வாசகமான, ஓம் இதி ஏகாக்ஷரம்—ப்ரணவமாகிற முக்யாக்ஷரத்தை, வ்யாஹரந் — சொல்லாநிற்பவனாய், மாம்—(அதற்குப் பொருளான) என்னை, அநுஸ்மரந்-அநுஸந்தியாநிற்பவனாய், ஆத்மந:—தன்னுடைய, ப்ராணம்—ப்ராணவாயுவை, மூர்த்தி—(தனது) தலையில், ஆத்யாய—(தலையிலிருக்கும் ஸுஷும்நா நாடி வழியாகப்) பிரவேசிக்கச் செய்து, தேஹம்—ஸரீரத்தை, த்யஜந் ய:—விடுகின்றவன் எனவே, ஸ:—அவன், பரமாம்—(ஸம்ஸாரத்திற்குத்) திரும்பி வருதல் இல்லாத, க்ருதிம்—ப்ராப்யமான ப்ரக்ருதிவியுத்தமான தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை, யாதி—அடைகிறான்.

பொறி வாசல் எல்லாம்—(அறிவு வெளிப்படும்) வாசல்களாயிருக்கும் ஞானேந்திரியங்கள் அனைத்தையும், அடைத்து—(தமது தொழிலைச் செய்யாதபடி) அடக்கி, புந்தி—மனத்தை, அகவாய்—ஹ்ருத்ய கமலத்திலிருக்கும் அக்ஷரபுருஷனான என்னிடத்திலே, நெறியாக்கி—ஈடுபடுத்தி, செறி யோகன் — (என்னிடத்தில்) அசையாத நிலையை அடைந்தவனாய், ஓங்காரம் செப்பி—(என்னைச் சொல்லும்) ப்ரணவமாகிற ஓரேழுத்தைச் சொல்லி, எனை உன்னி—(அதன் பொருளான) என்னை அநுஸந்தித்து, மீது நிறுத்தி — (தனது ப்ராணவாயுவைத்) தலையிலே (மூர்த்த்யன்ய நாடி வழியாகப்) புகச்செய்து, உடல் ஒழித்து போங்கால்—உடலை விட்டுப்போகும் ஸமயத்தில், பரமக்ருதி போம்—(முற்கூறிய கைவல்யார்த்தி) ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குத் திரும்பி வருதலில்லாததாகையாலே மிகச்சிறந்த ப்ராப்யமான ப்ரக்ருதிவியுத்தமான தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவான்.

12, 13. சுருக்கமாகச் சொல்லுவதாகச் சென்ற ஸ்லோகத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி உபாஸநப்ரகாரத்தையும், அந்திமஸ்ம்ருதிப்ரகாரத்தையும் இவ்விரு ஸ்லோகங்களில் கூறுகிறான். (ஸர்வ

॥ भा ॥ सर्वाणि श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि ज्ञानद्वारभूतानि संयम्य—
स्वव्यापारेभ्यो विनिवर्त्य, हृदयकमलनिविष्टे मय्यक्षरे मनो निरुध्य,
योगाख्यां धारणामास्थितः — मय्येव निश्चलां स्थितिमास्थितः ;

தூவாராணி ஸம்யம்ய) ஜ்ஞானம் வெளிப்படும் வழிகளான மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் நன்கு அடக்கி, யோகப்பிரகரணமாகையாலே, தேஹத்திலுள்ள நவதூவாரங்களை தூவாரஸப்தத்திற்குப் பொருளாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஸுக்ஷ்மமான ஜ்ஞானத்திற்கே இவை வழிகளாகையாலே. வெளியே தெரியும் தூவாரமற்ற மெய், வாய் (நா) என்னும் இந்திரியங்களையும் தூவாரம் என்னக் குறையில்லை. இவற்றை நன்கு அடக்குவதாவது, — அஷ்டாங்க்யோக்யத்தில் ஓரங்கமான ப்ரத்யாஹாரத்தில் சொன்ன முறையில் ஸப்தம், ஸ்பர்ஸம், ரூபம், ரஸம், குந்தம் என்னும் தத்தமக்குரிய ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பட்டிமேயாதபடி இவ்விந்திரியங்களைத் திருப்புகையே யாகும். (மநோ ஹ்ருத்ய நிருத்ய ச) மனத்தை ஹ்ருத்யகமல வாளியான என்னிடத்தில் ஈடுபடுத்தி. ‘ஹ்ருத்’ என்னும் ஹ்ருத்யத்தைக் குறிக்கும் ஸப்தம் அதில் அந்தர்யாமியாக எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபுருஷனை லக்ஷணையாலே காட்டுகிறது. இப்படிக்கொண்டால்தான் ‘மாம் அநுஸ்மரந்’ என்று அடுத்த ஸ்லோகத்தில் கூறியிருப்பது பொருந்தும். “ஆத்மந: ப்ராணம் மூர்த்தநி ஆதாய” என்றவிடத்தில் சொல்லப்படும் காரியம் உடலை விடும்போது செய்யவேண்டியதாகையால், ‘பாட்யக்ரமத்தைக்காட்டிலும் அர்த்தக்ரமம் வலிமைமிக்கது’ என்னும் நியாயத்தையொட்டி அவ்விடத்திலேயே பாஷ்யத்தில் விவரிக்கப்பட்டது. அதன் கருத்தை அங்கேயே காண்போம். (யோக்ய தூரணம் ஆஸ்தித:) யோக்யம் எனப்படும் தூரணையை – ஸ்தித்தியை – அடைந்தவனாய்; என்னிடத்தில் அசையாத நிலையை அடைந்தவனாய் என்றபடி. “யோக்யஸ்ய தூரணம்” என்று ஷஷ்டி தத்புருஷஸமாஸம் கொள்வதைக்காட்டிலும், ‘யோக்யம் எனப்படும் தூரணை’ என்னும் கர்மதூராயஸமாஸம் கொள்வது சிறந்தது என்பது நிஷாத்யஸ்தபதி ந்யாயஸித்த்யுமாகையால், இங்கு அஷ்டாங்க்யோக்யத்தில் ஓரங்கமான தூரணையைச் சொல்லாமல், யோக்யமாகிற தூரணையைச் சொல்லுகிறது. (ஓமித்யேகாக்ஷரம் பூரஹ்ம் வ்யாஹ்ரந்) பூரஹ்மமாகிற என்னைச் சொல்லுவதாகையாலே ‘பூரஹ்ம்’ எனப்படும் ஒற்றை எழுத்தான ஒங்காரத்தை மூன்று மாத்திரைகளோடும், நாலாவதான அர்த்தமாத்திரையோடும்

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म मद्राचकं व्याहरन्, वाच्यं मामनुसरन्,

உச்சரித்து. “ப்ரத்யமா ரக்தபீதா மஹத் ப்ரஹ்மதைவத்யா, த்விதீயா வித்யுமதீ க்ருஷ்ணா விஷ்ணுதைவத்யா, த்ருதீயா ஸூப்யா ஸூக்லா ருத்ரதைவத்யா, யாவஸாநேஸ்ய சதுர்த்தயர்த்தமா த்ரா வித்யுமதீ ஸர்வவர்ண புருஷதைவத்யா” [அதர்வஸிகை] [சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த பெரியோனான பிரமனை தெய்வமாகக் கொண்டது முதல் மாத்திரை. மின்னலோடு கூடிய கார்நிறமுடைய விஷ்ணுவை தெய்வமாகக் கொண்டது இரண்டாவது மாத்திரை. ஸூத்த்ய வெள்ளை நிறங்கொண்ட ருத்ரனை தெய்வமாகக்கொண்டது மூன்றாவது மாத்திரை. மின்னலோடுகூடிய எல்லா வர்ணங்களும் கொண்ட புருஷனை தெய்வமாகக்கொண்டது கடைசியில் நாலாவதாக உள்ள அர்த்தமாத்திரை] என்கிறபடியே மூன்றரை மாத்திரையோடும் கூடிய ப்ரணவத்திற்குப் புருஷனெனப்படும் ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனை பொருள் என்று உபநிஷத் ஒதிற்றன்றோ. இரண்டாவது மாத்திரைக்குப் பொருளான விஷ்ணு நாராயணனின் அவதாரமாயிருப்பவன் என்பதும், முதல் மூன்றாவது மாத்திரைகளுக்குப் பொருளான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் பரமபுருஷனுடைய அம்ஸம்பெற்ற ஸரீரமாயிருப்பவர்கள் என்பதும் ஸர்வஸாஸ்த்ர ப்ரஸித்தம். (ஏகாக்ஷரம்) ‘அ’ ‘உ’ ‘ம்’ என்று மூன்று எழுத்துக்கள் கொண்டதாயினும், ஸம்ஹிதா காரத்தில் ‘ஓம்’ என்று ஒரே எழுத்தாயிருக்கையாலே ‘ஏகாக்ஷரம்’ (ஒற்றையெழுத்து) எனப்பட்டது. அன்றிக்கே, வேதமுனைத்துக்கும் வித்தாய், மூலமாயிருக்கையாகிற முக்கியத்துவத்தையிட்டு ‘ஏகாக்ஷரம்’ என்கிறதாகவுமாம்.

“மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை

மூன்று மாத்திரை உள்ளெழு வாங்கி

வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில்

விண்ணாகத்தினில் மேவலுமாமே”

[பெரியாழ்வார் திரு 4-5-4]

என்றார் பெரியாழ்வாரும். இனி, “ப்ரஹ்மஹயதி இதி ப்ரஹ்ம” என்னும் வ்யுத்தபத்தியின்படி தன்னை அநுஸந்திப்பவனுக்கு இந்த ப்ரணவமானது தனக்குப் பொருளான ஸர்வேஸ்வரனை நினைவுறுத்துவதன் மூலம் உபகாரமாகவுமிருக்கிறது என்று காட்டுகிறான் மேலே (மாம் அநுஸ்மரந்) இந்த ப்ரணவத்திற்குப் பொருளான என்னை

அதுஸந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனும்; ப்ரணவத்திற்குப் பொருளாயிருப்பவன் ஸ்ரீமத் நாராயணனே என்பதைப் பல ஸ்ருதிஸ்மருதிகள் அறிவித்தன:— கடவுல்லியில், “ஸர்வே வேத்யாயத் பத்மாமாநந்தி தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்யுவத்யந்தி | யத்யுச்சுந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத் தே பத்யம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீமி — ஓமித்யேதத் || ” [கட 2-15] [எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை ஒதுகின்றனவோ, ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி ஸாத்யமான தவங்களை ப்ரஹ்மானமாகக் கூறும் உபனிஷத்துக்களும் எதைக் கூறுகின்றனவோ, எதை அடையவிரும்பி ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கின்றனரோ, அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உனக்குச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்; ஓம் என்பதே அது.] என்று ஓங்காரம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாகக் காட்டுவது என்று விளக்கப்பட்டது. “ப்ரணவோ த்யு: ஸரோ ஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்சயதே | அப்ரமத்தேந வேத்யுத்யயம் ஸரவத் தந்மயோ ப்யுவேத் ” [முண்டக 2-2-8] [ப்ரணவம் வில்லாகும்; ஆத்மா அம்பாகும்; ப்ரஹ்மம் இவ்வம்புக்கு இலக்காகும். ப்ரணவமாகிற வில்லில் ஆத்மாவாகிற அம்பைப்பூட்டி கவனத்துடன் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து எய்யவேண்டும். (அப்படி எய்தால் அம்பு இலக்கோடு ஒன்றுவதுபோலே) ஆத்மா ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றுகிறான்.] என்று முண்டகோபனிஷத்திலும் இவ்வர்த்தம் அழகாக உருவகப்படுத்தப்பட்டது. “ஆத்மாந மரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவம் ச உத்தராரணிம் | த்யாந நிர்மத்யநாப்யாஸாத் பர்யேத் ப்ரஹ்மாக்நிக்ஷுட்யவத் || ” [ஆத்மாவைக் கீழே யுள்ள அரணிக்கட்டையாகவும், ப்ரணவத்தை மேலேயுள்ள அரணிக் கட்டையாகவும் கொண்டு, த்யானமாகிற கடைதலை விடாமற்செய்தால், அரணியில் மறைந்திருக்கும் நெருப்பைக் காண்பதுபோல், ப்ரணவத்தில் பொருளாகவும், ஆத்மாவில் அந்தர்யாமியாகவும் மறைந்திருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் காணலாம்.] என்று த்யாத பித்ருபனிஷத்தில் இவ்வர்த்தம் மற்றொரு வகையாக உருவகப்படுத்தப்பட்டது. “ஓமித்யேவம் த்யாயத்யாத்மாநம் ” [முண்டக 2-2-6] [இவ்வண்ணமாக ஓங்காரத்தாலேயே ப்ரமாத்மாவை தியானிக்கவேண்டும்] “ய: புநரேதம் த்ரிமாத்ரேண ஓமித்யநே வை அக்ஷரேண பரம் புருஷமபித்யாயீத...ஸ பராத்பரம் புரிஸயம் புருஷமீக்ஷதே || ” [ப்ரஸ்ந 5-5] [எவனொருவன் மூன்று மாத்திரைகள் கொண்ட ‘ஓம்’ என்னும் இந்த எழுத்தாலேயே ப்ரம புருஷனை தியானிக்கிறானோ.....அவன் மேலானவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவனும், அந்தர்யாமியான புருஷனைக் காண்கிறான்.]

“வஹ்நேர் யதூ யோநிக்ருதஸ்ய மூர்த்திர் ந த்ருஸ்யதே நைவ ச
 லிங்குநாஸ: | ஸ பூய ஏவேந்த்ருயோநிக்ருஹ்யஸ் தத்வோப்யயம்
 வை ப்ரணவோ தேஹே || ஸ்வதேஹமரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவம்
 சோத்தராரணிம் | த்யாநநிர்மத்யநாப்யாஸாத் தேஹம் பஸ்யேத்
 நிக்ருதவத் || ” [ஸ்வே 1-13, 14] [நெருப்புக்குக் காரணமான
 அரணியிலுள்ள நெருப்பின் ஸ்வரூபம் (கடையாமலிருக்கும்போது)
 காணப்படுவதில்லை; அதனால் அதில் நெருப்பு இல்லை என்ன முடி
 யாது. மறுபடி கடைந்தால் அதிலுள்ள நெருப்பு உண்டாகவே
 செய்கிறது. அதுபோலே பரமாத்மதேஹமான ஜீவஸ்வரூபத்தை
 ப்ரணவத்தைக்கொண்டு ஆராய்ந்தால், அந்த ஜீவனுக்குள் அந்தர்
 யாமியாயிருக்கும் பரமாத்மா காணப்படுகிறான். பரமாத்ம தேஹ
 மான தன் ஆத்மாவைக் கீழ் அரணிக்கட்டையாகவும், ப்ரண
 வத்தை மேல் அரணிக்கட்டையாகவும் கொண்டு த்யானமாகிற
 கடைதலை விடாமற்செய்தால், அரணியில் மறைந்திருக்கும் நெருப்
 பைக் காண்பதுபோல், ப்ரணவத்தில் பொருளாகவும், ஆத்மாவில்
 அந்தர்யாமியாகவும் மறைந்திருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் காணலாம்.]
 என்று மற்றும் பல உபநிஷத்துக்களில் இவ்வர்த்தம் உரைக்கப்பட்டது.
 யோக்யாஜ்ஞவல்க்யத்தில், இங்கு கடைசியில் எடுத்த ஸ்வேதாஸ்
 வதர மந்திரம் அப்படியே படிக்கப்பட்டு, கடைசிப் பாதம் மாத்திரம்
 “விஷ்ணும் பஸ்யேத் ஹருதி ஸ்திதம்” என்று படித்திருப்பதால்
 இப்பரமாத்மா விஷ்ணுவே என விளங்கிறது. “காம்ஸ்யகூண்டா
 நிநாத்ஸ்து யதூ லீயதி ஸாந்தயே | ஓங்காரஸ்து ததூ யோஜ்ய;
 ஸாந்தயே ஸாந்திமிச்ச்யதா || யஸ்மிந் ஸ லீயதே ஸப்த்யஸ் தத் பரம்
 ப்ரஹ்ம கீயதே || ” [வெண்கலமணியில் ஓசை படிப்படியாக ஸாந்தி
 (ஓய்வு) அடைவதுபோல், ஸாந்தியை விரும்புகிறவன் ஓங்காரத்தை
 யும் படிப்படியாக ஸாந்தியடைவதாக உச்சரிக்கவேண்டும். அந்த
 ஓங்காரம் எவனிடம் லயமடைகிறதோ அவனே பரப்ரஹ்மம்
 எனப்படுகிறான்] என்று மற்றோருபநிஷத்திலும் படிக்கப்பட்டது.
 “ஓம் கும் ப்ரஹ்ம ஓம் கும் புராணம்” [ப்ரஹ 7-1-2] “ஓமிதி
 ப்ரஹ்ம ஓமிதீதம் ஸர்வம்” [தை-ஸீக்ஷா 8-1] “ஓங்காரமேவேதம்
 ஸர்வம்” [சூரத் 2-23-2] என்று ஓங்காரமானது ப்ரஹ்மத்தைச்
 சொல்லுவதாகையாலே, ப்ரஹ்மத்துள்ளடங்கிய எல்லாப் பொருள்
 களையுமே சொல்லும் என்று பல உபநிஷத்துக்கள் காட்டின.
 “ய ஓங்கார: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ ஸர்வவ்யாபீ யஸ்
 ஸர்வவ்யாபீ ஸோடந்த:” என்று அதர்வஸிரஸ்ஸிலும் ஓங்காரம்
 ஸர்வவ்யாபியான அநந்தனைச் சொல்லுவதென்று காட்டப்பட்டது.

“அஹமேக: ப்ரதூமமாஸம் வர்த்தாமி ச பூவிஷ்யாமி ச நான்ய: கஸ்சிந் மத்தோ வ்யதிர்கித்:” [நான் ஒருவனே முக்காலத்திலுமிருப்பவன் ; என்னைத் தவிர வேறு எவனும் அப்படியிருக்கவில்லை.] என்று ருத்ரன் கூறுவதாக வரும் இவ்வதூர்வ ஸிரஸ்ஸு ருத்ரபரமன்ருே? என்னில்: ப்ரதர்த்தூந வித்யையில் இந்திரன் தன்னைப் பரமாத்மா வாகப் பேசிக்கொண்டது அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவைக்கருதி என்று நிர்வஹித்ததுபோல் இங்கும் நிர்வஹிக்கவேண்டும் என்பது பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களுக்கும், அவற்றையொட்டி நமது விஷ்ணு சித்தவிஜயத்திலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸ்ம்ருதி வசனங்களும் ஓங்கார வாச்யன் கேசவனே என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. “ஓமித்யேவம் ஸதூா விப்ரா: பட்டூத்வம் த்யாத கேஸுவம்” [ஹரி வம்ஸம் விஷ்ணுபர்வம் 133-10] [அந்தணர்களே! ‘ஓம்’ என்றே எப்போதும் அதுஸந்தித்துக்கொண்டு, கேஸுவனை தியானியுங்கள்.] என்று ஹரிவம்ஸத்தில் கூறப்பட்டது.

“தேவதாயா: பராயாஸ்ச ஹ்யாலம்பூ: ப்ரணவ: ஸ்ம்ருத: | கஸ்சிதூாராதூநாகாமோ விஷ்ணோர் புக்த்யா கரோதி வை || ததூாராதூந ஸாந்நித்யே ப்ரதிமாம் வ்யஞ்ஜிகாம் யதூா | தாதுத்ரவ்யாதிபாஷாணை: க்ருத்வா பூாவம் நிவேஸ்யேத் || ஸ்ரத்யூபுக்த்யாதூராதூயைஸ்ச தஸ்ய தேவ: ப்ரவலீதூதி | ஓங்காரேண ததூா சாத்மா ஹ்யுபாஸ்தே ஸ ப்ரவலீதூதி || ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந்...ஸ யாதி பரமாம் க்யூதிம் || ய ஏதம் ப்ரணவேநாதூயம் அக்ஷரம் ப்ரதிபத்யதே | ததோடக்ஷரேண வேதேந வேதூயம் ப்ரஹ்மாதூகூச்சூதி || ஏததூாலம்பூநம் ஸ்ரேஷ்டூம் ஏததூாலம்பூநம் பரம் | ஏததூாலம்பூநம் ஜ்ஞாத்வா ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே || அதூருஷ்டலிகூரஹோ தேவோ பூாவகூரஹ்யோ நிராமய: | தஸ்யோங்கார: ஸ்ம்ருதம் நாம தேநாஹூத: ப்ரவலீதூதி || தஸ்மாதேூாமிதி பூர்வம் து க்ருத்வா யுஞ்ஜீத தத்பர: | ப்ரஹ்மோங்காரவிதூாநேந தத்தவேந ப்ரதிபத்யதே ||”

[பரதேவதையைப் பற்றிதிற்பதற்கு ப்ரணவமானது பற்ருசாரிருக் கிறது. விஷ்ணுவை புக்தியுடன் ஆராதிக்க விரும்புவன், அவ் வாராதூனைக்கு எளிமையை உடைய அர்ச்சைத் திருமேனியை, லோஹம் முதலானவற்றாலும், கற்களாலும் ஏறியருளப்பண்ணி அதில் புக்தியைச் செலுத்தக்கடவன். அத்திருமேனியில் செலுத்தும் ஸ்ரத்யூதை, புக்தி, அன்பு முதலியவற்றால் அவனிடம் எம்பெருமான்

பேரன்பைச் செய்கிறான். அவ்வெம்பெருமானுக்கும் ஆத்மாவான (தூரகனான) இந்த ஜ்ஞானியன்றோ அவனை ஓங்காரத்தால் உபாஸிக்கிறான். ஆகையால் இவன் விஷயத்தில் அவன் பேரன்பைச் செய்கிறான். “எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கி, மனத்தை ஹ்ருதயத்தில் உள்ள என்னிடம் ஈடுபடுத்தி, என்னிடம் அசையாத நிலையை அடைந்தவனாய், பூரஹ்மமாகிற எனக்கு வாசகமான ‘ஓம்’ எனும் ஒற்றையெழுத்தைச் சொல்லாநிற்பவனாய், அதற்குப் பொருளான என்னை அனுஸந்தியாநிற்பவனாய், தனது ப்ராணவாயுவைத் தனது தலையில் பிரவேசிக்கச் செய்து, ஸரீரத்தை விடுகிறவன் எவனோ, அவன் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லாத ப்ராப்யமான ப்ரக்ருதிவியுத்தமான தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.” எவனொருவன் இப்ராணவத்தினால், ஆதிபுருஷனாய், அழிவற்றவனான பரம்பொருளையே அடைய விரும்புகிறானோ, அவன் (ப்ராணவ விவரணமாய்) அழிவற்றதாய், வேதமனைத்தையும் தன்னுள்ளே அடக்கியிருப்பதான அஷ்டாக்ஷரத்தினால் அறியத்தக்க பரப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான். (விவரணத்தோடு கூடிய) இந்த ப்ராணவத்தைப் பற்றிநிற்பதே சிறந்ததும், மேலானதுமாகும். பற்றாசான இதை அறிவதனால் பூரஹ்மம்போலே ஆகிறான். குறையற்ற பரமாத்மா, கண்ணால் காண்பரிய திருமேனியை உடையவனாய், தியானத்தினாலேயே அறியத்தக்கவனுமிருக்கிறான். அவனுக்கு ஓங்காரமே நாமமாகிறது. அதையிட்டு அழைத்தால் அவன் பேரன்பு செய்கிறான். ஆகையால் புகூவாணைக் குறித்து யோகம் செய்பவன், ஓங்காரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே யோகும் செய்யக் கடவன். இப்படி ஓங்காரத்தைக்கொண்டு உபாஸிப்பதனால் பூரஹ்மானது உள்ளபடி அறியப்படுகிறது.] என்று தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் எடுக்கப்பட்ட யோக்யாஜ்ஞவல்க்ய வசனம் இவ்வர்த்துத்தை விரிவாகக் கூறியது. இவ்வசனத்தில் இந்த கீதா ஸ்லோகங்கள் இரண்டும் அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதால் “மாமநுஸ்மரந்” என்னுமிடத்தில் ‘மாம்’ என்றதை புகூவதுவிஷயமாகக்கொள்ள வேண்டும் என்பது தெளிவு. இந்த இரு ஸ்லோகங்களால் கைவல்ய ப்ராப்தியைச் சொல்லிவிட்டு, மேலே அழியாத வேதத்தால் பூரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்றது,— “ததேததோமிதி | யமுக்த்வாமுச்யதே யோகீ ஜ்நம்ஸம்ஸாரபுந்த்நாத் | ஓம் நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரோபாஸக: வைகுண்டபூவந லோகம் க்யமிஷ்யதி” [நாராயணேபநிஷத்-அதூர்வஸிரஸ்] [‘அ. உ. ம’ என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களும் சேர்ந்தது ‘ஓம்’ என்னும் ப்ராணவம். அதை அனுஸந்திப்பவன் பிறவித்துயரால் ஜீவனைக் கட்டும் ஸம்ஸாரக்கட்டிலிருந்து விடுபடுவான். ‘ஓம் நமோ நாராயணய’ என்னும் (ஓங்கார, விவரணமான) திருவஷ்டாக்ஷரத்தை உபாஸிப்பவன் வைகுண்ட லோகத்

திற்கே சென்று எம்பெருமானை அடைவான்.] என்னும் நாராயணோபநிஷத்து வாக்யத்தை விவரிப்பதாகையாலே 'ஓம்' என்னும் மந்திரத்தை மாத்திரம் உபாஸிப்பவன் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாய், வைகுண்டலோகத்திற்கு வெளிப்பட்டதான ஓர் ஸ்தானத்தில் பிறவித்துயரறுகையாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தை மாத்திரம் அடைகிறான் என்றும், திருவெட்டெழுத்தையும் ஒதுமவன் 'நமோ நாராயணய' என்னும் விவரணத்தாலே தன்னிடத்தில் ப்ராப்யத்வபூத்துதி கழியப்பெற்றவனாய், கைவல்ய ப்ராபகனாக நினைத்த எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகவும் விரும்பி ஸ்ரீவைகுண்டம் சென்று அவனையே அடைகிறான் என்றும் விளங்குகிறது. "அக்ஷரேண வேதேந வேத்யம்" என்னும் யாஜ்ஞவல்க்ய வசனம், நாராயணோபநிஷத்தில் "ஓம் நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரோபாஸக:" என்னும் பகுதியையே ரஹஸ்யமாகையாலே மறைத்துச் சொல்லுகிறது. பெரியாழ்வார்—கைவல்யார்த்தியைப் பற்றிய 'ஏடுநிலம்' எனும் பாசுரத்தில், "ஓங்காரத்தை மாத்திரமே அநுஸந்திப்பது என்னும் நியமத்தைவிட்டு, 'நாடும் நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணய என்று பாடும்' மனமுடையவர்களாய் வரவேண்டும்" என்று இந்த ஸ்ருத்யர்த்தத்தையே வெளிப்படையாகப் பேசினார்.

“விரஜா பரமவ்யோம்நோரந்தரா கேவலம் ஸ்ம்ருதம் |

தத் ஸ்தூநமநுபூக்தவ்யமவ்யக்த ப்ரஹ்மஸேவிபி: ||”

[விரஜைக்கும், பரமபத்துத்திற்கும் இடைப்பட்டது கேவலஸ்தூனம்; தம் ஆத்மாவை அநுபூஷிப்பவர்கள் அவ்விடத்திலிருந்தே அநுபூஷிப்பார்கள்.] என்னும் பூர்வர்கள் எடுத்துள்ள புராணவசனமும், “பரமேதி விசேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித அர்வாசீநா க்ஷத்ரி க்யமதே!...ஸம்ஸார பரமபத்யோர் ம த்யே தேஷாம் ஸ்தூநம் ச ||” [‘முக்தாநாம் பரமா க்ஷதி:’ (முக்தர்களுக்கு மேலான ப்ராப்யம்) என்று ‘பரமா’ (மேலான) என்று விசேஷித்திருப்பதால், முக்தர்களிலேயே சிலர்க்கு (கேவலாத்ம ப்ராப்திருபமான்) தாழ்ந்த ப்ராப்யம் உள்ளதென்று உணர்த்தப்படுகிறது ஸம்ஸாரத்திற்கும் பரமபத்துத்திற்குமிடையே அவர்களுக்கு ஸ்தூனமும் சொல்லப்படுகிறது] என்று பட்டர் அருளிய ஸஹஸ்ரநாம பூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியும் இதை வலியுறுத்துகின்றன. நிற்க; இந்த யோக்யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதியில், ஹைரண்யகூர்ப்பு காபில அவாந்தரதபஸ் ஸதக்குமார ப்ரஹ்மிஷ்ட பாரணுபத நாமங்கனையுடைய ஸித்தூந்தங்களில் ஓங்காரத்திற்கு ஹிரண்யகூர்ப்பூர்த்திபரமாகப் பல விதமான பொருள்களை விவரித்திருந்தபோதிலும், கடைசியில்,

“த்ரிராத்மா த்ரிஸ்வபூவஸ்ச தத்யா த்ரிவ்யூஹ ஏவ ச |

பஞ்சராத்திரே தத்யா ஹ்யேஷ பூக்யவத்வாசக: ஸ்ம்ருத: ||

புலம் வீர்யம் ததூ தேஜ: த்ரிராத்மேதி ச ஸம்ஜ்ஞித: |
 ஜ்ஞாநைஸ்வர்யே ததூ ஸக்திஸ் த்ரிஸ்வபூவ இதி ஸம்ருத: ||
 ஸங்கர்ஷ்ணோத்ய ப்ரத்யுயந்தோ ஹ்யநிருத்த்யஸ்ததைவ ச |
 த்ரிவ்யூஹ இதி நிந்திஷ்ட ஓங்காரோ விஷ்ணுரஹ: ||
 புக்யவத்வாசக: ப்ரோக்த: ப்ரக்ருதேர் வாசகஸ் ததூ |
 வ்யக்தாவ்யக்தோ வாஸுதேவ: ப்ரபுவ: ப்ரளயஸ் ததூ ||”

[மூன்று ஸ்வரூபங்களையும், மூன்று ஸ்வபூவங்களையும், மூன்று வ்யூஹங்களையும் சொல்லும் இவ்வோங்காரம் பஞ்சராத்ரத்தில் புக்யவாணைச் சொல்லுவதாகக் கூறப்படுகிறது. புலம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் மூன்றும் அந்த ஸ்வரூபங்கள்; ஜ்ஞாநம், ஐஸ்வர்யம், ஸக்தி என்னும் மூன்றும் அந்த ஸ்வபூவங்கள், (ஜ்ஞாநபூலங்களையுடைய) ஸங்கர்ஷ்ணனும், (ஐஸ்வர்ய வீர்யங்களையுடைய) ப்ரத்யுயந்தனும், (ஸக்தி தேஜஸ்ஸுக்களையுடைய) அநிருத்த்யனும் அந்த மூன்று வ்யூஹங்கள். இவ்வண்ணமாக அழிவற்ற விஷ்ணுவாகவேயிருப்பது ஓங்காரம். இது புக்யவானுக்கும், அவனுடைய ப்ரக்ருதி (ப்ரகாரங்) களான சித்துசித்துக்களுக்கும் வாசகமாகும். ஸ்தூல ஸுக்ஷ்மமான உலகை ஸரீரமாகக்கொண்ட வாஸுதேவனே உலகிற்கு உத்பத்தி விநாஸகாரணமாகிருள்.] என்று இவ்வோங்காரம் புக்யவத்வரமாகவே வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கையாலும், “ஓங்காரம் விபுலமசந்த்யமப்ரமேயம் ஸுக்ஷ்மாக்யம் த்ருவமஜரம் ச யத் புராணம் | தத்விஷ்ணு: பதும்பி பத்மஜப்ரஸுதம் தேஜஹாந்தே மம மநஸி ஸ்தித்திம் கரோது ||” [பெரியதும், அளத்தற்கரியதும் நுண்ணியதும், நிலையானதும், அழியாததும், பழையதும், விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதும், (ஆதிக்காலத்தில்) ப்ரஹ்மாவினால் உச்சரிக்கப்பட்டதுமான ஓங்காரம் ஸரீரத்தை விடும்போது என் மனத்தில் நிலைநிற்கட்டும்] என்று அந்தியகாலத்தில், விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதாக ஓங்காரத்தை நினைக்கவேண்டும் என்று கூறுகையாலும், ஹைரண்யகூர்ப்பூதி ஸித்த்யூந்தங்களில் ஹிரண்யகூர்ப்புன்’ முதலானாரைச் சொல்லுவதாகக் கூறியது. அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான புக்யவாணைச் சொல்லுவது என்னும் கருத்தை உடையது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

“தல்லிங்கைரர்ச்சயேந் மந்த்ரைஸ் ஸர்வாந் தேவாந் ஸமாஹித: |
 நமஸ்காரேண புஷ்பாணி விந்யஸேத் து யதூக்ரமம் ||
 ஆவாஹநாதிசம் கர்ம யந்ந ஸக்தம் மயா த்விஹ |
 தத் ஸர்வம் ப்ரணவேநைவ கர்த்தவ்யம் சக்ரபாண்யே ||
 துத்யாத் புருஷஸக்தேந ய: புஷ்பாண்யப ஏவ வா |
 அர்ச்சிதம் ஸ்யாத் ஜகதித்யம் தேந ஸர்வம் சராசரம் ||

விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மா ச ருத்ரஸ்ச விஷ்ணுரேவ திவாகர: |
தஸ்மாத் பூஜ்யதமம் நாந்யமஹம் மந்யே ஜதார்த்தநாத் ||”

[எல்லா தேவர்களையும், அவரவரைக்குறிக்கும் மந்திரங்களாலே, (அவை அந்தர்யாமியான நாராயணனையே குறிக்கின்றன என்னும் நினைவுடையவனாய் உபாஸகன்) அர்ச்சிக்கக்கடவன். நமஸ்காரத் தோடு புஷ்பங்களையும் முறைப்படி ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன். (இன்ன மந்திரங்களைக்கொண்டு செய்யவேண்டும்) என்று என்னால் சொல்லப் படாத இடங்கள் அனைத்திலும் ப்ரணவத்தினாலேயே, சக்ரபாணிக்கு ஆவாஹநம் முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும். புருஷஸூக்தத் தைக்கொண்டு சக்ரபாணிக்குப் பூக்களையும் நீரையும் ஸமர்ப்பிப்பவன், எல்லாச் சராசரங்களும்டங்கிய உலகனைத்தையும் அர்ச்சித்தவனாவான், விஷ்ணுவே பிரமன், உருத்திரன், ஸூர்யன் ஆகிய அனைவர்க்கும் அந்தர்யாமி. ஆகையால் ஜதார்த்தனனைக் காட்டிலும் வேறெவனையும் பூஜிக்கத்தவன் என்று நான் எண்ணவில்லை.] என்று இந்த யோக்ய யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மருதியில் ப்ரணவத்தினாலேயே புகுவதர்ச்சனம் சொல்லப்பட்டிருப்பதும் ஓங்காரவாச்யன் புகுவானே என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

“ஓம்பூர் புவஸஸுவர்மஹர்ஜநஸ் தபஸ் ஸத்யமிதி வைதிகம் |
ஏததுச்சார்ய வை ப்ரஹ்ம பரே வ்யோம்நி நியோஜயேத் ||
ஹ்ருத்யேதக்நிஸ்ச வாயுஸ்ச ஜீவோ யஸ் ஸமுத்யாஹ்ருத: |
ஓங்காரபத்மநாளே து உத்ரூத்யோபரி யோஜயேத் ||
அப்ராணச்சூந்யபூதாத்து சேதோடங்க்யம் ஜீவஸம்ஜ்ஞிதம் |
ஜாயதே து யதஸ் தஸ்மாத் புநஸ் தத்ர நிவேஸயேத் ||
கண்டாஸப்துவதோங்காரமுபாவீத ஸமாஹித: |

புருஷம் நிர்மலம் ஸூப்ரம் பர்யேதுவை நாத்ர ஸம்ஸய: ||”

என்று இந்த யோக்யயாஜ்ஞவல்க்யத்தில் யோக்யஸாஸ்த்ர ப்ரக்கிரியையில் புகுவதுபாஸனத்தைச் சொல்லிவரும்போது, மணியோசைபோல் (படிப்படியாக ஓய்வதாக) ஓங்காரத்தை உபாஸிப்பதன்மூலம் பரம புருஷனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம் என்று கூறியிருப்பதும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. பதஞ்ஜலியின் யேர்குஸூதிரத்தில், “க்லேஸ கர்மவிபாகாஸயைரபராம்ருஷ்ட: புருஷவிஸேஷ ஈஸ்வர: | தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ: ||” [1-24, 25] [க்லேஸம், கர்மம், விபாகம், ஆஸ்யம் ஆகியவற்றால் தொடரப்படாத சிறந்த புருஷனே ஈஸ்வரன். அவனைச் சொல்லுவது ப்ரணவம்] என்று இவ்வர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருப்பது ஸூப்ரஸித்தம். (மாமதுஸ்மரந்) ‘மாம்’ என்று தன்னைக்காட்டுகையால், ஓங்காரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே திவ்ய மங்குளவிக்ரஹத்தோடு கூடிய தன்னைச் சிந்திக்கவேண்டும் என்றும்

आत्मनः प्राणं सूक्ष्मधाय देहं त्यजन् यः प्रयाति ; स याति परमां
गति—प्रकृतिवियुक्तं मत्समानकारमधुनरावृत्तिमात्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः।

விதிக்கிருன். இப்படி விதிப்பதற்குக் கருத்து என்னவெனில்: ஓங்காரத் தினாலே, 'அகாரவாச்சயமான பரமபுருஷனுக்கு நான் ஸேஷபூதன்' என அறிந்து, பரமபோக்யமான அவனது திருமேனியையும் சிந்தித் தானாகில், இக்கைவல்யார்த்திக்கு அணுவான ஆத்மாவில் போக்ய யதாபூத்தி கழியப்பெற்றுப் பரமபுருஷோபாஸகனாக ஆகக்கூடும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே எம்பெருமான் இப்படி விதிக்கிருன் என்று கண்டுகொள்வது. "பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே" [திருவாய் 1-7-1] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே அந்திமஸ்மருதி பர்யந்தம் இப்படி ஆழியானை அநுஸந்தித்த பின்பும், பாபப்ராசர்யத்தாலே கையும் திருவாழியுமான அழகில் ஈடுபடாமலும், தங்களுடைய ஆத்மாவில் நகை தீரப் பெறாமலும் அவனைத் தங்களது ப்ராப்யமான கைவல்யத் தைப் பெறுவதற்கு விரோதியான பாபங்களைப் போக்கடிக்கவல்ல திருவாழியையுடையவன், ப்ராக்ருத தோஷங்களில்லாத ஸூத்தன் என்றே அநுஸந்தித்தார்களாகில், வேறு வழியில்லாமல் இவர்கள் விரும்பிய கேவலாத்மாநுபூவரூபமான கைவல்யமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான் என்று கண்டுகொள்வது. (ஆத்மந: ப்ராணம் மூர்த்தி ஆத்மாய) தனது ப்ராணவாயுவைத் தனது தலையிலேயிருக்கும் மூர்த்த்யன்ய நாடி எனப்படும் ஸுஷூம்நாநாடி வழியில் பிரவேசிக்கச்செய்து. "ஸதம் சைகா ச ஹ்ருத்யஸ்ய நாட்யஸ்ய தாஸாம் மூர்த்த்யாநமபிநிஸ்ஸ்ருதைகா | தயோர்த்த்வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ங்யா உத்க்ரமணே பூவந்தி" [சூரந் 8-6-6] [ஹ்ருத்யத் திலிருந்து நூற்றொரு நாடிகள் செல்கின்றன. அவற்றில் தலையை நோக்கிச்செல்வது ஒரு நாடி. அதன் வழியாகச் செல்பவனே மோக்ஷமடைகிறான். மற்ற நாடிகளின் வழியாகச் செல்பவர்கள் மற்ற ஸாம்ஸாரிக பூலன்களை அடைகிறார்கள்.] என்று உபனிஷத் ஒதுகையாலே, மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பும் இவன் தனது ப்ராணனை அந்திமகாலத்தில் தலையிலுள்ள மூர்த்த்யன்யநாடி எனப்படும் ஸுஷூம்நாநாடியில் பிரவேசிக்கச் செய்யவேண்டும் என்று கூறு கிறான். இதிலிருந்து இக்கைவல்ய நிஷ்டன் மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பும் முழுக்ஷுவேயொழிய, ஸம்ஸாரமண்டூலத்திலேயே இருந்து ஒரு பூலனை அநுபூதிக்க விரும்பும் பூபூக்ஷுவல்லன் என விளங்கு கிறது. (தேஹம் த்யஜந் ய: ப்ரயாதி) ஸத்ரூலஸூக்ஷ்ம தேஹங் களை அடியோடு விட்டு எவன் ப்ரக்ருதிமண்டூலத்தைத் தாண்டிச் செல்கிறானோ. "ஏடு நிலத்திலிடுவதன் முன்னம் வந்து" என்னும்

* यस्स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति॥ अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्त-
माहुः परमां गतिम्॥ (२०, २१) इत्यनन्तरमेव वक्ष्यते॥ १२॥ १३॥

திருப்பல்லாண்டு நாலாம் பாசுரத்தில் இவனுக்கு ஸஞ்ஜம்ஸரீரமும் கழிந்துவிடுகிறது என்பதைப் பெரியாழ்வார் காட்டினார். (ஸ: பரமாம் க்ருதிம் யாதி) அவன் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாய், (ப்ராக்ருத த்யோஷங்களில்லாமலிருக்கும் அம்ஸத்தில்) எனக்கு ஸமானமானதாய், ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லாமை யாலே மிக மேலானதான தன் ஆத்மாவை ஆடைகிறான்; அதை என்றும் அநுபுவிப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்று கருத்து. (பரமாம் க்ருதிம்) ‘தனக்கு மேலில்லாத க்ருதி’ என்னும் பொருள் இங்கு பொருந்தாதாகையால், அசித்யநுபுவமாகிற ஐஸ்வர்யாநுபுவத்தைக்காட்டிலும் மேலான பரக்ருதி என்னத்தக்கது அசித்மிஸ்ர ஸ்வாத்மாநுபுவம் என்றும், அதைக்காட்டிலும் மேலான பரமக்ருதி என்னத்தக்கது அசித்யுவியுத்த ஸ்வாத்மாநுபுவம் என்றும் கருத்து. “யஸ்ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு நஸ்யத்ஸு ந விநஸ்யதி | அவ்யக்தோ’஽க்ஷர இத்யுத்தஸ்த்மாஹு: பரமாம் க்ருதிம்||” [க்ருதை 8-20, 21] என்னும் ஸ்லோகத்தில் இது எப்படிப் பரமக்ருதியாகிறது என்பதைக் கண்ணனே விவரிக்கப்போகிறான். “தத்வோ யஸ்சித்யுசி த்யிஸ்வர” [ஸ்தோ-ர 4] என்னும் ஸ்லோகத்தில் அபவர்க்குமாகிற மோக்ஷத்தையும், அதை அடைவதற்குரிய உபாயத்தையும் உள்ளபடி அறிவித்தவர் என்று ஆனவந்தாரால் புகழப்பெற்ற பராஸர மஹர்ஷி, இக்கைவல்யமோக்ஷத்தைப்பற்றியும், அதற்குரிய உபாயத்தைப்பற்றியும் பேசியுள்ள பகுதி, கீதோபனிஷத்திலுள்ள இவ்விரு ஸ்லோகங்களை விளக்கும்தாய் அமைந்துள்ளது. அதாவது:—

“யோக்யுனோ முக்திகாமஸ்ய ப்ராணாயாமாதி, ஸாத்யநம் |
ஸாத்யம் ச பரமம் ப்ரஹ்ம புநர் நாவர்த்ததே யத: ||
ஸாத்யநாலம்புநம் ஜ்ஞாநம் முக்தயே யோக்யுநாம் ஹி யத் |
ஸ பேத்ய: ப்ரத்யுமஸ்தஸ்ய ப்ரஹ்மபூதஸ்ய வை முநே ||
யுஞ்ஜத: க்லேஸமுக்தயர்த்தம் ஸாத்யம் யத்ப்ரஹ்ம யோக்யுந: |
தத்யாலம்புநவிஜ்ஞாநம் த்விதீயோ’ம்ஸோ மஹாமுநே ||
உப்யோஸ்த்வவிபுரகேந ஸாத்யஸாத்யநயோர் ஹி யத் |
விஜ்ஞாநமத்வைதமயம் தத்புராகோ’ந்யோ மயோதித: ||
ஜ்ஞாநத்ரயஸ்ய சைதஸ்ய விஸேஷோ யோ மஹாமுநே |
தந்நிராகரணத்வாரதர்ஸிதாத்மஸ்வரூபவத் ||
நிர்வ்யாபாரமநாக்யேயம் வ்யாப்திமாத்ரமநூபமம் |
ஆத்மஸம்போத்யவிஷயம் ஸத்தாமாத்ரமலக்ஷணம் ||
ப்ரஸாந்தமப்யம் ஸுத்தம் தூர்விபுரவ்யமஸம்ஸரயம் |
விஷ்ணோர் ஜ்ஞாநமயஸ்யோக்தம் தத்ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்||

தத்ர ஜ்ஞாந்ரோதேந யோக்யுநோ யாந்தி யே லயம் /

ஸம்ஸாரகர்ஷணோப்தௌ தே யாந்தி நிர்பீஜதாம் த்யுவிஜு !!''

[வி.பு 1-22-45...52]

[ஜ்ஞாநம், மரணம் முதலான இவ்வுலகத் துன்பங்களிலிருந்து) விடுபடுவதையே விரும்பும் கைவல்யார்த்திக்கு—ப்ராணயாமம் முதலானவற்றை அங்குமாகக்கொண்ட அஷ்டாங்க்யோக்யம் ஸாத்யமானதாகிற்று; 'ப்ரஹ்ம' எனப்படும் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் சிறந்த 'பரப்ரஹ்ம' எனப்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள பூத்யஜீவனைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகையாலே 'பரமப்ரஹ்ம' எனத்தக்க திரும்பிவருதலில்லாத (தனது) முக்தஸ்வரூபம் ஸாத்யமாகிறது. (இது பின்வரும் நாலு பகுதிகளாக ஸாதிக்கப்படுகிறது:-) யோக்யஸாத்ரத்திலிருந்து அறியத்தக்கதாய், ப்ராணயாமம் முதலான ஸாத்யனத்தைப்பற்றியதான அறிவு முதல் பகுதி. ஷடீர்மி முதலான க்லேஸங்கள் போவதற்காக இப்படி யோக்யம் செய்யும் இவனுக்கு, ஸாத்யமாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதான தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவு இரண்டாவது பகுதி. முற்கூறிய ஸாத்யஸாத்யனங்களை ஸாத்யஸாத்யபூவ ஸம்பந்தத்தோடு அறிந்து, தேவரீர்த்மஸ்வரூபம் முதலான (ஸரீரஸம்பந்தத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படும்) பேதங்களை நீக்கித் தன் ஆத்மாவை த்யானிப்பது மூன்றாவது பகுதி. முற்கூறிய மூன்று வகைப்பட்ட ஜ்ஞானங்களின் வேறுபாடுகளை மறக்கையாலே தன் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாயிருக்கும் அறிவு நாலாவது பகுதியாகும். (ஸாத்யனம் முதலானவற்றை நினைப்பது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு விரோதியாகையாலே, அவற்றை மறந்தால் தான் இவ்வாத்மாவலோகனம் ஏற்படும் என்று கருத்து.) (நாலாவதான இவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரநிலையில் இவன் காணும்) ஆத்மஸ்வரூபமானது, ஸாத்யநாநுஷ்டானமற்றது; ரூபம், வர்ணம் முதலானவையற்றது; (அறிவால்) எங்கும் வியாபித்திருப்பது ஒப்பற்றது. தனது அறிவாலேயே அறியத்தக்கது. (ஷட்பூவவிகாரங்களில்—குறைதல், அழிதல், மாறுதல், வளர்தல், பிறத்தல் என்னும் ஐந்துமற்றதாய்) ஸத்தையொன்றே உடையதாயிருப்பது. (ஆண், பெண் முதலான) அடையாளங்களற்றது. (பசி முதலான) ஷடீர்மிகளற்றது. இத்தகையது என்று நினைக்க அரியது. ஜ்ஞாநமயான விஷ்ணுவுக்கு உருவமாய், ப்ரஹ்மமெனப்படும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான அவ்வாத்மஸ்வரூபம் இத்தகையதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மற்ற ஸபூத்யாதி விஷய அறிவுகளற்று, அந்தத் தமது ஆத்மஸ்வரூபத்தில் (அந்திமஸ்மருதிபூலத்தாலே) எவர்கள் லயத்தை (ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம ஸரீரநாஸத்தை) அடைகிறார்களோ, அவர்கள் உமிழ்ச்சிய நெல்போலே, ஸம்ஸாரமாகிற வயலில் விதைக்கத்தகாதவர்களாகின்றனர்] என்னும் எட்டு ஸ்லோகங்கள்கொண்ட பகுதியே அது.

இந்த ஸ்லோகங்களின் வ்யாக்யானத்தில், ஸ்ரீ பூரஷ்யகார ஸிஷ்யரான ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரெனும் எங்களாழ்வான் இக்கைவல்யத்தின் தன்மையை மிகவும் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். எப்படியெனில் : முதல் ஸ்லோகத்தில் இவனுக்கு ஸாத்யமாகச் சொல்லப்பட்ட “பரமம் ப்ரஹ்ம” என்பதை “முத்த ஸ்வரூபம்” என்று வ்யாக்யானம் செய்வதன்மூலமும், மூன்றாம் ஸ்லோகத்தில் உள்ள “ததூலம்பநவிஜ்ஞாநம்” என்பதை “ப்ரக்ருதிவிவித்தாத்மவிஷயம் விஸிஷ்ட ஜ்ஞாநம்” என்று விவரிப்பதன்மூலமும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் அடியோடு நீங்கப்பெற்ற தன் முத்தாத்ம ஸ்வரூபமே இவனுக்கு ப்ராப்யம் எனக் காட்டினார். ஐந்தாம் ஸ்லோகத்தில் “தந்நிராகரண த்வாரதூர்ஸ்தாத்மஸ்வரூபவத்” என்றதற்கு, “விநிஷ்பந்ஸ ஸமாதே:”, இதரபராமர்ஸஸ்ய ஆத்மாவலோகாவிரோதித்வாத் தந்நிராகரணம் த்வாரம் இதுயுக்தம்” [ஸமாதி நிறைவடையப்பெற்ற இவனுக்கு ஸாதானம் முதலியவற்றை நினைப்பது ஆத்மாநுபுவத்திற்கு விரோதியாகையால், அவற்றை மறப்பது ஆத்மாநுபுவத்திற்கு த்வாரம் (காரணம்) என்று சொல்லப்பட்டது. [என்று உரையிட்டதன்மூலம், ஸாதானமாயிருந்த புகூவாணைப்பற்றிய சிந்தனமும் ஆத்மாநுபுவத்திற்குத் தடையாகையாலே, ஸாத்யதூஸையில் இவனால் கைவிடப்படுகிறது என்று உணர்த்தினார். “இதரயோஸ்து யாவத்ஸ்வாபிஷ்லிதப்ராப்தி மயா யோக:” [ஐஸ்வர்ய கைவல்ய நிஷ்டுர்களுக்குத் தம் ஸாத்யம் ஸித்துதிக்கும் வரையில் தான் (ஸாதானமான) என்னோடு சேர்த்தி] என்று கீதை(7-17)யில் நித்ய யுக்தஸப்தபூரஷ்யத்தில் பூரஷ்யகாரர் அருளியதை அடியொற்றியபடி. இதனாலேயன்றே இக்கைவல்யநிஷ்டுரை “விடை கொள்வார்” [முதல்திருவ-26] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளினார். இக்கைவல்யநிஷ்டுனுக்கு ப்ராப்யமான இவனது (ப்ரக்ருதியினின்று நீங்கிய) ஆத்மஸ்வரூபத்தை விவரிக்கும் ஆறாம் ஸ்லோகத்தில் “நிர்வ்யாபாரம்” என்னும் பதத்திற்கு “ஸாதானாநுஷ்டான ரஹிதம்” என்று ஸாதானாநுஷ்டானமாகிற செயலற்றவன் என்று வ்யாக்யானம் செய்வதன்மூலம், இவன் கைவல்ய மோக்ஷத்தை அடைந்த பின்பு புக்தியோகும் முதலான ஸாதானத்தை அநுஷ்டித்து புகூவதநுபுவத்தைப் பெற இடமில்லை என்று காட்டினார். “முத்திகாமஸ்ய” (1) “முத்தயே” (2) “க்லேஸமுத்தயர்த்தம் யுஞ்ஜை:” (3) என்னும் பகுதிகளாலும், இவனுக்கு ப்ராப்யமான கேவலாத்மஸ்வரூபத்தை விவரிக்கும் 6, 7 ஸ்லோகங்களாலும் — “ஜராமரண மோக்ஷாய” [கீதை 7-29] “பிறவித்துயரற” கீ—28

[திருவாய் 1-7-1] “மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்று இவை மாய்த்தோம்” [திருவாய் 8-3-2] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட பிறப்பு, இறப்பு முதலான ஷடூர்மிகளற்றிருக்கையாகிற மோஷுமே இவனால் பெறப்படுவது என்று ஸ்ரீ பராஸரர் திருவுள்ளம் பற்றுவதாகக் காட்டினார் எங்களாழ்வான். அவரே “தத்ர” என்று தொடங்கும் எட்டாவது ஸ்லோகத்திற்கு அவதாரிகையாக “ஆத்மயோகி நாம் அந்திமப்ரத்யயேந அவஸ்யம் ப்யாவ்யம், அந்யதூபுநராவ்ருத்திரித்யாஹ” [தம் ஆத்மாவைப் பெறவிரும்பி யோக்யம் செய்பவர்களுக்கு அந்திமஸ்மருதி அவஸ்யம் வேண்டும்; இல்லாவிடில் மறுபடி ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி விடுவார்கள்.] என்று அருளிச் செய்வதன்மூலம்,

“குறுகமிக உணர்வத்தொடு நோக்கி எல்லாம் விட்ட

இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயன் இல்லையேல்

சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம் பின்னும் வீடில்லை

மறுகலில் ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில் வீடஃதே”

[திருவாய் 4-1-10]

என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ரீதியில், இந்தக் கேவலாத்மயோகியான கைவல்யநிஷ்டனுக்கும் அந்திமஸ்மருதியிருந்தால்தான் புநராவ்ருத்தி (மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல்) இல்லாத இக்கைவல்யமோஷும் ஏற்படுகிறது என்று காட்டி, இவ்வெட்டாவது ஸ்லோகத்தில் ‘வயம்’ என்னும் ஸப்யதூத்திற்கு “உபாதிவியோக்யம்” என்று வ்யாக்யானம் செய்வதன்மூலம், இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்கு ஸூக்ஷ்ம ஸரீரமும் அடியோடு அற்றுப்போகிறதென்றும், “ஸம்ஸார கர்ஷணோப்தௌ தே யாந்தி நிர்பீஜதாம் த்விஜ” என்னும் பிற்பகுதிக்கு வ்யாக்யானமாக “க்ருஷ்யத இதி கர்ஷணம் கேதூர: | ஸம்ஸார கேதூரே உப்தௌ - ஸஸ்யாவாபே விதுஷ்வீஹிவத் அபீஜதாம் யாந்தி ||” [க்ருஷி செய்யப்படுகையாலே கர்ஷணம் என்று வயல் சொல்லப்படுகிறது; அவர்கள் — உமிநீங்கிய நெல் போலே, ஸம்ஸாரமாகிற வயலில் விதைக்கத்தகாதவர்களாகிறார்கள்.] என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம் இவன் ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பற்ற முக்தனே என்றும் தெளிவுபடுத்தினார்.

“ஏவம்ப்ரகாரம் அமலம் நித்யம் வ்யாபகம் அக்ஷயம் |

ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பத்யம் ||”

[வி-பு 1-22-53]

[நிர்வ்யாபரணமிருக்கை முதலான முக்தனுக்குக் கூறிய எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையதாய், அதற்கு மேலே (அவனுக்கு இல்

லாத) நித்யஸூத்ரத்தியையும், ஸர்வவஸ்துக்களையும் ஸ்வரூபத்தால் விபரித்திருக்கையையும், ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வத்தையும், (பாரதந்தர்யம் முதலிய) எல்லாத் தாழ்வுகளும் அற்றிருக்கையையும் உடையது 'விஷ்ணு' எனப்படும் பரம்பராப்யமான புகுவத்ஸ்வரூபம்] என்று புகுவத்ஸ்வரூபத்திற்கு முற்கூறிய முத்தஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும் ஸ்லோகத்தில் “ அஸ்ய நித்யஸூத்ரத்வ ஸர்வாத்மத்வ பூர்ணத்வ ஹேயராஹித்யாநி ப்ரக்ருதிபுந்த்ரமுகதேப்யோ விஸேஷ:” [(முற்கூறிய) ப்ரக்ருதிபுந்த்ரத்தினின்றும் விடுபட்டவனைக் காட்டிலும், இந்தப் பரம்பருஷனுக்கு (1) எப்போதும் ஸூத்ரமானிருக்கை, (2) ஸர்வாத்மாவாயிருக்கை, (3) பூர்ணமானிருக்கை, (4) தாழ்வற்றவனாயிருக்கை என்னும் நாலு பெருமைகள் உண்டு.] என்று வ்யாக்யானமிடுமிடத்திலும், இக்கைவல்யநிஷ்டையை ‘ப்ரக்ருதிபுந்த்ரமுத்தன்’ (ப்ரக்ருதியாகிற புந்த்ரத்தினின்றும் விடுபட்டவன்] என்றே குறிப்பிடுவது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

“தத் பூர்வஹம் பரமம் யோகீ யதோ நாவர்த்ததே புந: |

ஸ்ரயத்யபுண்யோபரமே க்ஷணக்லேஸோ஽திநிர்மலே ||”

[புகுவதுபாஸகன், புண்யபாபங்கள் க்லேஸங்கள் முதலியவை நீங்கியவுடன், திரும்பிவருதலில்லாத அந்தப் ப்ரபூர்வஹம்தையே அடைகிறான்] என்னும் புகுவதுபாஸகனைப்பற்றிய அடுத்த ஸ்லோகத்தில், “யோகீ—புகுவத்யோகீ | அஸ்யாப்யந்திம்ப்ரத்யயபுலேஸ புகுவதி லீஸ்ய அபுந்ராவ்ருத்திர் த்ரஷ்டவ்யா” [இங்கு ‘யோகீ’ எனப்படுபவன் புகுவானை ப்ராப்யமாகப்பற்றி உபாஸரிப்பவனாவான். அந்திமஸ்மருதி பூலத்தாலே புகுவானை அடைந்த இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருதலில்லை என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.] என்று புகுவத்யோகியை ஆத்மயோகியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தெளிவாகக்காட்டி, அந்திம ஸ்மருதி பூலத்தால் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாவையடைந்த ஆத்மயோகியைப்போலே, அந்திமஸ்மருதி பூலத்தால் புகுவானை அடைந்த இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லை என்று காட்டினார். இவற்றிலிருந்து—பிள்ளான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளமும், எங்களாழ்வானது திருவுள்ளமும் இக்கைவல்ய விஷயத்தில் ஒருபடிப்பட்டதே என விளங்குகிறது.

“ யோகீநாம் அம்ருதம் ஸ்த்நாநம்” [வி-பு 1-6-38] என்னுமிடத்தில் அம்ருத பதத்திற்கு முக்யார்த்தம்கொண்டு, அந்த

ஸ்லோகத்தில், கைவல்யநிஷ்டர்கள் தம் ஆத்மாவை அநுபூவிக்கும் அழியாத ஸ்தூநத்தைச் சொல்லுவதாக பட்டர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானார் அருளியிருக்க, அம்ருத பதத்திற்கு 'நீண்டகால மிருப்பது' என்னும் அமுக்யார்த்தம்கொண்டு, அவ்விடத்தில் த்ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு மேலேயுள்ள விஷ்ணுபதம் என்னும் (ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்குட்பட்ட) ஸ்தூநத்தைச் சொல்லுவதாக எங்களாழ்வான் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதிலிருந்து கைவல்யம் அநித்யம் என்று அவர் கருதியிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே? எனில்: 'அம்ருதம் ஸ்தூநம்' என்றவிடத்தில் கைவல்ய ஸ்தூநம் சொல்லப்படுவதாவே அவர் திருவுள்ளம் பற்றவில்லையாகையால், இதுகொண்டு கைவல்ய விஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமையைக் கற்பிக்கவொண்ணாது. எப்படி? எனில்: 'யோக்யுநாமிதி || ஆஸ்ரமிஷ்வேவ யே ப்ரதி கோபாஸகா யோக்யுந: தேஷாம் அம்ருதம் — விஷ்ணுபதாக்யம் த்ருவாதுபரி ஸ்தூநம் — யதோ க்யங்க்யா ப்ரவஹதி இதி வக்ஷ்ய மாணம் ||' [நாலு ஆஸ்ரமங்களில் இருப்பவர்களிலேயே, ப்ரதீகமான தம் ஆத்மாவை உபாவிக்கும் யோகிகளுக்கு, (நீண்டகால மிருக்கையாலே) அழியாதது எனப்படுவதாய், 'விஷ்ணு பதம்' என்று பெயர்பெற்றதாய், த்ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு மேற்பட்டதான ஸ்தூநம் இங்கு சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்தூநத்திலிருந்தே க்யங்கை, பெருகிறது என்று மேலே (2-8) சொல்லப்படப்போகிறது.] என்று இவ்விடத்தில் வியாக்கியானம் செய்தார் எங்களாழ்வான், மேலே (2-8-98, 99, 100) இந்த விஷ்ணுபதஸ்தூநத்தைப்பற்றிப் பேசுமிடத்தில், 'அதோ஽த்ர விஷ்ணுபதே ஸ்வர்க்காதிசுஸௌக்யாத், ஸத்யலோகாத் அர்வாசீத்வாச்ச மோக்ஷோக்தி: க்ரமமுக்த்யர்த்தா | தத்ஸ்தூ: க்ரமாத் ப்ரஹ்மலோகமேத்ய ப்ரஹ்மண ஸஹ முச்யந்தே | விஷ்ணுபதே ஸ்தூதா: தத்ர லப்யத்யஜ்ஞாநா முச்யந்தே; ந து த்ரமுக்தைர் லப்யம் ஸ்தூநமித்யர்த்த:.' [ஆகையால், இந்த விஷ்ணுபதத்தில் ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட இன்பம் உள்ளதாகையாலும், ப்ரஹ்மாவின் ஸத்யலோகத்தைக் காட்டிலும் இது தாழ்ந்ததாகையாலும், இதை 'அம்ருதம்' என்பது, இவ்விடத்திலிருப்பவர்களுக்கும் காலக்ரமத்தில் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்னும் கருத்துடையது; விஷ்ணுபதத்திலிருப்பவர்கள், அங்கு ஜ்ஞானம்பெற்று, காலக்ரமத்தில் ப்ரஹ்மாவின் ஸத்யலோகத்தை அடைந்து, ப்ரஹ்மாவோடுகூட முக்தி அடைகிறார்கள்; அவ்விஷ்ணுபதம் முக்தர்கள் அடையும் ஸ்தூநமன்று என்று கருத்து.] என்று வியாக்கியானமிட்டார். இதிலிருந்து, இது ஸத்யலோகத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ஸுகூத்தையுடைய (அசிந்மிஸ்ரமான) தம் ஆத்மாவை

அநுபூவிப்பவர்களின் ஸ்தூனமேயொழிய, ஸத்யலோகத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததாய், ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதலில்லாததாக [வி-பு 1-22-52ல்] படிக்கப்படும் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தம் ஆத்மாவை அநுபூவிக்கும் கைவல்யஸ்தூனமன்று என விளங்குகிறது. ஆக, “யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தூநம்” என்றவிடத்தில், கைவல்யஸ்தூனம் சொல்லப்படுகிறதா, அதைக்காட்டிலும் தாழ்ந்த அசிந்மிஸ்ர ஸ்வாத்மாநுபூவஸ்தூனம் சொல்லப்படுகிறதா என்பதில் கருத்து வேற்றுமையேயொழிய, கைவல்யநித்யத்வாதிவிஷயத்தில் இவ்வாசார்யர்களிடையே கருத்து வேற்றுமை இல்லை என்று தேறிற்று.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில்—(1) நித்யவிபூதி, (2) ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபம், (3) புகுவத்ஸ்வரூபம் ஆகிய மூன்றுமே ‘பரமபதம்’ என்று சொல்லப்படுவதைப்பற்றி விசாரித்து வருப்போது, “பரமம் பதம் தஸ்யாகுணம் மஹத்” [வி-பு 1-22-41] என்று, இந்த விஷ்ணுபுராண ப்ரகாணத்தில் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பரமபத ஸப்தத்தால் சொல்லியிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, “ஸர்வகர்மபுந்த்விநிர்முக்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்திர் புகுவத்ப்ராப்திகுர்ப்பு” [எல்லாக் கர்மபுந்த்வுங்களினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவது புகுவத்ப்ராப்தியை உள்ளடக்கியது] என்று ப்ரக்ருதியினின்றும் விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தியைப் பெறும்போது புகுவத்ப்ராப்தியும் ஏற்பட்டே தீரும் என்று புரஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதால், கைவல்ய நிஷ்ட னுக்கும் புகுவத்ப்ராப்தி உண்டென்று தோன்றுகிறதே? எனில் : அவனுக்கும் புகுவத்ப்ராப்தியிருந்தபோதிலும், புகுவத்ப்ராப்தி மில்லாமையாலே குறையில்லை இவ்விடத்தில் தாத்பர்யதீபிகையில், “புகுவத்ப்ராப்தி குர்ப்புத்வாத் — புகுவத்ப்ராப்தி ஸஹிதத்வாதித்யர்த்தஃ” [புகுவத்ப்ராப்தியை உள்ளடக்கியது என்றது—புகுவத்ப்ராப்தியோடு கூடியது என்றபடி] என்றும், “புகுவத்ப்ராப்தி ரோதாயகம் கர்மே தி, தந்நிவ்ருத்திபூர்வகாத்மப்ராப்தௌ புகுவத்ப்ராப்தி ரோதாயக நிவ்ருத்தேரபி பூவாத் புகுவத்ப்ராப்தி: ஸித்த்யதி” [புகுவத்ப்ராப்தி ரோதாயகம் கர்மமே மறைக்கிறதாய்கையால், ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்து ஆத்மப்ராப்தி ஏற்படும்போது, புகுவத்ப்ராப்தி ரோதாயகம் மறைக்கும் கர்மமும் நீங்குகிறதாய்கையால், புகுவத்ப்ராப்தியும் ஸித்திபெறுகிறது.] என்றும் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யர் இவனுக்கு புகுவத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறாரென யொழிய, அநுபூவத்தை அருளிச்செய்யவில்லை என்பது காணத்தக்கது. ப்ராப்தி ஏற்பட்டால் அநுபூவம் ஏற்படாமல் இருக்குமோ?

எனில் : அந்திமஸ்மருதிவரையில் இவனுக்குப் பரமாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்படாமல், தன் ஆத்மாவிலேயே பேராக்யதாபுத்தி நிலைநிற்கையாலும், பரமபதத்திற்குச் சென்றபிறகு பரமாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்படத்தக்க ஸாத்யநாநுஷ்ட்ய நம் செய்யமுடியாது என்பதை “நிர்வயாபாரம்” என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீபராஸர மஹர்ஷி காட்டியிருக்கையாலும், இவனுக்கு புகுவத் ப்ராப்தியிருந்தபோதிலும் புகுவதநுபுவமில்லை என்றே தேறும். கர்மம் கழிகையாலே, புகுவானும். அவனது குணங்களும், நித்ய விபூதியும், நித்யமுகத்தர்களும் ஸாத்யதஸ்யையில் இவனுக்குப் பிரகாஸித்தபோதிலும், ஸாத்யநுஸ்யையில் அந்திமஸ்மருதிவரையில், அவற்றில் பேராக்யதா ப்ரதிபத்தி ஏற்படாமல், தன் ஆத்மாவிலேயே பேராக்யதா ப்ரதிபத்தி நிலைநிற்கையாலே ஸாத்யதஸ்யையிலும் முக்தனான இவனுக்கு என்றுமே அவற்றில் பேராக்யதா ப்ரதிபத்தி ஏற்பட இடமில்லை என்று கருத்து. இந்த துர்க்குதியைக் கண்டே பெரியாழ்வார் “ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம் ஒல்லை கூடுமினோ” என்று பதற்றத்துடன், ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு முன்னமே இக்கைவல்யார்த்தினை அழைத்தார்; என்றுமே புகுவ தநுபுவமில்லாமையால், இது ஆத்மவிநாஸதுல்யம் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, திருமங்கையாழ்வார் “இறப்பதற்கே எண்ணுது” [திருநெடு-1] என்று இக்கைவல்யத்தை இறப்பாகவே அருளிச் செய்தார். இத்தகைய துர்க்குதியான இதில் பரமகாருணிகனான எம்பெருமான் இவர்களைத் தள்ளலாமோ? எனில் : அந்திமஸ்மருதிவரையில் பல ஜன்மங்கள் இவர்களைப் பரமபேராக்யமான தனது திருமேனியையும், ஸ்வரூபத்தையும் சிந்திக்கும்படி விதித்திருப்பதே இவர்களைத் திருத்தவேண்டும் என்னும் பரமகருணையாலேதான். இப்படிப் பல ஜன்மங்கள் அநுஸந்தித்த பின்பும், இவர்களுக்கு புகுவானிடத்தில் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்படவில்லையாகில், அவன் என்செய்வான்? இவர்கள் விரும்பாத ஒரு பூலனை இவர்கள் பெறும்படி நிர்ப்புந்தித்தால் அது புருஷார்த்தமாகாதே! அவனுக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்ய தோஷங்களும் ஏற்படுமே! அதனாலே, ஆனவரையில் இவர்களுக்குத் தன்னிடம் பேராக்யதாபுத்தியை விளைக்கமுயன்று, ‘இனி விளையவே விளையாது’ என்னும் நிலைவந்த பிறகுதான், இவர்கள் விரும்பும் கைவல்யமோஷத்தைத் தருகிறனாகையாலே அவன் கருணைக்கு எக்குறையுமில்லை. இதுபற்றின விரிஷ, மேலே 23, 24 ஸ்லோகங்களின் வியாக்கியானத்தில் காணலாம்.

அந்திமஸ்மருதியின்போது, இவனுக்கு எம்பெருமானிடம் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்பட்டால் என்னாகும்? எனில் : அந்திம

ஸ்ம்ருதியின்போது, தன் ஆத்மாவை ஸரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மா விடம் இவனுக்கு பேடாக்யதாபுத்தி ஏற்பட்டால், தஜ்ஹராதிஷ்வித்யாநிஷ்டர்களைப்போலே, இவனும் அர்ச்சிராதிஷ்வித்யாலே பரமபதம்சென்று, ஸ்வாத்மஸரீரகஞான பரமாத்மாவையே அநுபூஷிக்கிருன். அந்திமஸ்ம்ருதியின்போது, பரமாத்மாவை ஆத்மாவாகக்கொண்ட தன் ஆத்மாவில் இவனுக்கு பேடாக்யதாபுத்தி ஏற்பட்டதாகில், இவன் பஞ்சாக்ஷிநிஷ்வித்யாநிஷ்டர்களைப்போலே, அர்ச்சிராதிஷ்வித்யாலே பரமபதம்சென்று, பரமாத்மாவை ஆத்மாவாகக்கொண்ட தன் ஆத்மாவை அநுபூஷிக்கிருன். இப்படி இரண்டுவிதமான பூலத்தை அடைகிற இவ்விருவகை அதிகாரிகளுக்குமே ப்ரஹ்மநந்தம் துல்யமானது என்பது விகல்பாதிசுரண (3-3-25) ஸித்தம். ஜ்ஞாநயோக்யத்தாலே கைவல்யத்தைப் பெற நினைப்பவனுக்குப் பரமாத்மாவிடம் இப்படி பேடாக்யதாபுத்தி ஏற்பட்டால் அவனுக்குப் பரமாத்மாநுபூவமும் கிடைக்கும், ஏற்படாவிட்டால் அவனுக்குக் கேவலாத்மாநுபூவமே கிடைக்கும் என்னும் இவ்விஷயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே,

“ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம் பஞ்சவிம்ஸம் பராச:

ஸஞ்சக்ஷாணஸ் தத்த்வராஸேர் விவிச்ய |

புஞ்ஜாநாஸ்ச ருதம்புராயாம் ஸ்வபுத்தௌ

ஸ்வம் வா த்வாம் வா ரங்க்நாதாப்நுவந்தி ||” [ர-ஸ்த 2-75]

[ஸ்ரீரங்க்நாதாரே! இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாய், தனக்குத்தானே பிரகாஸிக்கும் தன் ஆத்மாவை, மற்ற இருபத்துநாலு தத்துவங்களிலிருந்து பிரித்து அறிகின்றவர்களாய், (ஸமாதிநிலையில்) உண்மையைக்காணும் தங்கள் அறிவில் தம் ஆத்மாவை தியானிக்கிற ஜ்ஞாநயோக்யநிஷ்டர்கள் தம் ஆத்மாவையோ, அல்லது உம்மையோ அடைகிறார்கள்.] என்று பூட்டர் அருளிச்செய்தார்.

“ஆத்மார்த்தீசேத் த்ரயோட்ப்யேதே தத் கைவல்யஸ்ய ஸாதூகா:”

என்று ஆளவந்தார் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் (27) கர்மஜ்ஞாந புக்தியோக்யங்கள் மூன்றையுமே கைவல்யமோக்ஷத்திற்குத் தனித்தனியே ஸாதூகமான அருளியிருக்கிறார். கைவல்யார்த்தமாக இவற்றில் ஒன்றை அநுஷ்டிக்கும் எவனுக்கும் அந்திமஸ்ம்ருதியில் புகுவானிடம் பேடாக்யதாபுத்தி ஏற்பட்டால், உடனே புகுவத் ப்ராப்தி ஸித்திக்கு மாகையால், மற்ற இரண்டையும் அங்குமாகக்கொண்ட கர்மஜ்ஞாந புக்தியோக்யங்களில் ஒவ்வொன்றையும் பரமபுருஷார்த்தமோக்ஷமோக்ஷஸாதூகமான திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களில் (திருமாயை (25) “குளித்து முன்றனை” முதலானவிடங்களில்) பூர்வாசார்யர்கள் அருளியதும் பொருந்திவிடுகிறது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

॥ मा ॥ एवमैश्वर्याग्निः कैवल्यार्थिनश्च स्वप्राप्त्यानुगुणं भगवदुपा-
सनप्रकार उक्तः; अथ ज्ञानिनो भगवदुपासनप्रकारं प्राप्तिप्रकारं चाह—

अनन्यचेतास्सततं यो मां सरति नित्यशः ।

तस्याहं सुलभः पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ १४ ॥

14. அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஸஃ ।

தஸ்யாஹம் ஸுலபஃ பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோக்யுநஃ ॥

பார்த்த — குந்தீபுத்திரனே ! நித்யஸஃ — உபாஸனம் தொடங்கும் காலம் முதலாக, ஸததம்—எல்லாக்காலமும், அநந்யசேதாஃ—வேறு எதிலும் நெஞ்சு செலுத்தாதவனாய், மாம்—என்னை, யஃ ஸ்மரதி — எவனொருவன் (மிக இனியவனாக) நினைக்கிறானோ, நித்யயுக்தஸ்ய தஸ்ய யோக்யுநஃ — (என்னோடு) எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்பும் அந்த உபாஸகனுக்கு, அஹம் — நான், ஸுலபஃ — மிக எளிதில் அடையத்தக்கவனாகிறேன்.

13. செல்வமுமி ரின்பத்துச் செல்லாத நெஞ்சனாய்

நல்விரகா லென்னினைந்து நாடோறும்—தொல்வகையா

லென்றுமெனைக் கூடு மியோகிக்குப் பார்த்தனே

நன்று பெறவெளிய னான்.

பார்த்தனே!—குந்தீபுத்திரனே ! செல்வம் உயிரின்பத்துச் செல்லாத நெஞ்சனாய்—ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம் ஆகியவற்றில் நெஞ்சு செலுத்தாதவனாய், நாஸ்தோறும்—உபாஸககாலம் தொடங்கி எப்போதும், நல்விரகால் என்னினைந்து — மிக இனியவனாக என்னை நினைத்து, தொல்வகையால் — புக்தி யோக்யுமாகிற அநாதியுமார்க்குத்தால், என்றும் எனைக் கூடும் இயோகிக்கு — எப்போதும் என் னோ டு சேர நினைக்கும் உபாஸகனுக்கு, நான் — நான், பெற நன்று எளியன் — அடைவதற்கு மிக எளியவனாயிருக்கிறேன்.

ஆக, கைவல்யார்த்திக்குரிய உபாஸநப்ரகாரமும், அந்திம் ஸ்மருதிப்ரகாரமும் இவ்விரு ஸ்லோகங்களில் விவரிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

14. எட்டாவது ஸ்லோகம் முதல், சென்ற ஸ்லோகமீருக ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும், அவனைக் காட்டிலும் புண்ணியம் மிக்க கைவல்யார்த்திக்கும் தமது ப்ராப்யத்திற்குத் தக்கவாறு புகூவானை உபாஸிக்கும் முறை கூறப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில் அக்கைவல்யார்த்தியைக் காட்டிலும் புண்ணியம் மிக்கவனான ஜ்ஞானி புகூவானை உபாஸிக்கும் முறையும், அடையும் முறையும் காட்டப் படுகிறது. முந்தியவனைக் காட்டிலும் பிந்தியவன் புண்ணியம் மிக்கவனாயிருக்கையாலே ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகூவத் ப்ராப்திகாமர்களுக்குத் தேவையானவற்றை இந்த க்ரமத்திலே உபதேசுமித்துள்ளான் என்று கண்டுகொள்வது. முந்தின அத்தியாயத்தின் கடைசியில் இவர்களைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கும்போதும், இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனனுடைய கேள்விகளுக்கு பதிலுரைக்கும் போதும் இந்த க்ரமத்தைப் பின்பற்றாமல் ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு முன் கைவல்யார்த்தியை வைத்ததற்குக் கருத்து என்ன? எனில்: முமுக்ஷுவான கைவல்யார்த்திக்கு, தனது ப்ராப்யமான கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைந்து விட்டால், பிறகு எம்பெருமானை அடைய வழியே இல்லாமற்போகையாலே, அவனுடைய இந்த துர்க்குதியைக் கண்டு, ஐஸ்வர்யார்த்தியை “அண்டக்குலத்துக்கு” [திருப்பல் 5] என்னும் பாசுரத்தில் அழைப்பதற்கு முன் “ஏடுநிலத்தில்” [திருப்பல் 4] என்னும் பாசுரத்தில் அவனை (கைவல்யார்த்தியை) அழைத்த பெரியாழ்வாரைப்போலே, அர்ஜுனனைக் கைவல்யார்த்தியாகாதபடி தடுக்கவேண்டும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, முதலில் அவனுக்குரிய பூரஹ்மசர்யம் முதலான கடுமையான ஸாத்வுளங்களைக் காட்டினான் சென்ற அத்தியாயத்தின் கடைசியிலும், இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலும். அர்ஜுனனுக்குக் கைவல்ய ப்ராப்தியில் ருசியில்லை என்பதை முகக்குறிப்பாலே தெரிந்துகொண்டபின், மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் அறியவேண்டியவற்றை எட்டாவது ஸ்லோகம் முதலாக க்ரமமாகவே உபதேசுமிக்கிறான் என்று கண்டுகொள்வது. பணிரண்டாவது அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனனுடைய கேள்விக்கு பதிலுரைக்கும்போது இக்கைவல்ய நிஷ்டனுக்கு அதிகுமான க்லேஸத்தை வெளிப்படையாகவே கண்ணன் உரைப்பதிலிருந்தும், இவ்வத்தியாயத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு துர்மாதிகூதியையும், ஜ்ஞானிக்கு அர்ச்சிராதிகூதியையும் சொன்னதுபோலே, ஜிஜ்ஞாஸூவாகிற இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்குரிய கூதியைச் சொல்லாமலிருப்பதிலிருந்தும் அர்ஜுனன் இக்கைவல்யத்தை விரும்பினிடக்கூடாது என்னும் கண்ணனுடைய திருவுள்ளம் விளங்குவது காணத்தக்கது.

“ஏவமைஸ்வர்யார்த்திந:” என்று தொடங்கும் இந்த ஸ்லோகத்தின் அவதாரிகாபுரஷ்யம், சிலருக்கு எழக்கூடிய மற்றொரு கி—29

ஸங்கையைப் போக்குவதாகவும் அமைந்துள்ளது என்பது தாற்பார்ய சந்த்ரிகையில் விரிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸங்கையாவது:—
 “தே ப்ரஹ்ம தத் விது:” [7-29] “கிம் தத் ப்ரஹ்ம” [8-1]
 “அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம்” [8-3] என்று இங்கு படிக்கப்படும் ப்ரஹ்மஸப்தம் பரம்பொருளையே குறிப்பதாகக் கொள்வதில் என்ன தடை? அந்த ப்ரஹ்மம் ஸர்வாத்மாவாயிருப்பதால், ப்ரஹ்ம ஸப்தத்தோடு கூடப்படிக்கப்படும் “அத்யாத்ம” ஸப்தம் அந்த ப்ரஹ்மத்திடமுள்ள அனைத்தையும் குறிக்கக்கூடும். அடுத்து “பூதபூாவோத்பூவகர: விஸர்க்கு: கர்மஸம்ஜ்ஞித:” [8-3] எனப்படும் விஸர்க்குமாகிற கர்மமும் பூதங்கள் அனைத்தின் ஸ்ருஷ்டியே என்று கொண்டுவிடலாம். அல்லது, “விஸர்க்கு: — விஸர்ஜநம்; தேவதோத்யேதேஸூர சருபுரோட்யாஸாதே: த்ரவ்யஸ்ய பரித்யாகு:; ஸ ஏஷ விஸர்க்குலக்ஷணே யஜ்ஞ: கர்மஸம்ஜ்ஞித:; ஏதஸ்மாத் ஹி பீஜபூதாத் வ்ருஷ்ட்யாதிக்கரமேண ஸ்தூவரஜங்குமாரி பூதாரி உத்பூவந்தி” என்று ஸங்கருடைய கீதாபூஷ்யத்தில் வியாக்கியானம் செய்த ரீதியில், தேவதையைக்குறித்து யஜ்ஞத்தில் ஹஸிஸஸையிடுவதே மழை முதலானவற்றை விளைத்து பூதங்கள் உண்டாகக் காரணமாவதால் அதுவே இங்கு விஸர்க்குரூபமன கர்மம் எனப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். அதிபூதஸப்த பூஷ்யத்தில், “அதிபூதம் ப்ராணிஜாதம்—அதிபூவதிதி” என்று ஸங்கரர் காட்டிய வ்யுத்தத்தின்படி அது ப்ராணிஸமூஹத்தைக் குறிக்கலாம். நாலாவது ஸ்லோகத்தில் அதிதேவதம் எனப்படும் புருஷனும் பரம்பொருளின் ஒரு நிலையென்றே, ஸமஷ்டி புருஷனென்றே கொள்ளலாம். அதி யஜ்ஞஸப்தத்திற்கும் “அதி யஜ்ஞ: — ஸர்வயஜ்ஞாபிமானீ விஷ்ண வாక్யா தேவதா; ‘யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:’ இதி ஸ்ருதே:” என்று ஸங்கரர் உரையிட்டபடியே ஸர்வயஜ்ஞாபிமானியாக வேதங்களில் ஒதப்படும் விஷ்ணுவைப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். “அந்த காலே” என்று தொடங்கும் ஐந்தாவது ஸ்லோகம் முதலாக மூன்று ஸ்லோகங்களும் முமுக்ஷுவுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதியை விதிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். அர்ஜுனனின் கேள்வியும், கண்ணனின் பதிலில் நாலு முடிவுள்ள ஸ்லோகங்களும் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:” [கீதை 7-16] என்று படிக்கப்பட்ட மூவகை அதிகாரிகள் விஷயமானாலும், நாலுக்கு மேல் உள்ள ஸ்லோகங்கள் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் அவ்வதிகாரிகளில் ப்ரத்யுனாகவும் மிகவும் துர்லபமானவையும் கூறப்பட்ட ஞானியைப் பற்றியவையே ஆகவேண்டும். இல்லாவிடில் “மாமேவ ஸ்மரந்” [5] “மாமேவைஷ்யஸி” [5] என்று தன்னைப்பற்றிய ஸ்மரணத்தையும், தன்னையே ப்ராப்யனாகவும் சொல்லியிருப்பது ஒட்டாது. ஆகையால், “ப்ரயாண காலே ச கதம்” [2] என்னும் கேள்விக்கு பதிலான “அந்த காலே ச மாம்” [5] என்னும் ஸ்லோகம் மூவகை அதிகாரி

களுக்கும் அந்திமஸ்ம்ருதியை விதிக்கிறதென்றும், இப்பதினாலாவது
 ஸ்லோகம் அவ்வந்திமஸ்ம்ருதியை ஜ்ஞாநி விஷயத்தில் விவரிக்கிற
 தென்றும் கூறுவது பொருந்தாது. ஐந்தாவது ஸ்லோகம் மூவகை
 அதிகாரிகளுக்கும் அந்திமஸ்ம்ருதியை விதிக்கிறது என்பதே அந்த
 ஸ்லோகத்திலிருந்து தேறவில்லை. மேலும், தாழ்ந்த பூலனான ஐஸ்
 வர்யத்தைப் பெறுகிறவனுக்குப் பரமபுருஷனைப்பற்றிய அந்திம
 ஸ்ம்ருதி தேவைப்படுகிறது என்பதற்கும் ப்ரமாணமில்லை. ஆகை
 யால், ஐந்தாவது ஸ்லோகத்திலும், அதற்கு மேற்பட்ட ஸ்லோகங்
 களிலும் ஜ்ஞானியாகிற ஒரே அதிகாரியைப் பற்றியே பேசப்பட்டி
 ருக்கிறதென்றும், அவனுக்கு அறியத்தக்க விஷயமொன்றே மறுபடி
 யும் மறுபடியும் ஸங்க்ரஹவிஸ்தரரூபமாக ஒவ்வொரு ஸ்லோகத்தி
 லும் எடுத்து விளக்கப்படுகிறது என்றும் கொள்ளவேண்டும்.
 ஜ்ஞாநியின் ப்ராத்யான்யத்தை விளக்குவதற்காகத் திருப்பித் திருப்பி
 அவனைப் பற்றியே பல ஸ்லோகங்கள் பேசுகின்றன என்று
 கொண்டுவிடலாமாகையால், புதருக்தி தேசாஷுமும் வராது.
 “ஸம்ஸித்திம் பரமாம் க்ருதிம்” [15] “ஸ யாதி பரமாம் க்ருதிம்”
 [13] “தமாஹு: பரமாம் க்ருதிம்” [21] என்னும் தொடர்கள்
 ஒரே அதிகாரிக்கு ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுவதாக விளங்குகையில்,
 பரமஸம்ஸித்தி என்பது ஜ்ஞாநியின் ப்ராப்யத்தையும், பரமக்ருதி
 யென்பது கைவல்யார்த்தியின் ப்ராப்யத்தையும் சொல்லுவதாகப்
 பிரிப்பது பொருந்தாது. இரு பதங்களும் ஒப்பற்ற ப்ராப்யத்தைத்
 தானே காட்டுகின்றன. “தம் பரமாம் க்ருதிம்” என்று ஒன்றைத்
 தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் கூறுகையாலே, இரண்டும் வெவ்
 வேறு ப்ராப்யங்கள் என்று கொள்ளலாமே எனில், “புருஷ: ஸ: பர:”
 [22] என்று பரமபுருஷனாகிற தன்னைப்பற்றி “அத்தப் பரமபுருஷன்”
 என்று படர்க்கையில் பேசுவதுபோலே, இங்கும் “தம் பரமாம் க்ருதிம்
 ஆஹு:” என்று படர்க்கையில் பேசுவதாகக் கொள்ளலாமாகையாலே
 இதுவும் பொருந்தாது. ‘பர(ம)ம் புருஷம்’ என்னும் ஒரே ஸப்ஸ்துத்
 திற்கு, “பரமம் புருஷம் த்ருவ்யம்” [8] “ஸ தம் பரம் புருஷமுபைதி
 த்ருவ்யம்” [10] என்றவிடத்தில் ஐஸ்வர்யவிஸிஷ்டனான ப்ரமாத்மா
 வையும், “புருஷ: ஸ பர: பார்த்து” [22] என்றவிடத்தில் உபாய
 விபூதியோடும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களோடும் கூடிய ப்ரமாத்
 மாவையும் பொருளாகக்கொள்வதும் பொருந்தாது, மற்ற கீதா
 பூர்வியகாரர்கள் அனைவருமே நாலுக்கு மேற்பட்ட ஸ்லோகங்கள்
 ஒரே அதிகாரியைப்பற்றிப் பேசுவதாகவும், ப்ரஹ்மஸப்ஸ்துத் பரம்
 பொருளையே குறிப்பதாகவுமே உரையிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால்,
 இங்கு ப்ரஹ்மஸப்ஸ்துத் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஜீவஸ்வரூபத்
 தைக் குறிப்பதாகவும், அத்தியாயத்திலுள்ள ஸ்லோகங்கள் எல்லாமே
 மூவகை அதிகாரிகளையும் மாற்றி மாற்றிக் குறிப்பதாகவும் பொருள்
 கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது அந்த ஸங்கை.

இனி இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு:— “அதியஜ்ஞோஹமேவ” [4] என்றவிடத்திற் போலே “அஹமேவ ப்ரஹ்ம” என்று சொல்லாமையாலே, “ஸ்வபூவோ஽த்யாத்மம்” முதலானவிடங்களிற் போலே ப்ரஹ்மஸப்ஸ்துமும் பரம்பொருளைக்காட்டிலும் வேறென்றைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். “ப்ரஹ்ம — பரமம் அக்ஷரம்” [3] என்று ப்ரஹ்மஸப்ஸ்துத்தை அக்ஷரமென்று விவரிப்பதனாலும் இங்கு பரம்பொருள் குறிக்கப்படவில்லையென விளங்கும். பரம்பொருளைக் குறிப்பதாகப் பிரஸித்தியுற்ற ப்ரஹ்மஸப்ஸ்துத்தை அத்தகையப் பிரஸித்தியுற்ற அக்ஷரஸப்ஸ்துத்தால் விவரிப்பது ஒட்டாததன்றோ. “ஏவம் ஸததயுக்தா யே புக்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே | யே சாப்யக்ஷரமவ்யக்தம் ||” [கீ.தை 12-1] முதலானவிடங்களில், பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட உபாஸ்யப்பொருளையே அக்ஷரஸப்ஸ்துத்தால் கண்ணன் குறிப்பதைக் காண்கிறோம் “த்யேவ ரூபே ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய மூர்த்தம் சாமூர்த்தமேவ ச | க்ஷராக்ஷரஸ்வரூபே தே ஸர்வபூதேஷ்வவஸ்திதே || அக்ஷரம் தத் பரம் ப்ரஹ்ம க்ஷரம் ஸர்வமிதம் ஜகத் ||” [வி. பூ. 1-12-55, 56] [‘க்ஷரன்’ எனப்படும் ஸரீரத்தோடு கூடிய ப்ஸ்துஜீவஸ்வரூபமும், ‘அக்ஷரன்’ எனப்படும் ஸரீரமற்ற முத்தஸ்வரூபமுமாகிற இரண்டு பரமாத்ம ஸரீரங்களும் எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளன. ‘அக்ஷரம்’ எனும் முத்தஸ்வரூபம் ப்ஸ்துஜீவஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகையால் ‘பரம் ப்ரஹ்ம’ எனப்படுகிறது. ‘க்ஷரம்’ எனப்படும் ப்ஸ்துஜீவஸ்வரூபம் இவ்வுலகிலுள்ள பலவகையான ஜீவராசிகளாய் உள்ளது.] முதலானவிடங்களில் புராணங்களில் அக்ஷரஸப்ஸ்துத்தையும் பரப்ரஹ்மஸப்ஸ்துத்தையும் முத்தஸ்வரூபத்தைக் குறித்துப் பிரயோகித்திருக்கும் விஷயம் ஸ்ரீபூஷ்யம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் முதலானவற்றில் நினைநாட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், இங்கு ‘பரமம் அக்ஷரம்’ என்று விவரிக்கப்படும் ப்ரஹ்மஸப்ஸ்தும்—ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் மேலானதாகையாலே ‘பரமம்’ என்று விசேஷிக்கத் தக்கதாய், பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான முத்தஸ்வரூபத்தை ஒளபசாரிகமாகக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். இந்த முத்தஸ்வரூபமே “அவ்யக்தோ஽க்ஷர:” [21] என்னுமிடத்திலும் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது. “தமாஹ: பரமாம் க்ருதிம்” [21] என்கையாலே இந்த ஸ்லோகம் பரமாத்மவிஷயம் என்று நினைக்கக்கூடாது. “யே சாப்யக்ஷரமவ்யக்தம்” [12-1] “யே த்வக்ஷரமநிர்தேயம்” [12-3] “க்ஷரம்சாக்ஷர ஏவ ச” [15-16] முதலானவிடங்களிற் போலே இங்கும் அக்ஷரஸப்ஸ்தும் புகுவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதைக் குறிக்கிறதென்று முற்கூறிய காரணங்களால் விளங்குகிறதன்றோ. “பரமாம் க்ருதிம்” [8-13, 21] என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராப்யத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததானதொரு ப்ராப்யமே “ஸம்ஸித்தித்வம் பரமாம் க்ருதி:” [15] என்றவிடத்தில் ஸம்

ஸித்தி, ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது என்பதை 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க்கும் காட்டுகிறது. ஆக, இவ்வண்ணமாக எட்டாமத்தியாயத்தில் மேல் ஸ்லோகங்களும் வெவ்வேறு அதிகாரிகளைக் காட்டுவதென்று தெளிவாக விளங்குகையாலே, 'ஸ்வபாவம்' முதலான ஸப்தங்கள் அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு அறியவேண்டியவைகளையும், கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். இவ்வண்ணமாக இந்த எட்டாம் அத்தியாய ஸ்லோகங்களையும், முன் அத்தியாயத்தில் மூவகை அதிகாரிகளைக் குறிப்பிடும் ஸ்லோகங்களையும்கொண்டு ஆராயும்போது, இவ்வத்தியாயத்திலுள்ள கேள்விபதில்கள் அந்த மூவகை அதிகாரிகளைப் பற்றியதே எனத் தெறும். ஆகையால், மேல் உள்ள ஸ்லோகங்களையும், இக்கேள்விபதில்களை அநுஸரித்து அந்த மூவகை அதிகாரிகளுக்குரிய உபாஸன ப்ரகாரம். அந்திமஸ்மருதி ப்ரகாரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே தரும். "அநுஸ்மரேத்ய:" [9] என்றும், "ய: ப்ரயாதி" [13] என்றும், "யோ மாம் ஸ்மரதி" [14] என்றும் ப்ரகரணத்தில் தொடங்கப்பெற்ற மூவகை அதிகாரிகளும் முன்று யச்சுப்துங்களாலே அநுவதிக்கப்படுகின்றனர் என விளங்குகிறது. இவர்களில் "ய: ப்ரயாதி" [13] எனப்பட்டவன், "மூர்த்யந்யாதாய" என்று முமுக்ஷுக்களுக்குரிய ப்ரஹ்மரந்த்ரம் வழியாக வெளிச்செல்வதாகவும், பரமகூதியை அடைவதாகவும் குறிக்கையாலும், "யோ மாம் ஸ்மரதி" [14] எனப்பட்டவன் அதைவிடச் சிறந்த பரமமான ஸம்ஸித்தியை அடைவதாகக் குறிக்கையாலும் இவ்விருவரும் (முறையே) கைவலயத்தையும், புகுவத்ப்ராப்தியையும் அடைபவர்களே என விளங்குகிறது. ஆகையால், இவர்களுக்கு முன் "அநுஸ்மரேத்ய:" [9] என்று சொல்லப்பட்டவன் மூவகை அதிகாரிகளில் எஞ்சிநிற்கும் ஐஸ்வர்யார்த்தியேயாகவேண்டும். ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் பரமபுருஷன் விஷயத்தில் அந்திமஸ்மருதி அவஸ்யம் என்பதற்கு ப்ரமானமில்லை என்றதும் பொருந்தாது. புகுவத புராணத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்தியான த்ருவன் விஷயத்தில் அந்திமஸ்மருதி கூறப்பட்டுள்ளது. மானைப் பற்றிய அந்திம ஸ்மருதியாலே ஜடபுரதன் மானாக ஆனான் என்னும் சரித்திரத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது, ஐஸ்வர்யவிரிஷ்டனாக எம்பெருமானை அந்திம காலத்தில் சிந்திப்பவனே ஐஸ்வர்யத்தை அடைவான் என்பது தன்னடையே தெறும். இங்கு 'ப்ரஹ்ம' 'புருஷ:' 'பரா கூதி:' முதலான ஸப்தங்களிருப்பதால், எல்லா ஸ்லோகங்களிலும் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதும், அவனை அடைவதுமே பொருளாகத் தோன்றியபோதிலும், முற்கூறிய காரணங்களாலே, அதைக்கொண்டு அதிகாரி ஒருவனே என்று கூறமுடியாது. "அநுஸ்மரேத்ய:" என்னுமிடத்தில் புருவமத்தியில் ப்ராணனை நிலைநிறுத்தி புகுவானை தியானிக்கவேண்டும் என்றும், ய: ப்ரயாதி" என்னுமிடத்தில்

॥ भा ॥ नित्यशः—मां उद्योगप्रभृति सततं—सर्वकालम् अनन्य-
चेता यः स्मरति—अत्यर्थमतिप्रियत्वेन मत्स्मृत्या विना आत्मधारणमल-
भमानो निरतिशयप्रियां स्मृतिं यः करोति; तस्य नित्ययुक्तस्य—

ஹ்ருதயகமலத்தில் பரமாத்மாவை த்யானம் செய்யவேண்டுமென்றும், தலையில் (பூரஹ்மரந்த்ரத்தில்) ப்ராணனை நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்றும் கூறுகையாலும், இரண்டிடத்திலும் அந்திமகாலம் என்று விளங்குவதால் காலபேதத்தில்லாமையாலே, அதைக்கொண்டு ஒரே அதிகாரியாக்க முடியாதாகையாலே, அதிகாரிகள் இருவர் என்று கொண்டே தீரவேண்டும். “ஸதம் சைகா ச” [சூந் 8-6-6] என்கிறபடியே தலையழியாக ப்ராணன் செல்வது மோஷத்தை அடைபவனுக்கேயாகையாலும், மற்ற வழிகளில் ப்ராணன் செல்வது மற்ற பூலன்களுக்காகையாலும், இவ்விரு அதிகாரிகளும் வெவ்வேறு என விளங்குகிறது. ஆகையால், ஏழாம் அத்தியாயத்தில் “சதுர் வித்யா பஜந்தே” [7-16] என்னும் ஸ்லோகத்தில் தொடங்கப்பட்ட பூவகை அதிகாரிகளே—அவ்வத்தியாயத்தின் கடைசி ஸ்லோகங்களில் யச்சுபூதத்தின் ஆவ்ருத்தியாலே எடுக்கப்படுகிறார்கள் என்றும், இவ்வத்தியாயத்தில் முற்கூறிய மூன்று இடங்களில் மூன்று யச்சுபூதங்களாலே அவர்களே அருவதிடுக்கப்படுகிறார்கள் என்றும் கொள்வதே பொருந்தும். ஆகையால், இங்கு ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் காட்டும் பொருளே பொருத்தமுடையது. இனி, வ்யாக்யானத்தைத் தொடர்வோம்.

(நித்யஸு: ஸததம் அநந்யசேதா:) உபாஸதம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து, அந்திமகாலம் வரையில் எப்போதும் வேறென்றில் நெஞ்சு செலுத்தாதவனும். உபாஸனத்தொடக்கம் முதல் அந்திம ஸம்ருதி வரையில் உள்ள காலத்தை ‘நித்யஸு:’ என்னும் பதமும், இக்காலத்தில் இடைவிடாமல் அன்புசெலுத்தவேண்டும் என்பதை ‘ஸததம்’ என்னும் பதமும் காட்டுகையாலே புநருத்தியில்லை. இதனால், இடையே ஐஸ்வர்யத்திலோ, கைவல்யத்திலோ நெஞ்சு செலுத்தி விட்டால் ‘ஜ்ஞாநி’ லக்ஷணம் நீங்கப்பெற்று ஐஸ்வர்யார்த்தியாகவோ, கைவல்யார்த்தியாகவோ ஆகிவிடுவான் என்று காட்டுகிறான். இதனால் உபாஸகஜ்ஞாநிக்கு அந்திமஸம்ருதி வேண்டும் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. மஹாத்மாவான ஜ்ஞானிக்கும் உபாயமான எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அந்திமஸம்ருதி ஏற்படுமாகையாலே குறையில்லை. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும், கைவல்யார்த்திக்கும்போலே அந்திமகாலத்தில் ப்ராணனை நிலைநிறுத்துவது முதலான முயற்சிகளைச் சொன்னால் அது மஹாத்மாவான ஜ்ஞானிக்குப் பொருந்தாதாகையாலே, அதைச்சொல்லாமல், பொதுவாக “யோ மாம் ஸமரதி நித்யஸு:” என்கிறான். (அநந்யசேதா: ய: மாம் ஸமரதி) “அஹம் அத்யர்த்தம் பிரிய:” [7-17] [நான் ஜ்ஞானிக்கு

नित्ययोगं काङ्क्षमाणस्य योगिनोऽहं सुलभः—अहमेव प्राप्यः : न मद्भाव ऐश्वर्यादिकः ; सुप्रापश्च । तद्वियोगमसहमानोऽहमेव तं वृणे । मत्प्राप्त्यनुगुणोपासनविपाकं तद्विरोधिनिरसनमत्यर्थमतिप्रयत्नादिकं च

மிகவும் இனியவன்] என்கிறபடியே என்னிடத்தில் எல்லையில்லாத ப்ரீதிவைத்தவனாகையாலே, என்னிடம் அன்பு செலுத்தினாலொழிய தூரிக்கமாட்டாதவனாய் ஒப்பற்ற புக்தியை என்னிடம் எவன் செய்கிறானோ. உபாஸகஜ்ஞானியும் அன்பு அதிகமாகும்போது தனது புக்திக்குப் பூலமாக மோக்ஷத்தையும் கருதாமல், அன்பு செலுத்தினாலொழிய தூரிக்கமாட்டாத ஸ்வயம்ப்ரயோஜன புக்தியுடைய மஹாத்மாவாக ஆகிவிடுவான் என்பதையும் 'அந்யசேதா:' என்னும் பதத்தாலே உணர்த்துகிறான். (நித்ய யுக்தஸ்ய யோகிந: தஸ்ய) இப்படி எப்போதும் என்னிடம் சேர்ந்திருக்கையை விரும்பும் யோகியாகிற அவனுக்கு. நித்யயுக்தஸ்யபூதத்தில் உள்ள 'க்த'ப்ரத்யயம் 'ஆஸம்ஸை' எனப்படும் விருப்பத்தைக்காட்டுகிறது. (தஸ்ய அஹம் ஸுலப:) நானே அவனுக்கு ப்ராப்யனாகிறேன்; ஐஸ்வர்யத்தோடு கூடிய என் நிலையாகிற ஐஸ்வர்யமோ, அஸ்தூலத்வம் முதலான தன்மைகளோடு கூடிய என் நிலையாகிற கைவல்யமோ அவனுக்கு ப்ராப்யமாவதில்லை. (ஸுலப:) ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விரும்புகிறவர்களுக்கு அவற்றைப் பெறுவதில் உள்ள அருமை, என்னைப் பெறுவதில் இவனுக்கு இல்லை. அவை ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத பயன்களாகையாலே, அவற்றை விரும்பும் இவனுடைய ப்ரதிபத்தியை உயர்த்துவதற்காக, கடுமையான ப்ரஹ்மசர்யம் முதலானவற்றை அவற்றுக்கு ஸாதனமாக விதித்து நீண்டநாள் அலைக்கழித்து, அப்போதும் இவனுடைய ப்ரதிபத்தி மாருவிடிலே அவற்றை அளிக்கிறேன். என்னைப் பெறும்போது அவ்வருமை இல்லாததோடன்றியில் மிக எளியவனாகவும் ஆகிறேன். "ஈஷத்வஸுஸுஷு க்ருச்ராக் ருச்ரார்த்தேஷு க்யல்" [அஷ்டாத்யாயீ 3-3-126] என்கிறபடியே ஸுலபபூதத்தில் 'ஸு' என்பது அருமையின்மையைக் காட்டுகிற தன்ரே. அவர்களுக்குள்ள அருமை இவனுக்கு ஏன் இல்லை? எனில்: அவர்கள் என்னையொழிந்த பூலன்களை விரும்புகிறவர்களாகையாலே, அதைப் பெறுவதற்குரிய ஸாதனத்தைப் பரிபூர்ணமாகச் செய்தாலொழிய அவற்றை நான் அவர்களுக்கு அளிப்பதில்லை. இவன் என்னையே விரும்புகிறவனாகையாலும், உண்மையில் உடைமையான இவனைப் பெறுவது உடையவனான எனக்கே பேருகையாலும், அவனைப் பிரிந்திருப்பது பொறுக்கமாட்டாமல் பரமகாருணிகனான நானே அவனை வரிக்கிறேன். அவன் உபாஸகஜ்ஞானியாயிருந்தால், அவனுடைய உபாஸனத்தைத் தைலதூரையைப்போல் இடைவிடாத நிலையாயிருப்பதாய், நேரே காண்பதை ஒத்திருப்ப

अहमेव ददामीत्यर्थः। * यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः (क. २. २३ ;
 घ. ३. २. ३) इति हि श्रूयते। वक्ष्यते च—* तेषां सततयुक्तानां
 भजतां प्रीतिपूर्वकम्। ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते॥
 तेषामेवानुक्त्यर्थमहमज्ञानजं तमः। नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन
 भास्वता॥ (१०. १०, ११) इति॥॥१४॥

தான புக்தியாக முற்றும்படி நானே செய்கிறேன். அவனுக்கு
 விரோதியாயிருக்கும் பாபங்கள், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள், ப்ராக்ருத
 விஷயங்களில் விருப்பு வெறுப்புகள், அந்யதூஜ்ஞாந விபரீத
 ஜ்ஞாநங்கள் முதலானவற்றை நானே போக்குகிறேன். புக்தியின்
 முதிர்ச்சியாலும், ஏழாமத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட என்னைப்பற்றிய
 உண்மையறிவாலும் அவன் மோஷத்திற்கும் தனது புக்தியை
 ஸாத்ஜனமாக்காதவனும், என்னையே பஃமப்ராப்யமாகவும், பூலகரண
 ஸாத்ஜனமாகவும் கொண்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாக ஆகிவிட்
 டானாகில், அவனுக்கு அவன் கையில் ஒரு ஸாத்ஜனத்தை எதிர்
 பாராமல் அந்த ஜன்மத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாக மோஷமளித்து,
 ஒப்பற்ற புருஷார்த்தமான என் விஷயமான பரார்த்ததூநுபுவ
 கைங்கர்யங்களைப் பெறும்படி செய்கிறேன்—என்னும் இவ்வளவையும்
 ஸுலப்யஸ்ப்யதூத்தாலே காட்டுகிறான். “யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந
 லப்ய:” [கட 2-23; முண்டூக 3-2-3] [எவனை இப்பரமபுருஷன்
 வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே இவன் அடையத்தக்கவன்.] என்று
 உபனிஷத்திலும் இவ்வர்த்தும் ஒதப்பட்டதகையாலே இதை அதி
 வாதுமாக (உயர்வுநவீர்ச்சியாக) நினைக்கவேண்டாம் என்று கருத்து.
 இப்படி ஸ்ருதியிலிருந்து தேறும் இவ்வரும்பொருளை “தேஷாம்
 ஸதத யுக்தாநாம் பூஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் | தூதூமி புத்தூதியோகும்
 தம் யோந மாம் உபயாந்தி தே || தேஷாமேவாநுகம்பார்த்துமஹ
 மஜ்ஞாநஜம் தம: | நாஸயாம்யாத்மபூவஸ்து: ஜ்ஞாநதீபோ பூஸ்
 வதா ||” [கீ:தை 10-10,11] [எப்போதும் என்னோடு சேர்ந்திருக்க
 வேணுமென விரும்புகிறவர்களாய் என்னிடம் புக்திசெலுத்துகிறவர்
 களுக்கு, என்னை அடைவிக்கும் அந்த புக்தியை நானே மிக விருப்
 பத்துடன் முதிர்ச்சியடையச் செய்கிறேன். அவர்களுக்கு அருள்
 புரிவதற்காகவே, அவர்கள் நினைவில் இருந்துகொண்டு, என்விஷய
 மான ஜ்ஞானமெனும் ஒளிவிளக்கால், பாபத்தால் ஏற்பட்ட (ப்ராக்ருத)
 விஷயங்களில் ஈடுபாடாகிற இருளைப்போக்குகிறேன்.] என்று தானே
 மேலே சொல்லப்போகிறானன்றோ. ஆகையாலே, இவ்வர்த்தத்தில்
 ஐயத்திற்கு இடமேயில்லை. (பார்த்து) ‘என் அத்தைபிள்ளையாக
 யாலே இவ்வரும்பொருளை உனக்கு உரைத்தேன். நீ இத்தகைய
 ஜ்ஞானியாகவேணும்’ என்று கருத்து.

॥ பா ॥ அத:பரம் அடியாசேஷேண ஜானின: கௌர்யாதினாபுநரா-
வூத்திமௌர்யாதின: புநராபூத்தி சாஹ—

மாபுபேத்ய புநர்ஜந்ம து:காலயமஸாஸ்வதம் ।

நாபுநுவந்தி மஹாத்மாந: ச்சித்தி பரமாம் கதா: ॥ १५ ॥

15. மாபுபேத்ய புநர்ஜந்ம து:காலயமஸாஸ்வதம் ।

நாபுநுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்தித் திம் பரமாம் கதா: ॥

பரமாம் ஸம்ஸித்தித் திம் கதா: — மேலான ஸம்ஸித்தித் தி, ரூபமான என்னை அடைந்தவர்களான, மஹாத்மாந: — மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகள், மாம்—என்னை, உபேத்ய— அடைந்தபின், து:காலயம்—எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருப்பதாய், அஸாஸ்வதம்—நிலையில்லாததான, ஜந்ம—தேஹத்தை, புந:—மறுபடியும், ந ஆபுநுவந்தி— அடைகிறதில்லை.

14. என்னை யடைந்ததற்பி னெஞ்சாத் துயர்விளைக்கு

மின்னை நிகர்பிறப்பு மேவலுறார்—அன்ன

பெருமனத்த ராய்ப்பிறங்கும் பேரின்ப மன்னுந்

திருமனத்த ரானார் சிறந்து.

அன்ன பெருமனத்தராய்—முற்கூறியபடி பெரியநெஞ்சை யுடைய மஹாத்மாக்களாய், சிறந்து பிறங்கும் பேரின்பம் மன்னும் திருமனத்தரானார் — மிகச்சிறந்து விளங்கும் பரமாத்மாநுபுவத்தில் ஊன்றிய நன்னெஞ்சை உடையவர்கள், என்னை அடைந்ததன்பின்—என்னைப் (பரமபதத்தில்) அடைந்த பின், எஞ்சா துயர் விளைக்கும்—முடிவில்லாத துன்பத்தை உண்டாக்குவதாய், மின்னை நிகர்—மின்னலைப்போல் நிலை நிலைத்ததான, பிறவி — தேஹத்தை, மேவல் உறார் — (மறுபடியும்) அடையமாட்டார்கள்.

15. இதுவரையில்—முவகை அதிகாரிகளுக்கும் அறியவேண்டியவையும், அநுஷ்டிக்க வேண்டியவையுமான சில விஷயங்கள் கீ—30

॥ भा ॥ मां प्राप्य पुनर्निखिलदुःखालयमसाञ्जतम् — अस्थिरं
जन्म न प्राप्नुवन्ति। यत एते महात्मानः—महामनसः, यथा-

சொல்லப்பட்டன இதற்குமேல்—அதிகாரஸித்திக்குக்காகப் புலனைப் பற்றி அந்நியவேண்டியதொன்றைக் கூறுகிறான். அதர்வது :— பரமபுருஷனையே ப்ராப்யமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநிக்கும். ப்ரக்ஞதியினின்றும் நீங்கிய தன் கேவலாத்மாவை அநுபூவிப்பதை ப்ராப்யமாகக்கொண்ட கைவல்யார்த்திக்கும் மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குத் திரும்பிவருதலாகிற தாழ்வு இல்லை என்றும், ஐஸ்வர்யார்த்திக்குக் கேதான் பெற்ற உயர்ந்த புலனிலிடுந்து தாழ்ந்த புலன்களுக்குத் திரும்பிவருதல் உண்டு என்றும் இவ்வத்தியாயத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே கூறுகிறான். ஐஸ்வர்யார்த்தியினால் அடையப்படும் உயர்ந்த ஐஸ்வர்யமும் நிலையானதல்ல என்றும், கைவல்யார்த்தியினால் அடையப்படும் கேவலாக்ரமாத்மாவமும், ஜ்ஞாநியினால் அடையப்படும் புகுவதநுபுவமும் நிலையானவை (நித்யமானவை) என்றும் இவ்வத்தியாயத்தின் எஞ்சிய பகுதியினால் உணர்த்தப் புகுகிறான்;—இந்த ம்லோகத்தில்—ஜ்ஞாநி அடையும் புலனான புகுவதநுபுவம் நித்யமர்னது என்று உணர்த்துகிறான். (மாம் உபேத்ய) என்னைப் (பரமபத்யத்தில்) ப்ராப்யமாக அடைந்தபின். (துஃக்காலயம் ஜந்ம) எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் இருப்பிடமான பிறப்பை; இன்ன துஃக்கம் என்று குறிப்பிடாமையாலே, இந்தப் பிறப்பு இறப்பு முதலானவற்றில் உழலுவது எல்லா துஃக்கங்களுக்கும் இருப்பிடம் என்று காட்டப்படுகிறது “ஸம்ஸார ஸாக்ரம் கேஹம் அனந்தக்லேஸஹம்” [ஜிதந்தே] [மிகக்கொடியதான ஸம்ஸாரக் கடல் கணக்கற்ற துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பது.] என்று ப்ரமாணங்களும் பேசினவன்றோ. இது அனைவர்க்கும் ப்ரத்யக்ஷஸித்திமுமாகும் (அஸாஸ்வதம் ஜந்ம) நிலைநில்லாததான பிறப்பு. இங்கு பிறப்புக்குச் சொல்லப்படும் நிலைநில்லாமை — பிறப்போடு பிரிக்கமுடியாத தேஹம், அதைக்கொண்டு அநுபூவிக்கும் இன்பங்கள் ஆகியவற்றின் நிலைநில்லாமை எனறே கொள்ளவேண்டும். அன்றிக்கே, ஜந்மஸப்த்யமே இங்கு ஜனனத்தையுடைய ஸரீரத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் ஸரீரம். துன்பங்கள் அனைத்துக்கும் இருப்பிடமாகவும், நிலைநில்லாததாகவும் இருப்பதன்றோ. (ஜந்ம நாப்துஸ்தி) இத்தகைய பிறப்பை அடைவதில்லை. யார் இவர்கள்? இவர்களுக்கு இப்பெருமை எப்படி வந்தது? எனில்: (மஹாத்மாந:) “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபு:” [7-19] என்று மஹாத்மாவாக

वस्थितमत्स्वरूपज्ञाना अत्यर्थमत्रियत्वेन मया विना आत्मधारणमलभ-
माना मय्यासक्तमनसो मदाश्रया माधुपास्य परमसंसिद्धिरूपं मां
प्राप्ताः ॥ १५ ॥

(பெருநெஞ்சினனாகச்) சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநிகளே இத்தகைய பெருமையைப் பெறுகிறார்கள். உபாஸக ஜ்ஞாநிகளும் புக்தி யோக்யத்தை ஸாதனமாக அநுஷ்டித்துப் படிப்படியாக மஹாத்மா வான ஜ்ஞானியாக ஆகவேண்டும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஞானிகள் அனைவரையுமே ‘‘மஹாத்மா:’’ என்று குறிக்கிறான். ‘‘உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே’’ என்று அதிகாரிகள் மூவரையும் ‘‘உதாரர்கள்’’ என்று ஒருபடியாக அருளிய எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்திற்கும் இது தகும். (மஹாத்மா:) பெருநெஞ்சினர். ‘‘ஸ மஹாத்மா’’ [7-19] என்றவிடத்தின் வ்யாக்யானத்தில் சொன்ன பெருமைகள் இங்கும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. இவர்கள் ‘‘பூமிராப:’’ [7-4] என்று தொடங்கி, ‘‘ந த்வஹம் தேஷு தே மயி’’ [7-12] என்ப தீருகச் சொல்லப்பட்ட என்னைப்பற்றிய உண்மையறிவை உடைய வர்களாகையாலும், ‘‘ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோடத்யர்த்தமஹம்’’ [7-17] என்கிறபடியே என்னிடம் அளவற்ற ப்ரீதியை உடையவர்களாகையாலும், இக்காரணத்தாலேயே என்னைப் பிரிந்து தூரிக்க மாட்டாதவர்களாகையாலும், ‘‘மய்யாஸக்தமாநா: பரத்த்ய யோக்யம் யுஞ்ஜந் மத்யாஸ்ய:’’ [7-1] என்கிறபடியே என்னிடம் ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவர்களாகையாலும், என்னை யே ஆதாரமாகக் கொண்டவர்களாகையாலும் இவர்கள் இப்பெருமை பெறுவதில் வியப்பில்லை என்றபடி. (பரமாம் ஸம்ஸித்தித் கதா:) மேலான புருஷார்த்தமாயிருக்கும் என்னை அடைந்தவர்களாகையாலும் இவர்கள் இப்பெருமை பெறுவதில் வியப்பில்லை என்றபடி. இப்படி என்னிடம் ப்ரீதிவைத்து என்னை அடைந்தவர்கள் என்னைவிட்டு மறு படியும் ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குச் செல்ல விரும்பமாட்டார்கள்; அரும்பாடுபட்டு என்னால் அடையப்பெற்ற இத்தகையவர்களை நானும் ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பமாட்டேன் என்று கருத்து. ‘‘கூஸித் யததி ஸித்த்யே’’ [7-3] என்று சொல்லப்பட்ட கைவல்யார்த்தியின் ப்ராப்யம் ‘‘ஸ யாதி ஸுமாம் க்ஷித்’’ [8-13] ‘‘தமாஹு: பரமாம் க்ஷித்’’ [8-21] என்று சொல்லப்படுகிறது. ‘‘கூஸிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத:’’ [7-3] என்று முற்கூறியவனைவிடச் சிறந்தவனாகக் கூறப்பட்ட ஜ்ஞாநியின் ப்ராப்யம் இங்கு ‘‘பரமா ஸம்ஸித்தி:’’ என்று முற்கூறிய ப்ரஸங்கத்தை

॥ मा ॥ ऐश्वर्यमिति प्राप्तानां भगवन्तं प्राप्तानां च पुनरा-
वृत्तावपुनरावृत्तौ च हेतुमाह—

आब्रह्मभुवनाहोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।

माद्युपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

16. ஆப்ரஹ்மபுவநாலோகா: புநராவர்த்திநோர்ஜுந ।

மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜநம் ந வித்யதே ॥

அர்ஜுந — அர்ஜுனா ! ஆப்ரஹ்மபுவநாத் லோகா: —
(ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள்ளிருக்கும்) ப்ரஹ்மலோகம்
வரையிலுள்ள எல்லா உலகங்களும், புநராவர்த்திந: —
அழிவை உடையவை; கௌந்தேய — குந்தீபுத்திரனே !
மாம் உபேத்ய து — என்னை அடைந்தபின் போவெனில் ;
புநர் ஜநம்—மறுபிறப்பு, ந வித்யதே—இல்லை.

15. வேதா வுலகளவு மீண்டு வருமுலகென்

ரோதாநின் றுர்க ளுணர்வுடையோர்—போதார்ந்த

தாராருங் கௌந்தேயா வென்னடைந்தார் தாமீண்டு

வாரார் மறுபிறப்பின் வாய்.

போதார்ந்த தாராரும் கௌந்தேயா-புஷ்பங்கள் நிறைந்த
மாலையணிந்த குந்தீபுத்திரனே ! வேதாவுலகளவும் உலகு—
ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுமுள்ள எல்லா உலகங்களும்,
மீண்டு வரும் — அழிவையுடையவை, என்று உணர்வுடை
யோர் ஓதாநின்றார்கள் — என்று அறிவாளிகள் சொல்லு
கின்றனர். என்னை அடைந்தார் தாம் — என்னை அடைந்த
வர்களோவெனில், மறுபிறப்பின் வாய் மீண்டு வாரார்—
மறுபடியும் (இவ்வுலகில்) பிறப்பை அடையமாட்டார்கள்.

விடச் சிறந்ததாகக் காட்டப்படுகிறது என்று கண்டுகொள்வது.
அவனுடையது ஸித்தி₄; இவனுடையது ஸம்ஸித்தி₄; ஸமீகீநமான
(ஸ்வரூபாநுகுணமான) ஸித்தி₄. ஆக, ஜ்ஞானியின் பூலனுக்கு
அழிவில்லை என்று காட்டப்பட்டது. மற்றோரதிகாரியான ஐஸ்வர்
யார்த்தி₄யின் பூலனுக்கு அழிவுண்டு என்பதும் இத்தால் உணர்த்தப்
பட்டதாயிற்று.

॥ மா ॥ ब्रह्मलोकपर्यन्ता ब्रह्माण्डोदरवर्तिनस्सर्वे लोका भोगैश्वर्या-
लयाः पुनरावर्तिनः—विनाशिनः। अत ऐश्वर्यगतिं प्राप्तानां प्राप्य-

16. சென்ற ஸ்லோகத்தில் பரமபுருஷனான தன்னை அடைந்த வர்களின் பூலனுக்கு அழிவின்மையைக் கூறியதன்மூலம், மற்றோ ரதிகாரியான ஐஸ்வர்யார்த்தியின் பூலனுக்கு அழிவுண்டு என்று உணர்த்தப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில்—இவ்விரு அதிகாரிகளின் பூலனில் இவ்வண்ணம் வாசியிருப்பதற்குக் காரணத்தைக் காட்டு கிருன். (ஆப்ரஹ்மபூவநாத் லோகா:) ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள் ளிருக்கும் ப்ரஹ்மலோகமீருகவுள்ள எல்லா உலகங்களும். “ஆங்” உபஸர்க்கும் ‘எது வரையில் உள்ளது’ என்பதைக் காட்டும் மர்யாதது (எல்லைப்) பொருளிலும், ‘எதை உள்ளடக்கி உள்ளது’ எ ன் னு ம் அபிவிதிப்பொருளிலும் பிரயோகிக்கப்படும். இங்கு ‘மாமுபேத்ய’ என்று ப்ரதிகோடியாகத் தன்னை எடுக்கையாலும், ப்ரஹ்மலோகத்திற்கும் அழிவை அடுத்தபடி கூறுகையாலும், ப்ரஹ்மலோகத்தையும் உள்ளடக்கிய அபிவிதிப்பொருள் கொள்ளப் பட்டது. “மம மாயா” என்று புகுவானுடைய மாயையாகச் சொல்லப்படும் மூலப்ரக்ருதியாகிய பெருங்கடலில், “ஜலபூத்ஸுத்ஸவத் ஸமம்” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாண்டங்களே நீர்க்குமிழிபோலே அழிபவையாயிருக்கும்போது, அதற்குள்ளிருக்கும் ஸ த் ய லோ க ம் முதலான உலகங்கள் அழிபவை என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்று கருத்து. ஆக, “மாமுபேத்ய” என்றவிடத்தில் கருதப் பட்ட பரமபத்யத்திற்குக் கீழுள்ள எல்லா உலகங்களும் அழிபவையே என்றபடி. (லோகா: புநராவர்த்திந:) பேராகூஸாதானமான ஐஸ்வர் யத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும் ப்ரக்ருத லோகங்கள் அழிபவையே. (புநராவர்த்திந:) “லோகஸ்து பூவநே ஜநே” என்று லோக ஸப்ஸ்தம் உலகங்களையும், ஜனங்களையும் குறிக்கும். இங்கு பூவந ஸப்ஸ்தத்தோடு சேர்த்துப் படிக்கப்பட்ட லோகஸப்ஸ்தம் ஜனங்களைக் குறிக்கமாட்டாதாகையாலே, “ஜனங்கள் திரும்பிவருகிறார்கள்” என்னும் பொருளைக்கொள்ளமுடியாது. உலகங்கள் போவதுவருவ தில்லாமையாலே, அவை திரும்பிவரமுடியாது. ஆகையால், புநரா வ்ருத்தி ஸப்ஸ்தம் இங்கு உலகங்கள் மாறிமாறி அழிவதை லக்ஷணை யாலே காட்டுகிறது. அன்றிக்கே, லோகஸப்ஸ்தம் அஜஹல்லக்ஷணை யாலே ஜனங்களோடுகூடிய உலகங்களைக் காட்டுகிறதாய், ஜனங்கள் திரும்பிவருவதையிட்டு, ‘உலகங்கள் திரும்பிவருகின்றன’ என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஆக, ஐஸ்வர்யகூதியை அடைந்தவர் களுக்கு, அவர்கள் பயனை அநுபூவிக்கும் இடம் அழியக்கூடியதாகை

स्थानविनाशद्विनाशित्वमवर्जनीयम् । मां—सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं निखिल-
जगदुत्पत्तिस्थितिलयलीलं परमकारुणिकं सदैकरूपं प्राप्तानां विनाश-
प्रसङ्गाभावात्तेषां पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

॥ भा ॥ ब्रह्मलोकपर्यन्तानां लोकानां तदन्तर्वर्तिनां च परम-
पुरुषसङ्कल्पकृतामुत्पत्तिविनाशकालव्यवस्थामाह —

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्षद्वहणो विदुः ।

रात्रिं युगसहस्रान्तां तेऽहोरात्रविदो जनाः ॥ १७ ॥

अव्यक्ताद्व्यक्तयस्सर्वाः प्रभवन्त्यहरागमे ।

रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ॥ १८ ॥

भूतग्रामस्स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।

रात्र्यागमेऽवशः पार्थ प्रभवत्यहरागमे ॥ १९ ॥

யாலே, அவர்களுடைய பயனும் அழிவதைத் தவிர்க்கமுடியாது என்று தேறிற்று. இனி, உத்தரார்த்தத்தாலே ப்ரதிகோடியான தன்னை அநுபுவிப்பதற்காகப் பரமபதத்தை அடைந்தவர்களுக்கு அழிவில்லை என்று காட்டுகிறான், — (மாம் உபேத்ய து புநர்ஜநம் ந வித்யதே) எல்லாமறிந்தவனும், ஸத்யஸங்கல்பனும், எல்லாவுலகையும் படைத்தளித்து அழிப்பதை வினையாட்டாகக் கொண்டவனும், பரமகாருணிகனும், எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டவனாயிருக்கும் என்னை அடைந்தவர்களுக்கோவெனில், மறுபிறப்பு கிடையாது. எல்லாமறி யாதவனும், நினைத்ததை நடத்தமுடியாதவனும், ஒருவனால் படைக் கப்படுபவனும், கருணையற்றவனும், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் ஏற்படும் ராகுத்யவேஷங்களால் பலவிதமான மாறுபாடுகளை அடைபவனான பேசுநின்ற சிவன், பிரமன் முதலான கூுத்துரதெய்வங்களை அடைந் திருந்தாலன்றோ, அந்த தெய்வத்தாலேயோ, அல்லது வேறொரு வனாலேயோ மறுபிறப்பு ஏற்படலாம் என்று ஸங்கிக்கக்கூடும்; எல்லா நற்குணங்களும் நிறைந்த என்னை அடைந்தவர்களுக்கு இப்படி ஸங்கிக்கவும் இடமில்லை என்று கருத்து. (புநராவர்த்தி நோடர்ஜுந) அர்ஜுனன் (ஸுத்துதஸ்வபூவன்) என்று பெயர் படைத்த நீ, அழியும் பூலனை விரும்பலாகாது என்று கருத்து. (கௌந்தேய) என் அத்தை பிள்ளையான நீ என்னையடைவதாகிற அழியாப்பயனைப் பெறவேணும் என்று கருத்து.

17. ஸஹஸ்ரயுக்யபர்யந்தமஹர்யத்யுப்யஹ்மணோ விது: .

ராத்ரிம் யுக்யஸஹஸ்ராந்தாம் தேஹோராத்ரவிதோ

ஜநா: ||

18. அவ்யக்தாத்யவ்யக்தய: ஸர்வா: ப்ரபுவந்த்யஹராக்யமே |

ராதர்யாக்யமே ப்ரலீயந்தே தத்ரைவாவ்யக்தஸம்ஜ்ஞகே |

19. பூதக்யுராமஸ்ஸ ஏவாயம் பூத்வா பூத்வா ப்ரலீயதே |

ராதர்யாக்யமேவஸ: பார்த்த்ய ப்ரபுவந்த்யஹராக்யமே ||

பார்த்த்ய — குந்தீபுத்திரனே ! (யே), அஹோராத்ரவித்ய:

ஜநா: — (மனிதர் தொடக்கமாக நான் முகனீருக்கவுள்ள அனைவாக்கும்) இரவு பகல்களை அறியும் அறிவாளிகள் எவர்கள் உளரோ, தே—அவர்கள், ப்யுஹ்மண: அஹ:—பிரமனின் பகலை, ஸஹஸ்ரயுக்யபர்யந்தம் விது: — ஆயிரம் சதுர்யுக்காலத்தில் முடிவதாக அறிகின்றனர்; ராத்ரிம்—(பிரமனின்) இரவையும், யுக்யஸஹஸ்ராந்தாம் (விது:)—ஆயிரம் சதுர்யுக்காலத்தில் முடிவதாக அறிகின்றனர்; அஹராக்யமே — (பிரமனின்) பகல் தொடங்கும்போது, ஸர்வா: வ்யக்தய:—(உலகிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களும், அவ்யக்தாத்யவ்யக்தய:—(பிரமனின் தேஹமான) அவ்யக்தத்தினின்றும், ப்ரபுவந்தி—உண்டாகின்றன; ராதர்யாக்யமே—(பிரமனின்) இரவு தொடங்கும்போது, அவ்யக்த ஸம்ஜ்ஞகே தத்ரைவ—அவ்யக்தம் எனப்படும் அந்தப் பிரமனின் தேஹத்திலேயே, ப்ரலீயந்தே — (அவை) ஒடுங்குகின்றன அவஸ: ஸ ஏவ அயம் பூதக்யுராம: — கர்மத்திற்கு வஸப்பட்ட அத்தகைய இந்த ஜீவஸமூஹம், (அஹராக்யமே) பூத்வா பூத்வா—(ஒவ்வொரு பீக்லின் தொடக்கத்திலும்) உண்டாகி உண்டாகி, ராதர்யாக்யமே ப்ரலீயதே — இரவின் தொடக்கத்தில் லயத்தை அடைகிறது, அஹராக்யமே ப்ரபுவதி—(மறுபடியும்) பகலின் தொடக்கத்தில் உண்டாகிறது.

16. ஆயிர மேலுக்கங்க ளாங்கயனுக் கோர்பகலா

மாயிர மாயிரவு மற்றதுவென்—ரேயும்

பகலிரவு தானறியும் பண்புடையா ரின்னே

நிகரறிவு தாஞ்செய்வர் நின்று.

17. தோன்ற வயனுடம்பிற் றேன்றும் பொருளெல்லா
மேன்றும் பகலி னிடையுதிக்கு—மான்றூர்ந்தங்
காகு மவையெல்லா மவ்வுருவுள் னேயடங்கிப்
போகு மிரவாகும் போது.
18. தொக்கமரிப் பூதமெலாந் தோன்றித்தோன் றித்தொடர
மிக்கவச மாயிரவில் வீயுமே—தக்கபகல்
என்றுவருங் காலத் திவையுண்டா மென்பதனா
லொன்றுநிலை தன்னையுறு துற்று.

(16) ஆங்கு அயனுக்கு—ஸத்யலோகத்தில் உள்ள பிரம
னுக்கு, ஆயிரம் மேல் உகங்கள்—ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள்,
ஓர் பகலாம்—ஒரு பகலாகின்றது ; இரவு—(அவனுடைய)
ஓர் இரவும், ஆயிரம் மற்றது ஆம்—ஆயிரம் சதுர்யுகமாகும்;
என்று—என்று இவ்வண்ணமாக, ஓயும் பகல் இரவுதான்—
(பிரமனுடைய) அநித்யமான பகலையும் இரவையும்,
அறியும் பண்புடையோர் தாம்—அறியும் பெருமைபெற்ற
வர்கள், இன்னே—இந்த ரீதியில், நிகரறிவு நின்று செய்வர்—
சிறந்த அறிவை நிலையாக உடையவராகின்றனர்.

(17) தோன்றும் பொருள் எல்லாம்—புலனாகக்கூடிய எல்லாப்
பொருள்களும், தோன்ற அவன் உடம்பில்—புலனாகாத
பிரமனின் உடம்பில், என்று ஆம் பகலினிடை உதிக்கும்—
(அவனது) பகல் தொடங்கும்போது உண்டாகும்.
ஆன்று ஆர்ந்து அங்கு ஆகும் அவையெல்லாம்—அப்படிப்
பகலில் அவ்வுடலில் தோன்றும் அப்பொருள்கள் எல்லாம்,
இரவாகும்போது—பிரமனுக்கு இரவு ஏற்படும்போது, அவ்
வுருவுள்ளே அடங்கிப்போகும்—அப்பிரமனுடைய உருவி
னுள்ளே லயித்துவிடும். (18)தொக்கு அமர் இப்பூதம் எலாம்—
சேர்ந்திருக்கும் இந்த ஜீவராசிகள் அனைத்தும், தொடர
மிக்கு அவசமாய்—தொடர்ந்து மிகவும் கர்மவயப்பட்டதாய்,
தோன்றி தோன்றி—(பகலில்) உண்டாகி உண்டாகி, இரவில்
வீயுமே—இரவுப்போதில் அழிந்துவிடும். தக்க பகல் என்று
வரும் காலத்து இவை உண்டாம்—(மறுபடியும்) பகற்காலத்
தில் இவை உண்டாகின்றன. என்பதனால்—இக்காரணத்
தால், ஒன்றும் உற்று நிலை தன்னை உருது—ஒரு பொருளும்
உள்ளபடி நிலையான தன்மையை அடைவதில்லை.

17—19. ப்ரஹ்மலோகமீருகவுள்ள உலகங்களுக்கும். அவற்றி னுள்ளிருப்பவர்களுக்கும், பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஏற் படும் உத்பத்தி விநாஸங்களின் காலவரம்பைக் காட்டுவதன்மூலம் சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிக்கிறான் இம் மூன்று ஸ்லோகங்களில். இராப்பகல்கள் முதலான காலங்கள் தத்தமக்குரிய அளவில் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் வரம்புக்குட்பட்டி ருப்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணனுடைய ஸங்கல்பமே காரணம் என்னும் விஷயம்—

“காலசக்ரம் ஜக்யச்சக்ரம் யுக்யச்சக்ரம் ச கேஸவ: |

ஆத்யோகேந புக்யவாந் பரிவர்த்தயதே஽நிஸம் ||

காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்க்யமஸ்த்யாவரஸ்ய ச |

ஈஷ்டே ஹி புக்யவாநேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே ||”

[புர-உத்யோக 67-12, 13]

[சுழன்று சுழன்று வருகையாலே) சக்ரம் எனத்தக்கவையான காலத்தையும், உலகத்தையும், யுகங்களையும் கேஸவனாகிற புக்யவான் தன் ஸங்கல்பத்தாலே தினந்தோறும் சுழலச்செய்கிறான். ஜ்ஞாதம், ஸக்தி முதலான குணங்களால் நிறைந்த புக்யவானாகிற அவனே காலத்தையும், ‘ம்ருத்யு’ எனத்தக்க ஸம்ஸார வாழ்க்கையையும், (அதில் உழலும்) அசைவனவும், அசையாதனவுமான பொருள்களையும் நியமிக்கிறான். இதை ஸத்யம் செய்து உனக்குக் கூறுகிறேன்.] என்றும்,

“ததோ யுக்யஸஹஸ்ராந்தே ஸம்ஹரிஷ்யே ஜக்யத் புந: |

க்ருத்வா மத்ஸ்த்ராநி பூதாநி சராணி ஸ்த்யாவராணி ச ||”

[புர-மோக்ஷ 347-71]

[அதற்குப்பின் ஆயிரக்கணக்கான யுகங்களுக்குப் பிறகு, அசை வனவும், அசையாதனவுமான எல்லாப் பொருள்களையும் என்னுள் ஆக்கி, இவ்வுலகத்தை மறுபடியும் ஸம்ஹாரம் செய்வேன்.] என் றும் மஹாபுராதத்தில் சொல்லப்பட்டது.

17. இம்மூன்று ஸ்லோகங்களில் முதல் ஸ்லோகத்தாலே பிரம னின் இரவும் பகலும் தனித்தனியே ஆயிரம் சதுர்யுகங்களளவுள்ளவை என்று கூறப்படுகிறது. இதே விஷயம் மதுஸ்மருதியின் முதல் அத்தியாயத்திலும் விரிவாக விளக்கப்பட்டது. அதில் 69, 70-வது ஸ்லோகங்களில் (ஸந்திகளோடு கூடிய) நாலு யுகங்களின் அளவுகள் கீ—31

॥ भा ॥ ये मनुष्यादिचतुर्मुखान्तानां मत्सङ्कल्पकृताहोरात्रव्यव-
स्थाविदो जनाः, ते ब्रह्मणश्चतुर्मुखस्य यदहः, तच्चतुर्गुणसहस्रावसानं

கூறப்பட்டன. 71-வது ஸ்லோகத்தில் இந்த நாலு யுகங்களும் சேர்ந்து ஒரு தேவயுகம் என்று கூறப்படுகிறது என்று கூறினார். 72-வது ஸ்லோகத்தில் தனித்தனியே இத்தகைய ஆயிரம் தேவ யுகங்களின் அளவுகொண்டவை பிரமனின் பகலும் இரவும் என்று காட்டினார். அடுத்ததான “தத்யே யுகஸஹஸ்ராந்தம் ப்ராஹ்மம் புண்யமஹர்விது: | ராத்ரிம் ச தாவதிமேவ தேஹோராத்த்ரவிதோ ஜநா: ||” [1.73] [அந்த தேவயுகங்கள் ஆயிரம்கொண்ட காலத் தைப் பிரமனின் புண்யமான பகலாகவும், அதே அளவுகொண்ட காலத்தை அவனுடைய ராத்ரியாகவும் எவர்கள் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் ‘பகலிரவுகளை அறிந்த ஜனங்கள்’ என்று புகழப்படு கின்றனர்.] என்னும் ஸ்லோகம் இந்த கீதாஸ்லோகத்தைப் பெரும் பாலும் அடியொற்றியிருக்கிறது. ஆயினும், இந்த கீதாஸ்லோகம், அந்த மனுஸ்மருதி ஸ்லோகத்தைப்போலே அஹோராத்த்ரவித்துக்க ளான (பகலிரவுகளை அறிந்த) ஜனங்களைப் புகழவந்ததல்ல, பிரமனின் பகலிரவுகளின் அளவை விளக்கும் மனுஸ்மருதி (69 முதல் 73 வரையுள்ள) ஸ்லோகங்களின் ஸங்க்ரஹமாகவேயிருக்கிறது என்பது இந்த கீதாப்ரகரணத்தையும், இந்த ஸ்லோகத்தின் அமைப்பில் உள்ள வேறுபாடுகளையும் காண்பார்க்கு நன்கு விளங்கு மாகையாலே அவ்வண்ணமே இது விவரிக்கப்படுகிறது. (யே அஹோராத்த்ரவிதோ ஜநா:) மனுஸ்மருதி முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் பகலிரவுகளை அறிந்தவர்களாக எந்த ஜனங்கள் கூறப்படுகிறா ர்களோ; இந்த ப்ரகரணம் அஹோராத்த்ரவித்துக்களைப் புகழவந்த தல்லவாகையால், “யே விதுஸ் தே அஹோராத்த்ரவிதோ ஜநா:” [எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்கள் அஹோராத்த்ரவித்துக்கள்] என்று அவர்களைப் புகழவந்த மனுஸ்மருதி ஸ்லோகத்திற்போலே, இங்கு பொருள் கொள்ளமுடியாது ஆக, ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியிலுள்ள ‘யத்’ என்னும் நபும்ஸகலிங்குஸ்ப்பூதம் ‘அஹ:’ என்பதற்கு விசேஷண மாக அந்வயித்து விடுகிறதாகையால் பிற்பாதியிலுள்ள ‘தே’ என்னும் பதத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக ‘யே’ என்னும் பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு மனுஸ்மருதி முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் ‘அஹோராத்த்ரவித்துக்கள்’ [பகலிரவுகளை அறிந்தவர்கள்] என்று புகழப்படுகிறவர்கள் இங்கு அநுவதிக்கப்படுவதாகவே கொள்ள வேண்டும். இங்கு பொதுவாக ‘அஹோராத்த்ரவித்துக்கள்’ [பகலிரவு

विदुः; रात्रि च तथारूपम्। तत्र ब्रह्मणोऽहरागमसमये

களை அறிந்தவர்கள்] என்கையால், மனிதர் முதலாக, தேவர் நடுவாகப் பிரமன் ஈருகவுள்ள ஸம்ஸாரிகள் அனைவருடையவும் பகலிரவு வரம்பையறிந்தவர்கள் இவர்கள் என்று விளங்குகிறது. அவதாரிகையில் எடுத்த ப்ரமாணங்களின்படி பரமபுருஷனின் ஸங்கல்பத்தாலேயே இப்பகலிரவு வரம்புகள் ஏற்படுகின்றன என்பதையும் இவர்கள் அறிந்தவர்களாகவேண்டும் என்பது தானே விளங்கும். ஆக, பரமாத்மா ஒருவனே அழிவில்லாதவன், பிரமனோடு, மனிதரோடு வாசியற அனைவரும் அழிபவர்களே என அறிந்தவர்கள் என்கை. (தே ப்ரஹ்மண: யத் அஹ: (தத்) ஸஹஸ்ரயுக்யபர்யந்தம் விது:) அந்த அஹோராத்த்ரவித்துக்கள் ப்ரஹ்மாவின் பகலை ஆயிரம் சதுர்யுக்யங்களில் முடிவடைவதாக அறிகிறார்கள். (ராத்ரிம் யுக்ய ஸஹஸ்ரந்தாம் விது:) அவ்வண்ணமே அப்பிரமனின் இரவும் மற்றொரு ஆயிரம் சதுர்யுக்யங்களில் முடிவடைவதாக அறிகிறார்கள். (ப்ரஹ்மண:) பிரமனுக்கு. பரம்பொருளாகிற ப்ரஹ்மத்திற்குக் காலவரம்பு கிடையாதாகையாலும், பிரமனுக்கே ஆயிரம் சதுர்யுக்யங்களைத் தனித்தனியே பகலாகவும், இரவாகவும் கொண்டிருக்கையாகிற காலவரம்பு மநுஸ்மருதி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் காண்கையாலும், இங்குள்ள ப்ரஹ்ம ஸப்தமும் ப்ரஹ்மாவாகிற நான்முகனைக் குறிக்கிறது என்பது தெளிவு. (ஸஹஸ்ரயுக்ய பர்யந்தம் விது:) ஆயிரம் சதுர்யுக்யங்களை எல்லையாகக் கொண்டதாக அறிகின்றனர். “சதுர்யுக்யம் தேவாநாம் யுக்யமுச்ச்யதே” [மநு 1-71] என்று ‘க்ருதம், த்ரேதா, த்வாபரம், கலி’ எனப்படும் மனிதர்களுடைய ஒரு சதுர்யுக்யம் தேவர்களுக்கு ஒரு யுக்யமாகிறதாகையால், இங்கு ‘யுக்யம்’ என்றது மனிதர்களின் சதுர்யுக்யத்தைக் குறிக்கிறது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஆறாம் அம்ஸம் முதல் அத்தியாயத்திலும் பிரமனின் பகல் ஆயிரம் சதுர்யுக்யங்கள் கொண்டது என்று கூறப்பட்டிருப்பது காணத்தக்கது. “ஆயிரம் சதுர்யுக்யங்களை எல்லையாக உடைய பிரமனின் பகலை அறிகிறார்கள்” என்று பகலைப்பற்றிய அறிவை விதிப்பதாக ஸ்லோகத்தின் அமைப்பு இருந்தபோதிலும், “யே அஹோராத்த்ர விதோ ஜநா:” என்று இவர்களைப் பகலிரவுகளை அறிந்தவர்களாக அநுவதித்துவிட்டபடியாலும், “ஸவிஸேஷெனேன விதிநிஷேதெள விஸேஷணமுபஸங்க்ராமத:” [ஒரு விஸேஷணத்தோடு கூடிய விஸேஷ்யத்தைப் பற்றிய விதியேயா, நிஷேத்யமோ விஸேஷணத்தைச் சென்றடையும்]

त्रैलोक्यान्तर्वर्तिन्यो देहेन्द्रियभोग्यभोगस्थानरूपा व्यक्त्यश्चतुर्मुखदेहा-
वस्थादव्यक्तात् प्रभवन्ति । तत्रैवाव्यक्तावस्थाविशेषे चतुर्मुखदेहे

என்னும் நியாயத்தாலும் “பிரமனின் பகலை ஆயிரம் சதுர்யுகங்களை எல்லையாக உடையதாக அறிகிறார்கள்” என்று பகலின் எல்லையைப் பற்றிய அறிவை விதிப்பதாகவே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

18. பிரமனின் பகலிரவுகளின் வரம்புகளை முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்னதினால் தேறிய அர்த்தத்தை இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறு கிறான். (ஸர்வா: வ்யக்தய: அஹராக்யமே அவ்யக்தாத் ப்ரபுவந்தி) உலகில் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும், (பிரமனின்) பகல் தொடங்கும்போது, (பிரமனின் ஸரீரமான) அவ்யக்தத்தினின்றும் உண்டாகின்றன. (ராத்ர்யாக்யமே அவ்யக்த ஸம்ஜ்ஞகே தத்ராவ ப்ரஸீயந்தே) (பிரமனின்) இரவு தொடங்கும்போது, அவ்யக்தம் எனப்படும் அந்தப் பிரமனின் தேஹத்திலேயே அவை ஒடுங்கு கின்றன. பொதுவாக ‘அவ்யக்தம்’ என்று ஸூக்ஷ்மமான மூல ப்ரக்ருதியையும், ‘வ்யக்தம்’ என்று அதிலிருந்து தோன்றும் மஹான் முதலான ஸ்தூலப்பொருள்களையும் குறிப்பதுண்டாயினும், பிரமனின் பகலின் தொடக்கத்தில் உண்டாவதாகக் கூறப்படும் ‘வ்யக்தி’கள், ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னால் ஸர்வேஸ்வரனால் செய்யப்படும் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியின்போது உண்டாகும் மஹான் முதலானவையாக முடியாது; ஆகையால், “வ்யஜ்யந்தே—இதி வ்யக்தய:” [வெளிப்படுத்தப்படுகின்றனவாகையால் வ்யக்திகள் எனப்படுகின்றன.] என்னும் வ்யுத்பத்தியால், நான்முகனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் பொருள்களே இங்கு ‘வ்யக்திகள்’ எனப்படுவ தாகக் கொள்ளவேண்டும். அதிலும் பிரமனின் இரவின் தொடக் கத்தில் ப்ரளயமும், பகலின் தொடக்கத்தில் ஸ்ருஷ்டியும் ஏற்படு வது பூர் புவஸ ஸுவ: என்னும் மூன்று லோகங்களுக்கே என்று இந்த நைமித்திகஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களைச் சொல்லும் மற்ற ஸாஸ்த் ரங்களிலிருந்து விளங்குகிறதாகையால், இம்மூவுலகிலுமுள்ள தேஹம் இந்ந்ரியம் ஆகிய பேராகேஃபகரணங்கள், பேராக்யப்பொருள்கள், பேராக்யஸ்தூதானங்கள் முதலான அசேதனப்பொருள்களே இங்கு வ்யக்திஸ்ப்ரதூத்தால் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இவ் வசேதனப்பொருள்கள் ப்ரஹ்மாவின் ஸரீரத்திலிருந்தே ஸ்ருஷ்டிக் கப்படுகின்றன என்பதும் பல ஸாஸ்த்ர வசனங்களில் காணப்படு கிறது. ஆகையால், இங்கு வ்யக்திகாரணமாகக் கூறப்படும் ‘அவ்

रात्र्यागमसमये प्रलीयन्ते । स एवायं कर्मवश्यो भूतग्रामोऽहरागमे
भूत्वा भूत्वा रात्र्यागमे प्रलीयते । पुनरप्यहरागमे प्रभवति । तथा

யக்தம்' மூலப் பர்கிருதியன்றென்றும், அதிலிருந்து உண்டானபடியால்
'அவ்யக்தம்' எனப்படும் ப்ரஹ்மாவின் ஸரீரமே என்றும் விளங்கு
கிறது. அவ்யக்த ஸப்ரத்யம் ஸரீரத்தைக் குறிக்கும் என்பது "மஹத்:
பரமவ்யக்தம்" [கட 3-11] என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்திலிருந்
தும், இந்த வாக்யத்தில் அவ்யக்தஸப்ரத்யம் வ்யக்தமான ஸரீரத்தைக்
குறிப்பதின் பொருத்தத்தை விளக்கும் "ஸூக்ஷ்மம் து தத்யூஹத்
வாத்" [1-4.2] என்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலிருந்தும் விளங்கும்.
ஆக, மூவுலகிலுமுள்ள தேஹம் இந்த்ரியம் முதலான அசேதனப்
பொருள்கள் பிரமனின் பகலின் தொடக்கத்தில் அவனது ஸரீரத்தி
லிருந்து தோன்றி, இரவின் தொடக்கத்தில் அந்த ஸரீரத்திலேயே
ஒடுங்குகின்றன என்று நைமித்திக ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் கூறப்
பட்டன.

19. முற்கூறிய ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணம் அந்தந்த
ஜீவர்கள் செய்யும் புண்யபாபகர்மங்கள் என்றும், அக்கர்மங்கள்
அடியோடு அழியாமல் தொடர்ந்து வருகையால், அந்த ஸ்ருஷ்டி
ப்ரளயங்களும் தொடர்ந்து வருகின்றனவென்றும், இக்காரணத்தால்
அக்ருதாப்யாக்யம் (செய்யாத செயலுக்குப் புலனை அநுபூவிப்பது)
க்ருதவிப்ரணஸம் (செய்த செயலுக்குப் புலனில்லாமற்போவது)
எனும் தேஹவுங்கள் ஏற்படுவதில்லை என்றும், இந்த நைமித்திக
ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் பிரமனின் கல்பங்கள் எனப்படும் ஒவ்வொரு
பகலிராக் காலங்களிலும் ஏற்படுகின்றன என்றும், ஒவ்வொரு கல்
பத்திலும் முன் கல்பங்களிற்படியே பிரமனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது
என்றும் இந்த ஸ்லோகத்தில் காட்டுகிறான். (ஸ ஏவாயம் அவஸ:
பூதக்ராம: (அஹராக்யமே) பூத்வா பூத்வா ராதர்யாக்யமே ப்ர
லீயதே; அஹராக்யமே ப்ரபுவதி) அத்தகைய இந்தக் கர்மவஸப்பட்ட
ஜீவராஸிகள் பிரமனின் (பகற்காலங்களின் தொடக்கங்களில்) மறு
படியும் மறுபடியும் உண்டாகி, இராக்காலங்களின் தொடக்கங்களில்
லயமடைகின்றன. மறுபடியும் அடுத்த பகற்காலத்தின் தொடக்கத்
தில் உண்டாகின்றன. (அவஸ: பூதக்ராம:) 'அவஸ:' என்று
கர்மபரவஸமாகக் கூறுகையால், பூதஸப்ரத்யம் இங்கு பஞ்சபூதங்
களைக் குறிக்காமல் முற்கூறிய தேஹேந்த்ரியங்களோடு கூடிய ஜீவ
ராஸிகளைக் கூறுகிறது. (அவஸ: பூதக்ராம: பூத்வா பூத்வா ப்ர

वर्षशतावसानरूपयुगसहस्रान्ते ब्रह्मलोकपर्यन्ता लोकाः ब्रह्मा च * पृथि-
व्यप्सु प्रलीयते आपस्तेजसि लीयन्ते (सु. २) इत्यादिक्रमेण अण्व-

லீயதே) கர்மவஸப்பட்ட இந்த ஜீவராஸிகள் மறுபடியும் மறுபடியும்
ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு அழிக்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. 'அவஸ:'
என்னும் விஸேஷணம் இந்த ஜீவராஸிகள் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களுக்கு
விஷயமாவதற்குக் காரணத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்வதே உசித
மாகையாலே, கர்மவஸப்பட்டிருக்கையே அவஸஸப்₃தத்திற்குப்
பொருளாயிருக்கத்தரும். (ஸ ஏவாயம்) கல்பந்தோறும் ஒரே ஜீவ
ராஸிகள் தொடர்ந்து ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களுக்கு விஷயமாவதாகக்
கூறுவதால், கர்மவஸப்பட்ட ஜீவர்கள் நித்யமானவர்கள் என்றும், கர்மங்
களும் தொடர்ந்து வருகின்றன என்றும் காட்டப்படுகிறது. (பூத்வா
பூத்வா ப்ரலீயதே) என்கையால், இக்கர்மங்கள் தொடர்ந்து வருகை
யால் இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து
வருகின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இதனால் இந்த ஜீவ
ராஸிகள் அநுபுவிக்கும் ஸுக்யம் து:க்க்யம் முதலான ஒவ்வோரனு
புவமும் முன்வினைப்பயனே என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.
இதனால் 'அக்ருதாப்யாக்யமம்' [செய்யாத செயலுக்குப் பயனை
அனுபுவிப்பது] 'க்ருதவிப்ரணூம்' [செய்த செயலுக்குப் பயனில்
லாமற்போவது] ஆகிய குற்றங்கள் ஏற்படுவதில்லை என்னும் பொது
விதி, உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. (அஹராக்யமே பூத்வா பூத்வா
ராதர்யாக்யமே ப்ரலீயதே; அஹராக்யமே ப்ரபுவதி) என்கையால்
பிரமனால் அவனது இராப்பகல்களாகிற கல்பங்களில் செய்யப்படும்
நைமித்திக ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களே இங்கு சொல்லப்படுகின்றன
என்பதும், 'ஸ ஏவாயம்' என்றதால், முன் கற்பங்களிற்போலவே
பின்கற்பங்களிலும் பிரமன் ஸ்ருஷ்டிக்கிருன் என்பதும் காட்டப்
படுகிறது.

“ஆப்ரஹ்மபுவநால் லோகா: புராவர்த்திந:” என்று சென்ற
(16வது) ஸ்லோகத்தில் ப்ரஹ்மலோகமே அழிவதாகக் கூறுகையாலே,
இங்கு பிரமனின் ஒவ்வொரு நாளிலும் நடக்கும் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்
களைச் சொன்னது, ஸ்ருதி முதலான எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ர
ஸித்தமான ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்
றும், அதனால் பிரமனின் ஸத்யலோகமும் அழிவுள்ளதே என்று காட்டு
வதாகவும் கொள்ளவேண்டும். இப்படி உபலக்ஷணமுறையாலே இவ்
விஷயம் உணர்த்தப்படுவதாகக் கொள்ளாமல், 'ராதர்யாக்யம்'

क्वाथ्वरतमःपर्यन्तं मय्येव प्रलीयन्ते । एवं मद्द्वयतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य
कालव्यवस्थया मत्त उत्पत्तेर्मयि प्रलयाच्चोत्पत्तिविनाशयोगित्वमवर्जनीय-

ஸப்ததமே பிரமனின் ஆயுளான நூறு வருஷங்களின் இறுதியில் ஆயிரக்கணக்கான யுகங்களுக்குப் பின்பு ஏற்படும் கடைசி ராத்ரியை உணர்ந்தி. “ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயதே, ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே.... மஹாநவ்யக்தே லீயதே. அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸி லீயதே, தம: பரே தேவ ஏகிபுவதி” [ஸுப்யால 2] [பூமி நீரில் லய மடைகிறது; நீர் நெருப்பில் லயமடைகிறது; ...மஹான் அவ்யக்தத்தில் லயமடைகிறது; அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயமடைகிறது; அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயமடைகிறது; தமஸ்ஸு பரமாத்மாவிடம் ஒன்றுகிறது.] என்று அந்த ராத்ரியில் நடைபெறுவதாக ஸாஸ்த்ரங்களில் முழங்கப் படும் மஹாப்ரளயத்தை உணர்ந்தி, அதன்மூலம் ப்ரஹ்மலோக மீருகவுள்ள எல்லாவுலகங்களின் அழிவும், பிரமனின் அழிவும் நேரேயே உணர்த்தப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். “நிஜேந தஸ்ய மாநேந ஆயுர் வர்ஷஸதம் ஸ்ம்ருதம் | தத் பராக்யம் ததர்த்தத் ச பரார்த்தம்பி த்யதே ||” [வி-பு 1-3-5] [பிரமனின் இராப்பகல்களின் அளவு கொண்டு, அவனுக்கு நூறு வருடம் ஆயுளாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதுவே ‘பரம்’ எனப்படும் காலம்; அதன் பாதியே ‘பரார்த்தம்’ எனப்படுகிறது.] என்று இவ்விஷயம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது. மூன் எடுத்த ஸ்ருதியில் ப்ருதிவீ முதலான அண்டுகாரணமான பூதங்களே லயமடைவதாகக் கூறப்படுகையில், அண்டத்தினுள்ளிருக்கும் ஸத்யலோகம் முதலானவை அழியக் கூடியவை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அந்த ஸ்ருதியில் ‘தமஸ்’ எனப்படும் மூலப்ரக்ருதிக்குப் பரதெய்வத்துடன் ஏகிபாவம் (ஒன்றுதல்) கூறப்பட்டது. அப்பரதெய்வம் தானே என்பதை “அஹம் க்ருத்ஸஸ்ய ஜகத: ப்ரபுவ: ப்ரளயஸ்ததா” [7-6] [நானே எல்லாவுலகிற்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரணம்] என்று கண்ணன் உணர்த்தினான். இந்தக் கடைசி ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அஹராக்யமஸப்ததமம் சாத்ரயாக்யமஸப்ததமம் பிரமனின் முதற்பகலையும் உணர்த்தி, “யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்யதாதி பூர்வம்” [ஸ்வே 6-18] [எவன் பிரமனை முதலில் படைக்கிறானோ] “ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:” [மஹோ பனிஷத் 1-1] [நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான்; பிரமனுமில்லை, சிவனுமில்லை] “நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே” [நாராயணோப நிஷத்] [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டாகிறான்] முதலான

मित्यैश्वर्यगतिं प्राप्तानां पुनरावृत्तिरपरिहार्या। मासुपेतानां तु न पुनरावृत्तिरसङ्गः॥ १७—१९॥

॥ भा ॥ अथ कैवल्यं प्राप्तानामपि पुनरावृत्तिर्न विद्यत इत्याह—

परस्तस्मात्त भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः।

यस्स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति॥ २०॥

अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम्।

यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम॥ २१॥

20. பரஸ்தஸ்மாத்து பாவோऽந்யோऽவ்யக்தோऽவ்யக்தாத்
ஸநாதந: ।

யஸ்ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு நश्यத்ஸு ந விநश्यதி॥

21. அவ்யக்தோऽக்ஷர இத்யுக்தஸ்தமாஹு: பரமாம் கṛதிம் ।
யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே தத்துத்யாம பரமம் மம॥

ஸ்ருதிகளில் சொல்லப்படும் பிரமன் முதலானான் ஸ்ருஷ்டியும், மறுபடியும் அவர்களின் ப்ரளயமும் தொடர்ந்து நடப்பதையும் காட்டுகின்றன. இவ்வண்ணமாக இந்த லீலாவிபூதியிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காலவரம்பு உள்ளதாகையால், அவை அழிபவையென்றும், தான் ஒருவனே அழியாமலிருப்பவனென்றும், தன்னிடமிருந்து உண்டாகி அழியும் எல்லா உலகங்களுக்கும் உத்பத்தி விநாஸங்கள் தவிர்க்கமுடியாததாகையால் ஐஸ்வர்ய கṛதியை அடைந்தவர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி தவிர்க்கவொண்ணாதென்றும், தன்னை யடைந்தவர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தியேற்பட இடமேயில்லை என்றும் உணர்த்துவதன்முலம் சென்ற (16-வது) ஸ்லோகத்தை விவரித்தானாயிற்று. “நித்யம் ஹி நாஸ்தி ஜகதி பூதம் ஸ்தூவரஜங்க்யம்। ருதே தமேகம் புருஷம் வாஸுதேவம் ஸநாதம்॥” [புாரதம் - மோக்ஷ தர்மம் 347-32] [பழையோளும், புருஷனான வாஸுதேவன் ஒருவனைத் தவிர, இவ்வுலகிலுள்ள அசைவதும், அசையாததுமான எப்பொருளும் நித்யமானதல்ல.] என்று இவ்விஷயம் மஹாபுாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டது. (பார்த்து) என் அத்தைபிள்ளையான நீ அழியும் பூலனான ஐஸ்வர்யத்தை விட்டு, அழியாப்பூலனான என்னைப் பற்றவேண்டாமோ? என்று கருத்து. 17,18,19.

தஸ்மாத் அவ்யக்தாத்—‘அவ்யக்தம்’ எனப்படும் அந்த அசேதன தத்துவத்தைக்காட்டிலும், பர:—மேலானவனாய், அந்ய: — வேறுவகைப்பட்டவனாயிருக்கும், பூாவ: — பொருளாய், அவ்யக்த:—(ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் முழுவதும்) அறியவொண்ணாதவனாய், ஸநாதந: — நித்யனாய், ஸர்வேஷு பூதேஷு நஸ்யத்ஸு ந விநஸ்யதி ய: — காரணகாரியப் பொருள்களோடுகூடிய எல்லா மஹாபூதங்களும் அழியும் போது (அவற்றினுள்ளிருந்த காலத்திலும்) அழியாதவனாக எவனிருக்கிறானோ, ஸ:—அந்த முக்தஜீவனே, அவ்யக்த: அக்ஷர: இதுயுக்த:—‘அவ்யக்தம்’ என்றும் ‘அக்ஷரம்’ என்றும் சொல்லப்படுகிறான். தம் — அவனை, பரமாம் க்ஷதிம் — மேலான ப்ராப்யமாக, ஆஹ: — (கைவல்யார்த்திகள்) கூறுகிறார்கள். யம்—யாதொரு அந்த முக்தஸ்வரூபத்தை, ப்ராப்ய—அடைந்தபின்பு, ந நிவர்த்தந்தே—(கைவல்யார்த்திகள்) புந்ராவ்ருத்தியடைவதில்லையோ, தத்—அந்த முக்தஸ்வரூபம், மம—என்னுடைய, பரமம் தூம—மேலான நியமன ஸ்தானமாகும்.

19. எல்லாப் பொருளு மிறுதியினைக் கூடியே
நில்லாத காலத்து நிற்குமதாய்ச்—சொல்லார்ந்த
வக்கரமாய் நின்றபொரு ளாங்கசித்தின் மேலாகி
மிக்கபெரு நுண்மையதாம் வேறு
20. நுண்ணோர்கொ ளக்கரமா நூலுரைக்கு மப்பொருளை
யெண்ணோர் பரமகதி யென்றுரைப்பர்—நண்ணியது
மீளா ரெனக்கதுதான் மேலா யொள்சிறந்து
மாளா விருப்பிடமா மற்று.

எல்லா பொருளும் — காரணகாரியங்களோடு கூடிய எல்லா மஹாபூதங்களும், இறுதியினை கூடியே—அழிவை அடைந்து, நில்லாத காலத்து — நிலைநில்லாமற்போகும் ப்ரளயகாலத்தில், நிற்குமதாய் — (அவற்றினுள்ளிருக்கும் போதும்) அழியாததாய், சொல்லார்ந்த அக்கரமாய் —

‘அக்ஷரம்’ என்று ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுவதாய், ஆங்கு அசித்தின் மேலாகி—முற்கூறிய அசேதனப்பொருளைக் காட்டிலும் மேலானதாய், வேறு(ஆகி)—வேறுவகைப்பட்டதாய், மிக்க பெரு நுண்மையதாம்—மிகுந்த பெருமைபெற்று (ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் முழுவதும் அறியமுடியாதபடி) ஸூக்ஷ்மமானதாயிருக்கும் (முக்தஸ்வரூபம்.)

நுண் நேர் கொள் அக்கரமா—நுண்ணியதாகையாலே ‘அவ்யக்தம்’ என்றும், ‘அக்ஷரம்’ என்றும். நூல் உரைக்கும் அப்பொருளை—ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறும் அந்த முக்தஸ்வரூபத்தை, எண்ணோர்—(அதை) உபாஸிப்பவர்கள், பரமகதி என்று உரைப்பர்—மேலான ப்ராப்யம் என்று கூறுவர். அது நண்ணி மீனார்—அதை அடைந்தபின் (அவர்கள்) வேறு பயனை அடையார். மற்று—மேலும், மேலா ஒளி அதுதான்—மேலான ஒளியாயிருக்கும் அந்த முக்தஸ்வரூபமானது, எனக்கு—எனக்கு, மாணா இருப்பிடமாம்—அழியாத நியமன ஸ்தானமாகும்.

20.21. சென்ற ஐந்து ஸ்லோகங்களில்—தனக்கு அழிவில்லாமையாலே, தன்னையடைந்தவர்களுக்கு புகுவதுபுவமழிந்து ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதலாகிற புநராவ்ருத்தியில்லை என்றும், ‘ப்ரஹ்மாவின் லோகம் ஈருன ஐஸ்வர்யங்கள் அனைத்தும் அழிவுள்ளவையாகையாலே, அவற்றை அடைந்தவர்களுக்கு அவ்வையர்யாநுபுவம் அழிந்து மற்றோருபுவத்திற்குச் செல்லுதலாகிற புநராவ்ருத்தி உண்டு’ என்றும் காட்டினான். இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களிலும்—ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கித் தன் ஆத்மாவை அநுபுவிக்கும் கைவல்யார்த்திக்கும். அவ்வனுபுவத்திற்கு அழிவில்லையாகையாலே, மற்றோருபுவத்திற்குச் செல்லுதலாகிற புநராவ்ருத்தி இல்லை என்று காட்டுகிறான். இங்கு புநராவ்ருத்தி ஸப்ஸ்துத்திற்கு எல்லா ஸ்தலங்களுக்கும் பொருத்தமான லக்ஷணத்தை ஆராயவேண்டும். “புநராவர்த்திந:—விநாஸிந:” என்று பூஷ்யகாரர் 19-வது ஸ்லோகத்தின் பூஷ்யத்தில் அருளிச்செய்கையால், ஓரநுபுவமழிந்து, அங்கிருந்து, கீழ் அல்லது மேலுலகங்களுக்கும் செல்லும் எல்லா விடங்களிலும் புநராவ்ருத்தி ஸப்ஸ்துப்ரயோகம் செய்யலாம் என விளங்குகிறது. “இந்த்ரலோகாத் பரிபுரஷ்டோ மம கேயபராயண: !

ப்ரமுக்த: ஸர்வஸம்ஸாரை: மம லோகம் ச க்யுச்சுதி ||” [வராஹ புராணம் 139-98; கைரிகமஹாத்மயம் - 5] [இத்தீரலோகத்திலிருக்கும்ளவும் என்னைப் பாடுவதையே தொழிலாகக்கொண்டவனாய், அங்கிருந்து நழுவிப்பின்பு, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமுனைத்திலிருந்தும் விடுபட்டு என்னுடைய உலகத்தை அடைகிறான்.] என்று புராணத்திலும், “ப்ரச்யுதோ வா ஏஷோடஸ்மால்லோகாதாக்யாக்யதோ தேவ லோகம்” [யஜுர்வேதம் 6-1-1-5] [இவ்வுலகிலிருந்து நழுவி தேவ லோகத்தை வந்தடைந்தவன்] என்று ஸ்ருதியிலும் கீழுலகிலிருந்து மேலுலகம் செல்வதும் பூரம்ஸம், என்றும், ச்யுதி என்றும் நழுவுதலாகக் குறிக்கப்பட்டதுபோலே, அழியும் உலகங்களில் ஓரனுபுவத்தை இழந்து, அதைவிடத் தாழ்ந்ததாகவோ, உயர்ந்ததாகவோ இருக்கும் மற்றோருலகிற்குச் செல்லும் எல்லா இடங்களிலும் புநராவ்ருத்தி ஸப்யதம் இங்கு பிரயோகிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இப்படிக்கொள்ளாவிடில், பலவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளையுடைய ஐஸ்வர்யகயூதிகள் அனைத்தும் புநராவ்ருத்தியுள்ளவை என்று முன் ஸ்லோகங்களில் கண்ணன் அருளிச்செய்ததை நிரூபிக்கவொண்ணா மற்றோய்விடும். ஆக, கைவல்யார்த்திக்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை என்று இங்கு கூறப்படுவதிலிருந்து, அவன் தன் அநுபுவத்தை இழந்து அதிலிருந்து கீழான ஐஸ்வர்யானுபுவத்திற்கோ, அதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த புகுவதநுபுவத்திற்கோ செல்வதில்லை எனத் தேறுகிறது. “ஏடுநிலத்தில் இடுவதன்முன்னம்.....வரம்பொழிவந்து ஒல்லைக் கூடுமினோ” [திருப்பல் 4] என்னும் பாசுரத்தில் இவர்களுக்குப் பிறகாலத்திலும் என்றும் புகுவதநுபுவமில்லாமற்றோய்விடும் என்பதைக் கருதியே, “ஸஞ்ஞமஸரீரம் கழிவதற்குமுன் ‘ஆத்மாவைமாத்திரம் அநுபுவிப்பது’ என்னும் வரம்பை விட்டு வந்துசேருங்கள்” என்றார் பெரியாழ்வார். “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்” [திருவாய் 1-2-5] என்று விஷயங்களில் பசையற்றால் கைவல்ய மோகமும் கிடைத்துவிடும் என்ற நம்மாழ்வார் “செற்றது மன்னுறில் அற்றிறை பற்றே” [திருவாய் 1-2-5] என்று ‘அந்த மோகத்தை விட்டு ஸ்வரூபப்ராப்தமான பயனைப்பெற விரும்பியிருந்தால் ஈஸ்வரனை பேராக்யமாகப்பற்றி விஷயங்களில் பற்றை அறுத்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்றார். மேலும், “தானே தானேயானாலும்” [திருவாய் 8-10-2] என்னும் பாசுரத்தில் இருமுறை “தானே” என்று அருளுவதன் மூலம் இவனுக்கு ஐஸ்வர்யானுபுவமும், பரமாத்மாநுபுவமும் என்று மில்லை எனக் காட்டினார். “குறுகாரீளா இறுதிகூடா எனையுழி சிறுகா பெருகா அளவிலின்பம்” [திருவாய் 6-9-10] என்னும் பாசுரத்தில் இக் கைவல்யாநுபுவத்திற்கு எத்தகைய அழிவுமில்லை என்று காட்டினார்.

॥ भा ॥ तस्मादव्यक्तात्—अचेतनप्रकृतिरूपात् पुरुषार्थतया परः—
उत्कृष्टो भावोऽन्यः—ज्ञानैकाकारतया तस्माद्विसृजातीयः, अव्यक्तः—

“யாதுமில்லை மிக்கதினில் என்றென்றது கருதிக் காதுசெய்வான் கூதை செய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும் போம்” [திருவாய் 9 1.9] என்னும் பாசுரத்தில், “கடைமுறைவாழ்க்கையும்” என்ற உம்மையோடு கூடிய பதத்தாலே, இவனுக்கு ஸம்ஸாரவாழ்க்கையும், புகுவதநுபுவவாழ்க்கையுமாகிற இரண்டும் போய்விடுகிறது என்று காட்டினார். இவர்கள் புகுவானிடமிருந்து என்றுமே (அநுபுவமில்லாமையால்) பிரிந்துவிடுகிறார்கள் என்பது தோற்ற “விடைகொள்வார்” [முதல் திருவந்தாதி 26] என்று இவர்களுக்குப் பெயர் வைத்தார் பொய்கையாழ்வார். இத்தகைய பிரிவு இவர்களுக்கு இருக்கையால் இந்த மோஷும் ஆத்மவிநாஸதுல்யம் என்பதை “இறப்பதற்கே எண்ணுது” [திருநெடு 1] என்றவிடத்திலே திருமங்கையாழ்வார் காட்டினார். இங்கு கீதையிலும், பூஷ்யத்திலும் இதை ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் நீங்கப்பெற்ற மோஷமாகக் கூறுகையாலும், மோஷத்தில் ஸாதநாநுஷ்ட்டநம் செய்து மேலே செல்ல வழியில்லையாகையாலும் இவ்வநுபுவம் நித்யம் என்பது கீதையையும், பூஷ்யத்தையும் ஸேவிப்பார்க்கே தெளிவாக விளங்கும். இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களிலும் அழிவின்மையையிட்டே அபுநராவ்ருத்தியை நிரூபித்திருப்பதும் இதை வலியுறுத்தும். இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களும் கைவல்யார்த்தியைப் பற்றியவையே என்பதை எப்படி நிர்ணயிப்பது? எனில் : 15,16-வது ஸ்லோகங்களில் புகுவாளை அடைந்தவர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை என்னும் விஷயம் சொல்லப்பட்டது. 16-முதல் பத்தொன்பதாவது ஸ்லோக மீருக ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் புநராவ்ருத்தியுண்டு என்று கூறப்பட்டது. இனி, இந்த பாசுரணத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்படும் மூவகை அதிகாரிகளில் எஞ்சிநிற்கும் கைவல்யார்த்தியைப்பற்றியதாகவே இவ்விரு ஸ்லோகங்களைக்கொள்வது உசிதம். இங்கு ‘அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் மேலானவன்’ என்றும், ‘எல்லா பூதங்களும் நஸிக்கையில் நஸியாமலிருப்பவன்’ என்றும் கூறப்படுபவன் ஜீவனாகவேயிருக்கமுடியும். இரண்டாமத்தியாயத்திலும், “அபரேயமிதஸ்த்வன்யாம்” [கீதை 7-5] முதலானவிடங்களிலும் இப்பெருமைகள் ஜீவனுக்கே சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆகையால், இவ்விரு ஸ்லோகங்களும் ஜீவனுடைய நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபநுபுவமாகிற கைவல்யாநுபுவத்தைப் பற்றியவையேயாகவேண்டும்.

केनचित्प्रमाणेन न व्यज्यत इत्यव्यक्तः, स्वसंवेद्यस्वासाधारणाकार
इत्यर्थः; सनातनः—उत्पत्तिविनाशानर्हतया नित्यः, यस्सर्वेषु वि-
य-

(தஸ்மாத் அவ்யக்தாத் பர:) முன் ஸ்லோகங்களில் அழித்து அழித்துப் படைக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்ட அசேதனமான மூலப் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானவன். அவ்யக்தம் எனப்படும் மூலப் ப்ரக்ருதியைப் பற்றியே முன் ஸ்லோகங்களில் ப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கையால், இங்கு 'வ்யக்தாத்' என்று பதும் பிரிக்காமல், 'அவ்யக்தாத்' என்று பதும் பிரித்து, அந்த மூலப் ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுவதாகவே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (பர: அந்ய: பூாவ: அவ்யக்த:) மேலானவனும், வேறுபடிப்பட்டவனுமான பொருள் அவ்யக்தம் எனப்படும் முக்தஜீவன். 'தமாஹு: பரமாம் கூதம்' என்று புருஷார்த்தகூத்தைச் சொல்லுமிடமாகையால், அவ்யக்தம் எனப்படும் அசேதனமான மூலப் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலான புருஷார்த்தமாயிருப்பவன் முக்தஜீவன் என்பதை 'பர:' என்னும் பதமும். அசேதனமான அதைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்ட சேதநஜாதியைச் சேர்ந்தவன் என்பதை 'அந்ய:' என்னும் பதமும் காட்டுகின்றனவாகையாலே இப்பதங்களிடையே புநருக்தியில்லை. (அவ்யக்த:) ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் முழுவதும் அறிய முடியாதவனாய், தனக்குத் தானே அநுபூவித்து அறியத்தக்க தனித்தன்மைகளை உடையவனாயிருக்கும் ஜீவன். அடுத்த ஸ்லோகத்தில் இவனையே அநுவதிக்கும் போது "அவ்யக்தோட்சுர இத்யுக்த:" என்கையாலும், அறிதற்கரிய ஜீவஸ்வரூபத்தை 'வ்யக்த:' [அறிதற்கெளியவன்] என்பது பொருந்தாதாகையாலும், இங்கும் 'வ்யக்த:' என்று பதும் பிரிக்காமல் 'அவ்யக்த:' என்றே பதும் பிரிக்கவேண்டும். ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அநுமானத்தாலும், ஸப்தப்ரமாணமான ஸாஸ்த்ரத்தாலும் அறியத்தக்க ஜீவனை 'அறியவொண்ணாதவன்' என்னும் பொருளுள்ள அவ்யக்தஸப்தப்தத்தால் குறிப்பது எப்படி? அறியவே முடியாதவன் எனில் ஆகாஸத்தாமரைபோல் இல்லாத பொருளாகவேண்டியவருமே எனில்: இவனுடைய ஏகத்வம் (ஒருவனாயிருக்கை), நித்யத்வம் (நித்யனாயிருக்கை), ஜ்ஞாநத்வம் (ஞானமாயிருக்கை) முதலான தனித்தன்மைகளைத் தனக்குத் தானே அநுபூவித்து அறியலாமே யொழிய, ஒரு ப்ரமாணத்தால் முழுவதும் உணர்ந்துவிடமுடியாது என்று கருத்தாகையாலே 'அவ்யக்த:' என்னக் குறையில்லை. (ஸநாதந:) இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டபடி உத்பத்தி (உண்டாவது), விநாஸம் (அழிவு) ஆகியவற்றுக்கு யோக்யதையே இல்லாததால் என்றுமிகுப்பவன். (ய: ஸர்வேஷு பூதேஷு நஸ்

दादिभूतेषु सकारणेषु सकार्येषु विनश्यत्सु तत्रतत्र स्थितोऽपि न विनश्यति; सोऽव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तः * ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते (१२. ३) * कूटस्थोऽक्षर उच्यते (१५. १६) इत्यादिषु;

யத்ஸு ந விநர்யதி) ஆகாரம் முதலான எல்லா பூதங்களும், காரணங்களான மஹான் முதலானவற்றோடும், கார்யப்பொருள்களான உலகங்களோடும் அழியும்போது, அவற்றினுள்ளிருந்தபோதிலும் எவன் அழிவதில்லையோ. 'ய:' என்று ஜீவனைக்குறிக்கையால், பூத ஸ்பృதும் ஜீவராசிகளைக் குறிக்காமல், ஆகாரம் முதலான பஞ்ச மஹாபூதங்களைக் குறிக்கிறது. 'ஸர்வேஷு' என்று—அந்த பூதங்களின் காரணங்களான மஹான் முதலானவற்றையும், கார்யங்களான உலகங்களையும் குறிக்கிறது. உலகில் பொதுவாக எள் முதலான பொருள்கள் தீ முதலானவற்றால் அழியும்போது, அவற்றினுள்ளிருக்கும் எண்ணை முதலானவையும் அழிவதைக் காண்கிறோம். இங்கு அப்படியல்லாமல், இவ்வழியும் பொருள்களின் உள்ளிருந்த போதிலும் ப்ரளயகாலத்தில் ஜீவர்கள் அழிவதில்லை என்று கருத்து. இப்படி ப்ராக்ருதப் பொருள்களினுள்ளிருக்கும் காலத்திலேயே, அவை அழியும்போதும் அழியாத இவன், ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டிச் சென்று ஸ்வரூபவிளக்கம்பெற்ற காலத்தில் — அதாவது கைவல்யஸ்தானத்தில் — அழிவதற்கு இடமேயில்லை என்பது விளங்கும் என்பது கருத்து. அடுத்த ஸ்லோகத்தில் "யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே" என்று கைவல்ய மோக்ஷத்தை அடைந்தவனுக்கும், அவ்வநுபூவமழிந்து மற்றோரனுபூவத்திற்குச் செல்லுதலாகிற புநராவ்ருத்தி கிடையாது என்று கூறியிருப்பதற்கு இது காரணமாகும். (ஸ: அவ்யக்தோட்சுர இத்யுத்த:) அந்த ஸ்வஸ்வரூப விளக்கம்பெற்ற முத்தஜீவனே 'அவ்யக்தம்' என்றும், 'அக்ஷரம்' என்றும் என்னால் சொல்லப்படுகிறான். எங்கே? எனில்; 'யே த்வக்ஷரம் அநிர்த்தேஜஸ்யம் அவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே' [கீதை 12-3] ['தேவா' முதலான தேஹத்தைக்குறிக்கும் ஸ்பృதங்களால் வழங்கத்தகாதவனும், ஆகையால் கண்முதலான இந்திரியங்களால் அறியப்படாதவனும் (அவ்யக்தனும்), ஞானத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வின்மையால் 'அக்ஷரம்' எனப்படுபவனுமான (ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய) கேவலாத்ம ஸ்வரூபத்தை எவர்கள் உபாஸிக்கிறார்களோ] "கூடஸ்தேஜாட்சுர உச்யதே" [கீதை 15-16] [கூடஸ்தன் எனப்படும் முத்தாத்மா 'அக்ஷரன்' எனப்படுகிறான்] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்படுகிறான்

तं वेदविदः परमां गतिमाहुः। अयमेव * यः प्रयाति त्यजन् देहं
स याति परमां गतिम् (८. १३) इत्यत्र परमगतिश्च निर्दिष्टोऽक्षरः

என்று கருத்து. இவ்விடங்களில் 'அக்ஷரம்' எனப்படுபவன் முத்த ஜீவனே என்பது அந்தந்த ப்ரகரணங்களிலேயே விளங்கும். ஆகையாலேயே இவ்வத்தியாயத்திலும் "அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம்" என்று மூன்றாம் ஸ்லோகத்திலும், "அவ்யக்தோ஽க்ஷரः" என்று இந்த ஸ்லோகத்திலும் அக்ஷர ஸப்தத்தால் கூறப்படுபவன் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய முத்தபுருஷனென்று கொள்வதே தகும். பின்வரும் அத்தியாயத்தில் "யே த்வக்ஷரம்...அவ்யக்தம்" [12-3] என்று சொல்லப்போவதை "அவ்யக்தோ஽க்ஷர இத்யுக்தः" என்று இங்கு எப்படி அநுவதிக்க முடியும்? எனில்: உபப்யுரும்ஹணமான அந்த ஸ்லோகத்திற்கு மூலமான ஸ்ருதியைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அநுவதிக்கலாம். அல்லது "நிஹதா: பூர்வமேவ" [கீதை 11-33] என்று தன் ஸங்கல்பத்தால் எதிரிகள் அனைவரும் ஏற்கனவே அழிக் கப்பட்டு விட்டதாகக் கூறியதுபோல், தன் ஸங்கல்பத்தால் கீதையை முழுவதையும் ஏற்கனவே ஸித்தூப்படுத்திக்கொண்டு சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (தமாஹு: பரமாம் க்ருதிம்) அந்த முத்த ஜீவனையே மேலான ப்ராப்யமாகக் கேவலாத்மாபுவத்தை விரும்பும் வேதுவித்துக்கள் கூறுகிறார்கள். ஐஸ்வர்யார்த்தித்தீக்கோ, புக்யவானை விரும்புவவனுக்கோ இவன் பரமப்ராப்யனல்லாமையாலே, "யதுக்ஷரம் வேதுவிதோ வதுந்நி" [கீதை 8-11] என்னும் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கைவல்யார்த்தித்தீகளான வேதுவித்துக்களே, இங்கு "ஆஹு: " [கூறுகிறார்கள்] என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாயாயிருக்கத்தக்கவர்கள். இந்த ஆத்மகைவல்யத்திற்கு மேற்பட்ட புக்யவதுபுவமிருக்க, இதை 'பரமா க்ருதி:' [தனக்கு மேலில்லாத ப்ராப்யம்] என்னலாமோ? எனில்,—(தமாஹு:) அவர்கள் இதையே தங்களுக்கு ஒப்பற்ற ப்ராப்யமாக நினைத்துக் கூறுகிறார்களாகையாலே, அவர்கள் நினைவாலே இது ஒப்பற்ற ப்ராப்யமாகிறது. அடியார்கள் நினைவறிந்து கார்யம் செய்பவனாகையாலே, "ஸ யாதி பரமாம் க்ருதிம்" [கீதை 8-13] என்று அவர்கள் நினைவாலே பரமக்ருதியான இந்த மோக்ஷத்தையே அவர்களுக்கு அளிப்பதாகக் கண்ணனும் கூறுகிறான் என்பது காணத்தக்கது. 'பரமாம் க்ருதிம்' என்னும் ஸப்தம் இரண்டு ஸ்லோகங்களிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்தும், அங்கு சொல்லப்பட்ட கைவல்ய நிஷ்டுர்களைப் பற்றியதே இவ்விரு ஸ்லோகங்களும் என்பது விளங்கும். இப்படி 'பரமா க்ருதி:'

प्रकृतिसंसर्गवियुक्तस्वरूपेणावस्थित आत्मैत्यर्थः । यमेवंभूतं स्वरूपेणा-
वस्थितं प्राप्य न निवर्तन्ते ; तन्मम परमं धाम— परं नियमनस्थानम् ।

என்னும் ஸப்தத்தைப் பிரயோகித்தது அவர்கள் நினைவாலேயே யொழியத் தன் நினைவாலேயன்று ; தன் நினைவாலே ஜீவனுக்கு ஒப்பற்ற ப்ராப்யமாயிருப்பது தன்னையடைவதே என்பதை—பதினைத் தாம் ஸ்லோகத்தில் ‘‘பரமாம் ஸம்ஸித்தித்வம்’’ என்னும் பதத்தைப் பிரயோகிப்பதன்மூலம் காட்டினான் என்பதை அந்த ஸ்லோகத்தின் னியாக்கியானத்திலேயே தெளிவுபடுத்தினோம். ‘‘யதுக்ஷரம்’’ [8-11] என்று அங்கும், ‘‘அவ்யக்தோ஽க்ஷர:’’ என இங்கும் ஜீவனுடைய முத்தஸ்வரூபத்தைப்பற்றியே பேசியிருக்கையாலும், இரண்டிடங்களிலும் அதைப் பரமக்ஷுதி (பரமப்ராப்யம்) என்கையாலும், ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கும் அடியோடு நீங்கப்பெற்று, தன் ஸ்வரூபவிளக்கம்பெற்ற ஜீவஸ்வரூபத்தை அடைவதே இங்கு இக்கைவல்யார்த்திக்குப் பரமப்ராப்யம் என விளங்குகிறது இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலிருக்கும் வரையில் இவனுக்கு ஸஃக்ஷமஸரீரம் கழியாதாகையாலும், இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கு மேலெல்லையாகவும் பரமபதத்திற்குக் கீழெல்லையாகவுமிருக்கும் விரஜாநதியில் குளிக்கும்போதே ஜீவனுக்கு ஸஃக்ஷமஸரீரம் கழிகிறதென்பது ஸாஸ்த்ரஸித்தமாயாகையாலும், இக்கைவல்யாநுபயம் இவனுக்கு விரஜைக்கு அக்கரையில் நித்ய விபூதியிலுள்ளதொரு ஸ்தானத்திலேயே ஏற்படுகிறதென விளங்கும்.

“ விரஜாபரமவ்யோமனோர் ஹயந்தரம் கேவலம் ஸ்ம்ருதம் ।

தத் ஸ்த்நாநமுபபோக்தவ்யமவ்யக்தபூரஹ்மஸேவிநாம் ॥

ஸ்வாத்மஜாநந்தஸஃகூதம் கேவலம் பரமம் பதம் ।

நி:ஸ்ரேயஸம் ச நிர்வாணம் கைவல்யம் மோக்ஷ உச்சயதே ॥”

[பாத்மபுராணம் (பூனா ஆநந்தாஸ்ரமப்பதிப்பு) -

உத்தரகூண்டம் 256-7.8]

[விரஜாநதிக்கும், (பரமாத்மாவை அநுபூவிப்பவர்கள் வாழும்) பரமபதத்திற்கும் நடுவிலிருப்பது ‘கேவலஸ்த்நானம்’ எனப்படுகிறது; ‘அவ்யக்தபூரஹ்மம்’ எனப்படும் ஆத்மாவை அநுபூவிப்பவர்கள் அந்த ஸ்த்நானத்திலிருந்தே அநுபூவிக்கவேண்டும். தன் ஆத்மாவை அநுபூவிப்பதினால் உண்டாகும் இன்பத்தை அளிப்பதாய், (அதனாலேயே கைவல்யார்த்திக்குக்குப்) பரமப்ராப்யமாயிருப்பதாயுள்ளது கேவலஸ்த்நானம். ‘நி:ஸ்ரேயஸம்’ ‘நிர்வாணம்’ என்னும் மோக்ஷத்தைக் குறிக்கும் பதங்களால் அக்கைவல்யமோக்ஷமும் கூறப்படுகிறது] என்று இந்த ஸ்த்நானம் பாத்மபுராணத்தில் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது.

இப்பாத்தம்புராணவசனத்தையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே “ முக்தாநாம் பரமா க்ருதி: ” என்னுமிடத்தில் ஸஹஸ்ரநாமபூஷ்யத்தில், “ பரமேதி விசேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சிதூர்வாசீநா க்ருதிர் க்யமயதே.....கைவல்யலக்ஷண.....ஸம்ஸார பரமபத்யோர் மத்யே தேஷாம் ஸ்தூநாம் ச ” [‘ பரமா ’ என்று க்ருதிஸப்யத்யுத்திற்கு விசேஷணமிட்டிருக்கையாலே, முக்தர்களிலேயே சிலர்க்குத் தாழ்ந்த க்ருதியான கைவல்யமோஷும் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்திற்கும் பரமபத்யுத்திற்கும் இடையில் அவர்களுக்கு ஸ்தூநானமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இப்பாத்தம்புராண வசனத்தில் ‘ பரமவ்யோம ’ ஸப்யத்யுத்தால் குறிக்கப்படுவது ஸம்ஸார மண்டலத்திலுள்ள கார்யவைகுண்டும் என்று கொண்டுவிடலாமே? எனில்: பாத்தம்புராணத்தில், “ த்ரிபாத்த்யுவிபூதேர் லோகாஸ்து அலங்க்யா: பரிகீர்த்திதா: ” [பாத்தம்புராணம் 256-1] [த்ரிபாத்த்யுவிபூதியிலுள்ள உலகங்கள் கணக்கற்றவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன] என்று தொடங்கி, த்ரிபாத்த்யுவிபூதி எனப்படுவதாய் ஸூத்த்யஸத்வமயமான தான லோகத்தை வர்ணிக்கத்தொடங்கி அதில் விரஜைமைய ஒட்டியிருக்கிற கைவல்ய ஸ்தூநத்தை முதலில் முன் எடுத்த ஸ்லோகங்களில் வர்ணித்து,

“ மஹாத்மானோ மஹாபூக்யா பக்யவத்பாதுஸேவகா: |

தத்யுவிஷ்ணோ: பரமம் த்யாம யாந்தி ப்ரஹ்மஸுக்யப்ரத்யம் || ”

[256.9.10]

[பக்யவானுக்குத் திருவடிக் குற்றேவல் புரியும் மஹாபூக்யஸாலிகள் ப்ரஹ்மாநுபூத்யத்தையளிக்கும் விஷ்ணுவின் பரமபத்யுத்தை அடைகிறார்கள்] என்று தொடங்கி அடுத்துள்ள பரமபத்யுத்தை வர்ணித்து,

“ தந்மத்யே நக்யுரீ த்ய்வயா ஸாத்யோத்யேதி ப்ரகீர்த்திதா |

மணிகாஞ்சநித்ராட்ய ப்ராகாரைஸ் தோரணேர் வ்ருதா ||

சதுர்த்துவார ஸமாயுக்தா நுங்க்யகோபுர ஸம்வ்ருதா |

சண்ட்யாத்யுத்துவாரபாலேஸ்து குமுத்யாத்யயை: ஸுரக்ஷிதா ||.....

தந்மத்யேஷ்டத்யுளம் பத்யம் உத்யார்க்கஸம்ப்ரப்யம் |

தந்மத்யே கர்ணிகாயாம் து ஸாவித்யர்யாம் ஸூப்யதூர்ஸநே ||

ஈஸ்வர்யா ஸஹ தேதுவேஸஸ் தத்ராஸீந: பர: புமாந் || ”

[256-11, 12, 13...25, 26]

[அழகியவனே ! அந்தப் பரமபத்யத்தின் நடுவில் ‘அயோத்யா’ என்று ஸ்ருதிகளில் சொல்லப்படும் திவ்யநகரம், பொன்னும் மணியும் நிறைந்த ப்ராகாரங்களாலும் மதிள்களாலும், தோரணங்களாலும் சூழப்பெற்றதாய், நாலு வாக்ஷஸங்களுடையதாய், உயர்ந்த கோபுரங்களால் சூழப்பெற்றதாய், சண்டூண் முதலான வாயில்காப்போர்களாலும், குமுதூண் முதலான கோயில் காப்பவர்களாலும் ரக்ஷிக்கப்படுவதாக விளங்குகிறது.....அதன் நடுவில் எட்டு இதழ்கொண்ட, உத்யஸூரியன்போல் ஒளியுள்ள தாமரையுள்ளது; அதன் நடுவில் கூடியதர்ஸ்வரூபமான கர்ணிகையில், ஈஸ்வரியான லக்ஷ்மியோடுகூட நித்யஸூரிநாதனுன பரமபுருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.] என்று பரவாஸுதேவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாமணி மண்டபம்வரை அனைத்தையும் அவ்வத்தியாயத்தில் விரிவாக வர்ணித்திருப்பதை அறிந்தவர்களிடம் இவ்விதண்டூவாதும் விசேஷம் செல்லாது. இவ்வாதத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகவே பட்டர் “விரஜா பரமபத்யோர்மத்யே” என்று அருளிச்செய்யாமல், “ஸம்ஸார பரமபத்யோர்மத்யே” என்று ஸம்ஸாரமண்டூலம் முழுவதையும் கீழெல்லையாக அருளிச்செய்தார். ஆக, கைவல்யஸ்தூனம் நித்யவிபூதியிலேயே விரஜைக்கு அக்கரையில் இருக்கிறது என்று அசைக்கமுடியாமல் தேறிற்று. இனி, இப்படி ஸ்வரூபவிளக்கம்பெற்று அழிவற்ற அநுபுவமுடைய முக்தர்கள் வாழும் மோக்ஷஸ்தூனமாகையாலே, இந்தஸ்தூனத்திற்கும், இதில் அடையும் அநுபுவத்திற்கும் என்றும் அழிவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது மேலே.— (யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே) எந்த ஆத்மாநுபுவத்தை அடைந்தவர்களும் அதற்கு அழிவு ரூபமான புநராவ்ருத்தியை அடைவதில்லையோ ; இதற்குக் கீழான ஸம்ஸாரமண்டூலத்திற்குச் சென்று ஐஸ்வர்யானுபுவத்தையோ, மேலான பரமபத்யத்திற்குச் சென்று புகுவதனுபுவத்தையோ இவர்கள் என்றும் அடைவதில்லை என்று கருத்து. இப்படிக்கொண்டே தீரவேண்டும்படி ப்ரமானயுத்திகள் அமைந்திருப்பதைக் கீழே காட்டினோம். (தத் தூம பரமம் மம) அந்த முக்தஸ்வரூபம் என்னுடைய மிக மேலான நியமன ஸ்தூனம். ‘பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதூ’ [7-4] என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், எனக்கு ப்ரகாரமாயிருப்பதான அசேதனப்பொருள்கள் ஒரு நியமன ஸ்தூனம்; “இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி, மே பராம் ! ஜீவபூதாம் மஹாபூரஹோ ! யயேதம் தூர்யதே ஜகத் ||” [7-5] என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், எனக்கு மற்றொரு ப்ரகாரமாயிருப்பதாய், முற்கூறிய அசேதனப்பொருளோடு சேர்ந்திருப்பதான ஸம்ஸாரி ஜீவஸ்வரூபம் முற்கூறிய அசேதனப்பொருள்களைக்காட்டிலும் மேலான

अचेतनप्रकृतिरेकं नियमनस्थानम्; तत्संसृष्टरूपा जीवप्रकृतिर्वितीर्णं
नियमनस्थानम्; अचित्संसर्गवियुक्तं स्वरूपेणावस्थितं मुक्तस्वरूपं परमं

இரண்டாவது நியமனஸ்தானம். “அசுஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம்” [8-3] முதலான விடங்களில் சொல்லப்பட்டதாய், அசித்ஸம்ப்ரஹ்மத்தாய், ஸ்வரூபவிளக்கம் பெற்றதாய், அதனாலேயே முற்கூறிய ஸம்ஸாரி சேதன ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் எனக்குச் சிறந்த ப்ரகாரமாயிருப்பதான முத்தஜீவஸ்வரூபம் முத்திய இரண்டைக்காட்டிலும் மேலான மூன்றாவது நியமனஸ்தானம். ‘பரமம் த்யாம்’ என்று விசேஷித்திருப்பதால் மூன்றாவதான முத்தஸ்வரூபமே இங்கு கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ‘த்யாம்’ ஸப்யத்யம் ஸ்தானத்தைச் சொல்லும். ஸ்வரூபவிளக்கம்பெற்ற முத்தாத்மாவான கேவலனுக்கு அபுந்ராவ்ருத்தியைச்சொல்லும் ப்ரகரணமாகையாலே, ‘அவன் எனக்கு இருப்பிடம்’ என்று மாத்திரம் சொல்லுவதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; ஆகையால், ‘ய ஆத்மநி திஷ்டுந் ஆத்மனோ஽ந்தர:...ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி” [ப்ருஹ 5-7-22; ஸதபத்யம் (மாத்யந்தியநவாக்ஷ) 14-6-5-30] [அந்தர்யாமியான எவன் ஆத்மாவின் உள்ளும் புறமுமிருந்துகொண்டு, ஆத்மாவை நியமிக்கிறானே] “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” [யஜு:ஆர 3-11-2] [ஸர்வாந்தர்யாமியானவன் ஜனங்களை உள்ளுழைந்து நியமிக்கிறான்] முதலான ஸ்ருதிகளில் சொன்னபடி இங்கு நியமனஸ்தானத்தைச் சொல்லுகிறது த்யாம்ஸப்யத்யம். இங்கு இதைச் சொல்லுவதில் கருத்தென்ன? எனில்: அசேதனப்ரக்ருதியை ஸம்ஸாரிசேதனர்க்கு பேராக்யம் முதலானவை யாகும்படியாக நியமிப்பதுபோலவும், ஸம்ஸாரிசேதனரை அவ் வசேதனப்ரக்ருதிக்கு பேராக்தாவாயிருக்கும்படி நியமிப்பதுபோலவும், நித்யமான கைவல்யமோக்ஷத்தைப் பெற்ற முத்தனுக்கும் அவ்வாத்மானுபயத்தை எப்போதும் செய்துகொண்டிருக்கும்படி நியமிப்பவன் நானேயாகையால், கேவலனின் அக்கைவல்யாநுபயமும், என்னையடைந்த முத்தனின் அநுபயம்போலே நித்யமாயிருக்கிறது என்று கருத்து. இத்தால், ‘இம்முத்தாத்மா ஈஸ்வரனால் நியமிக்கப்படுவானால், ஸ்வதந்த்ரான அவன் இவனை ஸம்ஸாரத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பிவிடலாமே’ என்னும் ஐயமும் தவிர்க்கப்பட்டதாகிறது. ‘ஸம்ஸாரத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பாவிட்டாலும், இவனை மேலே ஏற்றித் தன் அநுபயத்தைக் கொடுக்கலாமே’ எனில்: ஸாத்யநாநுஷ்டானம் செய்யும்போது இவனைத் தன் இனிமையில் ஈடுபடும்படி இவனுடைய ஸாத்யனங்களை அமைத்து ஆன

नियमनस्थानमित्यर्थः । तच्च अपुनरावृत्तिरूपम् । अथवा प्रकाशवाची
 धामशब्दः ; प्रकाशश्चेह ज्ञानमभिप्रेतम् ; प्रकृतिसंस्पृष्टात् परिच्छिन्नज्ञान-
 रूपादात्मनोऽपरिच्छिन्नज्ञानरूपस्या मुक्तस्वरूपं परं धाम ॥ २० ॥ २१ ॥

வரையில் முயன்றும், இவனுக்குப் பரமபுருஷாநுபூவத்தில் விருப்ப
 மில்லாமையால் இவன் விரும்பும் கைவல்ய மோக்ஷத்தை அளித்தவ
 னாகையாலும், பேராசுஸ்தானமான மோக்ஷத்திற்கு வந்தபின்பு
 இவனுடைய விருப்பம் மாற இடமில்லாமையாலும், “தஸ்ய கார்யம்
 ந வித்யதே” [கீதை 3-17] [முத்தனான அவனுக்குச் செய்ய
 வேண்டியது ஒன்றுமில்லை] என்று இவனுக்கு ஸாத்நாநுஷ்டானம்
 செய்ய இடமேயில்லை என்று கீதையிலேயே சொல்லியிருக்கையாலும்,
 இவனை மேலே ஏற்றவும் இடமில்லை. ஆகையால் இதுவும் அபுநரா
 வ்ருத்திருபமான (கீழேயோ மேலேயோ போக ப்ரஸத்தியில்லாத)
 நித்யாநுபூவமேயாகும். “தாம்’ஸ்பூதத்திற்கு’ஸ்தானம்” (இருப்பிடம்)
 என்னும் பொருளைக் கொள்ளும்போது, அதை ‘நியமந ஸ்தானம்’
 என்று விசேஷிக்கவேண்டியிருக்கிறது; ‘தாம்’ஸ்பூதத்திற்கு மற்றொரு
 பொருளான ‘ப்ரகாஸம்’ என்னும் பொருளைக் கொள்ளும்போது
 இந்த அஸ்வாரஸ்யமில்லை; ஜீவனைப் பற்றியதாகையால், இங்கு
 ‘ப்ரகாஸம்’ என்றது தாம்மபூதஜ்ஞானத்தைக் குறிக்கிறது; (தத்
 பரமம் தாம் மம) அந்த மேலான ஜ்ஞானத்தை உடைய முக்த
 ஸ்வரூபம் எனக்கு உடைமைப் பொருளாகும். ப்ரக்ருதிஸம்பந்த
 முடையவனும், அதனாலேயே அளவுபட்ட ஜ்ஞானமுடையவனான
 ஸம்ஸாரி ஜீவனைக் காட்டிலும், அந்த ஸம்பந்தத்திலிருந்து விடு
 பட்டவனும், அதனாலேயே அளவற்ற ஜ்ஞானமுடைய முக்தஜீவன்
 மேலானவனாகையால் ‘பரமம்’ தாம்’ என்று விசேஷிக்கிறான்.
 இங்கு முந்திய பொருளிற்போலே மூன்று படிகளில்லாமையாலே,
 ‘பரமம்’ என்றது பூஷ்யத்தில் ‘பரம்’ என்றே விவரிக்கப்பட்டது.
 “பரமம் தாம் மம” [மேலான ஒளியான முக்தஸ்வரூபம் என்
 உடைமை] என்று சொல்லுவதற்குக் கருத்து என்ன? எனில் :
 இவனும் என் உடைமையாகையாலே, இவனைத் தன் ஆத்மாவிலும்
 மேலான என்னை விரும்பும்படி ஸாஸ்த்ரங்களில் பலவிடங்களில்
 தெரிவித்து, அப்போதும் ஆத்மாவையே விரும்பினால், இவன்
 திருந்தலாம்படி ஸாத்நாங்களை அமைத்து ஆனவரையில் முயன்று
 பார்த்தும், ப்ராப்த்யுகம்மம் முடிந்து அந்திமஸம்ருதி ஏற்படும்
 வரையில் இவன் தன் ஆத்மாவை விரும்புவதிலேயே நிலைநிற்கை
 யாலே, இவன் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தி நித்யஸம்ஸாரி

॥ भा ॥ ज्ञानिनः प्राप्यं तु तस्मादत्यन्तविभक्तमित्याह—

पुरुषस्स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।

यस्यान्तस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम्॥ २२॥

22. புருஷ: ஸ பர: பார்த்து புக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா |
யஸ்யாந்தஸஸ்த்நாநி பூதாநி யேந ஸர்வமிதம் ததம் ||

பார்த்து—குந்தீபுத்திரனே ! பூதாநி—எல்லாப் பொருள்
களும், யஸ்ய—எந்தப் பரமபுருஷனுடைய, அந்தஸஸ்த்நாநி—
உள்ளேயிருக்கின்றனவோ, யேந — எவனால், ஸர்வம்
இதும்—இது அனைத்தும், ததம்—வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ,

யாய்ப் போகாதபடி, இவன் விரும்பும் நித்யமான கைவல்ய
மோக்ஷத்தையே இவனுக்கு அருளுகிறேன் என்று கருத்து. இதி
விருந்து நித்யமான புகுவதுபுவமில்லாத இக் கைவல்ய
மோக்ஷத்தை அருளுவதால் எம்பெருமானுடைய கருணைக்கு எக்
குறையுமில்லை என்றும், பரமகாருணிகளுகையாலேயே வேறு வழி
யில்லாமல் இதை அளிக்கிருன் என்றும் விளங்குகிறது. நிற்க.

“நின்ற ஒன்றை உணர்ந்தேனுக்கு அதனுள் நேர்மை அது இது என்று
ஒன்றும் ஒருவர்க்கு உணரலாகாது உணர்ந்துமேலும் காண்பரிது
சென்று சென்று பரம்பரமாய் யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று
நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானம் கடந்ததே”

[திருவாய் 8-8-5]

என்னும் பாசுரத்தின் முற்பாதியாலே, இங்கு ஆத்மாவைக் குறிக்
கும் அவ்யக்த ஸப்தத்தையும், பிற்பாதியாலே “அவ்யக்தாத் பர:”
என்னும் பகுதியையும் தெளிவாக விவரித்தருளிஞராகையால்,
அந்தப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களும், “தமாஹ: பரமாம்
கூதிம்” என்றதின் விவரணமாக அடுத்துள்ள “நன்றாய் ஞானம்”
[திருவாய் 8-8-6] “அதுவே வீடு” [ஷட 8-8-7] என்னும் பாசுரங்
களை அருளிச்செய்திருக்கிறாராகையால், அப்பாசுரங்களின் வியாக்கி
யானங்களும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை. ஆக, இவ்விரு
ஸ்ஸலோகங்களாலும் அசித்யுபுவமான ஐஸ்வர்யாநுபுவத்தைக்
காட்டிலும், சிந்மாத்ராநுபுவமாகிற கைவல்யாநுபுவத்தின் சிறப்பு
கூறப்பட்டதாயிற்று.

ஸ: பர: புருஷ: து—அந்தப் பரமபுருஷனோவெனில், அந்நய்யா புக்த்யா—வேறு பயன் கருதாத புக்தியினால், லப்ய:—அடையத்தக்கவன்.

21. தன்னகத்துப் பூதங்க ளெல்லாந் தகவிருத்தி
யன்னவற்றிற் றுன்பரந்தே யாங்கமைந்து—மன்னியசேர்
அந்தப் பரம்புருட னன்பா லனன்னியமாஞ்
சிந்தைக் குறவெளியன் சேர்ந்து

பூதங்கள் எல்லாம் தன் அகத்து தகவு இருத்தி—எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னிடம் பொருந்தியிருக்கச் செய்து, அன்னவற்றில்—அந்தப் பொருள்களிடம், தான் பரந்தே அமைந்து—தான் வியாபித்து நின்று, ஆங்கு மன்னிய சேர்—அப்படி வியாபித்தபோதிலும் பெருமை பெற்றிருக்கும், அந்தப் பரம்புருடன்—அந்தப் பரமபுருஷன், சிந்தைக்கு அனன்னியமாம் அன்பால் - நெஞ்சில் வேறு பயன் கருதாத புக்தியினால், சேர்ந்து உற எளியன்—அடைவதற்கு எளியவனாகிறான்.

22. சென்ற இரு ஸ்லோகங்களில், ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு ப்ராப்யமான சித்தைமாத்திரம் அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்யமோஷும், ஆர்த்தனுக்கும், அர்த்தார்த்திக்கும் ப்ராப்யமாய், அசித்தை அநுபூவிப்பதாகிற ஜ்வர்யாநுபூவத்தைக்காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது என்று காட்டினான். இந்த ஸ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநிக்கு ப்ராப்யமாய், பரமபுருஷனை அநுபூவிப்பதாகிற பரமமோஷும் கைவல்யமோஷத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் சிறந்தது என்று காட்டுகிறான். இந்த ஸ்லோகத்திலுள்ள துஸ்ப்யதம், இதில் சொல்லப்படும் புகுவதுநுபுவம் கைவல்யத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது என்றும், சிறந்தது என்றும் காட்டுகிறது என்னும் திருவுள்ளத்தினாலேயே, இந்த ஸ்லோகத்தின் அவதாரிகையில் “அத்யந்தவிபுக்தம்” [மிகவும் வேறுபட்டது (சிறந்தது)] என்று புராஷ்யகாரர் அருளிஞர். கைவல்யம் பெற்றவனுக்கு புகுவதுநுபுவம் அடியோடு கிடையாது, ஏற்படவும் இடமில்லை என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே, ‘விபுக்தம்’ என்று மாத்திரம் பத்யமிடாமல், ‘அத்யந்த விபுக்தம்’ என்று விசேஷித்திருக்கிறார் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. “குறுகா நீளா இறுதிகூடா எனையுழி சிறுகா பெருகா அளவிலின்பம் சேர்ந்தாலும், மறுகாலின்றி மாயோன்! உனக்கே ஆளாகும் சிறுகாலத்தை உறுமோ

॥ भा ॥ * मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनंजय । मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ (७. ७), * मामेभ्यः परमव्ययम् (७. १३) इत्यादिना निर्दिष्टस्य यस्य अन्तस्थानि सर्वाणि भूतानि,

அந்தோ ! தெரியிலே" [திருவாய் 6-9-10] என்னும் பாசுரத்தில், "நித்யமாய், (ஐஸ்வர்யத்தைக்காட்டிலும்) சிறந்ததான கைவல்ய மோக்ஷத்தை அடைந்தாலும், அது ஒரு கணநேரம் புகுவானுக்கே ஆட்செய்வதற்கு ஒப்பாகுமோ?" என்று ஆழ்வார் பாடியிருப்பதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே எப்பெருமானார் இப்படி அருளிஞர் என்பது தெளிவு. நிற்க; 'புருஷ: ஸ பர: லப்ய:.' என்று இங்கு பரம புருஷனையே ப்ராப்யனாகச் சொல்லுகையாலும், அநந்யபுக்தியை அதற்கு ஸாத்தனமாகக் கூறுகையாலும், "அநந்யசேதா: ஸததம்... தஸ்யாஹம் ஸுலப்ய:" [8-14] என்னும் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஞானியின் ப்ராப்யத்தைப்பற்றியதே இந்த ஸ்லோகம் என விளங்கு கிறது. (ஸ பர: புருஷ:) அந்தப் பரமபுருஷன்; இப்படிப்பட்டர்க் கையில் கூறியபோதிலும், "மத்த: பரதரம் நான்யத் கிஞ்சித்யஸ்தி த்யநஞ்ஜய ! மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸுதத்ரே மணிக்யுண இவ ॥" [7-7] [த்யநஞ்ஜயனே ! என்னைக்காட்டிலும் (ஐஞாநம் ஸக்தி முதலான வற்றில்) மிக மேலானது வேறு எதுவுமில்லை; என்னிடம் இந்த எல்லாப் பொருள்களும் தூலில் கோர்க்கப்பட்ட ரத்னங்கள்போலே கோர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.] "மாமேப்ய: பரமவ்யயம்" [7-13] [இவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவனாய், அழிவற்ற என்னை] என்று இங்கு கூறப்படும் பெருமைகளை முன் ப்ரகரணங்களில் தன்னைப்பற்றியவையாகவே கூறி யிருக்கிறனாகையாலே, இங்கும் தன்னையே கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். (பர: புருஷ:) பரமபுருஷன். 'புரி ஸேதே இதி புருஷ:.' என்று ஹ்ருத்யபுரியில் வாழ்வதாலும், "பூர்ணத்வாத் புருஷ:." என்று பூர்ணனாகையாலும், "பூர்வமேவ இஹாஸமிதி புருஷ:." என்று அனைவர்க்கும் முன்னவனாகையாலும், "புரு ஸனேதீதி புருஷ:." என்று எல்லாப்புருஷார்த்தங்களையும் தருகையாலும் புருஷன் எனப் படுபவனாய், சேதனர் அனைவரிலும் மேலானவனாகையாலே பரம புருஷன் எனப்படுபவன் என்று கருத்து. "ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா புருஷ:." [பு-ஸு 1-1] முதலான ப்ரமரணங்கள் புருஷஸப்தத்தால் சொல்லப் படுங் லக்ஷணியையே பரம்பொருள் எனக்காட்டினவன்றோ. "தான் பரம புருஷனாகையாலே, ஜீவன் தாழ்ந்ததான தன் ஸ்வரூபத்தைத் தான் அதுபுவிப்பதைக்காட்டிலும், பரமபுருஷனான என்னை அதுபுவிப்பது

येन च परेण पुरुषेण सर्वमिदं ततम्, स परः पुरुषः * अनन्य-
चेतास्सततम् (८. १४) इत्यनन्यया भक्त्या लभ्यः॥ २२॥

மிகச்சிறந்தது' என்று உணர்த்துகிறான். இன்னமும் பரம்புருஷன் எத்தகையவன் என்பதைப் பிற்பாதிமிலும் காட்டுகிறான். - (யஸ்யாந்தஸ்ஸ்தூநி பூதாநி யேந ஸர்வமிதம் ததம்) ஏழாம் அத்தியாயத்தில் கூறியபடி தானேயான அந்தப்புருஷனிடத்திலேயே அவனால் தூரிக்கப் பட்டு எல்லாப்பொருள்களும் வாழ்கின்றன; அவன் அவை அனைத்தையும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் என்கை. "யஸ்யாந்தஸ்ஸ்தூநி பூதாநி" என்று நாராயண ஸப்ஹித்தின் தத்புருஷ ஸமாஸத்தால் ஏற்படும் ஸர்வதூரகத்வத்தையும், "யேந ஸர்வமிதம் ததம்" என்று பஹுவீஹி ஸமாஸத்தால் ஏற்படும் ஸர்வவ்யாபித்வத்தையும் காட்டுகிறான். "அந்தர் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:" [தை-நா-11] [அவை அனைத்தையும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்...தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" [ஸ்வே 3.9] [எவனைக்காட்டிலும் மேலானது வேறென்றுமில்லையோ... அந்தப்புருஷனால் இவையனைத்தும் நிறைந்துள்ளது.] முதலான ஸ்ருதிகளில் புருஷனென்றும், நாராயணனென்றும் படிக்கப்படும் தனக்கே இப்பெருமைகள் ஒதப்பட்டிருப்பதை உணர்த்துகிறான். இப்படிச் சேதனசேதனங்களனைத்தையும் வியாபித்து தூரித்துநிற்கும் விபுவான தன்னைப்பற்றிய அநுபுவம். அணுவான சேதனன் தன்னைத் தான் அனுபவிப்பதைக்காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது என்று கருத்து. (அநந்யயா புக்த்யா லப்ய:) வேறு பயன்கருதாத புக்தியினாலே அடையத்தக்கவன். அதிலும், "தஸ்யாஹம் ஸுலபு:" [8-14] என்னும் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி மிக எளியவகைவுமிருக்கிறான். பனிரண்டாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்டபடி அணுவின் அநுபுவமாகிற கைவல்யமோக்ஷம் நீண்டகாலம் கழித்து மிகுந்த ஸ்ரமப்பட்டு அடையத்தக்கதாயிருக்கையாலும், விபுவான தன்னையநுபவிப்பதாகிற பேரின்பம் விரைவில் ஸ்ரம மில்லாமல் அடையத்தக்கதாகையாலும் கைவல்யமோக்ஷத்திற்கும், தன்னையடையும் நல் வீட்டிற்கும் மலைக்கும் அணுவுக்குமுள்ள வாசியுண்டாகையால், இது முற்கூறிய கைவல்யமோக்ஷத்தைக்காட்டிலும் மிகச்சிறந்ததே என்று கருத்து. (பார்த்து) என் அத்தை பிள்ளையான நீ இந்த மிகச்சிறந்த மோக்ஷத்தை அடையவேண்டாவோ? என்று கருத்து.

॥ பா ॥ अथात्मयाथात्म्यविदः परमपुरुषनिष्ठस्य च साधारणी-
मर्चिरादिकां गतिमाह । द्वयोरप्यर्चिरादिका गतिश्रुतौ श्रुता ; सा
चापुनरावृत्तिलक्षणा । तथा पञ्चाशिविद्यायां * तद्य इत्थं विदुर्ये-
चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इयुपासते तेऽर्चिषमभिसंभवन्त्यर्चिषोऽहः
(छा. ५. १०. १) इत्यादौ । अर्चिरादिकया गतस्य परब्रह्मप्राप्ति-

23, 24. இனி, “தத்ய இத்தம் வித்யு: , யே சேமேரண்யே
ஸ்ரத்யூ தப இத்யுபாஸதே, தேடர்ச்சிஷம்பிஸம்பூவந்தி, அர்ச்சி
ஷோடஹ:” [சூரத் 5-10-1] [அந்த ஜீவஸ்வரூபத்தை ஸ்தூல
ஸூக்ஷ்ம தேஹங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், ப்ரஹ்
மாத்மகமாகவும் எவர்கள் அறிகிறார்களோ, எவர்கள் ஸ்ரத்யூதைய
முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தையே உபாஸிக்கிறார்களோ,
அவர்கள் இருவகையினரும் அர்ச்சிர்தேவதையை (ஆதிவாஹிக
ராக—மோக்ஷத்திற்கு வழிநடத்துமவராக) அடைகிறார்கள். அர்ச்சிர
தேவதையிடமிருந்து அஹர்தேவதையை (ஆதிவாஹிகராக)
அடைகிறார்கள்.] என்று தொடங்கிப் பஞ்சாக்ஷதி வித்யாப்ரகரணத்தில்
குறிப்பிடப்பட்டவர்களாய், “பூக்ஷவச்சேஷதைகரஸாத்மஸ்வரூப
வித்” [கீதை 7-16 பூஷ்யம்] [எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட
ரூப்பதையே இயல்வாகக்கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்.]
என்னும் ஜ்ஞாநிலக்ஷணத்தைப் பரிபூர்ணமாகவுடையவர்களான
ஆத்மயாத்மயவித்துக்கள் எனப்படும் பஞ்சாக்ஷதிவித்யாநிஷ்ட
ரான ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகர்களுக்கும், மற்ற வித்யைகள்
ஒன்றில் நின்று ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களும், ப்ரஹ்மத்தையே
உபாயமாகக் கொண்ட ப்ரபந்நர்களுமடங்கிய பரமபுருஷநிஷ்ட
ர்களுக்கும் பொதுவான அர்ச்சிராதிக்கூதியை மேல் இரண்டு ஸ்லோ
கங்களாலே கூறுகிறான் கண்ணன். “யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே”
[8-21] என்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸுவான
கைவல்யநிஷ்டனுக்குப்போலே, அர்ச்சிராதிக்கூதியாலே செல்லும்
இந்த ஜ்ஞானிகளுக்கும் புநராவ்ருத்தியில்லை. “ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம
கூமயதி.....ஏதேந ப்ரதிபத்யமானா இமம் மானவமாவர்த்தம் ந
வர்த்தந்தே” [சூரத் 4-15-6] [அந்த அமானவன் இவ்வர்ச்சிராதி
கூதியால் வந்தவர்களை ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கிறான்...இவ்வழி
யால் வந்தவர்கள் பிறந்தும் செத்தும் நின்று இடமும் இந்த ஸம்
கீ—34

रपुनरावृत्तिश्चाज्ञाता * स एनान् ब्रह्म गमयति...एतेन प्रति-
पद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते (छा. ४. १५. ६) इति।

ஸார மண்டலத்தை அடையமாட்டார்கள்] என்னும் வேத்யவாக்யத்தில் அர்ச்சிராதிக்கூதியால் மோக்ஷமடைந்தவனுக்குப் பரப்ரஹ்மாநுபூவமும், புநராவ்ருத்தியின்மையும் ஓதப்பட்டதன்றோ.

இனி, இவ்வவதாரிகா பூஷ்யபங்க்தியில் 'ஆத்ம யாதூதம்ய வித்' எனப்பட்டவன் பூர்வப்ரக்ருதனான கைவல்யநிஷ்டன் என்றே கொண்டுவிடலாமே என்னும் ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் உரைக்கப் படுகிறது. (1) ஜிஜ்ஞாஸு எனப்படுபவனாய், கேவலாத்மாநுபூவத்தை ப்ராப்யமாகக்கொண்ட கைவல்யநிஷ்டனுக்கு "ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்திச்சு:" [ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பெற விரும்புகிறவன்] என்றும், ப்ரஹ்மாநுபூவத்தை ப்ராப்யமாகக் கொண்ட ஜ்ஞாநிக்கு "பூக்யவச்சேஷணதைக ரஸாத்ம ஸ்வரூபவித்" [பூக்யவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையையே இயல்வாகக்கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்றும் "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:" [கீதை 7-16] என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் லக்ஷணமுரைத்தார் பூஷ்யகாரர். இங்கு இவ்வதிக்காரிக்கு "ஆத்மயாதூதம்யவித்" [ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்று பெயரிட்டிருப்பதிலிருந்தும், இவனும் 'ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரஹ்மாத்மகமாய், ப்ரஹ்மஸேஷதைகரஸமானது என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று தத்க்ரது ந்யாயத்தையும் காட்டி நிரூபிப்பதிலிருந்தும் இவனை பூஷ்யகாரர் ஜ்ஞாநியாகக் கருதினரேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவாகக் கருதவில்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. (2) கீதை (7-17) பூஷ்யத்தில் "இதரயோஸ்து யாவதஸ்வாபிலக்ஷிதப்ராப்தி மயாயோக்ய:" [ஐஸ்வர்ய கைவல்யநிஷ்டர்கள் இருவர்க்கும் (முறையே) ஐஸ்வர்யமும், கேவலாத்மாநுபூவமுமாகிற தத்தம் விருப்பம் கிடைக்கும் வரையிலேயே என்னோடு சேர்த்தியுண்டு] என்று கேவலாத்மப்ராப்திக்குப் பின் கைவல்யநிஷ்டனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபூவம் கிடையாதென்று காட்டினார். கீதை 8-22 அவதாரிகையில், "ஜ்ஞாநிஃ ப்ராப்யம் து தஸ்மாத்யந்தவிபுக்தம்" [கைவல்யநிஷ்டனுடைய ப்ராப்யத்தைக் காட்டிலும், ஜ்ஞாநியின் ப்ராப்யம் மிகவும் வேறுபட்டது] என்று அருளுவதன் மூலம் இதை வலியுறுத்தினார். பதின்முன்னாவது அத்தியாயத்தின் அவதாரிகாபூஷ்யத்தில் "ஆத்மகைவல்யமா த்ராபேக்ஷாணம்" என்று கைவல்ய

நிஷ்டுன் கேவலாத்மாநுபுவத்தை மாத்திரமே விரும்புகிறான் என்று அருளுவதன்மூலம் இதை நிலைநாட்டினார். இவ்வவதாரிகாப்யாஷ்யத்திலோவெனில் ஆத்மயாத்ராத்மயவித்தாகிற பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனுக்கு ப்ரஹ்மநுபுவம் உண்டென்று மிகவும் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார். இதனாலும் இவன் ஜ்ஞாநிகோடியில் சேர்ந்தவனையொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவல்லெனன்று விளங்குகிறது. (3) ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்டுனைப்பற்றிப் பலவிடங்களில் குறிப்பிடும் போது “ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைய விரும்புகிறவன்” [7-16; 7-29] என்றோ, ‘அக்ஷரயாத்ராத்மயத்தை விரும்பி உபாஸிப்பவன்’ [8-ம் அத்தியாயம் அவதாரிகை] என்றோ, ‘கைவல்யார்த்தீ’ [8-11, 8-14, 8-15 அவதாரிகைகள்] என்றோ, ‘கைவல்யம் ப்ராப்தன்’ [8-20, 21 அவதாரிகை] என்றோ, ‘ஆத்ம கைவல்ய மாத்ராபேக்ஷன்’ [13-ம் அத்தியாயம் அவதாரிகை] என்றோ குறிப்பிடுகிறோயொழிய ஓரிடத்திற்கூட ‘ஆத்மயாத்ராத்மயவித்’ என்று குறிப்பிடவில்லை. இதிலிருந்தும் இந்த ஆத்மயாத்ராத்மயவித் என்பவன் கைவல்யநிஷ்டுனிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. (4) கீதை (8-26) ஸ்லோகப்யாஷ்யத்தில் “ஏதே ஸூக்லக்ருஷ்ணே க்ஷுதி ஜ்ஞாநிநாம், விவித்யாநாம் புண்யகர்மணாம் ச ஸ்ருதௌ ஸாஸ்வதே மதே” [இந்த ஸூக்லக்ருஷ்ணக்ஷுதிகளிரண்டும் (முறையே) ஞானிகளுக்கும், பலவிதமான புண்யகர்மங்களைப் புரிந்தவர்களுக்கும் ஸ்ருதியில் எப்போதும் சொல்லப்படுகின்றன.] என்று அருளிச் செய்வதன்மூலம் ஸூக்லக்ஷுதியான அர்ச்சிராக்ஷுதி ஜ்ஞாநிகளுக்கு உண்டேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவுக்குக் கிடையாது என்று காட்டுவதன்மூலம் ஆத்மயாத்ராத்மயவித்தாகிற பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுன் ஜ்ஞாநிகோடியில் சேர்ந்தவனையொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவல்லெனன்று நிலைநிறுத்தினார். “ஜ்ஞாநிநாம் த்விவித்யாநாம்” என்று தாத்பர்ய தீபிகையில் எடுக்கப்பட்ட பாடத்தில் இது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. (5) பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனுக்குப் பஞ்சாக்ஷுநி வித்யை ஒன்றே ஸாதனமாகும். “ஆத்மார்த்தீ சேத் த்ரயோட்ப்யேதே தத்வைவல்யஸ்ய ஸாதகா:” [கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்-27] [ஆத்ம மாத்ரத்தை அநுபுவிக்கையாகிற பூலனை விரும்பினானால், கர்மஜ்ஞாநபுத்தியோகங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே ஆத்மகைவல்யத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.] “ஐஹலௌகிகமைஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்த்யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் புக்யவந்தம் ச மந்த்ரோட்யம் ஸாதயிஷ்யதி ||” [வ்ருத்தஹாரீதஸ்மருதி 6-50] [இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும், கேவலாத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யத்தையும், புக்யவ

தூபுவத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இவ்வஷ்டாக்ஷர மந்திரம் ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.] “தாவதூர்த்திஸ் ததூ வாஞ்சூ தாவந்மோஹஸ் ததூஸுகம் | யாவந் யாதி ஸரணம் த்வாமஸோக்ஷாக்ஷாஸம் ||” [வி.பு 1-9-73] [எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உன்னை எதுவரையில் ஸரணமடைவதில்லையோ, அது வரையிலேயே (செல்வத்தை இழந்ததனால் ஏற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டும் என்னும்) ஆசை; அது வரையிலேயே (ஆத்மாநுபுவமின்மையால் ஏற்படும்) மோஹம்; அதுவரையிலேயே (புகுவதுநுபுவமின்மையால் உண்டாகும்) ஸுக மின்மை. (ஆர்த்தன், அர்த்ததூர்த்தி எனப்படும் ஐஸ்வர்யார்த்திகள், ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யார்த்தி, ஜ்ஞாநி ஆகிய அனைவர்க்கும் ப்ரபத்தியே பூல ஸாதூனம் என்றபடி)] என்கிறபடியே கைவல்ய நிஷ்டனுக்குக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி ப்ரபத்திகளில் எதுவும் ஸாதூன மாகலாம். இப்படி ஸாதூனத்தைப் பார்த்தாலும் ஆத்மயாதூத்ய வித் எனப்படும் பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்கும். (6) பஞ்சாக்ஷநிவித்யா நிஷ்டுனைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வரும் கார்யாதிசுரணம் [4-3-5] முத லான விடங்களில் ஸ்ரீபூஷ்யம், ஸ்ருதப்ரகாஸிகை முதலானவற்றில் அவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஓரிடத்திற்கூட அவனைக் கேவலன் என்றே கைவல்யநிஷ்டுன் என்றே, அவனுக்குக் கைவல்யம் ப்ராப்யம் என்றே கூறவில்லை. நேர்மாறாகப் பஞ்சாக்ஷநி வித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அதிகாரிகளே “கேவலம் வா சித்வஸ்து...ய உபாஸதே” என்று கார்யாதிசுரணபூஷ்யத்தின் இறுதியில் கேவல சித்வபாஸகர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இதிலிருந்தும் ஆத்ம யாதூத்யவித் எனப்படும் பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுன், கைவல்ய நிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது.

இனி, பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனானால், ஆத்மோபாஸகர்களான இருவார்க்கும் உள்ள முக்கியமான வேறுபாடு என்ன என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இங்கு கார்யாதிசுரண ஸ்ரீபூஷ்யம் குறிக்கொண்டு காணத்தக்கது. பரமபுருஷநிஷ்டுன், ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகனான பஞ்சாக்ஷநி வித்யாநிஷ்டுன் எனும் அப்ரதீகாலப்பூனர்களை அர்ச்சிராதிசுரணி யாலே ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச்செல்லுவதாக அவ்வதிசுரணத் தில் நிறுபிக்கப்பட்டது. இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மாநுபுவம் உண்டு என்றும் ஸதூபிக்கப்பட்டது. இவ்வதிசுரணத்தின் கடைசியில் ஸ்ரீபூஷ்யத்தில் நாலுவகைப்பட்ட ஆத்மோபாஸகர்களை ப்ரதீகாலம்

புனர்களாக எடுத்து, அவர்களுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியும் ப்ரஹ்மாநுபுலமாகிற பூலனும் இல்லென்று காட்டப்பட்டது. அவர்களாவார்,—(1) அசித்தோடு கூடிய ஆத்மாவை ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியோடு (ப்ரஹ்மத்வத்தை ஏறிட்டு) உபாஸிப்பவர்கள். பிரமன், உருத்திரன் முதலான தேவர்களைப் பரம்பொருளாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்கள் இப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுடைய உபாஸனம் பொய்யை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகையால், இவர்களுக்கு மிகவும் அற்பபூலன்களே கிடைக்கும். (2) அவ்வாத்மாவை ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியில்லாமல் உபாஸிப்பவர்கள். பிரமன், உருத்திரன் முதலான பரம்பொருளல்லர் என உணர்ந்து, அவர்கள் அரிக்கக்கூடிய, ஆரோக்யம், செல்வம், ஞானம் முதலான இவ்வுலகப் பூலனைப் பெற்றுப்போகும் இவர்கள் முந்தியவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவர்கள். (3) கேவலாத்மாவை ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியோடு (ப்ரஹ்மத்வத்தை ஏறிட்டு) உபாஸிப்பவர்கள். இவர்களுடைய உபாஸனமும் பொய்யை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகையால், இவர்களுக்கு அற்பபூலன்களே கிடைக்கும். (4) கேவலாத்மாவை ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியில்லாமல் உபாஸிப்பவர்கள். இவர்களே கைவல்யநிஷ்டர்கள். ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தம் ஆத்மாவைப் பெறுவதற்கு, இவர்கள் ஸலக்ஷ்மஸரீரமும் கழியப் பெற்று நித்யவிபூதிக்குச் சென்றலொழிய இவர்கள் விரும்பும் கேவலாத்மாநுபூவம் ஸித்திதிக்காதாகையாலே, இவர்கள் பெறுவது முத்தியேயாகும். ஆயினும், இவர்களும் ப்ரதீகாலம்புனர்களேயாகையாலே, அப்ரதீகாலம்புனர்களான ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகரான பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டர்களுக்கும், பரமபுருஷநிஷ்டர்களுக்கும் கிடைக்கும் அர்ச்சிராதிக்கூதியும் ப்ரஹ்மாநுபூவமும், இவர்களுக்குக் கிடைக்காது. ப்ரதீகமாவது-அவயவம். இவர்கள் அனைவரும் ப்ரஹ்மத்தின் அவயவங்களை உபாஸிப்பவர்களேயொழிய அவயவியான ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்களல்லர். ஆகையால், அர்ச்சிராதிக்கூதியும், அதன் வழியாகச் சென்றவர்களே அடையத்தக்க ப்ரஹ்மாநுபூவமும் இந்த நாலுலகைப்பட்ட ஆத்மோபாஸகர்களுக்கும் இல்லை; அப்ரதீகாலம்புனர்களான (அவயவியான ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும்) பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டர்களுக்கும், பரமபுருஷநிஷ்டர்களுக்குமே அர்ச்சிராதிக்கூதியும் ப்ரஹ்மாநுபூவமும் உண்டு என்பது கார்யாதிசுரணஸாரம். ஆக, கைவல்யநிஷ்டன் கேவலஸ்வாத்மோபாஸகன், பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டன் ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகன் என்பது இருவர்க்கும் உபாஸனத்தில் உள்ள வேறுபாடு. முந்தியவனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியும், ப்ரஹ்மாநுபூவமும் கிடையாது. கேவலாத்மாநுபூவமாகிற கைவல்யமே உண்டு; பிந்தியவனுக்கு உபாஸனத்திற்கு அநுரூபமாக ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மாநுபூவம் பூலனாகையாலே

ப்ரஹ்மாநுபுவம் உண்டு ; அர்ச்சிராதிஃகூதியும் உண்டு என்பது இருவர்க்கும் பாலனில் உள்ள வேறுபாடு.

இனி, இவ்விருவகையான ஆத்மோபாஸகர்களைப்பற்றி உபனிஷத்துக்களில் எங்கு சொல்லப்பட்டுள்ளது என்னும் கேள்வி எழுகிறது. “தத்ய இத்தம் விது:” [சூந் 5-10-1] என்னும் வாக்க்யத்தில் பஞ்சாக்ஷ நிவித்யாநிஷ்டானுபாஸகனைப் ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகனைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருப்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. சூந்நதோக்யம் ஏழாவது ப்ரபாட்யகத்தில்—முன்னதைக்காட்டிலும் பின்னது உயர்ந்ததான நாமம் தொடங்கி ஆஸை ஈருன பதினாறு அசேதனப்பொருள்களிடம் ப்ரஹ்மம் என்னும் பூத்யதியை ஏறிட்டு உபாஸிக்கும்படி கூறி, அந்தந்த உபாஸனங்களுக்குப் படிப்படியாக மேலான இவ்வுலகப்பயன்கள் பாலகாக் கூறப்பட்டன. அதற்குப் பிறகு ‘ப்ராணன்’ என்னும் ஸபூத்யத்தால் அசேதனப்பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவாத்மஸ்வரூபம் முற்கூறிய ஆஸையைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டு, “ஸ வா ஏஷ ஏவம் பர்யந் ஏவம் மந்வாந ஏவம் விஜாந் அதிவாதி பூவதி” [சூந் 7-14-4] [அத்தகைய இந்த ஜீவன் தன் ஆத்மாவை முற்கூறிய அசேதனப்பொருள்களிலும் வேறுபட்டதாக மனனமும், உபாஸனமும் செய்தானாகில், அசேதனத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தன் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்து அதிவாதியாகிருன்.] என்று அந்த அசேதன பாக்ருதியிலும் வேறுபட்ட ஜீவஸ்வரூபத்தை உபாஸிப்பதால், அதையே ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிற மிகவுயர்ந்த பூவன் அடையப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. அடுத்ததான பதினைந்தாவது குண்ட்யத்தில் “ஏஷ து வா அதிவத்யுதி யஸ் ஸத்யோ அதிவத்யுதி” [சூந் 7-15-1] [எவன் ஸத்யம் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தைக்கொண்டு அதிவாத்யம் செய்கிருனோ, அவனே உண்மையில் அதிவாதியாவான்.] என்று ஜீவனைக்காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனத்தைக் கூறி, அதற்கு ஜீவாநுபூவத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மாநுபுவம் பாலகாக் கூறப்பட்டது. இவ்விஷயம் பூமாதிஃகரண (1-3-2) ஸ்ரீபூஷ்யத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டது, இங்கு பாக்ருதியிலிருந்து நீங்கிய (கேவல) ஜீவனின் அநுபுவம் பாலகாக் சொல்லப்படுவதாலும், ப்ரஹ்மத்தின் அநுபுவம் அதைவிடச் சிறந்தது என்று கூறப்படுவதாலும் ப்ராணன் எனப்படும் ஜீவனை உபாஸித்து அடைவதே கைவல்யாநுபுவம் என்னத்தட்டில்லை. இப்ரகரணத்தில்—ப்ரஹ்மோபாஸன பாலத்திற்குப்போலவே, இந்த ஜீவோபாஸநபாலத்திற்கும் அதிவாத்யவிஷயத்வம் சொல்லப்படுவதால், அதைப்போலவே இதுவும் முக்தியென்றும், ஆனால் ப்ரஹ்மாநுபூவத்தைக்காட்டிலும் தாழ்ந்ததொரு முக்திநிலை இது என்றும் கருதப்படுகிறதென விளங்குகிறது.

இனி, ப்ராஹ்மாநுபுவலேஸமுமற்ற கைவல்யத்தை அடைபவனைப் பற்றிப் பலவிடங்களில் கூறியிருக்கும் ஆழ்வார்கள், அவனிலும் உயர்ந்தவனாய் ப்ராஹ்மாத்தமகஸ்வாத்மோபாஸகனான பஞ்சாக்ஷனி வித்யாநிஷ்டுணைப்பற்றியும், அவனுக்கு ப்ராஹ்மாநுபுவம் உண்டென்பதுபற்றியும் எவ்விடத்திலாவது கூறியிருக்கிறார்களா என்னும் கேள்வி எழுகிறது. “கண்கள் சிவந்து” [திருவாய்மொழி 8-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் ஐந்துமுதல் எட்டாம் பாசுரமீரக இவனைப்பற்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதாக (முதலி) ஆண்டானும், கைவல்யநிஷ்டுணைப்பற்றியே ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதாக எம்பாரும் நிர்வாஹிப்பார்கள் என்று ஈட்டிலிருந்து விளங்குகிறது. ஐந்தாம் பாசுரத்தின் அவதாரிகையில் “இதுக்குமேல் நாலு பாட்டு—படகூதமான ஸௌகல்யத்தைப்பிரித்து நிஷ்கர்ஷகஸப்துத்தையிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே, ‘எம்பெம்மானோடு’ (8-8-8) என்கிற பாட்டளவும் கேவலாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது — என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ஆண்டான் ‘ப்ரகாரமான வேஷத்திலே சொல்லுகிறது’ என்னும்” என்று அருளினார் நம்பிள்ளை. எட்டாம் பாட்டின் ஈட்டில் — “எம்பெம்மானோடு ஒத்தேசென்று அங்குள்ளங் கூடக் கூடிற்றுகில் நல்லுறைப்பே” என்ற பகுதிக்கு எம்பார் நிர்வாஹத்திலும், ஆண்டான் நிர்வாஹத்திலும் பொருள்வேறுபாட்டைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார் நம்பிள்ளை. ‘எம்பெம்மானோடு ஒத்த தேச என்று’ என்றிருக்கவேண்டியது நடுக்குறைத்தலாய் ‘ஒத்தேசென்று’ என்று இருப்பதாகக்கொண்டு, ‘எம்பெருமானைப்போலே ஸூத்தியைய யுடையதாய், ஜ்ஞாநாநந்ததுலக்ஷணமாயிருப்பது ஜீவாத்மா’ என்னும் கைவல்யநிஷ்டுனின் அநுஸந்தானத்தை ஆழ்வார் கூறுவதாகவும், ‘நல்லுறைப்பு’ என்று ‘ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திதிக்கும்’ என்று அவனுக்குப் புலனைக் கூறுவதாகவும் எம்பார் நிர்வாஹம். இப்படி நடுக்குறைத்தலாகக் கொள்ளாமல் “எம்பெம்மானோடு ஒத்தேசென்று” என்று பிரித்து, “எம்பெருமான் தனக்கு ஸேஷமாக இவ்வாத்ம வஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனோடு ஒத்து - அவன் நினைவோடு ஒத்து, அத்தூஸையில் ஸேஷத்தவாநுஸந்தானம் கூடுமாகில் நல்ல வாய்ப்பு” என்று கொள்வது ஆண்டான் நிர்வாஹம். இவ்விடத்தில், “ஆண்டான் பணிக்கும்படி—‘நின்று ஒன்றை உணர்ந்தேனுக்கு’ என்னும் பாட்டுத்தொடங்கி நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந்தான மாத்ரமன்றிக்கே புகூஷச்சேஷத்தவப்ரயந்தமாக அநுஸந்தித்திருந்து... எம்பெருமான் தனக்கு...நல்ல வாய்ப்பு” என்று ஈட்டிலும் “நல்லுறைப்பு-நல்ல வாய்ப்பு; புகூஷவதுநுபுவம் ஸித்திதிக்கும் என்றபடி என்று ஆண்டான் நிர்வாஹத்திலே தாத்பர்யம்” என்று அரும் பதவுரைகளிலும் உள்ள வாக்யங்கள் — ப்ராஹ்மாத்தமகமாகத் தன் ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து ப்ராஹ்மாநுபுவத்தைப்பெறும் பஞ்சாக்ஷனி வித்யாநிஷ்டுணே இங்கு சொல்லப்படுகிறான் என்று முதலியான்

டான் திருவுள்ளம்பற்றியதைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. இவற்றிலிருந்து இவ்வவதாரிகாப்யாஷ்யத்தில் 'ஆத்மயாத்நம்யவித்' எனப்படும் பஞ்சாக்ஷரிவித்யாநிஷ்டுன் ஜிஜ்ஞாஸு எனப்பட்ட கைவல்யார்த்தியிலும் மிகவும் வேறுபட்டவன் என்று அசைக்கமுடியாதபடி தேறிற்று. இவ்விஷயத்தையே நமாயஸித்யுத்தாஞ்ஜனத்தில் ஜீவபரிச்சேதத்தின் கடைசியில், "அத்ர கிஞ்சிதுச்சயதே — யஸ்த்வயம் 'ஆத்மயாத்நம்யவித்': பரமபுருஷநிஷ்டுஸ்ய ச ஸாதாரணீம் அர்ச்சிராதி,காம் க்ருதிமாஹ் இத்யாதி க்ரந்த: ப்ரஸ்துதத்வமாத்ரேண கைவல்யநிஷ்டு பரமபுருஷநிஷ்டுவிஷய இதி ந மந்த்வயம்! கிந்து பரமாத்மா த்மகஸ்வாத்மா நுஸந்தாத்ரு ஸ்வாத்மஸரீரகபரமாத்மா நுஸந்தாத்ருபேத்யபிந்ரஹ்மவித்விஷய ஏவ! தத்யா ஸதி ஆத்மயாத்நம்யவிச்ச்யுதோ ஽ப்யத்யந்தா நுருண: | ஏகக்ரந்த ஸகலாஸ்வாரஸ்யம் ப்ரஹ்மக்ரந்தஸ்வாரஸ்யாய க்ரஹ்யம் | ந சாத்ர கர்சித்யபகுவத்யாமுநுநிவசநவிரோத்யுத்தோ ஽பி இதி | ஸ்ரீமத்க்ரீதாப்யாஷ்யே ஽பி பஞ்சாக்ஷரிவித்யாநிஷ்டுஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மா நுஸந்தாநம். தத்க்ரதுந்யாயாத் ப்ரஹ்மப்ராப்திம்ச ஸ்புடதரம் ப்ரத்யபாதி:" [இங்கு சில வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன்:- 'ஆத்மயாத்நம்யவித்யுக்கும் பரமபுருஷநிஷ்டுனுக்கும் பொதுவான அர்ச்சிராதி,க்யுதியைக் கூறுகிறான்' என்னும் க்ரீதாப்யாஷ்யக்ரந்தம் - இப்ரகரணத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதே காரணமாகக் கைவல்யநிஷ்டுனையும், பரமபுருஷநிஷ்டுனையும் பற்றியே பேசுகிறது என்று நினைக்கக்கூடாது. (அப்படியானால், அது யாரைப்பற்றிப் பேசுகிறது? எனில்:) பரமாத்மாவை ஆத்மாவாகக் கொண்டவனாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனாகிற பஞ்சாக்ஷரி வித்யாநிஷ்டுன், தன் ஆத்மாவை ஸரீரமாகக்கொண்டவனாகப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவன் என இருவகைப்படும் ப்ரஹ்மோபாஸகர்கள் விஷயமே அது. அப்படிக்கொண்டால்தான் (கைவல்யநிஷ்டுன் விஷயமாக எங்குமே பிரயோகிக்கப்படாததாய், ஜ்ஞாநிக்கே பொருந்துமதான) 'ஆத்மயாத்நம்யவித்' எனும் ஸப்தமும் மிகவும் பொருந்திநிற்கும். க்ரீதாப்யாஷ்யமாகிற ஒரு க்ரந்தத்தில் ப்ரகரணபங்குமாகிற ஒரு அஸ்வாரஸ்யம், ஸ்ரீப்யாஷ்ய க்ரீதாப்யாஷ்யங்கள் முதலானவற்றில் பல வாக்யங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கருதி ஏற்கத்தக்கது. [க்ரீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் கைவல்யநிஷ்டுனை 'அக்ஷரயாத்நம் யார்த்தி' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறோயொழிய. 'ஆத்மயாத்நம் யார்த்தி' என்று குறிப்பிடவில்லையாகையால்] இங்கு பகுவத்யாமுந முனிவரின் வசனத்திற்கு விரோதமேனும் இல்லை என்கை. க்ரீதாப்யாஷ்யத்திலும் பஞ்சாக்ஷரிவித்யாநிஷ்டுனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மமான தன் ஆத்மாவின் அநுஸந்தானமும், தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டது.] என்று ஸ்ரீவேத்யாந்ததேஸிகர் அருளிச்செய்தார்.

தாத்தார்யசந்த்ரிகையில் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் 'அக்ஷரயாத்ராத்மய வித்' என்றும், 'ஜிஜ்ஞாஸு' என்றும் சொல்லப்படுபவனே 'ஆத்ம யாத்ராத்மயவித்' என்று இந்த அவதாரிகாப்யாஷ்யத்தில் எடுக்கப் படுவதாகக்கொண்டு, மதுவித்யாநிஷ்டனுக்கு வஸுபதத்தை யடைதலை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ரஹ்மாநுப்யுவம் கிடைப்பதுபோலே அவனுக்குக் கைவல்யம் அவாந்தரப்யுலம் (இடையில் கிடைக்கும் பயன்) என்றும், ப்ரஹ்மாநுப்யுவவே முக்யப்யுலன் என்றும் நிர்வஹித் திருக்கையில், அதற்கு முரணாக ந்யாயஸித்த்யாஞ்ஜந ஸ்ரீஸுலக்திகளில் கைவல்யநிஷ்டனும், ஆத்மயாத்ராத்மயவித்தும் வெவ்வேறு பட்டவர்கள் என்று கூறுவது எப்படிப்பொருந்தும்? எனில்: அவர்காலத் தில் அவரது பக்ஷத்தைத்தவிரக் கைவல்யநிஷ்டனைப்பற்றி இரு பக்ஷங்கள் இருந்தன. கைவல்யம் நித்யமான முக்தியே என்றே அவ்விரு பக்ஷத்தினரும் கொண்டிருந்தனர். அது நித்யமான முக்தியா யினும் அதில் ப்ரஹ்மாநுப்யுவத்தின் லேசமும் கிடையாது; அர்ச்சி ராதிசூதியும் கிடையாது; ஆகையால், கைவல்யார்த்தி இவ்விரண்டை யுமுடைய ஆத்மயாத்ராத்மயவித்தான பஞ்சாக்ஷினிவித்யாநிஷ்டனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பது திவ்யப்ரபஞ்சத்யாயாக்யாதாக் களின் பக்ஷம் : கைவல்யநிஷ்டன் பஞ்சாக்ஷினிவித்யாநிஷ்டனே ; இவனுக்கு அர்ச்சிராதிசூதி உண்டு; ஸ்ருதியிலும், ஸ்ரீ ப்யாஷ்யாதிசூ களிலும் இவனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியைச் சொன்னது ப்ரஹ்மம் விசேஷணமாக ப்ரகாசிப்பதையிட்டு என்பது மற்றவர்களின் பக்ஷம். ஸ்ரீதேசிகன் இவ்விரண்டாவது பக்ஷக்காரர்களை மறுத்துரைக்கும் போது அவர்களுக்கு ஸ்ரீ ப்யாஷ்யாதிசூகள் முரணாகவும், கீதா ப்யாஷ்யம் அநுசூலமாகவுமிருப்பதைக் காட்டிவிட்டு, " உப்யா விருத்த்யதயா க்ரூர்த்ரநிர்வஹணம் து ஸ்ரீமத் கீதாப்யாஷ்யமகாயாம் தாத்தார்யசந்த்ரிகாயாம் உக்தமஸ்மாபி: " [ஸ்ரீ ப்யாஷ்யாதிசூகளுக்கும், கீதாப்யாஷ்யத்திற்கும் முரண்படாமல் ஸ்ரீஸுலக்திகளை நிர்வஹிக்கும் வழி ஸ்ரீமத்கீதாப்யாஷ்யத்தின் உரையான தாத்தார்யசந்த்ரிகையில் நம்மால் சொல்லப்பட்டது.] என்று தம் பக்ஷத்தைக் கூறிவிட்டு, " அத்ர கிஞ்சிது, ச்யதே " [இங்கு சில வார்த்தைகள் சொல்லு கிறேன்.] என்று தொடங்கிக் கூறியது முற்கூறிய இரண்டாவது பக்ஷக்காரர்கள் பஞ்சாக்ஷினிவித்யாநிஷ்டனைக் கைவல்யநிஷ்டனாகக் கொள்வதைக்காட்டிலும், திவ்யப்ரபஞ்சத்யாயாக்யாதாக்களைப் போலே பஞ்சாக்ஷினிவித்யாநிஷ்டனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகக் கைவல்யநிஷ்டனைக் கொண்டு விடுவது ஸ்ரீ ப்யாஷ்யகாரரின் பல ஸ்ரீஸுலக்திகளுக்குப் பொருந்தியிருக்கும் என்று காட்டியபடியே

யாகையாலே தாத்பர்யசந்த்ரிகைக்கும், ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜனத் திற்கும் முரணில்லை.

இனி, ஆத்மஸப்தமும், அக்ஷரஸப்தமும் பர்யாயஸப்தங்கள் (ஒரே பொருளைக்கூறும் சொற்கள்) ஆயிற்றே; ஆகையால், ஆத்ம யாதூதம்யவித் எனப்படும் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனையே அக்ஷர யாதூதம்யவித்தான கைவல்யநிஷ்டுனாகக் கொண்டு விடுவது ஸ்வராஸமேயன்றோ? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. ஆத்மஸப்தம் ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களைக்குறிக்கும் பொதுவான சொல். அது இங்கு ஜீவாத்மாவையே குறிக்கிறது என்று ப்ரகரணத்தைக்கொண்டு அறுதி யிடப்படுகிறது. அதுபோலே, அக்ஷரஸப்தம் “ததுக்ஷரம் அதிக்யம் யதே” [முண்டூக 1.1-5] முதலான வாக்யங்களில் பரமாத்மாவைக் குறித்தும், “அம்ருதாக்ஷரம் ஹர:” [ஸ்வே 1-10] முதலானவிடங் களில் ஜீவாத்மாவைக்குறித்தும், “அக்ஷராத் பரத: பர:” [முண்டூக 2-1-2] [அக்ஷரஸப்தத்தால் சொல்லப்படும் அசேதனத்தைக்காட்டி லும் மேற்பட்ட ஜீவாத்மாவிலும் மேற்பட்ட பரமாத்மா] “அக்ஷரம் தமஸி லீயதே” [ஸுப்ரஃல-2] [அக்ஷரம் என்னும் நிலையிலுள்ள ப்ரக்ருதி, ‘தமஸ்’ என்னும் நிலையிலுள்ள ப்ரக்ருதியில் லய மடைகிறது.] முதலானவிடங்களில் அசேதனப்பொருளைக்குறித் தும், “ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ஸாக்ஷரான்” [சுத்யத்தில் எடுக்கப் பட்ட புராணஸ்லோகம்] “ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத், வஸு” [சது:ஸ்லோகி-3] “ஐஸ்வர்யமக்ஷரக்யதம்” [ஸ்ரீ ருண ர த் ந கோஸம் 58] முதலானவிடங்களில் கேவலாத்மாநுபுவமமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தைக்குறித்தும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், ப்ர காணத்தை அநுஸரித்து கீதார்த்துஸங்க்ரஹத்திலும் [12] கீதா பூஷ்யத்திலும் [8-வது அத்யாயம் அவதாரிகை] அக்ஷரயாதூதம்ய ஸப்தம் கேவலாத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தையே குறிப்பது என்று கொள்ளவேண்டுமாயகையால், அக்ஷரயாதூதம்யவித்தான கைவல்யநிஷ்டுனும், ஆத்மயாதூதம்யவித்தான பஞ்சாக்ஷுநிவித்யா நிஷ்டுனும் வெவ்வேறுபட்டவர்களேயாவர். ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் கீதா பூஷ்யத்தில் வெவ்வேறுபட்டவர்களில் உள்ள இரு ப்ரகரணங் களில் இந்த இரு ஸப்தங்களையிட்டு, அவ்விரு ஸப்தங்க ளால் குறிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ப்ராப்யத்திலும், உபாஸனத்திலும் நெடுவாசியைக் காட்டியிருப்பதே இவ்விருவரும் வேறுபட்டவர்கள் என்பதைக் காட்டித்தரும். “கண்கள் சிவந்து” [8-8] திருவாய் மொழியில் ஐந்து முதல் எட்டு பாசரங்கள் கேவலாத்மோபாஸனம் செய்பவனைக் குறிக்கின்றன, அவனுக்குப் பூலம் ஆத்மப்ராப்தி என்று

எம்பார் நிர்வஹித்திருப்பதும், அவை ப்ரஹ்மாத்தமகமாக ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனைக் குறிக்கின்றன, அவனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபுவமே ஸித்திக்கும் என்று முதலியாண்டான் நிர்வஹித்திருப்பதும் அக்ஷர யாத்நாதம்யவித்தான கேவலாத்மோபாஸகனும், ஆத்மயாத்நாதம்ய வித்தான ப்ரஹ்மாத்தமகஸ்வாத்மோபாஸகனும் மிகவும் வேறுபட்ட வர்கள் என்பதைத் தெளிவாகக்காட்டுகிறது. வேறு பல பாசுரங் களின் வ்யாக்யானங்களில் கைவல்யநிஷ்டனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபுவ லேஸக்யந்தமும் கிடையாது என்று வ்யாக்யாதாக்கள் அருளி யிருப்பது இதை வலியுறுத்துகிறது. ஆகையால், திவ்யப்ரபுந்த்ர வ்யாக்யாதாக்கள் உகந்த பக்ஷம் இதுவேயாகும்.

இனி, ப்ரகரணத்தில் ப்ரஸ்தாபமேயில்லாத பஞ்சாக்ஷுனிவித்யா நிஷ்டுனைப்பற்றி பூர்வாகாரர் இங்கு எதற்காக ப்ரஸ்தாபிக்கிறார் என்னும் கேள்வி எழுகிறது. அர்ச்சிராதிக்கூதியும், ப்ரஹ்மாநு புவமும் பரமபுருஷநிஷ்டுனுக்கு மாத்திரமல்லாமல், ஆத்மோ பாஸகர்களில் ஒரு வகையினனான பஞ்சாக்ஷுனிவித்யாநிஷ்டுனுக்கும் உண்டு என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் கார்யாதிக்கரணத்திலிருந்து தேறிய அர்த்தத்தை அர்ச்சிராதிக்கூதியைப்பற்றிய ஸ்லோகங்களை விவரிக்கும்போது தெரிவிக்கவேண்டியது அவஸ்யமாகையாலும், ப்ர கரணத்தில் அவ்யவஹிதமான முந்தின (22-வது) ஸ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநிகள் பஞ்சாக்ஷுனிவித்யாநிஷ்டுர் என்றும் பரமபுருஷநிஷ்டுர் என்றும் இருவகைப்படுவர் என்று காட்டவேண்டியது அவஸ்யமாகையாலும், அவனை இங்கு ப்ரஸ்தா பிக்கிறார். அப்படி ப்ரஸ்தாபிக்கும்போது, பஞ்சாக்ஷுனிவித்யா நிஷ்டுனை அதற்குமுன் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட கைவல்யநிஷ்டுனென்று எவரும் மயங்கிவிடக்கூடாதென்றே — கைவல்யநிஷ்டுனைப் பற்றித் தாம் ஏற்கனவே பிரயோகித்த கைவல்யார்த்தி, ப்ரக்ருதியியுத்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்தீச்சு முதலான பதங்களை இடாமல், கைவல் யார்த்தியைப் பற்றித் தாமோ, ஆனவந்தார் முதலான பூர்வா சார்யர்களோ எங்குமே பிரயோகியாததும், ஜ்ஞாநி லக்ஷணத்தோடு பொருந்தியதுமான 'ஆத்மயாத்நாதம்யவித்' என்னும் ஸப்தித் தாலே அவனைக் குறித்து, கைவல்யார்த்திக்கு இல்லை என்று (7, 17) (8, 22) முதலான ஸ்லோகபூர்வங்களில் தம்மால் காட்டப் பெற்ற பூர்வத்யநுபுவத்தையும், (8-26) ஸ்லோகபூர்வத்தில் (இல்லையென்று) காட்டப்போகிற அர்ச்சிராதிக்கூதியையும் இவனுக்கு உண்டென்று ப்ரமாணங்களைக் காட்டி நிரூபித்தருள்கிறார். ஆகையாலே, இங்கு கூறப்படும் 'ஆத்மயாத்நாதம்யவித்' எனப்படும்

न च प्रजापतिवाक्यादौ श्रुतपरविद्याङ्गभूतात्मप्राप्तिविषयेयं * तद्य
इत्थं विदुरिति गतिश्रुतिः, * ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते
इति परविद्यायाः पृथक्श्रुतिवैयर्थ्यात् । पञ्चानिविद्यायां च—* इति

பஞ்சாக்ஷ்நிவித்யாநிஷ்டுணைக் கைவல்யநிஷ்டுனாகக் கருதச் சிறிதும் இடமில்லை. இனி, இதை வலியுறுத்தும் அவதாரிகா பூர்வியத்தின் மேல் பகுதிகளைக் காண்போம்.

இனி — சூரந்தோக்ஷ்யத்தில் எட்டாவது ப்ரபாட்யுகத்தில் உள்ள துஹரவித்யாப்ரகரணத்தில், ஏழாவது க்ஷண்டத்திலிருந்து தொடங்கியுள்ள ப்ரஜாபதி வாக்யத்திலும், “அத்யா தமயோக்யாதிஃ” [கட்ய 2-12] [மனத்தை ஆத்மாவில் நிலைநிறுத்துவதன்மூலம் ஜீவாத்ம தர்ஸனத்தை அடைந்து, அதன் பூலனாகப் பரமபுருஷனை உபாஸித்து, உபாஸகன் இவ்வுலக இன்பதுன்பங்களைக் கைவிடுகிறான்] என்று கட்யோபநிஷத்திலும் பரமாத்மோபாஸனத்திற்கு அங்குமாகக் கூறப்பட்ட ஆத்மதர்ஸனத்தையே “தத்ய இத்தம் விது:” என்னும் வாக்யப்பகுதியும் குறிப்பதாகக் கொண்டுவிடலாமே; இவ்விடத்தில் தனியாக ஒருவகைப்பட்ட ஆத்மோபாஸகனைக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டிய அவர்யமில்லையே என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்குப் பரிஹாரமாவது:— “தத்ய இத்தம் விது: தேஸ்ர்ச்சிஷ்ய மபிஸம்பவந்தி” [இப்படி ஆத்மாவை உபாஸிப்பவர்கள் அர்ச்சிராதிஃ க்யதியாலே செல்கிறார்கள்] என்று மாத்திரம் சொல்லியிருந்தால் அப்படிக் கொண்டுவிடலாம். இங்கோவெனில், “தத்ய இத்தம் விது:, யே சேமேஸ்ரண்யே ஸ்ரத்தா தப இத்யுபாஸதே” என்று ஆத்மாவை உபாஸிப்பவர்களோடு, பரமாத்மோபாஸகர்களையும் இரண்டு யச்சுப்யுதங்கனோடு கூடிய வாக்யப்பகுதிகளிலே தனியே எடுத்து, சகாரத்தாலே இருவரையும் ஸமுச்சயித்து (கூட்டி), இருவர்க்கும் அர்ச்சிராதிஃக்யதியைச் சொல்லுகையாலே, இவ்வாக்யம்—கீதை முன்னுவது அத்தியாயம் அவதாரிகா பூர்வியத்தில் விளக்கப்பட்ட ப்ரஜாபதி வாக்யத்திலும், கட்யோபநிஷத்திலும் கூறப் பெற்ற பரமாத்மோபாஸனத்திற்கு அங்குமான ஆத்மதர்ஸனத்தைக் கூறவில்லை என்றும், பரமாத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மோபாஸகர்களில் ஒருவகையினரையும், பரமாத்மோபாஸகர்களையும் சேர்த்து எடுத்து, இருவர்க்கும் அர்ச்சிராதிஃக்யதியைக் கூறுகிறது என்றும் விளங்குகிறது.

तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति (छा. ५. ९. १.) इति,
* रमणीयचरणाः...कपूयचरणाः (छा. ५. १०. ७) इति पुण्यपापहेतुको
मनुष्यादिभावोऽपामेव भूतान्तरसंसृष्टानाम्, आत्मनस्तु तत्परिवृङ्ग-
मात्रमिति चिदचितोर्विवेकमभिधाय, * तद्य इत्थं विदुः * तेऽर्चिषमभि-

இனி, “ தத்ய இத்தத்யம் விது: ” என்பது ஆத்மோபாஸகர்
களில் ஒரு வகையினரைக் கூறுகிறது என்பது எப்படி? எனில்,
இவ்விஷயம் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாப்ரகரணத்தை ஆராய்ந்தால் தெளி
வாக விளங்கும். அதாவது:- நீர் முதலான பூதஸூக்ஷ்மங்களோடு
கூடிய ஜீவன் தூமாதி மார்க்கூத்தாலே ஸ்வர்க்கும் சென்று
திரும்பும்போது—தேவலோகமாகிற அக்ஷுநியில் ஸ்ரத்தூரூபமான
ஹவிஸ்ஸாகவும், பர்ஜந்யனாகிற அக்ஷுநியில் ஸோமரூபமான
ஹவிஸ்ஸாகவும், பூமியாகிற அக்ஷுநியில் மழையருவான ஹவிஸ்
ஸாகவும், புருஷனாகிற அக்ஷுநியில் அந்த ரூபமான ஹவிஸ்ஸாக
வும், ஸ்தீரியாகிற அக்ஷுநியில் ரேதஸ்(வீர்யம்) உருவிலான ஹவிஸ்
ஸாகவும், ஆக இப்படி ஐந்து அக்ஷுநிகளில் ஐந்து விதமான
ஹவிஸ்ஸுக்களாக ஹோமம் செய்யப்படுவதாக “ இதி து பஞ்சம்
யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ புவந்தி ” [சுந் 5-9-1] [இவ்
வண்ணமாக நீர் முதலான பூதஸூக்ஷ்மங்கள் ஐந்தாவதான
ஆஹுதியில் ‘புருஷன்’ என்னும் பெயருடையவையாகின்றன.]
என்பதீருகவுள்ள வாக்யங்களில் ஒதப்பட்டது. இவ்வாக்யங்களி
லிருந்து — சேதனமாய், விகாரமற்ற ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறு
பட்ட அசேதனமாய், விகாரமுடைய பூதங்களான ஸரீரத்திற்கே
இம்மாறுபாடுகள் நிகழ்கின்றன, ஆத்மா அந்த ஸரீரத்தோடு சேர்ந்
திருக்குமித்தனையொழிய விகாரமடைவதில்லை என விளங்குகிறது,
இந்த ஸரீரச்சேர்த்தியும் புண்யபாபகர்மத்தால் ஏற்படுவது என்று,
“ தத்ய இஹ ரமணீயசரண :...ரமணீயாம் யோநிம் ஆபத்யேரந்...
அத்ய இஹ கபூயசரண :...கபூயாம் யோநிம் ஆபத்யேரந் ”
[சுந் 5-10-7] [திரும்பி வருபவர்களில் பக்வமான புண்யகர்மம்
மிகுதியுள்ளவர்கள் ப்ராஹ்மணர், கூத்திரியர் முதலான சிறந்த
பிறப்புக்களில் ஒன்றை அடைகிறார்கள். பக்வமான பாபகர்மம்
மிகுதியுள்ளவர்கள் நாய், பன்றி முதலான தாழ்ந்த பிறப்புக்களில்
ஒன்றை அடைகிறார்கள்.] என்னும் வாக்யம் காட்டுகிறது; இப்படி
ஸரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஆத்மாவைக் காட்டி,
“ தத்ய இத்தத்யம் விது: ” என்று யச்சுப்துத்தோடு கூடிய

संभवन्ति * इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते इति विविक्ते चिदचिद्वस्तुनी
त्याज्यतया प्राप्यतया च य इत्थं विदुस्तेऽचिरादिना गच्छन्ति, न
च पुनरावर्तन्त इत्युक्तमिति गम्यते। आत्मयाथात्म्यविदः परम-

வாக்யப் பகுதியாலே அந்த ஜீவாத்மாவை உபாஸிப்பவனை எடுத்து,
“ யே சேமே஽ரண்யே ப்ரத்யுத்யா தப இத்யுபாஸதே ” என்று
மற்றொரு யச்சுப்யுத்தோடும் சகாரத்தோடும் கூடிய வாக்யப்பகுதி
யாலே பரமாத்மோபாஸகனைக் கூட்டுகையாலே “தத்ய இதத்தும்
விது:” என்னும் வாக்யப்பகுதியாலே ஜீவோபாஸகனே எடுக்கப்
படுகிறான் என்பது தெளிவு. “இத்தும் விது:” [இப்படி உபாஸிக்
கிறார்கள்] என்கையால், இந்தப் பஞ்சாக்ஷிவித்யாப்ரகரணத்தில்
ஓதியபடி அசித்தை த்யாஜ்யமாகவும் (கைவிடத்தக்கதாகவும்), சித்தை
ப்ராப்யமாகவும் (கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும்) இவர்கள் உபா
ஸிக்கிறார்கள் என்கையாலே இவனும் ஒருவகையான ஆத்மோ
பாஸகனே என்பது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. இப்படி
இரண்டு யச்சுப்யுத்தங்களாலே இருவரையும் எடுத்து, “தே஽ர்ச்சிஷ்
மபிஸம்பூவந்தி” என்று ஒதுகையால், இருவர்க்கும் அர்ச்சிராதி
கூதியுண்டு என்பதும், “ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம் மாநவமாவர்த்தம்
நாவர்த்தந்தே” [சூரந் 4-15-6] [இவ்வர்ச்சிராதிக்கூதியால் வந்தவர்
கள் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குத் திரும்பமாட்டார்கள்] என்று
ஒதுகையால் இருவர்க்கும் புநராவ்ருத்தியில்லை என்பதும் தேறுகிறது.

இனி—“தத்ய இதத்தும் விது:” என்று கூறப்படுமவன் ஆத்மோ
பாஸகனையாகில், இவன், சூரந்தோக்யம் ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில்
அசேதநப்பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் ப்ராணஸப்யுத்
தால் சொல்லப்பட்ட தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் கேவலாத்மோ
பாஸகனோ? அல்லது வேறுபட்டவனோ? என்னும் கேள்வி எழு
கிறது. பஞ்சாக்ஷிவித்யாப்ரகரணத்தை ஆராய்ந்தால், இவன்
கேவலாத்மோபாஸகனல்லன் என்றும், ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தன்
ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனே இவன் என்றும் விளங்கும். எப்படி
யெனில்: “தத் புருஷோ஽மாநவ: ஸ ஏநார் ப்ரஹ்ம க்யமதி”
[சூரந் 4-15-6] [அந்த அமாநவபுருஷன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்தை
அடைவிக்கிறான்.] என்று அர்ச்சிராதிக்கூதியால் சென்ற ஆத்ம
யாத்யாத்மயவித்தான பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டனுக்கும், பரமபுருஷ
நிஷ்டனுக்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி இப்ரகரணத்தில் பூலகைச்
சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதனால் இவ்விருவர்க்கும் அசித்தினின்றும்

புருஷனிஷ்ய ச * ச எனாந் ப்ரஹ்ம கமயதீதி ப்ரஹ்மபாஸிவசுனாதிதி-
யுக்தமாत्मவஸ்து ப்ரஹ்மாत्मகதயா ப்ரஹ்மசேஷதேகசமித்யனுசந்தேயம்; தத்ரு-
ந்யாயாசு | ப்ரசேஷதேகசத்வம் ச * ய ஆத்மநி திஷ்ண...யஸ்யாத்மா
சரீரம் (சுத. மாத்ய. 18. 6. 4. 30) இத்யாதிசுருதிரிஷ்டம் ||

விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபம்—புரஹ்மாத்மகமாகவும் (புரஹ்மத்தை
அந்தர்யாமியாகக் கொண்டதாகவும்), புரஹ்மத்திற்கு அடிமைப்
பட்டிருப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டதாகவும் உபாஸிக்கத்தக்கது
என விளங்குகிறது. “உபாஸனத்தின்படியே பூவன் ஏற்படும்”
என்னும் தத்கரது ந்யாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போதும் புரஹ்
மத்தை அடையும் இவன் புரஹ்மத்தை உபாஸித்திருக்கவேண்டும்
என்று ஸித்திக்கும். ஆகையால், இப்பஞ்சாக்ஷுநிவ்யாநிஷ்டுன்
ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் சொல்லப்பட்ட கேவலாத்மோபாஸகனல்லன்,
புரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனே என்று
தேறுகிறது. ஆத்மாவானது புரஹ்மத்திற்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை
யையே இயல்வாகக்கொண்டது என்பது — “ய ஆத்மநி திஷ்டுந்
ஆத்மனோ ஸந்தர:...யஸ்யாத்மா ஸரீரம்” [ஸுதபத்ய - மாத்ய. நந்திந
14-6-5-30] [எவன் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ, ஆத்மாவின்னுள்ளிருக்
கிறானோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ] “பத்ரிம் விஸ்வஸ்ய” [தை-
நா-11] [உலகனைத்துக்கும் தலைவன் நாரணனே] “கரணாதிபாதிப:”
[ஸ்வே 6-9] [இந்திரியங்களை நியமிக்கும் ஜீவனுக்குத் தலைவன்]
முதலான நூற்றுக்கணக்கான வேதவாக்யங்களிலிருந்து ஸித்தித்
கிறது. இவ்வுண்மையை அநுஸந்தித்து உபாஸிக்கும் ஆத்ம
யாத்நாத்மயவித்தான பஞ்சாக்ஷுநிவ்யாநிஷ்டுன், ஏழாவது ப்ரபாட
கத்தில் கேவலாத்மாவை உபாஸிப்பவனாகக் காட்டப்பட்ட அதிகாரி
யைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றும், அவனுக்கில்லாத அர்ச்சிராதி
கூதியும் புரஹ்மநுபுவமும் இவனுக்கு உண்டு என்றும் பஞ்சாக்ஷுநி
விவ்யாபரகரணத்திலிருந்தே இவ்வண்ணமாக விளங்குகிறது.

இவ்விடத்தில் — புருஹதாரண்யகத்தில் அர்ச்சிராதிக்கூதியைச்
சொல்லிவருகையில், “புருஷோ மானஸ ஏத்ய புரஹ்மலோகாந்
கூமயதி” [புருஹ 8-2-15] [(பரமாத்மாவால்) மனஸ்ஸினால்
(ஸங்கல்பத்தால்) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட (அமானவ) புருஷன் வந்து,
அவர்களை புரஹ்மலோகங்களை அடைவிக்கிறான்.] என்று புரஹ்ம
லோகப்ராப்தியே சொல்லப்பட்டிருப்பது, கைவல்யநிஷ்டுனான பஞ்
சாக்ஷுநிவ்யாநிஷ்டுனுக்கு புரஹ்மலோகப்ராப்தியுண்டேயொழிய

பூரஹ்மப்ராப்தியில்லை என்னும் கருத்தினாலேயே என விளங்குகிறதே ; “ பூரஹ்ம க்ருமயதி ” என்றதும் இதற்கு அநுசூணமாக பூரஹ்மலோகப்ராப்தியைச் சொல்லுவது என்று கொண்டு விடலாமே—என்னும் வாதும் ஸ்ரீபூர்ஷ்யாதிசுருகுப் பொருந்தாது என்று அறியத்தக்கது. “ யத்து ‘ பூரஹ்மலோகாந் ’ இதி லோகஸப்தபுஹுவசநா ப்யாம கார்யபூதஹிரண்யகூர்ப்புப்ரதீநிதி — தத் அயுக்தம் ! நிஷாத்ஸ்துபதி ந்யாயேந ‘ பூரஹ்மைவ லோகோ பூரஹ்மலோக: ’ இதி சுர்மதாரயஸ்யைவ யுக்தத்வாத் ! அர்த்தஸ்ய ச ஏகத்வே நிஸ்சிதே, புஹுவசநஸ்ய ‘ அதிதி: பாலாந் ’ [பூர்வமீமாம்ஸா 9-3-5] இதிவதுபபத்தே: !! ” [4-3-11 ஸ்ரீபூர்ஷ்யம்] [‘ பூரஹ்மலோகாந் ’ என்று பூரஹ்மஸப்தாத் தோடு லோகஸப்தத்தைச் சேர்த்துப் படித்துப் பன்மையும் இட்டிருப்பதால், இங்கு ஜீவனான ஹிரண்யகூர்ப்புலோகப்ராப்தி சொல்லப்படுகிறதேயொழிய, ஸர்வவ்யாபியான பூரஹ்மத்தையடைவது சொல்லப்படவில்லை என்னும் பூர்வபக்டம் தவறு ; பூர்வமீமாம்ஸையிற்கூறிய நிஷாத்ஸ்துபதி ந்யாயத்தால், ‘ பூரஹ்மத்தின் லோகம் — பூரஹ்மலோகம் ’ என்று தத்புருஷமாகக் கொள்வதைக் காட்டிலும் ‘ பூரஹ்மமாகிற லோகம் — பூரஹ்மலோகம் ’ என்று கர்மதாரயமாகக் கொள்வதே பொருந்துமாக்கையால். பூரஹ்மம் ஒன்றைப் பற்றியே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என நிர்ஸமிக்கப்பட்டவளவில், “ பூரஹ்மலோகாந் ” என்ற பன்மையும், பூர்வமீமாம்ஸையில் (9-3-5) உள்ள “ அதிதி: பாலாந் ” என்னும் வழக்கைப்போலே ஒருமையாகக் கொள்ளத்தக்கது.] என்று கார்யாதிசுருகரண ஸ்ரீபூர்ஷ்யத்தில் ஸ்ரீபூர்ஷ்யகாரர் “ பூரஹ்ம லோகாந் க்ருமயதி ” என்றதை “ பூரஹ்ம க்ருமயதி ” என்றதற்கு அநுசூணமாக நயநம் செய்தருளியிருக்கிறார். மேலும், இவ்வதிசுருகரண ஸ்ரீபூர்ஷ்யத்திலும் (8-23, 24) அவதாரிகா கீதாபூர்ஷ்யத்திலும், ஸ்ருதியையும், தத்க்ருது ந்யாயத்தையுங்கொண்டு, பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனுக்கு பூரஹ்மப்ராப்தி ஓதப்பட்டிருப்பதையிட்டு பூரஹ்மோபாஸநத்தை ஸாதித்திருப்பதால், இவன் பூரஹ்மத்தைப் ப்ராப்யமார்கவேகொண்டு உபாஸிக்கிறான் என்றும், பூரஹ்மாதுபுவம் இவனுக்குப் ப்ராப்யமாகிறது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், இவன் கைவல்ய நிஷ்டுனல்லன் என்பது வயிரவுருக்காயிற்று. இனி, சில நூற்றாண்டுகளாக இக்கைவல்ய விஷயமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே—சூறிப்பாகத் தென்சொார்ய ஸம்ப்ரதாரயஸ்ததூர்களிடையே — ஏற்பட்டிருக்கும் பலவிதமான குழப்பங்களை நீக்கித் தெளிவு ஏற்படுத்துவதற்காக “ கைவல்ய ஸித்ததூரஜநம் ” என்னும் கட்டுரையை அடுத்தபடியாக அச்சிடுகிறோம்.

கைவல்ய ஸித்தாஞ்ஜநம்

ந வாதூத் நாபி ஸங்குர்ஷாத் நாதிக்க்யாத் ந ச காமத: |

வக்ஷ்யாமி வசநம் ப்ராஜ்ஞா: யதூர்த்தம் குருக்யௌரவாத்||

[அறிவாளிகளே ! வாதும் செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசையாலோ, (பிறர்மீது) பொருமையாலோ, (பிறரைக் காட்டிலும்) பெருமை பெறவேண்டுமென்றோ, மனம்போனபடியோ அடியேன் இங்குள்ள வார்த்தைகளை எழுதவில்லை ; ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களிடமுள்ள கௌரவபூத்தியாலேயே உண்மையான வார்த்தைகளை இங்கு எழுதுகிறேன்.]

1. எம்பெருமானுக்கு நித்யவியூதி, லீலாவியூதி (ஸம்ஸாரம்) என இரண்டு வியூதிகள் (செல்வங்கள்) உண்டு. இரண்டுமே அநாதிகாலமாய் இருந்து வருபவை. மேல்வரும் அநந்த காலத்திலும் இருக்கப்போகின்றவை. நித்யவியூதி ஸூத்தூஸத்வமயமானது. இதில் என்றும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமேயில்லாத நித்யர்கள் என்றும், ஒரு காலத்தில் ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் பெற்றிருந்து அதிலிருந்து விடுபட்ட முக்தர்கள் என்றும் இருவகைப்பட்ட ஜீவர்கள் வாழ்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வகையினரும் கணக்கற்றவர்கள். நித்யவியூதி—மேலேயும் பக்கங்களிலேயும் எல்லையற்றதாகவும், கீழே லீலாவியூதியை எல்லையாகக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. லீலாவியூதி—கீழேயும் பக்கங்களிலேயும் எல்லையற்றதாகவும், மேலே நித்யவியூதியை எல்லையாகக் கொண்டதாகவும் உள்ளது.

2. மூலப்ரக்ருதியும், அதன் விகாரங்களும் அடங்கியதாய், ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் எனும் முக்குணமயமானதான லீலாவியூதியில் கணக்கற்ற ஜீவர்கள் ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றிய ஸரீரங்களில் அநாதிகாலமாகக் கட்டுண்டு கிடக்கையாலே பூத்தூர்கள் எனப்படுகிறார்கள். நித்யமுக்தர்களுக்கும், இந்த பூத்தூர்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தில் வாசியில்லை. ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமும் இயற்கையில் அணுவாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய், எல்லையற்ற ஞானத்தை தூர்மமாகக் கொண்டதாயிருப்பது. நித்யமுக்தர்களுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாமையால் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமும் எப்போதும் பிரகாஸிக்கிறது; ஞானமும் ஸர்வவ்யாபியாயுள்ளது. பூத்தூர்களுக்கு அந்த ஸம்பந்தமிருக்கையால் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமும் தெளிவாகப் பிரகாஸிப்பதில்லை ; ஞானமும் மிகச்சுருங்கி

யிருக்கிறது. நித்யவிபூதியில் நித்யமுக்தர்களை அநுபூவித்து பேராக்ஷரஸம் கொண்டாடும் (இன்புறும்) எம்பெருமான், லீலாவிபூதியில் பூத்யூதர்களை ஒவ்வொரு ஸரீரத்தோடு படைத்து, அளித்து, அழித்து, முக்தியளித்து லீலாரஸம் கொண்டாடுவதற்காகவே இப்படி கணக்கற்ற ஜீவர்களைப் பரக்ருதியால் அநாதிகாலமாகக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறான் என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன.

3. இப்படி பூத்யூஜீவர்களைக்கொண்டு லீலாரஸம் அநுபூவிக்கும்போது, தனக்குக் குற்றங்கள் வராமலிருப்பதற்காக, இந்த ஜீவர்கள் முற்பிறவிகளில் செய்த கர்மங்களுக்கு அநுசூணமாகவே இவர்களுக்கு இவ்வுலகப் புலன்களை அளிப்பது என்னும் நியமத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் எம்பெருமான். ஜீவன் ஒவ்வொரு கர்மத்தைப் புரியும்போதும், முதன்முதலில் ஒரு ப்ராக்ருத விஷயத்தைப்பற்றி ஜ்ஞாநம், இச்சை அல்லது த்யூவேஷம், ப்ரயத்தம் அல்லது நிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அப்போது இவர்களுக்குப் பரிபூர்ணமான ஸ்வாதந்த்ரயத்தை அநாதிகாலமாக அளித்திருக்கிற ஞானையால், பிறகு அக்கர்மாநுசூணமாகப் புலனளிக்கும்போது எம்பெருமானுக்கு வைஷம்யம் (பகஷ்பாதம்) நைர்க்ருண்யம் (கருணையின்மை) எனும் த்யூஷங்கள் ஏற்படுவதில்லை. இவ்விஷயம் ப்ராஹ்மஸூத்ரத்தில் (2-3-6) ப்ரயத்தாதிகாரணத்திலும், அதன் பூரீபூஷ்யம் முதலானவற்றிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

4. இப்படி பூத்யூஜீவனை அநாதிகாலமாக ஸ்வாதந்த்ரய பூத்யூதியுள்ளவனாகவே அமைத்து, அவன் பள்ளமடையாக ஈடுபடும் ஸப்தூதிவிஷயங்களோடு அவனைப் பழகவிட்டு, அதுகாரணமாக சங்கிலித் தொடர்போலே வரும் அஜ்ஞாநம், கர்மம், வாஸனை, ரூசி, ப்ரக்ருதிஸம்பூந்தம் முதலியவற்றில் உழலுவனாக்கி லீலாரஸம் அநுபூவித்தபோதிலும், இந்த பூத்யூஜீவனும், நித்யனையும் முக்தனையும்போலே தனக்குப் பிள்ளையாகவும், ரக்ஷயமாகவும், ஸேஷமாகவும், பூர்வையாகவும், உடைமையாகவும், தூரிக்கப்படுவனாகவும், ஸரீரமாகவும், தன்னை அறியவேண்டியவனாகவுமிருக்கையாலே, இவனுக்கு மோக்ஷமருளி, இவனை நித்யமுக்தர்களைப் போலே தான் பெற்று அநுபூவிக்க விரும்பி, அதற்காக ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், ஸாஸ்த்ரப்ரதூநம், அவதாரம் முதலான பெருமுயற்சிகளைச் செய்வனாகவுமிருக்கிறான் எம்பெருமான் என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன.

5. இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் முயற்சிசெய்யும்போது, தனக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்கும், ஸாஸ்த்ரங்களில்

உள்ள விதிநிஷேதங்கள் வீணாகாமையும் — சேதநனுக்குத் தான் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்தர்ய புத்ரத்தியாலே ஒவ்வொரு ப்ராக்ருத விஷயங்களில் அவனுக்கு ஏற்படும் ஜ்ஞாந இச்சூதா த்யவேஷங்களாகிற ப்ரதிபத்தியையும், அதற்கு அநுசூணமாக ப்ராக்ருத விஷயங்களைப் பெறுவதற்கோ, விலக்குவதற்கோ செய்யும் முதல் ப்ரவ்ருத்திகளும், நிவ்ருத்திகளுமாகிற புண்யபாபங்களையும், அல்லது 'ப்ராக்ருதமல்லாத தன் ஸூத்ராத்மஸ்வரூபத்தையோ, பரமாத்மாவையோ பெற்று அநுபூவிக்கையாகிற இருவகை மோக்ஷங்களில் ஒன்றைப்பெற்று அநுபூவிக்கவேணும்' என்னும் ப்ரதிபத்தியையும், அதற்கு அநுசூணமாக ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஸாத்நாநுஷ்ட்யானங்களில் முதல் முயற்சியையும் எதிர்பார்த்தே எம்பெருமான் முயற்சி செய்கிறான் என்னும் விஷயம் — “வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் தத்யா ஹி த்யர்ஸயதி” [புரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-34] [(தேவாதி ஜீவர்களுடைய கர்மத்தை) எதிர்பார்த்தே விஷம (ஏற்றத் தாழ்வுள்ள) ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதால், அந்த ஸ்ருஷ்டியினால் ஈஸ்வரனுக்கு வைஷம்யம் என்னும் பக்ஷபாதமும், நைர்க்ருண்யம் எனும் கருணையின்மையும் ஏற்படமாட்டாது. ஸ்ருதியும் இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ.] “க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹித ப்ரதிஷித்தாயாவையர்த்த்யாதிப்ய :” [புரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-41] [(எல்லாச் செயல்களிலும்) ஜீவனால் செய்யப்பட்ட (முதல்) முயற்சியை எதிர்பார்த்தே (பரமாத்மா அம்முயற்சியை அதுமதித்து அக்காரியத்தைச் செய்விக்கிறான்.) (இப்படிக் கொண்டால்தான் ப்ராக்ருத பூலன்களைக் குறித்தும், மோக்ஷத்தைக் குறித்தும் ஸாஸ்த்ரங்களில் உள்ள) விதிநிஷேதங்கள் வீணாகாமலிருக்குமாயினால்] என்னும் புரஹ்மஸூத்ரங்களில் தெளிவாக்கப்பட்டது.

6. ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஏற்படும் ப்ரதிபத்திகளைக் கொண்டு சேதனன் மனம்போனபடி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் செய்து ஆத்மநாஸத்தை அடைந்துவிடக்கூடாதென்னும் பரமகருணையாலேயே எம்பெருமான் அந்தந்த ப்ரதிபத்திகளையே பற்றுசாகக் கொண்டு இவ்வினைநல்வழிப்படுத்துவதற்காக அந்தந்த ப்ரதிபத்திகளுக்கு அநுசூணமான விதிநிஷேதங்களை ஸாஸ்த்ரங்களில் செய்து வைத்திருக்கிறான் என்பது நம் ஆசார்யர்கள் கண்ட முடிவாகும். இம்முறையில் ஸாஸ்த்ர விஸ்வாஸமின்மையாகிற நாஸ்திக ப்ரதிபத்தியுள்ளவனை ஆஸ்திக ப்ரதிபத்தியுள்ளவனுக்குவதற்காக, அவன் விரும்பும் ஸத்ருவிநாஸத்தை எளிதில் ஸாதிப்பதற்கு வேத்யத்தில் ஸ்யேநயாகூத்தை விதித்திருக்கிறான். ஆஸ்திக ப்ரதிபத்தி ஏற்பட்ட

பின்பும் தேஹாத்மாபிழமாந ப்ரதிபத்தியோடிருக்கும் ஒருவனுக்கு. 'தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆத்மா' என்னும் ப்ரதிபத்தியை ஏற்படுத்துவதற்காக — பணம், பசு, மழை முதலான த்ருஷ்ட (கண்காணும்) பூலன்கள் பலவற்றை ஸாதித்துத் தரும் யாக்யங்களை விதித்து, அவற்றின் பூலன் பெற்று ஜீவனுக்கு வேதத்தில் நம்பிக்கை ஏற்பட்ட பின்பு, 'ஜ்யோதிஷ்டோமோ ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத்' [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஜ்யோதிஷ்டோம யாக்யத்தைச் செய்யக்கடவன்] என்று இந்த தேஹத்தை விட்டுச் சென்று அடையும் ஸ்வர்க்கஸாதானத்தை விதிக்கிறான். இப்படி ஸ்வர்க்கத்தையடைந்து, அதனிலும் சிறந்த சிவலோகம், சதுர்முகுலோகம் முதலானவற்றையும் அடைந்தவனுக்கு முன்பிருந்த தேஹமே ஆத்மா என்னும் ப்ரதிபத்தி நீங்கி, 'தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆத்மா' என்னும் ப்ரதிபத்தி உறுதியாகிறது. அடுத்த படியாக, அல்பாஸ்திரமான இப்பூலன்களில் ப்ரதிபத்தியை மாற்றி, 'அநந்த ஸ்திரபூலமான மோக்ஷத்தைப் பெற்று இன்புறவேணும்' என்னும் ப்ரதிபத்தியை விளைப்பதற்காகவே கேவலாத்மப்ராப்தி ஸாதானங்களும், புகழுவத் ப்ராப்திஸாதானங்களும் எம்பெருமானால் ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து தாழ்ந்த விஷயத்தை விரும்புகையாகிற தாழ்ந்த ப்ரதிபத்தியுடனிருக்கும் ஒருவனுடைய ப்ரதிபத்தியை உயர்த்துவதற்கு அநுசூனமாகவே அந்தந்த விஷயங்களுக்கு ஸாதானங்களை எம்பெருமான் விதித்திருக்கிறான் என விளங்குகிறது. அந்த ஸாதானஸ்வரூபங்களை ஆராய்ந்தாலும் இது தெளிவாகிறது. ஸ்யேநயாக்யத்திலுள்ள கடுமையான நியமங்களும், அந்த யாக்யத்தைக்கொண்டு ஸத்ருவைக் கொன்றவனுக்கு நரகாநுபூவம் ஏற்படும் என்று காட்டி, அதைத் தவிர்ப்பதற்குக் கடுமையான ப்ராயஸ்சித்தங்களை விதித்திருப்பதும்—இவனுடைய நாஸ்திகபூத்தி காரணமாக ஏற்பட்ட க்ருரப்ரதிபத்தி தொலைந்து ஆஸ்திக ப்ரதிபத்தி ஏற்படவே என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இதே ரீதியில், வேதத்தில் ஒவ்வொரு ப்ராக்ருத பூலனுக்காக எம்பெருமானால் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸாதானங்களும், மோக்ஷார்த்தமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸாதானங்களும் — இவனுடைய ஸ்வார்த்ததா ப்ரதிபத்தியை (சுயநல மனப்பான்மையை) படிப்படியாகக் குறைத்து, கடைசியில் இவனை ஸ்வார்த்ததாலேயே க்ருந்தமும் இல்லாத பரார்த்தப்ரதிபத்தியே வடிவெடுத்த ஞானியாக்கி, இவனுக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பரார்த்தாநுபூவ கைங்கர்ய ரூபமான பரமமோக்ஷமருளி, இவனைப்பெற்றுத் தான் அநுபூவிக்க

எம்பெருமான் இட்டிருக்கும் ஸஹேதுகப்படிக்கட்டுகளே என்று விவேகிகள் உய்த்துணரலாம். இவ்விஷயத்தையே — “ஸூக்ருத க்யூயஸ்த்வேந ப்ரதிபத்திவைஸேஷ்யாத் உத்தரோத்தரம் அதிக தமா:” [7-16] “ஸூக்ருததாரதம்யேந ச ப்ரதிபத்திவைஸேஷ்யாத்” [8-ம் அத்தியாய அவதாரிகை] என்ற இரண்டு இடங்களிலும் புண்யம் மிகுதியாவதால் உபாஸகனுடைய ப்ரதிபத்தி சிறப்படை கிறது என்று கூறுவதன்மூலம் பூர்ஷ்யகாரர் உணர்த்தியருளினார்.

7. நம் தூர்ஸனத்தில் உண்மைப் பொருள்கள் கணக்கற்றவை யானாலும் அசித், சித், ஈஸ்வரன் என்று அவை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோலவே. புருஷார்த்தங்களும் கணக் கற்றவையாகிலும், அசிதுநுபுவமாகிற ஐஸ்வர்யம் என்றும், அசித்தி னின்றும் நீங்கிய ஆத்மமாத்ராநுபுவமாகிற கைவல்யம் என்றும், ஈஸ்வரநுபுவமாகிற பரமமோக்ஷம் என்றும் மூன்றுவகையாகக்காட்டப் பட்டுள்ளன. இவற்றில் அசிதுநுபுவமாகிற ஐஸ்வர்யநுபுவத்தில்— தேஹத்தோடு சேர்ந்த தன் ஆத்மா, பெண்டு பிள்ளைகள், உற்றார் உறவினர் முதலான அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாக்களைப் பற்றிய ஆத்மாநுபுவங்களும் கலந்தேயிருந்தாலும், ப்ராத்மநயத்தைப்பற்றி அது அசிதுநுபுவம் எனப்படுகிறது. அவ்வண்ணமே ஈஸ்வரநு புவத்தில் சிதுசித்துக்களின் அநுபுவம் ஈஸ்வரனுடைய விபூதிகள் (செல்வங்கள்) என்னும் ஆகாரத்தில் கலந்திருந்தபோதிலும், ப்ராத்மநயத்தைப் பற்றி அது ஈஸ்வரநுபுவம் எனப்படுகிறது. சித்தின் அநுபுவமாகிற கைவல்யமோவெனில், அசித்தின் அநு புவமோ, ஈஸ்வரனின் அநுபுவமோ அடியோடு இல்லாததாயிருக்கை யாலேயே கைவல்யநுபுவம் என்றும், கேவலாத்மாநுபுவம் என்றும் தமது பூர்வாசார்யர்களால் அழைக்கப்பட்டது. ஸலக்ஷ்மஸரீரமும் கழிந்தபின்பே அசித்தின் அநுபுவத்தோடு கலசாத இக்கேவலாத் மாநுபுவம் ஏற்படமுடியுமாய்கையாலேயே, விரஜாதரணத்தின்மூலம் ஸலக்ஷ்மஸரீரம் கழிந்தபின்பு நித்யவிபூதியில் ஏற்படும் மோக்ஷநு புவமே இது என்று கைவல்யஸப்தத்திலிருந்தே விளங்குகிறது. ஸாஸ்த்ரங்ஸளிலும், நிகுண்டுக்களிலும் கைவல்யஸப்தம் மோக்ஷத் தைக்குறித்தே பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. புகுவதநுபுவலேஸமுமற்ற ஆத்மமாத்ராநுபுவமே கைவல்யம் எனப் படுகிறதாய்கையாலே, புகுவதநுபுவத்தை உடையவனாக எம்பெரு மானால் ப்ரீ பூர்ஷ்ய கீதாபூர்ஷ்யங்களிலும், முதலியாண்டானால் “கண்கள் சிலந்து” பாசுரங்களிலும் காட்டப்பெற்ற பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாயிருக்கமுடியாது என்பதும்

கைவல்யஸப்தத்தை ஆராய்ந்தாலே விளங்கும். இவ்விரு விஷயங்களையும் ஸ்ருதிஸம்ருதி வசனங்களையும், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையும், அவற்றுக்கு அதுகுணமான யுக்திகளையும் காட்டி நிரூபிக்கிறோம் இனி.

1. ஸ்ருதி ஸ்வரஸ்யம்

8. சூந்ததோக்ய உபநிஷத்தில் மூன்று ப்ரகரணங்களில் ஆத்ம தர்ஸநம் கூறப்படுகிறது. (1) ஐந்தாவது ப்ரபாடகத்திலுள்ள பஞ்சாக்ஷி வித்யாப்ரகரணம் முதலாவது. (2) ஏழாவது ப்ரபாடகத்திலுள்ள ப்ராணனெனப்படும் ஜீவனின் உபாஸநத்தைச் சொல்லும் ப்ரகரணம் இரண்டாவது. (3) எட்டாவது ப்ரபாடகத்தில் உள்ள துஹரவித்யாப்ரகரணத்தில், ஏழாவது கூண்டூந்தொடங்கிப் படிக்கப்படும் ப்ரஜாபதி வாக்யம் மூன்றாவது. இவற்றில் மூன்றாவது ப்ரகரணத்தில் உள்ள ஆத்மதர்ஸனம் பரமாத்மோபாஸனத்திற்கு அங்குமானது என்று கீதை மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகாப்யாஷ்யத்திலும், கீதை (8-23, 24) அவதாரிகாப்யாஷ்யத்திலும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. முதல் ப்ரகரணமான ஐந்தாவது ப்ரபாடகத்தில் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டனுக்கு “ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம காமயதி” என்று ப்ரஹ்மாநுபுவம் பூலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே, இவன் ப்ரஹ்மாத்தமமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவன் என்று கார்யாதிசுரண [4-3-5] ஸ்ரீப்யாஷ்யத்திலும், கீதை (8-23, 24) அவதாரிகாப்யாஷ்யத்திலும் நிரூபித்து. “உபாஸித்தபடியேதான் பூலன் கிடைக்கும்” என்னும் தத்க்ரதுந்யாயத்தைக்கொண்டும் ப்யாஷ்யகாரர் இதைநிலை நாட்டியிருக்கையாலே இவன் கேவலாத்மாநுபுவத்தை ப்ராப்யமாகக் கொண்ட கேவலாத்மோபாஸகளுகமுடியாது. [இவ்விஷயம் நமது கீதா (8-வது அத்தியாயம்) வ்யாக்யானத்தில் 265-280 பக்கங்களில் அசைக்கமுடியாதபடி ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.] இனி, இரண்டாவது ப்ரகரணமான ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் படிக்கப்படும் ஆத்ம தர்ஸநம் எத்தகையது என்று ஊன்றிப் பார்க்கவேண்டும். அதில் முதல் கூண்டூந்திலிருந்து தொடங்கிப் பதினாவது கூண்டூயிருக முறையே (1) நாம (2) வாக் (3) மனம் (4) ஸங்கல்பம் (5) சித்தம் (6) த்யானம் (7) விஜ்ஞானம் (8) பூலம் (9) அந்நம் (10) அப்புக் கள்(நீர்) (11) தேஜஸ்(தீ) (12) ஆகாசம் (13) ஸ்மரம் (நினைத்தல்) (14) ஆசை (பூலத்தில் விருப்பம்) என்னும் பதினாலு அசேதனப்பெருள்களிடத்திலும் ப்ரஹ்மம் என்னும் புத்தியை ஏறிட்டு உபாஸிக்கும்படி கூறி, அந்தந்த உபாஸனங்களுக்குப் படிப்படியாக மேலான இவ்வுலகப்பூலன்கள் பயனாகக்

கூறப்பட்டன. அடுத்ததான பதினைந்தாவது கூண்டூத்தில் அசேதனப்பொருள்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ராணன் என்று படிக்கப்படும் ஜீவனைப்பற்றிய உபாஸனம் ஓதப்படுகிறது. அதில் இரண்டாவது மூன்றாவது மந்திரங்களில் “ப்ராணன் உள்ளிருக்கும் போது பிதா, மாதா முதலானாரைக் கடுமையாகப் பேசினாலே, அவனைக் குறித்து, ‘பித்ருஹத்தி செய்தவன், மாத்ருஹத்தி செய்தவன்’ முதலான அபவாதங்களை உலகம் கூறுகிறது. அதே பிதா, மாதா முதலானாருடைய ஸரீரங்களிலிருந்து ப்ராணன் வெளிக்கிளம்பியபின், அந்த தேஹத்தை ஸூலத்தில் ஏற்றுவதாலோ, எரிப்பதாலோ கூடப் பித்ருஹத்தி மாத்ருஹத்தி முதலான தேஹங்கள் ஏற்படுவதில்லை” என்கையால் இங்கு ப்ராணன் எனப்படுவது தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவன் என உணர்த்தப்பட்டது. அதனாலேயே பூமாதிக் கரணத்தில் “பூமா ஸம்ப்ரஸாதூதூதி, உபதேஹாத்” [1-3-7] என்று ப்ராணன் எனப்படுபவன் ஸம்ப்ரஸாதூன் எனப்படும் ஜீவனே என்று ஸூத்ரகாரரும், “ப்ரத்யக்ஷாத்மா ஊர்த்வம் உபதேஹாத்” என்று அவன் ப்ரத்யக்ஷாத்மாவே என அங்கு உரையிட்ட வருத்தி காரரான பேராத்மாயனரும் தெளிவாக உரைத்தனர். அந்தப் பதினைந்தாவது கூண்டூத்தில் நாலாவது மந்திரத்தில் “ஸ வா ஏஷ ஏவம் பஸ்யந் ஏவம் மந்வாந ஏவம் விஜ்நாந் அதிவாதீ புவதி” [இந்த ப்ரத்யக்ஷாத்மாவை இவ்வண்ணமாக மனனம்செய்து, உபாஸனம் செய்து, நே ரே காண்பவன் அதிவாதீயாகிறான்.] என்று இந்த ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்ட ஆத்மோபாஸகனுக்கு அதிவாதீத்வம் ஓதப்பட்டு, “தஞ்சேத் ப்ருயு: அதிவாதீயஸீதி, அதிவாதீயஸமீதி ப்ருயாத் ந அபஹ்ருவீத்” [அவனை ‘நீ அதிவாதீயாயிருக்கிறாய்’ என்று அறிவாளிகள் கூறினால், ‘ஆம்; அதிவாதீயாயிருக்கிறேன்’ என்று கூறவேண்டுமேயொழிய அதை மறைக்கலாகாது] என்று வலியுறுத்தவும்பட்டது. அடுத்ததான பதினாறாவது கூண்டூத்தின் தொடக்கத்தில் “ஏஷ து வா அதிவாதீ யஸ் ஸத்யேந அதிவதூதி” [எவன் ஸத்யம் எனப்படும் பரமாத்மாவைக்கொண்டு அதிவாதீயம் செய்கிறானோ, அவனே உண்மையான அதிவாதீயாகிறான்] என்று ஓதப்பட்டது. இது லிருந்து — பரமாத்மாநுபூவருபமான மோக்ஷமாகிற மிகவுயர்ந்த பூலனைப் பெற உபாஸிப்பவனே ‘அதிவாதீ’ எனத்தக்கவன் என்றும், பதினைந்தாவது கூண்டூத்தில் அசேதனப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவஸ்வரூபத்தை அநுபூவிப்பதற்காக உபாஸிப்பவன் பெறும் பூலான ஜீவானுபூவம் தாழ்ந்ததாயிருப்பதை யிட்டு அவன் ப்ரஹ்மோபாஸகனைவிடத் தாழ்ந்தவனாகிறான் என்

றும், ஆனாலும் அவன் பெறும் பூலனும் முன் சொல்லப்பட்ட அசித்துபாஸநபூலன்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷமாயிருப்பதால் அவற்றை உபாஸிப்பவர்களுக்கு இல்லாததாய், பரமாத்மோபாஸகனுக்கு உள்ள அதிவாதித்வம் இவனுக்கும் ஒரு வகையில் உண்டு என்றும் விளங்குகிறது ஆக, சூர்தோக்ஷ்ய உபநிஷத்தில் ஏழாவது ப்ரபாட்யுகத்தில் படிக்கப்படும் கேவலஜீவோபாஸகன் பெறும் பூலனாகிற கேவலாத்மாநுபூவம் முக்தியே என இதிலிருந்து விளங்குகிறது. பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுளே கைவல்யநிஷ்டுள் என்று கொள்வார்க்கு, ஸ்ருதி ஸூத்ர பூஷ்யங்களில் அவனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மபூவத்தைக் கூறியிருப்பது ஒட்டாது. 'கைவல்யம் முக்தியல்ல' என்பார்க்கு இங்கு கேவலாத்மோபாஸகனை அதிவாதி யாகப் படித்து வலியுறுத்தியிருப்பது ஒட்டாது.

9. நாராயணோபநிஷத்தில் அதர்வஸிரஸ்ஸில், "அகார உகார மகார இதி, தானேகதா ஸமபுரத் ததேததேயாமிதி | யமுக்த்வா முச்யதே யோகீ ஜந்மஸம்ஸாரபுந்த்ராத் ||" [அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்னும் (மூன்று வேதங்களின் ஸாரமான) மூன்று எழுத்துக்களை ப்ரஜாபதி ஒன்று கூட்டினார். அதுவே 'ஓங்காரம்' ஆயிற்று. இதை உச்சரித்து உபாஸிப்பவன் ஜந்மஸம்ஸாரக்கட்டி லிருந்து விடுபடுகிறான்.] என்று ஓங்காரமாத்ரோபாஸகனுக்கு ஜந்ம ஸம்ஸாரக் கட்டிலிருந்து விடுதலையை மாத்திரம் கூறி, அடுத்தபடியாக, "ஓம் நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரோபாஸக: வைகுண்ட்ய பூவந(லோக)ம் க்ருமிஷ்யதி" ["ஓம் நமோ நாராயணய" என்னும் திருவஷ்டாக்கார மந்திரத்தைக்கொண்டு உபாஸிப்பவன் வைகுண்ட்ய லோகத்தையே அடைகிறான்.] என்று ஓங்காரத்தை, மாத்திரங் கொண்டு உபாஸிப்பது என்னும் வரம்பில்லாமல் அதற்கு விவரண மான நம:ஸபூதத்தால் தன் ஆத்மாவில் நசை கழியப்பெற்று, நாராயணய ஸபூதத்தால் புகுவதும் சூணங்களிலும் கைங்கர்யத்தி லும் ப்ரார்ப்யத்வபூதத்தி லு ஏற்பட்டு திருவஷ்டாக்காரம் முழுவதையுங் கொண்டு உபாஸிப்பவன் வைகுண்ட்யலோகத்தை அடைகிறான் என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து, முதல் வாக்யம் ஜராமரண மோக்ஷமடையும் கைவல்யநிஷ்டுளைப் பற்றியதென்றும், அவனடையும் பூலனும் மோக்ஷமே என்றும், ஆனால் திருவஷ்டாக்காரம் முழுவதையுங்கொண்டு உபாஸிக்கும் பரமாத்மோபாஸகனுக்குக் கிடைக்கும் வைகுண்ட்ய லோகப்ராப்தி அவனுக்கு இல்லை என்றும் விளங்குகிறது. [இதன் விரிவு கீதை (8-12, 13)] வ்யாக்யானத்தில் (பக்கம் 203-223) காணத்தக்கது.]

10. “ஸதம் சைகா ச ஹ்ருத்யஸ்ய நாட்யஸ் தாஸாம் மூர்த்தநாநபிநிஸ்ஸ்ருதைகா | தயோர்த்யவமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ங்யா உத்க்ரமணே புவந்தி ||” [சுடாந் 8-6-6] [ஹ்ருத்யயத்தி லிருந்து நூற்றொரு நாடிகள் செல்கின்றன. அவற்றில் தலையை நோக்கிச் செல்வது (ஸுஷும்நா எனும்) ஒரு நாடி. அதன் வழி யாகச் செல்பவனே மோக்ஷமடைகிறான். மற்ற நாடிகள் வழியாகச் செல்பவர்கள் மற்ற ஸாம்ஸாரிகபுலன்களை அடைகிறார்கள்] என்று உபநிஷத்துவாக்யம் ஒதுகிறது. “மூர்த்த்யாத்யாயாத்மந: ப்ராணம்” [கீதை 2-12] [தனது ப்ராண வாயுவைத் தனது தலையிலிருக்கும் ஸுஷும்நா நாடிவழியில் பிரவேசிக்கச்செய்து.] என்று கீதையில் அந்திமகாலத்தில் இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்குத் தலையிலிருக்கும் ஸுஷும்நா நாடிவழியாக உத்க்ரமணத்தைக் கூறுகையாலும் இவன் மோக்ஷபுலனையடைபவனெனயொழிய ஸாம்ஸாரிக புலனை யடைபவனல்லன் என விளங்குகிறது,

2. கீதா தத்வபூஷ்ய ஸ்வாரஸ்யம்

11. இனி, கீதோபநிஷத் என்று உபநிஷத்தாகச் சொல்லப் படுவதாலும், “ஸர்வோபநிஷதோ க்ராவ:...ஆக்யத்வம் கீதாம்ருதம் மஹத்” [எல்லா உபநிஷத்துக்களுமே பசுக்களாகும் ...மிகச்சிறந்த கீதையாகிற அமுதமே பாலாகும்.] என்று உபநிஷத் ஸாரமாகக் கூறப்படுவதாலும், கீதையிலேயே பலவிடங்களில் கேவலாத்மாது புவமாகிற கைவல்யத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பேசப்பட்டிருப்ப தாலும், ஸ்ருதி ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு அடுத்தபடி கீதாஸ்வாரஸ்யம் விளக்கப்படுகிறது. எம்பெருமானிடமிருந்து அவிச்சிந்தமாக (இடையருது) வந்த குருபரம்பரைமூலம் கீதையின்பொருளை அறிந்த எம்பெருமானாரின் பூஷ்யமே கீதையின் பொருளைக்காட்டும் கோல விளக்காயிருக்கையால், அந்த பூஷ்யஸ்வாரஸ்யமும் ஆங்காங்கு சுருக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது. விரிவு வேண்டுமோர் அந்தந்த ஸ்லோகங்களில் நமது வியாக்கியானத்தைக் காணலாம்.

12. “யஸ்த்வாத்மரதி:” [3-17, 18] என்று தொடங்கும் இரு ஸ்லோகங்களிலும் “ஆத்மாவையே தூராக போஷக பேரக்ய மாகக் கொண்டவனாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மாவைக் கண்டு அனுபவிப்பவனுக்கு எந்த ஸாத்யமும் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தில்லை ; ஒரு கர்மத்தைச் செய்து அவன் பயன்பெறவேண்டியதோ,

ஒரு கர்மம் செய்யாததினால் அவன் பெற்றிருக்கும் ஆத்மப்ராப்தியை இழப்பதோ இல்லை ” என்று கூறுவதிலிருந்து ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்யத்தைப் பெற்றவன் முக்தனே என விளங்குகிறது. “ அஸாத்நாயத்தாத்மதூர்ஸஸ்ய முக்தஸ்யைவ ” [ஆத்மதூர்ஸனத்தை ஸாத்நாநுஷ்ட்யானத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லாதபடி ஏற்கனவே அவ்வாத்மதூர்ஸனம் கைவரப்பெற்ற முக்தனானவனுக்கே] என்று இந்த ஸ்லோகங்களின் அவதாரிகாபூஷ்யத்திலும், “ ஸ ஹி முக்த ஏவ ” [அவன் முக்தனேயன்றோ] என்று இந்த ஸ்லோகங்களின் பூஷ்யத்திலும் மிகத் தெளிவாக பூஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதும் இவன் ப்ரக்ருதிபுந்தத்திலிருந்து முக்தியடைந்தவனே என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

13. கைவல்ய நிஷ்டுனின் பூலனைச் சொல்லும். “ யுஞ்ஜநேவம் ” [6-15] என்னும் ஸ்லோகத்தில் “ ஸாந்தம் நிர்வாணபரமாம் மத்ஸம்ஸதூமதுக்ஸ்சுதி ” [6-15] [என்னிடமிருப்பதாய், ஸரீரமோக்ஷத்தின் எல்லைநிலமாயிருப்பதான (ஷடூர்மி அல்லது ஷட்பூவவிகார) ஸாந்தியை அடைகிருன்.] என்று ஸரீரமோக்ஷத்தின் எல்லையான ஷடூர்மி ஸாந்தியையும், ஷட்பூவவிகாரஸாந்தியையும் அடைகிருன் என்கையாலே, இவனுக்கு ஸமிக்ஷமஸரீரமும் கழிந்து, இவன் ப்ரக்ருதிபுந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிருன் என்று விளங்குகிறது. “ நிர்வாணபரமாம் ” என்றதற்கு பூஷு வ்ஹி ஸமாஸம் கொள்ளாமல் தத்புருஷஸமாஸங்கொண்டு, பரமஸப்தத்திற்கு ‘தனக்கு மேலில்லாத’ என்று பொருள்கொள்ளாமல், “ காஷ்ட்யாருபாம் ” [எல்லையாயிருப்பது] என்று இங்கு பூஷ்யகாரர் பொருளுரைப்பதன்மூலம் இவனுக்கு என்றும் புகுவதாநுபூவமில்லையென்றும், இவன் அடையும் இன்பம் தனக்குமேல் இல்லாததன்று என்றும் உணர்த்தினார். இதன்மூலம்—ப்ரக்ருதிபுந்தத்திலிருந்து விடுதலையடைவதையிட்டு மோக்ஷம் என்றே இக்கைவல்யம் குறிக்கப்பட்டாலும், பரமனுக்கே ஆட்செய்கையான பரமமோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் மிகத் தாழ்ந்ததாகையால் இது அவர (தாழ்ந்த) மோக்ஷமே என்பதையும் காட்டினார்.

14. ஆத்மப்ராப்தியின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் யோகத்தின் நியமங்களைச் சொல்லும் (6-16, 17) ஸ்லோகங்களில் “ யோகோ பூவதி து:க்கூஹா ” [6-17] [எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்கும் யோகம் கைகூடும்.] என்னும் ஸ்லோகப்பகுதியிலிருந்தும், “ ஸகல து:க்கூஹா - புந்தநாஸனோ யோக: ஸம்பந்னோ பூவதி ” [எல்லாத்

துன்பங்களையும் போக்கும், (அதாவது—) ஸம்ஸாரபுத்தகத்தை அழிக்கும் யோகும் உண்டாகிறது] என்னும் புராஷ்யத்திலிருந்தும் இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கிறதே யொழிய, பரமாத்மாநுபுவமாகிற பேரின்பம் இல்லை என உணர்த்தப்படுகிறது. இதுவும் இது தாழ்ந்த மோகும் எனக் காட்டுகிறது.

15. கைவல்யநிஷ்டனின் பூலனைக் கூறும் “ப்ரஸாந்தமஸம்” [6-27] எனும் ஸ்லோகத்தில், “அகல்மஷம்” என்று இவனுக்கு எல்லாப் பாபங்களும் கழிந்துவிடுகின்றன என்றும், “ஸாந்தரஜஸம்” என்று ரஜோருணம் அழிந்து விடுவதாகக் கூறுகையாலே இவனுக்கு ஸலக்ஷம்ஸரீரமும் இல்லை என்றும், “ப்ரஹ்மபூதம்” என்கையாலே இவனுக்கு ஞானத்திலிருந்த சுருக்கம் நீங்கி, ஞானம் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பெருமையைப் பெற்று விடுகிறான் என்றும் கூறுகையாலே, இவன் நித்யவிபூதியிலிருக்கும் முக்தர்களில் ஒருவகைப்பட்டவனே என்றும் விளங்குகிறது. இந்த ஸ்லோகத்திலேயே “உத்தமம் ஸுகூம் உபைதி” என்ற பகுதிக்கு, “ஆத்மஸ்வரூபாநுபூவரூபம் உத்தமம் ஸுகூம் உபைதி” [ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுபூவிப்பதாகிற சிறந்த ஸுகூத்தை அடைகிறான்] என்று புராஷ்யமிடுவதன் மூலம், இப்படி இவன் நித்யவிபூதியிலுள்ள முக்தனே யானாலும், உத்தம ஸுகூமான ஆத்மாநுபூவ ஸுகூம் உண்டே யொழிய உத்தமோத்தம ஸுகூமான பூகூவத்யநுபூவஸுகூம் கிடை யாது என்று காட்டினார் புராஷ்யகாரர்.

16. “ஏவம் யுஞ்ஜந” [6-28] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஸ்லோகத்திலும், “விகுதகல்மஷ:” என்ற பதத்திற்கு “விகுதப்ராசீந ஸமஸ்த கல்மஷ:” [அநாதிகர்மங்கள் அனைத்தும் தொலையப் பெற்றவன்] என்று புராஷ்யமிடுவதன்மூலம் இவனுக்கு அநாதிகர்மங்கள் எல்லாமே தொலைந்து விடுகின்றன என்று காட்டி, “அத்யந்தம் ஸுகூம் ஸத்யா அஸ்ருதே” [ப்ரஹ்மமெனப்படும் ஆத்மாவின் அநுபூவரூபமான எல்லையற்ற இன்பத்தை எப்போதும் அடைகிறான்] என்று அந்வயம் கொள்வதன்மூலம் இவன் மோகூத்தில் ஆத்மாநுபூவத்தையே எப்போதும் அடைகிறான் என்று புராஷ்யகாரர் காட்டினார்.

17. “ஸர்வபூதஸ்திதம்” [6-31] என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில், “ஏகத்வமாஸ்தித:” என்ற பகுதிக்கு, “அஸங்குசித ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஏகத்வம் ஆஸ்தித:” [முகத்திலையில் என்னைப்போலே தானும் ஞானச்சுருக்கமற்றவனாயிருக்கப் போவ

தாகிற ஒற்றுமையை அநுஸந்திப்பதன்மூலம் காண்கிருன்.] என்றும், “மயி வர்த்ததே” என்ற பகுதிக்கு “மாமேவ பர்யதி—ஸ்வாத்மநி ஸர்வபூதேஷு ச ஸர்வதூ மத்ஸாம்யமேவ பர்யதி” [என்னையே காண்கிருன்; அதாவது — தன்னிடமும், எல்லா ஜீவராஸிகளிடமும் எப்போதும் என்னோடு முற்கூறிய ஸாம்யத்தையே காண்கிருன்] என்றும் பூர்வாபிடுவதன்மூலம் ஞானச்சுருக்கமற்றிருக்கையையிட்டுப் பரமாத்மாவோடு ஸாம்யத்தை அநுஸந்திப்பவனாக ஆத்மயோகியைக் காட்டுகையாலே, இவன் பெறும் புலனும் ஞானச்சுருக்கமற்றிருக்கும் முக்திநிலையே என்றும், உபாஸததூஸையில் புகுவத்குணாநுஸந்தநாநினைமையால், பரமாத்மயோகிக்குக் கிடைக்கும் புகுவத்குணாநுபூவம் இவனுக்கு இல்லை என்றும் உணர்த்தினார்.

18 “ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோக்யஸ்ய ஸப்ஜத்யுஹம் அதிவர்த்ததே” [6-44] [யோக்யத்தை அறிந்து அநுஷ்டிக்க விரும்புகிறவனும், (அதில் நின்று நமுவிய பின்பும் யோக்யமாஹாதம்யத்தாலே அந்த யோக்யம் தலைக்கட்டப்பெற்று) ஸப்ஜத்யுஹம் எனப்படும் ப்ரக்ருதியைத் தாண்டிவிடுகிருன்.] என்னும் ஸ்லோகத்தில், ஆத்மாவை அடைபவன் ப்ரக்ருதியைத் தாண்டிவிடுகிருன் என்று தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகப்பூர்வத்தில் “ஸப்ஜத்யுஹம்—தேவமநுஷ்ய ப்ருதிவ்யந்தரிஷு ஸ்வர்க்கோதி ஸப்ஜத்யாபிஸாப யோக்யம் ப்ருஹம்—ப்ரக்ருதி: | ப்ரக்ருதி பந்தாத்விமுக்தோ தேவமநுஷ்யாதி ஸப்ஜத்யாபிஸாபாந் ஹம் ஜ்ஞாநாந்நைகதாநம் ஆத்மாநம் ப்ராப்னோதித்யர்த்தது: ||” [ஸப்ஜத்யுஹத்தை - தேவர், மனிதர், பூமி, அந்தரிஷும், ஸ்வர்க்கும் முதலான ஸப்ஜத்யுங்களினால் சொல்லத்தக்கதாய், ‘ப்ருஹம்’ எனப்படுவது ப்ரக்ருதி; ப்ரக்ருதியாகிற கட்டிலிருந்து விடுபட்டு, தேவர் மனிதர் முதலான ஸப்ஜத்யுங்களால் சொல்லத்தக்கதவனாய், அறிவுக்கும் ஆநந்தத்திற்கும் ஒரே இருப்பிடமானவனான ஆத்மாவை அடைகிருன்] என்று பூர்வாகாரர் அருளியிருப்பதிலிருந்து — ஆத்மாவை அடையும் கைவல்யநிஷ்டுன் ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டிச்சென்றே ஆத்மாநுபூவத்தைப் பெறுகிருன் என்று மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

19. “யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம்” [6-47] என்று பரமாத்மயோகியைப்பற்றி ப்ரஸ்தானிக்கும் ஸ்லோகத்தின் பூர்வத்தில் “யோகிநாம்” என்பது நிர்த்தாரண ஷஷ்டியன்று; ஐந்தாவது வேற்றுமைப்பொருளில் ஆருவது வேற்றுமை பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்க

கிறதாகையால் “ஸர்வேப்ய: அபி யோகி,ப்ய” [முற்கூறிய எல்லா யோகிகளைக்காட்டிலும்] என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும் என்று பூர்வியகாரர் நிர்ணயிக்கையால், 13 முதல் 17 வரையில் உள்ள பாராக்களில், எல்லாக் கர்மங்களும் கழியப்பெற்று, ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம ஸரீரம் கழியப்பெற்று, ப்ரக்ருதிமண்டூலத்தைத் தாண்டிவந்து, ஞான விகாஸமும் பெற்றவனாகக் கூறப்பட்டவன் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்படும் பரமாத்மயோகியைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ஜீவாத்மயோகியே என்று விளங்குகிறது. இதிலிருந்தும் பரமாத்மயோகியடையும் பரமாத்மாநு புவத்தை முற்கூறிய ஜீவாத்மயோகியு அடைவதில்லை என உணர்த்தப் படுகிறது. ஏழாம் அத்தியாயத்தில் இது தெளிவாகவே காட்டப் பட்டிருப்பதைக் காண்போம் இனி.

20. (1) ஆர்த்தன், (2) அர்த்தார்த்தீ, (3) ஜிஜ்ஞாஸு, (4) ஜ்ஞாநி என்னும் நாலுவகைப்பட்ட புகுவதுபாஸகர்களைக் காட்டும் (7-16) ஸ்லோகத்தில், இவர்களுக்கு லக்ஷணம் சொல்லும் போது “ ஜிஜ்ஞாஸு: - ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்மஸ்வரூபாவாப்திச்சு: ” [ஜிஜ்ஞாஸு எனப்படுவன் - ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெறவிரும்புகிறவன்] என்று பூர்வியகாரர் அருளிச் செய்கையால், இவன் ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கிய தன் ஆத்மஸ்வரூ பத்தை அநுபூவிக்க விரும்புகிறவனையொழிய, ஆர்த்தன் என்றும் அர்த்தார்த்தீ என்றும் கூறப்பட்டவர்களைப் போலே ஸம்ஸார மண்டூலத்தினுள் அசித்தை அல்லது அதோடு கலந்த ஆத்மாவை அநுபூவிப்பதாகிற ஐஸ்வர்யாநுபுவத்தைப் பெறுபவனல்லன் என்று விளங்குகிறது. “ப்ரக்ருதிவியுத்தகேவலாத்மநி அபர்யவஸ்யந் புகுவந் தம் ப்ரேப்ஸு:” [(முற்கூறியவனைப்போலே) கேவலாத்மாவிலேயே முடிந்துவிடாமல், பரமபுருஷனை அடையவிரும்புகிறவன்] என்று ஞானியைப்பற்றிக் கூறியிருக்கையாலே, ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்ய நிஷ்டுன் புகுவானை அடைய விரும்பாமல் கேவலாத்மாவிலேயே முடிவடைத்துவிடுகிறான் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. பர்யவஸாத ஸப்ஸ்தம் அதையே முடிந்த பூலனாகக்கொள்வதைக் காட்டுமொழிய, நடுவில் இளைப்பாறுவதைக் காட்டாது என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். அடுத்த ஸ்லோகத்திலும் இது மிகத்தெளிவாக வலியுறுத்தப்படுவதைக் காணலாம். [22-வது பாரா காண்க.]

21. அந்தப் பதினாறாம் ஸ்லோகத்திலேயே “புகுவச்சேஷத்தை கரஸாத்மஸ்வரூபவித்” [புகுவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதையே இயல்வாகக்கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்று

ஞானிக்கு லக்ஷணமுரைத்திருப்பது குறிக்கொண்டு காணத்தக்கது. “புகுவந்நிஷ்டு:” என்று லக்ஷணமுரைத்தால் பரஸேஷதைகரஸமான ஆத்மாவை (ப்ராப்யமாகக்கொண்டு) உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டு: ஞானியாகாமல் போய்விடக்கூடும் என்று திருவுள்ளம் பற்றியே, (7-23, 24) அவதாரிகாபூஷ்யத்தில் அர்ச்சிராதிக்கூதியும் புகுவததுபூவமும் உள்ளவர்களாகக் காட்டப்பெற்ற பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டு: ஞான ஆத்மயாதா தம்யனித்தும். பரமபுருஷநிஷ்டு: ஞான புகுவததுபாஸகனுமாகிற இருவர்க்கும் பொருந்தும்படி “பரஸேஷதைகரஸாத்மஸ்வருபவித்” என்று ஞானிலக்ஷணமுரைத்திருக்கிறார் பூஷ்யகாரர் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டு: ஞானக் கைவல்யநிஷ்டு: ஞானக்கொள்வது பூஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாது என விளங்கும். கீதாவ்யாக்யானம் (2-ம்ஷட்கம்) 265-280 பக்கங்களில் இது விவாக நிலைநாட்டப்பட்டது. மேல் வரும் பல பாராக்களிலும் இதை அசைக்க முடியாதபடி நிரூபிப்போம். “உபயேடபி ஹி பரிபூர்ணம் ப்ரஹ்மோ பாஸதே முக்யபேதேந” [வேதாந்தஸாரம் 4-3-24] [பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டு: ஞானம் பரமபுருஷோபாஸகனுமாகிற இருவருமே ஒவ்வொரு வகையில் பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மத்தையே (ப்ராப்யமாக) உபாஸிக்கிறார்கள்] என்று வேதாந்தஸாரத்தில் ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் அருளியிருக்கையால், இங்கு “புகுவந்தம் ப்ரேபஸு; புகுவந்தமேவ பரமப்ராப்யம் மந்வாந:” [புகுவாணை அடைய விரும்புகிறவன்; புகுவாணையே பரமப்ராப்யமாக நினைப்பவன்] என்று ஜ்ஞாநி லக்ஷணத்தை விவரித்திருப்பதும் மிகப்பொருந்திவிடுகிறது.

22. (7-17) ஸ்லோகத்தில் ஐஸ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளைக் காட்டிலும் ஞானிக்கு “நித்யயுக்த: ஏகபுக்தி:” என்று இரு சிறப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ‘நித்யயுக்த:’ [எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவன்] என்னும் பதத்தை விவரிக்கும்போது “ஜ்ஞாநிநோ ஹி மதேக்யப்ராப்யஸ்ய மயா யோக்யோ நித்ய: ; இதரயோஸ்து யாவத்ஸ்வாபி, லக்ஷிதப்ராப்தி மயா யோக்ய:” [என்னையே ப்ராப்யமாகக்கொண்ட ஞானிக்கு என்னோடு சேர்த்தி நித்யமானதாகும். ஐஸ்வர்யகைவல்யார்த்திகளுக்கோ வெளில் தங்கள் விருப்பத்தை அடையும் வரையிலுமே என்னோடு சேர்த்தி] என்று அருளுவதன்மூலம் ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப்போலே கைவல்யார்த்திக்கும் பரமன் ப்ராப்யனல்லன் என உணர்த்தினார் பூஷ்யகாரர். மதுவித்யாநிஷ்டு: ஞானக்குப்போல் கைவல்யநிஷ்டு: ஞானக்குக் கைவல்யத்தை அநுபூவித்தபின் பரமபுருஷன் ப்ராப்யமாவதாக பூஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்

பற்றியிருந்தால் இப்படி அருளியிருக்க இடமில்லை என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும், “ஏகபுக்தி:” என்ற பதத்தை விவரிக்கும்போது, “ததூ ஜ்ஞாநினோ மய்யேகஸ்யிந்ஸேவ புக்தி: இதர யோஸ்து ஸ்வாபியிலக்ஷிதே தத்ஸாதநத்வேந மயி ச” [அவ்வண்ணமே ஜ்ஞாநிக்கு என்னொருவனிடமே அன்பு; ஐஸ்வர்யகைவல்யார்த்தித்களுக்குத் தாம் விரும்பும் ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களிலேயே ப்ரரப்ப்யமாக அன்புள்ளது; என்னிடம் அதற்கு ஸாதநமாகவே அன்புள்ளது] என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து ஐஸ்வர்யார்த்தியைப்போலே கைவல்யார்த்தியும் தான்விரும்பும் கைவல்யத்திற்கு ஸாதநமாகவே எம்பெருமானிடம் அன்புகொள்கிறானெயொழிய, எம்பெருமானே ஸ்வயம் பேராக்யமாகக்கொள்வதில்லை எனத் தெளிவாக விளங்குகிறது. மதுவித்யாநிஷ்டுனுக்கு வஸுபதத்திற்போலே ப்ரஹ்மத்திடமும் பேராக்யதாபுத்தித்யுள்ளது. முதலில் வஸுபதத்தையும் பிறகு ப்ரஹ்மத்தையும் அடைய ஆசைப்படுபவன் அவன். அதுபோல் ஜிஜ்ஞாஸு முதலில் கைவல்யத்தையும், பிறகு பரமபுருஷனையும் அடைய ஆசைப்படுபவனாயிருந்தால், ‘அவனுக்குத் தான் விரும்பிய கைவல்யத்திலேயே அன்பு; அதற்கு ஸாதநமாகவே என்னிடம் அன்புவைக்கிருன்’ என்று பூர்வகாரர் அருளியிருப்பாரா என்பதை நடுநிலையாளர் சிந்திக்கவேண்டும்.

23. (7-18) பூர்வகையத்தில் ஐஸ்வர்யகைவல்யார்த்தித்களைக் குறித்து “யே மத்தோ யத்கிஞ்சித்ய: க்ருஹ்ணந்தி” [எவர்கள் என்னிடம் ஏதோவொன்றைப் பெறுகிறார்களோ] என அருளியுள்ளார். மதுவித்யாநிஷ்டுனுக்குப்போலே ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கும் கைவல்யம் அவாந்தரப்ரரப்ப்யமாகவும், புகுவத்யுநுபுவம் பரமப்ரரப்ப்யமாகவுமிருந்தால் அவனைக்குறித்து, “ஏதோவொன்றைப் பெறுபவன்” என்று பூர்வகாரர் அருளியிருக்கமுடியுமா என்பதையும் நடுநிலையாளர்கள் சிந்திக்கவேண்டும்.

24. (7-16) ஸ்லோகத்தில், அசித்யுநுபுவமாகிற ஐஸ்வர்யாநுபுவத்தை விரும்புகிறவன் ‘ஆர்த்தன்’ என்றும் ‘அர்த்தார்த்தி’ என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டான். ஈஸ்வராநுபுவத்தை விரும்புகிறவன் ‘ஜ்ஞாநி’ எனப்பட்டான். எஞ்சிநிற்கும் கேவலாத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யத்தை விரும்புகிறவனே ‘ஜிஜ்ஞாஸு’ எனப்பட்ட வேண்டும்; அப்படியல்லாமல் கைவல்யத்தை அவாந்தரபுலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபுவத்தை முக்யபுலனாகவும் விரும்புமவனாக ஓர் அதிகாரியைக் கல்பித்து, அவனை ஜிஜ்ஞாஸுபதத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்வது ஏழு எட்டு அத்தியாயங்களிலுள்ள கீதாப்ரகரணங்களுக்கு

அடியோடு பொருந்தாது. உண்மையில் அப்படி ஓர் அதிகாரி எடுத்துத்தாலும், பூரஹ்மாநுபுவத்தைப் பரமபுலனாகக்கொண்ட அவனை ஜ்ஞாநிகோடியில் சேர்க்கவேண்டுமெனயொழிய ஜ்ஞாநியைக் காட்டிலும் தனித்து நிற்கும் அதிகாரியாகக்கொள்ள இயலாது. 'கைவல்யம் அவாந்தரபுலமாகையாலே தனி அதிகாரியாகக்கொள்கிறோம்' எனில்; அப்படியானால் பூரஹ்மாநுபுவம் பரமபுலனானும், வஸுபதும்பிராப்தியை அவாந்தரபுலனாகக்கொண்ட மதுஷித்யா நிஷ்டுணையும் இங்கு ஓர் தனி அதிகாரியாகக் குறித்திருக்க வேண்டும். அப்படிக் குறிக்கவில்லையாகையால், ஜிஜ்ஞாஸுவும் கைவல்யமொன்றையே புலமாகக் கொண்டவனாகவேண்டுமெனயொழிய, அதை அவாந்தர புலமாகக் கொண்டவனாக முடியாது. இவ்விஷயம் பற்பல கீதாஸ்லோகங்களிலும், அங்கங்கு பூர்ஷ்யங்களிலும் தெளிவாகக் காட்டப்படுவதை முன்னமே காட்டினோம், மேலேயும் காட்டுவோம்.

25. "எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின், முக்தியில் புலபேதம் கொள்வதற்குக் காரணம் எதுவும் இல்லையாகையாலும், எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தாலும் ஜிஜ்ஞாஸுவிற்குக் கைவல்யத்திற்குக் காரணமான ஒரு கர்மம் கழியவில்லையெனில், அது ஸாம்ஸாரிக போக்யமாகுமெனயொழிய முக்தியாகாதாகையாலும், இங்கு கீதையிலும், பூர்ஷ்யத்திலும் ஜிஜ்ஞாஸுவின் புலனை முக்தியாகவே குறிக்கையாலும், ஜிஜ்ஞாஸுவை புகுவதுநுபுவருபமான முக்தியைப் பரமபுலனாகவும், கேவலாத்மாநுபுவமாகிற கைவல்ய போக்யத்தை அவாந்தர புலனாகவும் கொண்ட அதிகாரியாகக் கல்பிக்கிறோம்" எனில்: இந்த கீதையிலேயே (7-27, 28) ஸ்லோகங்களிலும், அவற்றின் பூர்ஷ்யத்திலும் 'கர்மம்' என்றால் என்ன என்று காட்டியிருப்பதை ஆராய்ந்தால், எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தாலும், ப்ரதிபத்தியில் (புலனில் விருப்பத்தில்) வேறுபாட்டையிட்டு முக்தியில் புல பேதம் ஏற்படலாம் என விளங்குகையாலும், கீதை (7-16) பூர்ஷ்யத்தில் "ஸுக்ருத கரீயஸ்த்வேந ப்ரதிபத்திவையேஷ்யாத் உத்தரேத்தராதிசுதமா புவந்தி" என்றும், 8-ம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகா பூர்ஷ்யத்தில் "ஸுக்ருத தாரதயேந ச ப்ரதிபத்திவையேஷ்யாத்...உபாஸகபேதம்" என்றும் இரு இடங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரதிபத்தி வையேஷ்ய ஸப்தம் இவ்விஷயத்தை வலியுறுத்துகையாலும், இதற்காக அபூர்வமாக ஓர் அதிகாரியைக் கற்பிக்கவேண்டியதில்லை. அடுத்த பாராவில் இதை விளக்குகிறோம்.

26. “(ப்ராக்ருதவிஷயங்களில்) சிலவற்றைப்பற்றிய விருப்பத் தாலும், சிலவற்றைப்பற்றிய வெறுப்பாலும் உண்டாகும் ஸுகூம், து:க்கூம் முதலான த்வந்த்வமோஹங்களாலே (மயங்கவைக்கும் இரட்டையான சுயநல உணர்ச்சிகளாலே,) எல்லா ஸம்ஸாரிஜீவர்களும், பிறக்கும்போது (அவ்விஷயங்கள்பற்றிய) பெருமயக்கத்தை அடைந்திருக்கின்றனர்” என்பது ‘இச்சூத்ரவேஷு’ [கீதை 7-27] என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தின் பொருள். “புண்ணியச்செயல்களை மிகுதியாகச்செய்த எந்த ஜீவர்களுக்கு, (முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட) பாபம் முடிவை நெருங்குகின்றதோ, அவர்கள் (தங்களது புண்ணியத்திற்கேற்ப) முற்கூறிய த்வந்த்வமோஹங்களாகிற மயக்கும் இரட்டைப்பயன்களிலிருந்து சிறிது சிறிதாக விடுபட்டவர்களாய், (புண்ணியத்தின் மிகுதிக்கேற்ப ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், புகுவத்ப்ராப்தி ஆகியவற்றைப் பெறவேண்டுமென்று) உறுதியான ஸங்கல்பமுடையவர்களாய், (அப்பலன்களைப்) பெறுவதற்காக என்னைக்குறித்து புக்தி செய்கிறார்கள்” என்பது “யேஷாம் து”. [கீதை 7-28] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஸ்லோகத்தின் பொருள், இவ்விரு ஸ்லோகங்களிலும் புண்ய பாப லக்ஷணம் கீதாசார்யனாலே உணர்த்தப்படுகிறது என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. எப்படியெனில்:—“யேஷாம் து” என்னுமிடத்தில் துகாரத்தாலே, சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட உத்ஸர்க்கூத்திற்கு (பொதுவிதிக்கு), இந்த ஸ்லோகத்தில் அபவாதூத்தை (விதியிலக்கை) உணர்த்துகிறான் என்று விளங்குகிறது இப்படியிருக்கும்போது, அந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா அம்சங்களும் இந்த ஸ்லோகத்திலும் வர வேண்டுமென்பது வெளிப்படடை. இவ்விரு ஸ்லோகங்களை ஆராய்ந்தால், இரு ஸ்லோகங்களிலும் த்வந்த்வமோஹம் வந்தபோதிலும், முதல் ஸ்லோகத்தில் த்வந்த்வமோஹத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட இச்சூத்ரவேஷங்களை (விருப்பு வெறுப்புகளை) மேல் ஸ்லோகத்தில் எடுக்காமலிருப்பதையும், அதற்கு பதிலாக த்வந்த்வமோஹங்கள் நீங்குவதோடு தொடர்புகொண்ட புண்ய பாபங்களைப் பற்றிய ப்ராஸ்தாவம் புதிதாக வந்திருப்பதையும் காண்கிறோம். இது லிருந்து—அங்கு த்வந்த்வமோஹத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட இச்சூத்ரவேஷங்களின் இரு பகுதிகளே, இங்கு புண்யமென்றும், பாபமென்றும் சொல்லப்படுகிறதென்றும், அதில், படிப்படியாகப் புண்ணியப்பகுதி மிகுந்து, பாபப்பகுதி குறையப்பெற்றவர்களுக்கு, புண்யபாப ரூபமான இச்சூத்ரவேஷகார்யமான த்வந்த்வமோஹம் படிப்படியாகக் குறைகிறது என்றும் எம்பெருமாள் கருதுகிறான்

என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு செயலைத் தொடங்கும் போதும் “ஜாநாதி, இச்சூதி அத்வா த்வேஷ்டி, யததே அத்வா நிவர்த்ததே” [அறிகிருன், விரும்புகிருன் அல்லது வெறுக்கிருன், (அதற்கு அனுஞ்ஞமாக) முயல்கிருன் அல்லது மீள்கிருன்.] என்னும் க்ரமத்திலேயே ஜீவன் முதன்முதலில் செயல்படுகிருன் என்பது அனுபூவஸித்வமும், ஆகையால். முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட இச்சூத்வேஷங்கள், இவற்றுக்கு முன்வரும் ஜ்ஞாநத்திற்கும், பின்வரும் ப்ரயத்னநிவ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்றும் விளங்குகிறது. தனக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் வாராமைக்காகவும், ஸாஸ்த்ரங்களிலுள்ள விதிநிஷேதங்கள் வீணாகாமெக்காகவும், எம் பெருமான் “ஜ்ஞாந இச்சூத்வேஷ ப்ரயத்னநிவ்ருத்தி” ரூபமான இந்த ப்ரத்யம்ப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஓர் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்து விடுகிருன் என்பது — ‘க்ருதப்ரயத்னாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்தௌ அவையர்த்யாதிப்ய:’ [ப்ரஹ்ம ஸுதிரம் 2-3-41] [எம்பெருமான்—விதிநிஷேதங்கள் வீணாவது முதலான தோஷங்கள் வாராமைக்காக—ஜீவன் செய்யும் முதல் ப்ரவ்ருத்தியை (அல்லது நிவ்ருத்தியை) எதிர்பார்த்தே ஜீவனை மேலே செயல்புரியும்படி தூண்டுகிருன்] “வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்” [ப்ரஹ்மஸுதிரம் 2-1-34] [(விஷம ஸ்ருஷ்டியினாலே பரம்பொருளுக்கு) பக்ஷபாதமும், கருணையின்மையும் ஏற்படமாட்டா; (ஜீவன் செய்யும் கர்மங்களை) எதிர்பார்த்தே (பரம்பொருள் விஷமஸ்ருஷ்டியைச்) செய்வதால்.] என்று ப்ரஹ்ம ஸுதிரங்களிலும், ‘ந ச மாம் தானி கர்மாணி நி பூ த்ந ந் தி த்நாஞ்ஜய | உத்யாஸீநவத்யாஸீநம் அஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ||’ [கீதை 9-9] [விஷமஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள் எனக்கு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்). நைர்க்ருண்யம் (கருணையின்மை) முதலான தோஷங்களை உண்டாக்கமாட்டா; (ஏனெனில்:) (விஷம ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக) ஜீவர்கள் செய்யும் கர்மங்களில் ஒட்டற்ற வறைய். உத்யாஸீநனயிருக்கிறேனாகையால்.] என்று கீதையில் மேலேயும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆக, ஈஸ்வரனால் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்தியால் உண்டாகும் ப்ராக்ருதவிஷயமான ஜ்ஞாந, இச்சூத்வேஷ, ப்ரயத்னநிவ்ருத்திகளே ஜீவன் செய்யும் புண்ய பாபங்கள் என்றதாயிற்று. இதில் ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சூத்யும் அதற்கு அநுஞ்ஞமான ப்ரயத்னமும், ஸாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட த்வேஷமும், அதற்கு அநுஞ்ஞமான நிவ்ருத்தியும் புண்யமென்று சொல்லப்படுகிறது; ஸாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருதவிஷயங்களில்

ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சையும், அதற்கு அநுருணமான ப்ரயத்னமும், ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட த்யவேஷமும் அதற்கு அநுருணமான நிவ்ருத்தியும் பாபம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பூர்வியத்தில் “த்யவத்த்யவேச்ச்யா த்யவேஷ” என்பதற்கு “ருணமய” என்று விசேஷணமிட்டிருப்பதினால், ப்ராக்ருதவிஷயமான ப்ரத்யம ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளே முற்கூறியபடி அநாத்யகாலமாக ஜீவனால் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவையே புண்யபாபங்கள் எனப்படுகின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது; ப்ராக்ருதமல்லாத கேவலாத்ம விஷயமாகவோ, பரமாத்ம விஷயமாகவோ ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சாத்யவேஷங்களும், அவற்றுக்கு அநுருணமான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் புண்யபாப ஸப்த்யவாச்யமாகமாட்டா என்றும், அவை மோக்ஷஸாத்யனம் என்றே வழங்கப்படுபவை என்றும் விளங்குகிறது இனி, “புண்யாபுண்யாவீர்வரப்ரீதிகோபௌ” “யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யமபுண்யமந்யத்” என்று ஈஸ்வரனுடைய ப்ரீதியே புண்யமாகவும், ஈஸ்வரனுடைய கோபமே பாபமாகவும் வழங்கப்படுவதுண்டு. ஜீவனுடைய புண்யபாப கர்மங்கள் க்ஷண த்வம்ஸிகளாய், அவற்றுல் விளைந்த எம்பெருமானுடைய ப்ரீதிகோபங்களே இவனுடைய புண்யபாபகர்மங்களுக்குப் பூலனளிக்கின்றன என்பதையிட்டு அவ்வழக்கு ஏற்பட்டுள்ளது ஆக, ஜீவனுடைய ப்ராக்ருத விஷயமான புண்யகர்மத்தினால் எம்பெருமானுக்கு விளைந்த ப்ரீதி புண்யமென்றும், அவனுடைய ப்ராக்ருத விஷயமான பாபகர்மத்தினால் எம்பெருமானுக்கு விளைந்த கோபம் பாபமென்றும் வழங்கப்படுகிறது என்றதாயிற்று. எம்பெருமானுடைய இந்த ப்ரீதிகோபங்கள்—ஜீவனுடைய மோக்ஷஸாத்யநாநுஷ்ட்யானத்தாலுண்டான அநுக்ரஹத்தாலோ, ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிய ஸரணாக்ஷதி ரூபமான அதிகாரி விசேஷணத்தால் வெளிப்பட்ட நிர்ஹேதுகக்ருபையாலோ அழிந்து விடுகின்றன. அந்தந்த அதிகாரிகள் விரும்பும் அந்தந்த மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கைக்கு உறுப்பான அநுக்ரஹம் அழியாமல் யாவதூர்தம்பூவி நிலைத்து நிற்கிறது. ஆகையால், இது புண்ய ஸப்த்யவாச்யமாகாது. ஆக, கர்மஸஹித ஜ்ஞாநயோக்யத்தாலே ஆத்மாவைக் கண்டு, கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒன்றைப் பூலகரண ஸாத்யநமாகக் கொண்டு எம்பெருமானிடம் அந்திமஸ்ம்ருதிபர்யந்தம் தன் ஆத்மாவையே அநுபூவிக்க வேணும் என்று வேண்டுகிறவனுக்கு, முற்கூறிய ப்ராக்ருத விஷயமான புண்யபாபகர்மங்களும், அதனால் விளைந்த ப்ரீதிகோபங்களும் அழிந்த பின்பும், அவனுடைய நிலைநின்ற ப்ரதிபத்திக்கு அநுருண

மாக ஸ்வாத்மப்ராப்தி ரூபமான தாழ்ந்ததான கைவல்ய மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது; இது அவனுடைய மோக்ஷஸாத்யநாநுஞ்ஞமமாக எம்பெருமானுக்கு விளைந்த அநுகூரஹகார்யமேயொழிய, புண்யகர்மங்களால் விளைந்த ப்ரீதிகார்யமல்ல. கர்மஜ்ஞாநாங்கியுகையான புக்தியாலே எம்பெருமானைக்கண்டு, அந்த புக்தியையே பூலகரணஸாத்யனமாகக்கொண்டு, அந்திமஸ்மருதி பர்யந்தம் மோக்ஷத்தில் தான் ஆநந்த்யுமடைய வேண்டுகிறவனுக்கு, முற்கூறிய ப்ராக்ருத விஷயமான புண்யபாபகர்மங்களும், அதனால் விளைந்த ப்ரீதி கோபங்களும் அழியப்பெற்று, அவனுடைய நிலைநின்ற ப்ரதிபத்திக்கு அநுஞ்ஞமமாக ஸ்வார்த்த்யமான பூரஹ்மாநுபூவரூபமான மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது; இதுவும், அவனுடைய மோக்ஷஸாத்யநாநுஞ்ஞமமாக எம்பெருமானுக்கு விளைந்த அநுகூரஹகார்யமேயொழிய, புண்யகர்மங்களால் விளைந்த ப்ரீதிகார்யமல்ல. அநாதிகாலமாக எம்பெருமான் செய்துவரும் க்ருஷிகள் பரிபூர்ணமாகப் பூலிக்கப்பெற்று, எவனுக்கு ஒரு ஜந்மத்தில் பரார்த்த்யப்ரதிபத்தி ஏற்பட்டு, வாஸுதேவனே பரமப்ராப்யமாகவும், பூலப்ரத்யஸாத்யனமாகவுமிருப்பதோடன்றியில், பூலகரணஸாத்யநமாகவுமிருக்கிறான் என்னும் ஜ்ஞாநம் விளைந்து, புகுவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமான ஸரணாகதி விளைகிறதோ, ப்ரபந்நர்களில் தலைசிறந்தவனான அவனுக்கு, அந்த ஜந்மத்திலேயே அந்திம ஸ்மருதியையும் எதிர்பாராமல், எம்பெருமான் அவனது ப்ரதிபத்திக்கேற்ப, பரார்த்த்யமோக்ஷத்தை அருள்கின்றான். இது ஜீவனுடைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான ப்ரதிபந்த்யகம் (தடை) நீங்கியதால் வெளிப்பட்ட ஸ்வாபூயிக புகுவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாகார்யமாகையாலே, இதுவும் புண்யகர்மங்களால் விளைந்த ப்ரீதிகார்யமல்ல என்பது வெளிப்படை. ஆக, எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும், ஸுக்ருத தாரதமயத்தினால் விளைந்த ப்ரதிபத்திகளின் தாரத்யத்தினால் சேதனன் கைக்கொள்ளும் உபாயங்களின் வேறுபாட்டால் மோக்ஷத்திலும் தாரதமயத்தை ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும் என விளங்குகிறது. பரமகாருணிகனான எம்பெருமான், கைவல்யநிஷ்டன் முதலானார்க்குத் தாழ்ந்த ப்ரதிபத்திகளை மாற்றி உயர்ந்த ப்ரதிபத்திகளை விளைக்கவேண்டாவோ? எனில்: அப்படி ப்ரதிபத்தியை உயர்த்துவதற்குத்தான், அவரவர்களது ப்ரதிபத்தியை உயர்த்தக்கூடிய ஸாத்யநாநுஷ்ட்யானங்களைப் பல ஜந்மங்கள் அநுஷ்டியுக்கும்படியும், ஆத்மபரமாத்ம ஸ்வரூபங்களை அநுஸந்திக்கும்படியும் விதித்திருக்கிறான் எம்பெருமான், இப்படி அநுஷ்டியுத்து. அநுஸந்தித்தபின்பும் அந்திம ஸ்மருதி பர்யந்தம் அவர்களது ப்ரதிபத்தி மாருவிடில், அவரவர்

விருப்பிய மோஷுத்தை அளிக்கிறான். பூலாத்காரமாக அவர்களது ப்ரதிபத்தியை மாற்றவல்லவனானும், அப்படி மாற்றுவது அச்சேதனனுக்கு அநிஷ்டமாகையாலும், அப்படி மாற்றினால் முற்கூறியபடி எம்பெருமானுக்கு வைஷம்யம் நைர்க்ருண்யம் முதலான தோஷங்கள் வருமாகையாலும் அப்படி மாற்றுவதில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

27. ஜீவஸ்வரூபத்திற்கு ஜ்ஞாநநந்த்யுங்களைக் காட்டிலும் ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்களே அந்தரங்கநிருபகங்கள் என்பது ஸம்ப்ரதாய ஸித்தித்யாயிருக்க, எல்லாக்கர்மங்களும் கழிந்த முக்திநிலையில் தீர்ப்பு, தஜ்ஞாநம் சுருக்கம் நீங்கி விரிவுபெற்ற பின்பும், இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்கு, ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்கள் மறைந்திருக்கின்றன என்று கொள்வது எப்படிப்பொருந்தும்? எனில்: ஸேஷத்வமாவது, எம்பெருமானுக்குச் சிறப்பை விளக்கவல்லதாயிருக்கை; பாரதந்தர்யமாவது, — அவன் விருப்பப்படி விநியோகிக்கவல்லதாயிருக்கை. இவற்றோடு கூட ஜீவனுடைய அறிவுக்கு ஸ்வாதந்தர்யஸத்தியையும் அநாதியாக அளித்திருக்கிறான் எம்பெருமான். இந்தஸத்தியிருப்பதாலே, மோஷுத்திலும், ஆத்மபரமாத்மாக்களுடைய விஷயவைலக்ஷணயத்தினால், ஸ்வாதந்தர்யஸத்தியையுடைய ஜீவனுடைய அறிவுக்குத் தாம் விரும்பும் பரமாத்மஸ்வரூபத்திலோ, தம் ஸ்வரூபத்திலோ பேராக்யதாப்யுத்தி ஏற்படுகிறது. இந்த பேராக்யதாப்யுத்தியை — தமது பாரதந்த்யப்ரதிபத்திக்கு ஏற்ப, அவனுக்கேயானவர்களான நித்யஸூரிகளும், அத்தகைய முக்தர்களும் எம்பெருமானை உபாயமாகக்கொண்டு தவிர்த்துக்கொள்கின்றனர் என்னும் விஷயத்தை “மருந்தே நங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கு என்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான்” [திருவாய் 9-3-4] என்னும் பாசுரத்தில் ஆழ்வார் உணர்த்தினார். ஸ்வார்த்த்யபூவகைங்கர்யநிஷ்டர்களுக்கும், கைவல்யநிஷ்டர்களுக்கும் மோஷுத்திலும், தம் உபாஸதத்திற்கேற்ப “உபாஸித்தபடியே பூலன்” என்னும் தத்தரதுந்யாயத்தாலே ஸ்வார்த்த்யப்ரதிபத்தி வழியாமையாலே, அவர்கள் எம்பெருமானை உபாயமாகக்கொண்டு தத்தம் அநுபூவங்களில் பேராக்யதாப்யுத்தியைக் கழித்துக்கொள்வதில்லையாகையாலே, ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்கள் ஒவ்வோரளவுக்கு அவர்களுக்கு மறைந்திருக்கின்றன, ஆயினும், தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்காக அவரவர் விருப்பத்தையே தன் விருப்பமாகக்கொண்டு, அவரவர் விரும்பிய பூலனை அளித்து, எம்பெருமான் அவர்களைக்கொண்டு பேராக்ரஸம் அநுபூவிக்கிருகையால், அவர்களுக்கும் ஸேஷத்வபாரதந்தர்ய ஸித்திக்குக் குறையில்லை.

28. தூர்ப்பூதஜ்ஞாதம் விரிவுபெற்றபின்பு தம் ஸ்வரூபமான ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்களும், எம்பெருமானுடைய பேராக்யத்வமும் கைவல்யநிஷ்டைகளுக்கு எப்படி மறைந்திருக்கமுடியும்? எனில்: தம் ஆத்மாவில் இவர்களுக்குள்ள பேராக்யதாபுஷ்த்தியானது அவற்றை மறைத்து விடுகிறது என்று கொள்கிறோம். “ஆங்கார வாரம் அது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையான்” [நான் - திருவ 10] முதலான பாசரங்களில், எம்பெருமானிடமுள்ள பரிவானது, நித்யஸூகிரிகளுக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலான பெருமைகளையும், தம்முடைய ரக்ஷயத்வம் முதலான தன்மைகளையும் மறைத்து விடுவதாக ஆழ்வார்கள் அருளியிருப்பது இவ்விஷயத்திற்கு ஒருவகையில் தீர்மானிதமானதாகக்கொள்ளத்தக்கது.

29. கீதை (7-29) ஸ்லோகத்தில் “ஜராமரண மோக்ஷாய—யதந்தி யே” [ஜரை (கிழத்தனம்), மரணம் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்காக எவர்கள் முயல்கிறார்களோ] என்று கைவல்ய நிஷ்டைகளைக் குறிக்கையாலும், “ப்ராக்ருதிவியுக்தாத்ம ஸ்வரூப தூர்ஸநாய - யே யதந்தே” [ப்ராக்ருதியிலிருந்து விடுபட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அநுபூவிப்பதற்காக எவர்கள் முயல்கின்றார்களோ] என்று எம்பெருமானார் அங்கு பூரஷ்யமிடுகையாலும், ஷடீசீரீமிகள், ஷட்பூரவனிகாரங்கள், அவற்றுக்குக் காரணமான ப்ராக்ருதமான ஸூக்ஷ்மஸரீரம் ஆகியவை கழியப்பெற்ற முக்திநிலையே இவர்களுக்கு ப்ரார்ப்யம் என விளங்குகிறது. ஆகையால், கைவல்யாநுபூவம் ஸூக்ஷ்மஸரீரத்தைக் கழிக்கமுடியாத ப்ராக்ருதி மண்டலத்தினுள் பெறும் அநுபூவமே என்று கொள்ளமுடியாது. “ஜராமரண மோக்ஷாய” என்று மோக்ஷஸப்தத்துத்தை ஜராமரணஸப்தத்தாலே விடேஷித்திருக்கையால், இவன் பெறுவது ஆத்யந்திக ஸரீரநாஸமே யென்றும், பரமாத்மாநுபூவமாகிற பரமமோக்ஷம் இவனுக்கு இல்லை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இத்தால், “ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம க்ருமயதி” [சூந் 4-15-6] [அந்த அமாநவபுருஷன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கிறான்] என்று ஸ்ருதியிலும், கார்யாதிகரண ஸூத்ரங்களிலும், அங்கு ஸரீரபூரஷ்யத்திலும், கீதாபூரஷ்யத்திலும் ப்ரஹ்மநுபூவ முடையவனாகக் குறிக்கப்பட்ட பஞ்சாநிவித்யாநிஷ்டை கைவல்ய நிஷ்டைகளை முடியாதென்றும் விளங்குகிறது.

30. கீதா (8-3) ஸ்லோகத்தில் கைவல்யார்த்தி அறிய வேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி விளக்குகையில் “ப்ரஹ்ம - அக்ஷரம் பரமம்” [இவன் அறியவேண்டியதான ப்ரஹ்மமாவது—ப்ராக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாகையாலே மேலானதான முக்தாத்மஸ்வரூபமே]

என்று இவனுக்கு முக்தியடைந்த தன் ஆத்மஸ்வரூபமே ப்ராப்யம் என்று காட்டப்பட்டது. “பரமம் அக்ஷரம் — ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தம் ஆத்மஸ்வரூபம்” என்னும் பூஷ்யம் இதை வலியுறுத்துகிறது. இந்த ஸ்லோக பூஷ்யத்தில், “முமுக்ஷுபிர் ஜ்ஞாதவ்யம்” என்று இரு இடங்களில் அருளியிருப்பதும் கைவல்யார்த்தி மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவனே எனத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. “பூதஸுலக்ஷம் தத்வாஸநாதிசம்... த்யாஜ்யதயா. முமுக்ஷுபிர் ஜ்ஞாதவ்யம்” என்று ஸுலக்ஷம் ஸரீரம் இவனுக்குக் கைவிடத்தக்கது என அருளியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

31. இந்த ஸ்லோக பூஷ்யத்தில், “ஸ்வபூவ: அத்யாத்மம்” என்னும் ஸ்லோகப் பகுதியை விளக்கும்போது, “ஸ்வபூவ: — ப்ரக்ருதி:...பூதஸுலக்ஷம் தத்வாஸநாதிசம் பஞ்சாக்ஷிவித்யாயாயம் ஜ்ஞாதவ்யதயா உதிதம் | ததுப்யம் ப்ராப்யதயா த்யாஜ்யதயா ச முமுக்ஷுபிர் ஜ்ஞாதவ்யம் ||” [ஸ்வபூவம் எனப்படுவது ப்ரக்ருதி...ஸுலக்ஷம் ஸரீரம், அதன் வாஸனை முதலானவை; பஞ்சாக்ஷி வித்யையில் அறியத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது. தன் முக்த ஸ்வரூபமும், ஸுலக்ஷம்ஸரீரமும் (முறையே) ப்ராப்யமாகவும்; கைவிடத்தக்கதாகவும் முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்கது] என்று அருளியிருக்கையால், கைவல்யநிஷ்டுன் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனே என விளங்குகிறதே எனில்: “பஞ்சாக்ஷிவித்யாயாயம் அஸ்ய ஜ்ஞாதவ்யதயா உதிதம்” [பஞ்சாக்ஷிவித்யையில் இவனுக்கு அறியத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது] என்று பூஷ்யகாரர் அருளவில்லை யாகையாலும், மேலேயும் “அஸ்ய ஜ்ஞாதவ்யம்” [இவனுக்கு அறியத்தக்கது] என்று அருளாமல், “முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்கது” எனப் பொதுவாக அருளுகையாலும், பூரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனாகத் தம் மால் கார்யாதி, கரண ஸ்ரீ பூஷ்யத்திலும், கீதை [8-23, 24] அவதாரிகையிலும் காட்டப்பட்ட பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனுக்குப்போலே, கேவலாத்மோபாஸகனான இக்கைவல்யநிஷ்டுனுக்கும் ஸுலக்ஷம்ஸரீரம் த்யாஜ்யமாகையாலே, பஞ்சாக்ஷிவித்யையில் முமுக்ஷுவான அவனுக்குச் சொன்னதை முமுக்ஷுவான இவனுக்கும் அதிதேஸமே செய்கிறார் பூஷ்யகாரர் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், இதுகொண்டு இவனைக் கைவல்யநிஷ்டுனாக்கமுடியாது; ஆக்கமுயன்றால் கார்யாதி, கரண ஸ்ரீபூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும், கீதை (8-23, 24) அவதாரிகா பூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் விரோதிக்கும்.

32. “யதுக்ஷரம் வேத்யவிதேந வதுந்தி” [8-11] என்று தொடங்குவதாய், கைவல்யார்த்தியின் உபாஸந ப்ரகாரத்தைச்

சொல்லும் ஸ்லோகத்தில், அஸ்தாஸ்தவம் முதலானவற்றோடு கூடியதாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதான தன் ஆத்மாவே கைவல்யார்த்திக்கு ப்ராப்யமாகையால், தத்க்ரது ந்யாயத்தையும், ஆதிபூரதந்யாயத்தையும் ஒட்டி அஸ்தாஸ்தவம் முதலானவற்றோடு கூடிய பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அவனுக்கு உபாஸிக்கத்தக்கதாக விதிக்கப்படுகிறது இதிலிருந்து இவன் பெறும் பூலன் ப்ரக்ருதியி னின்றும் நீங்கிய முக்திநிலையே என விளங்குகிறது. இப்படி விதிப்ப தில் எம்பெருமானுக்கு மற்றொரு உட்கருத்தும் உண்டு; அதாவது, — இவன் தன் ஆத்மாவில் எந்தப் பெருமைகளைக் கண்டு அதில் ஈடு படுகிறானோ, அந்தப் பெருமைகளும், மற்றும் பல பெருமைகளும் பரமாத்மாவான தன்னிடம் உண்டு என உணர்ந்து, இவன் தன்னிடம் ஈடுபடவேண்டும் என்பது எம்பெருமானின் உட்கருத்து. இதையே “ப்ரதிபத்தி வைஸேஷயத்தினாலே ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகுவச் சரணார்த்திகள் மேன்மேலே சிறந்தவர்கள்” என்று ஏழாம் அத்தியாயத்தில் புக்தபேத்யுத்தை விவரிக்கும் (7-16) ஸ்லோக பூர்வியத்திலும், அதை அநுவதிக்கும் எட்டாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகை யிலும் பூர்வியகாரர் அருளினார். இதிலிருந்து எம்பெருமான் செய்யும் ஸாத்யநாநுஷ்ட்யான விதிகளுக்குச் சேதனனின் ப்ரதிபத்தி களை மாற்றுவதில் முக்கிய நோக்கேயொழிய, அந்த ஸாத்யனங்களுக்குரிய பூலனைக் கொடுப்பதில் முக்கிய நோக்கல்ல என்றும், ஸாத்ய நத்தை அந்திமஸ்மருதி பர்யந்தம் பூர்ணமாக அநுஷ்டியத்த பின்பும் இவனுடைய ப்ரதிபத்தி மாருமலிருந்தால், வேறு வழியில்லாமல் இவன் விரும்பும் சுயநலப்பூலனை அளிக்கிறான் எம்பெருமான் என்றும் நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும்.

33. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு [8-10] ஸ்லோகத்தில் அந்திமகாலத்தில் புருவங்களுக்கு நடுவில் ப்ராணனை நிலைநிறுத்துதும்படி உபதேசரித்தது போலல்லாமல், கைவல்யார்த்தியைப்பற்றிய “ஸர்வத்யுவாராணி” [8-12] என்னும் ஸ்லோகத்தில், ‘மூர்த்யூபாத்யாய ஆத்மந: ப்ராணம்’ [தன்னுடைய ப்ராணவாயுவைத் தனது தலையில் ப்ரவேசிக்கச் செய்து] என்று ஸுஷும்தாநாடிசு வழியாகத் தலையில் நிலைநிறுத்துதும்படி உபதேசரிக்கையாலே, ஐஸ்வர்யார்த்தி பெறும் பூலன் அஸ்திரமான பேராகுமென்றும், கைவல்யார்த்தி பெறும் பூலன் நித்யமான மோக்ஷம் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. “ஹருத்யகமல நிவிஷ்டே மயி அக்ஷரே மனோ நிருத்ய...வாச்யம் மாம் அநுஸ்மர” என்று இங்கு பூர்வியத்தில் அந்திமக்ஷணத்திலும் தன்னைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று எம்பெருமான் விதித்திருப்பதாகக் காட்டியிருப்பது “இந்தக் கடைசி க்ஷணத்திலாவது இவன் நம்மிடம் ஈடுபட மாட்டானா” என்கிற எம்பெருமானின் ப்ரத்யாஸையை விளக்குகிறது.

34. இந்த (8-12) ஸ்லோகத்தில் கைவல்யார்த்திக்கு ப்ராப்யத்தைச் சொல்லும்போது, “தேஹம் த்யஜந் ய: ப்ரயாதி” என்று இவன் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மதேஹங்களை அடியோடு விட்டுப் ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டிச் செல்கிறான் என்றதும், “ஸ யாதி பரமாம் க்ருதிம்” என்று அசித்ருபுவமாகிற ஐஸ்வர்யாநுபுவத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாகையாலே ‘பரகூதி’ எனத்தக்க அசிந்மிஸ்ர ஸ்வாத்மாநுபுவத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாகையாலே ‘பரமாகூதி’ எனத்தக்க தன் கேவலாத்மாநுபுவத்தை அடைகிறான் என்றதும்—இவன் அடையும் பூலன் மோக்ஷமே என்று காட்டுகிறது. இவ்விடத்தில் பூஷ்யத்தில் “ப்ரக்ருதி வியுத்தம் மத்ஸமாநாகாரம் அபுந்ராவ்ருத்திம் ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதித்யர்த்த:” [ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாய், என்னோடு ஒத்த (ஜ்ஞாநநந்தம்மயமான) ஸ்வரூபத்தை உடையதாய், திரும்பி வருதலில்லாததான ஆத்மாவை அடைகிறான் என்று பொருள்] என்று அருளியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

35. (8-12) ஸ்லோகத்தில் ‘பரமா க்ருதி’ என்று கைவல்யாநுபுவத்தைச் சொன்ன கண்ணன், (8-15) ஸ்லோகத்தில் ‘பரமா ஸம்ஸித்தி:’ என்று ஞானியடையும் பூலனைக் குறிக்கையாலே, இரண்டும் மோக்ஷமேயாயினும், ஞானியடையும் ப்ரஹ்மாநுபுவமாகிற சிறந்த பூலனைக் கைவல்யநிஷ்டன் அடைவதில்லை என்று உணர்த்துகிறான். இதிலிருந்து—ப்ரஹ்மாநுபுவத்தை அடைபவனாக ஸ்ருதி ஸூத்ர பூஷ்யங்களில் கூறப்பட்ட பஞ்சாக்ஷரீந்த்ரியாநிஷ்டன் கைவல்யநிஷ்டனாக முடியாது என விளங்குகிறது.

36. (8-15) பூஷ்யத்தின் அவதாரிகையில், “அத:பரம் அத்யாயயரேஷேண ஜ்ஞானிந: கைவல்யார்த்திநஸ்ச அபுந்ராவ்ருத்திம், ஐஸ்வர்யார்த்திந: புந்ராவ்ருத்திம் சாஹ” [இதற்குமேல் உள்ள அத்யாயப்பகுதியாலே, ஞானிக்கும், கைவல்யார்த்திக்கும் புந்ராவ்ருத்தி இல்லையென்றும், ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் புந்ராவ்ருத்தி உள்ளதென்றும் கூறுகிறான்.] என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து, ஞானியின் ப்ராப்யத்தைப்போலே கைவல்யார்த்தியின் ப்ராப்யமும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லாத மோக்ஷமே என விளங்குகிறது.

37. கைவல்யார்த்திக்கு ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருதல் இல்லாவிடிலும், அவன் தான் பெற்றிருக்கும் கேவலாத்மாநுபுவத்திற்கு மேற்பட்ட பூலமான ப்ரஹ்மாநுபுவத்தைக் காலாந்தரத்தில்

அடையலாமே ? எனில், (8-16) ஸ்லோகத்தில் “புநராவர்த்திந:” [பூரஹ்மலோகமீருகவுள்ள எல்லாவுலகங்களும், புநராவ்ருத்தியுள்ளவை] என்றவிடத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்யும்போது “விநாஸிந:” [அழிவுடையவை] என்றே பூஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கையாலே, புநராவ்ருத்தியில்லாத பூலனையுடைய கைவல்யநிஷ்டனும், தன் பூலன் அழிந்து கீழான ஐஸ்வர்யாநுபூவத்தையோ, மேலான பூகூவதூநுபூவத்தையோ பெறுவதில்லை என விளங்கும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில், இந்த்ரலோகத்தில் அநுபூவத்தைப் பெற்று, அங்கிருந்து உயர்ந்த லோகமாகிற பூரஹ்மலோகத்திற்குச் சென்று அவ்வுலகில் அநுபூவத்தைப் பெறுகிறவன் புநராவ்ருத்தியில்லாதவன் என்று கொள்ளவேண்டிவரும். இப்படிக் கொள்வது, “பூரஹ்மலோகமீருகவுள்ள எல்லாவுலகமுமே புநராவ்ருத்தியுள்ளவை” என்று இந்த (8-16) ஸ்லோகத்தில் சொன்னதோடு முரண்படும். ஆகையால், கைவல்யத்தை அடைந்தவனுக்கு என்றுமே கீழான ஐஸ்வர்யாநுபூவமும், மேலான பரமாத்மாநுபூவமும் கிடைப்பதில்லை என்று தேறுகிறது.

38. கைவல்யார்த்தியின் ப்ராப்யத்தைக் கூறும் (8-20, 21) ஸ்லோகங்களில் “யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே” என்று கைவல்யாநுபூவத்தை அடைந்தபின், அதைவிட்டு வேறோனுபூவத்தை அடைகையாகிற புநராவ்ருத்தியில்லை என்று முக்தகண்டமாசு சொல்லப்பட்டிருப்பதும், அவ்விடத்து பூஷ்ய அவதாரிகையில் “அத்ய கைவல்யம் ப்ராப்தாநாமபி புநராவ்ருத்திர் ந வித்யத இத்யாஹ” [இனி, கைவல்யத்தை அடைந்தவனுக்கும் புநராவ்ருத்தி இல்லை என்று கூறுகிறான்] என்று அருளியிருப்பதும், கைவல்யாநுபூவம் ஸம்ஸாரத்திற்கோ, பூகூவதூநுபூவத்திற்கோ செல்லமுடியாத நித்யாநுபூவம் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இங்கு “தமாஹ: பரமாம் க்ருத்” [அக்கேவலாத்மாவை மேலான ப்ராப்யமாக (கைவல்யார்த்திகள்) கூறுகிறார்கள்] என்றவிடத்தின் பூஷ்யத்தில், “அயமேவ...ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்குவியுக்தஸ்வரூபேணாவஸ்தித் ஆத்மா இத்யர்த்த:” [இவனே ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கப்பெற்றவனாய், ஸ்வரூபவிளக்கம் பெற்றவனான ஆத்மா என்று பொருள்] என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து, கைவல்யாநுபூவம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கும் அடியோடு நீங்கியபின் ஏற்படும் மோக்ஷாநுபூவமே என விளங்குகிறது. இங்கு “தத்ஸுதாநம் பரமம் மம” [அது எனது மேலான நியமன ஸ்தானம்] என்றவிடத்திற்கு பூஷ்யமிடுகையில், “அசேதந ப்ரக்ருதிரேகம் நியமநஸ்தூநம் ; தத்ஸம்ஸுருஷ்டரூபா ஜீவப்ரக்ருதிர்

த்விதியம் நியமஸ்தூநம் ; அசித்ஸம்ஸர்க்குவியுத்தம் ஸ்வரூபேண வஸ்திதம் முக்த ஸ்வரூபம் பரமம் நியமஸ்தூநம் இத்யர்த்தது : | தச்ச அபுநராவ்ருத்திருபம் |” [எனக்கு ப்ரகாரமான அசேதனப் பொருள் ஒரு நியமஸ்தூநம் ; எனக்கு ப்ரகாரமாயிருப்பதாய், முற்கூறிய அசித்தோடு சேர்ந்திருப்பதான ஸம்ஸாரி ஜீவஸ்வரூபம் முற்கூறிய அசித்தைக் காட்டிலும் மேலான இரண்டாவது நியமஸ்தூநம் ; அசித்ஸம்பூந்ததும் அடியோடு நீங்கப்பெற்றதாய், ஸ்வரூப ஸ்வர்க்கம் பெற்றதாய், அதனாலேயே முற்கூறிய ஸம்ஸாரி சேதனஸ்வரூபத்திலும் மேலானதான முக்தஜீவஸ்வரூபம் முந்திய இரண்டைக் காட்டிலும் மேலான மூன்றாவது நியமஸ்தூநம்—என்று பொருள். அதுவும் புநராவ்ருத்தியில்லாத நித்யாநுபுவமேயாகும்] என்று அருளியிருப்பது கைவல்யாநுபுவம் நித்யமுக்தியே என்று பூஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் பற்றியதைக் கரதலாமலகமாக (கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக்) காட்டுகிறது. தூமஸப்தத்திற்கு ‘ப்ரகாஸம்’ [ஞான வொளி] என்று பொருள்கொள்ளும்போதும், ‘ப்ரக்ருதிஸம்ஸருஷ்டாத் பரிச்சிந்நஜ்ஞாநரூபாத் ஆத்மந: அபரிச்சிந்நஜ்ஞாநரூபதயா முக்த ஸ்வரூபம் பரம் தூமம்’ [ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கையாலே அளவு பட்ட அறிவையுடைய ஸம்ஸாரி ஜீவஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும், அளவற்ற அறிவையுடையதாகையால் முக்தஸ்வரூபம் மேலான ஞான வொளியாகிறது] என்று அருளியது இதை மேலும் வலியுறுத்துகிறது.

39. (8-22) ஸ்லோகத்தின் அவதாரிகா பூஷ்யத்தில், “ ஜ்ஞானிந: ப்ராப்யம் து தஸ்மாத்யத்யந்தவிபுத்தம் இத்யாஹ ” [ஞானியின் ப்ராப்யமோவெனில், கைவல்யநிஷ்டனுடைய ப்ராப்யத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது என்று கூறுகிறான்.] என்று அருளுவதன் மூலம் “கைவல்யம் பெற்றவனுக்கு புகுவதூறு புவம் அடியோடு கிடையாது” என்பதைக் கல்வெட்டாகக் காட்டினார் பூஷ்யகாரர். இதிலிருந்து கைவல்யத்தை அநுபுவித்த பின் இவன் புகுவதூறுபுவத்தைப் பெறுகிறான் என்று பூஷ்யகாரர் கருதியிருக்க இடமேயில்லை என விளங்குகிறது. ப்ரஹ்மாநுபுவமுள்ளவனாகத் தம்மால் பலவிடங்களில் முழங்கப்பட்ட பஞ்சாக்ஷுநி வித்யாநிஷ்டனைக் கைவல்யநிஷ்டனாகக் கருதியிருக்கவும் இடமேயில்லை என்றும் விளங்குகிறது.

40. கீதை (8-23, 24) ஸ்லோகங்களின் அவதாரிகா பூஷ்யத்தில் “ அது ஆத்மயாதாத்மயவித: பரமபுருஷநிஷ்டஸ்ய ச ஸாதாரணீம் அர்ச்சிராதிசுகாம் க்ருதிமாஹ ” [இனி, ஆத்மயாதாத்மயவித்துக்கும் பரமபுருஷநிஷ்டனுக்கும் பொதுவான

அர்ச்சிராதிஃகூதியைக் கூறுகிறான்] என்று 'ஆத்மயாத்நாதம்யவித்' என்னும் பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுனைப் பரமபுருஷநிஷ்டுனாகிற ஜ்ஞாநியோடு சேர்த்து எடுக்கையாலே, இவ்விருவரும் 7, 8 அக்ஷராயங்களில் பூர்வப்ரக்ருதர்களான ஜிஜ்ஞாஸுவும் ஜ்ஞாநியுமே என விளங்குகிறதே; இதிலிருந்தும், இவ்வவதாரிகா பூர்வயத்தின் மேல்பகுதியில் இவ்விருவர்க்கும் அர்ச்சிராதிஃகூதியும் ப்ரஹ்மாநுபுவமும் கூறப்படுவதிலிருந்தும் ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு முதலில் கைவல்யாநுபுவமும், பிறகு ப்ரஹ்மாநுபுவமும் ஏற்படுகின்றன என்று கொண்டுதீர வேண்டியிருக்கிறதே — என்னும் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு, — (1) கீதை (7-16) பூர்வயத்தில் ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு லக்ஷணம் உரைக்கும்போது "ப்ரக்ருஷ்டவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்திச்சு: " [ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைய விருப்புகிறவன்] என்று லக்ஷணமருளிஞர் பூர்வயகாரர். ஜ்ஞாநிக்கு "புக்ஷவச்சேஷுதைகரஸாத்மஸ்வரூபவித்" [எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையையே இயல்வாகக் கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்று லக்ஷணமருளிஞர். இங்கு பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுனை "ஆத்மயாத்நாதம்யவித்" [ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்று வழங்கியிருப்பதிலிருந்தும், இவ்வவதாரிகா பூர்வயத்திலேயே மேலே இவன் தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரஹ்மாத்தமகமாய், ப்ரஹ்மஸேஷுதைகரஸமானது என்று அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று தத்க்ருதந்யாயத்தையும் காட்டி நிரூபிப்பதிலிருந்தும் இவனை பூர்வயகாரர் ஜ்ஞாநியாகக் கருதினாரென்பதிலிருந்தும் இவனை பூர்வயகாரர் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. (2) கீதை (7-17) பூர்வயத்தில் "ஐஸ்வர்ய கைவல்ய நிஷ்டுர்கள் இருவர்க்கும் (முறையே) ஐஸ்வர்யமும், கேவலாத்மாநுபுவமுமாகிற தத்தம் விருப்பம் கிடைக்கும் வரையிலேயே என்னோடு சேர்த்தியுண்டு" என்றும், (8-22) அவதாரிகையில் "கைவல்ய நிஷ்டுனுடைய ப்ராப்யத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாநியினுடைய ப்ராப்யம் மிகவும் வேறுபட்டது" என்றும் அருளுவதன்மூலமும், பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகா பூர்வயத்தில் "ஆத்ம கைவல்யமாத்ராபேக்ஷாணம்" என்று ஜிஜ்ஞாஸு கேவலாத்மாநுபுவத்தை மாத்ரிமே விருப்புகிறான் என்று அருளுவதன்மூலமும் கைவல்யநிஷ்டுனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபுவம் கிடையாது, அதைப்பெற விருப்பமேயில்லை எனக்காட்டினார். இவ்வவதாரிகா பூர்வயத்திலோவெனில் ஆத்மயாத்நாதம்யவித்தாகிற பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபுவம் உண்டென்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார். இதிலிருந்தும் பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுன் ஜ்ஞாநிகோடி

யில் சேர்ந்தவனையொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவல்லன் என விளங்குகிறது. (3) ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்டுனைப்பற்றிப் பலவிடங்களில் குறிப்பிடும்போது “ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடையவிரும்புகிறவன்” [7-16; 7-29] என்றோ, ‘அக்ஷரயாதாதம் யத்தை விரும்பி உபாஸிப்பவன்’ [8-ம் அத்தியாயம் அவதாரிகை] என்றோ, ‘கைவல்யார்த்தீ’ [8-11, 8-14, 8-15 அவதாரிகைகள்] என்றோ, ‘கைவல்யம் ப்ராப்தன்’ [8-20, 21 அவதாரிகை] என்றோ, ‘ஆத்ம கைவல்ய மாத்ராபேக்ஷன்’ [13-ம் அத்தியாயம் அவதாரிகை] என்றோ குறிப்பிடுகிறோயொழிய ஓரிடத்திற்கூட ‘ஆத்மயாதாதம்ய வித்’ என்று குறிப்பிடவில்லை, இதிலிருந்தும் இந்த ஆத்மயாதாதம்ய வித் என்பவன் கைவல்யநிஷ்டுனிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. (4) கீதை (8-26) ஸ்லோகபூர்வியத்தில் “ஏதே ஸுக்லக்ருஷ்ணே க்ஷத்ரி ஜ்ஞாநிநாம், விவித்யாநாம் புண்யகர்மணாம் ச ஸ்ருதௌ ஸாஸ்வதே மதே” [இந்த ஸுக்லக்ருஷ்ணக்திகளிரண்டும் (முறையே) ஞானிகளுக்கும், பலவிதமான புண்யகர்மங்களைப் புரிந்தவர்களுக்கும் ஸ்ருதியில் எப்போதும் உள்ளவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன.] என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம் ஸுக்லகூதியான அர்ச்சிராதிக்கூதி ஜ்ஞாநிகளுக்கு உண்டையொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவுக்குக் கிடையாது என்று காட்டுவதன்மூலம் ஆத்மயாதாதம்யவித்தாகிற பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் ஜ்ஞாநிகோடியில் சேர்ந்தவனையொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவல்லனென்று நினைந்துகொள்ளு. ‘ஜ்ஞாநிநாம் த்விவித்யாநாம்’ என்று தாத்பர்ய தீபிகையில் எடுக்கப்பட்ட பாடத்தில் இது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. (5) பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனுக்குப் பஞ்சாக்ஷி வித்யை ஒன்றே ஸாத்யமானாகும். “ஆத்மார்த்தீ சேத் த்ரயோட்பயேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத்யகா:” [கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் 27] [ஆத்ம மாத்ரத்தை அநுபூவிக்கையாகிற பூலனை விரும்பினானில், கர்மஜ்ஞாநபூக்தியோக்யங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே ஆத்மகைவல்யத்தை ஸாதித்துக்கொடுத்தும்.] “ஐஹலௌகிகமைஸ்வரீயம் ஸ்வர்க்க்யாத்யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் புக்யவந்தம் ச மந்த்ரோடயம் ஸாத்யபிஷ்யதி ||” [வ்ருத்தஹாரீதஸம்ருதி 6-50] [இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும், கேவலாத்மாநுபூவமாகிற கைவல்யத்தையும், புக்யவத்நுபூவத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இவ்வுலகாக்கார மந்திரம் ஸாதித்துக்கொடுத்தும்] “தாவத்யார்த்திஸ் தத்யாவாஞ்சுர தாவந்மோஹஸ் தத்யாஸூக்யம் | யரவந் யாதி ஸரணம் த்வாமோஷாக்ஷாநாஸாம் ||” [வி-பு 1-9-73] [எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உன்னை எதுவரையில் ஸரணமடையவில்லையோ, அது

வரையிலேயே (செல்வத்தை இழந்ததனால் ஏற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டும் என்னும்) ஆசை; அது வரையிலே (ஆத்மாநுபுவமின்மையால் ஏற்படும்) மோஹம்; அதுவரையிலேயே (புகழுவதுநுபுவமின்மையால் உண்டாகும்) ஸுக₂ மின்மை. (ஆர்த்தன், அர்த்ததார்த்தி எனப்படும் ஐஸ்வர்யார்த்திகள், ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யார்த்தி, ஜ்ஞாநி ஆகிய அனைவர்க்கும் ப்ரபத்தியே ப்யஸாத்மனம் என்றபடி)] என்கிறபடியே கைவல்ய நிஷ்டனுக்குக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி ப்ரபத்திகளில் எதுவும் ஸாத்மன மாகலாம். இப்படி ஸாத்மனத்தைப் பார்த்தாலும் ஆத்மயாத்மாத்மய வித் எனப்படும் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்கும். (6) பஞ்சாக்ஷுநிவித்யா நிஷ்டுனைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வரும் கார்யாதி₂கரணம் [4-3-5] முத லானவிடங்களில் ஸூந்யாஷ்யம், ஸ்ருதப்ரகாஸிகை முதலானவற்றில் அவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஓரிடத்திற்கூட அவனைக் கேவலன் என்றோ, கைவல்யநிஷ்டுன் என்றோ, அவனுக்குக் கைவல்யம் ப்ராப்யம் என்றோ கூறவில்லை. நேர்மாருகப் பஞ்சாக்ஷுநி வித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அதிகாரிகளே ‘‘கேவலம் வா சித்ஸுவஸ்து...ய உபாஸதே’’ என்று கார்யாதி₂கரணபூஷ்யத்தின் இறுதியில் கேவல சித்ஸுபாஸகர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இதிலிருந்தும் ஆத்ம யாத்மாத்மயவித் எனப்படும் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுன், கைவல்ய நிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட கேவலாத்மோ பாஸகன் ஒருவன் உண்டோ? எனில் : சூந்நேதோக்ஷ்யம் ஏழாவது ப்ரபாட்யுத்தில் நாமம் தொடங்கி ஆஸை ஈருகப் பதினாலு அசேதனப் பொருள்களின் உபாஸனத்தைக்கூறி, அதற்குப்பின் ‘ப்ராணன்’ எனும் ஸப்ஸ்துத்தால் அசேதனப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாய், உயர்ந்ததான ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தின் உபாஸனத்தை [7-14-4]ல் கூறி, அதை உபாஸிப்பவன் அதிவாதி₂யாகிருன் என்று காட்டி, (7-15-1)ல் ‘ஸத்யம்’ எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் இவனைவிடச் சிறந்த அதிவாதி₂ என்று காட்டுகையால் ப்ராணன் எனப்படும் கேவல ஜீவனை உபாஸிப்பவன் ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகனான பஞ்சாக்ஷுநிவித்யா நிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றும், அதிவாதி₂யாகக் கூறப்படுகையாலே ஒருவகையான மோக்ஷத்தைப் பெறுபவன் என்றும், ப்ரஹ்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாகக் கூறப் படுகையாலே ப்ரஹ்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த கேவலாத்மோபாஸகன் இவனெயன்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால் இவனை

ஜிஜ்ஞாஸுவெனப்படும் கைவல்யநிஷ்டுனென்றும், பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுனும், பரமபுருஷநிஷ்டுனும் இவ்வவதாரிகாபூஷ்யத் தோடு அவ்யவஹிதமாக (இடைவெளியில்லாமல்) ப்ரக்ருதரான ஜ்ஞாநிகளில் இருவகையினரே என்றும் அசைக்கமுடியாதபடி தேறுகிறது.

41. கீதை (8-26) ஸ்லோக பூஷ்யத்தில் ஸூக்லகூதியான அர்ச்சிராதிஃகூதி ஜ்ஞாநிகளுக்கு உண்டேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவுக்குக் கிடையாது என்று காட்டுவதன்மூலம் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனுகிற 'ஆத்மயாத்நாத்மயவித்' ஜிஜ்ஞாஸுவிலும் வேறுபட்டவன் என உணர்த்தினார். முந்தின (40-வது) பாராவில் பரிஹாரத்தின் (4)வது பிரிவில் இது விவரிக்கப்பட்டது.

42. கீதை (12-3, 4, 5)ல் கேவலாத்மோபாஸகனின் ப்ராப்யத்தைக் குறிப்பிடுகையில், "தே ப்ராப்நுவந்தி மாமேவ" [அவர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள்] என்கிறான் கண்ணன். இவர்கள் முதலில் கேவலாத்மாநுபூவத்தையும், பிறகு பரமாத்மாநுபூவத்தையும் அடைபவர்களாயிருந்தால், இங்கு பூஷ்யகாரர் ஏவகாரத்தோடு கூடிய ஸ்லோகஸ்வாரஸ்யத்தையொட்டி அவ்விஷயத்தைக் கூறியிருப்பார். அப்படிக்கூறாமல் "மாம் ப்ராப்நுவந்த்யேவ" என்று அயோக்யவ்யவச்சேதுபரமாக அந்வயத்தை மாற்றி, "மத்ஸமாநாகாரம் அஸம்ஸாரிணம் ஆத்மாநம் ப்ராப்நுவந்த்யேவ" [(ஜ்ஞாநநந்தங்குளில்) என்னை ஒத்த ஸ்வரூபத்தை உடையவனாய், ஸம்ஸாஸம்பந்தமுற்ற தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடையவே செய்கிறார்கள்] என்று பொருளுரைப்பதிலிருந்து, பூஷ்யகாரர் கைவல்யநிஷ்டுன் பிரிதொரு காலத்தில் ப்ரஹ்மாநுபூவத்தைப் பெறுகிறான் என்று திருவுள்ளம் பற்றவேயில்லை எனத் தெளிவாக விளங்குகிறது. ஏழு எட்டாம் அத்தியாயங்களில் கைவல்யநிஷ்டுனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபூவம் அடியோடு இல்லை என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாகிற அர்த்தஸ்வாரஸ்யத்தையொட்டி, இங்கு ஸப்ஹுத்தைச் சிறிது தலிந்து பொருள்கொள்ளவேண்டும் என்று பூஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என விளங்கும்.

43. இங்கு "க்லேஸ: அதிகதரஸ்தேஷாம்" என்று கைவல்யநிஷ்டுன் புகுவதுபாஸகனைக் காட்டிலும் நீண்ட காலம் மிகுந்த ஸ்ரமப்பட்டு உபாஸிக்கவேண்டும் என்று விதித்திருப்பது—அவனுடையதைக் காட்டிலும் மிகுந்திருக்கும் இவனுடைய ஸ்வார்த்ததா ப்ரதிபத்தியைக் கழிப்பதற்காகவே என விளங்குகிறது.

44. கடைசி ஷட்கத்தின் தொடக்கமான பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகையில், முந்தின ஷட்கத்தின் ப்ரமேயத்தைக்

கூறும்போது, “ஆதம் கைவல்ய மாத்ராபேக்ஷாணம்” [கைவலாத் மாநுபுவத்தை மாத்திரம் விரும்புகிறவர்களுக்கு] என்று கைவல்ய நிஷ்டைர்களைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அநுபூனிக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பமே கிடையாது என விளங்குகிறது. மதுனித்யாநிஷ்டைர்களைப்போலே, முதலில் கைவலாத்மாநுபுவத்தையும், பிறகு ப்ரஹ்மாநுபுவத்தையும் பெறவிரும்புகிறவர்களாயிருந்தால், இவர்களை “கைவல்யமாத்ராபேக்ஷர்கள்” என்று பூர்வியகாரர் குறிப்பிட்டிருப்பாரா என்பதை நடுநிலையாளர்கள் சிந்திக்கவேண்டும்.

45. புக்தியோகத்தின் தொடக்கமான ஏழாம் அத்தியாயத்தை பூர்வியத்துடன் மொத்தமாக விமர்சிக்கும்போது, — இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் பரமாத்மாவான தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தால், அறியவேண்டியது வேறு இல்லை என்றும், மூன்றாவது ஸ்லோகத்திலும், 26-வது ஸ்லோகத்திலும் — ஸ்வார்த்தமான ஸித்திதிக்காக யதன்ம் செய்பவர்களிடையே தன்னை உள்ளபடி அறிந்தவன் எவனுமில்லை என்றும் கூறி, தன் பெருமையைக்கூறும் 4 முதல் 12 ஸ்லோகமீறாக அசித்தைப்போலே ஜீவனும் தனக்கு அத்தந்தபாதந்தா னென நிரூபித்திருப்பது, தன்னை உபாஸிப்பவனை ‘புக்தன்’ எனக் கூறாமல், பெரும்பாலும் ‘ஜ்ஞாநி’ என்றே கூறுவது, 19 வது ஸ்லோகத்திலே, ஞானத்தின் பூர்த்தியை அடைந்தவனைத் தனக்கே கிடைத்தற்கரியவன் என்பது, 28-வது ஸ்லோகத்தில், புண்யத்தாலே பாபம் சிறிது சிறிதாக அழியப்பெற்றவர்கள் தன்னை ஒவ்வொரு பூலனுக்காக ஸாதூனங்களை அனுஷ்டித்து உபாஸிக்கிறார்கள் என்பது முதலானவற்றை ஆராய்ந்தால், எப்பெருமான் - கைவல்யம் போன்ற அபாயங்களில் சிக்கவைக்கக்கூடிய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான ஸாதூனங்களைக் காட்டிலும், ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திற்கும், பரார்த்தப்ரதிபத்திக்குமே முக்கியத்துவம் அளித்திருக்கிறான் என்றும், ஸாதூனங்களை விதித்திருப்பதும் அந்தப்ரதிபத்தியை விளப்பதற்கே என்றும் விளங்கும்.

46. இவ்வண்ணமாக, கீதையிலும், அதன் பூர்வியத்திலும், பலவிடங்களில் — கைவல்யம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் நீங்கப்பெற்ற நித்ய முத்தியே என்றும், இக்கைவல்யநிஷ்டைனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியும் புகுவதுநுபுவமும் கிடையாது என்றும் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கையால், கீதாசார்யனும், பூர்வியகாரரும் திவ்யப்ரபந்தம் வ்யாக்யாநாக்களின் பக்ஷத்திற்கே ஆதரவளித்துள்ளார்கள் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இனி, த்ரானிடேவேதம் என்று புகழ்பெற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும், அதன் வ்யாக்யானங்களிலும் கைவல்யம் ப்ரஹ்மாநுபுவலேபமுமற்ற தாழ்ந்த மோக்ஷமே என்றும், கைவல்ய நிஷ்டைன் பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டைனிலும் வேறுபட்டவன் என்றும் காட்டப்பட்டிருப்பதை விளக்குவோம்.

3. த்ராவிட்யேத தத்வ்யாக்யாத ஸ்வாரஸ்யம்

47. முதலாயிரத்தில் முதலானதாய், வேதத்திற்கு ஒங்காரம் போலே த்ரவ்யப்ரபுத்தத்திற்குத் தொடக்கத்திலுள்ள திருப் பல்லாண்டில் — ஐஸ்வர்யார்த்தி, கைவல்யார்த்தி, புகுவதுபுவத்தை விரும்புமவன் ஆகிய மூவகை அதிகாரிகளையும் அழைத்து மங்குளாஸாஸனம் செய்யத் தம் மோடு கூட்டிக்கொள்கிறார் பெரியாழ்வார். அதில் கைவல்யார்த்தியை அழைத்தும் “ஏடு நிலத்தில்” என்னும் நாலாம் பாசுரத்தில், “ஏடுநிலத்தில் இடுவதன் முன்னம்” என்று “ஸுகுமஸரீரம் ப்ரக்ருதியில் வயிப்பதற்கு முன்னம் வந்து சேருங்கள்” என்கையாலே, இவனுக்கு விரஜா தாணத்தின்போது நிகழும் ஸுகுமஸரீரநாஸம் ஏற்பட்டு விடுகிறது என்றும், இது ஒருவகை முக்தியே என்றும் விளங்குகிறது. “எங்கள் குழாம் புருந்து கூடும் மனமுடையீர்கள் வரம்பொழி வந்து” என்கையால், ‘தம் ஆத்மாவே இனிது’ என்னும் நினைவை மாற்றி, ‘எம்பெருமானே இனிவவன்’ என்னும் நினைவைக் கொள்வதே இவன் செய்யவேண்டியது என்று கூறுகையாலே, ‘ப்ரதிபத்திக்கு முக்யத்வமேயொழிய ஸாதநாநுஷ்டாநத்திற்கு முக்யத்வமில்லை, எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும் இந்நினைவினாலேயே இவனுக்குத் தாழ்ந்த மோகும் ஏற்படுகிறது’ என்னும் ஸீத்தாநத்ததைக் காட்டினார் பெரியாழ்வார். “போதுவீர் போதுமினே” [திருப்பாவை1] “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்விடு செய்யும் மாதாவினைப் பிதுவை” [திருவிருத்தம் 95] முதலான பாசுரங்களில் — பேற்றுக்குப் பரார்த்தப்ரதிபத்தியே வேண்டுவது என்றும், அதை விளைப்பதற்கே, இயற்கையுறவினான எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்கள் மூலமாகவும், ஸாஸ்த்ரங்களை அளித்தும், இவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்தபுலன்களுக்கு அந்த ஸாஸ்த்ரங்களில் ஸாதநங்களை விதித்தும், ஞானிகளை அவதரிப்பித்தும், மற்றும் பலவகைகளாலும் முயல்கின்றான் என்றும் மறையாழ்வார்களும் காட்டினார்கள். இவ்வாழ்வார்களை அடியொற்றியே “ப்ரதிபத்திவைஸேஷ்யாத்” என்று கீதாபுராஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில் அருளினார் ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர். “ஒல்லே கூடுமினே” என்று விரைந்து வந்து சேர்ச்சொல்லுகையாலே, இவனுக்குக் கைவல்யமோகும் கிடைத்துவிட்டால், பிறகு எக் காலத்திலும் புகுவதுபுவபுருபமான மோகும் இல்லாமற்போய்விடும் என்னும் இவனுடைய துர்க்குதி உணர்த்தப்படுகிறது. கைவல்யார்த்திக்கு கீதாபுராஷ்யத்தில் அபுநராவ்ருத்தியைக் கூறுவதன்

மூலம் பூஷ்யகாரரும் இதை அடியொற்றினார். ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு முன்னால் இவனை அழைத்தது இந்த துர்க்குதியைக்கண்டே என்று பெரியவாச்சான்பின்னா வ்யாக்யானமிட்டிருப்பது காணத்தக்கது. “நமோ நாராயணய” என்று பாடும் மனமுடைப் பத்தருள்ளீர்” என்று ஓங்காரமாத்ரத்தை அநுஸந்தித்து ஐந்மஸம்ஸாரக்கட்டு நீங்கித் தம் ஆத்மாவின் அநுபூவத்தை மாத்திரம் பெற்றுப்போகாமல், மந்த்ரஸேஷத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்தித்து, பூக்ஷவத் கைங்கர்யத்தில் போக்யதாபுத்தி வைத்து மங்குளாஸாஸநம் செய்யச்சொல்லுகையாலே, நாராயணேபனிஷத்தில் அதூர்வரிரஸ்ஸில் “ஓமிதி, யமுக்த்வா முச்யதே யோகே ஐந்மஸம்ஸாரபுந்த்ரநாத் | ஓம் நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரோபாஸகோ வைகுண்டபூவந (லோக)ம் க்யமிஷ்யதி” என்று ஓங்காரத்தை மாத்திரம் அநுஸந்திப்பவனுக்குக் கைவல்ய மோக்ஷமே என்றும், “நமோ நாராயணய” என்பதையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பவனுக்கே வைகுண்டப்ராப்தி என்றும் கூறியதை விளக்குகிறார்.

48. திருப்பல்லாண்டில் கைவல்யார்த்திகள் சேரும் “தீயிற் பொலிகின்ற” என்னும் பாசுரத்தில் தாங்கள் சக்ராங்கனம் பெற்று வந்ததாகக் கூறுவது பஞ்சஸம்ஸ்காரத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே, ஆழ்வார் அழைத்தபோது நியமித்தபடி “நமோ நாராயணய” என்னும் மந்த்ரஸேஷத்தையும் சேர்த்துத் திருமந்திரத்தை அர்த்துத்தோடு அநுஸந்தித்து, ‘ஆத்மாவையே அநுபூவிப்பது’ என்னும் வரம்பை ஒழித்து எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாட வந்தார்கள் இவர்கள் என்று தோற்றுகிறது. இவற்றிலிருந்து, கைவல்யம் தாழ்ந்ததொரு முக்தியே என்றும், பூக்ஷவதுபூவமற்ற கைவல்யநிஷ்டன் அதையுடையவனாக ஸ்ருதிஸூத்ரபூஷ்யங்களில் அறிவிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டனுயிருக்கமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

49. முதலாயிரத்திலுள்ளதாய், வேதமனைத்துக்கும் வித்தாய், உபநிஷத்ஸாரமான திருப்பாவையில் “ஒருத்தி மகனாய்” [25] என்னும் பாசுரத்தில் “வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து” என்னும் பூஸ்ருதியில், “வருத்தம்” என்று அசித்தஸம்பந்தத்தினாலேற்பட்ட துன்பங்கலந்த அசித்துபூவமான ஐஸ்வர்யாநுபூவத்தையும், “தீர்ந்து” என்று அவ்வசித்தஸம்ஸர்க்கும் அடியோடு கழிகையால் துன்பங்கழியப்பெற்ற கைவல்யாநுபூவத்தையும் உணர்த்தி, “மகிழ்ந்து” என்று தான் பெறவிருக்கும் பூக்ஷவதுபூவமே எல்லையற்ற ஆனந்தத்தையுடையது என்று உணர்த்தினார்.

ஆண்டாள். இதனால், கைவல்யத்தில் அசித்ஸம்பூந்தும் கழிகையால் தன்னடையே உண்டாகும் ஆத்மமாத்ராநுபூவமாகிற சிற்றின் பமே உண்டென்றும், புகுவதநுபூவமாகிற பெருமகிழ்ச்சி கிடையா தென்றும் உணர்த்தப்பட்டதாகிறது. இதிலிருந்தும் கைவல்யம் வருத்தத்திற்குக் காரணமான அசித்ஸம்ஸர்க்கும் அடியோடு கழியப் பெற்ற மோக்ஷமேயென்றும், புகுவதநுபூவமற்ற கைவல்யநிஷ்டுன் ஸ்ருதிஸூத்ரபூஷ்யங்களில் புகுவதநுபூவமுடையவனாக முழங்கப் படும் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனாகமுடியாது என்றும் விளங்கும். ஸூசநமாத்ரமாய், வ்யாக்யானத்தைக்கொண்டே தெளிய அறிய வேண்டிய இத்தகைய இடங்கள் மற்றும் சிலவும் உண்டு. அவற்றை விட்டு, கைவல்யத்தைப் பற்றியது என்று பாசுரத்திலேயே தெளிவாக விளங்கும் இடங்களைக் காண்போம் இனி.

50. இரண்டாம் ஆயிரத்தில் சரம்பரபூந்தமான திருநெடுத் தாண்டகத்தில், “முன்னுருவில் பிணிமூப்பில்லாப் பிறப்பிலியாய்” என்று அசித்ஸம்ஸர்க்குத்தாலே வரும் பிணி, மூப்பு, ஃறப்பு முதலான ஷட்பூவவிகாரங்களும், ஷடூர்மிகளும்ற்ற முக்தஸ்வரூபத்தை எடுத்து. “இறப்பதற்கே எண்ணுது” என்று ‘அத்தகைய தன் முக்தஸ்வரூபத்தையே அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷம், என்றுமே புகுவதநுபூவமேயற்றிருக்கிறதாகையால் ஆத்மவிநாஸத்தை ஒத்தது’ என்று அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார். இதிலிருந்தும், கைவல்யம் புகுவதநுபூவமற்ற நித்யமுக்தியே என்றும், புகுவதநுபூவமுடையவனாக ஸ்ருதிஸூத்ரபூஷ்யங்களில் நிலைநாட்டப்பட்ட பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாகமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

51. மூன்றாம் ஆயிரமான இயற்பாவில் முதல் ப்ரபூந்தமான முதல் திருவந்தாதியில், “எழுவார் விடைகொள்வார் ஈனதுழாயானை வழுவாவகைரினைந்து வைகல் தொழுவார்” [முதல் திருவ.26] என்னும் பாசுரத்தில் “எழுவார்” என்று மேன்மேலே ஐஸ்வர்யங்களில் ஆசையை வளர்த்துக்கொண்டு போகிறவர்களையும், “ஈனதுழாயானை வழுவாவகைரினைந்து வைகல் தொழுவார்” என்று நிரந்தரமாக புகுவானை அநுபூவிக்கவிரும்பி. காலமெல்லாம் அவனைத் தொழுகின்றவர்களான உபாஸகஜ்ஞானிகளையும் எடுக்கிறார் என்று தெளிவாக விளங்குகையாலே, இடையிலேயுள்ள “விடைகொள்வார்” என்னும் சொல்லாலே—ஐஸ்வர்யாநுபூவத்திற்கும், புகுவதநுபூவத்திற்கும் இடையிலேயுள்ள கைவல்யாநுபூவத்தைப் பெறுபவர்களை ஆழ்வார் குறிப்பிடுகிறார் என்று தெளிவாகிறது. இவர்களுக்கு

“ விடைகொள்வார் ” என்று பெயரிடுகையாலே, “ எங்களுக்கு ஆத்மாநுபூவமே போதும் ; உன் அநுபூவம் வேண்டா ” என்று நிரந்தரமாக எம்பெருமானிடமிருந்து இவர்கள் விடைகொண்டு விடுகிறார்கள் என விளங்குகிறது. இதிலிருந்தும், கைவல்யம் புகுவதனுபூவமற்ற நித்ய முக்தியே என்றும், புகுவதனுபூவ முடையவனாக ஸ்ருதிஸூத்ரபூஷ்யங்களில் நிலைநாட்டப்பெற்ற பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாக முடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

52. மூன்றாம் ஆயிரமான இயற்பாவில் சேர்ந்ததாய், யஜுர் வேதஸாரமான திருவாசிரியத்தில் “ உலகு படைத்து ” என்று தொடங்கும் இரண்டாம் பாசுரத்தில் “ நல் வீடு ” என்று பரம புருஷார்த்துலக்ஷணமோக்ஷத்தை விஸேஷிக்கையாலே, புகுவதனுபூவமாகிற நன்மையற்றதாய், ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்டிருக்கையாலே ‘வீடு’ (மோக்ஷம்) எனத்தக்கதான கைவல்யமாகிற தாழ்ந்த மோக்ஷமும் உண்டென்று உணர்த்துகிறார் நம்மாழ்வார். இது லிருந்தும் முற்கூறிய இரண்டு விஷயங்களும் தேறுகிறது.

53. இனி, நாலாவது ஆயிரமாய், ஸாமவேதஸாரமான திருவாய்மொழியில் கைவல்யத்தைப் பற்றிய இடங்களைக் காண்போம். முதல்பத்தில் இரண்டாம் திருமொழியான வீடுமின்முற்றத்தில், ஐந்தாம் பாசுரத்தில் “ அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர் ” என்று, ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பற்று அறுந்துவிட்டால், ப்ரக்ருதியினின்று நீங்கிய தன் ஆத்மாநுபூவமாகிற ‘வீடு’ (மோக்ஷம்) உண்டாகிவிடும் என்று கூறுகையாலே, கைவல்யம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்ற மோக்ஷமே என உணர்த்துகிறார் ஆழ்வார். “ அது செற்று மன்னுறில் அற்றிறை பற்றே ” என்னும் பிற்பாதியில் “ அந்த மோக்ஷமாகிற அபாயத்தில் அகப்படாமல், புகுவச்சேஷத்வமே வடிவான உம் ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று நிலைநிற்கவேண்டியிருந்தால், விஷயங்களில் பற்றை விடும்போதே எம்பெருமானைப் பற்றிவிடுங்கள் ” என்கிறார். ‘ அது செற்று ’ என்னும் பதங்களாலே, புகுவதனுபூவம் என்றுமேயில்லாமல் செய்துவிடும் அபாயமான அக்கைவல்யத்தை முகம் சிதறப் புடைத்துத் தள்ளவேணும் என்கிறார் ஆழ்வார். இவற்றிலிருந்தும் முற்கூறிய இரு விஷயங்களும் தேறுகிறது. இங்கு — “ மன்னுறில் ” [நிலைநிற்கவேண்டியிருக்கில்] என்று ஆழ்வார் அருளுகையாலே, புகுவதனுபூவமே நிலைநின்ற (நித்யமான) புருஷார்த்தம் என்றும், கைவல்யம் நிலைநில்லாததே (அநித்யமே) என்றும் விளங்குகிறதே — என்று சிலர் செய்யும் வாதம், “ குறுகா

நீளா'' [6.9-10] முதலானவிடங்களில் திருவாய்மொழியிலேயே பலவிடங்களில் ஆழ்வார் கைவல்யத்தை நித்யமாகக் கூறுகையாலே தள்ளப்படுகிறது. '' அதில் அகப்படாதே புகூவச்சேஷத்தைகரஸமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று நிலைநிற்கவேண்டியிருக்கில் '' என்று ஆரூயிரப்படியில் பிள்ளானும் '' மன்னுறில் '' என்னும் பதும் ரோஷத்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று நிலைநிற்பதையே குறிக்கிறது என்று காட்டினார். '' (மன்னுறில்) மன்னவுறில் ; தன்னைப்பற்றினால் ' இன்னமும் அதற்கு அவ்வருகே ஒரு அநுபுவமுண்டு ' என்று இருக்கவேண்டாதபடியான நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப் பார்க்கில் '' என்று நம்பிள்ளை அருளியபடியே, 'தனக்கு மேல் ஓரநுபுவமுண்டு' என்று சொல்லத்தக்கதாகையாலே, நித்யமான போதிலும் கைவல்யம் நிலைநில்லாதது என்றும் கொள்ளலாம். ஆகையால், முன்னும் பின்னும் நாம் காட்டும் நூற்றுக்கணக்கான ப்ரமாணங்களுக்கு முரணாக. இப்பாகுரங்கொண்டு 'கைவல்யம் அநித்யம்' என்று ஸாதிக்க எண்ணுவது பகற்கனவாகவே முடியும்.

54. ஆழ்வார் தம் தாழ்வைப்பார்த்து எம்பெருமானைவிட்டு நீங்கநினைக்கும் '' வளவேமுலகு '' என்னும் திருவாய்மொழியில் ''அடியென் சிறிய ஞானத்தன் '[திருவாய் 1-5-3] என்னும் பாகுரத்தில், ''செடியார் ஆக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமலை''என்னும் அடியில் கைவல்யநிஷ்டுரைச் சொல்லும்போது, அவர்களுக்கு ஸரீரஸம்பந்தம் அடியோடு கழிந்துவிடுகிறது என்றும், ''தம்மைப் போலே எம்பெருமானைக் கிட்டி அவனுக்கு தேயுஷத்தை வினைக்காமல், அவனைவிட்டு என்றும் ஸிலகிப்போகும் கேவலரே உண்மையான அடியார்கள்'' என்றும் உணர்த்துகையாலே, முற்கூறிய இரு விஷயங்களும் இப்பாகுரத்திலிருந்தும் தெறுகிறது. '' 'இவனைக்காண வேணும்' என்று ஆசைப்படாதே இவன்பக்கலிலே கைவல்யாதிப்ரயோஜனங்களைக்கொண்டு அகன்றுபோவார்கள் என்ன பூக்யம் பண்ணினாரோ? நானும் அங்ஙனே ஆகப்பெற்றிலேன் என்று நோகிரார்'' என்று பிள்ளான் ஆரூயிரப்படியில் அருளியது அருஸந்திக்குத்தக்கது.

55. ''பிறவித்துயரற'' [1-7-1] என்னும் பாகுரத்தில் கேவலரைப் பேசுகிரார் ஆழ்வார் என்பது எல்லா வ்யாக்யானங்களிலிருந்தும் விளங்குகிறது. இங்கு 'பிறவி' என்றது ஐந்து விகாரங்களுக்கும், ஷடோர் மிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே, ''ஜராமரணமோக்ஷாய'' [கீதை 7.29] முதலானவிடங்களிற் போலே இப்பதத்திலிருந்தும், இவனுக்கு ப்ராக்குதஸரீரம் அடியோடு கழிந்துவிடுகிறது என விளங்குகிறது.

“துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்” என்கையாலே, முற்கூறிய ஸரீரநாஸத்தாலே, இவன் முத்தியடைந்து ஜ்ஞாநவிகாஸம் (அறிவு விளக்கம்) பெற்றுவிடுகிறான் என்று காட்டுகிறார். “அறவனை” என்கையாலே, “எங்களுக்கு நீ வேண்டா, எங்களுடைய ஆத்மாநுபூவமே போதும்” என்கிறவர்களுக்கும் அதைக்கொடுக்கும் ஓளதூர்யத்தை ஆழ்வார் கொண்டாடுகிறார். “ஆழிப்படை அந்தணனை” என்கையாலே, ஆத்மாநுபூவவிசேஷதியைப் போக்குவதற்குக் கையும் திருவாழியுமாயிருப்பவன் என்றும், தங்களுக்குள்ள அஸூத்தியாகிற அசித்தஸம்பந்தத்தைக் கழிக்கவல்ல ஸூத்தூன் என்றும் இவர்கள் அநுஸந்திப்பதைக் காட்டுகிறார் ஆழ்வார். “அந்தணன் என்று சாணிச்சாற்றேபாதி ஸூத்தூன் என்று கொண்டார்களித்தனை; போக்யதையிலே நெஞ்சு சென்றதில்லை;...கையும் திருவாழியுமான அழகைக்கண்டால் அதில் கால் தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜனத்துக்கு உறுப்பான ஸூத்தியாதாரத்தையே பற்றுவதே!” என்னும் ஈட்டு ஸூத்ரிகர்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. “மறவியையின்றி மனத்து வைப்பரே” என்கையாலே, “எங்களை நெஞ்சுழிக்கும் பரம போக்யமான திருமேனியைக் கண்டுவைத்தும், தாங்கள் விரும்பும் கூகூதூர்புருஷார்த்தமான கைவல்யாநுபூவத்தை மறக்காமல் நினைவிற்கொண்டு, அதற்கு ஸாத்யநமாக அவனை நினைப்பதே!” என்று ஆழ்வார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறார். இவற்றிலிருந்தும் முற்கூறிய இந்ரு விஷயங்களும் மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

56. “பிறிவித்துயரற” [1-7-1] ஈட்டு வ்யாக்யானத்திலேயே, “ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும், பூகூவத்ப்ராப்திகாமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸிக்கையும், அந்திமஸம்ருதியும்; இனிப் பேற்றில் தாரதம்யம் வரும்படியென்? என்னில்; உபாஸநஸமயத்தில் சிறுகக்கோலுகையாலே. அதாவது-அவனளவும் செல்லாதே நடுவில் வரப்பிட்டுக்கொள்ளுகை. அதை யிறே “வரம்பொழிவந்து” [திருப்பல் 4] என்கிறது. அதுதனக்கு அடி அவர்கள் ஸூக்ருததாரதம்யம்” என்று அருளிச்செய்திருப்பதிலிருந்து, கைவல்யநிஷ்டனுக்கும், பூகூவதநுபூவகாமனுக்கும் எல்லாக்கர்மங்களும் கழிந்தபோதிலும் பேற்றில் வாசி ஏற்படுவது, ஸூக்ருததாரதம்யமடியாகச் சிறுகவும் பெருகவும் கோலும் அவர்களுடைய ப்ரதிபத்தி வேறுபாட்டாலேயே என விளங்குகிறது. இதையே கீதாபூஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில் ப்ரதிபத்தி வைஸேஷ்யஸப்தத்தாலே காட்டினர் பூஷ்யகாரர் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

57. “அமரர் தொழப்படுவானே” [திருவாய் 3-5-9] என்னும் பாசுரத்தில் “அமரமனத்தினுள் யோசு புணர்ந்து அவன் தன்னொடொன்றாக அமரத்துணியவல்லார்கள்” என்று, அந்திமஸ்மருதி ஸமயத்தில் ஸூத்திவிஷயத்தில் எம்பெருமானே ஒத்திருப்பது தம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று கேவலர் உபாஸிப்பதாகக் கூறி அவர்களை நிந்திக்கையால், இக்கைவல்யாபூபுவம ஸூத்திதாத்தமஸ்வரூபத்தை அநுபூவிக்கும் முக்தியே என்றும், இவனுக்கு பூரஹ்மாபூபுவயில்லை என்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால், முற்கூறிய இரு விஷயங்களும் இதிலிருந்தும் தேறுகிறது.

58. நாலாம் பத்தில், ஐஸ்வர்ய கைவல்ய வைராக்யத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசுரிக்கும் “ஒரு நாயகம்” என்று தொடங்கும் முதல் திருவாய்மொழியில், முதல் ஒன்பது பாசுரங்களாலே ப்ராக்ருதமான இவ்வுலகச் செல்வங்களும், ஸ்வர்க்கும் முதலான மறுமைச் செல்வங்களும் அற்பமாய்கவும், அஸ்திரமாகவும் (நிலையற்றதாகவும்) இருக்கையாலே கைவிடத்தக்கவை என்று உபதேசுரித்து, “அப்படியானால், ஐஸ்வர்யத்தைப்போலே அற்பமாயும், அஸ்திரமாயும் இராமல், அளவில்லாத இன்பமாய், நிலையானதான கைவல்யத்தைப் பயனாகப் பற்றலாமோ?” என்னும் கேள்வி எழுந்தவனவில், “குறுகமிக” என்று தொடங்கும் பத்தாம் பாசுரத்தாலே அதற்கு பதில் கூறுகிறார் நம்மாழ்வார். இப்பாசுரத்திற்கு ஆரூபிரப்படியில் அருளியபடி பொருள் பின்வருமாறு:— “குறுக மிக உணர்வத்தொடு நோக்கி, இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும்” என்னும் பகுதியாலே, “கைவல்யநிஷ்டுன் ஜ்ஞாநயோகூத்தை ஸாத்ஜனமாகக்கொண்டு நெஞ்சை ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்தி, அதை நேரே கண்டு, புகுவதூறு புவத்தைக் காட்டிலும் இறுகியதான (சுருங்கியதான) அந்த மோகூத்தையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்கிறான்” என்று காட்டுகையாலே, கைவல்யம் புகுவதூறுபுவத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததாயினும், அதுவும் ஒருவகை மோகூமே என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றுக்கூர் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. “எல்லாம் விட்ட ஞானி” என்னும் பகுதியாலே, ‘இக்கைவல்யநிஷ்டுன் தன் பமனைப் பெறுவதற்குத் தடையான அசித்தில் பற்றை அடியோடு விடவேண்டும்’ என்று காட்டுவதும், இவன் பெறும் பயனில் அசிதூறுபுவம் அடியோடு கிடையாது என வலியுறுத்துகிறது. “அப்பயனில்லையேல் சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம்” என்று, “எம்பெருமானே ஆஸ்ரயிக்காவிடில் ஆத்மாபூபுவத்திற்குத் தடையான கர்மம் நீங்காதாகையாலே, மறுபடியும் விஷயங்களில் ஈடுபாடு உண்டாகிவிடுமாகையாலே அந்தக் கைவல்யமோகூமும் ஸீர்த்தியாது” என்று காட்டுகையாலே, தமக்குப் பயனாயிருக்கும் புகூவதூஸ்ரயணத்தைக் கைவல்யநிஷ்டுன் ஸாத்ஜனமாகவே கொள்கிறான்

என்றும், விஷயாநுபூவத்திற்கு எதிர்த்தட்டாயிருப்பது கைவல்யாநுபூவம் என்றும் காட்டுகிறார். “மறுகலில் ஈசனைப் பற்றிவிடா விடில் பின்னும் வீடில்லை” என்னும் பகுதியாலே, “எம்பெருமானை உபாயமாக ஆஸ்ரயித்து ஆத்மாவைக் கண்டாலும், அந்திம் ஸமயத்திலாவது எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக அநுஸந்தித்து, முக்யமோக்ஷமான புகுவத் கைங்கர்யத்திற்குத் தடையான தன் ப்ரதிபத்தியைப் போக்கிக்கொள்ளாவிடில், அந்த முக்யமோக்ஷம் ஸித்துதிக்காது” என்கையாலே, “தன் ஸ்வார்த்து ப்ரதிபத்தியை மாற்றிக்கொள்வதே முக்யமோக்ஷத்தைப்பெற இவன் செய்யவேண்டியது” என்று காட்டினார். “வீடு அஃதே” என்னும் பகுதியாலே, பரமமோக்ஷமான அந்த புகுவத் கைங்கர்யமே முக்யமோக்ஷம் என்று காட்டினார். ஆரூயிரப் படியில் பிள்ளான் “அஸ்திரத்வாதி தேஜாஷாஸம்பிந்நமான கைவல்யத்தை” என்று இப்பாகர வ்யாக்யானத்தைத் தொடங்குவதன் மூலம், கைவல்யம் நித்யமானதே என்று தெளிவாகக் காட்டினார். “எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தாலல்லது ஆத்மாவலோகந விரோதி கர்மம் போகாது” என்கையால், “எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து ஸகல கர்மங்களும் போனபின்பே கைவல்யமோக்ஷம் ஸித்துதிக்கிறது” என்று காட்டினார். “புகுவத் ஸமாஸ்ரயணத்தாலே ஆத்மாவலோகனம் பிறப்பது; பிறந்தாலும், அந்திமதுஸ்யிலே புகுவதநுஸந்தானம் பண்ணி ப்ரதிபுந்தகத்தைப் போக்காதொழியில், பின்னை ஆத்ம யாதூதம்யாவிரப்புவலக்ஷண மோக்ஷம் ஸித்துதியாது; முக்யமான மோக்ஷமாகிறதும் அந்த புகுவத் கைங்கர்யமே” என்று, “புகுவதநுஸந்தானம் பண்ணி ப்ரதிபுந்தகத்தைப் போக்கவேணும்” என்கையாலே, “கைவல்யநிஷ்டுனுடைய ப்ரதிபத்தியே ஸர்வகர்மங்கள் கழிந்த பின்பும் அவனுக்கு முக்யமோக்ஷத்திற்குத் தடையாயுள்ளது, அந்திம் ஸ்மருதியிலாவது அவன் ப்ரதிபத்தியை மாற்றிக்கொள்ளாவிடில் அவனுக்கு என்றுப் பரமமோக்ஷம் கிடைக்காது” எனத் தெளிவாகக் காட்டினார். “ஆத்மாவலோகந விரோதிகர்மம்” என்று கர்மஸப்தத்தையும் “புகுவதநுஸந்தானம் பண்ணி ப்ரதிபுந்தகத்தைப் போக்காவிடில்” என்று “புகுவதநுஸந்தானம்” “ப்ரதிபுந்தகம்” என்னும் பதங் களையும் இட்டிருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது. “ஆத்மயாதூதம்யாவிரப்புவலக்ஷணமோக்ஷம்” என்று புகுவத் கைங்கர்யத்தைக் குறிக்கையாலே, கீதாப்யாஷ்யத்தில் “அக்ஷரயாதூதம்ய”த்தை அடைபவனாகச் சொல்லப்பட்டவனான கைவல்யார்த்தியைக் காட்டிலும், “ஆத்மயாதூதம்யவித்” என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்யநிவித்யாநிஷ்டுன் வேறு பட்டவன் என்று தெளிவாக உணர்த்தினார். ஆக, இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானின் நியமனத்தினால், அவரால் ஜ்ஞானபுத்ரராக அபிமானிக்கப்பெற்ற பிள்ளானால் இயற்றப்பெற்ற ஆரூயிரப்படியிலிருந்தே கைவல்யம் நித்யமுத்தியே என்றும், கைவல்யநிஷ்டுன் பஞ்சாக்யநிவித்யாநிஷ்டுனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றும் விளங்குகிறது.

59. இப்பாகரத்தின் மற்ற வ்யாக்யானங்களில் விவரிக்கப்பட்ட பொருள் வேறுபாடுகள் பின்வருமாறு:- “எல்லாம் விட்ட ஞானி” என்றதுக்கு “ப்ராக்ருதவிஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்ட ஜ்ஞாநயோக்யநிஷ்டன்” என்று பிள்ளானைப்போல் பொருள்கொள்ளாமல், “ஐஸ்வர்யம், புகுவதநுபுவம் என்னும் மற்ற இரண்டு புருஷார்த்தங் களையும் விட்ட ஜ்ஞாநயோக்யநிஷ்டன்” என்று மற்ற வ்யாக்யா தாக்கள் பொருள்கொண்டார்கள். இதிலிருந்தும் ‘கைவல்யநிஷ்ட னுக்கு ப்ராக்ருதஸுகூங்கள் நீங்கப்பெற்ற ஒருவகையான மோக்ஷம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது’ என்றும், ‘அந்த மோக்ஷத்தில் புகுவதநுபுவம் அடியோடு கிடையாது’ என்றும் விளங்குகிறது. “மறுகவில் ஈனைப் பற்றி விடாவிடில், பின்னும் விடில்லை” என்னும் பகுதிக்கு “அந்திம காலத்தில், தாழ்வுகள் ஒன்றும் இல்லாதவனாகவும், ஜ்ஞாநத்தையே வடிவாகக்கொண்டவனாகவும் எம்பெருமானை அநுஸந்தித்து, இவ் விஷயங்களில் அவனை ஒத்தவனாகத் தன் ஆத்மாவையும் அநுஸந் தித்து இந்த ஸரீரத்தை விடவில்லையானால், அந்தக் கைவல்ய மோக்ஷமும் ஸீத்திதிக்காது” என்று பொருள்கொண்டார்கள். இதி லிருந்தும்—அந்திமஸம்ருதியில் எம்பெருமானைப்போலே தன் ஆத்மா வும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் வரும் தாழ்வுகள் அற்றது என்றும், ஜ்ஞாநத்தையே வடிவாகக்கொண்டது என்றும் அநுஸந்திப்பதன் மூலம், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் அற்றதாய், ஜ்ஞாநத்தையே வடிவாகக் கொண்டதான, தன் ஆத்மாவை அநுபுவிப்பதாகிற மோக்ஷத்தையே கைவல்யநிஷ்டன் பெற்றுவிடுகிறான் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், ஸுக்ஷமஸரீரம் நீங்கமுடியாத இந் த ப்ரக்ருதிமண்டலத் திலேயே கைவல்யாநுபுவம் ஏற்படுகிறது என்று ஆழ்வாரும், அவ ருடைய திருவுள்ளக் கருத்தறிந்த ஆசார்யர்களில் எவரும் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்றும் விளங்குகிறது.

60. நாலாம்பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் பத்தாம் பாட்டில் “கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு உழலும் ஐங்குவி கண்ட இன்பம்” என்று இவ்வுலகத்திலுள்ள ப்ராக்ருதமான விஷயங்களை அநுபுவிப்பதாலுண்டாகும் ஐஸ்வர்ய ஸுகூங்களை எடுத்து, “தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்” என்று முற்கூறிய விஷயஸுகூங்களிலேயே உழலும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அறிய இயலாத தாய், அந்த ப்ராக்ருதமான இன்பங்களைக் காட்டிலும் பெருத் திருக்கையாலே அளவில்லாததாய், புகுவதநுபுவ ஸுகூத்தைக் காட்டிலும் மிகச் சிறிதாகையாலே சிற்றின்பம் எனத்தக்கதான கீ—41

கைவல்யாநுபூவத்தை எடுத்து, இவ்விரு அநுபூவங்களையும் ஸ்ரீய: பதியை அநுபூவிக்கப்பெற்ற தரன் கைவிட்டதாகக் கூறுகிறார் ஆழ்வார். எல்லா வ்யாக்யானங்களிலும் இப்படியே விவரணம் உள்ளது. “தெரிவரிய அளவில்லா” என்கையாலே “அல்பமும், அஸ்திரமுமான ஐஸ்வர்யஸுகூங்களைப்போலல்லாமல், கைவல்யாநுபூவம் அளவற்ற இன்பமாய் இருக்கிறது” என்று கூறப்படுகையாலே, இது ஒருவகையான மோக்ஷமே என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ‘சிற்றின்பம்’ என்கையாலே, புகுவதநுபூவமாகிற பேரின்பம் இவனுக்கு இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகையால், புகுவதநுபூவம் உடையவனாக ஸ்ருதிஸூத்ரபூஷ்யங்களில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாயிருக்கமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

61. ஆரும்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி பத்தாம் பாட்டில் “குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையுழி சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம்” என்று கைவல்ய மோக்ஷாநந்தத்துத்தைக் குறிப்பதன் மூலம் இது நித்யமான மோக்ஷமே என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார் ஆழ்வார். “வைஷயிக ஸுகூம் அல்பாஸ்திராத்வாதி தேரூஷதுஷ்ட மாகையாலே உமக்கு அபேக்ஷிதமன்றாகில், ப்ராசர்யஸ்திராத்வாத்யநேக குணயுக்தமான கேவலாத்மாநுபூவ லக்ஷண ஸுகூத்தாத் ப்ராப்யமாகக் கொள்ளலாகாதோ? என்னில்” என்று ஆரூயிரப்படியில் அவதாரிகை இருவதன்மூலம் நிலையற்ற இவ்வுலக ஸுகூங்கள் போலல்லாமல், நிலையான மோக்ஷாநந்தம்மாயிருப்பது கைவல்யாநுபூவம் என்று பிள்ளான் காட்டினார். மேலே வ்யாக்யானத்திலும் இதை உறுதிப்படுத்தினார். மற்ற ஆசார்யர்களும் இப்படியே விவரித்தார்கள். இதிலிருந்து, கைவல்யம் நித்யமான மோக்ஷம் என்றே தீவ்யப்ரபுத்த்ய வ்யாக்யானாதாக்கள் அனைவரும் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்று விளங்குகிறது. “மறுகாலின்றி உனக்கே ஆளாகும் சிறுகாலத்தை உறுமோ? அந்தோ! தெரியிலே” என்னும் பகுதியாலே “ஆராய்ந்தால், அளவற்ற நித்யமோக்ஷமான அக்கைவல்யாநுபூவம், எம்பெருமானுக்கு ஆட்செய்வதால் ஏற்படும் கணநேர இன்பத்திற்கும் ஈடாகாது” என்று கூறுவதன்மூலம், கைவல்யநிஷ்டுனனுக்கு புகுவதநுபூவ ஸுகூம் அடியோடு கிடையாது என்று உணர்த்தினார் ஆழ்வார். இதிலிருந்தும் கைவல்யநிஷ்டுன் புகுவதநுபூவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனாயிருக்க முடியாது என்று விளங்குகிறது.

62. ஏழாம்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி பத்தாம் பாட்டில் “பெருந்துன்பம்” என்று ஆழ்வார் கைவல்யத்தைக் குறிப்பதாகப்

பிள்ளான் முதலிய எல்லா வ்யாக்யாதாக்களும் பொருள் கொண்டார்கள். “கைவல்யரூப மஹாதர்த்தம்” என்று விவரித்தார் பிள்ளான். “அளவிலின்பம்” என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்கையாலே, அதற்கு முரணாக, “பெருந்துன்பத்தைத் தருவது” என்னும் பொருளில் ‘பெருந்துன்பம்’ என்று ஆழ்வார் இக்கைவல்யத்தைக் குறிக்கமாட்டாராகையாலே, ‘பெரிய அனர்த்தத்தைத் தருவதாகையாலே பெருந்துன்பத்தை ஒத்தது’ என்றே எல்லா ஆசார்யர்களும் பொருள் கொண்டார்கள். அப்படி இதனால் வரும் அநர்த்தம் என்ன? எனில்; ‘புகுவதநுபுவம் இல்லாவிட்டாலும், ஐஸ்வர்யஸுகூத்தைப் பெற்றவனுக்கு அது நிலைநில்லாததாகையாலே பிறிதொருகாலத்தில் புகுவதநுபுவத்தைப் பெறுவதற்கு இடமுண்டு; புகுவதநுபுவ மற்ற இக் கைவல்யநுபுவம் நித்யமானதாகையாலே, என்றுமே இவனுக்கு புகுவதநுபுவமில்லாமல் செய்து விடுமாகையாலே பெருந்துன்பத்தை ஒத்த மஹாதர்த்தத்தைத் தருவது இது’ என்று கருத்து. இப்படியே இருபத்துநாலாயிரப்படியிலும், ஈட்டிலும் விவரிக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து ‘இவனுக்கு என்றுமே புகுவதநுபுவம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது’ என்றே எல்லா ஆசார்யர்களும் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், இப்பாசுரத்திலிருந்தும் கைவல்யம் நித்யமான மோக்ஷமே என்றும், கைவல்யநிஷ்டுன் புகுவதநுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷனிவித்யாநிஷ்டுனாக முடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

63. எட்டாம்பத்து முன்றத்திருவாய்மொழி இரண்டாம் பாட்டில் கைவல்ய நிஷ்டுனை இகழ்கிறார் ஆழ்வார். இப்பாட்டின் ஆரம்பப்படியில் “ஐஸ்வர்யோபாய வித்யாயக ஸாஸ்த்ரங்களை விட்டு, மோக்ஷோபாய வித்யாயக ஸாஸ்த்ரத்தை அலலம்பித்த நாமும்..... ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தை ப்ராப்யமாகப் பற்றினோமித்தனை யிறே; அவன் திருவடிகளை ப்ராப்யமாகப் பற்றிலோயிறே.” என்று கைவல்யார்த்தியின் பாசுரமாக அமைந்த இப்பாட்டின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது. “மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்” என்று “இவனுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தமும் அடியோடு கழிந்து விடுகிறது” என்று பாட்டின் இரண்டாமடியில் காட்டப்பட்ட கருத்தை உட்கொண்டு, இவனுக்கு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி மாத்ரமே ப்ராப்யமென்றும், எம்பெருமான் திருவடிகள் ப்ராப்யமல்ல என்றும், இவன் ஐஸ்வர்யத்துக்கு உபாயங்களை விதிக்கும் ஸாஸ்த்ரங்களைவிட்டு, மோக்ஷோபாயத்தை விதிக்கும் ஸாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றியவன் என்றும் தெளிவாகக் காட்டுகிறார் பிள்ளான். மற்ற வ்யாக்யாதாக்

களும் இதையே விவரித்தார்கள். “விரோதிநிவர்த்தகமான கனலாழியைக் கையிலேந்தியவனாகையாலே, அதையே பற்றாசாகக் கொண்டு, ‘தங்களுடைய விரோதியான ஸம்ஸாரத்தையும் அவன் கழித்துத் தருவான்’ என்னும் கருத்தாலே இவர்கள் எம்பெருமானைக் கைவலயத்திற்கு உபாயமாக நினைத்தார்களேயொழிய, ப்ராப்யமாக நினைக்கவில்லை” என்று “கனலாழி அரணத்தின் படை ஏந்திய ஈசற் காளாயே” என்னும் பாசரப் பகுதிக்குக் கருத்து தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. இதிலிருந்தும் கைவலய நிஷ்டைனுக்குக் கிடைப்பது ஸம்ஸாரம் அடியோடு நீங்கும் மோக்ஷமே என்றும், புகுவதது புவம் அவனுக்கு அடியோடு கிடைப்பதில்லை என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், கைவலயம் நித்யமுத்தியே என்றும், புகுவததுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டைன் கைவலயநிஷ்டைனாக முடியாது என்றும் வயிரவுருக்காக நிலைநாட்டப்பட்டது.

64. எட்டாம்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பாட்டு முதல் எட்டாம்பாட்டு முடிய, ஆழ்வார் ஒருவகையான ஆத்மாநு புவத்தைப் பேசி, அதை “வீடு (மோக்ஷம்)” என்று திர்த்தேஸூரிக் கிறார். ஐந்தாம்பாட்டின் ஆரூயிரப்படியில் “நாலாம்பாட்டகப்பட ஆத்மநி தாத்பர்யமாய், திர்த்தேஸூரத்தை புகுவத்பர்யந்தமாகப் பண்ணிகொடு போந்தது. இனி, இந்திர்த்தேஸூரமும் ஆத்மபர்யந்தமே ஆகிறது” என்று அவதாரிகையிடுகையாலே, இந்த நாலுபாட்டுகளும் கேவ லாத்மாவைப் பற்றியவை என்பது பிள்ளான் திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது. ஏழாம்பாட்டின் ஆரூயிரப்படியில் “இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபாவிர்ப்பூவமே மோக்ஷமாகிறது, மோக்ஷம்பெற்றால் பெரும் ஸுகூமாவதும் அதுவே என்று அத்தியவனித்துக்கொண்டு வ்யதிரித்த விஷயஸங்குத்தையெல்லாம் விடிக். ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூவ லக்ஷணமாயிருந்த மோக்ஷம் கைவரும். இப்படிச் செய்யாதாருக்குக் கைவராது. அவர்கள் ஸம்ஸரித்தேபோயித்தனை என்கிறார்” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. எட்டாம்பாட்டின் ஆரூயிரப்படியில், “இவ்வாத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூவ லக்ஷணமோக்ஷமானது இந்தூரிய ஜயமாத்ரத்திலே கைவராது; அந்திமதூஸையிலே புகுவதஸ்மாநா காராத்மாநுஸந்தநமும் வேண்டும் என்கிறார்” என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவற்றிலிருந்து, நாலாம்பாட்டுவரையில் புகுவத பர்யந்தமாக திர்த்தேஸூரம் பண்ணியபோதிலும், ஆழ்வாருக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதிலே தாத்பர்யம் என்றும், ஐந்தாம்பாட்டு முதல் எட்டாம்பாட்டுவரை அவ்வாத்மாவைப் பிரித்து அருஸந்தித்து, அதன்பூலனாகச் சிலர் அடையும் கேவலாத்மாநுபுவரூபமான கைவலய

மோக்ஷத்தை ஆழ்வார் விவரிக்கிறார் என்றும் பிள்ளான் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என விளங்குகிறது. இங்கு பிள்ளான், கைவல்யத்தை ஆத்மாவுக்கு தர்மபூதஜ்ஞாநத்தின் சுருக்கம் நீங்கப் பெற்று ஸ்வரூபாவிரப்புவாம் ஏற்பட்டிருக்கும் நித்யமோக்ஷமாகவும், ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டாகவும் அருளிச்செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இப்பாட்டுக்களின் இருபத்து நாலாயிரத்திலும், ஈட்டிலும் எம்பாரும் இதே நிர்வாஹத்தை அருளியதாகக் காட்டப்பட்டது. அவ்விரண்டு வ்யாக்யானங்களிலும், இப்படி தர்மியான எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரித்து, தர்மமான ஆத்மாவை மாத்திரம் அதுபூவிக்கும் கைவல்யமோக்ஷத்தைக் குறிப்பதாகக்கொள்ளாமல், ஆத்மாவை புகுவச்சேஷமாக அதுஸந்தித்து, புகுவதுபுவத்தையே பெறுமவனாக (பஞ்சாக்திவித்யையில்) சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகளை ஆழ்வார்காட்டுவதாக ஆண்டான் நிர்வாஹிப்பர் என்று காட்டப்பட்டது. எட்டாம்பாட்டில் “எம்பெம்மானோடு ஒத்தேசென்று” என்றதற்கு “எம்பெம்மானோடு ஒத்த தேசு என்று” என்று ‘த’ என்னும் எழுத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு, “எம்பெருமானோடொத்த ஸூத்ர தியையும், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கையையும் உடையது ஜீவாத்மா” என்று அதுஸந்திக்கும் கைவல்யநிஷ்டுனைச் சொல்லி “அங்குள்ளம் கூடக் கூடிற்றுகில்” என்று அப்படியே அந்திமகாலத்தில் அதுஸந்திக்கும் அவனுடைய அந்திமஸ்ம்ருதியைச் சொல்லி, “நல்லுறைப்பு” என்று “அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திக்கும்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதாக எம்பார் நிர்வாஹத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. “எம்பெம்மானோடு ஒத்தே சென்று” என்பதை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு, “எம்பெருமான் தனக்கு ஸேஷமாக இவ்வாத்மாவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனோடு ஒத்து நினைத்து, அந்த அந்திமஸமயத்திலே ஸேஷத்வாதுஸந்தானம் கூடுமாகில்” என்று பொருள்கொண்டு, “நல்லுறைப்பு” என்றதற்கு “நல்ல வாய்ப்பு” என்று இவ்விரு வ்யாக்யானங்களிலும் ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. “நல்ல வாய்ப்பு” என்றதற்கு “‘புகுவதுபுவம் ஸித்திக்கும் என்றபடி’ என்று ஆண்டான் நிர்வாஹத்திலே ஸப்தார்த்தம்” என்று அரும்பதவுரைகளிலே பொருள் உரைக்கப்பட்டது. ஐந்தாம்பாட்டின் அரும்பதவுரையிலும், “‘மேல் நாலுபாட்டும் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகம்’ என்று எம்பார் நிர்வாஹம். அநிஷ்கர்ஷகமாக ஆண்டான் நிர்வாஹம். ‘எம்பெம்மானோடொத்தே சென்று’ என்கிற பாட்டில், கைவல்யபரயோஜனைக்குச் சேர எம்பார் நிர்வாஹம்; புகுவதுபாஸநபரயோஜனைக்குச் சேர ஆண்டான் நிர்வாஹம்” என்று தெளிவுறுத்தப்பட்டது. இவ்நிலை இருந்து, பிள்ளான், எம்பார் ஆகிய இருவரும் கேவலாத்மாவை

அநுஸந்தித்துக் கேவலாத்மாநுபூவத்தைப்பெறும் கைவல்யநிஷ்டுன் விஷயமாக இந்த நாலுபாட்டுக்களையும் நிர்வஹித்தார்கள் என்றும், ஆண்டான், ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து ப்ரஹ்மாநுபூவத்தையே பெறும் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் விஷயமாக இந்த நாலு பாட்டுக்களையும் நிர்வஹித்தார் என்றும் விளங்குகிறது. இதிலிருந்து—கேவலாத்மாவை அநுஸந்தித்து, அதையே பெறும் கைவல்யநிஷ்டுனைக் காட்டிலும், ப்ரஹ்மாத்மகமாக (அதாவது) ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாகவும், வேஷமாகவும் ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து, ப்ரஹ்மாநுபூவத்தையே பெறும் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் மிகவும் வேறுபட்டவன் என்று கையிலங்கு கனியாகவும், வெள்ளிடை:லையாகவும் விளங்குகிறது. ஆகையால் நம்பிள்ளை, பெரிய வாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை ஆகிய மஹாசார்யர்களுக்கும், அவர்களிட்ட வ்யாக்யானங்களையும் போற்றும்வர்கள் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனே கைவல்யநிஷ்டுன் என்று வாய்திறக்க வழியில்லை.

65. திருவாய்மொழியில் 'ஒருநாயகம்' (4-1-10) ஆரூயிரப்படியில், ஆத்மயாத்ராத்மயாவிர்ப்பூவலக்ஷணமோக்ஷம் என்று பூகூவத் கைங்கர்ய ப்ராப்திலக்ஷணமான முக்ய மோக்ஷம் குறிக்கப்பட்டது. திருவாய்மொழியில் 'அதுவே வீடு' (8-8-7) ஆரூயிரப்படியில், "ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூவலக்ஷணமோக்ஷம்" என்று கைவல்யம் குறிக்கப்பட்டது. 4-1-10 ஆரூயிரப்படியில், 'கைவல்ய மோக்ஷத்திற்குக் கர்மம் தடை' என்றும், 'முக்ய மோக்ஷத்திற்குக் கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், வலிதான ப்ரதிபூந்தகம் (தடை) ஒன்று இருக்கிறது' என்றும் காட்டப்பட்டது. எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக அநுஸந்திப்பதே அந்த ப்ரதிபூந்தகத்தைப் போக்கும் வழி என்றும் காட்டியிருக்கிறார். இவற்றிலிருந்து—கைவல்ய நிஷ்டுனுக்கும் ஸகல கர்மங்களும் கழிந்து விடுகின்றன என்றும், அதனால் கர்மம் காரணமாக அநாதிசூலமாக இருந்துவந்த தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தின் சுருக்கம் நீங்கப்பெற்று, "ஸ சாநந்தயாய கல்பதே" [முக்தி நிலையில் ஜீவன் தன் அறிவால் எங்கும் வ்யாபிப்பவன் ஆகிவிடுகிறான்] என்னும் ஸ்வரூபாவிர்ப்பூவலக்ஷணமோக்ஷம் அவனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது என்றும், 'தன் ஆத்மாநுபூவமே போதும்' என்னும் ப்ரதிபத்தியாகிற (எண்ணமாகிற) ப்ரதிபூந்தகம் (தடை) இருப்பதால், அவனுக்கு ஆத்மயாத்ராத்மயாவிர்ப்பூவலக்ஷணமோக்ஷமாகிற முக்ய மோக்ஷம் ஸித்திபூதிப்பதில்லை என்றும், அந்திம ஸ்ம்ருதியிலாவது, எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக அநுஸந்தித்து அந்தத் தடையைப் போக்கிக்கொண்டால்தான் அவனுக்கு முக்ய

மோக்ஷம் ஸித்திதிக்கும் என்றும், இல்லாவிடில் என்றும் கைவல்ய மோக்ஷத்தையே அநுபூவிக்கும்படி நேரிடும் என்றும் பிள்ளான் மிகத் தெளிவாகக் காட்டியிருப்பது நடுநிலையாளர்களுக்கு நன்கு விளங்குக. ஆகையால், பிள்ளானையும், ஆரூயிரப்படியையும் போற்றும்வர்கள் “கைவல்யம் மோக்ஷமல்ல; இவ்வுலகில் அநுபூவிக்கப்படும் ஒரு ஐஸ்வர்யமே என்றும், பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனே கைவல்ய நிஷ்டுன்” என்றும் வாய்திறக்க வழியில்லை.

66. திருவாய்மொழியில் ‘வியன் மூவுலகு’ [8-10-2] என்னும் பாட்டில், “தானே தானேயானாலும்” என்னும் தொடராலே கைவல்யாநுபூவத்தைக் குறிப்பதாக எல்லா வ்யாக்யாதாக்களாலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இங்கு ‘தானே’ என்று இரண்டுமுறை ப்ரயோகிப்பதன்மூலம், இவனுக்கு அசித்தை அநுபூவிப்பதாதி ஐஸ்வர்யாநுபூவமும், புகுவதநுபூவமும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்றும், என்றும் இவன் கேவலாத்மாநுபூவமே செய்யவேண்டும் என்றும் ஆழ்வார் தாமே தெளிவாகக் காட்டுகிறார். இதிலிருந்தும், கைவல்யம் நித்யமுத்தியே என்றும், புகுவதநுபூவமுடைய பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாக முடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

67. திருவாய்மொழியில் ‘யாதுமில்லை’ (9-1-9) ஆரூயிரப்படியில் “எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றோ ஸாம்ஸாரிக து:க்க நவ்ருத்திருப கைவல்யம் என்று அத்தைப் புருஷார்த்தம் என்று பற்றில், காதுபெருக்க என்றுபுக்கு, பண்டுள்ளத்தையும் கெடுத்து, கூதையாக்கினுற்போலே (காதை அறுத்துக்கொள்வதுபோலே), பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகூத்தையும் இழக்குமித்தனை” என்று அருளிச் செய்கையாலே, “கைவல்யம் ஸகலஸம்ஸார து:க்கங்களும் நீங்கப் பெற்ற மோக்ஷமே என்றும், அதை அடைந்தவனுக்கு ஐஸ்வர்யாநுபூவமும், புகுவதநுபூவமும் அடியோடு இல்லாமல் போய்விடுகிறது” என்றும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. மற்ற வ்யாக்யாதாக்களும் இப்படியே விவரித்தார்கள். இதுதிலிருந்தும், கைவல்யம் நித்யமுத்தியே என்றும், கைவல்யநிஷ்டுன் புகுவதநுபூவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனாகமுடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

68. கைவல்யநிஷ்டுனேப் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் என்று கொண்டால், அவனுக்கு அர்ச்சிராக்ஷிதியைச் சொல்லவேண்டி வருகிறது. அப்படியவரும்போது “சூழ்விசும்பணிமுகில்” [திருவாய் 10-9]

என்னும் திருவாய்மொழியில், வாசலில் வானவரும், வானொண்கண் மடந்தையரும், முடியுடை வானவரும், வைகுந்தத்தமரரும், முனி வரும், நல்வேதியரும், மதிமுக மடந்தையரும் ஆகிய நித்யஸூரிகள் இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்கு நல்வரவுசொல்லி, மகிழ்ந்து வாழ்த்தி, முறை முறை எதிர்கொண்டு வியந்து, பாதங்கள் கழுவி, நிதியும் நற்சண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் எந்திவந்து உபசாரம் செய்கிறார்கள் என்று கொள்ளவேண்டிவருகிறது. ஆத்ம யாத்நாத்யா விர்ப்பூவம் ஏற்படாத இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்கு நித்யஸூரிகள் இத்தகைய உபசாரங்களைச் செய்வார்களா? என்பதையும், ‘‘தானே தானேயானாலும்’’ [திருவாய் 8-10-2] என்கிறபடியே தன் ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எதையுமே விரும்பாத இவன் அத்தகைய உபசாரங்களை ரளித்து ஏற்பானா? என்பதையும், ‘‘அஸரீரியாய்க்கொண்டு திரிவான் ஒருவன்’’ [அர்த்தபஞ்சகம்-15] என்று ஸரீரமற்றவனாகப் ப்ரளித்துகூறான இவனுக்கு, அத்தகைய உபசாரங்களைச் செய்யமுடியுமா? என்பதையும் நடுநிலைநின்று சிந்தித்தால், இவனுக்கு அத்தகைய உபசாரங்களை நித்யஸூரிகள் செய்யமாட்டார்கள் என்றும், செய்தாலும் இவன் விரும்ப மாட்டான் என்றும், ஸரீரமற்ற இவனுக்கு அவ்வுபசாரங்களை உண்மையில் செய்யமுடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்கும். ஆகையால் ‘‘இவன் அர்ச்சிராதி க்ஷுதியுடைய பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டனல்லன்’’ என்பது ‘‘சூழ்விசும்பணிமுகில்’’ பதிகத்திலிருந்தே தெளிவாக விளங்குகிறது.

69. எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளை அற்புதமாக விவரிப்பதாய், ஒவ்வொரு பாடலிலும் ராமானுஜ நாமத்தைக்கொண்ட நூற்றெட்டு பாடல்களை உடையதாகையாலே ‘‘ப்ரபந்த கூயதிரி’’ என்று போற்றப்படுவதாய், எம்பெருமானார் நியமனத்தாலே நாலாயிர துவ்வ ப்ரபந்தத்தோடு சேர்க்கப்பெற்றதான ‘‘இராமானுச நூற்றந்தாதி’’யில் நூற்பதாம் பாட்டில், ‘‘அறம், பொருள், இன்பம், வீடு’’ என்னும் நாலு புருஷார்த்தங்களில், கண்ணனுக்கே ஆமது காமம் என்றும், மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களும் அக்காமத்துக்கு உறுப்பானவை என்றும் கூறுகின்றார் திருவரங்கத்தமுதனார். அப்படி கண்ணனுக்கேயாம் காமத்துக்கு உறுப்பான வீட்டை நிர்ந்தேஸிக்கும்போது, இப்பாட்டின் தொடக்கத்தில் ‘‘சேமநல்வீடு’’ என்று இரண்டு வ்ஸேஷணங்களாலே விஸேஷிக்கிறார் அமுதனார். ‘‘தன் ஆத்மாநுபூவமாகிற கைவல்யம், ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூவம் உடையதாகையாலே வீடு, மோஷும் எனத்தக்கதாயினும், புகுவ த்நுபூவ மற்ற அது கண்ணனுக்கேயாம் காமத்துக்கு அடியோடு உறுப்பன்று, ஸாத்நாந்தரநிஷ்டர்கள் பெறும் புகுவத்நுபூவமும்,

அவர்களுக்கும், கண்ணனுக்கும் உறுப்பானதாகையாலே, அதுவும் கண்ணனுக்கேயாம் காமத்துக்கு உறுப்பானதன்று; அவனையே உபாயமாகக்கொண்ட ஸித்தோபாயநிஷ்டர்கள் பெறும் பரார்த் தூநுபூவ கைங்கர்யரூபமான மோக்ஷமே கண்ணனுக்கேயாம் காமத் திற்கு உறுப்பானது; முற்கூறிய இரண்டு மோக்ஷங்களும் அத் தகையவை அல்ல'' என்று உணர்த்துவதற்காகவே, ''சேம, நல்'' என்று வீட்டிற்கு இரண்டு விசேஷணங்களை இட்டிருக்கிறார் அமுதனார் என்று எளிதில் உணரலாம். புகுவதுநுபுவமற்ற கைவல்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்தி புகுவதுநுபுவமுடைய மோக்ஷத்தைக் காட்டுவதற்காக நம்மாழ்வார் திருவாசிரியத்தில் (2-ம் பாட்டு) 'நல் வீடு' என்று விசேஷித்தது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

70. இவற்றிலிருந்து, நாலாயிர திவ்யப்பரபுந்தங்கள் அருளிய ஆழ்வார்களும், அமுதனாரும், கைவல்யத்தை ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப் பூவமுடைய நித்யமோக்ஷமாகவும், புகுவதுநுபுவம் அற்றதாகவுமே திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்று விளங்குகிறது. இவ்விஷயம் வ்யாக்யானங்களில் மிகத் தெளிவாய் உள்ளது. ஆகையால் கைவல்யத்தை, ப்ராக்ருத லோகத்திலுள்ள பேராகுங்களில் ஒன்றாகக் கொள்வதும், 'பஞ்சாக்ஷி நித்யாநிஷ்டானே கைவல்யநிஷ்டுன்' என்பதும் த்ராவிட வேதங்களுக்கும், அவற்றின் வ்யாக்யானங் களுக்கும் சிறிதும் பொருந்தாது என்பது வெளிப்படை.

4. ஸ்ம்ருதி ஸ்வாரஸ்யம்

71. ஸ்ம்ருதிகளில் பரம வைஷ்ணவ துர்மங்களைச் சொல்லு மவற்றில் தலைசிறந்ததான வ்ருத்தஹாரீத ஸ்ம்ருதியில் உள்ள ''ஐஹலௌகிகமைஸ்வரயம் ஸ்வர்க்குராத்யம் பாரலௌகிகம்| கைவல்யம் புகுவந்தம் ச மந்த்ரோத்யம் ஸாத்யிஷ்யதி||'' [வ்ருத்த ஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-50] [இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும், கேவலாத்மாநுபூவமாகிற கைவல்யத்தையும், புகுவதுநுபுவத்தையும் (அதையதை விரும்பு வார்க்கு) இவ்வஷ்டாக்ஷர மந்திரம் ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.] என் னும் ஸ்லோகத்தில், ஐஸ்வரியம், கைவல்யம், புகுவத் ப்ராப்தி என்னும் மூவகைப் புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. இது நம் பூர்வாசார்யர்களாலும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் கையாளப் பட்ட ப்ரமாணம். ருஷிகள் வாக்கில் கைவல்ய ஸப்தமும் நேரே வழங்கப்பட்டிருப்பது இந்த ப்ரமாணத்திற்குரிய தனிச் சிறப்பு.

இதில், இவ்வுலக ஐஸ்வர்யம் என்றும், மேலுலக ஐஸ்வர்யம் என்றும் இருவகைப்பட்ட ஐஸ்வர்யங்களையும் எடுத்து, அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகக் கைவல்யத்தை எடுக்கையாலே, மேலுலக ஐஸ்வர்யங்களிலும் மேலான ஒருவகைப்பட்ட மோக்ஷமே கைவல்யம் என விளங்குகிறது. கைவல்ய ஸப்தும் நிக்ஷுண்டு முதலானவற்றிலும், ஸாஸ்த்ர க்ஷுரந்த்ரங்களிலும் மோக்ஷத்தைக் குறித்தே ப்ரயோகிக் கப்பட்டிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. இந்த ஸ்லோகத்தில் 'புக்ஷுவந்தம்' என்று புக்ஷுவத்ப்ருபுவத்தைத் தனியாக எடுத்திருக்கையால் இது புக்ஷுவத்ப்ருபுவமற்ற ஒரு மோக்ஷம் என்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால், "ஆத்ம கைவல்யம்" என்று ஆளவந்தாரால் கீதார்த்த ஸங்க்ஷரஹத்திலும், 'கைவல்யம்' என்று எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களாலும் குறிக்கப்பட்ட ஆத்ம மாத்ராநுபுவமே இந்த ஸ்லோகத்தில் கைவல்யம் என்று எடுக்கப்பட்டது என்று தெளிவாகிறது. இந்த ஸ்லோகத்தில், முதலில் இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், அடுத்தபடி அதனிலும் மேற்பட்ட மேலுலகச் செல்வத்தையும் எடுத்துவிட்டு, அடுத்தபடி கைவல்யத்தையும், அதன்பிறகு புக்ஷுவத்ப்ருபுவத்தையும் எடுக்கையாலே, ஆத்ம மாத்ராநுபுவமாகிற இக்கைவல்யம் புக்ஷுவத்ப்ருபுவமற்றதாகையாலே பரமமோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தது என்றும், மேலுலக ஐஸ்வர்யங்களைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகையாலே மோக்ஷத்தில் ஒருவகை என்றும் விளங்குகிறது. இது சிலர் கூறுவதுபோல் ஐஸ்வர்யத்தில் ஒருவகை என்றால், மேலுலகச் செல்வத்திற்காட்டிலும் மேலானதாக இதை எடுத்திருப்பதும், கைவல்ய ஸப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதும் ஒட்டாது. ஆகையால், கைவல்யம் நித்யமோக்ஷமே என்றும், இக்கைவல்யநிஷ்டுள் புக்ஷுவத்ப்ருபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுளாக இருக்கமுடியாது என்றும் இந்த ஸ்ம்ருதி வாக்யத்திலிருந்தும் தெறுகிறது.

5. இதிறாஸ ஸ்வாஸ்யம்

72. இதிறாஸ ஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில், இளையபெருமாள் பெருமாளிடம், தானும் வனத்திற்குக் கூடவரவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கும்போது, "ந தேவ லோகாக்ரமணம் நாமரத்வம் அஹம் வ்ருணே! ஐஸ்வர்யம் வாயி லோகாநாம் காமய ந த்வயா விநா ||" [சா-அ 31-5] [வானவர் நாடான பரமபத்யத்தை அடைவதையும், மரணமின்மையாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தையும், ப்ராக்ருத லோகங்களில் உள்ள எல்லா ஐஸ்வர்யங்களையும் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து நான் அனுபவிக்க விரும்புகின்றிலேன்,] என்று அருளியதாக உள்ளது. இங்கு

ப்ராக்ருத லோகங்களில் உள்ள ஐஸ்வர்யங்களையெல்லாம் மூன்றாவதாக எடுத்துவிட்டபடியால், அதற்கு முன் 'தேவலோகாக்ரமணம்' என்றும், 'அமரத்வம்' என்றும் எடுக்கப்பட்ட இரண்டும், ஸ்வர்க்குலோகத்தை ஆள்வதும், இந்த்ராதி தேவர்களில் ஒருவனாக இருக்கும் சிறப்பும் ஆகமுடியாது. ஆகையால், முன்னிரண்டும் அசித்துபுவமாகிற ப்ராக்ருதச் செல்வங்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும். இப்படித் தேறினபின்பு 'தேவலோகாக்ரமணம்' என்பது வானவர் நாடாகிற பரமபதத்தில் பெறும் புகுவதூறுபுவத்தையும், 'அமரத்வம்' என்று அதிலும் தாழ்ந்ததான ஆத்மமாத்ராதுபுவமாகிற கைவல்யத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். இக்கருத்தாலேயே திவ்யப்ரபுத்தி வ்யாக்யாதாக்களான நம்பிள்ளையும், பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், இம் மூன்றுபதங்களும் ஈஸ்வரன், சித், அசித் என்னும் மூன்று தத்வங்களின் அநுபுவத்தைக் கூறுவதாகவே பொருள் கொண்டார்கள். இங்கும், ப்ராக்ருதமான ஐஸ்வர்யங்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாகவும், புகுவதூறுபுவத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததாகவும் கைவல்யத்தை எடுத்திருப்பதிலிருந்தும், அதை 'அமரத்வம்' என்று மரணமற்ற நிலையாகக் குறித்திருப்பதிலிருந்தும் கைவல்யம் நித்யமோக்ஷமே என்றும், புகுவதூறுபுவம் அற்றது என்றும் விளங்குகிறது. ஆக, இந்த ஸ்ரீராமாயண ஸ்லோகத்திலிருந்தும், கைவல்யம் மரணம் முதலானவற்றையற்ற மோக்ஷம் என்றும், புகுவதூறுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாக முடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

73. பூராதத்தின் நடுநாயகமான கீதையில், கைவல்யம் நித்யமோக்ஷமே என்றும், கைவல்யநிஷ்டுன் புகுவதூறுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனாக முடியாது என்றும் எம்பெருமானருடைய கீதா பூரஷ்யத்தைக் கொண்டு இந்த ஸீத்தராஞ்ஜனத்தின் இரண்டாவது பிரிவில் அசைக்கமுடியாதபடி நிலைநாட்டப்பட்டதாகையால் இவ்விஷயம் இதிஹாஸங்கள் இரண்டிலிருந்தும் தேறியதாயிற்று.

74. பூராதத்தின் ஸாரமான ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் "முக்தாநாம் பரமா க்ஷிதி:" (12) என்று ஒரு திருநாமம் படிக்கப்பட்டது. 'முக்தர்களுக்கு மேலான ப்ராப்யம்' என்பது இதன்பொருள். இதிலிருந்து முக்தர்களுக்குக் கீழான ப்ராப்யம் ஒன்று உண்டு என்று உணர்த்தப்பட்டது. இந்த கீழான ப்ராப்யம் எது? என்பதை ஸ்ரீபராஸரபுட்டர், ஸஹஸ்ரநாம பூரஷ்யத்தில், "பரமேதி விஸேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா க்ஷிர்க்யமதே

கைவல்யலக்ஷண.....ஸம்ஸார பரமபத்யேயார் மத்யே தேஷாம் ஸ்தூநஞ்ச” [‘பரமா’(மேலான) என்று கூதி ஸப்தத்தை விசேஷித்திருப்பதால் முக்தர்களிலேயே சிலருக்குத் தாழ்ந்த கூதியான கைவல்யம் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்திற்கும், பரமபத்யத்திற்குமிடையில் அவர்களுக்கு ஸ்தூநமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] என்று அருளிச்செய்து, இதற்கு ப்ரமாணமாக “யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தூநம் ஸ்வாதம் ஸந்தோஷகாரினாம்” [வி.பு 1-6-38] என்னும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸ்லோகத்தைக் காட்டினார். இதிலிருந்தும், ‘கைவல்யம் நித்யமுக்தியே’ என்றும், ‘நித்யவிபூதியிலேயே கைவல்ய ஸ்தூநம்’ என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. பரமபத்யத்திற்கு வெளியில் இவனுக்கு ஸ்தூநத்தைச் சொல்லுகையால், பரமபத்யத்தினுட்சென்று ப்ராஹ்மநுபயம் செய்யும் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டைகளைக் காட்டிலும் கைவல்யநிஷ்டைக்கு பேதமும் ஸித்திக்கிறது.

75. பூரதம் மோக்ஷ தூர்மத்தில் (கிருஷ்ணசார்யர் பதிப்பில்) 350-வது அத்யாயத்தில் (மற்றொரு பதிப்பில் 342-வது அத்யாயத்தில்) உள்ள

“சதுர்விதா மம ஜநா புக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ருதா: |

தேஷாம் ஏகாந்தின: ஸ்ரேஷ்டாஸ் தே சைவ அநந்ய தேவதா: ||

அஹமேவ கூதிஸ தேஷாம் நிராஸீ: கர்மகாரினாம் ||

யே து ஸிஷ்டாஸ் த்ரயோ புக்தா: பூலகாமா ஹி தே மதா: |

ஸர்வே ச்யவநதூர்மாண: ப்ரதிபு: த்யு: து: மோக்ஷபாக்! |”

[பூரதம்-மோக்ஷ 350-33, 34, 35]

[நாலுவகைப்பட்ட ஜநங்கள் என்னுடைய புக்தர்கள் என்று பிரஸித்தி பெற்றவர்கள்; அவர்களுக்குள் ஏகாந்திகள் சிறந்தவர்கள்; அவர்களே வேறு தேவர்களைப் பற்றுவவர்கள். பூலன்களில் மற்ற ஹக் கர்மம் செய்யும் அவர்களுக்கு நானே ப்ராப்யனாகிறேன். மற்ற மூன்று புக்தர்களும் என்னையொழிந்த பூலனை விரும்புகிறவர்கள். அவர்கள் மூவரும் நழுவுதலை இயல்வாகக் கொண்டவர்கள். நான்காமவனுள் ஜ்ஞாநியே மேகக்ஷத்தை அடைகிறான்.] என்கிற ஸ்லோகங்களில் நாலுவகைப்பட்ட புக்தர்களைக் கூறுகையாலே, “ஆர்த்தோ ஜ்ஜ்ஞாஸு: அர்த்ததூர்த்தீ ஜ்ஞாநீ” [கீதை 7-16] என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட நாலு வகைப்பட்ட புக்தர்களைப் பற்றியே இந்த ஸ்லோகங்களும் பேசுகின்றன என விளங்குகிறது. இதில் ஜ்ஞாநிகளைத் தவிர்த்த மற்ற மூவரும் ‘ச்யவந தூர்மாக்ஷ’ (நழுவுதலை இயல்வாகக் கொண்டவர்கள்) என்று கூறப்படுவதால், ‘கைவல்யார்த்தியின் பூலனும் நழுவக்கூடியதே என விளங்கு

கிறதே' என்னும் ஆக்ஷேபம் ஒன்று எழுகிறது. இவ்வாக்கேபத்துக்குப் பதில் உரைப்போம் இனி. இந்த ஸ்லோகங்களில் 'ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு' முதலிய நாலு வகைப்பட்ட புக்தர்களே சொல்லப் படுவதாகக் கொண்டாலும், 'ச்யவந தர்மாண:' என்ற மாதிரித்தால் கீதையில் கைவல்யார்த்திக்குச் சொல்லப்பட்ட அபுநராவ்ருத்திக்கு முரணாக இங்கு புநராவ்ருத்தியைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. 'ச்யவந தர்மாண:' என்றதற்கு 'ஸேஷித்வ தர்மத்திலிருந்து நமூனியவர்கள்' என்றோ, 'பேரின்பமாகிற புகுவதுபு புவத்திலிருந்து நமூனியவர்கள்' என்றோ, 'உபாஸந தஸ்யஸித்வ தொடர்புகொண்டிருந்த பரமாத்மாவாகிற பரமதர்மத்தைவிட்டு நமூனியவர்கள்' என்றோ பொருள் கொள்ளலாம். உண்மையில் இந்த ஸ்லோகங்களில் ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு முதலானவர்களைச் சொல்வதாகக் கொள்வதற்குச் சில விரோதங்கள் உள்ளன. இங்கு "இந்த நாலுவிதமான புக்தர்களில் ஏகாந்திகளே சிறந்தவர்கள். அவர்களே வேறு தேவர்களைப் பற்றுவவர்கள்" என்று நாலா மவனே ஏகாந்தியாய் இருப்பவன் என்றும், வேறு தேவர்களைப் பற்றுவவன் என்றும் கூறுகையால், மற்ற மூவரும் ஏகாந்திகள் அல்லர் என்றும், வேறு தேவர்களைப் பற்றுகிறவர்கள் என்றும் விளங்குகிறது. கீதை ஏழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆர்த்தன் முதலான நாலு புக்தர்களோவெனில், ஏகாந்திகள் என்றும், வேறு தேவர்களைப் பற்றுவவர்கள் என்றும், அந்த கீதா ப்ரகரணத்தையும், கீதா பூர்வியத்தையும் ஆராய்ந்தால் தெளிவாக விளங்குகிறது. "ஐகாந்த்யம் புகுவத்யேஷாம் ஸமானம் அதிகாரினாம்" (28) என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தாரும், இந்நால்வரையுமே ஏகாந்திகள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகையால் மோக்ஷதர்மத்தில் சொல்லப்பட்ட புக்தர்கள் வேறானவர்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும். அப்படி நாலுவகைப்பட்ட புக்தர்கள் வேறு உண்டோ? என்று ஆராய்ந்தால், "யாந்தி தேவவ்ரதா தேவாந் பித்ருந் யாந்தி பித்ருவ்ரதா: | பூதாநி யாந்தி பூதேஜ்யா யாந்தி மத்யுஜாஸ்தினோபி மாம் ||" [கீதை 9-25] என்னும் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட (1) தேவபுக்தர்கள், (2) பித்ருபுக்தர்கள், (3) பூதபுக்தர்கள், (4) புகுவத்புக்தர்கள் என்னும் நாலுவகைப்பட்ட அதிகாரிகளையே மோக்ஷதர்மத்தில் "சதுர்விதா:" என்று எடுக்கிறான் என்று கொள்வது பொருத்தம். இந்த ஸ்லோகத்துக்கு முந்தின ஸ்லோகத்தில், "தத்த்வேனாதஸ்ஸ்யவந்தி தே" என்று கூறியதையே மோக்ஷதர்மத்தில் "ஸர்வே ச்யவந தர்மாண:" [அனைவரும் நமூனும் பூலனையும் தன்மையையும் உடையவர்களே]

என்று அருவதிக்கிறார் என்றும், அதற்கு முந்திய ஸ்லோகத்தில் “யேத்யந்யதேவதாபுக்தா:....தேடபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்தி அவிதி, பூர்வகம் ||” [கீதை 9-23] [மற்ற தெய்வங்களின் புக்தர்களும் உண்மையில் அந்தர்யாமியான என்னையே ஆரதிக்கிறார்கள். ஆனால் விதிப்படி (நேரே) என்ன ஆரதிப்பதில்லை] என்று கூறப்பட்ட ரீதியில், தேவதாந்தர புக்தர்களையும், தன் புக்தர்களாகக்கொண்டே மோக்ஷதீர்மத்தில் “சதுர்விதா மம ஜநா புக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ருதா:” என்று அவர்களை அருவதிக்கிறான் என்றும் விளங்குகிறது. மேலும், மோக்ஷதீர்மத்தில் “ப்ரதிபுத்யத்யஸ்து மோக்ஷபூக்” என்று முப்பத்தைந்தாவது ஸ்லோகத்தில் சொன்னவுடன் “ப்ரஹ்மமாணம் ஸிதிகண்ட்ரஞ்ச யாஸ்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: | ப்ரதிபுத்யத்யா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பூலம் ||” [பிரமன், சிவன், மற்ற தேவதைகள் முதலானவை, அவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் பூலன் அளவுபட்டதாகையால் (நான்காமவர்களான) ப்ரதிபுத்யதீர்கள் ஆரதிக்கமாட்டார்கள்] என்று கூறியிருக்கையாலே, முதல் மூன்றுபேரும் எம்பெருமானுடைய ஸரீரமான தேவர்கள், பித்ருக்கள், பூதங்கள் ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்டவர்களை ஆரதிப்பதன்மூலம் எம்பெருமானை அவிதிபூர்வகமாக (வழியல்லா வழியில்) ஆரதிக்கும் புக்தர்களே என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், கைவல்யம் நித்ய மோக்ஷமே என்னும் கொள்கைக்கு, இந்த மோக்ஷ தீர்மவசதம் எவ்வகையிலும் முரண்படாது.

6. புராண ஸ்வாரஸ்யம்

76. முதலில் “தத்வோ யஸ்சித்யுசித்யிஸ்வர” [ஸ்தோ-ர 4] என்னும் ஸ்லோகத்தில் அபவர்க்குமாகிற மோக்ஷத்தையும், அதை அடைவதற்குரிய உபாயத்தையும் உள்ளபடி அறிவித்தவர் என்று ஆளவந்தாரால் புகழப்பெற்ற பராஸர மஹரிஷி அருளிய புராண ரத்னமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் காட்டுவோம். “யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தூநாம் ஸ்வாத்ம் ஸந்தோஷ காரினாம்” [வி-பு 1.6-38] [ஆத்மாநுபுவம் செய்யும் யோகிகளுக்கு அழியாத ஸ்தூநம் உள்ளது.] என்று ஸ்ரீபராஸர மஹரிஷி, அழியாததான ஆத்மாநுபுவஸ்தூநம் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு, “ஏகாந்திந: ஸத்யா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநஸ்ச யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தூநம் யத்யவை பஸ்யந்தி ஸூரய: ||” [எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டு பரப்ரஹ்மமான அவனையே எப்போதும் த்யானிக்கும் யோகிகளுக்கு நித்யஸூரிகள் காணும் மிக உயர்ந்த ஸ்தூநம் உள்ளது.] என்று நித்யஸூரிகள் முதலான ப்ரஹ்மநுபுவம் செய்யும் ஸ்தூநத்தை அடுத்தபடி வெளிப்படுத்தினார். ஆத்மாநுபுவ ஸ்தூநத்தை அழியாததாகக் குறித்திருக்கும் ஸ்வாரஸ்யத்தைக்

கொண்டும், அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ப்ரஹ்மாநுபுவம் செய்யும் பரம பதூத்தைக் குறித்திருப்பதைக்கொண்டும், இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஆத்மாநுபுவஸ்தூதானம் தாழ்ந்த முக்தியான கைவல்யஸ்தூதானமே என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமபூஷ்யத்தில் ஸ்ரீ பராஸரபூட்டரும், ஸ்தோத்ரவ்யாக்யானத்திலும், திவ்யப்ரபுந்த்யவ்யாக்யானம் முதலானவற்றிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானாரும் அருளிச்செய்தனர். இதிலிருந்து, அழியாத ஸ்தூதானத்திலிருந்து செய்யும் ஆத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யம் நித்யமுத்தியே என்று விளங்குகிறது. இங்கு கைவல்யஸ்தூதானத்தை ப்ரஹ்மாநுபுவம் செய்யும் ஸ்தூதானத்தைக் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டதாகக் கூறியிருக்கையால், கைவல்யம் அடைந்தவனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபுவம் கிடையாது என்று விளங்குகிறது. இக்காரணத்தாலேயே, இவன் ப்ரஹ்மாநுபுவம் செய்யும் பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுனாகமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

77. “யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தூதானம்” என்னும் ஸ்லோகத்தில் அம்ருத பதூத்திற்கு ‘நீண்ட காலமிருப்பது’ என்னும் அமுக்யார்த்தம் கொண்டு. அந்த ஸ்லோகத்தில்— த்ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு மேலேயுள்ள விஷ்ணு பதும் என்னும் (ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்குட்பட்ட) ஸ்தூதானத்தைச் சொல்லுவதாக எங்களாழ்வான் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதிலிருந்து கைவல்யம் அநித்யம் என்று அவர் கருதியிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே? எனில்: “அம்ருதம் ஸ்தூதானம்” என்றவிடத்தில் கைவல்ய ஸ்தூதானம் சொல்லப்படுவதாகவே அவர் திருவுள்ளம் பற்றவில்லையாகையால், இதுகொண்டு கைவல்யவிஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமையைக் கற்பிக்கவொண்ணாது. எப்படி? எனில்: “யோகிநாமிதி || ஆஸ்ரமிஷ்வேவ யே ப்ரதீகோபாஸகா யோகிந: தேஷாம் அம்ருதம் — விஷ்ணுபதூக்யம் த்ருவாதுபரி ஸ்தூதானம்— யதோ க்ஷங்கா ப்ரவஹதி இதி வக்ஷ்யமாணம் ||” [நாலு ஆஸ்ரமங்களில் இருப்பவர்களிலேயே, ப்ரதீகமான தம் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் யோகிகளுக்கு, (காலக்ரமத்தில் முக்தியளிக்கையாலே) அழியாதது எனப்படுவதாய், ‘விஷ்ணுபதும்’ என்று பெயர்பெற்றதாய், த்ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு மேற்பட்டதான ஸ்தூதானம் இங்கு சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்தூதானத்திலிருந்தே க்ஷங்கை பெருகுகிறது என்று மேலே (2-8) சொல்லப்படப்போகிறது.] என்று இவ்விடத்தில் வியாக்கியானம் செய்தார் எங்களாழ்வான். மேலே (2-8-98, 99, 100) இந்த விஷ்ணுபதூஸ்தூதானத்தைப்பற்றிப் பேசுமிடத்தில், “அதோ஽த்ர விஷ்ணுபதே ஸ்வர்க்காதி, கஸௌக்யாத், ஸத்யலோகாத் அர்வாசீநத்வாச்ச மோக்ஷோக்தி: க்ரமமுகத்தயர்த்ததூ | தத்ஸ்தூ: க்ரமாத் ப்ரஹ்மலோகமேத்ய ப்ரஹ்மண ஸஹ முச்யந்தே | விஷ்ணுபதே ஸ்தூதா: தத்ர லப்யதேஷாநா முச்யந்தே: ந துதத்முக்தைர் லப்யம் ஸ்தூதானமிதயர்த்ததூ:” [ஆகையால், இந்த விஷ்ணுபதூத்தில் ஸ்வர்க்குத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட இன்பம்

உள்ளதாகையாலும், பூரஹ்மாவின் ஸத்யலோகத்தைக் காட்டிலும் இது தாழ்ந்ததாகையாலும், இதை 'அம்ருதம்' என்பது, இவ்விடத்திலிருப்பவர்களுக்கும் காலக்ரமத்தில் மோஷம் கிடைக்கும் என்னும் கருத்துடையது; விஷ்ணுபத்யத்திலிருப்பவர்கள், காலக்ரமத்தில் பூரஹ்மாவின் ஸத்யலோகத்தை அடைந்து, அங்கு ஜ்ஞானம்பெற்று, பூரஹ்மாவோடு கூட முக்தி அடைகிறார்கள்; அவ்விஷ்ணுபத்யம் முக்தர்கள் அடையும் ஸ்தானமன்று என்று கருத்து] என்று வியாக்கியானமிட்டார். இதிலிருந்து, இது ஸத்யலோகத்தைக்காட்டிலும் தாழ்ந்த ஸுகூத்தையுடைய (அசிந்மிஸ்ரமான) தம் ஆத்மாவை அநுபூவிப்பவர்களின் ஸ்தானமேயொழிய, ஸத்யலோகத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததாய், ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லாததாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தம் ஆத்மாவை அநுபூவிக்கும் இடமான கைவல்யஸ்தானமன்று என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், இவ்விடத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூகத்திகளிலிருந்து கைவல்யவிஷயமான எங்களாழ்வானுடைய திருவுள்ளத்தை அறுதியிடமுடியாது; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்திலேயே கைவல்யத்தைப்பற்றி எங்களாழ்வான் தம் திருவுள்ளத்தை மிகத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கும் இடங்களை இனிக் காட்டுவோம்.

78. "த்வத்தோ விராட் ஸ்வராட் ஸம்ராட்" [வி-பு 1-12-57] 'விராட்' எனப்படும் அவ்யக்தத்தை ஸரீரமாகக்கொண்ட அநிருத்த்யமூர்த்தியும், 'ஸ்வராட்' எனப்படும் கேவலாத்மாநுபூவம் செய்யும் முக்தனும், 'ஸம்ராட்' எனப்படும் பரமபத்யமடைந்த முக்தனும் உனக்கு ஸரீரமே] என்னுமிடத்தில் எங்களாழ்வான் "ஸம்ராட் - பரமபத்யப்ராப்த: ; ஸோடக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்' இதி விசேஷணாத: ஸ்வராட்-கேவலாத்மப்ராப்த:" ['அழியாதவனாய், மேலான ஸ்வராட்டாக இருப்பவன்' என்று தைத்திரீய நாராயணவல்லியில், பூரஹ்மாநுபூவம் செய்யும் முக்தன் மேலான ஸ்வராட்டாகச் சொல்லப்படுகையால், இங்கு பரமபத்யமடைந்த அவனே 'ஸம்ராட்' என்று சொல்லப்படுகிறான். 'ஸ்வராட்' என்று கேவலாத்மாவை அடைந்தவன் சொல்லப்படுகிறான்.] என்று வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். இதிலிருந்து, "கைவல்யத்தையடைந்தவனை 'ஸ்வராட்' என்றும், பரமபத்யத்தையடைந்தவனை ஸம்ராட் (மேலான ஸ்வராட்) என்றும் அவர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார்" என்று விளங்குகிறது. "ஸ ஸ்வராட் பூவதி" [சூந் 7-25-2] என்று உபநிஷத்துக்களில் 'ஸ்வராட்' என்னும் ஸப்தமும் கர்மபாரதந்திரியம் அற்ற முக்தனைக் குறித்து ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது என்பது ப்ரஸித்தமும். ஆக, இவ்விடத்தில் எங்களாழ்வான் ஸ்ரீஸூகத்தியிலிருந்து கேவலாத்மாவை அடைந்தவனை 'முக்தன்' என்றும், பரமபத்யம் அடைந்தவனை 'மேலான முக்தன்' என்றும் அவர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்று விளங்குகிறது.

79. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதல் அம்ஸம் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலுள்ள, “ தாவததார்த்திஸ் தத்யா வாஞ்சுரா தாவந்மோஹஸ் தத்யா ஸுக்ஷம் | யாவந் யாதி ஸரணம் த்வாமஸேஷாக்ஷாஸம் || ” [ஈ-பு 1-9-73] [எப்போது வரையில் அந்தந்தப் புலன்களுக்குத் தடையாயிருக்கும் எல்லா அநிஷ்டங்களையும் போக்கவல்ல உன்னை ஸரணமாகப் பற்றவில்லையோ, அதுவரையிலேயே (செல்வத்தை இழந்ததனால் ஏற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டும் என்னும்) ஆசை; அதுவரையிலேயே (ஆத்மாநுபுவமின்மையால் ஏற்படும்) மோஹம்; அதுவரையிலேயே (புகுவதூறு புவமின்மையால் உண்டாகும்) ஸுக்ஷ்மின்மை. (ஆர்த்தன், அர்த்ததார்த்தி எனப்படும் ஐஸ்வர்யார்த்திகள், ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யார்த்தி, ஜ்ஞாநி ஆகிய அனைவர்க்கும் ப்ரபத்தியே புலஸாதூநம் என்றபடி.)] என்ற ஸ்லோகம் ஐஸ்வர்யகைவல்யபுகுவச் சரணார்த்திகள் மூவரையும் குறிப்பதாக நம் பூர்வாசார்யர்கள் பலர் விளக்கியுள்ளனர். இந் த ஸ்லோகத்திலிருந்தும் கைவல்யத்தை மோஹத்திற்கு எதிர்த்தட்டான புலமாக எடுக்கையால், அது ஒரு வகை முக்தியே என விளங்குகிறது. புகுவதூறுபுவத்தை ஸுக்ஷஸ்ப்துத்தால் குறித்திருக்கையால், ஜ்ஞானிக்குள்ளே பேரின்பம் கைவல்யார்த்திக்குக் கிடையாது என விளங்குகிறது. இதிலிருந்து புகுவதூறுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாகமுடியாது என்பதும் விளங்குகிறது.

80. இனி, கேவலாத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யத்தைப்பற்றியும், அதற்குரிய உபாயங்களைப்பற்றியும் ஸ்ரீபராஸரமஹர்ஷி (முதலாவது அம்ஸம் 22ம் அத்தியாயத்தில்) விரிவாக விளக்கியிருக்கும் பகுதியைக் காண்போம். அதாவது:—

“ யோக்யுனோ முக்திகாமஸ்ய ப்ராணாயாமாதி, ஸாதூநம் |
ஸாத்யம் ச பரமம் ப்ரஹ்ம புநர் நாவர்த்ததே யத: ||
ஸாதூநாலம்பூநம் ஜ்ஞாநம் முக்தயே யோக்யுநாம் ஹி யத் |
ஸ பேத்ய: ப்ரத்யுமஸ் தஸ்ய ப்ரஹ்மபூதஸ்ய வை முநே ||
யுஞ்ஜத: க்லேஸமுக்தயார்த்தம் ஸாத்யம் யத்ப்ரஹ்ம யோக்யுந: |
ததூலம்பூநவிஜ்ஞாநம் த்வித்யோடம்ஸோ மஹாமுநே ||
உப்யோஸ்த்வவிப்யாகேந ஸாத்யஸாதூநயோர் ஹி யத் |
விஜ்ஞாநமத்வைதமயம் தத்ப்யாகோட்யோ மயோதித: ||
ஜ்ஞாநத்ரயஸ்ய சைதஸ்ய விஸேஷோ யோ மஹாமுநே !
தந்நிராகரணத்வாரதர்ஸிதாத்மஸ்வரூபவத் ||

நிர்வ்யாபாரமநாக்யேயம் வ்யாப்திமாத்த்ரமநூபமம் |
 ஆத்மஸம்பேத்யாவிஷயம் ஸத்தாமாத்ரமலக்ஷணம் ||
 ப்ரஸாந்தமப்யம் ஸூத்ரத்யம் த்யூர்விப்யாயமஸம்ஸ்யம் |
 விஷ்ணோர் ஜ்ஞாநமயஸ்யோக்தம் தத்ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் ||
 தத்ர ஜ்ஞாநநிரோதேந யோக்யுநோ யாந்தி யே லயம் |
 ஸம்ஸாரகர்ஷணோப்தௌ தே யாந்தி நிர்பீஜதாம் த்யுவிஜ ! ||”

[வி-பு 1-22-45...52]

[‘ஜரை, மரணம் முதலான இவ்வுலகத் துன்பங்களிலிருந்து) விடுபடுவதையே விரும்பும் கைவல்யார்த்தத்துக்கு — ப்ராணயாமம் முதலானவற்றை அங்குமாகக்கொண்ட அஷ்டாங்க்யோக்யம் ஸாத்யமானாகிறது; ‘ப்ரஹ்ம’ எனப்படும் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் சிறந்த, ‘பரப்ரஹ்ம’ எனப்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள புக்த்யஜ்ஞைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகையாலே ‘பரமப்ரஹ்ம’ எனத்தக்க திரும்பி வருதலில்லாத (தனது) முக்தஸ்வரூபம் ஸாத்யமாகிறது. (இது பின்வரும் நாலு பகுதிகளாக ஸாதிக்கப்படுகிறது:-) யோக்யஸாஸ்தரத்திலிருந்து அறியத்தக்கதாய், ப்ராணயாமம் முதலான ஸாத்யனத்தைப்பற்றியதான அறிவு முதல் பகுதி; ஷட்ரீர்மி முதலான க்லேஸங்கள் போவதற்காக இப்படி யோக்யம் செய்யும் இவனுக்கு ஸாத்யமாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதான தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவு இரண்டாவது பகுதி; முற்கூறிய ஸாத்யஸாத்யனங்களை ஸாத்யஸாத்யனபூவ ஸம்பந்தத்தோடு அறிந்து, தேவர் மனுஷ்யர் முதலான (ஸரீரஸம்பந்தத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படும்) பேதங்களை நீக்கித் தன் ஆத்மாவை த்யானிப்பது மூன்றாவது பகுதி. முற்கூறிய மூன்று வகைப்பட்ட ஜ்ஞானங்களின் வேறுபாடுகளை மறக்கையாலே தன் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்தகரிப்பதாயிருக்கும் அறிவு நாலாவது பகுதியாகும். (ஸாத்யனம் முதலானவற்றை நினைப்பது ஆத்மஸாக்ஷாத்தகாரத்திற்கு விரோதியாகையாலே, அவற்றை மறந்தால் தான் இவ்வாத்மாவலோகனம் ஏற்படும் என்று கருத்து.) (நாலாவதான இவ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்தகார நிலையில் இவன் காணும்) ஆத்மஸ்வரூபமானது, ஸாத்யநாநுஷ்டானமற்றது; ரூபம், வர்ணம் முதலானவையற்றது; (அறிவால்) எங்கும் வியாபித்திருப்பது; ஒப்பற்றது. தனது அறிவாலேயே அறியத்தக்கது. (ஷட்ரீர்மாவனிகாரங்களில் — குறைதல், அழிதல், மாறுதல், வளர்தல், பிறத்தல் என்னும் ஐந்துமற்றதாய்) ஸத்தை யொன்றே உடையதாயிருப்பது. (ஆண், பெண் முதலான) அடையாளங்களற்றது. (பசி முதலான) ஷட்ரீர்மிகளற்றது. இத்தகையது

என்று நினைக்க அரியது. ஜ்ஞாநமயனான விஷ்ணுவுக்கு உருவமாய், ப்ராஹ்மமெனப்படும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான அவ்வாத்மஸ்வரூபம் இத்தகையதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மற்ற ஸப்ததூதி விஷய அறிவுகளற்று, அந்தத் தமது ஆத்மஸ்வரூபத்தில் (அந்திம ஸ்ம்ருதிபூலத்தாலே) எவர்கள் லயத்தை (ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸரீர நாஸத்தை) அடைகிறார்களோ, அவர்கள் உமிநீங்கிய நெல்போலே, ஸம்ஸாரமாகிற வயலில் விதைக்கத்தகாதவர்களாகின்றனர்] என்னும் எட்டு ஸ்லோகங்கள்கொண்ட பகுதியே அது. இந்த ஸ்லோகங்களின் வ்யாக்யானத்தில், ஸ்ரீ பூஷ்யகார ஸிஷ்யரான ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரெனும் எங்களாழ்வான் இக்கைவல்யத்தின் தன்மையை மிகவும் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். எப்படியெனில் : முதல் ஸ்லோகத்தில் இவனுக்கு ஸாத்யமாகச் சொல்லப்பட்ட “பரமம் ப்ராஹ்ம” என்பதை “முத்த ஸ்வரூபம்” என்று வ்யாக்யானம் செய்வதன்மூலமும், மூன்றாம் ஸ்லோகத்தில் உள்ள “ததூலம்பூநவிஜ்ஞாநம்” என்பதை “ப்ரக்ருதிவிவித்தாத்மவிஷயம் விஸிஷ்ட ஜ்ஞாநம்” என்று விவரிப்பதன்மூலமும், ப்ரக்ருதி ஸம் பூந்த்யம் அடியோடு நீங்கப்பெற்ற தன் முத்தாத்ம ஸ்வரூபமே இவனுக்கு ப்ராப்யம் எனக் காட்டினார். ஐந்தாம் ஸ்லோகத்தில் “தந்நிராகரண த்வாரதர்ஸிதாத்மஸ்வரூபவத்” என்றதற்கு, “விஸிஷ்ட ஸமா தேஃ, இதரபராமர்ஸஸ்ய ஆத்மாவலோகாவிரோதித்வாத் தந்நிராகரணம் த்வாரம் இத்யுத்தம்” [ஸமாதி நிறைவடையப்பெற்ற இவனுக்கு ஸாதூனம் முதலியவற்றை நினைப்பது ஆத்மாநுபூவத் திற்கு விரோதியாகையால், அவற்றை மறப்பது ஆத்மாநுபூவத் திற்கு த்வாரம் (காரணம்) என்று சொல்லப்பட்டது.] என்று உரையிட்டதன்மூலம், ஸாதூனமாயிருந்த புகுவானைப்பற்றிய சிந்தனமும் ஆத்மாநுபூவத்திற்குத் தடையாகையாலே, ஸாத்யதூஸையில் இவனால் கைவிடப்படுகிறது என்று உணர்த்தினார். “இதரயோஸ்து யாவத்ஸ்வாபிஷ்ணுபத்ராப்தி மயா யோகஃ” [ஐஸ்வர்ய கைவல்ய நிஷ்டுர்களுக்குத் தம் ஸாத்யம் ஸித்திக்கும் வரையில்தான் (ஸாதூனமான) என்னோடு சேர்த்தி] என்று கீதை(7-17)யில் நித்ய யுக்தஸப்தபூஷ்யத்தில் பூஷ்யகாரர் அருளியதை அடியொற்றிய படி. இதனாலேயன்றோ இக்கைவல்யநிஷ்டூரை “விடை கொள்வார்” [முதல்திருவ 26] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளினார். இக்கைவல்யநிஷ்டூனுக்கு ப்ராப்யமான இவனது (ப்ரக்ருதியின்றி நீங்கிய) ஆத்மஸ்வரூபத்தை விவரிக்கும் ஆறாம் ஸ்லோகத்தில் “நிர்வ்யாபாரம்” என்னும் பதத்திற்கு “ஸாதூநாநுஷ்டூந ரஹிதம்” என்று ஸாதூநாநுஷ்டூநமாகிற செயலற்றவன் என்று

வ்யாக்யானம் செய்வதன்மூலம், இவன் கைவல்ய மோகஸ்தை அடைந்த பின்பு புக்தியோகும் முதலான ஸாதானத்தை அருஷ்டித்து புகுவதுபுவத்தைப் பெற இடமில்லை என்று காட்டினார். “ முக்திகாமஸ்ய ” (1) “ முக்தயே ” (2) “ க்லோமுக்த்யர்த்தம் யுஞ்ஜை: ” (3) என்னும் பகுதிகளாலும், இவனுக்கு பராயமமான கேவலாத்மஸ்வரூபத்தை விவரிக்கும் 6, 7 ஸ்லோகங்களாலும் — “ ஜராமரண மோகசாய ” [கீதை 7-29] “ பிறவித்துயற ” [திருவாய் 1-7-1] “ மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்று இவை மாய்த்தோம் ” [திருவாய் 8-3-2] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட பிறப்பு, இறப்பு முதலான ஷடோர்மிகளற்றிருக்கையாகிற மோகஸ்தை இவனால் பெறப்படுவது என்று ஸ்ரீ பராமஹர் திருவுள்ளம் பற்றுவதாகக் காட்டினார் எங்களாழ்வான். அவரே “ ததர் ” என்று தொடங்கும் எட்டாவது ஸ்லோகத்திற்கு அவதாரிகையாக “ ஆத்மயோகி நாம் அந்திமப்ரத்யயேந அவஸ்யம் பூர்வ்யம் ; அந்யதூ புநராவ்ருத்திரித்யாஹ ” [தம் ஆத்மாவைப் பெறவிரும்பி யோகம் செய்பவர்களுக்கு அந்திமஸ்மருதி அவஸ்யம் வேண்டும் ; இல்லாவிடில் மறுபடி ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி விடுவார்கள்.] என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம்,

“குறுகமிக உணர்வத்தொடு நோக்கி எல்லாம் விட்ட

இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயன் இல்லையேல்

சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம் பின்னும் வீடில்லை

மறுகலில் ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில் வீடஃதே”

[திருவாய் 4-1-10]

என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ரீதியில், இந்தக் கேவலாத்மயோகியான கைவல்யநிஷ்டனுக்கும் அந்திமஸ்மருதியிருந்தால்தான் புநராவ்ருத்தி (மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல்) இல்லாத இக்கைவல்யமோகஸ்தை ஏற்படுகிறது என்று காட்டி, இவ்வெட்டாவது ஸ்லோகத்தில் ‘லயம்’ என்னும் ஸப்தத்திற்கு ‘உபாதிவியோகம்’ என்று வ்யாக்யானம் செய்வதன்மூலம், இக்கைவல்யநிஷ்டனுக்கு ஸுகிஷ்டம் ஸரீரமும் அடியோடு அற்றுப்போகிறதென்றும், “ ஸம்ஸார கர்ஷணோப்தௌ தே யாந்தி நிர்யீஜதாம் த்விஜ ” என்னும் பிற்பகுதிக்கு வ்யாக்யானமாக “ க்ருஷ்யத இதி கர்ஷணம் கேதார: | ஸம்ஸார கேதாரே உப்தௌ - ஸஸ்யாவாபே விதுஷ்வரீஹிவத் அபீஜதாம் யாந்தி || ” [க்ருஷி செய்யப்படுகையாலே கர்ஷணம் என்று வயல் சொல்லப்படுகிறது ; அவர்கள் — உமிநீங்கிய நெல் போலே, ஸம்ஸாரமாகிற வயலில் விதைக்கத்தகாதவர்களாகிறார்கள்.]

என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம் இவன் ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பற்ற முக்தனே என்றும் தெளிவுபடுத்தினார்.

“ஏவம்ப்ரகாரம் அமலம் நித்யம் வ்யாபகம் அக்யம் |

ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பத்யம் ||”

[வி-பு 1-22-53]

[நிர்வ்யாபாரணயிருக்கை முதலான முக்தனுக்குக் கூறிய எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையதாய், அதற்கு மேலே (அவனுக்கு இல்லாத, நித்யஸூத்தியையும், ஸர்வவஸ்துக்களையும் ஸ்வரூபத்தால் வியாபித்திருக்கையையும், ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வத்தையும், (பாரதந்த்ர்யம் முதலிய) எல்லாத் தாழ்வுகளும் அற்றிருக்கையையும் உடையது ‘விஷ்ணு’ எனப்படும் பரம்ப்ராப்யமான புகுவத்ஸ்வரூபம்] என்று புகுவத்ஸ்வரூபத்திற்கு முற் கூறிய முக்தஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும் ஸ்லோகத்தில் “அஸ்ய நித்யஸூத்த்யத்வ ஸர்வாத்மத்வ பூர்ணத்வ ஹேயராஹித்யாநி ப்ரக்ருதி பூந்த்யமுக்தேப்யோ விஸேஷ:” [(முற்கூறிய) ப்ரக்ருதிபூந்த்யத்தினின்றும் விடுபட்டவனைக் காட்டிலும், இந்தப் பரமபுருஷனுக்கு (1) எப்போதும் ஸூத்த்யானயிருக்கை, (2) ஸர்வாத்மாவாயிருக்கை, (3) பூர்ணானயிருக்கை, (4) தாழ்வற்றவனானயிருக்கை என்னும் நாலு பெருமைகள் உண்டு.] என்று வ்யாக்யானமிடுமிடத்திலும், இக்கைவல்யநிஷ்டனை ‘ப்ரக்ருதிபூந்த்யமுக்தன்’ [ப்ரக்ருதியாகிற பூந்த்யத்தினின்றும் விடுபட்டவன்] என்றே குறிப்பிடுவது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

“தத் பூரஹ்ம பரமம் யோகீ யதோ நாவர்த்ததே புந: |

ஸ்ரயத்யபுண்யோபரமே க்ஷணக்ஸேஸோ டுதிநிர்மலே ||

[புகுவதுபாஸகன், புண்யபாபங்கள் க்லேஸங்கள் முதலியவை நீங்கியவுடன், திரும்பிவருதலில்லாத அந்தப் பரப்ராஹ்மத்தையே அடைகிறான்] என்னும் புகுவதுபாஸகனைப்பற்றிய அடுத்த ஸ்லோகத்தில். “யோகீ—புகுவத்யோகீ | அஸ்யாப்யந்திம்ப்ரத்யயபுலோ புகுவதி லீநஸ்ய அபுந்ராவ்ருத்திர் த்ரஷ்டவ்யா” [இங்கு ‘யோகீ’ எனப்படுபவன் புகுவானை ப்ராப்யமாகப்பற்றி உபாஸிப்பவனாவான். அந்நிமஸ்மருதி பூலத்தாலே புகுவானை அடைந்த இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருதலில்லை என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.] என்று புகுவத்யோகியை ஆத்மயோகியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தெளிவாகக்காட்டி, அந்நிம ஸ்மருதி பூலத்தால் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாவையடைந்த ஆத்ம

யோகியைப்போலே, அந்திமஸ்மருதி பூலத்தால் புகுவானை அடைந்த இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லை என்று காட்டினார். இவற்றிலிருந்து—பின்னான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளமும், எங்கனாழ்வினாது திருவுள்ளமும் இக்கைவல்ய விஷயத்தில் ஒருபடிப்பட்டதே என விளங்குகிறது.

81. இனி, ஸாத்திகபுராணங்களில் ஒன்றும், நமது பூர்வாசார்யர்களால் ஆங்காங்கு எடுத்துக் கையாளப்பட்டிருப்பதான பாத்தியபுராணத்தில் உத்தரகூண்டூத்தில் கைவல்யாநுபூவஸ்தூநம் நித்ய விபூதியில் விரைஜத்திற்கும், பரமபதூத்திற்கும் இடையே உள்ளது என்று தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம். அதாவது :—

“ விரஜாபரமவ்யோம்நோர் ஹ்யந்தரம் கேவலம் ஸ்மருதம் |
தத் ஸ்தூநமுபபோக்தவ்யமவ்யக்தபூரஹ்மஸேவிநாம் ||
ஸ்வாத்மஜாநந்தஸூகூத்யம் கேவலம் பரமம் பத்யம் |
நி:ஸ்ரேயஸம் ச நிர்வாணம் கைவல்யம் மோக்ஷ உச்சயதே ||”

[பாத்தியபுராணம் (பூன ஆநந்தூஸ்ரமப்பதிப்பு) –

உத்தரகூண்டூம் 256-7, 8]

[விரஜாநதிக்கும், (பரமாத்மாவை அனுபூவிப்பவர்கள் வாழும்) பரமபதூத்திற்கும் நடுவிலிருப்பது ‘கேவலஸ்தூநம்’ எனப்படுகிறது; ‘அவ்யக்தபூரஹ்மம்’ எனப்படும் ஆத்மாவை அனுபூவிப்பவர்கள் அந்த ஸ்தூநத்திலிருந்தே அனுபூவிக்கவேண்டும். தன் ஆத்மாவை அனுபூவிப்பதினால் உண்டாகும் இன்பத்தை அளிப்பதாய், (அதனாலேயே கைவல்யார்த்திகளுக்குப்) பரமப்ராப்யமாயிருப்பதாயுள்ளது கேவலஸ்தூநம். ‘நி:ஸ்ரேயஸம்’ ‘நிர்வாணம்’ என்னும் மோக்ஷத்தைக் குறிக்கும் பதங்களால் அக்கைவல்யமோக்ஷமும் கூறப்படுகிறது.] என்று கைவல்ய ஸ்தூநம் பாத்தியபுராணத்தில் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. இப்பாத்தியபுராண வசனத்தையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே “ முக்தாநாம் பரமா கூதி: ” என்னுமிடத்தில் ஸஹஸ்ரநாமபூஷ்யத்தில், “ பரமேதி விஸேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சிதூர்வாசீநா கூதிர் க்யம்யதே.....கைவல்யலக்ஷண..... ஸம்ஸார பரமபதூயோர் மத்யே தேஷாம் ஸ்தூநம் ச ” [‘பரமா’ என்று கூதிஸபூதூத்திற்கு விஸேஷணமிட்டிருக்கையாலே, முக்தர்களிலேயே சிலர்க்குத் தாழ்ந்த கூதியான கைவல்யமோக்ஷம் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்திற்கும் பரமபதூத்திற்கும் இடையில் அவர்களுக்கு ஸ்தூநமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.]

என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இப்பாத்தம்புராண வசனத்தில் 'பரமவ்யோம' ஸப்தத்தால் குறிக்கப்படுவது ஸம்ஸார மண்டலத்திலுள்ள கார்யவையுண்டும் என்னு கொண்டுவிடலாமே? எனில் : பாத்தம்புராணத்தில், "த்ரிபாத்திப்யுதேர் லோகாஸ்து அஸங்க்யா: பரிகீர்த்திதா: " [பாத்தம்புரம் 256-1] [த்ரிபாத்திப்யுதியிலுள்ள உலகங்கள் கணக்கற்றவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன] என்று தொடங்கி, த்ரிபாத்திப்யுதி எனப்படுவதாய் ஸூத்தஸ்த்வமயமானதான லோகத்தை வர்ணிக்கத் தொடங்கி, அதில் விரைவைய ஒட்டியிருக்கிற கைவல்ய ஸ்தானத்தை முதலில் முன் எடுத்த ஸ்லோகங்களில் வர்ணித்து,

"மஹாத்மானோ மஹாபாகா புக்யவத்பாதுஸேவகா: |
தத்விஷ்ணோ: பரமம் த்யாம யாந்தி ப்ரஹ்மஸுகுப்ரதம் ||"
[256-9, 10]

[புக்யவானுக்குத் திருவடிக் குற்றேவல் புரியும் மஹாபாக்யானானிகன் ப்ரஹ்மாநுபுவத்தையளிக்கும் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்] என்று தொடங்கி அடுத்துள்ள பரமபதத்தை வர்ணித்து,

"தம்மத்யே நக்யரீ திவ்யா ஸாத்யோத்யேதி ப்ரிகீர்த்திதா |
மணிகாஞ்சநதித்ராட்ய ப்ராகாரைஸ் தோரணைர் வ்ருதா ||
சதுர்த்த்வார ஸமாயுக்தா துங்குகோபுர ஸம்வ்ருதா |
சண்ட்யாதித்த்வாரபாலேஸ்து குமுத்யாத்யை: ஸுரக்ஷிதா ||.....
தம்மத்யேஷ்டத்யுளம் பத்மம் உத்யார்க்கஸம்ப்ரபம் |
தம்மத்யே கர்ணிகாயாம் து ஸாவிதர்யாம் ஸுப்யுதர்ஸநே! ||
ஈஸ்வர்யா ஸஹ தேவேஸஸ் தத்ராஸீந: பர: புமார் ||"

[256-11, 12, 13...25, 26]

[அழகியவளே! அந்தப் பரமபதத்தின் நடுவில் 'அயோத்யா' என்று ஸ்ருதிகளில் சொல்லப்படும் திவ்யநகரம், பொன்னும் மணியும் நிறைந்த ப்ராகாரங்களாலும், மதிள்களாலும், தோரணங்களாலும் சூழப்பெற்றதாய், நாலு வாசல்களுடையதாய், உயர்ந்த கோபுரங்களால் சூழப்பெற்றதாய், சண்டன் முதலான வாயில்காப்போர்களாலும், குமுதன் முதலான கோயில்காப்பவர்களாலும் ரக்ஷிக்கப்படுவதாக விளங்கிறது...அதன் நடுவில் எட்டு இழைகொண்ட, உத்ய ஸுரீயன்போல் ஒளியுள்ள தாமரையுள்ளது; அதன் நடுவில் க்யாயத்ரீ ஸ்வரூபமான கர்ணிகையில், ஈஸ்வரியான லக்ஷ்மியோடுகூட நித்ய ஸுமிநாதனுள் பரமபுருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.] என்று பரவாஸுதேவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாமணி மண்டபம்வரை அனைத்தையும் அவ்வத்தியாயத்தில் விரிவாக வர்ணித்திருப்பதை

அறிந்தவர்களிடம் இவ்விதண்டூரவாதும் விலை செல்லாது. இவ்வாதத் தைத் தவிர்ப்பதற்காகவே பூட்டர் “விரஜா பரமபத்யோர் மத்யே” என்று அருளிச்செய்யாமல், “ஸம்ஸார பரமபத்யோர் மத்யே” என்று ஸம்ஸாரமண்டூலம் முழுவதையும் கீழெல்லையாக அருளிச்செய்தார். ஆக, கைவல்யஸ்தானம் நித்யவிபூதியிலேயே விரஜைக்கு அக்கரையில் இருக்கிறது என்று அசைக்கமுடியாமல் தேறிற்று.

7. ஆகும் ஸ்வாரஸ்யம்

82. இனி, பாஞ்சராத்திரவைக்யநஸருபமான இரு வைஷ்ணவாகும் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் காண்போம். அதில், ஆகும்ப்ராமாண்யத்தில் ஆளவந்தாராலும், பாஞ்சராத்திராதிகரணம் முதலானவீடங்களில் எம்பெருமானாராலும் நிலைநிறுத்தப்பெற்ற ப்ராமாண்யமிருதியையுடையதாய், “பஞ்சராத்திரம் ஸர்வத்திரைவ ப்ரமாணம்” [ர-ஸ்த 2-14] [பாஞ்சராத்திராகும் முழுவதுமே ப்ரமாணம்] என்று ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ பூட்டரால் போற்றப்பெற்றதாய், நூறு ஸம்ஹிதைகளுக்கு மேற்பட்ட தான பாஞ்சராத்திரத்தில் கைவல்யவிஷயம் வந்திருக்குமிடங்களை அறிந்தவரையில் ஆராய்வேண்டும். இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஸகலஸாஸ்தரங்களும் வல்லவராய் எழுந்தருளியிருந்த வித்வத்ஸ்வரிக்ஷுடிரான புரிசை ஸ்ரீரங்காசார்ய ஸ்வாமியின் கார்யாதிகரணவாதும் என்னும் க்ஷுரந்தத்தில் (மூன்றாவது தரங்கம்) 269-வது பாராவில் ‘புருஹத்யுபுரஹம் ஸம்ஹிதா’ என்னும் பாஞ்சராத்திர ஸம்ஹிதையின் முதல்பாதும் இரண்டாம் அத்தியாயத்திலிருந்து பின்வரும் சில ஸ்லோகங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. (இந்த ஸம்ஹிதை நம்மிடமில்லாமையால், ப்ராமாணிக்ஷுரந்தத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகிறோம்.)

“ஸம்ப்ராயாசார்யசரணம் உபாயமவக்யத்ய ச |

மத்யாஜ்ஞாகாரிணோ பூத்வா ஹ்யாஜீவம் ப்ராக்குதாம் தநாம் ||

ஹித்வா முக்தா யே பூவந்தி த்விவித்யாஸ்தே ப்ரகீர்த்திதா: |

கேவலா: ஸேவகாஸ்சேதி கேவலாஸ் தநுவர்ஜிதா: ||

ஸேவகா த்விவித்யா ஜ்ஞேயா: கிங்கரா ரூபஸேவகா: |

கைங்கர்யம் க்ஷந்த்யமால்யாதிமார்ஜனாலேபவர்த்தநம் ||

பக்ஷம்பாதாஸஹப்ரேம வீக்ஷணம் ரூபஸேவநம் |

ஏவம்முக்தா மஹாதேவி! மம லோகே விஸந்தி ஹி ||...

மாமேவ ஸரணம் யாதா: ஸர்வபூாவேந ஸிந்துஜே ! |

அதிதா த்யுஸ்தராம் மாயாம் கேவலாஸ் ஸேவகா ஹி வா ||

புஹவோ மத்பதம் யாதா: ஸேவகா: ஸேவகா மம |

கூமநாகுமணர் முக்தா: கேவலாஸ்து பூவந்தி ஹி ||”

[ஓர் ஆசார்யன் திருவடியை அடைந்து, மோக்ஷோபாயத்தை உணர்ந்து, ஸாஸ்தரத்தில் நான் ஆணையிட்டபடி இவ்வுலகில் இருக்கும் வரையில் நடந்து, கடைசியில் ஸ்தூரஸூரஸூக்ஷ்மரூபமான ப்ராக்ருத தேஹத்தைவிட்டு முத்தியை அடைபவர்கள் 'கேவலர்கள்' என்றும் 'ஸேவகர்கள்' என்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். கேவலர்கள் ஸரீரம் அற்றவர்களாயிருப்பவர்கள். ஸேவகர்கள் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் என்றும், ஸ்வரூப ரூபங்களை ஸேவிப்பவர்கள் என்றும் இரண்டுவிதமாக அறியத்தக்கவர்கள். வாசனை தூர்வயங்கள், மாலை முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது, கோயிலைப் பெருக்குவது, மெழுகுவது, புகையிடுவது முதலானவை கைங்கர்யமாகும். ஸ்வரூப ரூபங்களை ஸேவிப்பதாவது—கண்டுகொட்டுவதையும் பொறுக்காமல் பெருங்காதலோடு எம்பெருமானைக் கண்டு அதுபுனியப்பதாரும். பெருந்தேவியே! இப்படிச் கேவலர்களாகவும், ஸேவகர்களாகவும் முத்தி அடைந்தவர்கள் என்னுடைய அப்ராக்ருதலோகத்தை அடைகிறார்கள்... பாற்கடலில் உதித்தவனே! மோக்ஷம் அடைவதற்கு என்னையே எல்லா விதத்திலும் உபாயமாகக் கொண்டவர்களாய், என்னுடைய கடக்கவரி தான ப்ரக்ருதியான மாயையைக் கடந்தவர்களாய்ப் பலர் எனது அப்ராக்ருத லோகத்தைக் கேவலர்களாகவோ ஸேவகர்களாகவோ வந்து அடைந்திருக்கிறார்கள். ஸேவகர்கள் (எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் மூலமோ என்னைக் கண்டுகளிப்பதன்மூலமோ) என்னை ஸேவிப்பவர்கள். கேவலர்களோ வெனில்: ஸம்ஸாரத்திற்குப் போவது, வருவது இல்லாத ப்ரக்ருதிபூந்தாமுத்தர்களாயிருக்கிறார்களித்தனை. ('எனது ஸேவை அவர்களுக்குக் கிடையாது' என்று கருத்து.)] இந்த ஸ்லோகங்களிலிருந்து—கைவல்யநிஷ்டர்களும் அப்ராக்ருத லோகத்தை அடைந்தவர்கள் என்றும், புகுவதேஸேவை அற்றவர்கள் என்றும் விளங்குகையால் கைவல்யம் நித்யமுத்தியே என்றும், புகுவததுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாயிருக்கமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது. புகுவானை அடையும் பரமமுத்தர்களிலும் புகுத்தி முதலான உபாயாந்தரங்களைக்கொண்டு அவனை அடைபவர்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப ஸேவைகளிலே ஊன்றியிருப்பார்கள் என்றும், ஸரணாக்தியாலே அவனை அடைந்தவர்கள் அவனுடைய கைங்கர்யத்திலே ஊன்றியிருப்பார்கள் என்றும் இதிலிருந்து விளங்குகிறது. "ஸாத்யா ருஷ்யஸ்ச யே" [பு-ஸ-9] "யத்ர ருஷ்ய: ப்ரதமஜா யே புராண:" [] "வைகுந்தத் தமரகம் முனிவரும்" [திருவாய் 10-9-9] முதலான தென்மொழி வடமொழி வேதவாக்யங்களும், வைகுந்தத்தில் குணதுபுவத்தை ப்ரதானமாகக்

கொண்டவர்களும், கைங்கர்யத்தை ப்ரத்யானமாகக்கொண்டவர்களுமாக இருவகை முக்தர்கள் இருப்பதாக ஒதியிருப்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

83. பாத்மஸம்ஹிதையில் ஜ்ஞாநபாதத்தில் எட்டாம் அத்யாயத்தில் “முச்யந்தே மத் ப்ரஸாதேந ஜம்நோ஽ஸ்மா த்யுஷிகுர்ஹிதாத் | பேதேந சாப்யபேதேந மிஸ்ரேண ச சதுர்முக்ய! ||” [8-28] [சதுர்முக்யனே! மிகவும் இகழத்தக்க இந்த ப்ராக்ருதமான பிறப்பிலிருந்து என் அருளாலே முக்தி அடைபவர்கள் பேத்யமுக்தி, அபேத்யமுக்தி, மிஸ்ர (இரண்டும் கலந்த) முக்தி என்று மூவகைப்பட்ட மோக்ஷங்களை அடைகிறார்கள்.] என்று தொடங்கி மூவகைப்பட்ட மோக்ஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதில் கைங்கர்யம் செய்வது பேத்யமுக்தி என்றும், “அவனைப்போலே நம் ஆத்மாவும் இருப்பதாகையாலே, அவனைக் காட்டிலும் பேத்யம் அற்ற நம் ஆத்மாவையே அநுபூவிப்போம்” என்று ‘அவன் தன்னோடு ஒன்றாக அமரத்துணியவல்ல’ [திருவாய் 3-5-9] கைவல்யநிஷ்டுர்களின் அநுபூவம் அபேத்யமுக்தி என்றும், சூனாநுபூவமும் கைங்கர்யமும் கலந்தது மிஸ்ரமுக்தி என்றும் கொள்வது பொருந்தும். இதிலிருந்தும், முக்தியில் பேத்யம் உள்ளது என்னும் பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதையின் கொள்கை விளங்குகிறது.

“மோக்ஷம் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்த்த்யே ந கதாசந |

இச்சூர்யஹம் மஹாபாஹோ ! ஸாயுஜ்யம் தவ ஸுவ்ரத! ||”

[ஸாலோக்யம், ஸாரூப்யம் என்னும் மோக்ஷவகைகளை நான் ஒரு போதும் வேண்டேன். அலம்புரிந்த நெடுத்தடக்கையனே ! ஸரணாகுத ரக்ஷணத்தை உறுதியான வ்ரதமாகக் கொண்டவனே ! உன்னோடு பரமஸாம்யத்தை அடைவதாகிற ஸாயுஜ்ய மோக்ஷத்தையே நான் விரும்புகிறேன்.]

“லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித்

ஸமீபம் ருச்சுந்தி ச கேசித்யே |

அந்யே து ரூபம் ஸத்ருஸம் பூஜந்தே

ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: ||”

[விஷ்ணுவின்னுடைய லோகங்களில் சிலர் வஸிக்கிறார்கள்; (இது ஸாலோக்யம்). மற்றும் சிலர் அவனுக்கு அருகில் இருக்கிறார்கள்; (இது ஸாமீபம்). மற்றும் சிலர் அவனையொத்த உருவை அடைகிறார்கள்; (இது ஸாரூப்யம்). வேறு சிலர் அவனையொத்தவர்களாகிறார்கள்; (இது ஸாயுஜ்யம்). இதுவே முக்யமோக்ஷம்.] என்னும் இரண்டு ஸ்லோகங்கள் ஸ்ரீவேதாந்த தேஸிகரால் ந்யாயஸித்தத்யாஞ்

ஜனத்தில் ஜீவபரிச்சேத்யத்தில் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளன. முற்கூறிய ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு பார்க்கும்போது இந்த ஸ்லோகங்களில் கூறப்படும் ஸாலோக்யமோக்ஷம் கைவல்யமோக்ஷமே என்றும், ஸாமீப்யமோக்ஷம் புக்யவத்யுபயவத்தை முக்யமாகக்கொண்டிருக்கையாலே ரூபம் தேவையில்லாத ஸாத்யநாத்ரநிஷ்டுர்கள் பெறும் மோக்ஷமே என்றும், ஸாருப்யமோக்ஷம் ஸ்வர்த்த்ய கைங்கர்யத்தை விரும்பி ந்யாஸமெனப்படும் ப்ரபத்தியை ஸாத்யோபாயமாகக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கும் ஸ்வக்யதஸ்வீகாரநிஷ்டுர்கள் பெறும் மோக்ஷமே என்றும், ஸாயுஜ்யமோக்ஷம் ப்ரக்யதஸ்வீகாரநிஷ்டுர்கள் பெறும் பரார்த்த்ய நுபயவகைங்கர்யரூபமோக்ஷமே என்றும் விளங்குகிறது.

84. இனி, வைக்யாநஸ ஆக்யமத்தில் கைவல்யத்தைப்பற்றிய கொள்கையைக் காண்போம். “ஸமாராத்ய விஸேஷாத் சதுர்வித்ய பத்யாவாப்தி:” [புக்யவத்யாராத்யனமாயிருக்கும் ஒவ்வொரு மோக்ஷோபாயத்தால் நாலுவிதமான மோக்ஷங்களை அடைகிறது.] என்று வைக்யாநஸாக்யமத்தைச் சேர்ந்த மரீசிஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டது. வைக்யாநஸர்களின் உபநிஷத்தான ப்ரமாத்மிகோபநிஷத்தில் ஐந்தாம் அநுவாகத்தின் பத்தாவது மந்திரத்தில் “பதேய பதேய” என்று இந்த மோக்ஷநிலைகள் உணர்த்தப்படுவதாக வைக்யாநஸர்களால் ‘வேத்யாந்ததேயஸிகர்’ என்று கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதரால் பூஷ்யம் இடப்பட்டது. அவர் தமது பூஷ்யத்தில்,

“ஆமோத்யுஸ ப்ரமோத்யுஸ ஸம்மோத்யுஸ்தத்யந்தரம் |
வைகுண்ட்யமிதி விஜ்ஞேயா: தேந்யோந்யம் உபரி ஸ்திதா: ||
அத:பரம் சதுர்த்த்ய: ஸ்யாத் லோக: பரமபூஸ்வர: |
வாஸுதேவஸ்ய ஸுமஹத் தத் தீப்தம் அஜராம்ருதம் ||
த்யவாத்யஸாவரணோபேதம் பூர்ணசந்த்யாயுத ப்ரப்யம் |
ஸர்வதேஜோமயம் பூஸ்வத் அநிந்ததேயுஸ்யம் ஸுரைபி ||
ஆநந்த்யம் நாம தல்லோகம் பரமானந்த்யத்யப்யதம் ||”

[ஆமோத்யம், ப்ரமோத்யம், ஸம்மோத்யம். வைகுண்ட்யம் என்னும் நான்கு லோகங்களும் ஒன்றன்மேல் ஒன்று இருப்பவை; முதல் மூன்று லோகங்களுக்குமேல் நான்காவதாயிருக்கும் வைகுண்ட்யம் பேரொளி வீசுவது. வாஸுதேவனின் பெருங்கோயிலாய் உள்ளது. சோதி மயமாய், ஜராமரணங்கள் அற்றதாய் உள்ளது. பனிரண்டு ஆவரணங்களோடு சேர்ந்தது. பதினாயிரம் பூர்ணசந்த்யுர்கள்போல் ஒளியுள்ளது. எல்லாத் தேஜஸ்ஸுக்களும் நிறைந்து ப்ரகாஸிப்பதாய், தேவர்களாலும் அறியவொண்ணாதது. ஆநந்த்யம் என்னும் அந்த உலகம்

பரமாதந்தம்யமாய் அற்புதமாயிருப்பது.] என்னும் வைகாநஸ ஆக்யம் ப்ரமாணங்களை எடுத்துள்ளார். ஐந்தாம் அநுவாகத்தில்முதல் மந்திரத்தின் பூர்வியத்தின் கடைசியில். “ஆமோத்யப்ராப்தி: கைவல்யஸ்ய ஆமோத்ய ஏவ | தத்ராபி ஸ்வாநுபூவ ஏவ | சூரந்தோக்யேயத்யாக்ரதூரஸ்யமிந் லோகே புருஷோ பூவதி, ததேத: ப்ரேத்ய பூவதி இதி ஸ்ருதே: | தம் யத்யா யத்யா உபாஸதே ததேத்ய பூவதி இதி ||” [கைவல்யமோஷுமாவது ஆமோத்ய ஸ்தானத்தை அடைதல். அவனுக்கு ‘ஆமோத்யம்’ எனப்படும் ஆத்மாநுபூவமாத்திரமே உள்ளது. சூரந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “மனிதன் எப்படி இவ்வுலகில் உபாஸிக்கிருனோ அப்படியே மறு உலகில் அடைகிருன்” என்று ஓதப்பட்டுள்ளதன்றோ. எப்படி உபாஸிக்கிருனோ அப்படியே ஆகிருன் என்று கருத்து] என்று வைகாநஸ ஆக்யமங்களில் கைவல்யத்தைப்பற்றிய கொள்கையை விளக்கியிருக்கிறார். இவற்றிலிருந்து ஆமோத்ய ஸ்தானம் எனப்படும் கைவல்யம் நித்யவிபூதியிலேயே உள்ளது என்றும், வைகுண்டத்தைக் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டது என்றும், அதில் ஆத்மாநுபூவமாத்திரம் உண்டேயொழிய பரமாத்மாநுபூவம் இல்லை என்றும் விளங்குகையால் கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், ப்ரஹ்மநுபூவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாகமுடியாது என்றும் வைகாநஸ ஆக்யமத்திலிருந்தும் தேறுகிறது.

8. ஸுத்ர ஸ்ரீபூர்வ ஸ்வாரஸ்யம்

85. இனி, ப்ரஹ்மஸுத்ரத்திலும், அதன் வ்யாக்யானமாக ஸ்ரீபூர்வகாரரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீபூர்வ தீபஸாரங்களிலும் முற்கூறிய விஷயங்களே வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம். ஸ்ரீபூர்வியத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் ப்ரஹ்மஸுத்ரத்தை அம்ருதமாக உருவகப்படுத்தும் போது “ஸம்ஸாராக்ஷி விதீபா வ்யபக்யத ப்ராணாதம் ஸஞ்ஜீவநீம்” [ஸம்ஸாரமாகிற நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிவதனால் ப்ராணனை (பரமாத்மாவை) அடியோடு இழந்த ஆத்மாக்களை நன்றாக உயிர்ப்பிப்பது.] என்று அவ்வம்ருதத்திற்கு விசேஷணமிடுகிறார் ஸ்ரீபூர்வகாரர். ‘வ்யபக்யத ப்ராணாதம் ஜீவநீம்’ என்று விசேஷணமிட்டாலே போதுமாயிருக்க ‘ஸஞ்ஜீவநீம்’ என்று விசேஷணம் இட்டதன் கருத்தை “ஸஞ்ஜீவநீம் இதி — ஜீவநம் — உஜ்ஜீவநம் — ஸம்ஸாரோந் மூலநம் | ஸம் இதி கைவல்ய வ்யாவ்ருத்தி: ||” [‘ஸஞ்ஜீவநீம்’ என்றதின் கருத்து பின்வருமாறு:—ஜீவநம் என்பது உஜ்ஜீவநத்தை, அதாவது ஸம்ஸாரம் அடியோடு கழிவதைக் குறிக்கும். கைவல்யத்

திலும் ஸம்ஸாரம் அடியோடு கழிவது உள்ளதாகையாலே அதை வேறுபடுத்தி, பரமாத்மாநுபூவமும் உடையதான புகுவத் ப்ராப்தியைக் காட்டுவதற்காக 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க்குத்தை இடுகிறார் என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகாபுட்டர் வ்யாக்யானம் இட்டிருப்பதிலிருந்து கைவல்யம், ஸம்ஸாரம் அடியோடு கழியப்பெற்ற இடமே என்றும், அதில் புகுவதனுபூவம் கிடையாது என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் என விளங்குகிறது. இதிலிருந்தும், கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், புகுவதனுபூவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாக முடியாது என்றும் தோறுகிறது.

86. பூமாதிசுரணத்தில் (1-3-2) “நாமாதிஷ்வராபர்யந்தேஷ்வசேதநேஷு புருஷார்த்ததுபூயஸ்தயா பூர்வ பூர்வ மதிக்கராதேஷ்வப்யுத்தரோத்தரேஷுபதிஷ்டேஷு தத்தத்துவேதிந: ஆசார்யேணாதிவாதிவம் நோக்தம்; ப்ராணஸப்து நிர்த்திஷ்ட ப்ரத்யக்ஷாத்மயாத்மயவேதிநஸ்து புருஷார்த்ததுபூயஸ்த்வாதிஸயம் மவ்நாநே ‘ஸ வா ஏஷ ஏவம் பர்யந்தேவம் மவ்நா ஏவம் விஜாநக் அதிவாதி புவத்’ [சூந் 7-15-4] இதி அதிகரந்தவஸ்துவாதிவத்வமுக்தம் | அதோடத்தரவாத்மோபதேஸஸ் ஸமாப்த இதி மத்வாஸிஷ்யோ பூயோ ந பப்ரச்சு | ஆசார்யஸ்து இதமபி ஸாதிஸயம் மத்வா நிரதிஸய புருஷார்த்ததுபூயம் ஸத்யஸப்துபிதேயம் பரம் ப்ரஹ்ம ‘ஏஷ து வா அதிவத்தி யஸ்ஸத்யேநாதிவத்தி’ [சூந் 7-16] இதி ஸ்வயமேவோபசிஷ்யப | ஸிஷ்யோடபி பரமபுருஷார்த்ததுருபே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யுபக்ஷிப்தே தத்ஸ்வருப ததுபாஸநயாத்மயபூபுத்ஸயா ‘ஸோடஹம் புகுவஸ்ஸத்யேநாதிவத்தாநி’ [சூந் 7-16] இதி ப்ரார்த்தயாமாஸ ||” [‘நாமம் தோடக்கமாக ஆஸாபர்யந்தமான அசேதநங்கள் முன்னதைக் காட்டிலும் பின்னது சிறந்த புருஷார்த்தம்’ என்று ஆசார்யன் உபதேஸித்தபோதிலும் அவற்றில் அவர் அதிவாதிவத்தைக் கூறவில்லை. ப்ராணஸப்துத்தால் சொல்லப்படும் ப்ரத்யக்ஷாத்மாவை உள்ளபடி உபாஸிப்பவனுக்கோ வெளில் முற்கூறியவற்றைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்த புருஷார்த்தம் கிடைக்கிறது என்று கருதி, ‘இவ்வண்ணமாக ஆத்மாவைக்கண்டு, நினைத்து அறிந்தவன் அதிவாதியாகிறான்’ [சூந் 7-15-4] என்று முற்கூறிய அசேதனப்பொருள்களைக் கடந்திருக்கும் ஆத்மவஸ்துவை உபாஸிக்கின்றமை கூறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விடத்திலேயே ஆத்மோபதேஸம் முடிவடைந்தது என்று நினைத்து ஸிஷ்யன் மறுபடிகேள்வி கேட்கவில்லை. ஆசார்யனோவெனில், இந்த ஆத்மப்ராப்தியும் அளவுபட்டது என்று எண்ணி, தனக்கு மேலில்லாத புருஷார்த்தமா

விருப்பதாய் 'ஸத்ய' ஸப்ஸ்துத்தினால் சொல்லப்படுவதான பரம்
 பொருளை 'ஸத்யத்தைக்கொண்டு அதிவாதும் செய்பவனே உண்மை
 யில் அதிவாதும் செய்பவனாவான்' [சூந் 7-16] என்று தானே
 உபதேஸித்தார். ஸிஷ்யனும் பரமபுருஷார்த்தரூபமான பரம்
 பொருளைப்பற்றி உபதேஸிக்கப்பெற்றவுடன் அதன் ஸ்வரூபம்,
 உபாஸநம் ஆகியவற்றை உள்ளபடி அறிய விரும்பி 'புகுவானே!
 நான் ஸத்யமாகிற ப்ரஹ்மத்தைக்கொண்டே அதிவாதும் செய்யக்
 கடவேன்' [7-16] என்று ப்ரார்த்தித்தான்.] என்று ஸ்ரீபூஷ்ய
 காரர் அருளியுள்ளார். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து 'நாமம்'
 தொடக்கமாக 'ஆஸா' பர்யந்தமாக உள்ள அசேதநோபாஸநங்கள்
 நிலையற்ற பூலன்களை அளிப்பவையாகவும், இவ்வசேதனப் பொருள்
 களைக் கடந்திருக்கும் கேவல ஜீவனின் உபாஸநம் நிலையான
 பூலனை அளிப்பதாகவும் இருப்பதாலேயே அவற்றிற்குச் சொல்லாத
 அதிவாதித்வத்தைக் கேவல ஜீவோபாஸகனுக்கு ஆசார்யன் அருளி
 னான் என்றும், 'ஸத்ய' ஸப்ஸ்துத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை
 உபாஸிப்பவனுக்கு முற்கூறிய கேவலஜீவோபாஸகனின் பூலனைப்
 போலே அளவுபட்ட பூலனாயிராமல் ப்ரஹ்மாநுபூவமாகிற அள
 வற்ற பூலன் கிடைக்கையாலே, அவனுடைய அதிவாதித்வம் முற்
 கூறியவனின் அதிவாதித்வத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்று
 ஆசாரியன் கூறினான் என்றும் விளங்குகிறது. இதிலிருந்து அதி
 வாதித்யான கேவலஜீவோபாஸகனின் பூலமான கைவல்யம் நித்ய
 முக்தியே என்றும், 'ஸத்யம்' எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்ப
 வனுக்குள்ள ப்ரஹ்மாநுபூவமாகிற பூலன் அவனுக்குக் கிடையா
 தென்றும் விளங்குகிறது. "விஸேஷஞ்ச தர்ஸயதி" [ப்ர-ஸூ
 4-3-15] என்னும் ஸூத்ரத்தின் பூஷ்யத்தில் "அசிம்மிஸ்ரம்
 கேவலம் வா சித்வ வஸ்து..... உபாஸதே ந தாந் ஸயதி" [அசித்தோடு
 கலந்த ஜீவனையோ, அசித் ஸம்பந்தமற்ற கேவலஜீவனையோ
 உபாஸிப்பவனை அர்ச்சிராதிசூணங்கள் அழைத்துச் செல்வதில்லை.]
 என்று கேவலஜீவோபாஸகனுக்கு, ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கும், பஞ்சாக்ஷுநி
 வித்யாநிஷ்டனுக்கும் உள்ள அர்ச்சிராதிசூணி இல்லை என்று
 காட்டுவதன் மூலமும் இந்தச் சூந்நதேசக்ய ப்ரகரணத்தில் 'ப்ராணன்'
 எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவனாகப் படிக்கப்படுபவனே கைவல்ய
 நிஷ்டன் என்றும், இவனுக்கு அர்ச்சிராதிசூணியும், ப்ரஹ்மாநு
 பூவமும் இல்லை என்றும் மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார் ஸ்ரீபூஷ்ய
 காரர். ஆகையால், பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டனைக் கைவல்யநிஷ்ட
 னாகக் கொண்டு அவனுக்கு அர்ச்சிராதிசூணியைக் கூறும் பகஷம்
 ஸ்ரீபூஷ்யகாரரால் ஆதாரிக்கப்பட்டதல்ல என விளங்குகிறது.

கைவல்யநிஷ்டையே குறிக்கும் 'கேவல' ஸப்தத்தை இந்த சூத்ரத்தோக்ய வாக்யத்தில் 'ப்ராணன்' எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவனைக் குறித்தே ஸ்ரீ பூரஷ்யகாரர் ப்ரயோகியத்திருப்பதும், பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டையைக் குறித்து 'கேவல' ஸப்தத்தை எங்குமே ப்ரயோகியாமல் இருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

87. "வித்யாகர்மணோரிதி து ப்ரக்ருதத்வாத்" [புர-ஸ-உ 3.1-17] என்னும் ஸுத்திரத்தின் பூரஷ்யத்தில் ப்ரஹ்ம வித்யைகளில் ஒன்றை அநுஷ்டித்து ப்ரஹ்மத்தை அடைபவர்களுக்கு தேவயாநமான அர்ச்சிராதிக்கூதியையும், புண்யகர்மங்களை அநுஷ்டித்து, அஸ்திரமான ஐஸ்வர்ய பூலன்களைப் பெறுபவர்களுக்கு பித்ருயாணமான தூமாதிகூதியையும் அஸாதாரணமாக வேதங்கள் களில் ஒதப்பட்டவையாக ஸ்ரீபூரஷ்யகாரர் நிஷ்கர்ஷிக்கையால் கேவல ஜீவோபாஸகனுக்கு இவ்விரண்டு கூதிகளும் இல்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. கீதை (8-23) பூரஷ்யத்தில் ஜ்ஞாநிகளுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியையும், புண்யகர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு தூமாதிகூதியையும் பிரித்து அருளிச்செய்து, ப்ரகரணஸித்தித்வான ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்டனுக்கு இவ்விரண்டு கூதிகளும் இல்லை என்று பூரஷ்யகாரர் உணர்த்தியதும் இந்த ஸுத்திரத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே என எளிதில் உணரலாம். ஆகையால், பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டையே கைவல்யநிஷ்டை என்னும் பஷ்டம் ஸ்ரீபூரஷ்யகாரர் உகந்ததன்று என்று இதிலிருந்தும் தெரிகிறது.

88. "தேஹயோக்யாத் வா ஸோடபி" [புர-ஸ-உ 3-2-5] என்னும் ஸுத்திரத்தின் ஸ்ரீபூரஷ்யத்தில் "ஸோடபி-திரோபாவ: தேஹயோக்யத்வாரேண வா பூவதி, ஸுஷ்மாசிச்சக்ஷித்யோக்யத்வாரேண வா; ஸ்ருஷ்டிகாலே தேஹாவஸ்தேந அகித்யஸ்துநாஸம்யோக்யாத் பூவதி; ப்ரளயகாலே நாமரூபவிபூக்யாந்ஹாதி ஸுஷ்மாசித்யஸ்துயோக்யாத் | அதோடாபிவ்யக்த ஸ்வரூபத்வாத்..." [பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் அந்த ஸ்வரூப மறைவு — ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் தேஹமாகிற அசேதனப்பொருளோடு (எம்பெருமானால் உண்டாக்கப்பட்ட) சேர்த்தியாலே விளைகிறது; (எம்பெருமான் அனைத்தையும் லயமடையச்செய்யும்) ப்ரளய காலத்தில் இந்த ஸ்தூலமான தேஹம் இல்லாவிடிலும், இதற்குக் காரணமாய், நாமரூபப் பிரிவற்றதாகையாலே அதிஸுஷ்மமான மூலப்ரக்ருதி எனும் அசேதனப்பொருளின் சேர்த்தியாலே உண்டா

கிறது. இப்படி ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும், ப்ரளயகாலத்திலும் (இரு வகைப்பட்ட அசேதநப்பொருளின் தொடர்பு ஏற்பட்டு இந்த லீலா விபூதியிலிருக்கும் வரையில்) ஜீவன் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையவனுருக்கையால்.....)] என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த ஸுத்திரத்திலிருந்தும், புராஷ்யத்திலிருந்தும் இந்த லீலா விபூதியிலிருக்கும் வரையில் ஸ்தூலமாகவோ, ஸுக்ஷ்மமாகவோ ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் தவிர்க்கவொண்ணாதாகையாலே ப்ரக்ருதியிலிருந்து நிங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் பூர்ணரூபவமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தை ஜீவன் ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்குள் இருந்துகொண்டு அடையமுடியாது. ஆகையால் நித்யவிபூதியிலேயே இந்த மோக்ஷ ஸ்தானம் உள்ளதென்றும், இது நித்ய முக்தியே என்றும் விளங்குகிறது.

89. இது நித்ய முக்தி என்று கொள்வதில் ஸ்ரீபுராஷ்ய ஸ்ரீஸுத்திகள் சில முரண்படுமே என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம் உரைக்கின்றோம். அத்திரதிகரணத்தில் "விஸேஷணச்ச" [புர.ஸு. 1-2-12] என்னும் ஸுத்திரத்தின் புராஷ்யத்தில் புறமதத்தவர்கள் மோக்ஷத்தைப் பலவாறு கூறுகிறார்கள் என்று விளக்கிவிட்டு, "தர்ய்யந்தரிஷ்ணதாஸ்து—நிக்ஷலஜக்யதேககாரணஸ்ய அபேஷேஹேய ப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபஸ்ய ஸ்வாபுரூபிகாநவதி காதிரயாஸங்க்யேய கல்யாண குணாகரஸ்ய ஸகலேதரவிவக்ஷணஸ்ய ஸர்வாத்மபூதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்ஸரீரதயா ப்ரகாரபூதஸ்ய அநுகூலாபரிச்சுந்ந ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய பரமாத்மாநுபுவைகரஸஸ்ய ஜீவஸ்ய அநாதிகர்மரூபாவித்யாதிரோஹித ஸ்வரூபஸ்ய அவித்யோச் சேத்ய பூர்வக ஸ்வாபுரூபிக பரமாத்மாநுபுவமேவ மோக்ஷம் ஆசக்ஷதே||" [வேதாந்தங்களின் முடிவு கண்டவர்களோவெனில்— எல்லாவுலகிற்கும் ஒரே காரணமாய், எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் எதிர் தட்டானவனாய், அளவற்ற ஜ்ஞாநநந்தங்களை ஸ்வரூபமாக உடையவனாய், இயல்வானவையாய் எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவையான கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமானவனாய், தன்னையொழிந்த பொருள்கள் அனைத்திலும் சிறப்புற்றவனாய், அனைவர்க்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனான பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸரீரமாய், ப்ரகாரமாயிருப்பவனாய், அநுகூலமான அளவற்ற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகக்கொண்டவனாய், பரமாத்மாவை அநுபுவிப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டவனான ஜீவனுக்கு, ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் அதாதிகர்மரூபமான அவித்யையின் அழிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு இயல்பான பரமாத்மாநுபுவம் ஏற்படுவதையே மோக்ஷம் என்று கூறுகிறார்கள்.] என்று பரமாத்மாநுபுவமே மோக்ஷம் என்று வேதாந்தங்களின் முடிவு கண்டவர்களின் ஸித்தாந்தமாக ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர் அருளியுள்ளார்.

வாக்யாந்வயாதிக்கரணத்தில் [1-4-6] “அம்ருதத்வஸ்ய பரமபுருஷ வேத்யுணை கோபாயதயா ப்ரதிபாதுநாத்” [மோக்ஷமானது பரமபுருஷனை உபாஸிப்பதையே உபாயமாகக்கொண்டதென்று வேதும் ஒதுகையால்] என்று தொடங்கி, “ஆத்மஸ்வரூப யாத்நாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் அவ்வுபாஸ னத்திற்கு அங்குமாருமேயொழிய மோக்ஷத்திற்கு நேர் உபாய மாகாது” என்று அருளியுள்ளார். இதிலிருந்து, ஜீவாத்மாநுபுவ ரூபமான கைவல்யம் மோக்ஷமன்று என்று ஸ்ரீபூர்வ்யகாரர் திரு வுள்ளம்பற்றியிருப்பதாக விளங்குகிறதே—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு — பரமாத்மாநுபுவமே முக்ய மோக்ஷமாகும். அணுவாகிற ஜீவன் தன்னைத்தான் அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷம் ‘சிற்றின்பம்’ [திருவாய் 4-9-10] என்று ஆழ்வார் களால் இகழப்பட்ட தாழ்ந்த மோக்ஷமேயாகையாலே அமுக்ய மோக்ஷமேயாகும். இங்கு எடுத்த ஸ்ரீபூர்வ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் வேத்யாந்தங்களின் முடிவு கண்ட த்ரய்யந்ததிஷ்ணாதர்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய முக்ய மோக்ஷத்தைப் பற்றியே ஸ்ரீபூர்வ்யகாரர் பேசியிருக்கிறாராகையாலே, இதுகொண்டு கீதா பூர்வ்யாதிக்களில் அவரே தெளிவாக முக்தி என்று காட்டியிருக்கும் அமுக்ய மோக்ஷ மான கைவல்ய மோக்ஷத்தை இல்லைசெய்ய முடியாது. முற்கூறிய காரணங்களால் இந்த லீலாவிபூதியில் அநுபூவிக்கப்படும் ஐஸ்வர்ய மாக இதைக்கொள்ள முடியாமலிருக்கையால், இதை மோக்ஷத்தின் ஒரு வகையாகவும், தாழ்ந்த மோக்ஷமாகவும், அமுக்யமோக்ஷமாக வும் முற்கூறிய ஸ்ருதி, ஸம்ருதி, இதிறாஸ, புராண, ஆகாமாதி வாக்யங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கத் தட்டில்லை.

90. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் கார்யாதிக்கரணமும் அதன் ஸ்ரீபூர்வ்ய மும். தீபஸாரங்களும் திவ்யப்ரபுத்தி வ்யாக்யாதாக்களின் பக்ஷத் திற்கே பொருந்தியுள்ளன என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது இனி. இக் கார்யாதிக்கரணம் (4-3-5) இரண்டு பூர்வபக்ஷங்களும் ஒரு ஸீத்தாந் தமும் கொண்டது. அர்ச்சிராதிக்கூதியிலே ஆதிவாஹிககூணங்கள் அழைத்துச்செல்வது கார்யமான ஹிரண்யகூர்ப்புனை உபாஸிப்பவர் களையா? அல்லது ஜகத்காரணமான பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர் களையா? அல்லது பரப்ரஹ்மோபாஸகர்கள், தம் ஆத்மாவையே ப்ரஹ்மாத்மகமாக உபாஸிப்பவர்கள் ஆகிய இருவகைப்பட்டவர் களையுமா? என்று கேள்வி எழுந்தவளவில், கார்யமான ஹிரண்யகூர்ப் புனை உபாஸிப்பவர்களையே ஆதிவாஹிகர்கள் அர்ச்சிராதிக்கூதியில் அழைத்துச்செல்கிறார்கள் என்று பூராதாரி என்பவர் கருதினார். ஐஜயிதி கீ—45

மஹரிஷியோவெனில், பரமாத்மோபாஸகர்களுையே அர்ச்சிராதிக்கூதியில் ஆதிவரஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கிறார்கள் என்று கருதினார். இவ் விரண்டு கருத்துக்களையும் பூர்வபக்ஷமாகக்கொண்டு, “அப்ரதிகாலம்புநாந்நயதி பூாதூராயண உபயதாச தேராஷாத் தத்ரதூம்ச” (4.3.14) “விஸேஷஞ்ச தூர்ஸயதி” (4-3-15) என்னும் இரு ஸூத்ரங்களில் தம் ஸித்ததூரந்தத்தை நிலைநாட்டினார் பூாதூராயணரான வேதவ்யாஸர். இவற்றில் முதல் ஸூத்ரத்தில், “(1) பூரஹ்மோபாஸகர்கள். (2) பூரஹ்மாத்மகமாகத் தம் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவர்கள் ஆகிய இருவகைப்பட்டவர்களுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதி உண்டு” என்று பூாதூராயணர் ஸித்ததூரந்தம் செய்கிறார். இவர்களை ‘அப்ரதிகாலம்புநர்கள்’ என்று குறிக்கிறார். “அங்கம் ப்ரதிகோடவயவ:” [அமரகோஸம் 2-6-70] என்கிற நிக்ஷுண்டுவின்படி, ‘ப்ரதிக’ ஸப்நதும் அவயவத்தைக் குறிக்கும். ‘ஆலம்பூந’ ஸப்நதும் உபாஸணத்தைக் குறிக்கும். ‘ப்ரதிகாலம்பூந’ ஸப்நதும் பூரஹ்மத்தின் அவயவமான சேதநாசேதநங்களில் ஒன்றை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்களைக் குறிக்கும். இவர்கள் பின்வருமாறு ஆறுவகைப்படுவர்:—(1) பூமாதிக்கரண விஷயவாக்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட நாமம் தொடக்கமாக ஆஸாப்யந்தமாக உள்ள அசேதநமொன்றை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள். (2) அந்த வாக்யத்திலுள்ள ப்ராணன் எனப்படும் கேவலாத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள். (3) அசித்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள். (4), (5), (6) முற்கூறிய அசேதநத்தையும், கேவலாத்மாவையும், அசித்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாவையும் ‘பூரஹ்மம்’ என்னும் எண்ணத்தை ஏறிட்டு உபாஸிப்பவர்கள். (4, 5, 6) உபாஸகர்கள் பூரஹ்மமல்லாததை பூரஹ்மமாக நினைத்து உபாஸிக்கிறார்களாகையாலே, அவர்களுக்கு அஸ்திர்மாய் மிகவும் அற்பமான பூலன்களே கிடைக்கும். முதல் உபாஸகனான அசேதநத்தை உபாஸிப்பவனுக்கும். மூன்றாமவனான அசித்ஸம்ஸருஷ்ட ஜீவோபாஸகனுக்கும் அசேதநம் அஸ்திர்மாய், அல்பமாய் இருக்கையாலே அஸ்திர்மாய், அல்பமான பூலன்களே கிடைக்கும், இரண்டாவது வகை உபாஸகர்கள் நித்யமான கேவலாத்மாவை உபாஸிக்கையாலே நித்யமான பூலன் கிடைத்தபோதிலும், அணுநான தம் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கையாலே, பூரஹ்மாநுபூவத்தைக் காட்டிலும் அல்பமான கேவலாத்மாநுபூவமே கிடைக்கும். இப்படி பூரஹ்மத்தின் அவயவமான சேதநாசேதநங்களை உபாஸிப்பவர்களுக்கு அற்பமான பூலன்களே கிடைக்கையால், அவர்களுக்கு பூரஹ்மாநுபூவத்தைப் பூலனாகக் கொண்டதாக உபநிஷத்துக்களில் ஒதப்படும் அர்ச்சிராதிக்கூதி கிடையாதென்று பூாதூராயணரால் இந்த அதிகரணத்தில் முடிவு

கட்டப்பட்டது. இனி, அர்ச்சிராதிக்கூதி உடையவர்கள் யாரென்னில்: சூரந்தோக்ஷ்யம் 5-10-1ல் குறிப்பிடப்பட்ட பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டு னான ஆத்மோபாஸகனும், ப்ரஹ்மோபாஸகனும் அர்ச்சிராதிக்கூதியை உடையவர்கள் என்றும் இவ்வதிக்கரணத்தில் முடிவு கட்டப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்ட பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனுக்கு “ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம க்யமயதி” [சூரந் 4-15-5] என்று ப்ரஹ்மாநுபுவம் ஓதப்படுவதால், தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே உபாஸித்தபடியே பூலன் கிடைக்க வேண்டு மாகையால் இவன் கேவலாத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவ னன்று, ப்ரஹ்மாத்தமகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனே என்று விளங்குகிறது—என்னும் விஷயத்தை ‘தத்க்ரதுஸ்ச’ [4-3-14] என்னும் ஸுத்திரப்பகுதியாலே ப்ராதுராயணர் விளக்குகிறார் என்று ஸ்ரீபூர்ஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இதிலிருந்து ஸுத்திர காரரும், பூர்ஷ்யகாரரும் ப்ரஹ்மாநுபுவமும், அர்ச்சிராதிக்கூதியு முடைய பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனை இவை இரண்டும் அற்ற கைவல்யநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவே கருதியிருக் கிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. “நாமாதி ப்ராணபர்யந்த ப்ரதீ காலம்ப்யநாநாம் தூப்யவித்யுஸ்ருதிஸித்தோபாஸநாபூவாத் அசிந் மிஸ்ரோபாஸநே தத்க்ரதுந்யாயாச்ச அர்ச்சிராதிநா க்ஷுநி ப்ரஹ்ம ப்ராப்திஸ்ச ந வித்யதே” [நாமம் முதலாக ப்ராணன் ஈருகவுள்ள ப்ரதீகமான (ப்ரஹ்மாவயவமான) சேதநாசேதநங்களை உபாஸிப்ப வர்களுக்கு, ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மோபாஸநமும், ப்ரஹ் மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸநமுமாகிற இருவகைப்பட்ட உபாஸனமும் இல்லாமையாலும், அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவை உபாஸிப்பதில் ‘உபாஸித்தபடியே பூலன் கிடைக்கும்’ என்னும் தத்க்ரதுந்யாயத் தால் அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாநுபுவமே கிடைக்கவேண்டுகை யாலும், அர்ச்சிராதிக்கூதியும், ப்ரஹ்மாநுபுவமும் கிடையாது] என்று இந்த ஸுத்திரபூர்ஷ்யத்தின் கடைசியில் ஸ்ரீபூர்ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். இதிலிருந்து, ‘ப்ராணன்’ எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவன்—அசித்தோடு கலந்த ஜீவனை உபாஸிப்பவனைக் காட்டி லும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. ஆக, ப்ரஹ்மாத்தமகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டி லும் வேறுபட்டவனாய், அசித்தோடு கலந்த தன் ஆத்மாவை உபா ஸிக்குமவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக இங்கு எடுக்கப்படும் ‘ப்ராணன்’ எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவன் கைவல்யநிஷ்டு னாகவே இருந்து தீரவேண்டும். இவனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியும், ப்ரஹ்மாநுபுவமும் கிடையாது என்று பூர்ஷ்யகாரர் முத்தகண்ட்ய மாக இங்கு அருளிச்செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. “விஸே

ஷஞ்ச தர்ஸயதி” [ப்ர-ஸ-உ 4-3-15] என்னும் அடுத்த ஸூத்ரத்தின் பூர்வியத்திலும், “அசிந்மிரம் கேவலம் வா சித்ஸவஸ்து.... ய உபாஸதே ந தாந் நயதி” [அசித்தோடு கலந்த ஜீவனையோ, அசித்ஸம்பந்தமுற்ற கேவல ஜீவனையோ உபாஸிப்பவனை அர்ச்சிராதி க்ஷணங்கள் அழைத்துச் செல்வதில்லை.] என்று இவ்விஷயத்தை வலியுறுத்தினார் ஸ்ரீபூர்வியகாரர். இவ்வதிஷ்டாணத்தின் ஸ்ரீபூர்வியத்தில் கைவல்யநிஷ்டுனையே குறிக்கும் கேவல ஸப்தத்தை ‘ப்ராணன்’ எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவனைக் குறித்தே ஸ்ரீபூர்வியகாரர் இங்கு ப்ரயோகித்திருப்பதும், பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனைக்குறித்து ‘கேவல’ ஸப்தத்தை எங்குமே ப்ரயோகியாதிருப்பதும், கைவல்யநிஷ்டுன் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ‘ப்ராணன்’ எனப்படும் ஜீவோபாஸகனே என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

91. கார்யாதிசுரண தீபஸாரங்களிலும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. முதல் ஸித்தாந்த ஸூத்ரத்தின் (4-3-14) வேதாந்த ஸாரத்தில் “உபாயேடபி ஹி பரிபூர்ணம் ப்ரஹ்மோ பாஸதே முக்யேதேந—ஸ்வாத்ம ஸரீரகம் ப்ரஹ்ம கேசந, ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநமிதரே—இதி” [பரமபுருஷநிஷ்டுனும், ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனான பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனுமாகிய இருவரும் ப்ரஹ்மத்தைப் பரிபூர்ணமாக (ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும்) உபாஸிக்கிறார்கள்; உபாஸிக்கும் முறையிலேயே வாசி. அதாவது:— பரமபுருஷநிஷ்டுன் தன் ஆத்மாவை ஸரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உபாஸிக்கிறான். பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுன் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக்கொண்ட தன் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உபாஸிக்கிறான் என்னுமிய்வளவே வாசி.] என்று பரமபுருஷநிஷ்டுனுக்கும், பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனுக்கும் உபாஸிக்கும் முறையில் சிறிது வாசி இருந்தாலும். பரமபுருஷனே ப்ராப்யமாகவும் ஆகிறான் என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார் ஸ்ரீபூர்வியகாரர். அன்றிக்கே, ‘பரிபூர்ணம் ப்ரஹ்ம உபாஸதே’ என்றது ஸகல கல்யாணகுண விஸிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக விரும்பி உபாஸிக்கிறான் என்றும் கொள்ளலாம். பரமபுருஷாநுபூவத்தின் வாஸனையும் இல்லாதவனாக ஆழ்வார்களாலும், நாம் முன்னெடுத்த பற்பல ப்ரமாணங்களிலும் காட்டப்படும் கைவல்யநிஷ்டுன் இப்பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனுயிருக்க இடமே இல்லை என்பது இந்த ஸார ஸ்ரீஸூத்தியிலிருந்தே மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

92. ப்ரதீகாலம்புநர்களைக் காட்டும்போது ஸ்ரீ பூஷ்யத்திற்கும், வேதூந்த தீபத்திற்கும் சிறிது முரண்பாடு இருப்பதுபோல் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது தோன்றக்கூடும். உண்மையில் முரண்பாடு இல்லை என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது இனி. “அசிம்மிர்ரம், கேவலம் வா சித்வஸ்து ப்ரஹ்மத்ருஷ்ட்யா தத்வஸ்யோகேந ச ய உபாஸதே. ந தாந் நயதி” [அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவையோ, கேவலாத்மாவையோ, ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியோடோ அவ்லது ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியில்லாமலோ எவர்கள் உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அர்ச்சிராதிக்கூதியில் அழைத்துச்செல்வதில்லை.] என்பது (4-3-15) ஸ்ரீபூஷ்யம். “ப்ரதீகாலம்புநாஸ்து—அசிம்மிர்ரம், கேவலம் அசித்வஸ்து ச ‘எரிமஹோ தேவதூத்த:’ இதிவத் ப்ரஹ்மத்ருஷ்ட்யா ஸ்வரூபேண வா தத்வஸ்து ய உபாஸதே, தே” [ப்ரதீகாலம்புநர்கள் யாரெனில்—அசித்தோடு கலந்த ஜீவனையும், அசிந்மாத்ரத்தையும், ‘தேவதூத்தன் சிங்கமாயிருப்பவன்’ என்பதுபோலே ‘இவ்வஸ்துவே ப்ரஹ்மம்’ என்னும் எண்ணத்தோடோ, அவ்வெண்ணமில்லாமல் உள்ளபடியேயோ எவர்கள் உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள்.] என்பது (4-3-14) வேதூந்ததீபம். இந்த ஸ்ரீபூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பாரா 90ல் எடுக்கப்பட்ட ஆறு வகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்களில் அசிந்மாத்ரத்தை ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியோடோ, இல்லாமலோ உபாஸிக்கும் இருவகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. வேதூந்த தீபத்திலோ வெளில் கேவலாத்மாவை ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியோடோ, இல்லாமலோ உபாஸிக்கும் இருவகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. ஓரிடத்தில் மாத்திரம் எடுக்கப்பட்டவர்களை மற்றவிடத்திலும் உபலக்ஷணமுறையில் கொண்டுவிட்டால் மேலெழுந்தவாரியாகத் தோன்றும் இம்முரண்பாடு தீர்ந்துவிடும். ஆக, ப்ரதீகோபாஸகர்கள் ஆறுவகைப்பட்டவர்களாகத் தேறுகிறார்கள். சிலர் இப்படிக் கொள்ளாமல் முற்கூறிய ஸ்ரீபூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் “கேவலம் வாசித்வஸ்து” என்று பாடும்கொண்டு வேதூந்த தீபத்தில் சொல்லப்பட்ட நாலுவகைப்பட்டவர்களே ஸ்ரீபூஷ்யத்திலும் ப்ரதீகோபாஸகர்களாகக் காட்டப்படுவதாகக்கொண்டார்கள், இது ஸ்ரீபூஷ்யத்தின் முன்பின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குப் பொருந்தாது. (4-3-14) ஸ்ரீபூஷ்யத்தின் கடைசியிலுள்ள (பாரா 90ல் எடுக்கப்பட்ட) வாக்யத்தில் ‘ப்ராணன்’ எனப்படும் கேவலாத்மாவை உபாஸிப்பவனை அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனைக் காட்டிலும் வேருனவனாகவும், ப்ரதீகோபாஸகனாகவும் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கையாலும், (4-3-15) ஸ்ரீபூஷ்யத்திலும் ‘‘நாமாதி

ப்ராணபர்யந்த ப்ரதீகம் உபாஸீநாநாம்” என்று ‘ப்ராணன்’ எனப்படும் கேவலாத்மாவை உபாஸிப்பவனையும் ப்ரதீகோபாஸகனாக எடுத்திருக்கையாலும், அப்ரதீகாலம்புனனான (ப்ரதீகோபாஸகனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனான) பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனே இந் த வாக்யத்தின் கடைசியில் குறிக்கும்போது “ஆத்மாநஞ்ச ப்ரக்ருதி வியுத்தம் - ப்ரஹ்மாத்தமகம் உபாஸீநாநாம்” என்று கேவலாத்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனுக்கு வாசி ப்ரஹ்மாத்தமகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பதே என்று விளக்கியிருக்கையாலும், இடையில் ப்ரதீகோபாஸகர்களைக்காட்டும் ப்ரக்ருதமான ஸ்ரீஸூக்தியில் “கேவலம் வா சித்வஸ்து” என்று கேவலாத்மோபாஸகனைக் காட்டுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆகையால், ஸ்ரீபுராஷ்யத்திலும், தீபத்திலும் ஒன்றில் சொல்லாத இருவகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்களை மற்றொன்றில் உபலக்ஷணமுறையில் காட்டுவதாகக் கொள்வதே உசிதம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில் ‘கேவலம் வா சித்வஸ்து’ என்பதை ‘கேவலம் வா஽சித்வஸ்து’ என்று ஆவ்ருத்திசெய்துகொண்டு முன் ஸூத்ரபுராஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஆறுவகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்களையும் நேரேயே காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம். எப்படிக்கொண்டாலும், கேவலாத்மோபாஸகனான கைவல்யநிஷ்டுன் ப்ரதீகோபாஸகனே என்பதையும், அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனையும், ப்ரஹ்மாத்தமகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனையும் காட்டிலும் அவன் வேறுபட்டவனே என்பதையும், அவனுக்கு அர்ச்சிராதிஃகூதி இல்லை என்பதையும் ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர் இங்கு கல்வெட்டாகக் காட்டியிருப்பதை எவராலும் மறுக்கவொண்ணாது.

93. இப்படிக்கைவல்யநிஷ்டுனுக்கு அர்ச்சிராதிஃகூதி இல்லையானால், அவன் எந்த கூதியாலே செல்கிருன் என்னும் கேள்வி எழுகிறது. அவனுக்குரிய கூதி ஸாஸ்த்ரங்களில் எங்குமே காட்டப்படவில்லையாகையால், “யோந கோபி குச்சுதி” (ஏதோ ஒருவழியில் செல்லுகிருன்) என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேஹிகர் ந்யாயஸித்ததூர்ஜனத்தில் ஜீவபரிச்சேதத்தில் கைவல்ய விசாரப்ரகரணத்தில் அருளிச்செய்தார். புண்யகர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்கு தூமாதிமாரக்கூழும், ப்ரஹ்மநிஷ்டுர்களுக்கு அர்ச்சிராதிமாரக்கூழும் உபனிஷத்துக்கள், கீதை, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, இவனுக்குரிய கூதி ஏன் ஸாஸ்த்ரங்களில் விவரிக்கப்படவில்லை? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதிலுரைக்

கிறோம் இனி. "மாலிருஞ்சோலை நெறிபட அதுவே நினைவது நலமே" [திருவாய் 2-10-6] என்கிறபடியே மாலிருஞ்சோலை யாத்ரை, பூதூரி யாத்ரை, திருவேங்கட யாத்ரை முதலான யாத்ரைகளுக்குச் செல்கிறவர்களுக்குப் போதும்வழியும் உத்தேசியமாயிருக்கையாலே, அந்த யாத்ரை செல்வதற்கு உத்தேசியித்த காலந்தொடங்கிச் செல்லும் வரையிலும் யாத்ரையில் செல்லும் வழியைச் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். அதுபோலே ஸ்வர்க்கும் செல்பவர்களுக்கு வழியாயிருக்கும் தூமாதியு மார்க்கும் அவர்களுக்கு உத்தேசிய மாகையாலே அதையும், மோகும் செல்பவர்களுக்கு வழியாயிருக்கும் அர்ச்சிராதியுமார்க்கும் அவர்களுக்கு உத்தேசியமாகையாலே அதையும், அவரவர்கள் சிந்திப்பதற்காக அம்மார்க்குங்களை ஸாஸ்த்ரம் விதித்தது. கேவலாத்மோபாஸகனுக்குத் தன் ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற எதுவுமே அவ்வாத்மாநுபுவத்திற்குத் தடையாயிருக்கையால், அவன் கூதி சிந்தனத்தை விரும்புவதில்லை என்னும் காரணத்தாலேயே அவனுக்குரிய கூதியை ஸாஸ்த்ரம் எங்குமே விவரிக்கவில்லை என்று கண்டு கொள்வது.

94. 'கைவல்யநிஷ்டனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியைக் காட்டிலும் வேறான கூதியுண்டு' என்று பூர்வாசார்யர்கள் எங்காவது தெரிவித்திருக்கிறார்களா? எனில்: கீழ்க்கு (8-23. 24) தாற்பர்யசந்த்யூரிகையில், "அந்யாமபி கூதம் ப்ராஞ்ச: ப்ரதீசீம் ப்ரத்யபாத்யந்" [(அர்ச்சிராதிக்கூதிக்கு) நேர்மாறான வேறொரு கூதியை முன்னோர்கள் தெரிவித்தார்கள்] என்று ஸ்ரீவேதாரந்ததேயூரிகர் தமக்கு முன்னிருந்த பல ஆசார்யர்கள், "சூழ்விசும்பு" [10-9] திருவாய்மொழியின்படி தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுபவரும், தூபநல்மலர்மழை பொழிபவரும், இருப்பிடம் வகுப்பவரும், கைந்நிரை காட்டுபவரும், கீதங்கள் பாடுபவரும், வேதநல்வாயவரும், காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் இசைப்பவரும், வாழ்த்துபவரும், தோத்திரம் சொல்லுபவரும், முறைமுறை எதிர்கொள்பவரும், வியப்பவரும், பாதங்கள் கழுவுபவரும், நிதியும் நற்சண்ணமும், நிறைகுடவிளக்கமும் ஏந்திவருபவர்களும் நிறைந்த அர்ச்சிராதிக்கூதிக்கு நேர்மாறாய், தானே தானே யாகும் கைவல்யநிஷ்டனுக்குத் தக்கபடி நிர்மாநுஷ்யமானதொரு கூதியை அவனுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இப்படி நிர்மாநுஷ்யமாய், எவ்வித அடையாளமுமில்லாததனாலேயே, சாஸ்த்ரங்கள் இவ்வழியை வர்ணிக்கவில்லை என்றும் கொள்ளலாம்.

95. கார்யாதிக்கரணத்தில் (4 - 3 - 14) முதல் ஸித்தியூந்த ஸூத்ரத்தில் “தத்க்ரதுஸ்ச” என்று மோக்ஷார்த்துமான் உபாஸகர்களிடையே “உபாஸித்தபடியே பூலன்” எனக்கூறும் தத்க்ரதுந்யாயத்தை ஸூத்ரகாரர் ஸஞ்சரித்திருக்கையாலும், புரஷ்யகாரரும் அதை இருவிதமான ப்ரஹ்மோபாஸகர்களிடையே நிரூபிக்கையாலும், முக்யமோக்ஷமான ப்ரஹ்மாநுபூவத்திலேயே ஆகாரதாரதம்யம் உண்டென்று விளங்குகிறது. இருவரும் ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உபாஸித்தபோதிலும், தன் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸித்தவன் பரமபதம் சென்றபின்பும், தன் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஸகல கல்யாணகுணபூர்ணமான ப்ரஹ்மத்தை அநுபூவிக்கிருன் என்றும், ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸித்தவன், பரமபதம் சென்றபின்பு ஸகல கல்யாணகுணபூர்ண ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமான தன் ஆத்மாவின் அநுபூவத்தைப் பெறுகிருன் என்றும் விளங்குகிறது. இருவருக்குமே தன் ஆத்மாநுபூவமும், பரமாத்மாநுபூவமும் இருந்தபோதிலும், உபாஸநமுறையில் சிறிது பேதும் இருந்ததுபோலே, அநுபூவமுறையிலும் அந்த பேதும் உள்ளது என்றே தத்க்ரதுந்யாயத்தின்படி கொள்ளவேண்டும். இருவர்க்குமே அணுவான ஆத்மாவின் அநுபூவத்தைக் காட்டிலும், விபூவான ப்ரஹ்மத்தின் அநுபூவமே விஞ்சிநிற்குமாகையால், “ப்ரஹ்ம க்யமயதி” [சூத்ரம் 4-15-5] [அமானவன் இருவரையும் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்லுகிருன்] என்று ப்ரஹ்மாநுபூவத்தைப் பூலனாக ஸ்ருதி சொன்னதில் குறையில்லை. இப்படிக்கொள்ளாமல், பஞ்சாக்ஷரீ வித்யாநிஷ்டுனுக்கு ப்ரக்ருதிமண்டூலத்திற்குள் சிறிதுகாலம் ஆத்மாநுபூவத்தையும், அதற்குப்பின் பரமபதத்தில் ப்ரஹ்மாநுபூவத்தையும் கல்பிப்பது தத்க்ரதுந்யாயத்திற்கும் பொருந்தாது; ஸ்ரீபுரஷ்யம், ஸ்ருதப்ரகாரிகை முதலான பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்கனிலும் அப்படிக்கல்பிக்கவேண்டும் என்று ஸூசநமாகவும் சொல்லப்படவில்லை.

96. இப்படி மோக்ஷத்தில் தாழ்ந்த முக்தி என்றும், உயர்ந்த முக்தி என்றும் இரு முக்திகளை ஒப்புக்கொண்டால், “விகல்போட-விரிஷ்ட பூலத்வாத்” [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-57] [பூலம் ஒத்திருக்கையால், ஒரு வித்யையை அநுஷ்டித்தாலே போதும்] என்னும் ஸூத்ரத்தில் மோக்ஷத்தில் பூலபேதமில்லை என்று கூறியிருப்பது பொருந்தாதே எனில்: அவ்வதிக்கரணம் ப்ரஹ்மவித்யைகளில் ஒவ்வொரு வித்யையை அநுஷ்டித்தாலே எல்லையற்ற ப்ரஹ்மாநந்தமும் ஏற்பட்டு விடுமாகையால், ஒன்றை அநுஷ்டித்தாலே போதும் என்று ஸ்தூபிக்க வந்ததேயொழிய, கைவல்ய ஸாதகமான ஆத்மவித்யைக்கும், ப்ரஹ்மாநுபூவஸாதகமான ப்ரஹ்மவித்யைக்கும் பூலம் ஒன்று என்று என்று ஸாதிக்க வந்ததல்ல; ஆகையால் விகல்பாதிக்கரண விரோதமும் வாராது.

97. தத்க்ரதுந்யாயத்தை ஆத்மத்வோபாஸநாதிகரணத்தில் [4-1-2]. விளக்கும்போது “யத்யாவஸ்தித்ஞ்ச ப்ரஹ்ம உபாஸ்யம் | அயத்யோபாஸநே ஹி ப்ரஹ்மப்ராப்திரபி அயத்யாபூதா ஸ்யாத் ||” [ப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி உபாஸிக்கவேண்டும்; உள்ளபடியல்லாமல் உபாஸித்தால் ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் உள்ளபடியல்லாததாகவே அமையும்.] என்று ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதிலிருந்து மோஷத்திலும் தத்க்ரதுந்யாயப்படி அவரவர் விருப்பத்தை அநுஸரித்து பேதங்கள் உண்டென்று தேறுகிறது. இவ்வாக்யம் பூர்வபக்ஷத்தில் எடுக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், ஸித்தபிரஞ்ஜநத்தில் மறுக்கப்படாமையாலே ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்பற்றியதென்றே விளங்கும். “அயத்யாபூதா ஸ்யாத்” என்னும் ஸ்ரீபூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திக்கு “ஸம்ஸாரித்வப்ராப்தி: ஸ்யாத் இத்யர்த்த:” [ஸம்ஸாரியாக வேண்டியரும் என்று கருத்து] என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் பூர்வபக்ஷியின் கருத்துப்படி உரையிடப்பட்டதாகையாலே, ஸித்தபிரஞ்ஜநத்தில் “கைவல்யம் முதலான பலவிதமான முக்திகள் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே ஏற்படும்” என்று கொள்வதற்கு இது முரணாகாது. ஆக, கைவல்யநிஷ்டன் எம்பெருமானிடம் பேதாபேதாபூத்தி இல்லாமல் சேவலாத்மாநுபூவத்தை அளிக்கும் ஸாத்ஜனமாக மாத்திரம்கொண்டு உபாஸித்தானாகில், முக்தியிலும் அவனுக்கு எம்பெருமான் சேவலாத்மாநுபூவத்தை அளிப்பதற்கு ஸாத்ஜனமாகப் ப்ரகாஸிப்பானேயொழிய, பேதாபேதமாகப் ப்ரகாஸிக்கமாட்டான் என்பது இந்த ஸ்ரீபூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து எளிதில் விளங்கும்.

98. அபூவாதிகரணத்தில் [4-4-5] முக்தனுக்கு ஸரீரம், இந்த்ரியம் முதலானவை உண்டா, இல்லையா என்று ஆராயப்படுகிறது. பூதாநி என்பவர் ‘ஸரீரம் இருந்தால் ப்ராக்ருதமான ஸாக்யது:க்கங்களைத் தவிர்க்க முடியாதாகையாலே, முக்தனுக்கு ஸரீரம் இல்லை’ என்று கருதினார். ஹைமீனியோவெனில், “முக்தன் பலபடியாக ஆகிறான்” என்று வேதும் ஓதுகையால், கர்மம் காரணமாக ஏற்படாத அப்ராக்ருத ஸரீரம் அவனுக்கு உண்டென்று கொள்ள வேண்டும்” என்று கருதினார். பூதாநிராயணராகிற வ்யாஸர் இவ்விருவரையும் பக்ஷத்தையும் ஏற்காமல், “முக்தர்களில் சிலர் ஸரீரம் உடையவர்களாகவும் இருக்கலாம், சிலர் ஸரீரம் இல்லாதவர்களாகவும் இருக்கலாம்” என்று திருவுள்ளம் பற்றினார். இதிலிருந்து, நித்யஸூக்திகளைப்போல் கைங்கர்யத்தில் ஊன்றியிருக்கும் சில முக்தர்களுக்கு ஸரீரம் உண்டென்றும், கைங்கர்யத்தில் ஊன்றாமல் பூதவத்

குஞ்ஞபூவத்திலேயே ஊன்றியிருக்கும் சில முக்தர்களுக்கு ஸரீரம் தேவையில்லையாகையாலே அப்ராக்குத ஸரீரமும் இல்லையென்றும் விளங்குகிறது. இதே ந்யாயத்தின்படி பார்க்கும்போது, கைவல்யத்தையடைந்தவனான முக்தனும் தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுபூவிப்பவனாகையாலே அவனுக்கு ஸரீரம் தேவையில்லை என்னும் காரணத்தால் அவன் அஸரீரியாகவே இருந்து தன் ஆத்மாவை அநுபூவிக்கிறான் என்று கொள்ளலாம்.

99. பராயத்தாதிகரணத்தில் [2-3-6] “க்ருதப்ரயத்நா பேஷஸ்து” [2-3-41] என்று தொடங்கும் ஸுத்திரத்தில், ஸாஸ்த்ர விதிநிஷேதங்கள் வீணாகாமல் இருப்பது முதலான காரணங்களுக்காக எப்பெருமான் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் சேதனனுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியம் அளித்திருப்பதாக ஸுத்திரகாரர் தெளிவாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார். பூரீ பூஷ்யத்திலும், ப்ருதப்ரகாஸி கையிலும் இது விளிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது. நடாதூரம்மாளாலே தத்வஸாரத்தில் “ஆத்மாவீஸ்வரதூத்தையவ” [46] என்னும் ப்ரலோகத்தில் இவ்விஷயம் மிகத் தெளிவாக நிலைநாட்டப்பட்டது. சேதனனுக்கு இப்படி ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ஜ்ஞாநம், இச்சை ப்ரவ்ருத்தி என்னும் முறையில் ஏற்படும் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரியம் அளிக்கப்பட்டிருக்கையாலே, அவனது இச்சையாகிற ப்ரதிபத்திக்கு அநுஞ்ஞாமாகவே எப்பெருமான் அவனுக்கு ஸாத்மனங்களை விதித்து, அவனுடைய தாழ்ந்த ப்ரதிபத்திகளை (எண்ணங்களை) படிப்படியாக உயர்த்துவதற்கு முயலுகிறான் என்றும், முக்தியிலும் தான் ஆனந்தமும் அடைவதற்காக ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கின தன் ஆத்மாவைத் தான் அநுபூவிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணமுடையவனுக்கு அவனுடைய அவ்வெண்ணத்தைத் திருத்துவதற்காக பேஷத்வாநுஸந்த்யநம், திவ்ய மங்குள வீக்ரஹ சிந்தனம் முதலானவற்றோடு கூடிய ஜ்ஞான யோகத்தை ப்ராரப்தது கர்மம் முடிந்து அந்திம ஸ்மருதி ஏற்படும் வரையில் பல ஜன்மங்களில் ஸாத்மனமாக அனுஷ்டிக்கச் செய்கிறான் என்றும், அந்திம ஸ்மருதி வரையிலும் இவனுக்குத் தன் கேவலாத்மாநுபூவத்தில் ஆசை நீங்கி, எப்பெருமானிடம் பேஷ்யதாபுத்தி ஏற்படாவிடில் எப்பெருமான் ஸாஸ்த்ர விதிகள் வீணாகாமை, தனக்கு வைஷ்ட்ய நைர்க்ருண்யங்கள் ஏற்படாமை முதலானவற்றைக் கருதி, இவன் விருப்பிய கைவல்யமோகூத்தையே இவனுக்கு அருளினிருக்கிறான் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. பராயத்தாதிகரணத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கும் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரியம் இவ்வண்ணமாக முக்தியில்

புலபேதத்தைத் தவிர்க்கமுடியாததாகிவிடுகிறது. இவ்விஷயம் 26-வது பாராவில் ஏற்கனவே விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

9. யுக்தி ஸ்வாரஸ்யம்

100. “எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின் ஏற்படுவதுதானே முக்தி. அப்படி எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத கேவலாத்மாநுபுவம் முதலானவை முக்தியில் எப்படி ஏற்பட முடியும்? அப்படி முக்தியிலும் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத புருஷார்த்தம் கிடைக்குமானால், அ த ற் ரு ம், லீலாவிபூதியிலடையும் ப்ராக்ருத போக்யங்களுக்கும் வாசியில்லாமல் போய்விடுமே?” என்பது கைவல்யத்தை முக்தியாகக் கொள்ளமுடியாது என்னும் பகஷத்தைத் தழுவிய ஆசார்யர்கள் கைக்கொண்ட முக்யமான யுக்தியாகும். இக் கேள்விக்கு பதிலை 25, 26, 27-வது பாராக்களில் விரிவாக நிரூபித் திருக்கிறோம். எம்பெருமானாருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் பின்னான், நஞ்சீயர், நம்பின்னை, பெரியவாச்சான்பின்னை முதலான திவ்யப்ரபூந்த வ்யாக்யாதாக்களும், அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார், எங்களாழ்வான், நடாதூரம்மாள், கூரத்தாழ்வான், பட்டர், பின்னாலோகா சார்யார் முதலான பூர்வாசார்யர்களும்—நாம் ஏற்கனவே எடுத்துக் காட்டிய உபயவேத்யவேத்யாந்த ஸ்வாரஸ்யங்கள், ஸ்ரீபூஷ்ய கீதா பூர்வாயாதிய ஸ்வாரஸ்யங்கள் முதலானவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு எம்பெருமான் அனாதிகாலமாக ஸ்வாதந்த்ரயத்தை அளித்திருக்கிறான் என்றும், இந்த ஸ்வாதந்த்ரயத் தினாலேயே ஜீவன் ப்ராக்ருதமான விஷயங்களை விரும்பி, ஜ்ஞான இச்சுரா ப்ரயத்னங்களைச் செய்து, கணக்கற்ற புண்யபாபங்களைக் குவித்துவைத்திருக்கிறான் என்றும், எம்பெருமான் ஜீவனுக்குப் பன்ன மடையாயிருக்கும் இந் த ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளைப் பற்றாசாகக்கொண்டு, அவன் விரும்பும் ப்ராக்ருத பூலன்களுக்கும், கேவலாத்மப்ராப்தி, பரமாத்ம ப்ராப்திருபமான மோகஷங்களுக்கும் ஸாத்யனங்களை விதித்து, ஜீவனுடைய எண்ணத்தைப் படிப்படியாக உயர்த்தி, அவனுடைய ஸ்வார்த்தத்தையாகிற சுயநலமனப்பான்மையும்தான், அதனால் தன் ஆனந்தத்துக்குத் தான் முயலுகையாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் படிப்படியாகக் குறைவதற்கு, ஜீவனுடைய பல ஜன்மங்களில் பாடுபடுகிறான் என்றும், அந்த ஸ்வார்த்தத்தையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு கழிந்து, ‘உனக்கே நாமாட்செய்வோம்’ [திருப்பாவை 29] என்னும் பரார்த்தப்ரதிபத்தியும், ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீங்குகையாகிற பரக்யதஸ்வீகாரநிஷ்டை (ஸீத்தேத்யாபாயநிஷ்டை) எனப்படும் உத்தம ப்ரபத்திநிஷ்டையும் விளைந்த

பின்பு, தனது நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு அநாதிகாலமாகத் தடையாயிருந்த ஸ்வார்த்துமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீங்குகையாலே, பரம பத்யத்தில் பரார்த்தநுபுவ கைங்கர்யரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்தை அந்த நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயே அளிக்கிறான் என்றும், பல ஜன்மங்கள் மோக்ஷஸாதனத்தை அநுஷ்டித்த பின்பும் அந்திம ஸ்ம்ருதிவரையில் மோக்ஷாநந்தத்தில் ஸ்வார்த்தத்தை நீங்கிப் பரார்த்தப் ப்ரதிபத்தி வினையாதவர்களுக்கு, அநாதிகாலமாக ஜீவன் செய்திருக்கும் ப்ராக்ருத விஷயமான ஜ்ஞான இச்சுப் ப்ரயத்னபூலங்க ளாகிற புண்யபாபங்களை முழுவதும் கழித்து, அவர்கள் விருப்பம் கைவல்ய மோக்ஷத்தையோ, ஸ்வார்த்துமான முக்ய மோக்ஷத்தையோ தக்கரதுந்யாயத்தையொட்டியும், ஸாஸ்த்ர விதிகள் வீணாகாமை, தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் வாராமை முதலானவற்றுக்குக் கட்டுப்பாட்டும் அவர்கள் செய்த ஸாதநாநுஷ்டநபூலனாக அளித்து விடுகிறான் என்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவ்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளமாவது—ஜீவனுடைய முயற்சிகள் அவனுக்குப் பரார்த்தநுபுவ கைங்கர்யங்களாகிற பரமமுக்ய மோக்ஷத்தையளிக்கமாட்டாவாகையால், புக்தியோ அல்லது ப்ரபத்தியோ மோக்ஷஸாதனம் என்னும் எண்ணம் தவறானது. தனக்காகத் தான் முயல்வதினின்றும் நீங்கித் தன்னிடமுள்ள ஜ்ஞானம், புக்தி, ப்ரபத்தி முதலியவைகளை மோக்ஷோபாயமாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் பாயோஜனமாக எண்ணி, பரார்த்தப் ப்ரதிபத்தியோடு எம்பெருமானையே உபாயமாக நினைத்திருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு எம்பெருமான் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே முற்கூறிய பரம முக்ய மோக்ஷத்தை அருளுகின்றான். மோக்ஷத்தில் எம்பெருமானோடு தானும் ஆனந்தமடையவேணும் என்று விரும்பி, அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையில் அதற்காகத் தன் முயற்சியில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு அவரவர் விருப்பப்படி தாழ்ந்த மோக்ஷங்களே கிடைக்கும். ஆகையால், தனக்காகத் தான் முயலுவது ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தி மாகையாலும், தாழ்ந்த மோக்ஷங்களையளித்துவிடுமாகையாலும் அம்முயற்சியில் சேதனன் ஈடுபடலாகாது — என்பது இவ்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். எம்பெருமானுக்குப் பிற்பட்ட சில ஆசாரியர்கள் இதில் கருத்து வேற்றுமை கொண்டார்கள். எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பு முக்தியில் வேறுபாடு ஏற்படுவதற்கு இடமில்லை என்றும், ரிஷிகள் முதலானவர்கள் புக்தி முதலான தன் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு மோக்ஷம் அடைந்திருக்கையாலே அதை ஸ்வரூப விருத்தி என்பது சரியல்ல என்றும் கருதினார்கள். “ப்ரத்யம் ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை எம்பெருமான் அளித்திருப்பதால் இவனுடைய எண்ணத்திற்கு அநுரூபமாக மோக்ஷத்தில் பேதத்தை

ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியவருகிறதே” என்னும் கேள்விக்கு, “ப்ரத்யம் ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்தர்யம் என்பதே நிருபிக்க இயலாத விஷயம். ஒவ்வொரு புண்யபாப கர்மமும், முன்செய்த புண்யபாப கர்மங்கள், அக்கர்மங்களால் ஏற்பட்ட வாஸனை முதலானவற்றுலே விளைகையாலும், இப்படி அநாதிகாலமாகச் சங்கிலித் தொடர்போலே புண்ய பாபங்கள் ஏற்படுகையாலும், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைஷ்ணவ தைரக்யருண்யங்கள் உண்டாகமாட்டாவாகையால், இந்த வைஷ்ணவ தைரக்யருண்யங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக ப்ரத்யம்ப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதில்லை; ஒப்புக் கொண்டால் ‘எம்பெருமான் ஸர்வகாரணம்’ என்னும் கொள்கையோடு முரண்படும்” என்று பதில் கூறினார்கள் இவர்கள். இந்த வாதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதம் இரண்டு ஸம்ப்ரத்யங்களாகப் பிரிவுபடுவதற்குக் காரணமாயிற்று. இந்த ஸம்ப்ரத்யாய பேதும் கைவல்யம் முக்தியா அல்லவா? என்னும் விசாரத்தில் வெளிப்படையாக விளங்குகிறது. ப்ரத்யம் ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஒப்புக் கொண்டு, ‘தன் முயற்சியாலே அவனைக் காண நினைப்பவர்கள் அவனை உள்ளபடி காணமுடியாதாகையாலே, பரார்த்த ப்ரதிபத்தியால் (‘உனக்கே நாமாட்செய்வோம்’ என்னும் எண்ணத்தால்) தடை நீங்கப்பெற்றதான எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயே பரம முக்யமோக்ஷமான பரார்த்த மோக்ஷம் கிடைக்கும்’ என்றும், ‘கடைசி வரைபில், மோக்ஷத்திற்காகத் தான் முயலுவதின்னும் நீங்காமல், புக்தி முதலிய முயற்சிகளாலேயே மோக்ஷத்தையடைபவர்களுக்குத் தாழ்ந்த மோக்ஷமான ஸ்வார்த்த மோக்ஷமே கிடைக்கும்’ என்றும், ‘தன் முயற்சியும், தான் இன்புறவேணும் என்னும் சுயநல மனப்பான்மையும் வலியதாயிருந்தால், என்றுமே புகுவ துறுபுவம் இல்லாததாய், ஆத்ம விநாஸ துல்யமான கைவல்ய மோக்ஷமாகிற மஹாநர்த்தமும் ஏற்பட்டு விடும்’ என்றும் அருளிய முற்கூறிய ஆசார்யர்களின் கொள்கையை ஒரு ஸம்ப்ரத்யாயம் பின்பற்றிற்று. இதில் கருத்து வேற்றுமைகொண்டு, ‘ஜீவனுடைய ப்ரத்யம் ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்தர்யம் என்று ஒன்று இல்லாமை யாலே, இவனுடைய விருப்பத்திற்குத் தக்கபடி மோக்ஷத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு என்பது சரியல்ல; ஆகையால் கைவல்யம் மோக்ஷமல்ல; கைவல்யத்தை மோக்ஷம் என்றும், நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயே முக்யமோக்ஷம் என்றும், ஜீவனுடைய முயற்சியால் மோக்ஷத்திலும் தாழ்வுகள் ஏற்பட்டு விடும் என்றும், ப்ரத்யம்ப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் உண்டு என்றும் கூறும் ஸ்ருதிஸ்மருதி இதிஹாஸபுராண வசனங்களையும், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள்,

ஸ்ரீஸூக்திகளையும். ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸ்ரீபூஷ்ய, கீதாபூஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஒருவகையாக நயனம் செய்துகொள்ளவேண்டியதே” என்றும் திருவுள்ளம்பற்றிய ஆசார்யர்களின் கொள்கையை மற்றொரு ஸம்ப்ரதாயம் பின்பற்றியது. சுருங்கக்கூறினால், ஜீவனுடைய ஜ்ஞாந இச்சூப்ரயத்னங்களில் இச்சூயாகிற ப்ரதிபத்திக்கு ப்ராத்யாந்யமளிப்பதாக ஒரு ஸம்ப்ரதாயமும், ப்ரயத்னமாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ராத்யாந்யமளிப்பதாக ஒரு ஸம்ப்ரதாயமும் ஏற்பட்டது. “த்வமேவோபாயபூதோ மே புவேதி ப்ரார்த்தநாமதி :. ஸரணுகூ றித்யுக்தா” [நீயே உபாயமாவாயாக என்று பிரார்த்திக்கும் எண்ணமே ஸரணுகூதி எனப்படுகிறது] என்று பாஞ்சராத்ரத்தில் ப்ரபத்திலகூண முரைத்தபடியே ஸித்தேதூபாய ப்ரார்த்தநா மதியை ப்ரபத்தியாகவும், ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் முதலானவற்றைத் தன்னடையே ஏற்படக்கூடிய ஸ்வபூவங்களாகவும் ஒரு ஸம்ப்ரதாயமும், பூரஸம்ர்ப்பணரூபக்ருதியை ப்ரபத்தியாகவும், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலானவற்றை அதற்கு அங்குங்களாகவும் மற்றொரு ஸம்ப்ரதாயமும் கொண்டிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதில் எந்த ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரமாணங்களுக்கும், யுக்திக்கும் பொருந்தியது என்பதை ஸாராஸார விவேகஜ்ஞர்களாய், விமத்ஸரர்களாய், ப்ரமாண ப்ரதந்த்ரர்களாய், நடுநிலை தவருத நல்லோர்களே நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும். இதுநிற்க;

101. முற்கூறிய பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிய தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தூர்களிடையிலேயே கைவல்ய விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களுக்குப் பிற்காலத்தில் இருவகையான அபிப்ப்ராயங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. பூர்வாசார்யர்கள் காலத்திலேயே சிலர் பஞ்சாக்ஷ்நிவித்யாநிஷ்டுணைக் கைவல்யநிஷ்டுணைக்கொண்டு, இவனுக்கு புகுவதூபுவமற்ற நித்யமான கைவல்ய மோகும் ஏற்படுவதாகக் கருதினார்கள். இதில் ஸ்ரீபூஷ்யாதி விரோதம் ஏற்படுவதைக் காட்டி ஸ்ரீவேதஸந்ததேஸிகர் தமது ந்யாயஸித்தூபாஜ்நாதி க்ஷ்ரந்தூங்களில் இப்பகூத்தைக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். பூர்வாசார்யர்களுக்குப்பிற்பட்ட தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தூர்களில் பலர், ஸ்ரீ தேஸிகனால் கண்டிக்கப்பட்ட இதுவே தென்னாசார்யர்களின் பகும் என்று கொண்டாடினர். “கண்கள் சிவந்து” வ்யாக்யானங்களிலும், அரும்பதவுரைகளிலும் ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனாகிற பஞ்சாக்ஷ்நிவித்யாநிஷ்டுணைக்கு ப்ரஹ்மாநு புவமே ஸித்திக்கும் என்று நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்பார்க்கு திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாதாக்கள் பஞ்சாக்ஷ்நிவித்யாநிஷ்டுணைக் கைவல்யநிஷ்டுணைக் கொள்ளவில்லை என்பது எளிதில்

விளங்கும். மாமுனிகளுக்கு மிக ஸமீபகாலத்திலிருந்த தாத்பர்ய தீபிகாகாரர்—பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ராணோபாஸகனையே கைவல்யநிஷ்டுன் எனக்காட்டும் பக்ஷத் தையே முக்யமாக எடுத்திருப்பதும் திவ்யப்ரபுத்த்ய வ்யாக்யாதாக்களின் பக்ஷம் இதுவே எனக் காட்டுகிறது. கீதை 8-22, 24 தாத்பர்ய சந்திரிகையில் 'அந்யமாபி க.தும் ப்ராஞ்ச: ப்ரதீசீம் ப்ரத்யபாத்யந்'' [ப்ராசீனர்களான ஆசார்யர்கள் அர்ச்சிராதிக்கூதிக்கு நேர் எதிர்த தட்டான வேறொரு கூதியைக் கைவல்ய நிஷ்டுனுக்குக் கூறினார்கள்.] என்று ஸ்ரீதேஸிகன் அருளியிருப்பதிலிருந்தும் ப்ரர்சீனர்களான பிள்ளான் முதலான திவ்யப்ரபுத்த்ய வ்யாக்யாதாக்கள் அர்ச்சிராதிக்கூதியையுடைய பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுனைக் கைவல்யநிஷ்டுனாகக் கருதவில்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுனைக் கைவல்யநிஷ்டுனாகக்கொள்ளும் பக்ஷம் ஏராளமான ப்ரமாண யுக்திகளுக்கு முரண்படுகிறது என்று முன் பாராக்களில் காட்டியுள்ளோம். ஆகையால், இனி, இவ்விஷயத்தில் தென்னு சார்ய ஸம்ப்ரதாரயஸ்தூர்களிடையே கருத்துவேற்றுமை தொடர்ப் சிறிதும் நியாயமில்லை.

*102. பரமகருணிகளுள் எம்பெருமான் இவ்வண்ணமாகக் கைவல்ய மோக்ஷத்தை அளித்து, சில சேதனரைத் தன் அநுபுவ மில்லாதபடி எப்போதும் பிரித்து வைப்பானா? எனில்: இவர்களுக்குத் தன்னிடம் பேராக்யதாபுத்தியை விளைப்பதற்காக, இவர்களுடைய ப்ராரபுத்த்ய கர்மம் முடியும் வரையில் பல ஜன்மங்களில் இவர்களுக்குத் தன் திவ்யமங்குளவிக்ரஹசிந்தனம், ஸேஷத்வாநுஸந்தானம் முத லானவற்றை இவர்களுடைய ஸாதானத்திற்கு அங்குமாக விதித்து ஆனவரையில் முயன்றும், இவனுக்கு அடியோடு தன்னிடம் பேராக்யதாபுத்தியை ஏற்படாத நிலையில்தான், 'இவன் விருப்பப்படி ஸம்ஸார வ்யாதிடியாவது நீங்கித் தன் ஆத்மாநுபுவமாகிற இன்பத்தைப் பெற்றுப் போகட்டும்' என்னும் பரமகருணையாலே எம்பெருமான் இவனுக்குக் கைவல்யத்தை அளிக்கையாலே, இது காரணயத்திற்கு அநுகூணமாகுமேயொழிய முரணாகாது. மேலும், லீலாவிபூதி நித்ய மாகையாலும், ஈஸ்வரன் ஜீவனுக்கு அளித்திருக்கும் ப்ரத்யம் ப்ர வ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்தர்யம் விசித்திரமானதாகையாலும், எப்போ துமே அநந்தமான சேதனர்கள் இந்த லீலாவிபூதியிலும் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கப் போகிறார்கள். இதற்கும் அச்சேதனர்க ளுடைய ப்ரதிபத்தியே காரணமாகையாலே, எம்பெருமானுடைய கருணைக்குக் குறையில்லை என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அந்த

ப்ரதிபத்தியே காரணமாகச் சிலர் புகுவதுநுபுவமில்லாமல் ஆத்ம மாத்ராநுபுவத்தையே எப்போதும் பெற்றுப்போவது எம்பெருமானுடைய கருணைக்கு எப்படிக் குறையாக முடியும்?

103. இப்படி என்றுமே புகுவதுநுபுவமில்லாமையாலே 'இறப்பது' [திருநெடு-1] [ஆத்மவிநாஸம்] 'பெருந்துன்பம்' [திருவாய் 7-5-10] எனப்படும் இக்கைவல்யத்தை எவன் ஆசைப்படுவான்? எனில்: "ஹந்த! அநேவம்விதேஷ்வபி ஸ்வர்க்கு பஸு புத்ர பிஷேஷாத்நாதிஷு அபிலாஷிணே த்ருஸ்யந்தே; கிம் புந: அதி ஸயிதாநந்தஸாலினி ஏவம்விதே! ப்ரஸித்தஞ்ச ப்ரியாஸ்பத்யத்வம் ஸ்வாத்மந: | ஆக்யுமர்ச 'ஆஸ்சர்யவத் பர்யதி கஸ்சிதேநம்' இத்யாதி" [இவ்வாத்மாநுபுவத்தைக் காட்டிலும் மிகத் தாழ்ந்த ஸ்வர்க்கும், பசுக்கள், புத்ரர்கள், பிச்சையெடுத்த உணவு முதலானவற்றையும் ஆசைப்படுபவர்கள் காணப்படுகிறார்களே! அப்படியிருக்க 'தெரிவரிய அளவில்லா இன்பம்' [திருவாய் 4-9-10] 'குறுகா நீளா இறுதிகூடா' எனையுழி சிறுகா பெறுகா அளவில் இன்பம்' [திருவாய் 6-9-10] எனப்படும் அளவற்ற ஆநந்தமுள்ள ஆத்மாநுபுவத்தில் ஆசையுள்ள வர்களிருக்கக் குறையென்ன? ஆத்மாவானது ஆனந்தமயமானது என்பது ப்ரமாண ப்ரஸித்தமன்றே; 'ஆஸ்சர்யம்போலே ஒருவன் இவ்வாத்மாவைக் காண்கிறான்' முதலான வேதவாக்யங்களும் இதையே கூறுகின்றனவன்றே.] என்று தொடங்கி ஸ்ரீவேதாந்த தேஸிகர் ந்யாயஸித்தஞ்ஜநத்தில் ஜீவ பரிச்சேத்யத்தின் இறுதியில் அருளியிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளே இக்கேள்விக்கு அழகான பதிலாக அமைந்திருக்கின்றன.

104. நம் தர்ஸனத்தில் சித், அசித், ஈஸ்வரன் எனும் மூன்று தத்துவங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கு ஏற்ப, அசித் தினுடைய அநுபுவமர்கிற ஐஸ்வர்யமும், ஈஸ்வரனை அநுபுவிப்பதாகிற முக்ய மோக்ஷமும், இவ்விருண்டு அநுபுவமுமில்லாமல், கேவல சித்தாகிற தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுபுவிப்பதான கைவல்யமும் வ்யவஸ்திதங்களான மூன்று புருஷார்த்தங்களாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கிய கேவலாத்மாநுபுவம் விரஜாதரணமாகி ஸுக்ஷ்மஸரீரமும் கழிந்த பின்பே ஏற்படமுடியும். இதிலிருந்தே அசித் ஸம்ஸர்க்கும் அடியோடு நீங்கின பின்பே ஏற்படக் கூடிய கேவலாத்மாநுபுவம் நித்யமுத்தியே என்றும், ப்ரஹ்மாநுபுவமுடையவனாக ப்ரஹ்மாநுபுவித்தான பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுன்குமுடியாது என்றும் நடு நிலையாளர்க்கு மிகத் தெளிவாக விளங்கும்.

10. பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம்

105. ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸுலக்தி கள் கைவல்ய விஷயத்தில் திவ்ய ப்ரபுந்ந த்வ்யாக்யாதாக்களின் பக்ஷத்திற்கே அநுசூனமாயிருப்பதை ஏற்கனவே பல பாராக்களில் காட்டினோம். அதில் ஆளவந்தாருடைய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 40-வது பாராவிலும், ஸ்ரீபூஷ்யகாரருடைய கீதாபூஷ்ய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 11 முதல் 46 வரையுள்ள பாராக்களிலும், ஸ்ரீபூஷ்ய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 8-வது பாரா விலும், 85 முதல் 99 வரையுள்ள பாராக்களிலும் விரிவாகக் காட்டப் பட்டது. முதலியாண்டான், எம்பார் ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 64-வது பாராவில் காட்டப்பட்டது. பின்னானுடைய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 53, 54, 58, 61, 62, 63, 64, 65, 67 பாராக்களில் காட்டப்பட்டது. எங்களாழ்வானுடைய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 77, 78, 80 பாராக்களிலும், அவர் ஸிஷ்யரான நடாதூரம்மாளுடைய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 99-வது பாராவிலும் காட்டப்பட்டது. அமுதானுடைய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 69-வது பாராவில் திரு பிக்கப்பட்டது. பூட்டருடைய ஸஹஸ்ரநாம பூஷ்ய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 81-வது பாராவில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஸ்ருத ப்ரகாஸிகாபூட்டருடைய ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 85, 99 பாராக்களில் விளக்கப்பட்டது. நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஆகிய திவ்யப்ரபுந்ந த்வ்யாக்யாதாக்களின் ஸ்ரீஸுலக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 47 முதல் 68 வரையுள்ள பாராக்களில் நிலைநாட்டப்பட்டது. இதுவரையில் எடுக்கப்படாத ஆசார்ய ஸ்ரீஸுலக்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் காட்டுவோம் இனி.

106. “ஆத்மார்த்தி சேத் த்ரயோட்ப்யேதே தத் கைவல்யஸ்ய ஸாதகா:” [கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் 27] என்று ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுபூவிக்கும் புருஷார்த்தமாய்கையாலே இதைக் கைவல்ய ஸப்தத்தாலே ஆளவந்தார் குறிப்பிட்டு, இவனுக்கு அசித்யுபயமும், ப்ரஹ்மமாநுபயமும் அடியோடு கிடையாது என்று உணர்த்து வதன்மூலம், இவன் முக்தனே என்றும், ப்ரஹ்மமாநுபயம் உடைய வனாக ப்ரஹ்மஸுலத்ர ஸீத்தராஞ்ஜன பஞ்சாக்ஷரி வித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே என்றும் விளங்க வைத்தார். இவனுக்குக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தியோகங்கள் ஒவ்வொன்றுமே ஸாதக மென்று கூறுவதன்மூலமும், பஞ்சாக்ஷரிவித்யை ஒன்றையே ஸாதக மாகக்கொண்ட பஞ்சாக்ஷரி வித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறு
கீ—47

பட்டவனே இவன் என்று காட்டினார். இவர் அருளிய சதுஸ்ஸோகியில், “ஸம்ஸருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு” [3] என்று இக்கைவல்யத்தை “அக்ஷராத்வா” என்று குறித்து, ஸம்ஸருத்யத்வாவான ஸம்ஸார மண்டலத்தைக் காட்டிலும், வைஷ்ணவாத்வாவான பரமபத்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இதையெடுக்கையால், இது ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட முக்தியே என்றும், பரமபத்யத்திலடையும் புகுவதநுபுவம் அற்றது என்றும் விளங்குகிறது. இதிலிருந்து ஆளவந்தார்—இது ஸம்ஸார மண்டலத்திற்குட்பட்டதோர் அநுபுவம் என்றோ, ப்ரஹ்மநுபுவம் உடையவனாக ப்ரஹ்மஸூத்ரஸித்த்யானு பஞ்சாக்ஷரி வித்யாநிஷ்டயனைக் கைவல்யநிஷ்டயனாகவோ திருவுள்ளம்பற்றியிருக்க முடியாது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இங்குபோலே, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் “ஐஸ்வர்யாக்ஷர யாத்நாத்மய புகுவச்சரணர்த்திநாம்” என்று கைவல்யார்த்தியை ‘அக்ஷரயாத்நாத்மயார்த்தி’ என்று அக்ஷரஸப்த்யத்தையிட்டுக் குறிக்கையால் ‘ஆத்ம யாத்நாத்மயவித்’ என்று கீதாபுஷ்யத்தில் (8-23, 24) புஷ்யகாரரால் குறிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்ஷரி வித்யாநிஷ்டயனைக் காட்டிலும் இக்கைவல்யநிஷ்டயன் வேறுபட்டவன் என்பதே ஆளவந்தார் திருவுள்ளம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது.

107. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில்—(1) நித்யவிபூதி, (2) ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபம், (3) புகுவத்ஸ்வரூபம் ஆகிய மூன்றுமே ‘பரமபத்யம்’ என்று சொல்லப்படுவதைப்பற்றி விசாரித்து வரும்போது, “பரமம் பத்யம் தஸ்யாகுணம் மஹத்” [வி.பு 1-22-41] என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பரமபத்ய ஸப்த்யத்தால் சொல்லிவிடுபதை எடுத்துக் காட்டி, “ஸர்வகர்மபுந்த்விநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்திர் ஹி புகுவத்ப்ராப்திகுர்ப்பு” [எல்லாக் கர்மபுந்த்யங்களினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவது புகுவத்ப்ராப்தியை உள்ளடக்கியதன்றோ.] என்று ப்ரக்ருதியினின்றும் விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தியைப் பெறுப்போது புகுவத்ப்ராப்தியும் ஏற்பட்டே தீரும் என்று புஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதால், கைவல்ய நிஷ்டயனுக்கும் புகுவத்ப்ராப்தி உண்டென்று தோன்றுகிறதே? எனில்: அவனுக்கும் புகுவத்ப்ராப்தியிருந்தபோதிலும், புகுவதநுபுவமில்லாமையாலே குறையில்லை. இவ்விடத்தில் தாத்பர்யதீபிகையெனும் வ்யாக்யானத்தில் “புகுவத்ப்ராப்தி குர்ப்புத்வாத் - புகுவத்ப்ராப்தி ஸஹிதத்வாதித்யர்த்தத்” [புகுவத்ப்ராப்தியை உள்ளடக்கியது என்றது—புகுவத்ப்ராப்தியோடு

கூடியது என்றபடி] என்றும், “புகுவத்குணநாமபி திரோதாயகம் கர்மேதி, தந்நிவ்ருத்தியூர்வகாத்மப்ராப்தௌ புகுவத்குணநிரோதாயக நிவ்ருத்தேரபி பாவாத் புகுவத்ப்ராப்தி: ஸித்த்யதி” [புகுவத்குணங்களையும் கர்மமே மறைக்கிறதாய்கால், ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்து ஆத்மப்ராப்தி ஏற்படும்போது. புகுவத்குணங்களை மறைக்கும் கர்மமும் நீங்குகிறதாய்கால், புகுவத்ப்ராப்தியும் ஸித்திதிக்கிறது.] என்றும் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யர் இவனுக்கு புகுவத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறாரேயொழிய. புகுவத்குணங்களை அருளிச்செய்யவில்லை என்பது காணத்தக்கது. ப்ராப்தி ஏற்பட்டால் அநுபூவம் ஏற்படாமல் இருக்குமோ? எனில்: அந்திமஸ்மருதி வரையில் இவனுக்குப் பரமாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்படாமல், தன் ஆத்மாவிலேயே பேராக்யதாபுத்தி நிலைநிற்கையாலும். பரமபதத்திற்குச் சென்றபிறகு பரமாத்மாவிடம் பேராக்யதாபுத்தி ஏற்படத்தக்க ஸாத்நாநுஷ்டாநம் செய்யமுடியாது என்பதை “நிர்வ்யாபாரம்” என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீபராஸர மஹர்ஷி முற்கூறிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ப்ரகரணத்தில் காட்டியிருக்கையாலும், இவனுக்கு புகுவத்ப்ராப்தியிருந்தபோதிலும் புகுவத்குணங்களில்லை என்றே தேறும், கர்மம் கழிகையாலே, புகுவானும், அவனது குணங்களும். நித்யவிபூதியும், நித்யமுக்தர்களும் ஸாத்யதஸையில் இவனுக்குப் பிரகாசித்தபோதிலும், ஸாத்நதஸையில் அந்திமஸ்மருதிவரையில், அவற்றில் பேராக்யதா ப்ரதிபத்தி ஏற்படாமல், தன் ஆத்மாவிலேயே பேராக்யதா ப்ரதிபத்தி நிலைநிற்கையாலே, ஸாத்யதஸையிலும் முத்தளை இவனுக்கு என்றுமே அவற்றில் பேராக்யதா ப்ரதிபத்தி ஏற்பட இடமில்லை என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தை இந்த விஷ்ணு புராண ப்ரகரணத்தை விளக்குகையில் எங்களாழ்வான் மிகவும் தெளிவுபடுத்தியிருப்பதை 80-வது பாராவில் காட்டினோம்.

108. இனி, எம்பெருமானுக்குப் பிற்பட்ட ஆசார்யர்களின் முக்யமான சில ஸ்ரீஸூக்திகள் காட்டப்படுகின்றன. (1) “பேராக்யா இமே விதி ஸிவாதி பதஞ்ச கிஞ்ச, ஸ்வாத்மாநுபூதிநிதி யா கில முக்திருக்தா! ஸர்வம் ததூஷஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்ரிநாத! தவ தூஸ்யமஹாரஸஜ்ஞ: ||” [வரதூராஜஸ்தவம் 81] [அத்திகிரி அருளாளனே! இவ்வுலகிலுள்ள அசித்பேராக்யங்களும், ப்ரஹ்மலோகம், ஸிவலோகம் முதலான மறுமையிலுள்ள அசித்பேராக்யங்களும், ஆத்மமாத்ராநுபூவம் என்று சொல்லப்படும் முக்தியும் ஆகிய இவையனைத்தையும், உப்புநீரை வெறுத்து ஒதுக்கு

வதுபோலே ஒதுக்குகின்றேன். ஏனெனில், உன்னுடைய கைங்கர்யத்தின் பெருஞ்சுனையை அறிந்தவனன்றோ அடியேன்.] என்று கூரத்தாழ்வான் இக்கைவல்யத்தை முக்தி என்றே குறிப்பிட்டார். இதையும் உப்புநீர் போன்றது என்கையாலே, புகுவதுபுவம் இதில் அடியோடு இல்லையென்றும் காட்டினார். இதிலிருந்து, கூரத்தாழ்வான் இதை ஸம்ஸார மண்டலத்திற்கு உட்பட்டது என்றோ, பூரஹ்மாநுபுவம் உடைய பஞ்சாக்ஷி நிஷ்யாநிஷ்டுனைக் கைவல்யநிஷ்டுன் என்றோ திருவுள்ளம்பற்றியிருக்க முடியாது என்று விளங்குகிறது. (2) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரால் ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜனத்தில், மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் வேறுபட்டவை என்று ஸ்ரீபரமஹ பட்டர் அத்யாத்ம குண்டத்யவ்யவ்யாக்யானத்தில் அருளியிருப்பதாக எடுக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸூத்தியும் இவ்விஷயங்களையே வலியுறுத்துகிறது அங்கு மோக்ஷம் என்றது முக்யமோக்ஷமான புகுவதுபுவமேயாகையால் எம்பெருமானார், கூரத்தாழ்வான் முதலானார் அமுக்ய மோக்ஷமான கைவல்யத்தை மோக்ஷம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதோடும், பட்டரே ஸஹஸ்ரநாம பூர்வியத்தில் இதைத் தாழ்ந்த மோக்ஷமாகக் காட்டியிருப்பதோடும் முரணில்லை (3) முற்கூறிய ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜன ப்ரகரணத்தில் கைவல்ய நிஷ்டுனுக்குக் கர்மங்கள் முழுவதும் கழிவதில்லை என்றும், ஆகையால் அவன் முக்தனல்லன் என்றும், அவனுடைய அநுபுவத்தை அழிவற்ற ஐஸ்வர்யாநுபுவமாகவே கொள்ளவேண்டும் என்றும் நடாதூராத்வான் அருளியிருப்பதாக ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் எடுத்திருக்கிறார். இதிலிருந்து, எம்பெருமானார் ஸிஷ்யர்களிடையிலேயே கைவல்யத்தைப்பற்றி அபிப்பிராய பேதங்கள் விளைந்து விட்டன என விளங்குகிறது. திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாதாக்களைப் போலே இக்கைவல்யம் அழிவற்றது என்று நடாதூராத்வான் திருவுள்ளம் பற்றியபோதிலும், அவர்களைப் போலே கர்மங்கள் அனைத்தும் கழிந்த முக்தியாக இதை நடாதூராத்வான் கருதவில்லை என விளங்குகிறது. நடாதூராத்வானுடைய மாத்யாத்மிய நிர்ணயத்தில் 'அணுவான ஆத்மஸ்வரூபம் முக்திதூஸயில் விபூவாகி விடுகிறது' என்று வாதும் செய்திருப்பது பூரஹ்மஸூத்ரம், ஸ்ரீபூர்வியம் முதலானவற்றுக்கு முரண்படுமாயாகையால் அதிவாத்மமாகும்'' என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜனத்தில் ஜீவபரிச்சேதத்தில் அருளிய கணக்கிலே, இந்த வாதமும் கீதா பூர்வியாதிகளோடு முரண்படுகையால் அதிவாத்மம் என்று கொள்ளத்தகும். (4) அந்த ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜன ப்ரகரணத்திலேயே 'பூரஹ்மத்தை அடையவேண்டும் என்று விரும்பி உபாஸனத்தில் இழியும்

சிலர் ஆத்மாவின் பேராக்யதையிலே ஈடுபட்டு, கைவல்யத்தை விரும்பி அதை அடைந்துவிடுவது, ஸ்வர்க்குத்தை அடைய விரும்பி யாகுத்தைத் தொடங்கி, அதைச் சரிவர அநுஷ்டிக்காததால் ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸ ஜன்மத்தை அடைவதையொக்கும்” என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்த ரான எங்களாழ்வான் ஸங்குதிமாலையில், கைவல்யத்தை ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸ ஜன்மத்தோடு ஒப்பிட்டிருப்பதாக எடுத்திருப்பதிலிருந்தும் இக் கைவல்யம் ப்ரஹ்மாநுபுவம் அடியோடு இல்லாதது என்று விளங்கு கிறது. இதிலிருந்தும் ப்ரஹ்மாநுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யா நிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டுனாக முடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

(5) ஸ்ரீபராஸரபுட்டர் தமது ஸ்ரீரங்கூர்ஜஸ்தவத்தில் பூர்வஸ்தகத்தில் “ஆர்த்தாபாஸ்யம் அர்த்திகல்பகம் அஸஹ்யாக்ஷஸ்கர க்ஷமாநலம், ஸத்யஸ்ஸம்ஸீரித காமதேயம் அபியத்ஸர்வஸ்வம் அஸ்மத்தூதம் | ஸ்ரீரங்கேஸ்வரம் ஆஸ்ரயேம கமலாசசக்ஷர் மஹீஜீவிதம். ஸ்ரீரங்கே ஸ ஸுகாகரோது ஸுசிரம் தூஸ்யம் ச ததத்தாம் மயி ||” [76] [ஆர்த் தருக்குப் புகலிடமாயும், அர்த்தார்த்திகளுக்கும் கற்பகமரமாயும், (எம்பெருமானை ஸார்வதமாக விரும்பாமையாகிற) அஸஹ்யாபசாரம் செய்யும் கைவல்யார்த்திகள் விஷயத்திலும் பொறுமையுள்ளவனாக வும், (ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், ப்ரஹ்மாநந்தத்தில் பெரு விருப்பாலும் புக்தி முதலானவற்றை உபாயமாக அநுஷ்டித்துச்) சடக் கென ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் பூலையைளிக்கும் காம தேயநவாகவும், (எம்பெருமானையே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகவும், தாரா போஷக பேராக்யங்களுக்கொண்டு) அவனையே எல்லாமாக அடைந்த ஆழ்வார்களுக்கு எல்லாமாயிருப்பவனாகவும், (ஒரு கைம்முத லுமற்ற) என்னைப்போன்றவர்களுக்கு எல்லாச் செல்வமுமாயிருப்பவனாக வும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கண்ணாகவும், பூமிப்பிராட்டிக்கு உயி ராகவுமாயிருப்பவனாகவுமுள்ள அரங்கநகரப்பனை ஆஸ்ரயிப்போம். அவன் நீண்டநாட்கள் அடியேனை ஸ்ரீரங்கத்தில் இன்புறச்செய்யவேணும். அடியேனுக்குத் தன் கைங்கர்யத்தையும் அருள்வானாக.] என்று அருளினார். இதில் கைவல்யநிஷ்டுன் என்றுமே எம்பெருமானை விரும்பாமலிருப்பதையிட்டு அவனை அஸஹ்யாபசாரம் செய்பவனாகக் குறிப்பிடுகையால், அவனுடைய பருஷார்த்தம் முக்தியே என்றும், ப்ரஹ்மாநுபுவமுடைய பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் இவன் வேறுபட்டவனே என்றும் பூட்டர் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது விளங்குகிறது. (6) உத்தரஸ்தகத்தில் “ஆர்த்தம் இதீர்ஷுரதூ ரங்குபதே தூநாயந் ஆத்மம்பூரிந் விவிதிஷுஷுர் நிஜதூஸ்யகாமயந் | ஜ்ஞானீத்யமுந் ஸமமதூ: ஸமமத்யுதூராரந் கீதாஸு தேவ புவதூஸ்ரயணோ பகாராரந் ||” [83] [அரங்கநகரப்பனை! தேவரீரை ஆஸ்ரயிப்பதாகிற

உதவியைச் செய்கிறவர்கள் என்பதையே கொண்டு, இழந்த செல்வத்தைப் பெற விரும்பும் ஆர்த்தன், புதிதாகச் செல்வத்தை அடைய விரும்பும் அர்த்தார்த்தி, ஆத்மாவையே விரும்பும் ஜிஜ்ஞாஸு, கைங்கர்யத்தை விரும்பும் ஜ்ஞாநி ஆகிய இவர்களை வாசியற புகுவது கீதையில் உதாரர்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றினீரன்றோ] என்னும் ஸ்லோகத்தில்—வயிற்றை நிரப்பியே வாழ்வவனை உதாரம்புரி என்பது போலே ஆத்மாவொன்றையே விரும்புகையால், ஆத்மம்புரி எனத் தக்க கைவல்பநிஷ்டுனையே கீதையில் சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸுவாக பூட்டர் எடுக்கையால், ப்ராஹ்மரூபுவமும் உடைய பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டுனையே அவர் ஜிஜ்ஞாஸுவாகத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. (7) அடுத்ததான “நித்யம் காம்யம்” என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் கர்மயோக்யநிஷ்டுர்களைப் பற்றியும், அதற்கடுத்த “ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம்” என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் ஜ்ஞானயோக்யநிஷ்டுர்களைப் பற்றியும், அதற்கடுத்த “அத்ய ம்ருதித கஷாயா:” என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் புக்தியோக்யநிஷ்டுர்களைப்பற்றியும் விளக்கிவிட்டு “உபாத்யந்தே” என்று தொடங்கும் 87-வது ஸ்லோகத்தில், தாம் எம்பெருமானையே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் பற்றிய ப்ரபந்தர் என்பதைக் காட்டுகிற பூட்டர். இதில், ஜ்ஞானயோக்யநிஷ்டுனைப் பற்றியதான, “ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம் பஞ்சவிம்ஸம் பராச:, ஸஞ்சக்ஷாணஸ் தத்தவ-ராடேர் விவிச்ய | யுஞ்ஜானாஸ்சர்தம்பூராயாம் ஸவபுத்யதௌ, ஸ்வம் வா த்வாம் வா ரங்குநாதாப்நுவந்தி || ” [ர-ஸ்த 2-75] [பூதிரங்குநாதாரே! இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாய், தனக்குத் தானே ப்ரகாஸிக்கும் தன் ஆத்மாவை, மற்ற இருபத்துநாலு தத்துவங்களிலிருந்து பிரித்து அறிகின்றவர்களாய், (ஸமாதி நிலையில்) உண்மையைக் காணும் தங்கள் அறிவில் தம் ஆத்மாவை தியானிக்கிற ஜ்ஞானயோக்யநிஷ்டுர்கள் தம் ஆத்மாவையோ, அல்லது உம்மையோ அடைகிறார்கள்.] என்னும் ஸ்லோகத்தில் அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்தி ஆத்மாவை அறியும் ஜ்ஞானயோக்யத்தினால் (அசித்தினின்றும் நீங்கிய) தம் ஆத்மாவையோ, எம்பெருமானையோ அவர்கள் அடைகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது. அடுத்த ஸ்லோகத்தில், ஜ்ஞானயோக்யம் நிறைவடைந்து, புக்தியோக்யத்தைப் பெற்று அதன் மூலம் எம்பெருமானை அடைபவர்களைப் பற்றிப் பேசுகையாலே, இங்கு ஜ்ஞான யோக்யத்தின் மூலமே தம் கேவலாத்மாவையோ அல்லது எம்பெருமானையோ அடைவதைப் பற்றியே கூறுகிறார் என்று விளங்குகிறது. இதிலிருந்து ஜ்ஞான யோக்ய நிஷ்டுன் அந்திம் ஸ்ம்ருதி வரையில் தன் கேவலாத்மாவையே விரும்பினானாகில்

கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைந்து விடுகிறான் என்றும், அந்திம ஸ்ம்ருதியின்போது எம்பெருமானிடம் பேராக்யதாபுஷ்த்தி ஏற்பட்டு, ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகளுள் பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுகும மாறினானாகில் ப்ரஹ்மாநுபுவத்தையே பெற்று விடுகிறான் என்றும் பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்று விளங்குகிறது. ஆக, கைவல்யம் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தாழ்ந்த முக்தியே என்றும், கைவல்ய நிஷ்டுன் பஞ்சாக்ஷி வித்யா நிஷ்டுகும முடியாது என்றும் இந்த ஸ்லோகத்திலிருந்தும் விளங்குகிறது. (8) அர்த்த பஞ்சகத்தில் 15-வது சூட்ரணியில் கைவல்யத்தை அடைந்தவனைப்பற்றிப் பேசும்போது பிள்ளை லோகாசார்யர் "அஸரீரியாய்க்கொண்டு திரிவாநெருவன்" என்று அருளியிருக்கையாலே, அர்ச்சிராதிக்கூதி வழியே செல்லும் பரம புருஷ நிஷ்டுனுக்கும், பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுனுக்கும் கௌஷீதகியில் சொல்லப்பட்ட அப்ராக்ருத ஸரீரம் கைவல்ய நிஷ்டுனுக்கு இல்லை என்று ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்தும் கைவல்ய நிஷ்டுன் பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றும், அவனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதி இல்லை என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. திவ்ய ப்ரபுந்ந வ்யாக்யானங்களிலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யர், மாமுனிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் அருளிய பற்பல ரஹஸ்யகூர்த்தங்கனிலும் இவ்விஷயங்கள் மேலும் நூற்றுக் கணக்கானவிடங்களில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றை விரி விற்கஞ்சி விடுக்கிறோம். சுருங்கக் கூறினால், முற்கூறிய பூர்வாசார் யர்கள் அனைவருமே இக்கைவல்யத்தை ப்ரஹ்மாநுபுவலேஸகூந்நமு மற்ற நித்யமுக்தியே என்று நூற்றுக்கணக்கானவிடங்களில் முழுங்கி யிருக்கிறார்கள். ஓரிடத்திலாவது இவனைப் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டு னென்றோ, அர்ச்சிராதிக்கூதியுடையவென்றோ காட்டவில்லை, இவற்றி லிருந்து — கைவல்யம் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட தொரு ஸ்தானத்தில் அநுபுஷிக்கப்படும் நித்யமுக்தியே என்றும், இக்கைவல்யநிஷ்டுன் — ப்ரஹ்மாநுபுவமுடையவென்று ஸூத்ர ஸூப்ராஷ்ய கீதா பூராஷ்யங்களில் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கும் பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றும், இக்கைவல்ய நிஷ்டுனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதி கிடையாது என்றுமே இப்பூர்வாசார் யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தார்கள் என்பது கையிலங்குகனியாக வும், வெள்ளிடமலையாகவும் விளங்குகிறது.

முடிவுரை

சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்ட ஸந்தகாரி காவளி விவரணத்தில் “கைவல்யம் தாழ்ந்தது என்பது எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் உடன்பாடாகையாலும், தற்காலத்தில் கைவல்யத்தை விரும்புவார் எவருமில்லாமையாலும் இவ்விஷயத்தில் வீண் விவாதம் வேண்டியதில்லை” என்று அடியேனால் எழுதப்பட்டது. இப்போதும் கைவல்யத்தைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்துகொண்டிருப்பது விசேஷமான பயனை விளைக்கக்கூடியதல்ல என்பதே நம் கருத்து. ஆயினும், கீதையிலும், அதன் பூர்வியத்திலும் கைவல்யத்தைப் பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கையால், அவற்றைத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் விளக்கும் நமது கீதா வ்யாக்ஷாணத்தில் கீதாசார்யனுடையவும், கீதாபூர்வியகாரருடையவும் திருவுள்ளம் விளங்குவதற்காக இவ்வளவு விரிவாக நாம் விசாரம் செய்யவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்து விட்டது. இப்படி விசாரம் செய்யும்போது, இது கைவல்யம் ஒன்றைப் பற்றிய விசாரமாக மாத்திரம் அமையாமல், பூர்விகாலத்தில் உள்ள இரு ஸம்பந்தராயங்களும்கூட எந்த அடிப்படையில் பிரிந்து நிற்கின்றன என்பதைத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் காட்டும் விசாரமாகவும் அமைந்துவிட்டபடியால், இவ்விசாரம் பயனுடையதாகவும் ஆகிறது. இதை அடியேனைக் கருவியாகக்கொண்டு கீதாசார்யனும், கீதாபூர்வியகாரரும் எழுதியிருப்பதாகவே அடியேனுடைய அபிப்பிராயம் (நினைவு). ஸாராஸார விவேக ஜ்ஞார்களான நடுநிலைநிற்கும் நல்லோர்கள் நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்து உண்மையை நிச்சயப்படுத்தப்பார்களாக.

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா: சுரீயாம்ஸோ விமத்ஸரா: |

ப்ரமாணதந்தரா: ஸந்தீதி ஸித்த்யாஞ்ஜநமிதும் க்ருதம் ||

[ஸாரம், அஸாரம் ஆகியவற்றைப் பகுத்தறியக் கூடியவர்களும், மாத்ஸர்ய மற்றவர்களும், ப்ரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களுமான பெரியோர்கள் இக்காலத்திலும் இருக்கிறார்கள் என்னும் எண்ணத்தாலே இந்தக் கைவல்ய ஸித்த்யாஞ்ஜநம் இயற்றப் பெற்றது.]

கைவல்யஸித்த்யாஞ்ஜநம் நிறைவுபெற்றது.

यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।

प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ! ॥ २३ ॥

अश्रिज्योतिरहश्शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ।

तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ २४ ॥

23. யத்ர காலே த்வநாவ்ருத்திமாவ்ருத்திம் சைவ யோகிந: ।
ப்ரயாதா யாந்தி தம் காலம் வக்ஷ்யாமி ப்ரதர்ஷப! ॥

24. அக்ஷ்நிர்ஜ்யோதிரஹஸ்சுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் ।
தத்ர ப்ரயாதா க்ஷ்நந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா: ॥

ப்ரதர்ஷப!—ப்ரதகுல திலகமே ! யத்ர காலே ப்ரயாதா: யோகிந:து—எந்த வழிகளில் செல்லும் யோகிகளோவெனில், ஆவ்ருத்திம் அநாவ்ருத்திம் ச—ஸம்ஸார மண்டூலத்துக்குத் திரும்பி வருதலும், அப்படித் திரும்பிவராமல் ப்ரஹ்மத்தை அடைதலுமாகிற பூலன்களை, யாந்தி—பெறுகிறார்களோ, தம் காலம் — அந்த வழிகளை, வக்ஷ்யாமி — கூறுகிறேன்: அக்ஷ்நிர்ஜ்யோதி: — அர்ச்சிஸ்ஸு, அஹ: — அஹஸ்ஸு, ஸுக்ல:—ஸுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம் ஷண்மாஸா:—உத்தராயணமான ஆறு மாஸங்கள், தத்ர ப்ரயாதா:—என்னும் இவ்வழியிலே செல்கின்ற, ப்ரஹ்மவித: ஜநா:—ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும் உபாஸகர்கள், ப்ரஹ்ம க்ஷ்நந்தி—ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள்.

22. யாதுவழி செல்லுங்கால் யோகியர்கண் மீளார்கள்
யாதுசெல்லுங் கான்மீள்வ ரிவ்வுலகின்—மீதமைந்த
வவ்வழிக டாமிரண்டு மாங்குனக்குச் சொல்லுகே
னிவ்வழியிற் கேளா யிது.

யோகியர்கள்—யோகிகள், யாது வழி செல்லுங்கால்—
எந்த (அர்ச்சிராதி) மார்க்குத்தின் வழியாகச் செல்லும்
போது, மீளார்கள்—(ஸம்ஸார மண்டூலத்திற்கு) மீண்டு
வரமாட்டார்களோ, யாது செல்லுங்கால்—எந்த (தூமாதி)
கீ—47

மார்க்குத்தின் வழியாகச் செல்லும்போது, மீள்வர்—(இந்த ஸம்ஸார மண்டூலத்திற்கே) மறுபடியும் வருவார்களோ, இவ்வுலகின்மீது அமைந்த—இந்த உலகத்திலே அமைந்திருக்கும், அவ்வழிகள் தாம் இரண்டும் — அந்த இரண்டு மார்க்குகளையும், ஆங்கு—இவ்விடத்தில், உனக்குச் சொல்லுகேன்—உனக்குச் சொல்லுகின்றேன், இது—இவ்வழிகள் இரண்டையும், இவ்வழியில் கேளாய் — நான் சொல்ல நீ கேட்பாயாக.

23. அங்கிபகன் முற்பக்க மாங்கு வடவயனந்
தங்கிமிசை யேகியே தாமணைவர் - சங்கையற
மன்னும் பிரமத்தை வாய்ந்ததனைத் தம்முணர்வா
லுன்னு மனத்தவர்க ளுந்று.

அங்கி—அக்ஷுநியாகிற அர்ச்சிஸ்ஸு, பகல்—அஹஸ்ஸு, முற்பக்கம் — முகல்பகஷம், ஆங்கு — அடுத்தபடியுள்ள, வடவயனம் மிசை—உத்தராயணம் ஆகியவற்றிலே, தங்கி ஏகியே — தங்கிச்சென்று, சங்கை அற — ஐயமில்லாமல், மன்னும் பிரமத்தை—நிலைநின்ற பூரஹத்தை, வாய்ந்து—ப்ராப்யமாகப் பெற்று, தாம் அணைவர்—தாம் அநுபூவிக்கப் பெறுவர் ; (யாரெனில்) அதனை—அந்த பூரஹத்தை, தம் உணர்வால் உற்று—தம் அறிவாலே ப்ராப்யமாக எண்ணி, உன்னும் மனத்தவர்கள்—உபாஸிக்கும் நெஞ்சை உடையவர்களே (முற்கூறியவாறு அடைவர்.)

(யத்ர காலே ப்ரயாதா: யோகிந:) எந்த மார்க்குத்தில் சென்ற யோகிகள்; இங்கு 'கால' ஸப்தமும், ப்ரகரணத்தை ஒட்டி அர்ச்சிராதி மார்க்கும், த்ராமாதி மார்க்கும் என்னும் இரு மார்க்குகளையும் குறிக்கிறது. "முகல் க்ருஷ்ணே கதி ஹயேதே" [8.26] என்று தொடங்கும் அடுத்துள்ள ஸ்லோகத்தில், இவற்றை 'கதி' ஸப்தத்தால் எடுத்து, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் "நைதே ஸ்ருதி" [8.27] என்று மார்க்குத்தைச் சொல்லும் ஸ்ருதி ஸப்தத்தாலே அநுவதிக்கையால் இங்கு காலமாத்ரத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளமுடியாது. மேலும், "அதஸ்சாயநேபி தக்ஷிணே" [பூர-ஸுதி 4-2-19] என்று தொடங்கி பூரஹ ஸூத்ரத்தில், தக்ஷிணயனம், க்ருஷ்ணபகஷம், ராத்ரி

॥மா॥ अत्र कालशब्दो मार्गस्याहःप्रभृतिसंवत्सरान्तकालामि-
मानिदेवताभूयस्तया मार्गोपलक्षणार्थः । यस्मिन्मार्गे प्रयाता योगिनोऽ-
नावृत्ति, पुण्यकर्माणश्चावृत्ति यान्ति ; तं मार्गं वक्ष्यामीत्यर्थः ।

ஆகிய காலங்களில் மரணமடைந்தவனும் மோஷமடையலாம் என்று கூறப்பட்டது. ஆகையால், இங்கு அவ்வக்காலமாத்ரத்தை 'அஹ:' முதலான பதங்கள் குறிப்பதாகக் கொள்ளாமல், அர்ச்சிராதி தூமாதி மார்க்குங்ளிலுள்ள அந்தந்தக் காலாபிமாநி தேவதைகளைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். காலத்தைச் சொல்லாத " அக்ஷுதிர்ஜ்யோதி: " " தூம: " என்னும் பதங்களை இங்கு கலந்து ப்ரயோகித்திருப்பதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. காலாபிமாநி தேவதைகளே பெரும்பான்மையினராயிருப்பதால், காலஸப்துத்தால் மார்க்கும் குறிக்கப்படுகிறது. (யோகிந:) ஜ்ஞாநிகளும் புண்யகர்மம் செய்கிறவர்களுமாகிற இருவகை யோகிகள் என்று பொருள் கொண்டால், " ஸருபாணாம் ஏகஸேஷ ஏகவிபுக்த்தௌ" [அஷ்டாத்யாயீ 1-2-64] [ஒரே வேற்றுமையுடைய ஒருபடிப்பட்ட ஸப்துங்களிடையே ஒரு ஸப்தமே எஞ்சிநிற்கும்.] என்னும் ஸூத்ரத்தின்படி, "யோகிநஸ்ச யோகிநஸ்ச — யோகிந:" என்னும் ஏகஸேஷத்துவந்த்வமாகக் கொள்ள வேண்டும். அடுத்த ஸ்லோகத்தில் புண்யகர்மம் செய்தவர்களையும் யோகிகளாக எடுத்திருப்பதற்கு இது பொருந்தும். அன்றிக்கே, "புண்யகர்மாணஸ்ச" என்னும் பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு, "யோகிகள் அநாவ்ருத்தியையும், புண்யகர்மாக்கள் ஆவ்ருத்தியையும் அடைகிறார்களோ" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப்போது இந்த ஸ்லோகத்தில் 'யோகிகள்' என்றது ஜ்ஞாநிகளை மாத்ரம் குறிக்கும். கீதாபூஷ்யத்தில் இப்படியே கொள்ளப்பட்டது. இந்த கீதாஸ்லோகஸ்வாரஸ்யத்தையொட்டி இருபத்தாருவது ஸ்லோக பூஷ்யத்தில், அர்ச்சிராதிசூதி ஜ்ஞாநிகளுக்கே உரியது என்று காட்டப்பட்டிருக்கையால், இங்கும் 'யோகிந:' என்றது ஜ்ஞாநிகளையே குறிக்கும் எனக்கொள்வது ஸ்வரஸம். (து) 'து' ஸப்தம் பாபிகளை நரகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் கூதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. (ஆவ்ருத்திம் அநாவ்ருத்திம் ச யாந்தி) அர்ச்சிராதி மார்க்குத்தால் செல்லும் ஜ்ஞாநிகள் மறுபடியும் ஸம்ஸார மண்டூலத்திற்குத் திரும்பி வருவதில்லை என்றும், தூமாதி மார்க்குத்தால் செல்லும் புண்யகர்மகர்த்தாக்கள் ஸம்ஸார மண்டூலத்திலேயே

अभिर्गोतिरहश्चक्षुषाणां उत्तरायणमिति संवत्सरादीनां प्रदर्शनम्
॥ २३ ॥ २४ ॥

உழல்கிறார்கள் என்றும் கருத்து. (தம் காலம் வகையாமி) அந்த அர்ச்சிராதி, தூமாதி, மார்க்கங்களை உனக்குக் கூறுகிறேன். (புரதர்ஷபு) புரதகுலத்துக்குத் தலைவனான நீ இவ்விரு மார்க்கங் களில் சிறந்ததான அர்ச்சிராதி, மார்க்கத்தை அடைந்து அந்த வழி யாலே புரஹ்மத்தை அடையவேண்டும் என்று கருத்து. இரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் இவ்வர்ச்சிராதி, மார்க்கம் காட்டப்படுகிறது இனி, (அக்ஷிர்ஜ்யோதி:) அக்ஷிர்ஜ்யமான ஜ்யோதி: அதாவது — அர்ச்சி ராதி, மார்க்கத்தில் முதல் படியான அர்ச்சிஸ்ஸா. (அஹஸ் ஸாக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம்) அடுத்த படிகளான பகல், ஸாக்லபக்ஷம், உத்தராயணமான ஆறு மாதங்கள். “அர்ச்சிஷோ஽ஹ: அஹஸ் ஆபூர்யமாணபக்ஷம், ஆபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந் ஷட்துங்கேநி மாஸாம்ஸ்தாந், மாஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம், ஸம்வத்ஸராதூதித்த்யம், ஆதித்த்யாச்சந்த்ரமஸம், சந்த்ரமஸோ வித்யுதம்” [சூரம் 5-10-1, 2] [அர்ச்சிஸ்ஸிவிருந்து அஹஸ்ஸையும், அஹஸ்ஸிவிருந்து ஸாக்ல பக்ஷத்தையும், ஸாக்லபக்ஷத்திலிருந்து ஸூர்யன் வடக்கு முகமாகச் செல்லும் உத்தராயணமான ஆறு மாதங்களையும், அவ்வுத்தராயணத்திலிருந்து ஸம்வத்ஸரத்தையும், ஸம்வத்ஸரத்திலிருந்து ஆதித்த்யனையும், ஆதித்த்யனிலிருந்து சந்த்ரனையும், சந்த்ரனிலிருந்து வித்யுத்புருஷனையும் அடைகிறான்] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸம்வத்ஸரம் முதலான அர்ச்சிராதி, மார்க்கத்திலுள்ள மற்ற அபிமாதி தேவதைகளுக்கும், மற்றும் சிலர்க்கும் இவை உப லக்ஷணம். இம்மார்க்கத்திலுள்ள மற்றும் சிலர் யாரென்பது புரஹ்மஸூத்ரத்தில் அர்ச்சிராதி, பாத்யத்தில் விளக்கப்பட்டது.

“அர்ச்சிரஹஸ்ஸிதபக்ஷாநுத்யக்யநாப்யத்ய மருதர்க்கேந்தூந் |

அபி வைத்யுத வருணேந்த்ர ப்ரஜாபதிநாதிவாஹிகாநாஹ: ||”

[தத்வஸாநம்-102]

[(1) அர்ச்சிஸ் (ஒளி) (2) அஹஸ் (பகல்) (3) ஸாக்லபக்ஷம் (4) உத்தராயணம் (5) ஸம்வத்ஸரம் (வருஷம்) (6) மருத் (வாயு) (7) ஸூர்யன் (8) சந்திரன் (9) வைத்யுதன் (10) வருணன் (11) இந்த்ரன் (12) ப்ரஜாபதி (பிரமன்) ஆகிய இவர்கள் ஆதி வாஹிகர்கள் (அர்ச்சிராதிகூதியில் முத்தனை அழைத்துச் செல்லு மவர்கள்) என்று கூறுகிறார்கள்.]

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम् ।

तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निर्वर्तते ॥ २५ ॥

‘முத்தோடர்ச்சிர் திருநூர்வபக்ஷஷ்டுதூங்கமாஸாப்துவாதாம்ஸுமத்-
கூலௌவித்யுத்யவருணேந்த்ரதூதத்ருமஹித: ஸீமாந்தளிர்த்த்வாப்
ஸ்ரீவைகுண்டமுபேத்ய நித்யமஜடம் தஸ்மிந் பரப்ரஹ்மண: [வூத:|
ஸாயுஜ்யம் ஸமவாப்ய நந்ததி ஸமம் தேநைவ த்யந்ய: புமார் ||’

[ஸ்லோகத்யவயம் 2]

[(1) அர்ச்சிஸ் (2) பகல் (3) ஸுக்லபக்ஷம் (4) உத்தராயணம்
(5) வருஷம் (6) வாயு (7) ஸூரியன் (8) சந்திரன் (9) வைத்யுதன்
(10) வருணன் (11) இந்திரன் (12) ப்ரஜாபதி (பிரமன்) ஆகிய
வர்களால் அவரவர் ஸ்தூனங்களிலே (முறையே) கொண்டாடப்
பட்டு, (வைத்யுதனான அமாநவனோடு கூடச்சென்று) ப்ரக்ருதி
மண்டூலத்தின் இறுதியிலுள்ள (விர்ஜா) நீரில் குளித்து, பூக்ஷ்ய
ஸாலியான முத்தன் நித்யமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஸமான ஸ்ரீவைகுண்
டத்தை அடைந்து, அங்கு பரமாத்மாவோடு ஒத்த குணத்தை
உடையவனாகி அவனோடு கூட இன்புறுகிறான்.] என்று அர்ச்சிராதி
கூதியிலுள்ள எல்லா (பன்னிரண்டு) ஆதிவாஹிகர்களையும் நடாதுரம்
மாள் காட்டியருளினார். அர்ச்சிராதி முதலான ரஹஸ்யக்ரந்தங்க
ளிலும் இந்த கூதி விவரிக்கப்பட்டது. (தத்ர ப்ரயாதா: ப்ரஹ்மவிதோ
ஜநா: ப்ரஹ்ம க்ஷுச்சந்தி) அந்த அர்ச்சிராதிக்கூதி வழியாகச் செல்
கின்றவர்களாய், ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும் முகூஷுக்கள்
ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும்
கைவல்யார்த்திகளும் இங்கு ப்ரஹ்மவித்துக்கள் என்னும் ஸப்தத்
தாலே எடுக்கப்படுவதாகக் கொள்ளலாமே? எனில்: அப்படிக்
கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தை ஜஸ்வர்ய ஸாத்யதமக உபாஸிக்கும்
ஜஸ்வர்யார்த்திகளுக்கும் அர்ச்சிராதிக்கூதியை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி
வரும். ஜஸ்வர்யார்த்திக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதி இல்லை என்பது
அனைவரும் இசைந்தது. ஆகையால் இங்கு ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்ய
மாக உபாஸிக்கும் ஜ்ஞாநிகளே ப்ரஹ்மவித்துக்கள் என்று கூறப்
படுகிறார்கள் என்று கொண்டு தீரவேண்டும். ஆக, கைவல்யார்த்திக்கு
அர்ச்சிராதிக்கூதியில்லை என்பது ‘ப்ரஹ்மவித:’ என்னும் ஸப்தத்தி
லிருந்தே அசைக்கமுடியாதபடி தேறுகிறது. ஆக, பரமபுருஷநிஷ்ட
னும், பஞ்சாக்ஷுநிவித்யாநிஷ்டனுமான இருவகையான ஜ்ஞாநிகள்
ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு வழியான அர்ச்சிராதிமாரக்கூம்
விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

25. தூமோ ராத்ரில் ததூர க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா

தூக்ஷிணயநம் !

தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர் யோகீ, ப்ராப்ய நிவர்த்ததே ||

தூம:—தூமம் (புகை), ராத்ரி:—இரவு, ததூர க்ருஷ்ண:—அவ்வண்ணமே க்ருஷ்ணபக்ஷம், தூக்ஷிணயநம் ஷண்மாஸா:—தூக்ஷிணயநமான ஆறு மாதங்கள், தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதி:—அதற்குப்பின் சந்த்ரனாகிற சோதி (ஆகியவர்களை) யோகீ—புண்யகர்மம் செய்தவன், ப்ராப்ய—அடைந்து, நிவர்த்ததே—(கர்மபூமிக்கே) திரும்பி வருகிறான்.

24. தூமமிராம் பிற்பக்கஞ் சோராமற் றென்னயன

மாமதன்மேற் சந்திரனை யாங்களைந்து—போமவன்றான்

நல்வினையிற் சேர்பயனா நாடனைந்து மீளுமே

மல்வினையிற் சார்பால் மறிந்து.

தூமம் — புகை, இரா — இரவு, பிற்பக்கம் — அபர (க்ருஷ்ண)பக்ஷம், தென் அயனம்—தூக்ஷிணயநம், ஆம் அதன்மேல் சந்திரனை ஆங்கு அணைந்து—முற்கூறியவற்றுக்கு மேல் சந்திரனை அவ்வழியில் அடைந்து, சோராமல் போமவன்தான்—களைப்படையாமல் போகின்றவன், நல்வினையின் சேர் பயனாம்—புண்ய கர்ம ஸம்பூந்தத்தின் பூலமாயிருக்கும், நாடு அணைந்து — ஸ்வர்க்குலோகத்தை அடைந்து, மல்வினையின் சார்பால் — எஞ்சிய கர்மத்தின் தொடர்பால், மறிந்து மீளுமே—மறுபடியும் கர்மபூமிக்கே வந்து சேர்வான்.

25. புண்ணியம் செய்தவர்கள் ஸ்வர்க்குத்திற்குச் செல்லும் வழியான தூமாதீ மர்க்குத்தைக் காட்டுகிறான் இதில். (தூம:) அர்ச்சிராதிக்கூதியில் முதலாவதான ஒளிக்கு எதிர்த்தட்டான புகைக்கு அபிமாநிதேவதை. (ராத்ரி:) அர்ச்சிராதிக்கூதியில் இரண்டாவதான பகலுக்கு எதிர்த்தட்டான ராத்ரிக்கு அபிமாநிதேவதை. (ததூர க்ருஷ்ண:) அர்ச்சிராதிக்கூதியில் மூன்றாவதான மூக்கல் பக்ஷத்திற்கு எதிர்த்தட்டான க்ருஷ்ண பக்ஷத்திற்கு அபிமாநிதேவதை. (ஷண்மாஸா: தூக்ஷிணயநம்) அர்ச்சிராதிக்கூதியில் நான்காவதான உத்தராயணத்திற்கு எதிர்த்தட்டான தூக்ஷிணயநத்திற்கு அபிமாநிதேவதை.

॥ भा ॥ ए३च धूमादिमार्गस्थपितृलोकादेः प्रदर्शनम् । अत्र
योगिशब्दः पुण्यकर्मसंबन्धिविषयः ॥ २५ ॥

(தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதி: ப்ராப்ய) அவ்வழியில் சந்த்ரனாகிற சோதியை அடைந்து. “அது ய இமே க்ராம இஷ்டாபூர்த்தே தத் தமித்யுபாஸதே தே தூமமபிஸம்புவந்தி. தூமாத்த்ராத்ரிம். ராத்ரே ரபரபக்ஷம், அபரபக்ஷாத்த்யாந் தக்ஷிணேதி மாஸாம்ஸ்தாந், நைதே ஸம்வத்ஸரமபிப்ராப்நுவந்தி. மாஸேப்ய: பித்ருலோகம். பித்ருலோகா தாகாஸம், ஆகாஸாச்சந்த்ரமஸம்” [சூரத் 5-10-3,4] [யாவர் சிலர் தங்களுரிலிருந்துகொண்டு யாக்யம் முதலான இஷ்டங்கள், குளம்பெட்டுதல் முதலான பூர்த்தங்கள், தூானம் முதலான புண்ய கர்மங்களை (ஸ்வர்க்குத்தை அடைவதற்காக) முறைப்படி செய்கிறுர்களோ, அவர்கள் முதலில் தூமாபிமநிதேவதையை (ஆதிவாஹிகராக) அடைகிறார்கள். தூமத்திலிருந்து ராத்ரி, ராத்ரியிலிருந்து க்ருஷ்ணபக்ஷம்; அதிலிருந்து தக்ஷிணயநம் ஆகியவற்றை அடைகின்றனர். வருஷத்தை இவர்கள் அடைவதில்லை. தக்ஷிணயந்திலிருந்து பித்ருலோகத்தையும், அதிலிருந்து ஆகாஸத்தையும், அதிலிருந்து சந்திரனையும் அடைகின்றனர்.] என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட பித்ருலோகம், ஆகாஸம் ஆகிய ஆதிவாஹிகர்களையும் இங்கு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். (தத்ர யோகீ சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதி: ப்ராப்ய நிவர்த்ததே) புண்யகர்மங்களோடு ஸம்பந்தமுடையவன் சந்திரனாகிற சோதியை அடைந்து ஸ்வர்க்குஸாக்ஷத்தை அநுபூவித்துவிட்டு. புண்யகர்மம் முடிந்தவுடன், கர்ம ஸேஷபுலத்தாலே கர்மபூமிக்கே திரும்புகிறான். இவ்விஷயங்களும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் முன்னும் அத்தியாயத்தின் முற்பகுதியில் விளக்கப்பட்டன. (யோகீ) இங்கு யோக்யஸப்தம் “யோக்ய: ஸந் ஹநோபாய” [அமரம் 3-3-22] என்கிற நிக்ஷுண்டுவின்படி ஸ்வர்க்குத்திற்கு உபாயமான புண்யகர்மங்களைக் குறித்து, ‘யோகீ’ என்று அவற்றை உடையவனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, யோக்யஸப்தம் ஸம்பந்தத்தைக் குறிப்பதாய். புண்யம் செய்தவர்கள் அடையும் தூமாதிமார்த்தக்ஷ் ப்ரகரணத்தையொட்டி, ‘யோகீ’ என்று இங்கு புண்யகர்மஸம்பந்தமுடையவனைக் குறிப்பதாகக்கொள்ளலாம். ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தில் புண்யகர்மம் செய்த ஐஸ்வர்யார்த்திகள் ஸ்வர்க்கும் முதலான ப்ராக்ருதலோகங்களை அடைவதற்குச் செல்லும்

बुद्धिश्च गतीं ह्येते जगदशाश्वते मते ।

एकया यात्यनावृत्तिमन्ययाऽऽवर्त्तते पुनः ॥ २६ ॥

26. ஸுக்லக்ருஷ்ணே க்ஷுதி ஹ்யேதே ஜகத: ஸாஸ்வதே மதே !
ஏகயா யாத்யநாவ்ருத்திம் அந்யயா:ஸாவர்த்ததே புந: || 26 ||

ஏதே ஸுக்லக்ருஷ்ணே க்ஷுதி — இந்த அர்ச்சிராதி, தூ,மாதி, மார்க்கங்ஙகள் இரண்டும், ஜகத: — (முறையே) ஞானிகளுக்கும், புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கும், ஸாஸ்வதே மதே — (ஸ்ருதியில்) நிலையானவையாக ஓதப்படுகின்றன. ஏகயா — இவற்றில் ஒன்றான அர்ச்சிராதி,க்ஷுதியாலே, அநாவ்ருத்திம் யாதி—திரும்பி வருதலில்லாத (பூரஹ்மப்ராப்தியாகிற) பூலனை அடைகிறான். அந்யயா—மற்றொன்றான தூ,மாதி, மார்க்கத்தால் (சென்றவன்), புந: ஆவர்த்ததே—மறுபடியும் (கர்மபூமிக்குத்) திரும்பி வருகிறான்.

25. வெளிதுகரி தாமிருமை மேவியுல கேயந்த
வளியநெறி யாங்கவற்றி லொன்றா—றெளிவமரு
மீளாப் பதமணையு மிக்கதனால் மீண்டுவருங்
கோளாறு தானணையுங் கூர்ந்து.

வெளிது கரிதாய் இருமை மேவி—வெள்ளை வழி, கரிய வழி என (முறையே) இரு பெயர்களைப் பெற்று, உலகு ஏய்ந்த அளிய நெறி ஆங்கு அவற்றில்—(முறையே) ஞானிகளுக்கும், புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கும் பொருந்திய நிலையான வழிகளான அவ்விரண்டு வழிகளில், ஒன்றால்—ஒன்றான அர்ச்சிராதி,க்ஷுதியாலே, தெளிவு அமரும் மீளாப் பதம் அணையும்—தெளிவு பொருந்தியதாய், ஸம்ஸாரத் திற்குத் திரும்புதலில்லாத பரமபதத்தை (ஜீவன்) அடைவான். மிக்கதனால்—மற்றொரு வழியான தூ,மாதி, மார்க்கத்தாலே (சென்றவன்), மீண்டு வரும் கோளாறுதான்—கர்மபூமிக்குத் திரும்பி வரும் துன்பத்தையே, கூர்ந்து அணையும்—பொருந்தி அடைவான்.

॥ भा ॥ शुक्ला गतिः—अचिरादिका, कृष्णा च धूमादिका ।
शुक्लयाऽनावृत्तिं याति ; कृष्णया तु पुनरावर्तते । एते शुक्लकृष्णे गती

26. முற்கூறிய இரண்டு கூதிகளும் ஸ்ருதிப்ரஸித்தமானவை என்று காட்டுகிறது இந்த ஸ்லோகம். (ஏதே ஸூக்லக்ருஷ்ணே கூதீ) இந்த ஸூக்ல (வெள்ளை) கூதியும், க்ருஷ்ண (கறுப்பு) கூதியும். ஸூக்லபக்ஷஸம்பந்தத்தால் அர்ச்சிராதிமார்ச்சும் ஸூக்லகூதியென்றும், க்ருஷ்ணபக்ஷஸம்பந்தத்தால் தூமாதி மார்ச்சும் க்ருஷ்ணகூதி என்றும் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். ஸாத்விகரான முக்தியடைபவர்களை உபசரிக்கும் ஸாத்விகரான தேவர்கள் நிறைந்திருக்கையாலே ஸூத்தியையிட்டு அர்ச்சிராதிக்கூதி ஸூக்லகூதி என்றும், ரஜஸ்தமோருணம் மிகுந்த புண்யகர்மகர்த்தாக்களை உபசரிக்கும் ரஜஸ்தமோருணங்கள் மிகுந்த தேவர்கள் நிறைந்திருக்குமிடமாகையாலே அஸூத்தியையிட்டு தூமாதிமார்ச்சும் க்ருஷ்ணகூதி என்றும் கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். அர்ச்சிஸ் (ஒளி), அஹஸ் (பகல்), ஸூக்லபக்ஷம், ஆதித்யன் முதலான ஒளிநிறைந்த பொருள்களின் அபிமானிதேவதைகள் வாழுமிடமாகையாலே, அர்ச்சிராதிமார்ச்சும் 'வெள்ளை வழி' என்றும், தூமம் (புகை), ராத்ரி (இரவு) க்ருஷ்ணபக்ஷம் முதலான இருள்நிறைந்த பொருள்களின் அபிமானிதேவதைகள் வாழுமிடமாகையாலே, தூமாதிமார்ச்சும் 'கறுப்பு வழி' என்றும் கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (ஜகத: ஸாஸ்வதே மதே ஹி) ஜ்ஞாநிகளுக்கு அர்ச்சிராதிக்கூதியும், " இஷ்டாபூர்த்தம் துத்தம்" [சூந் 5-10-3] என்று யாக்யம், தூானம், குளம் வெட்டுதல் முதலான பலவிதமான புண்யகர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்கு தூமாதிமார்ச்சுமும் வேத்யவாக்யங்களில் தனித்தனியாகவும், நிலையானவையாகவும் ஒதப்பட்டுள்ளவன்றோ. 'ஹி'ஸப்தம் ஸ்ருதிப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிறது. "தத்ய இத்தம் விது:; யே சேமே-ரண்யே ஸ்ரத்தூ தப இத்யுபாஸதே தேடர்ச்சிஷம்பிஸம்பவந்தி" [சூந் 5-10-1] [இதன்பொருள் பக்கம் 265, 380 முதலானவிடங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.] என்று அர்ச்சிராதிமார்ச்சுமும், "அத்ய ய இமே க்ராமே இஷ்டாபூர்த்தம் துத்தமித்யுபாஸதே, தே தூமம்பிஸம்பவந்தி" [சூந் 5-10-3] [இதன் பொருள் 383-ம் பக்கத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.] என்று தூமாதிமார்ச்சுமும் ஸ்ருதியில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பது காணத்தக்கது. 'ஜகத:' (உலகிற்கு) என்று பொதுப்படையாக இருந்தபோதிலும், ஸ்ருதியில்-பூரஹ்மத்தை

ज्ञानिनां, विविधानां (ज्ञानिनां विविधानां,) पुण्यकर्मणां च श्रुतौ वाच्यते
मते । * तद्य इत्थं विदुषे चेदेत्यथे अद्वा तप इत्युपासते तेऽविषमसि-

ப்ராப்யமாகக்கொண்டு ப்ராஹ்மவித்யையை அநுஷ்டிக்கும் ஜ்ஞானிகளுக்கே அர்ச்சிராதிக்கூதியும், ஸ்வர்க்கும் முதலான ப்ராக்ருத பூவங்களை ப்ராப்யமாகக்கொண்டு யாக்யதான ஹோமாதியுபந்ய கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும்வர்களுக்கே தூமாதியுமர்க்கூமும் தனித் தனியாக ஒதப்பட்டிருக்கையாலும், “ வித்யாகர்மனோரிதி து ப்ராக்ருதத்வாத் ” [ப்ராஹ்மஸூத்ரம் 3-1-17] [ப்ரகரணத்தைக்கொண்டு ஆராயுப்போது, ப்ராஹ்மவித்யையை அநுஷ்டித்தவர்களுக்கே தேவயானமாதிற அர்ச்சிராதிமர்க்கூமும், (புண்ய) கர்மங்களை அநுஷ்டித்தவர்களுக்கே பித்ருயானமான தூமாதியுமர்க்கூமும் (ஏற்படும்) என்று (விளங்கும்)] என்று ப்ராஹ்மஸூத்ரத்திலும் இவ்விஷயம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கையாலும், ஜகத்சூப்யத்திற்கு “ ஜ்ஞானிநாம், விவிதஜ்ஞாநம் புண்யகர்மணாம் ச ” என்று ப்ராஷ்ய காரால் உரையிடப்பட்டது. தாத்பர்ய தீபிகையில் “ ஜ்ஞானிநாம் த்விவிதஜ்ஞாநம், புண்யகர்மணாம் ச ” [பரமபுருஷநிஷ்டுன், பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுன் என்னும் இருவகை ஜ்ஞானிகளுக்கும், புண்ய கர்மம் செய்தவர்களுக்கும்] என்றும் ப்ராஷ்யபாட்யமிருப்பதாகக் காட்டப்பட்டது. “ விவிதஜ்ஞாநம் புண்யகர்மணாம் ” என்று பாட்யமானால் “ இஷ்டாபூர்த்தம் த்யுத்தம் ” [சாந் 5-10-3] என்னும் ஸ்ருதியை விளக்கியதாகவும், “ ஜ்ஞானிநாம் த்விவிதஜ்ஞாநம் ” என்று பாட்யமிருந்தால் “ தத்யு இத்த்யம் வித்யு: . யே சேமேரண்யே ஸ்ரத்த்யா தப இத்யுபாஸதே ” [சாந் 5-10-1] என்னும் ஸ்ருதியை விளக்கியதாகவும் ஆகிறது. எந்தப் பாட்யமிருந்தாலும் ஜிஜ்ஞாஸுஷான கைவல்யநிஷ்டுனுக்கு இவ்விரு கூதிகளிலும் அநவய மில்லை என்பதே ப்ராஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ப்ராக்ருதலோகத்தில் அமைந்திருக்கும் இந்த கூதிகளை ‘ஸாஸ்வதே’ என்றது எப்படி? எனில்: ஒவ்வொரு கலப்பத்திலும் இந்த கூதிகள் அமைந்திருக்கையால் ப்ரவாஹருபேண நித்யம் என்பதையிட்டும், ப்ராஹ்மத்தை அடைபவனுக்கு அர்ச்சிராதி மர்க்கும் என்றும், ப்ராக்ருதமான ஸ்வர்க்கூதியலோகங்களை அடைபவனுக்கு தூமாதியுமர்க்கும் என்றும் தனித்தனியாயிருக்கையாலும் ‘ஸாஸ்வதே’ எனப்படுகிறது. (மதே) ஸ்ருதியில் ஒதப்பட்டன. பரம பத்யமடைபவனுக்கும், ஸ்வர்க்கூமடைபவனுக்கும் அவ்வழிகளும் அவற்றில் நடக்கும் உபசாரங்களும் உத்யுதேய்யமாகையாலே

संभवन्ति (छा. ५. १०. १) * अथ य इमे ग्राम इष्टपूर्ते दत्त
मित्युपासते ते धूममभिपुंभवन्ति (छा. ५. १०. ३) इति ॥ २६ ॥

வேதத்தில் இவ்விருவகையினரும் சிந்திப்பதற்காக விவரிக்கப்பட்டன வாகையாலே நானும் இங்கு விவரித்தேன்; மற்றோரதிகாரியான கைவல்யநிஷ்டனுக்குத் தன் ஆத்மாவைத் தவிர வேறென்றும் உத்தேசியமல்லவாகையாலே வேதத்தில் அவனுக்கு கூதி விவரிக்கப் படவில்லையாகையால், நானும் அவனுக்கு கூதியை விவரிக்கவில்லை என்று கருத்து. (ஏகயா...புந:) ஸுக்லகூதியாலே இவ்வுலகத்திற்குத் திருப்பிவருதலில்லாத ப்ரஹ்மாநுபுவத்தையும், க்ருஷ்ணகூதியாலே கர்மபூமிக்குத் திருப்பிவரக்கூடிய ஸ்வர்க்கும் முதலான அநுபுவங் களையும் அடைகிறான் என்று கருத்து. இங்கு அநாவ்ருத்தியை உடைய வனுக்கு அர்ச்சிராதிகூதியைக் கூறியிருக்கையால் (8-20) முதலான ஸ்லோகங்களில் அநாவ்ருத்தியை உடையவனுக்க் கூறப்பட்ட கைவல்யநிஷ்டனுக்கும் அர்ச்சிராதிகூதி உண்டென்று விளங்கு கிறதே எனில்: இங்கு “அநாவ்ருத்தியை உடையவனுக்கெல்லாம் அர்ச்சிராதிகூதியுண்டு” என்னும் வ்யாப்தி கருதப்படவில்லையாகை யால், கைவல்யநிஷ்டனுக்கு அர்ச்சிராதிகூதி உண்டென்று தேருது. அப்படியொரு வ்யாப்தி இங்கு கருதப்பட்டதாகக்கொண்டால், “ப்ரஹ்மண ஸஹ தே ஸர்வே ஸம்ப்ராப்தே ப்ரதிஸஞ்சரே | பரஸ் யாந்தே க்ருதாத்மாந்: ப்ரவிஸந்தி பரம் பதம் ||” [கூர்மபுராணம் - பூர்வகண்டம் 12-269] [பிரமனின் ஸத்யலோகத்தில் புக்திமுதலான உபாயங்களை அநுஷ்டித்து முடித்த அவர்களனைவரும், ப்ரஹ்மா வின் ஆயுளான பரம் எனும் காலம் முடிந்தவுடன் ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரஹ்மாவோடுகூடப் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்] எங்கிறபடியே, அர்ச்சிராதிகூதியில்லாவிடிலும் பரமபதத்தை ப்ரஹ்மாவோடு ப்ரளய காலத்தில் அடைந்து (க்ரம) முக்தியடைபவர்களுக்கும் புநராவ்ருத்தி யில்லையாகையாலே, இந்த வ்யாப்திக்கு வ்யபிசாரம் (தட்டுப்பாடு) வரும். மேலும், இந்த ஸ்லோகத்தில், இத்துடன்கூடப் படிக்கப் படும் தூமாதிமார்க்குத்திற்கும், “ஆவ்ருத்தியை உடையவனுக் கெல்லாம் தூமாதிமார்க்கும் உண்டு”என்னும் வ்யாப்தியைக்கொள்ள வேண்டியவரும். ஆவ்ருத்தியுடைய நரகம் செல்வார் விஷயத்தில் தூமாதிமார்க்கும் இல்லையாகையால் இந்த வ்யாப்தியும் பொருந் தாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை அடைபவனுக்கு ஆவ்ருத்தியில்லாத அர்ச்சிராதிமார்க்குமும், ஸ்வர்க்கூரதி ப்ராக்குத புண்யலோகங்களை அடைபவனுக்கு ஆவ்ருத்தியுள்ள தூமாதிமார்க்குமும் உண்டு என விதிப்பதே இந்த ஸ்லோகத்தின் பரமதாற்பர்யமாகும்.

नैरे सुती पार्थ ! जानर् योगी युवाति कश्चन ।

तस्मात्तन्नेषु कालेषु योगयुतो नवावुत ॥ २७ ॥

27. நைதே ஸ்ருதி மார்த்தது! ஜாநந் யோகீ, முஹ்யதி கஸ்சந |
தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு யோக்யுக்தோ

புவார்ஜுந! ||

மார்த்தது, அர்ஜுந—குந்திபிள்ளையான அர்ஜுனா! ஏதே ஸ்ருதி—இந்த அர்ச்சிராதி, தூ,மாதி,மார்க்குங்கள் இரண்டையும், ஜாநந்—அறிகிற, கஸ்சந யோகீ—எந்த ஞானியும், ந முஹ்யதி — மயங்கமாட்டான். தஸ்மாத் — ஆகையால், ஸர்வேஷு காலேஷு—தினந்தோறும், யோக்யுக்த: புவ — (அர்ச்சிராதிக்கூதியைச் சிந்திப்பதாகிற) யோக்யுக்தோடு கூடியவனாக ஆவாயாக.

26. இவ்வழிக டானதிந்த யோகியவன் பார்த்தனே !

யெவ்வழியு மோகத் திடையணையான்—அவ்வழியாற்

கால மனைத்திலுநீ காதலால் யோகத்தை

யேல முயல்கண்டாயிங்கு.

பார்த்தனே — அர்ஜுனா! இவ்வழிகள்தான் அறிந்த யோகி அவன்—இந்த அர்ச்சிராதி, தூ,மாதி,மார்க்குங்களை அறிந்த எந்த ஞானியும், எவ்வழியும்—ப்ரயாணகாலத்திலும், மோகத்திடை அணையான்—மயங்கமாட்டான். அவ்வழியால்—ஆகையாலே, காலம் அனைத்திலும்—தினந்தோறும், நீ—நீ, காதலால்—ஆர்வத்தோடு, யோகத்தை ஏல—(இந்த அர்ச்சிராதிக்கூதியைச் சிந்திப்பதாகிற) தியானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள, இஃது—ஸாதநதுஸையான இப்போதே, முயல்கண்டாய்—முயற்சிசெய்வாயாக.

27. அர்ச்சிராதிக்கூதி சிந்தனை தினந்தோறும் ஞானியால் செய்யப்படவேண்டும் என்று விதிக்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தில். (ஏதே ஸ்ருதி ஜாநந் கஸ்சந யோகீ) வெள்ளை வழியாகிற அர்ச்சிராதிக்கூதியையும், கறுப்பு வழியாகிற தூ,மாதிக்கூதியையும் அறிகின்ற எந்த ஞானியும். பார்த்தனே 'அர்ஜுந' (வெளுத்தவனே!)

॥ भा ॥ एतौ मार्गौ जानन् योगी प्रयाणकाले कश्चन न मृच्छति;
अपि तु स्वेनैव देवयानेन पथा याति। तस्मादहरहरचिरादिगति -
चिन्तनाख्ययोगयुक्तो भव ॥ २७ ॥

என்று விளிக்கையாலும், தனக்கு ஆத்மஸமனான அவனை ஞானி யாக்குவதிலேயே கண்ணனுக்கு நோக்காகையாலும் இங்கு யோகி யுப்யதம் 23-வது ஸ்லோகத்திற் போலே ஞானியையே குறிக்கிறதென்று கொள்ளவேண்டும். ஞானிக்கு மார்க்கு சிந்தனம் எதற்கு? எனில்: திருவேங்கடயாத்ரை, பூதூரியாத்ரை போலே அடையும் தேவஸத்தின் இனிமையாலே செல்லும் வழியும் உத்யோக்யமாயிருக்கையால் ப்ராப் யத்தில் ருசியை வளர்ப்பதற்காக தினந்தோறும் கூத்சிந்தனம் செய்யவேண்டும் என விதிக்கப்படுகிறது. தாழ்ந்ததான தூமாதீ மார்க்கூத்தையும் அறியவேண்டும் என்றதற்குக் காரணத்தைக் காட்டிக்கொண்டு, உயர்ந்ததான அர்ச்சிராதீகூதி சிந்தனத்திற்கு மேலும் ஒரு காரணம் காட்டப்படுகிறது. — (யோகீ ந முஹ்யதி) யோகி மயங்கமாட்டான்; உபாஸநதஸையிலேயே இரண்டு கூதிகளையும் நன்கு அறிந்தவன், தாழ்ந்ததாய், பித்ருயாணமாகிற கறுத்த கூதி யிலிருந்து, சிறந்ததாய் தேவயாநமான வெளுத்த கூதியைப் பிரித் தறிந்து, ப்ரயாணகாலத்தில் தனக்குரிய தேவயாநமாகிற அர்ச்சி ராதீகூதியில் மயங்காமல் செல்கிறான் என்று கருத்து. (ந முஹ்யதி) தலைசிறந்தவர்களின் உபசாரங்கள் நிறைந்த ஞானிக்குரிய அர்ச்சி ராதீகூதிக்கு, தாழ்ந்தவர்களின் உபசாரங்களையுடைய ஐஸ்வர்யார்த் திக்குரிய தூமாதீகூதியையும், ஒருபசாரமில்லாத ஜிஜ்ஞாஸுஷ் குரிய, நிர்மாநுஷ்யமாய், விவரிக்க இயலாத கூதியையுங்காட்டிலும் சிறப்பை அறிகையாலே, மயக்கம், வருத்தம் முதலானவற்றை யடையாமல், ஸாத்நதஸையே தொடங்கித் தெளிவோடும் ஆநந்தத் தோடுமிருக்கிறான் என்று கருத்து. (ந முஹ்யதி) ‘‘தத்ப்ரகாஸித ஆவார:’’ [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-2-16] என்கிறபடியே பரமாத்மா வான எனது அருளாலே மார்க்கூத்தைப்பற்றிய தெளிவு உண்டா கையாலே, ப்ரயாணகாலத்திலும் மயங்கமாட்டான் என்றும் கருத் துரைக்கலாம். (தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு யோக்யுக்தோ பூவ) ஆகையால் தினந்தோறும் அர்ச்சிராதீகூதி சிந்தனமாகிற யோகூத் தோடு கூடியவனாக ஆவாய், அர்ச்சிராதீகூதிஜ்ஞானத்திற்கு மயக்கமின்மையாகிற பூவனை உபதேஸித்து, ‘தஸ்மாத்’ என்று அதை ஹேதுவாக எடுத்து, அதற்குப்பின் மோக்ஷஸாத்நமாகிற

॥ மா ॥ अथाध्यायद्वयोदितशान्तिवार्थवेदनफलमाह —
 वेदेषु यज्ञेषु तपस्सु चैव दाने च यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।
 अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ॥ २८ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

अक्षरपरब्रह्मयोगो नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

28. வேதேஷு யஜ்ஞேஷு தபஸ்ஸு சைவ

தூானே ச ஏவ த புண்யபூலம் ப்ரதிஷ்டம் ।

அத்யேதி தத்ஸர்வமிதம் விதித்வா

யோகீ பரம் ஸ்தூநமுபைதி சாத்யம் ॥

॥ இதி ஸ்ரீமத்புகுவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு

அக்ஷரபரப்ரஹ்மயோகோ நாம அஷ்டமோத்த்யாய: ॥

வேதேஷு—வேதங்களை ஒதுவதற்கும், யஜ்ஞேஷு—
 யஜ்ஞங்கள், தபஸ்ஸு ச — பலவகைப்பட்ட தவங்கள்,
 தூானே ச ஏவ — தூானங்கள் ஆகியவற்றை அநுஷ்டிப்பதற்கும்,யத் புண்யபூலம்—யாதொரு புண்யபூலம், ப்ரதிஷ்டம்—
 (ஸாஸ்த்ரங்களில்)சொல்லப்பட்டுள்ளதோ,தத் ஸர்வம்—அது அனைத்தையும், இதும் — இவ்விரு அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்டதான, பரமபுருஷனான எனது இப்பெருமையை, விதித்வா—அறிந்து, அதனால், அத்யேதி—(அவ்வெல்லாப்புண்யபூலங்களையும்) கடந்து நிற்கிறான், யோகீ—புக்தியோகத்தைச் செய்பவன் (ஞானியாகவும் ஆகி), ஆத்யம்—அநாதியானதாய்,பரம்—மேலானதான, ஸ்தூநம்—ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தை, உபைதி—அடைகிறான்.

யோகத்தை விதிப்பது பொருந்தாதாகையால், “யோகஸ் ஸந்நஹநோபாய த்யாந ஸங்குதி யுக்திஷு” [அமரம் 3-3-22] என்று நிகுண்டுவில் எடுக்கப்பட்ட பொருள்களில் இங்கு யோகஸபூதம் “த்யாநம்” என்னும் பொருளையுடையதாகக்கொண்டு, அந்த த்யாநம் பாகரணத்தையொட்டி, அர்ச்சிராதிசூதியைச் சிந்திப்பதே என்று கொள்வதே பொருந்தும். (பார்த்து அர்ஜுந) ஞானியான என் அத்தையின் பிள்ளையாய், வெளுத்தவனான நீ ஞானிக்குரிய வெள்ளைவழியைச் சிந்திப்பதே பொருந்தும் என்று கருத்து. 27.

27. வேதத்தில் வேள்வியினின் மெய்த்தவத்திற் றுனத்தில்
ஓதும் பயனதனை யுற்றொழிந்து—மீதுபோய்
இந்த வறிவமரும் யோகிதான் மேன்முதலா
மந்த நிலமடையு மங்கு.

இந்த அறிவு அமரும் யோகிதான் — இவ்விரு அத்தியா
யங்களிலும் சொல்லப்பட்ட என் பெருமையை அறியும்
ஞானி, வேதத்தில்—வேதங்களை ஓதுவதற்கும், வேள்வி
யினில்—யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கும், மெய்த்தவத்தில்—
உண்மையான தவங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கும், தானத்தில்—
தூானம் செய்வதற்கும், ஓதும் பயன் அதனை—(ஸாஸ்த்ரங்
களில்) ஓதப்படுகிற் அப்பயன்களையெல்லாம், உற்றொழிந்து
மீது போய்—அடைந்து, அதற்கும் மேலே போய்,
அங்கு — மறுமையில், அந்த மேல் முதலாம் நிலம் அடை
யும் — ஸாஸ்த்ர ப்ரஸித்தமாய், மேலானதாய், அநாதியு
யானதான பரமபதூத்தை அடைவான்.

28. 7.8 அத்தியாயங்களாகிற இரு அத்தியாயங்களில் சொல்
லப்பட்ட, ப்ராப்யமாய், ப்ராபகமாய், ஸேஷியாய், காரணமான
பரமபுருஷனின் வைபவத்தை அறிபவன்—எல்லா ஸாத்நாநுஷ்ட்
தூநங்களையும் செய்தவர்கள் அடையும் பூலனைக்காட்டிலும் சிறந்த
பூலனை இவ்விபூதியிலேயே பெறுபவனாய், மறுமையில் பரமபதூத்
தையும் அடைகிறான் என்று, கீதாஸாஸ்த்ரத்தின் ஹ்ருத்யபடாக்
மான இவ்விரு அத்தியாயங்களின் பொருளை அறிந்தவனுக்குப்
பூலன் கூறி எட்டாம் அத்தியாயத்தை நிறைவுபடுத்துகிறான் கீதா
சார்யன். “யத் ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயோ஽ந்யத் ஜ்ஞாதவ்யம் அவ
ஸிஷ்யதே” [கீதை 7-2] [எந்தப் பரமபுருஷனின் பெருமையை
அறிந்தவனுக்கு, இவ்வுலகில் மறுபடியும் அறியவேண்டியது வேறு
ஒன்றுமில்லையோ] என்று இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் கூறி
யதை விவரித்ததாயிற்று. (வேதேஷு) என்று தொடங்கி ஏழாவதுவேற்
றுமையுடைய நாலு ஸப்தங்களில் ஒவ்வொன்றும் “யத் புண்யபூலம்
ப்ரதிஷ்டம்” [யாதொரு புண்யபூலம் (ஸாஸ்த்ரங்களில்) சொல்லப்
பட்டுள்ளதோ] என்னும் மேல் பகுதியோடு அந்வயிக்கிறது. அப்
படிக்கொள்ளாமல் “வேதேஷு ப்ரதிஷ்டம்” [வேதங்களில்
சொல்லப்பட்டதோ] என்று அந்வயித்தால், தூராத்வயமும்
வைருப்பமும் வரும். “ப்ரதிஷ்டம்” [சொல்லப்பட்டதோ] என்

॥ भा ॥ ऋष्यजुस्सायथर्विरूपवेदाः सायजुः सौदानः भृतिषु सर्वेषु
पुण्येषु यत्फलं निर्दिष्टम्, इदम् — अघ्यायद्वयोदितं भगवन्माहात्म्यं

ருவே ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டது என்பது எளிதில் கிடைக்குமாகையாலும், “வேதேஷு” என்றதை மற்ற மூன்று ஸப்தங்களுடாகருபமாகக்கொண்டு, “ருக் முதலான நாலுவேதங்களை அத்தியநபாராயணங்கள் செய்வதினாலும் யஜ்ஞ தபோ தூநங்களை முறைப்படி அநுஷ்டிப்பதாலும் (ஸாஸ்த்ரங்களில்) யாதொரு பூலன் கூறப்படுகிறதோ” எனக்கொள்வதே பொருந்தும். ஒளசித்ததைக் கருதி வேதுஸப்தம் வேதுமோதுதலையும், யஜ்ஞ தபோ தூநஸப்தங்கள் அவற்றின் அநுஷ்டானத்தையும் குறிக்கின்றன. “வேதங்களிலே எத்தனை புண்யபூன்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளனவோ அவையும், யஜ்ஞ தபோ தூநங்களின் அநுஷ்டானத்திற்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள பூலன்களையும்” என்று பொருள் கொள்ளலாகாதோ? எனில்: அப்போது யஜ்ஞ தபோ தூநங்களின் பூலமும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதேயாகையால், “வேதேஷு” என்றவிடத்தில் அவையொழிந்த மற்றவை சொல்லப் படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். “இதும் விதித்தவா” என்று இந்த ஸ்லோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தில் இந்த இரு அத்தியாயங்களில் சொன்ன அர்த்தங்களின் ஜ்ஞாநபூலமும் வேதூர்த்தமேயாகையால், “வேதேஷு” என்று அது தவிர்த்த மற்றவை சொல்லப் படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் இந்த அஸ்வாரஸ்யங்களெல்லாம் இல்லாதபடி “வேதுமோதுவதற்கு யாதொரு பூலன் சொல்லப்படுகிறதோ” என்று “வேதேஷு” என்ற ஸப்தத்திற்குப் பொருள்கொள்வதே உசிதம். வேதுமோதுவதால் பாபங்கள் நீங்குகின்றன என்றும், விருப்பங்கள் நிறைவேறுகின்றன என்றும் ஸாஸ்த்ரங்களில் பூலன் சொல்லப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். இங்கு வேதூப்யாஸம், யஜ்ஞதபோதூநாநுஷ்டானம் ஆகிய நாலு புண்யங்களின் பூலன்களைச் சொன்னது—ஸாஸ்த்ரங்களில் ஒரு பூலனை உத்தேஸித்து விதிக்கப்படும் எல்லாப் புண்யங்களின் பூலன்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (இதும் விதித்தவா தத் ஸர்வம் அத்யேதி) இந்த இரு அத்தியாயங்களில் சொன்ன புகுவானின் பெருமையை உள்ளபடி அறிந்தால் அந்த எல்லாப் புண்யபூலன்களையும் விஞ்சிநிற்கும் பூலனை இம்மையிலேயே பெறுகிருன். ‘இதும் விதித்தவா’ என்று பொதுவாகச்சொல்லி, கதிமுதலானவற்றை அறிவதைக் குறிப்பிட்டு எடுக்காஸமயால், ஒரே ப்ரகரணமான இவ்விரு அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்டதான, ‘எம்பெருமானே ப்ராயமமாய், ப்ராயகமாய், காரணமாய், ஸேஷியாய், ஜ்ஞாநிக்கு தூரகபோஷகபோக்யங்கள் முதலான எல்லாமாயிருப்பவன்’ என்னும் புகுவத்துவைபுவத்தை அறிவதே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்.

विदित्वा तत्सर्वमत्येति — एतद्वेदनसुखातिरेकेण तत्सर्वं तृणवन्मन्यते ।
योगी ज्ञानी च भूत्वा ज्ञानिनः प्राप्यं परमाद्यं स्थानमुपैति ॥ २८ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीமद्ரிதாபாஷ்யே अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

கீதையின் ஏழாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள பனிரண்டு ஸ்லோகங்களே புகுவானுடைய பெருமையைச் சொல்லுவதானாலும், மேலே 7,8 அத்தியாயம் முடிய அதை விவரிக்க வந்ததேயாகையால், இவ்விரு அத்தியாயங்களிலும் பரமபுருஷவைபுவமே சொல்லப்பட்டது என்னக்குறையில்லை. (இதும் விதித்தவவ தத் ஸர்வம் அத்தேதி, இந்த புகுவத்புவைபுவத்தனத அறிவதாலேயே எல்லா ஸாதநாநுஷ்டானங்களின் பல்வகைகாட்டிலும் அதிகமான பல்வகைப்பெறுகிறது. அதாவது— எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும், மற்றெல்லாமாகவும் அறிந்தவனுக்கு, அந்த ஜ்ஞாநமே பரம்ப்ராப்யமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு எம்பெருமான்தானே ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானத்தை எதிர்பாராமல் பரமபுருஷார்த்து லக்ஷணை மோக்ஷத்தைத் தன் பேராக அருளுவானாகையாலும், ஸாதநாநுஷ்டான பல்வகையெல்லாம் இவனடையும் பல்வகை விஞ்சிநிற்கிறது என்று கருத்து. இந்த ஜ்ஞாநமுடைய மஹாத்மாக்கள் ‘‘பூரவோ னான்யத்ர கச்சுதி’’ [ரா-உத் 40-16] [என் நினைவு பரமபதத்திற்கும செல்கின்றதில்லை.] ‘‘சிந்தை மற்றென்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரான் அறியும்’’ [திருவாய் 7-10-10] ‘‘இந்திரலோகம் ஆளும் அச்சவை பெறினும் வேண்டேன்’’ [திருமாலை 2] என்று ‘‘பரமபதத்திற்கென்று அடையும் ஸுகூத்தைக் காட்டிலும் இங்கு அடையும் ஸுகூமே விஞ்சிநிற்கிறது’’ என்று அருளிச்செய்தார்களன்றோ. இப்படி பரமபதத்தையே ஒன்றாக நினை யாதவர்கள் முற்கூறிய வேதாப்யாஸயஜ்ஞதபோதநாநுஷ்டானங்களின் பல்வகைப் புல்லென மதிப்பார்கள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இந்த ஸ்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்திலுள்ள ஏவ காரத்தை உத்தரார்த்தத்திலுள்ள ‘‘வித்ய்வா’’ என்றதோடு கூட்டிப் பொருள் கொள்ளும்போது, இந்த ஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஸாதநாநுஷ்டானங்கள் எதையும் செய்யத் தேவையில்லை என்று உணர்த்தப் படுகிறது. பூர்வார்த்தத்திலுள்ள இரண்டு சகாரங்களில் ஒன்று உத்த ஸமுச்சயமாய், அங்குள்ள வேதாப்யாஸ யஜ்ஞ தபோ தநாநுஷ்டானங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது(கூட்டுகிறது). மற்றொரு சகாரம் அதுத்த ஸமுச்சயமாய், ஜ்ஞாநயோக்யம், புக்தியோக்யம் முதலான உபாயாந்த

ரங்கள் அனைத்தையும் கூட்டுகிறது ஆக. எம்பெருமானைப் பற்றிய உண்மையறிவை உடையவனுக்கு யஜ்ஞம் முதலான மற்ற எதையும் உபாயமாக அருஷ்டிக்குத் தேவையில்லை என்றதாகிறது. “ஸர்வே வேதூ: ஸர்வ வித்யா: ஸராஸ்தரா: ஸர்வே யஜ்ஞா: ஸர்வ இத்யாஸ்ச க்ருஷ்ண: | வித்யு: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணஸ் தத்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜந்! ஸர்வயஜ்ஞா: ஸமாப்தா: ||” [எல்லா வேதங்களும், (வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட) எல்லா வித்யைகளும், (வேதத்தை விவரிக்கும்) மற்ற ஸாஸ்த்ரங்களும், (வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட) எல்லா யஜ்ஞங்களும், (அந்த யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படும்) எல்லா தேவதைகளும் கண்ணனுக்கு அதீனமே. எந்த அந்தணர்கள் இப்படிக்கண்ணனை ஸர்வதிர்வாஹன் என்று உள்ளபடி அறிவிருக்களோ, அவர்களுக்கு எல்லா யஜ்ஞங்களும் செய்து முடிக்கப்பட்டவை யாகின்றன.] என்று மஹாபூரதத்தில் மற்றொரு இடத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இவர்களை “செய்தவேள்வியர் வையத்தேவர்” [திருவாய் 5-7-5] என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். அப்படி இவ்வுலகில் இவன் அநுபூதிக்வும் ஸுகமே தலைசிறந்ததாகில், இவன் பரமபதத்தை அடைவதில்லையோ? எனில்: (யோகீ பரம் ஸ்தூ நம் உபைதி சாத்யம்) யோகீ பரம் ஆத்யம் ஸ்தூநம் உபைதி ச என்று அந்வயம். முற்கூறிய பூக்யவத்யவைபுவத்தை உள்ளபடி உணர்ந்த புக்தியோக்ய நிஷ்டுன் கீதை (7-19ல்) சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகி, அத்தகைய ஜ்ஞானிகளுக்கு ப்ராப்யமாய், மேலானதாய், அநாதியானதான பரமபதத்தையும் அடைகிறான். “உபைதி” எனும் பரஸ்மைபதம் இவன் பரமபதத்தை அடைவது எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்துக்கேயொழியத் தன் ஆனந்தத்துக்காகவல்ல என்று காட்டுகிறது. அவன் பரமபதத்தை ஒருபொருளாக மதிக்காவிடினும், கிடைத்தற்கரிய மஹாத்மாவான அவன் எனக்குப் பெருப்பெருயிருப்பவனாகையாலே, அவனை இந்த ஜன்மத்தின் முடிவிலேயே பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் சென்று நான் பேரானந்தத்தை அடைகிறேன் என்று கருத்து. “பூஹரிநாம் ஜந்மநாம் அந்தே ஜ்ஞாநவான்” [கீதை 7-19] என்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானியாகப் பரிபக்ருவமடைந்த உபாஸகுகிற யோகிக்கு அப்போதே உபாஸநம் நிறைவடைந்து இம்மையிலும், மறுமையிலும் தலைசிறந்த பூஷணப் பெற்றுவிடுகிறான் என்று கருத்து. இக்கருத்திலேயே கீதாபூஷ்யத்தில் “யோகீ ஜ்ஞானீ ச பூத்வா ஜ்ஞானிந: ப்ராப்யம் ஸ்தூநமுபைதி” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. (பரம் ஸ்தூநம்) “ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்” [பு.ஸ.உ 2-2; ஸ்வே 3-8] [தமோ குணத்தை உடையதாகையாலே தமஸ் எனப்படும் மூல ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்

பகவத்கீதை வெண்பா

(எட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசரம்)

இவ்வாறு மாய நெழிற்கீதை யெட்டாமோத்
தவ்வா றருளி யமைபொருள்கள்—செவ்வாறு
ஞானத் தமர்ந்து நலஞ்சிறந்த நன்மைசேர்
மானப் படமுடிந்த வாய்த்து.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பட்டிருப்பவனாய், ஸுமீர்யன் போல் ஒளி விஞ்சிநிற்பவன் பரமபுகழன்.]
“சுஷ்யந்தம் அஸ்ய ரஜஸு: பராகே” [ருக்-அஷ்டகம்-5-6-24-12]
[ரஜோருணம் உடையதாகையாலே ரஜஸ் எனப்படும் மூலப் பரக்குதிக்கு
அப்பாற்பட்ட பரமபத்யத்தில் வாழ்பவன்] “தத்யுஷேரே பரமே வ்யோமந்”
[தை-நா6-1] [அந்தப் பரம்பொருள் அழியாததாய் பரமாகாஸம் எனப்
படும் பரமபத்யத்தில் உள்ளது.] “ஹிரண்மயே பரே லோகே விரஜம்
ப்ரஹ்ம” [முண்ட்யு 2-2-10] [பொன்மயமான (ஸூத்யத், ஸத்வ
மயமான) மேலான உலகத்தில் குற்றமற்ற ப்ரஹ்மம் எழுந்தருளி
யிருக்கிறது.] முதலான வேத்யவாக்யங்களிலும், “திஷ்யம் ஸத்யானம்
அஜரம் சாப்ரமேயம்” [புராத-மௌஸல 5-27] [அழிவற்றதாய்,
அளவிடவொண்ணாததான அப்ராக்குதமான ஸத்யானத்தை] “ஏதே
வை நிரயாஸ்தாத! ஸத்யானஸ்ய பரமாத்மந:” [புராத - ஸாந்தி
196-31] [பரமாத்மாவின் ஸத்யானத்துக்கு ஒப்பிட்டால் மற்ற உல
கங்களெல்லாம் நரகத்தை ஒக்கும்] முதலான உபந்யஸம்ஹணங்
களிலும் சொல்லப்பட்டபடியே, அழிவில்லாததாயிருக்கையாலே காலத்
தாலும், அளவற்றதாயிருக்கையாலே தேசத்தாலும், ஸூத்யத்,
ஸத்வமாயிருக்கையாலே வஸ்துவாலும் மேலானதாயிருக்கும்
ஸத்யானம் என்றபடி. (ஆத்யம் ஸத்யானம்) அநாதியான ஸத்யானம்.
“ஆத்யம் - ஆதேள புவம் காரணம் ப்ரஹ்ம இத்யர்த்தது:”
[ஆத்யம்-ஆதியிலிருக்கும் காரணமான ப்ரஹ்மம் என்று பொருள்.]
என்று ஸங்கரர் வ்யாக்யானம் செய்தார். ‘ஆத்ய’ ஸப்ந்யம்
‘ஸத்யாந’ ஸப்ந்யத்துக்கு விசேஷணமாயிருக்கையாலே இது
பொருந்தாது. ஆக, 7, 8 அத்தியாயங்களின் அர்த்தத்தை உள்ளபடி
அறிந்தவன் அடையும் புவன் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 28.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி த்யாஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணத்தில் எட்டாமத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

இவ்வாறு — இவ்விதமாக, மாயன் — கண்ணனுடைய, எழில் கீதை—அழகிய கீதையின், எட்டாம் ஓத்து—எட்டாம் அத்தியாயத்தில், அவ்வாறு அருளி — முன் பாசுரங்களில் சொல்லியபடி ஐஸ்வர்யார்த்தி, கைவல்யார்த்தி, ஜ்ஞாநி ஆகியவர்களைப் பற்றிய விஷயங்களை யெல்லாம் அருளி, அமை பொருள்கள் — பொருந்தி நிற்கும் அர்த்தங்கள், செவ்வாறு—செம்மைபான வழியிலே, நலம் சிறந்த—சிறந்த பயன்களைப் பெற்றுத் தரும் ஞானத்து அமர்ந்து—(எம்பெருமானுடைய வைபவத்தைப் பற்றிய) அறிவிலே முடிவடைந்து, நன்மை சேர் மானப்பட—சிறப்புடைய ப்ரமாணங்களை யொட்டியதாய், வாய்த்து—பொருத்தமாக, முடிந்த—முடிவுற்றன.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர்)

எட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

8. ஆராத செல்வமு மாநயிர் காணு மரும்பயனும்
 பேராது தன்கழற் கீழம் ருப்பெரு வாழ்ச்சிகளும்
 சோரா துகந்தவர் தூமதி கொள்வதுஞ் செய்வனவுந்
 தேரா விசயனுக் குத்திரு நாரணன் செப்பினனே.

திருநாரணன்—ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆகிய கண்ணன், தேரா விசயனுக்கு—தெளிவுபெருத அர்ஜுநனுக்கு, ஆராத—(மேன்மேலே ஆசையை விளைக்கையாலே) போதுமென்று தோன்றாத, செல்வமும்—ஐஸ்வர்யத்தையும், ஆர் உயிர் காணும்—அருமையான ஜீவனைக் கண்டு அநுபூவிப்பதாகிய, அரும் பயனும் — அருமையான (கைவல்யப்) பூலையும், தன் கழல் கீழ் — (ஸர்வேஸ்வரனாகிய) தன் திருவடியின் கீழ், பேராது அமரம் — பிரியாது தங்குதலாகிய, பெரு வாழ்ச்சிகளும்—பெரிய வாழ்வுகளையும், சோராது—குறைவுபடாது (பெறவேண்டுமென்று), உகந்தவர் — விரும்பிய அதிகாரிகள், தூ மதி கொள்வதும் — பரிசுர்த்தமான (தம்) மனத்தால் அறியவேண்டியவையும், செய்வனவும்—அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையும் (ஆகிய இவற்றை) செப்பினன்—உபதேசரித்தான்.

கீதாஸ்தோகார்த்துச் சுருக்கம்

எட்டாமத்தியாயம்

ஸ்தோ.

அர்த்தம்

- 1-2. (1) கைவல்யார்த்திகள் அறியவேண்டிய ப்ராஹ்ம. அத்
யாத்மம், கர்ம என்பவை யாவை? (2) ஐஸ்வர்யார்த்திகள்
அறியவேண்டிய அதிபூதம், அதிதேவம் என்பவை
யாவை? (3) மூவகை அதிகாரிகளும் அறியவேண்டிய
அதியஜ்ஞம் என்பது யாது? அதற்கு அதியஜ்ஞத்தன்மை
எப்படி வந்தது? (4) மூவருக்கும் அந்திம்ஸம்ருதி எத்
தகையது?—என்று அர்ஜுனனின் கேள்விகள்.
3. முதல் கேள்விக்குக் கண்ணனின் பதில்.
4. முற்பாதியால் இரண்டாவது கேள்விக்கும், பிற்பாதியால்
மூன்றாவது கேள்விக்கும் கண்ணனின் பதில்.
5. அந்திம்ஸம்ருதி பற்றிய நாலாவது கேள்விக்குக் கண்ணனின்
சுருக்கமான பதில்—'ஈஸ்வரன் விஷயமான அந்திம்ஸம்ருதி
அவரவர் விரும்பும் வகையில் ஈஸ்வரனோடு ஸாம்யத்தை
விளைக்கும்' என்று.
6. இது ஈஸ்வரவிஷயத்தில் மட்டுமல்ல. கடைசிக்காலத்தில்
எந்த விஷயத்தை மனிதன் நினைத்தாலும் அந்நினைவுதானே
அடுத்த பிறப்பில் அவ்விஷயம்போன்ற ஒரு நிலையை அவ
னுக்கு விளைத்துவிடும்.
7. ஆகையால் அர்ஜுனன் எப்போதும் தன்னைப்பற்றிய நினை
வையும், அதை விளைக்கும் ஈதீய தர்மமான யுத்தத்தையும்
செய்யவேண்டும் என்று கண்ணன் நாலாவது கேள்விக்கு
விளக்கமான பதில் கூறுகிறான்.
- 8-14. அவரவர்க்குரிய அந்திம்ஸம்ருதி ஏற்படுவதற்குறுப்பான
உபாஸனபேதும்.
- 8-10. ஐஸ்வர்யார்த்திக்குரிய உபாஸனமுறையும், அதையொட்டி
ஏற்படும் அந்திம்ஸம்ருதியும்.
- 11-13. கைவல்யார்த்திக்குரிய உபாஸனமுறையும், அதையொட்டி
ஏற்படும் அந்திம்ஸம்ருதியும்.
14. ஜ்ஞாநி பகுவானை உபாஸிக்கும் முறையும், அடையும்
முறையும்.
- 15-28. ஜ்ஞானிக்கும், கைவல்யார்த்திக்கும் இந்த ஸம்ஸாரமண்டி
லத்திற்குத் திரும்பி வராமையை உடைய அழிவற்ற பூலன்.

- ஐஸ்வர்யார்த்திக்குக் கர்மபூமிக்கே திரும்பிவரும் அழிவுள்ள பூலன்.
15. ஜ்ஞாநியடையும் பூலனுன புகுவத்பூபுவம் நித்யமானது.
16. தன்னை ப்ராப்யமாயடைந்தவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பூலன் நித்யமாயிருப்பதற்கும், ஐஸ்வர்யார்த்தியின் பூலன் அநித்யமாயிருப்பதற்கும் காரணம்.
- 17-19. ப்ரஹ்மலோகம் ஈருகவுள்ள உலகங்களுக்கும். அவற்றி னுள்ளிருப்பவர்களுக்கும் உத்பத்தி விநாசங்களின் கால வரம்பு இருக்கையாலே ஐஸ்வர்யம் அநித்யமே.
- 20-21. கைவல்யாநுபூவத்திற்கும் அழிவு இல்லாமையால், அதி லிருந்து மற்றொரு அநுபூவத்தை அடைவதாகிற புநரா வ்ருத்தி இல்லை.
22. கைவல்யத்தை அடைந்தவனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபூவம் என்றுமே கிடையாதாகையால், கேவலாத்மாநுபூவமாகிற அவனுடைய அநுபூவத்தைக் காட்டிலும், பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபூவமாகிற ஜ்ஞாநியினுடைய அநுபூவம் மிகவும் வேறுபட்டது.
- 23-24. யரமபுருஷநிஷ்டுனும், ப்ரஹ்மாத்தமமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்ஷநிவித்யாநிஷ்டுனமான இருவகை யான ஜ்ஞாநிகள் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு வழியான அர்ச்சிராதிக்கூதியின் விவரணம். (கைவல்யவிஷயத்தில் ஏற்பட்ட பலவிதமான குழப்பங்களை 'கைவல்ய ஸித்த்யா ஞ்ஜனம்' என்னும் க்ஷுந்நுத்தின் மூலம் நீக்கவேண்டி வந்துவிட்டதால், இவ்விரு ஸ்லோகங்களுக்கும் வ்யாக்ஷ யானம் 117பக்கங்களாக நீண்டுவிட்டது.)
25. புண்ணியம்செய்த ஐஸ்வர்யார்த்திகள் ஸ்வர்க்கும் முதலான புண்ணிய லோகங்களுக்குச் செல்லும் வழியான தூமாதிக்ஷ மார்க்குத்தின் விவரணம்.
26. முற்கூறிய இரண்டு கൃதிகளும் ஸ்ருதி ப்ரஸித்தமானவை. அர்ச்சிராதிக்கூதியால் செல்பவன் திரும்பி வருதல்ல்லாத புகுவத்பூபுவத்தை அடைகிறான். தூமாதிக்ஷதியால் செல்பவன் கர்மபூமிக்கே திரும்பிவருகிறான்.
27. அர்ச்சிராதிக்கூதி சிந்தனம் தினந்தோறும் ஜ்ஞாநியால் செய்யப்படவேண்டும்.
28. ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களாகிற இரு அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட—ப்ராப்யமாய், ப்ராபகமாய், ஸேஷியாய்,

காரணமாய். ஜ்ஞாநிக்கு தூரக போஷக பேராக்யமா யிருக்கும் கண்ணனின் பெருமையை அறிபவன் எல்லா ஸாத்யநாநுஷ்டானங்களைச் செய்தவர்கள் அடையும் பூலனைக் காட்டிலும் சிறந்த பூலனை இவ்விபூதியிலேயே பெற்று, மறுமையில் பரமபத்யத்தையும் அடைகிறான்—என்னும் அத் தியாய த்யாயார்த்த சிந்தன பூலஸ்ருதி.

இவ்யப்ரபந்த, வ்யாக்யாதாக்களின் இருவுள்ளத்தை அடியொற்றிய நமது கீதா வ்யாக்யானத்திற்கும், ஸூத்ரோசரிகன் அருளிய தாத்பர்ய சந்த்யூகைக்கும், ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களில் உள்ள அர்த்த பேதங்கள்.

(1) 7-3 கீதா வ்யாக்யானம்:-

கைவல்ய மோக்ஷஸித்தியின் பொருட்டுக் கடைசிவரை முயல்ப வன் ஆயிரத்தில் ஒருவன்; அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவன் பரம புருஷனையே முக்தியில் ப்ராப்யமாய் அறிந்து, புக்தி முதலான தன் முயற்சிகளான மற்ற உபாயங்களை அவனை அடையப் பூலகரண ஸாத்யனமாகக்கொண்டு அனுஷ்டிப்பவன். அவர்களிலும் ஆயிரத் தில் ஒருவனே அவனை ப்ராபகமாகவும் அறிபவன். இத்தகையவன் பரமபுருஷனைப் பெறுவதன் பொருட்டு அவனையே உபாயமாக (பூல கரண ஸாத்யனமாக)க் கொள்வானெயொழிய, தன் முயற்சியான கர்ம, ஜ்ஞான, புக்தியோகங்கள் முதலானவற்றை உபாயமாகக் கொள்ளமாட்டான்.

தாத்பர்ய சந்த்யூகை:-

மற்ற தெய்வங்களிடமிருந்து ஐஸ்வர்ய ஸித்தியின் பொருட்டுக் கடைசிவரை முயல்பவன் ஆயிரத்தில் ஒருவன். அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவன் பரமபுருஷனை ஐஸ்வர்யம் அல்லது கைவல்யத் திற்கு ஸாத்யனமாகக் கொண்டு அதைப் பெறுபவன். அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே அவனையே ப்ராப்யமாகவும் அறிபவன். இவன் தன் முயற்சியான புக்தியையோ, ப்ரபத்தியையோ பூலகரண ஸாத்யனமாகக்கொண்டு மோக்ஷத்தில் எம்பெருமானை அடைகிறான்.

(2) 7-4 to 12 கீதா வ்யாக்யானம்:-

சேதனன் அசேதனத்தைப்போலே எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ர னாகையாலே அவன் தன் முயற்சியில் ஈடுபடுவது தகாது. எம் பெருமான் அனைத்துக்கும் காரணமாகவும் ஸேஷியாகவும் இருப்பவ னாகையாலே சேதனனை எம்பெருமானே ரக்ஷிக்கவேண்டும்; சேதனன் தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயல்வது தகாது. ஜ்ஞானம், ஸக்தி முதலான கல்யாணகுணங்களால் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் மிக

உயர்ந்தவனாகப் பரமபுருஷன் இருப்பதால். ஜீவனுக்கு அவனே ரக்ஷகன்; ஜீவன் தனக்குத் தான் ரக்ஷகனல்லன். அசேதனத்தைப் போலே ஜீவனுக்கும் எம்பெருமான் ஸரீரியாகிருக்கையாலே அவனே ஜீவனுக்கு ரக்ஷகன்; ஸரீரமான ஜீவன் தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ள முயல்வது தகாது. இக்காரணங்களாலே, எம்பெருமானே ஜீவனுக்கு இயற்கையான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாயிருப்பவன். மற்ற பொருள்களில் ப்ராப்யத்வத்திற்கும், ப்ராபகத்வத்திற்கும் உறுப்பாகவுள்ள சிறந்த பெருமைகள் பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தால் செயற்கையாக வருபவையாகையாலே, அவற்றை ப்ராப்யப்ராபகங்களாக அறிவது மயக்கமேயாகும். இந்த ஜ்ஞானமுடையவனுக்கு ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற ப்ராப்யங்களும், கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி யோக்யங்கள் முதலான மற்ற உபாயங்களும் கைவிடத்தக்கவையே. இக்கருத்தாலேயே இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் " இவ்வறிவைப் பூர்ணமாகப் பெற்றால் அறியவேண்டியது வேறென்றும் இல்லை" என்று சொல்லப்பட்டது. ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற பயன்களை ப்ராப்யமாகவோ, புகுவதூறுபுவமாகிற சிறந்த ப்ராப்யத்தைத் தனக்கென்றே நினைப்பவர்களைத் திருத்தும் பொருட்டு, அந்தந்த அதிக்காரிகளுக்கு ஸேஷத்வாநுஸந்தானம், த்ரிவித்யுபரித்யாக்யங்கள், திவ்யமங்களுவிக்கூற சிந்தனம் முதலானவற்றோடுகூடிய உபாயாந்தரங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய புக்தியோக்யநிஷ்டானுக்கு புகுவதூறுபுவத்தில் கயநலமனப்பான்மை நீங்குவதற்காகப் பரமபுருஷனைப்பற்றிய இந்த உண்மையறிவு புக்திக்கு அங்குமாக விதிக்கப்படுகிறது.

தாத்யர்ய சந்த்ரிகை:-

இந்த ஷட்கத்தில் விதிக்கப்படும் புக்தியோக்யத்துக்கு அங்குமான பரமபுருஷ யாத்ராத்மய ஜ்ஞானம் இந்த ஸ்லோகங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது.

(3) 7-13,14 கீதா வ்யாச்யானம்:-

முற்கூறிய பரிபூர்ண ஜ்ஞானமுடையவனுக்குப் பரமபுருஷனையே உபாயமாகக் கொள்ளுவதாகிற முக்யப்ரபத்தியால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்குகிறது. பரிபூர்ண ஜ்ஞாநமில்லாமல் உபாயாந்தரங்களில் கைவைப்பவனைத் திருத்துவதற்காக ஸரணாகுதி. கர்மஜ்ஞாந புக்திகளுக்கு அங்குமாக விதிக்கப்படுகிறது. கடைசியவரையில் உபாயாந்தர நிஷ்டாளர்களாகவேயிருப்பவர்களுக்கு, அவ்வுபாயாந்தரங்களுக்கு அங்குமாகவே இருந்துகொண்டு ஸரணாகுதி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்குவதற்குக் காரணமாகிறது.

தாதுபர்ய சந்த்ரிகை:-

இங்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்குவதற்குப் பரம்பரயா காரண மான அங்குப்பரபத்தியே விதிக்கப்படுகிறது.

(4) 7-16 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இங்கு பூஷ்யத்தில் 'ஜிஜ்ஞாஸு' பதத்தை விளக்கும்போது "ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைய விருப்பு மவனே ஜிஜ்ஞாஸு" என்றும், 'ஜ்ஞாநி' பதத்தை விளக்கும் போது "(ஜிஜ்ஞாஸுவைப் போலே) ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய கேவலாத்மாவைப் பெறுவதோடு முடிந்துவிடாமல் எம்பெருமானை அடைபவன் ஜ்ஞாநி" என்றும் விளக்கியிருக்கையால், "கைவல்யம் ப்ரக்ருதியினின்றும் முழுவதும் நீங்கிய முத்தியே" என்றும், "கைவல்ய நிஷ்டனுக்கு புகுவதனுபுவம் கிடையாது" என்றும், "புகுவது நுபுவம் உடையவன் என்று ஸ்ருதி ஸூத்ர பூஷ்யங்களில் ப்ர ஸித்தி, பெற்றவனான பஞ்சாக்ஷிநிவ்யாநிஷ்டுன் கைவல்யநிஷ்டு னை முடியாது" என்றும் விளங்குகிறது. "எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்கிய பிறகு முத்தியில் எப்படி பேதும் பொருந்தும்? என்னும் கேள்விக்கு, "அவனவன் விருப்பத்தில் வேறுபாட்டாலே பொருந்தும்" என்னும் பதிலை இந்த ஸ்லோகத்தின் பூஷ்யத்தில் "ப்ரதிபத்தி வைஸேஷ்யாத்" என்னும் பதத்தாலே பூஷ்யகாரர் உணர்த்தினார்.

தாதுபர்ய சந்த்ரிகை

இங்கு ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்டுனை 'ப்ரக்ருதியினின் றும் நீங்கின ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடையவிருப்புகிறவன்' என்று லக்ஷணம் உரைத்திருக்கையால், இவன் முத்தன் என்று விளங்கு கையாலும், மேலே கைவல்யார்த்தியைப் பற்றி வரும் ஸ்லோக பூஷ்யங்களில் இது வலியுறுத்தப்படுகையாலும் இவன் முத்தியடை பவனே என விளங்குகிறது. ஆனாலும், எல்லாக்கர்மங்களும் நீங்கிய பின்பு முத்தியில் பேதும் இருக்க ந்யாயமில்லையாகையால், இங்கு சொல்லப்படும் ஜிஜ்ஞாஸு ப்ராஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனாய், ப்ராஹ்மாநுபுவத்தை அடைபவனாக ஸ்ருதிஸூத்ர பூஷ்யங்களில் ப்ரஸித்திபெற்ற பஞ்சாக்ஷிநிவ்யாநிஷ்டுனே என்று கொண்டு, அவன் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்குள் இருந்துகொண்டு கேவலாத்மாவை அனுபவிக்கும் கைவல்ய ஸத்யானத்தில் ப்ரக்ருதியி னின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாவைச் சிலகாலம் அநுபுவித்து விட்டுச் செல்வதால் இங்கு கைவல்யநிஷ்டுன் என்று குறிப் பிடப்படுகிறான் என்று கல்பிக்கிறோம். "(ஜிஜ்ஞாஸுவைப்போலே) கீ-51

கேவலாத்மாநுபூவத்தில் முடிந்துவிடாமல்'' என்ற பூர்வியகார ஸ்ரீஸூக்திக்கு ''நகரத்தில் நுழைய விரும்பிய வழிப்போக்கன் — நிழல் தரும் மரத்தடியில் தூங்குவதுபோலே (ஜிஜ்ஞாஸுக்கு) ஆத்மாநு பூவருபமான காலதாமதம் இடையே ஏற்படுகிறது'' என்று கருத்துரைக்கவேண்டும்.

(5) 7-17 கீதா வ்யாக்யானம்:-

''ஐஸ்வர்ய கைவல்யநிஷ்டுர்களுக்குத் தாங்கள் விரும்பும் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை அடையும் வரையிலேயே என்னோடு சேர்த்தி'' என்றும், ''ஜ்ஞாநிக்கு என் ஒருவனிடமே அன்பு உள்ளது. மற்ற இருவர்க்கும் தாங்கள் விரும்பும் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிலும், அவற்றின் ஸாதூனமாக என்னிடமும் அன்பு உள்ளது'' என்றும் இங்கு கீதா பூர்வியத்தில் அருளியிருப்பதிலிருந்து, கைவல்யநிஷ்டுனுக்கு ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் போலே பரமபுருஷன் எக்காலத்திலும் ப்ராப்யமாயிருக்க இடமில்லை என விளங்குகிறது. ஆகையால் இவன் ப்ராஹ்மாநுபூவத்தை ப்ராப்யமாகக் கொண்ட பஞ்சாக்ஷுநிதித்யா நிஷ்டுனாக இருக்கமுடியாது

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

முற்கூறியபடி எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பு முக்தியில் பேரூம் இருக்கமுடியாதாகையால், பஞ்சாக்ஷுநிதித்யாநிஷ்டுனுக்கு இடையில் ஏற்படும் கைவல்ய பேரூகத்தைமிட்டு இந்த கீதா பூர்விய ஸ்ரீஸூக்திகள் எழுந்தன என்று கொள்ளவேண்டும்.

(6) 7-19. கீதா வ்யாக்யானம்:-

இந்த ஸ்லோகம்—''உபாஸக ஜ்ஞாநியானவன் எம்பெருமானே ப்ராப்யம், ப்ராபகம், தூரக போஷக பேரூக்யங்கள் முதலான எல்லாமாயிருப்பவன் என்று உணர்ந்து, எந்த ஜன்மத்தில் முக்ய ப்ரபந்தாகிருளோ அந்த ஜன்மத்தின் இஹியிலேயே மோஷத்தை யடைகிறான். அத்தகைய மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநி எனக்குங்கூட மிகவும் கிடைத்தற்சரியவன்'' என்று உபாஸக ஜ்ஞாநி பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண்மையைப் பரிபூர்ணமாக உணர்ந்தபின்பு பரகூத ஸ்ரீகாரநிஷ்டுன் என்னும் ஸித்தேதூபாய நிஷ்டுனாவதைக் குறிப்பிடுகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

முற்கூறிய ஜ்ஞாநி மிகவும் கிடைத்தற்சரியவன் என்று கூறுவ தன் மூலம் அவனுடைய சிறப்பைக் காட்டுகிறது இந்த ஸ்லோகம்.

(7) 7-27, 28 கீதா வ்யாக்யானம்:-

எல்லா ஸம்ஸாரி சேதனர்களும் பரமபுருஷனை அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணத்தை முதல் ஸ்லோகமும், சிலர் புகுவானை உபாஸிப்பதற்குக் காரணத்தை இரண்டாவது ஸ்லோகமும் காட்டுகின்றது. மேலும், இவ்விரு ஸ்லோகங்களிலும் “ஸப்யத்யாதி விஷயமான (ஜீவனுடைய) ஜ்ஞாநம், இச்சூர்த்வேஷங்கள், ப்ரயத்ன நிவ்ருத்திகளாகிற ப்ரத்யம் ப்ரவ்ருத்திகளே ஸாஸ்த்ரத்தை ஒட்டியிருந்தால் புண்யமாகவும், ஸாஸ்த்ரத்துக்கு முரண்பட்டிருந்தால் பாபமாகவும் ஆகின்றன” என்று புண்ய பாப லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. இதிலிருந்து, ஆத்ம விஷயமான அல்லது பரமாத்ம விஷயமான ஜ்ஞாநம், இச்சூர்த்வேஷங்கள், ப்ரயத்ன நிவ்ருத்திகள் ஆகியவை புண்யபாபங்களாகமாட்டா என்றும், மோக்ஷ ஸாத்னங்களேயாகும் என்றும், அந்த மோக்ஷ ஸாத்னங்களிலும், அவற்றுக்குக் காரணமான சேதநனுடைய ப்ரதிபத்தி எனப்படும் விருப்பத்திலும் பேதூத்தாலே முற்கூறிய புண்ய பாபங்களெல்லாம் கழிந்த பின்பும் மோக்ஷத்திலும் பேதூத் உண்டாகலாம் என்றும் விளங்குகிறது.

தாதுப்ரிய சந்த்ரிகை:-

எல்லா ஸம்ஸாரி சேதனர்களும் பரமபுருஷனை அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணத்தை முதல் ஸ்லோகமும், சிலர் புகுவானை உபாஸிப்பதற்குக் காரணத்தை இரண்டாவது ஸ்லோகமும் காட்டுகின்றது.

(8) 8-11 to 13 கீதா வ்யாக்யானம்:-

கைவல்யார்த்தியின் உபாஸத முறையையும், அத்திமஸ்குதி முறையையும் கூறும் இந்த ஸ்லோகங்களில் முன் சொல்லப்பட்ட ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் போலே புருவமத்தியில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதிக்காமல், தலையில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதித்திருக்கையால், இவன் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் என்று விளங்குகிறது. 8-12,13 ஸ்லோகங்களின் பூர்வியத்தில் “ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாய், என்னையொத்த ஆகாரத்தை உடையதாய், திரும்பி வருதலில்லாத ஆத்மாவை அடைகிருன்” என்று கைவல்யார்த்திக்குப் பூலம் சொல்லியிருப்பதால், இக்கைவல்ய நிஷ்டைனுக்கு ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாநுபூவமே ப்ராப்யம் என்றும், ப்ராக்ருதமான ஐஸ்வர்யாநுபூவமோ, புகுவதநுபூவமோ இவனுக்குக் கிடையாது என்றும், ஆகையாலேயே ப்ராஹ்மாநுபூவத்தைப் பூலமாகவுடைய பஞ்சாக்ஷரி வித்யாநிஷ்டையை இவன் இருக்கமுடியாது என்றும், என்றும் புகுவதநுபூவமில்லாத ஒரு

வகைத் தாழ்ந்த மோஷ்டமே இது என்றும், ப்ரக்ருதி மண்டலத் தைத் தாண்டியே இந்த மோஷ்டாநுபுவம் ஏற்படமுடியும் என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரீகை:-

முக்தியில் பேதும் இருக்கமுடியாதாகையாலே, கைவல்யத் தைப் பரம ப்ராப்யமாகக்கொண்ட கைவல்யார்த்தி அநுபூவிக்கும் பூலன் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்குள்ளேயே இருக்கவேண்டும். இங்கு தலையில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதித்திருக்கையால், இவன் மோஷ்டத்தை அடைபவன் என்று விளங்குகிறது. இந்த முரண்பாட்டை நீக்குவதற்காகக் கைவல்யத்தை அவாந்தர ப்ராப்யமாகவும், கைவல்யத்தில் சிலகாலம் தங்கிய பிறகு புகுவத் ப்ராப்தியாகிற மோஷ்டத்தை ப்ராப்யமாகவும் கொண்ட பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுனே இங்கு கைவல்யார்த்தியான ஜிஜ்ஞாஸுவாகக் குறிக்கப்படுகிறான் என்று கொள்ளுகிறோம்.

(9) 8-15 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இந்த ஸ்லோகத்தின் அவதாரிகர பூஷ்யத்தில், ஜ்ஞாநிக்கும், கைவல்யார்த்திக்கும் அபுநராவ்ருத்தியையும், ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் புநராவ்ருத்தியையும் கீதாசார்யன் கூறுவதாக பூஷ்யமருளிஞர் பூஷ்யகாரர். 8-13, 21 ஸ்லோகங்களில், கைவல்யார்த்தியின் ப்ராப்யமான கைவல்ய மோஷ்டத்தை பரமா க்ருதி: என்று குறிப்பிட்ட கீதாசார்யன் இந்த ஸ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநியின் ப்ராப்யத்தை 'பரமா ஸம்ஸித்தி: என்று குறிப்பிடுகையால், கைவல்யம் தாழ்ந்த மோஷ்டம் என்றும், புகுவதுநுபுவம் உயர்ந்த மோஷ்டம் என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரீகை:-

கைவல்யத்தை அவாந்தர ப்ராப்யமாகக்கொண்ட பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டுனேப் பற்றியே இவ்வத்தியாயங்களில் பேசப்படுவதால் அவன் மோஷ்டமடைவதாகக் குறிப்பிடுவதில் விரோதமில்லை.

(10) 8-16 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இந்த ஸ்லோக பூஷ்யத்தில் 'புநராவர்த்தி: என்று பதத் திற்கு 'திரும்பி வருபவை' என்று பொருள் கொள்ளாமல் 'விநாஸி: (அழிவுடையவை) என்று பொருள் கொண்டமையால், புநராவ்ருத்தியற்ற கைவல்யாநுபுவம் அழிவற்றது என்றும், அவ்வநுபுவத்திலிருந்து கீழேயுள்ள ஐஸ்வர்யாநுபுவத்திற்கே.

மேலேயுள்ள புகுவததுபுவத்திற்கோ செல்லமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டானு இக்கைவல்யார்த்திக்குக் கீழே ஐஸ்வர்யாநுபுவத்திற்குச் செல்வது இல்லாவிட்டாலும், மேலே புகுவததுபுவத்திற்குச் செல்வது உண்டு. புகுவததுபுவத்திற்குச் சென்ற பின்பும் ஆத்மாநுபுவம் தொடருகையாலே, கைவல்யாநுபுவத்திற்கு விநாஸம் இல்லை என்பதும் ஒட்டும்.

(11) 8-20, 21 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இந்த ஸ்லோகங்களின் அவதாரிகையிலும், கைவல்யார்த்திக்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை என்று முழுங்கியிருக்கிறார் பூஷ்யகாரர். அவனுக்கு ப்ராப்யமாயிருப்பது ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்குத்தினின்றும் நீங்கிய தாய், ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பெற்றதான ஆத்மா என்றும், அது முக்த ஸ்வரூபமே என்றும், அபுநராவ்ருத்திருபமே என்றும், அளவற்ற ஜ்ஞானத்தை உடையது என்றும், இந்த ஸ்லோகங்களின் பூஷ்யத்திலும் கேஷித்திருக்கிறார் பூஷ்யகாரர். இதிலிருந்து, கைவல்ய மோக்ஷத்தில் ஆத்மாவின் ஜ்ஞானத்துக்குச் சுருக்கம் நீங்கி ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் ஏற்பட்டு விடுகிறது என்றும், இது முக்தியில் ஒரு வகையே என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டானுக்கும் கைவல்யாநுபுவத்துக்குப் பிறகு மோக்ஷம் ஏற்படுவதையிட்டு இந்த கீதா பூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் பொருந்துகின்றன.

(12) 8-22 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இந்த ஸ்லோகத்தின் அவதாரிகாபூஷ்யத்தில், 'ஜ்ஞாநிக்குக் கிடைக்கும் பூலன் கைவல்யார்த்திக்குக் கிடைக்கும் பூலனைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது' என்று பூஷ்யகாரர் அருளியிருக்கையால், கைவல்யார்த்திக்கு புகுவததுபுவம் ஏற்பட இடமே யில்லை என்றும், புகுவததுபுவம் உடையவன் என்று ஸ்ருதி ஸூத்ரா பூஷ்யங்களிலிருந்து விளங்கும் பஞ்சாக்ஷிவித்யாநிஷ்டான் கைவல்யார்த்தியாயிருக்க முடியாதென்றும் மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

முற்கூறியபடி முக்தியில் பூல பேதத்தை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதாகையால், பஞ்சாக்ஷி வித்யாநிஷ்டானுக்கு இடையில்

ஏற்படும் கைவல்யாநுபூவத்தைக் கருதி பூஷ்யகாரர் 'ஜ்ஞாநிக்குக் கிடைக்கும் பூலன் கைவல்யார்த்திக்குக் கிடைக்கும் பூலனைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது' என்று அருளிஞர் என்று கொள்ள வேண்டும்.

(13) 8-23, 24 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இங்கு அவதாரிகாபூஷ்யத்தில் 'ஆத்ம யாத்நாத்மயவித்' என்று சொல்லப்பட்டவன் முந்தியதான 22-வது ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநிகளில் ஒருவகையினனை பஞ்சாக்ஷுநி வித்யாநிஷ்டுனே யொழிய. அதற்கு முன் ஸ்லோகங்களில் கைவல்யார்த்தி முதலான வேறு பதங்களால் குறிப்பிடப்பட்ட கைவல்யார்த்தி அன்று. கைவல்யார்த்தி பெறுவது ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூரவ லக்ஷணமோக்ஷம். அதாவது—பரக்குதி ஸம்ஸர்க்ஷுத்தால் அனாதி காலமாக ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஜ்ஞானச்சுருக்கம் அவனுக்கு நீங்குகிறதே யொழிய. ஸேஷத்வ பூலமான புகுவதநுபூவ கைங்கர்யங்களில் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாமையாலே அவை ஏற்படுவதில்லை. ஜ்ஞாநியோவேனில் ஆத்ம யாத்நாத்மயாவிர்ப்பூரவ லக்ஷணமோக்ஷத் தைப் பெறுகிறான். அதாவது ஸேஷத்வ பூலமான புகுவதநுபூவ கைங்கர்யங்களைப் பெறுகிறான். இவன் பரமபுருஷனை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவன் என்றும், ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்ஷுநி வித்யாநிஷ்டுன் என்றும் இருவகைப்படுவான். இவ்விருவகையினருக்கும் அர்ச்சிராதிக்கூதியும், ப்ரஹ்மாநுபூவமும் உண்டு. கைவல்யார்த்திக்குக் கேவலாத்மாநுபூவம் உண்டேயொழிய புகுவதநுபூவம் இல்லை. அவன் உபசாரங்க ளையுடைய அர்ச்சிராதிக்கூதியாலே செல்லாமல், நிர்மாநுஷ்யமான தாய், விவரிக்க இயலாத ஒரு வழியாலே நித்யவிபூதிக்குள் சென்று, வி்ரஜையை ஒட்டியிருக்கும் ஒரு ஸ்தானத்திலிருந்து எப்போதும் தன் ஆத்மாவை மாத்திரமே அநுபூவித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

தூத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

இவ்வத்தியாயத்தில் முன் ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸு எனும் கைவல்யார்த்தியை பூஷ்யகாரர் இங்கு 'ஆத்ம யாத்நாத்மயவித்' என்று எடுக்கையால், கீதையில் ஜிஜ்ஞாஸு என்றும், பூஷ்யத்தில் கைவல்யார்த்தி முதலான பதங்களாலும் குறிக்கப்பட்டவன் கைவல்யத்தை அவாந்தர ப்ராப்யமாகவும், ப்ரஹ்மாநுபூவத்தை முக்ய ப்ராப்யமாகவும்கொண்ட பஞ்சாக்ஷுநி வித்யாநிஷ்டுனே என்று விளங்குகிறது.

(14) 8-26 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இந்த ஸ்லோக பூஷ்யத்தில், ஜ்ஞாநிகளுக்கு அர்ச்சிராதிசூதி என்றும், பலவிதமான புண்யங்களைச்செய்த ஐஸ்வர்யார்த்திகளுக்கு தூமாதிகூதி என்றும் தெளிவாகப் பிரித்துக்கூறி, ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு இவ்விரு கூதிகளும் கிடையாதென்று காட்டியிருக்கையால், அர்ச்சிராதிசூதியுடைய பஞ்சாகூதி வித்யாநிஷ்டுன் ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்டுன் அல்லன், ஜ்ஞாநியே என்று விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

கீதையில் எடுக்கப்படும் ஜிஜ்ஞாஸு முக்யமான கைவல்யார்த்தியல்லன். ப்ராஹ்மாநுபுவத்தைப் பரமப்ராப்யமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநியே யாவான் அவன். ஆகையால் இங்கு ஜ்ஞாநிக்கு அர்ச்சிராதிசூதி என்று சொன்னது ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கும் சொன்னபடியேயாம்,

(15) 8-28 கீதா வ்யாக்யானம்:-

இவ்விரு அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ப்ராப்யமாய், ப்ராபகமாய், ஸேஷியாய், காரணமான பரமபுருஷனின் பெருமையை அறிந்தவன், 7-19ல் சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகி, எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு விஷயமாகிருன். ஆகையாலே ஸாத்யானுஷ்டானம் செய்யும் மற்ற அனைவருடைய பூலனைக் காட்டிலும் தலைசிறந்த பூலன் அவனுக்கு இவ்வுலகிலும், பரமபத்யத்திலும் கிடைக்கிறது. அந்த ஜ்ஞானத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெருத ஜ்ஞானியைத் திருத்துவதற்காக, பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண்மையறிவை அங்குமாகக்கொண்ட புக்தியோகும் அவனுக்கு மோக்ஷஸாதானமாக விதிக்கப்படுகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

இவ்விரு அத்தியாயங்களிலும், புக்தியோகத்திற்கு அங்குமாக விதிக்கப்படும் பரமபுருஷவைபுவம், உபாஸகனுக்கு மற்ற பூலன்களிலிருந்து வைராக்யத்தை விளைக்கிறதாகையாலே, எல்லா ஸாத்யானுஷ்டானங்களையும் செய்பவர்கள் அடையும் பூலனைக் காட்டிலும் சிறந்த பூலனை இவ்விரு அத்தியாயங்களின் பொருளை அறிந்தவர்கள் அடைகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது.

கீதா வ்யாக்யான தாத்பர்யசந்த்ரிகைகளில்

ஏழு. எட்டு அத்தியாயங்களில் உள்ள

‘ஸம்ப்ரத்யாயார்த்த ப்ரேதுங்கள்’ நிறைவு பெற்றது.

திதுவரை வெளியான

எட்டு அத்தியாயங்களுடன் ஸாரம்பொருள்

1—2-9. உறவினர்களிடம் தகாத அன்பிலும், கருணையிலும், தனக்கு தர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என நினைத்துக் கலங்கிச் சரணடைந்த அர்ஜுனைக்குறித்து அவனது மயக்கம் தெளிவடைவதற்காக கீதாஸாஸ்தரம் தொடங்கப்பட்டது.

2 ஆத்ம தத்துவத்தைப்பற்றிய அறிவுடையவனும், கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு ஸ்திதிரஜ்ஞநிலை எனப்படும் ஜ்ஞானயோகும் ஏற்பட்டு, அது நிறைவடைந்தால் ஆத்மா (மனத்தால்) நேரே காணப்படுகிறது. (இதுவே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்).

3. ஜ்ஞானயோகத்தை அநுஷ்டிக்க முக்தியில்லாதவனும், முக்தியிருந்தபோதிலும் சான்றோனாகப் புகழ்பெற்றவனும், தன்னிடமுள்ள கர்த்தருதவத்தை (செயல் புரியும் தன்மையை) குணங்களிலோ, ஸர்வேஸ்வரனிடமோ சேர்ப்பதாகிற கர்த்தருதவத்யாகுத்தைச்செய்து, மோக்ஷம் தவிர்த்த மற்ற புலன்களில் பற்றில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்வதாகிற (ஞானத்தோடு கூடிய) கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடையலாம்.

4. (1) அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், (2) ஞானத்தை உள்ளடக்கிய கர்மயோகும் ஞானயோகமாகவேயுள்ளது. (3) கர்மயோக ஸ்வரூபம். (4) அதன் வகைகள்.

5. (1) கர்மயோகும் செய்வதற்கு எளியது; ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் விரைவில் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற புலனை அளிப்பது. (2) அந்தக் கர்மயோகத்தின் அங்கங்கள். (3: 'ஸுத்த்யமான (சாரீரஸம்பந்தமுற்ற) ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஸமமாயிருப்பவர்கள்' என்று காண்பதற்கு உறுப்பான கர்மயோகியின் நிலை.

6. (1) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைப் பழகும் முறை. (2) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும் யோகிகளில் நாலு வகை. (3) அவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாத்யனமாயிருக்கும் அப்யாஸம் (சிந்தனம்), வைராக்யம் முதலானவை. (4) தொடங்கிய யோகும் இடையில் தடைபட்டாலும், அடியோடு அழிந்துவிடாமல் காலக்ரமத்தில் ஸித்தியடையும். (5) ஸர்வேஸ்வரனை விஷயமாகக்கொண்ட புக்தியோகும் முற்கூறிய ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது.

7. (1) பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மையறிவு. (2) அது பரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஜீவர்களுக்கு மறைக்கப்பட்டுள்ளது. (3) பரமபுருஷனை ஸரணமடைவதால் அம்மறைவு நீங்கும். (4) புக்தர்களில் நாலு வகை. (5) இந்நால்வரில் ஞானியின் சிறப்பு.

8. ஐஸ்வர்யத்தை அல்லது கைவல்யத்தை அல்லது பரமபுருஷனை அடைய விரும்புகிறவர்கள் அறியவேண்டியவைகளும், கைக்கொள்ள வேண்டியவைகளும் யாவை என்பதின் விளக்கம். [பரமபுருஷனைப் பராபயம், பராபகம், தூரகபோஷகபோக்யங்கள் முதலான எல்லாமாயிருப்பவன் என்று உணர்ந்த ஞானிக்கு உபாயானுஷ்டானம் எதையும் எதிர்பாராமல் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையாலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கிறது என்பது 7.8 அத்தியாயங்களின் பரம ஸாரம்.]

